

KIŞIN YÜREĞİ

ZAMAN ÇARKI · 9

ROBERT JORDAN

Kışın Yüreği

Zaman Çarkı 9

Robert Jordan

Çeviren: Niran Elçi

İthaki Yayınları

İthaki Yayınları - 477

Zaman Çarkı 9. Cilt
Kışın Yüreği
Robert Jordan

Özgün Adı:
The Wheel of Time 9
Winter's Heart

İngilizceden Çeviren: Niran Elçi

2. Baskı, Ağustos 2012, İstanbul

E-kitap:
1. Sürüm, Ekim 2015
Ağustos 2012 tarihli 2. baskısı esas alınarak hazırlanmıştır.

Sertifika No: 11407

Kapak Resmi: Scott M. Fischer
Harita: Ellisa Mitchell

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy/İstanbul
Tel: (0 216) 348 36 97 - Faks: (0 216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

ROBERT JORDAN, 1948 yılında Charleston'da doğdu. Dört yaşında okuma yazma öğrendi. Beş yaşına geldiğinde, Mark Twain ve Jules Verne'in tutkunu olmuştu. Fizik eğitimi alarak, Güney Carolina askeri okulu The Citadel'den mezun oldu.

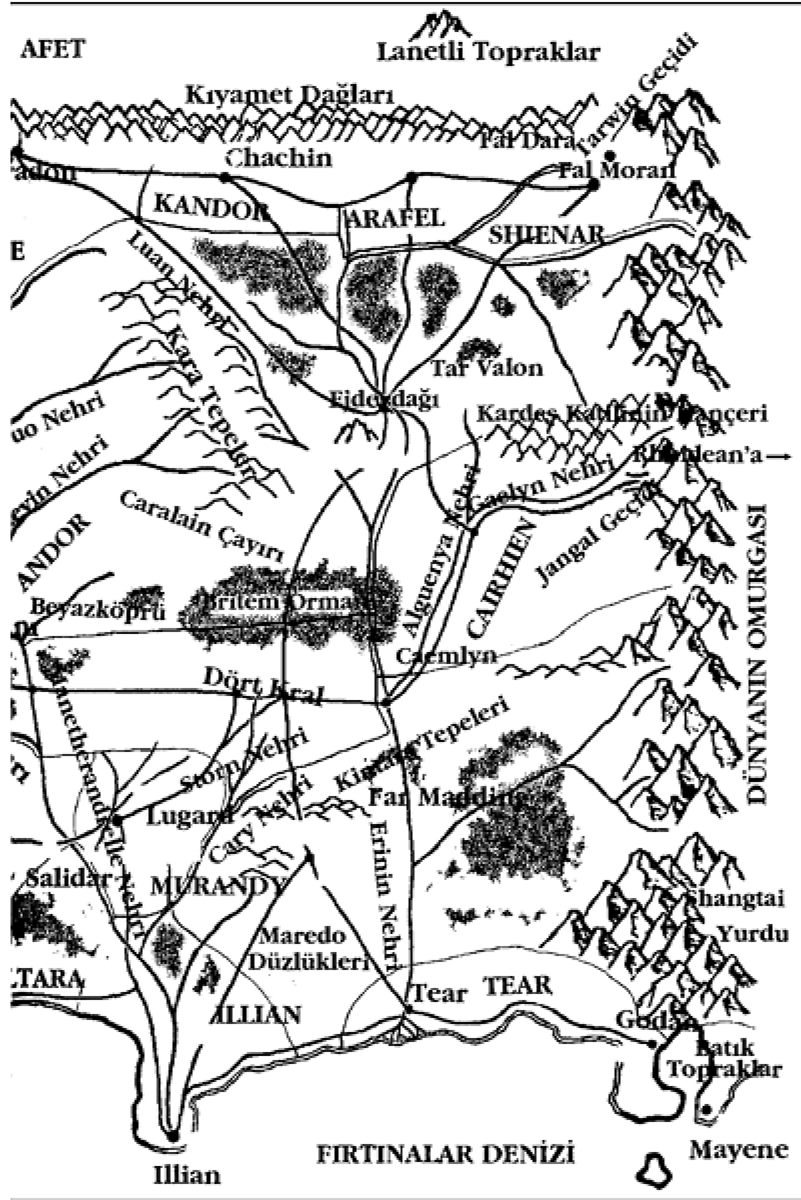
Dans ve tiyatro eleştirileri yazdı. Avcılık, balıkçılık ve yelkencilik gibi doğa sporlarının yanı sıra poker, satranç, bilardo gibi salon oyunlarına meraklıydı ve büyük bir pipo koleksiyonuna sahipti.

1977 yılından, uzun süredir savaştığı hastalığına yenik düştüğü 2007 yılına kadar yazmayı hiç bırakmadı.

Her zaman Harriet için.
Her zaman.

Ölü Deniz
Kuzey
ARYTH OKYANUSU
Obagon Nehri
ARAD
DOMAN
Bandar Eban
Arinelle Nehri
Tümentepe
Almoth Düzlüğü
Katar
İki Nehir
FALME
Andahar Nehri
Tanchico
TARABON
GHEALDAN
Elmora
Amador
AMADICIA
Gölge Sahili
Ebou Dar
Tremalking

AFET
Lanetli Topraklar
Kıyamet Dağları
Tarwin Geçidi
Fal Dara
Chachin
Fal Moran
KANDOR
ARAFEL
SHIENAR
Luan Nehri
Kara Tepeler
Tar Valon
Gaelyn Nehri
Caralain Çayırı
Jangal Geçidi
Alguenya Nehri
CAIRHIEN
DÜNYANIN OMURGASI
Beyazköprü
Caemlyn
Dört Kral
Cary Nehri
Lugard
Salidar
MURANDY
Erinin Nehri
Maredo
Düzlükleri
Shangtai
Yurdu
Tear
TEAR
ILLIAN
Batık
Topraklar
Illian
FIRTINALAR DENİZİ
Mayene

Geceyi uzak tutan mühürler zayıflayacak ve kışın yüreğinde, yazıklanmaların ve diş gıcırdatmaların ortasında kışın yüreği tekrar doğacak, çünkü kışın yüreği siyah bir ata binecek ve onun ismi Ölüm'dür.

Karaethon Döngüsü'nden
Ejder Kehanetleri

Önsöz

Üç lamba titrek bir ışık yayıyordu, tavanı ve duvarları çıplak beyaz olan küçük odayı aydınlatmak için yeterinden de fazla, ama Seaine bakışlarını ağır, tahta kapıya dikmişti. Mantıksızdı, biliyordu; bir Beyaz Temsilci için aptalca. Kapı pervazından dışarı uzattığı örgü dışarıdaki dolambaçlı koridorlardan zaman zaman uzak ayak seslerinin fısıltılarını getiriyordu, neredeyse işittiği anda solup giden fısıltılar. Çok eskide kalan çömezlik günlerinden bir dosttan öğrendiği basit bir şeydi, ama biri yaklaşmadan uzun zaman önce haberi olacaktı. Zaten pek az insan ikinci bodrumdan daha aşağılara geliyordu.

Örgüsü sıçanların uzak çıtırtılarını yakaladı. Işık! Tar Valon'da, Kule'nin kendisinde sıçanlar görülmeyeli ne kadar olmuştu? Karanlık Varlık'ın casusları var mıydı aralarında? Huzursuzluk içinde dudaklarını yaladı. Bu konuda mantığın hiçbir faydası yoktu. Doğru. Ama mantıksız. İçinden kahkaha atmak geldi. Bir çabayla isterinin sınırından geri döndü. Sıçanlardan başka bir şey düşün. Başka bir şey... Arkasındaki odadan boğuk bir çığlık yükseldi ve kısık inlemelere dönüştü. Seaine kulaklarını tıkamaya çalıştı. Odaklan!

Bir açıdan, o ve yoldaşları bu odaya Ajah başları gizli gizli görüşüyormuş gibi göründüğü için getirilmişti. Ferane Neheran'ın kütüphanenin uzak bir köşesinde, Kahverengilerin başı olmasa bile Ajahının içinde çok itibarlı biri olan Jesse Bilal ile fısıldaştığını kendisi görmüştü. Sarılardan Suana Dragand konusunda daha sağlam zeminde olduğunu düşünüyordu. Öyle sanmıştı. Ama neden Ferane Suana ile birlikte, ikisi de sade pelerinlere sarınmış halde, Kule arazilerinin ıssız bir kısmına yürümüştü? Değişik Ajahlardan Temsilciler, soğuk soğuk olsa da, hâlâ birbirleri ile konuşuyorlardı. Diğerleri de benzer şeyler görmüşlerdi; kendi Ajahlarından isim vermiyorlardı, elbette, ama ikisi Ferane'den

bahsetmişti. Tedirgin edici bir bilmece. Bugünlerde Kule, için için kaynayan bir bataklık gibiydi, bütün Ajahlar tüm diğer Ajahların gırtlağına sarılmıştı, ama Ajah başları köşelerde buluşuyordu. Belli bir Ajah'ın dışındaki hiç kimse, o Ajah'ın başında kim olduğunu bilmezdi, ama görünüşe göre Ajah başları birbirlerini biliyordu. Ne peşinde *olabilirlerdi?* Ne? Ferane'e soramaması talihsizlikti, ama Ferane herhangi birinin sorularına tahammül gösterse bile, kendisi cesaret edemezdi. Bugünlerde değil.

Seaine becerebildiğince odaklanmış olsa da, soruyu aklından çıkaramıyordu. Sırf omzunun üzerinden arkaya bakmamak için gözlerini kapıya diktiğini ve çözemediği bilmeceler için endişelendiğini biliyordu. O boğuk sızlanmaların kaynağına, burun çeke çeke inleyen kişiye bakmamak için.

Sesleri düşünmek onu zorlamış gibi, yavaşça dönüp diğerlerine baktı, başı santim santim dönerken nefesleri daha da düzensizleşti. Çok yukarılarda, Tar Valon üzerine yoğun bir kar yağıyordu, ama oda açıklanamaz bir biçimde sıcaktı. Kendini *görmeye* zorladı!

Kahverengi saçaklı şalını dirseklerine indirmiş olan Saerin ayaklarını ayırarak durmuş, kemerinin arkasına tıktığı kıvrık Altara hançerinin kabzasını elliyordu. Soğuk öfke kadının esmer tenini öyle karartmıştı ki çenesindeki yara izi solgun bir çizgi halinde belirginleşmişti. Pevara ilk bakışta daha sakin görünüyordu, ama bir eliyle kırmızı işlemeli eteğini sıkı sıkı tutmuştu ve diğerinde beyaz, pürüzsüz Yemin Çubuğu'nu, kullanmakta tereddüt etmeyeceği otuz santimlik bir sopa gibi tutuyordu. Tereddüt etmeyebilirdi de; Pevara, tombul görünüşünün düşündürdüğünden çok daha zorlu bir kadındı ve öyle kararlıydı ki yanında Saerin tereddütlü kalırdı.

Nedamet Sandalyesi'nin diğer yanında, minik Yukiri kollarını kendine sıkı sıkı dolamıştı; şalının uzun, gümüşsü gri saçakları kadın ürperdikçe titriyordu, Yukiri dudaklarını yalayarak yanında duran kadına endişeli bir bakış fırlattı. Çok ünlü Sarı bir Aes Sedai'den çok, güzel bir oğlana benzeyen Doesine yaptıkları şeye tepki göstermiyordu. Sandalyeye uzanan örgüleri kullanan oydu ve gözlerini *ter'angreal*'e dikmişti, öyle odaklanmıştı ki solgun alnı boncuk boncuk terlemişti. Hepsi Temsilci'ydi, Sandalye'de kıvranan uzun boylu kadın dahil.

Talene terle sırılsıklam olmuştu, altın rengi saçları keçeleşmişti, iç etekliği terden üzerine yapışmıştı. Giysilerinin kalanı bir köşede karmakarışık bir yığın halinde yatıyordu. Kapalı göz kapakları titreşiyordu

ve durmaksızın boğuk inlemeler, sızlanmalar, yarı işitilir yakarılar çıkıyordu ağzından. Seaine'in midesi bulandı, ama bakışlarını koparamıyordu. Talene arkadaşıydı. Eskiden.

İsmine rağmen, *ter'angreal* sandalyeye benzemiyordu, yalnızca ebrulu griden büyük, dikdörtgen bir bloktu. Neyden yapıldığını kimse bilmiyordu, ama malzeme eğik tepesi dışında her yönde çelik kadar sertti. Heykelsi Yeşil *ter'angreal*'in tepesinde biraz batmıştı ve kadın nasıl kıpırdanırsa kıpırdansın malzeme onun şeklini alıyordu. Doesine'in örgüleri Sandalye'deki tek boşluğa, yan tarafında bulunan, çevresine düzensiz çentikler açılmış, avuç genişliğindeki dikdörtgen deliğe yöneltiyordu. Tar Valon'da yakalanan suçlular Nedamet Sandalyesi'ni tecrübe etsin, suçlarının dikkatle seçilmiş sonuçlarını tecrübe etsin diye buraya getirilirdi. Salıverildikleri zaman mutlaka adadan kaçarlardı. Tar Valon'da pek az suç işlenirdi. Seaine midesi bulanarak, Efsaneler Çağı'nda Sandalye'nin bu amaç için mi kullanıldığını merak etti.

"O ne... görüyor?" Elinde olmadan fısıltı halinde çıktı sesi. Talene görmekten de ötesini yaşıyor olmalıydı; her şey ona gerçek görünüyordu. Işık'a şükür Muhafızı yoktu, ki bir Yeşil için duyulmuş şey değildi. Bir Temsilci'nin Muhafız'a ihtiyacı olmadığını iddia etmişti. Artık insanın aklına farklı sebepler geliyordu.

"Lanet Trolloclar tarafından kırbaçlanıyor," dedi Doesine boğuk bir sesle. Sesinde Cairhien tınısı vardı, gerilim olduğu zamanlar hariç, nadiren olan bir şey. "İşleri bittiğinde... Ateşin üzerinde Trollocların yemek kazanının kaynadığını görüyor ve bir Myrddraal onu izliyor. Ya biri ya diğeri olacağını biliyor olmalı. Yak beni, bu zamana kadar kırılmadıysa..." Doesine sinirle alnındaki teri sildi ve perişan bir nefes aldı. "Dirseğimi sarsmayı bırak. Bunu en son yapışımın üzerinden uzun zaman geçti."

"Üç oldu," diye mırıldandı Yukiri. "İki kezden sonra, en zorlu adam bile hiçbir şey yüzünden olmasa da kendi vicdan azabı yüzünden kırılır! Ya o masumsa? Işık, bu çoban izlerken koyun çalmaya benziyor!" Titrerken bile azametli görünmeyi başarıyordu, ama her zaman ne ise o gibi konuşuyordu, bir köylü kadın gibi. Hastalıklı bakışlarla diğerlerinin üzerinde göz gezdirdi. "Yasa Sandalye'nin Aes Sedailer, Kabuledilmişler ve çömezler üzerinde kullanılmasını yasaklıyor. Hepimiz yerlerimizden edileceğiz! Ve Salon'dan atılmak yeterli değilse, muhtemelen sürgüne gönderileceğiz. Ve gitmeden önce, sırf çayımıza tuz katılsın diye sopalanacağız! Yak beni, yanılmışsak, hepimiz yalıtılabiliriz!"

Seaine ürperdi. Kuşkuları doğru çıkarsa sonuncusundan kurtulurlardı. Hayır, kuşku değil; kesinlik. Haklı olmak zorundaydılar! Ama haklı olsalar bile, kalanlar konusunda Yukiri doğruyu söylüyordu. Kule kanunu nadiren zorunluluklar ya da sözde daha yüce bir iyilik yüzünden yapılanlara izin verirdi. Ama haklıysalar bedeli ödemeye değerdi. Lütfen, Işık izin verse de haklı olsalar!

"Hem kör, hem sağır mısın?" diye terslendi Pevara, Yemin Çubuğu'nu Yukiri'ye doğru sallayarak. "Doğru olmayan herhangi bir şey söylemeye karşı Yemin'i yeniden etmeyi reddetti ve hepimiz aynısını yaptıktan sonra, sebebi Yeşil Ajah'ın aptalca gururundan fazlası olmalı. Ona kalkan koyduğum zaman beni *hançerlemeye* çalıştı! *Bu* masumiyet mi haykırıyor? Öyle mi? Onun tek bildiği, dillerimiz kuruyana kadar onunla konuşmayı düşündüğümüz idi! Daha fazlasını beklemek için nasıl bir sebebi olabilir ki?"

"Açık olanı ifade ettiğiniz için ikinize de teşekkür ederim," diye araya girdi Saerin kuru kuru. "Geri dönmek için çok geç, Yukiri, bu yüzden ilerlesek de olur. Ve senin yerinde olsaydım, Pevara, koca Kule'de, güvenebileceğimi bildiğim dört kadından birine bağırmazdım."

Yukiri kızardı ve şalını düzeltti ve Pevara biraz utanmış göründü. Biraz. Hepsi Temsilci olabilirdi, ama Saerin kararlılıkla idareyi ele almıştı. Bu konuda ne hissettiğinden emin değildi Seaine. Birkaç saat önce, o ve Pevara tehlikeli bir araştırmaya girişmiş iki eski dosttu, birlikte karar veren, birbirine denk iki kişi; artık müttefikleri vardı. Daha fazla yoldaş için mutlu olmalıydı. Ama Salon'da değillerdi, bu konuda Temsilcilerin haklarını öne süremezlerdi. Kimin kime göre nerede durduğunu belirleyen incelikli ve o kadar da incelikli olmayan ayrımların yerini Kule hiyerarşisi almıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse, Saerin buradaki kadınların çoğundan iki kat fazla çömezlik ve Kabuledilmişlik yapmıştı, ama Temsilci olarak herkesten uzun süre, kırk sene geçirmesi epey önem taşıyordu. Saerin herhangi bir konuda değil tavsiyesini, fikrini sorsa bile Seaine şanslı sayılırdı. Aptalca, ama bu bilgi ayağına batan bir diken gibi canını sıkıyordu.

"Trolloclar onu kazana sürüklüyor," dedi Doesine aniden, hırıltılı bir sesle. Talene'in sıktığı dişlerinin arasından ince bir feryat kaçtı; öyle fena sarsılıyordu ki titreşiyordu sanki. "Ben... ben... bunu yapabileceğimi..."

"Uyandır onu," diye emretti Saerin, ne düşündüklerini görmek için kimseye bakmadan. "Surat asmayı bırak Yukiri ve hazır ol."

Gri Aes Sedai ona gururlu, öfkeli bir bakış fırlattı, ama Doesine örgülerin solmasına izin verdiğinde Talene'in mavi gözleri kırpışarak açıldı, Yukiri *saidar*'ın parıltısına sarındı ve tek kelime etmeden Sandalye'de uzanmış kadına kalkan koydu. İdare Saerin'deydi ve bunu herkes biliyordu, o kadar. Çok keskin bir diken.

Kalkan koymak gerekli görünmüyordu. Talene yüzü bir dehşet maskesi halinde titriyordu ve on beş kilometreyi hızla koşmuş gibi nefes nefeseydi. Hâlâ Sandalye'nin yumuşak yüzeyine gömülmüştü, ama Doesine'in yönlendirmesi olmadan, artık Sandalye vücuduna göre şekil almıyordu. Talene kocaman gözlerle tavana baktı, sonra sıkı sıkı yumdu onları, ama sonra hemen açtı yine. Göz kapaklarının ardında her ne anı kalmışsa, yüzleşmek istediği anılar değildi.

Pevara iki adımda Sandalye'nin yanına vararak Yemin Çubuğu'nu perişan haldeki kadına uzattı. "Seni bağlayan tüm yeminlerden vazgeç ve Üç Yemin'i yeniden et, Talene," dedi haşin bir sesle. Talene, çubuk zehirli bir yılanmış gibi geriledi, sonra Saerin üzerine eğilince diğer yana büzüldü.

"Bir dahaki sefer kazana giriyorsun, Talene. Ya da Myrddraal'in müşfik dikkatini çekiyorsun." Saerin'in yüzü amansızdı, ama sesinin yanında yumuşak kalıyordu. "Daha önce uyanmak yok. Ve bu da iş görmezse, bir sonraki sefer olacak ve ondan sonraki sefer. Bütün yazı burada geçirmemiz gerekse bile, ne kadar gerekiyorsa o kadar." Doesine itiraz etmek için ağzını açtı, ama sonra yüzünü buruşturarak vazgeçti. Aralarında, Sandalye'yi kullanmayı bilen tek kişi oydu, ama bu grupta, Seaine kadar düşük konumdaydı.

Talene Saerin'e bakmaya devam etti. İri gözleri yaşlarla doluydu ve sarsıla sarsıla, ümitsiz hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Körlemesine uzandı, Pevara Yemin Çubuğu'nu eline çarpana kadar el yordamı ile arandı. Pevara Kaynak'a kucak açarak çubuğa bir iplik Ruh yönlendirdi. Talene bilek kalınlığındaki çubuğu öyle sıkı kavradı ki parmak boğumları bembeyaz kesildi, ama ağlayarak yattı, kaldı.

Saerin doğruldu. "Korkarım onu tekrar uyutmamız gerekecek, Doesine."

Talene'in gözyaşları iki katına katlandı, ama gözyaşlarının arsından mırıldandı. "Ben... beni bağlayan... tüm yeminlerden... vazgeçiyorum." Sonuncu kelimeden sonra ulumaya başladı.

Seaine yerinde sıçradı, sonra sertçe yutkundu. Tek bir yemini kaldırmanın acısını şahsen yaşamıştı ve aynı anda birden fazla yemini

kaldırmanın ıstırabını tahmin etmeye çalışmıştı, ama şimdi gerçeklik önünde duruyordu. Talene ciğerlerinde nefes kalmayana dek haykırdı, sonra nefes alıp haykırmaya devam etti, ta ki Seaine Kule'den insanların koşa koşa geleceğini düşünmeye başlayana dek. Uzun boylu Yeşil kollarını ve bacaklarını sallayarak sarsıldı, sonra aniden öyle gerildi ki yalnızca başı ve topukları gri yüzeye dokunuyordu. Kasları düğüm düğüm oldu, tüm bedeni çılgınca kasılmaya başladı.

Kriz başladığı gibi aniden bitti, Talene hiç kemiği yokmuş gibi yığılıverdi ve kaybolmuş bir çocuk gibi ağlamaya başladı. Yemin Çubuğu gevşek elinden eğimli, gri yüzeye yuvarlandı. Yukiri hararetli bir duaya benzeyen bir şeyler mırıldandı. Doesine sarsılmış bir sesle, "Işık!" diye fısıldayıp duruyordu. "Işık! Işık!"

Pevara çubuğu aldı ve Talene'in parmaklarını onun çevresinde kapattı. Seaine'in arkadaşında merhamet yoktu, bu konuda değil. "Şimdi Üç Yemin'i et," dedi tükürürcesine.

Bir an Talene reddedecekmiş gibi göründü, ama yavaşça hepsini Aes Sedai yapan, bir arada tutan yeminleri etti. Doğru olmayan tek kelime etme. Bir insanın bir diğerini öldürmekte kullanacağı silah yapma. Gölgedölleri ve Karanlıkdostları karşısında olmadığı sürece, kendi hayatını, Muhafızının hayatını ya da bir başka Aes Sedai'nin hayatını koruman gerekmediği sürece asla Tek Güç'ü silah olarak kullanma. Sonunda, sessizce sarsılarak ağlıyordu. Belki de vücudunu saran yeminler yüzünden. Tazeyken rahatsız edici olurlardı. Belki.

Sonra Pevara ondan istedikleri diğer yemini söyledi. Talene irkildi, ama umutsuz bir sesle sözleri söyledi. "Beşinize eksiksizce itaat edeceğime yemin ederim." Bunun dışında, gözyaşları yanaklarından süzülerek, donuk donuk, dümdüz önüne baktı.

"Bana dürüstçe yanıt ver," dedi Saerin ona. "Sen Kara Ajah'tan mısın?"

"Öyleyim." Sözcük, Talene'in boğazı paslanmış gibi gıcırdadı.

Bu basit sözcük Seaine'i, hiç beklemediği bir biçimde dondurdu. O Kara Ajah'ı avlamak üzere yola çıkmıştı ve pek çok Aes Sedai'nin aksine avının varlığına inanıyordu. Bir başka Aes Sedai'yi, bir Temsilci'yi ele geçirmişti ve Talene'in paketlenip, Hava akışlarına sarınmış bir halde ıssız bodrum koridorlarından geçirilmesine yardım etmişti, bir düzine Kule yasasını ihlal etmiş, ciddi suçlar işlemişti ve bütün bunları, daha sormadan önce yanıtından emin olduğu bir sorunun yanıtını işitmek için yapmıştı. Şimdi işitmişti o yanıtı. Kara Ajah gerçekten vardı. Bir Kara Aes Sedai'ye

bakıyordu, şal takan bir Karanlıkdostuna. Ve yüzleşmekle karşılaştırıldığında, inanmak gölge gibi kalmıştı. Dişlerini takırdamaktan alıkoyan tek şey çenesini sıkıyor olmasıydı. Kendini toplamak, mantıklı bir biçimde düşünmek için çabaladı. Ama kâbuslar uyanmıştı ve Kule'de yürüyordu.

Biri derin bir nefes verdi ve Seaine dünyasını altüst olmuş bulan tek kişi olmadığını fark etti. Yukiri silkelendi, sonra kadının üzerindeki kalkanı gerekirse sırf irade gücü ile korumaya kararlıymış gibi bakışlarını Talene'e dikti. Doesine dudaklarını yalıyor, kararsızca koyu altın rengi eteklerini düzeltiyordu. Yalnızca Saerin ve Pevara rahat görünüyordu.

"Ee," dedi Saerin yumuşak sesle. Belki "hafif" daha iyi bir sözcük olurdu. "Demek öyle. Kara Ajah." Derin bir nefes aldı ve ses tonu canlandı. "Artık buna gerek yok, Yukiri. Talene, kaçmaya çalışmayacaksın ya da herhangi bir şekilde direnmeyeceksin. İçimizden birinin izni olmadan Kaynak'a dokunmayacaksın bile. Gerçi, biz seni teslim ettikten sonra bu işi bir başkası üstlenecek. Yukiri?" Talene'in üzerindeki kalkan dağıldı, ama Yukiri çubuğun bir Kara Aes Sedai üzerindeki etkisine güvenmiyormuş gibi, *saidar*'la parlamaya devam etti.

Pevara kaşlarını çattı. "Onu Elaida'ya teslim etmeden önce, Saerin, olabildiğince çok bilgi almak istiyorum. İsimler, mekânlar, her şey. Bildiği her şeyi!" Karanlıkdostları Pevara'nın ailesini yok etmişti ve Seaine, kadının kalan son Kara Aes Sedai'yi şahsen avlamaya hazır bir biçimde sürgüne gideceğinden emindi.

Hâlâ Sandalye'de büzülmekle olan Talene acı bir kahkaha ile ağlama arası bir ses çıkardı. "Bunu yaptığınızda hepimiz öleceğiz. Öleceğiz! Elaida Kara Ajah'tan!"

"Bu imkânsız!" diye patladı Seaine. "Emri bana Elaida verdi."

"Öyle olmalı," diye yarı fısıldadı Doesine. "Talene yeminleri tekrar etti; Elaida'nın adını verdi!" Yukiri hararetle başını salladı.

"Kafalarınızı kullanın," diye hırladı Pevara, kendi kafasını tiksinti içinde iki yana sallayarak. "Bir yalana inanırsanız, onu doğruymuş gibi söyleyebildiğinizi siz de çok iyi biliyorsunuz."

"Ve *bu* doğru," dedi Saerin sertçe. "Ne kanıtın var, Talene? Elaida'yı sizin... toplantılarınızda gördün mü?" Hançerinin kabzasını öyle sıkı kavramıştı ki boğumları bembeyaz kesilmişti. Şalı kazanmak için, Kule'de kalma hakkını kazanmak için Saerin'in çoğu kişiden daha fazla mücadele etmesi gerekmişti. Ona göre, Kule yuvasından da öteydi, kendi hayatından

daha önemliydi. Talene yanlış cevabı verirse, Elaida yargılanacak kadar yaşamayabilirdi.

“Toplantı yapmıyorlar,” diye mırıldandı Talene surat asarak. “Belki Yüce Konsey dışında. Ama öyle olmalı. Onun aldığı her rapordan haberleri var, hatta gizli raporlardan, onun önünde edilen her kelimeden. Vereceği her kararı daha ilan edilmeden biliyorlar. Günler, bazen haftalar önceden. Kendisi söylemiyorsa nereden bilecekler?” Bir çabayla doğrulup oturdu ve ısrarlı bakışlarını teker teker hepsine dikmeye çalıştı. Yalnızca, bakışları endişe içinde oraya buraya kayıyormuş gibi göründü. “Kaçmamız gerek; saklanacak bir yer bulmamız gerek. Ben size yardım ederim –bildiğim her şeyi anlatırım!– ama kaçmazsak bizi öldürürler.”

Tuhaf diye düşündü, Talene eski suç ortaklarını ne çabuk “onlar” yaptı, diğerleri ile ne çabuk özdeşleşmeye çalıştı. Hayır. Asıl sorundan kaçınıyordu ve kaçınmak aptallıktı. Elaida *gerçekten* onu Kara Ajah’ı bulmakla mı görevlendirmişti? İsmi bir kez bile telaffuz etmemişti. Başka bir şey kastetmiş olabilir miydi? Elaida Kara Ajah’tan bahseden herkesin gırtlağına yapışırdı. Hemen her Aes Sedai yapardı bunu, ama...

“Elaida aptal olduğunu kanıtladı,” dedi Saerin, “ve birden fazla kez onun için ayağa kalktığıma pişman oldum, ama bundan daha fazlası olmadan onun Kara olduğuna inanmam.” Pevara gergin dudaklarla, silkinircesine başını sallayarak onayladı. Bir Kızıl olarak, o çok daha fazlasını isterdi.

“Öyle olabilir, Saerin,” dedi Yukiri, “ama Talene’i çok uzun süre tutamayız. Yeşiller nerede olduğunu sormaya başlar. Şeyden... Kara’dan... Bahsetmeye bile gerek yok. Ne yapacağımıza hızla karar vermeliyiz, yoksa yağmurlar başladığında biz hâlâ kuyunun dibini kazıyor oluruz.” Talene Saerin’e, muhtemelen yaltaklanmak için düşünülmüş zayıf bir gülümseme ile baktı. Kahverengi Temsilci’nin kaş çatışı altında gülümseme soldu.

“Kara Ajah’ı tek bir darbede sakatlayacak hale gelene dek Elaida’ya hiçbir şey söylemeye cüret edemeyiz,” dedi Saerin sonunda. “İtiraz etme, Pevara; mantık öyle diyor.” Pevara ellerini havaya fırlattı ve yüzüne inatçı bir ifade oturttu, ama çenesini kapadı. “Talene haklıysa,” diye devam etti Saerin, “Karalar ya Seaine meselesini biliyor ya da yakında öğrenecek, bu yüzden onun güvenliğini elimizden geldiğince sağlamalıyız. Biz yalnızca beş kişiyken kolay olmayacak. Emin olana dek *kimseye* güvenemeyiz! En azından Talene elimizde, kim bilir sıkıp suyunu çıkardığımızda neler öğreneceğiz.” Talene sıkılıp suyunun çıkarılmasını dört gözle bekliyormuş

gibi yapmaya çalıştı, ama kimse ona dikkat etmiyordu. Seaine'in boğazı kurumuştu.

"Tam olarak yalnız olmayabiliriz," dedi Pevara gönülsüzce. "Seaine, ona Zerah ve arkadaşlarıyla yaptığınız küçük planı anlat."

"Plan mı?" dedi Saerin. "Zerah kim? Seaine? Seaine!"

Seaine irkildi. "Ne? Ah. Pevara ve ben burada, Kule'de küçük bir asi yuvası keşfettik," diye başladı nefes nefese. "Ayrılığı yaymak için gönderilmiş on Aes Sedai." Saerin onun güvenliğini sağlayacaktı, öyle mi? Hem de hiç sormadan. Kendisi de bir Temsilci'ydi; neredeyse yüz elli yıldır Aes Sedai'ydi. Saerin ya da herhangi biri ne hakla?.. "Pevara ve ben buna bir son verme işine koyulduk. İçlerinden birine, Zerah Dacan'a, Talene'in ettiği yemini ettirdik bile ve Bernaile Gelbarn'ı bu akşam, kuşkulandırmadan odama getirmesini söyledik." Işık, bu odanın dışındaki herhangi bir Aes Sedai Kara olabilirdi. Herhangi biri. "Sonra o ikisini kullanarak bir başkasını getirteceğiz, ta ki hepsi itaat yemini edene dek. Elbette, Zerah'a ve Talene'e sorduğumuz aynı soruyu soracağız." Kara Ajah ismini çoktan öğrenmiş olabilirdi, onları avlamaya koyulduğunu biliyor olabilirlerdi. Saerin onu nasıl güvende tutacaktı? "Yanlış cevap verenler sorgulanabilir ve doğru cevap verenler ihanetlerinin bedelini bizim idaremiz altında Kara Ajah avlayarak kısmen ödeyebilirler." Işık, nasıl?

Sözü bittiği zaman diğerleri konuyu uzun uzun tartıştılar, bu ancak Saerin'in ne karara varacağı konusunda kararsız olduğu anlamına geliyordu. Yukiri Zerah ve suç ortaklarını hemen adalete teslim etmek konusunda ısrar ediyordu –Talene konusundaki kendi konumlarını açığa vurmadan yapabiliyorlarsa. Pevara asileri kullanmayı savunuyordu, ama gönülsüzce; o kadınların yaydıkları ayrılık Kızıl Ajah ve sahte Ejderler hakkında pis hikâyelere dayanıyordu. Doesine Kule'deki bütün Aes Sedaileri teker teker kaçırmayı ve hepsini fazladan yemini etmeye zorlamayı öneriyor gibiydi, ama diğer üçü ona pek kulak asmıyordu.

Seaine tartışmalara katılmadı. İçinde bulundukları duruma verdiği tepkinin tek mümkün tepki olduğunu düşünüyordu. Sendeleyerek en yakın köşeye gitti ve gürültülü gürültülü kustu.

Elayne dişlerini sıkmamaya çalıştı. Dışarıda, bir başka tipi Caemlyn'i dövüyor, öğle gökyüzünü öyle karartıyordu ki oturma odasının panelli duvarlarındaki lambaların hepsi yakılmıştı. Şiddetli rüzgârlar yüksek, kemerli pencerelere oturtulmuş camlı çerçeveleri sarsıyordu. Şimşekler

berrak camları aydınlatıyordu ve yukarıda gök gürültüsü boş bir sesle patlıyordu. Gök gürültülü kar, kış fırtınalarının en kötüsü, en şiddetlisi. Oda tam olarak soğuk değildi, ama... Geniş, mermer şöminede çıtırdayan kütüklerin önünde parmaklarını açarken, yer seramiklerinin üzerine serilmiş kat kat halıların arasından ve en kalın kadife terliklerinden sızan soğuğu yine de hissedebiliyordu. Kırmızı beyaz elbisesinin, siyah tilki kürkünden geniş yakası ve manşetleri güzeldi, ama kollarındaki incilerden daha fazla ısıttıklarından kuşkuluydu. Soğuğun ona dokunmasına izin vermemek, onun farkında olmamak anlamına gelmiyordu.

Nynaeve *neredeydi?* Ve Vandene? Düşünceleri hava durumu gibi haşindi. *Çoktan gelmiş olmalıydılar! Işık! Keşke uyumadan dayanabilmeyi öğrensem! Ne kadar oyalanıyorlar!* Hayır, bu haksızlıktı. Aslan Tahtı üzerindeki resmi iddiası yalnızca birkaç günlüktü ve onun için şimdilik başka her şey ikinci sıraya inmişti. Nynaeve ve Vandene'in başka öncelikleri vardı; onlara göre başka sorumluluklar. Nynaeve gırtlağına dek, Reanne ve Örgü Heyeti'nin kalanı ile, fark edilip tasmalanmadan Kandaşları Seanchan kontrolündeki topraklardan nasıl kaçıracaklarını planlamaya gömülmüştü. Kandaşlar gizlenmek konusunda iyiydi, ama Seanchanlar Aes Sedailerin yaptığı gibi yabanileri görmezden gelmeyeceklerdi. Sözde, Vandene hâlâ kardeşinin cinayeti yüzünden sarsılmış haldeydi, doğru düzgün yemek yemiyordu ve herhangi bir tavsiye verecek durumda değildi. Doğru düzgün yemek yememekle ilgili kısmı doğruydu, ama katili bulma fikri kadını yiyip bitiriyordu. Tuhaf saatlerde, sözde ıstırap içinde koridorlarda yürürken, gizlice aralarında Karanlıkdostlarını avlıyordu. Üç gün önce bu düşünce Elayne'i ürpertirdi; şimdi, bir sürü tehlike arasında bir diğeri idi yalnızca. Çoğundan daha yakın bir tehlike, doğru, ama yalnızca çoğundan.

Egwene tarafından onaylanan ve cesaretlendirilen önemli işler yapıyorlardı, ama Elayne yine de, ne kadar bencilce de olsa, acele etmelerini diliyordu. Vandene iyi bir tavsiye haznesiydi, uzun deneyimlerinin ve çalışmalarının avantajı ve Nynaeve'in Emond Meydanı'nda Köy Kurulu ve Kadın Kurulu ile başa çıkarken geçen seneleri, kendisi ne kadar inkâr etse de, politika uygulamak konusunda keskin bir göz vermişti ona. *Yak beni, benim yüz ayrı sorunum var, bazıları hemen burada, Saray'da ve onlara* ihtiyacım *var!* Elayne'in istediği olsa, bir sonraki Andor Kraliçesi'nin Aes Sedai danışmanı Nynaeve olurdu. Bulabileceği her tür yardıma ihtiyacı vardı... güvenebileceği yardım.

Yüzündeki ifadeyi düzelterek sırtını şömineye verdi. Basit, ama incelikli oymalarla süslü on üç yüksek sırtlı sandalye şöminenin önünde bir nal çiziyordu. Gülünç, ama şeref yeri, burada konuk kabul ediyor olsa Kraliçe'nin oturacağı yer ateşin sıcaklığından en uzak yerdi. Ne kadar sıcaklık veriyorsa. Sırtı hemen ısınmaya başladı ve ön taraf soğudu. Dışarıda kar yağıyor, gök gürültüsü patlıyor, şimşekler çakıyordu. Kafasının içinde de. Sakin ol. Bir hükümdar sükûnete en az bir Aes Sedai kadar ihtiyaç duyardı.

"Paralı askerler yüzünden olmalı," dedi, sesindeki pişmanlığı tam olarak engelleyemeden. Kendi arazilerinden gelecek silahlı adamlar bir ay içinde varmaya başlardı –onun hayatta olduğunu öğrenir öğrenmez– ama önemli sayılara ulaşmaları baharı bulurdu. Birgitte'in topladığı adamların at binerken kılıç kullanmaya hazır olmaları için ise yarım sene gerekirdi. "Bir de Boyu Avcıları, eğer yazılıp yemin etmeye razı olurlarsa." İki gruptan da, hava durumu yüzünden Caemlyn'de kısılı kalmış bir sürü Boru Avcısı vardı. Çoğu insana göre iki gruptan da, gereğinden fazla insan, âlem yapıyorlar, kavga çıkartıyorlar, onların ilgilerini istemeyen kadınları rahatsız ediyorlardı. En azından Elayne onları iyi bir iş için kullanacak, sorun başlatmak yerine sorunları bitirecekti. Kendini buna ikna etmeye çalışıyormuş gibi gelmiyor olmasını diledi. "Pahalı, ama para sandıkları bunu karşılar." Bir süre karşılardı. Mülklerinin gelirleri bir an önce gelmeye başlasa iyi olacaktı.

Şaşırtıcı, ama önünde ayakta duran iki kadın da çok benzer şekilde tepki verdiler.

Dyelin sinirle homurdandı. Koyu yeşil elbisesinin yüksek yakasına geniş, yuvarlak bir Taravin'in Baykuş ve Meşesi desenli iğne iliştirilmişti, kadının kullandığı tek mücevher buydu. Evinden gurur duyduğunu sergiliyordu, belki aşırı gurur duyduğunu; Taravin Evi'nin Yüksek Makamı çok gururlu bir kadındı. Altın rengi saçlarına kır düşmüştü ve gözlerinin kenarlarında ince çizgiler vardı, ama yüzü güçlü, bakışları sakin ve keskindi. Zihni ustura gibiydi. Ya da belki kılıç gibi. Sade konuşan bir kadındı ya da öyle görünürdü ve fikirlerini saklamazdı.

"Paralı askerler işi bilir," dedi önemsemezce, "ama onları kontrol etmek zordur, Elayne. Senin tüy gibi bir dokunuşa ihtiyacın olduğu yerde onlar çekiç olurlar ve senin bir çekice ihtiyacın olduğu yerde onlar bambaşka bir yerde olurlar, üstüne üstlük bir de hırsızlık ediyor olurlar. Onlar altına sadıktırlar ve ancak altın kaldığı sürece sadıktırlar. Daha fazla altın

karşılığında ihanet etmezlerse. Eminim Leydi Birgitte bu konuda benimle hemfikirdir.”

Kollarını göğsünde sıkı sıkı kavuşturmuş, topuklu botlarını ayırarak durmuş olan Birgitte, ne zaman biri yeni unvanını kullansa hep yaptığı gibi yüzünü buruşturdu. Caemlyn’e ulaşır ulaşmaz Elayne ona, kayıt altına alınabilecek bir yerde bir mülk bağışlamıştı. Kendi aralarında, Birgitte bu konuda *ve* hayatındaki diğer değişiklik hakkında homurdanıp duruyordu. Gök mavisi pantolonu her zamanki tarzında kesilmişti, boldu ve bileklerde toplanıyordu, ama kısa kırmızı ceketinin geniş, beyaz bir yakası vardı ve geniş, beyaz manşetleri altın çizgilerle süslenmişti. O Leydi Birgitte Trahelion’du *ve* Kraliçenin Askerleri’nin Kumandan Generali’ydi ve bunu kendine sakladığı sürece dilediği kadar homurdanabilir, sızlanabilirdi.

“Katılıyorum,” diye hırladı gönülsüzce ve Dyelin’e o kadar da yan yan olmayan, dik bir bakış fırlattı. Muhafız bağı Elayne’in bütün sabah hissettiği duyguyu taşıdı. Kızgınlık, sinir ve kararlılık. Ama kısmen kendi duygularının yansıması olabilirdi. Bağdan bu yana hem duygusal açıdan, hem de diğer açılardan birbirlerini şaşırtıcı şekillerde yansıtıyorlardı. Niye, âdetleri bir hafta kaymış, Birgitte’inkine uymuştu!

Birgitte’in ikinci seçeneği tercih etmekteki gönülsüzlüğü, hemfikir olmaktaki gönülsüzlüğü kadar büyüktü açık ki. “Lanet Avcılar daha iyi değil, Elayne,” diye mırıldandı. “Macera aramak ve becerebiliyorlarsa tarihte bir yer bulmak için Avcı Yemini ettiler. Kanunlara uyarak yerleşmek için değil. Yarısı kibirli tipler, başka herkese tepeden bakıyorlar; kalanlar gerekli risklere girmekle kalmıyor, girecek risk arıyorlar. Valere Borusu ile ilgili bir fısıltı çıkması durumunda, bir gecede yalnız üçte ikisi ortadan kaybolursa şanslı sayılırsın.”

Dyelin, bir puan kazanmış gibi, gergin bir gülümseme ile gülümsedi. Bu ikisinin yanında zeytinyağı ve su bile dost kalırdı; ikisi de başka herkesle pekâlâ anlaşabiliyordu, ama bir sebepten, karşı karşıya geldiklerinde kömürün rengi hakkında bile tartışabiliyorlardı. Tartışabiliyor ve tartışıyorlardı. “Dahası, Avcılar ve paralı askerler, hepsi yabancı. Ne yüksektekilerle, ne alçaktakilerle uyum sağlayabiliyorlar. Hiç kimseye uymuyorlar. İstediğin son şey bir isyan başlatmak olmalı.” Şimşek çaktı, pencereleri kısaca aydınlattı ve özellikle yüksek bir gök gürültüsü kadının cümlesini noktaladı. Bin sene içinde, yedi Andor Kraliçesi açık isyanla devrilmişti ve hayatta kalan iki tanesi de muhtemelen ölmüş olmayı dilemişti.

Elayne içini çekecekken kendini tuttu. Duvarın dibindeki kakmalı, küçük masalardan birinde ağır, gümüş halat işi bir tepsi üzerinde kadehler ve yüksek bir sürahi dolusu sıcak, baharatlı şarap vardı. Şimdi, ılık baharatlı şarap olmuştu. Kısaca Ateş yönlendirdi ve sürahiden ince bir buhar ipliği yükseldi. Baharatları yeniden ısıtmak şaraba biraz acılık katıyordu, ama işlemeli gümüş kadehi ellerinde tutmanın vereceği sıcaklık buna değerdi. Bir çabayla, odadaki havayı Güç'le ısıtma dürtüsüne direndi ve Kaynak'ı salıverdi; örgüleri korumazsa sıcaklık kalıcı olmazdı zaten. Ne zaman *saidar*'a kucak açsa hissettiği, salıverme gönülsüzlüğünü alt etmişti –eh, bir ölçüye dek– ama son zamanlarda, her seferinde, daha fazla çekme arzusu büyüyordu. Her Aes Sedai bu tehlikeli arzu ile yüzleşmek zorundaydı. Bir jest üzerine diğerleri de kendi şaraplarını doldurmaya geldiler.

"Durumu biliyorsunuz," dedi onlara. "Ancak bir aptal durumun acil olmadığını düşünür ve ikiniz de aptal değilsiniz." Askerler yalnızca bir kabuktan ibaretti, bir avuç kabul edilebilir adam, sarhoşları meyhanelerden atmaya ya da kendileri atılmaya daha uygun bir avuç kabadayı ve zorba. Ve Saldaealılar gittikten sonra, Aieller gitmekteyken, suç oranı bahardaki ayrıkotları gibi büyüyordu. Elayne karın suç oranlarını düşüreceğini sanmıştı, ama her gelen gün soygun, kundakçılık ve daha kötülerini getiriyordu. Her gün durum daha da kötüleşiyordu. "Bu hızla giderse, birkaç hafta içinde isyanlar görürüz. Belki daha erken. Caemlyn'de düzeni koruyamazsam, insanlar aleyhime döner." Başkentte düzeni koruyamıyorsa, hükümdarlığa hazır olmadığını dünyaya ilan etse de olurdu. "Bundan hoşlanmıyorum, ama yapılmalı ve yapılacak." İkisi de daha fazla itiraz etmek için ağızlarını açtılar, ama onlara fırsat tanımadı. Sesini sertleştirdi. "Öyle olacak."

Birgitte başını iki yana sallarken beline gelen, altın rengi örgüsü de sallandı, ama bağdan Elayne'e gönülsüz bir kabullenme duygusu geldi. Aes Sedai ile Muhafızı arasındaki ilişki konusunda son derece tuhaf bir görüş geliştirmişti, ama Elayne'in baskı kabul etmeyeceği zamanı tanımayı öğrenmişti. Bir anlamda öğrenmişti. Bir de mülk ve unvan meselesi vardı. Ve Askerlere kumanda etme meselesi. Ve birkaç küçük mesele daha.

Dyelin başını azıcık eğdi ve belki dizlerini de hafifçe büktü; diz kırma olabilirdi de, ama kadının yüzü taş gibiydi. Elayne Trakand'ın Aslan Tahtı'na çıkmasını istemeyen pek çok kişinin Dyelin Taravin'in çıkmasını istediğini hatırlamak iyi olacaktı. Kadın yalnızca yardım etmişti, ama henüz ilk günlerdi ve bazen bir fısıltı Elayne'in kafasını kurcalıyordu. Dyelin

yalnızca onun çok fena çuvallamasını ve sonra Andor'u kurtarmak üzere öne çıkmayı bekliyor olabilir miydi? Yeteri kadar tedbirli, yeteri kadar sinsi biri bunu deneyebilirdi ve başarabilirdi bile.

Elayne şakağını ovalamak için elini kaldırdı, ama bunun yerine saçlarını düzeltti. Çok fazla kuşku, çok az güven vardı. O Tar Valon'a gittiğinden beri Evler Oyunu Andor'a fena bulaşmıştı. Elayne Aes Sedailer arasında geçirdiği aylarda Güç'ten daha fazlasını öğrendiği için minnettardı. *Daes Dae'mar* çoğu Aes Sedai için nefes ve ekmek demekti. Thom'un öğrettiklerine de minnettardı. Bunların ikisi olmasa, geri döndükten sonra, bugüne dek bile yaşamayabilirdi. Işık izin verse de Thom güvende olsa, hem o, hem Mat, hem de diğerleri Seanchanlardan kaçmış, Caemlyn yolunda olsalar. Ebou Dar'dan ayrıldığından beri her gün onların güvenliği için dua etmişti, ama artık ancak bu kısa dua için zaman bulabiliyordu.

Yayın ortasındaki sandalyeye, Kraliçe'nin sandalyesine oturdu ve dimdik bir sırtla, boş elini hafifçe sandalyenin oymalı koluna koyarak, bir kraliçe gibi görünmeye çalıştı. *Kraliçe gibi görünmek yeterli değildir,* derdi annesi sık sık, *ama insanlar seni bir kraliçe gibi* görmezse *iyi bir beyin, keskin bir kavrayış ve cesur bir yürek boşa gider.* Birgitte onu dikkatle, neredeyse kuşkuyla izliyordu. Bazen bağ son derece uygunsuz oluyordu! Dyelin şarap kadehini dudaklarına götürdü.

Elayne derin bir nefes aldı. Bu soruyu aklına gelen her yönden düşünmüştü ve başka yol göremiyordu. "Birgitte, bahara Askerlerin *on* Ev'in meydana çıkarabileceğine denk bir ordu olmasını istiyorum." Büyük olasılıkla gerçekleştirilmesi imkânsız bir istekti, ama sırf denemek bile şimdi yazılan paralı askerleri alıkoymak ve daha fazlasını bulmak, en ufak eğilimi gösteren her adamı yazdırmak demekti. Işık, ne pis bir karmaşa!

Dyelin boğulur gibi oldu; ağzından koyu renk şarap püskürttü. Şarap püskürtmeye devam ederek dantel kenarlı mendilini kol yeninden çekti ve çenesini sildi.

Bağ aracılığı ile Birgitte'ten bir panik dalgası geldi. "Ah, yak beni, Elayne, bunu istiyor olamazsın!.. Ben bir okçuyum, bir general değil! Eskiden beri hep bir okçudan ibarettim, hâlâ anlamadın mı? Ben yalnızca ne yapmam gerekiyorsa, koşullar beni ne yapmaya zorladıysa onu yaptım! Her durumda, ben artık o kişi değilim; ben yalnızca benim ve!.." Çok fazla konuştuğunu fark ederek sustu. İlk kez olmuyordu. Dyelin merakla onu süzünce Birgitte'in yüzü kızardı.

Birgitte'in, köylü kadınların onunkine benzer giysiler giydiği Kandor'dan olduğunu söylemişlerdi, ama Dyelin'in, bunun yalan olduğundan şüphelendiği açıktı. Ve ne zaman Birgitte'in ağzından bir şey kaçsa, sırrını ağzından kaçırmaya daha da yaklaşıyordu. Elayne ona, daha sonra haddini bildirme vadeden bir bakış fırlattı.

Birgitte'in yanaklarının daha fazla kızaramayacağını sanıyordu. Bağ aracılığı ile gelen duygularda, mahcubiyet başka her şeyi bastırmıştı ve öyle yoğundu ki Elayne kendi yüzünün kızardığını hissetti. Çabucak yüzüne sert bir ifade oturttu ve yanaklarındaki kırmızılığın *Birgitte'in* küçük düşmesi yüzünden olduğu yerde kıvranmak arzusu dışında bir şey sanılacağını umdu. Bu ayna etkisi uygunsuzdan da beter olabiliyordu!

Dyelin Birgitte için yalnızca bir an harcadı. Mendilini yerine koyarak kadehini dikkatle tepsiye bıraktı, sonra ellerini kalçalarına dayadı. Yüzü fırtına gibiydi. "Askerler her zaman Andor ordusunun *nüvesi* olmuştur, Elayne, ama bu... Işık'ın merhameti, bu delilik! Erinin Nehri ile Puslu Dağlar arasındaki herkesi aleyhine çevirebilirsin!"

Elayne sükûnete odaklandı. Yanılmışsa, Andor bir başka Cairhien olurdu, kaos dolu bir başka kanlı ülke. Ve Elayne ölürdü, elbette, maliyeti karşılayacak kadar yüksek bir bedel değil. Denememek düşünülemez bir şeydi ve her durumda Andor için sonuç başarısızlıkla aynı olurdu. Serinkanlı, kendine hâkim ve çelik gibi sakin. Bir kraliçe korktuğunu belli edemezdi, özellikle de korktuğu bir anda. Özellikle de korkarken. Annesi her zaman, kararlarını olabildiğince az açıklamasını söylerdi; ne kadar sık açıklarsanız, o kadar fazla açıklama gerekirdi, ta ki açıklamadan başka hiçbir şeye zamanınız kalmayana dek. Gareth Bryne elinizden gelirse açıklamanızı söylerdi; adamlar ne yapacaklarına ek olarak niye yapacaklarını bilirlerse, daha başarılı olurlardı. Bugün, Gareth Bryne'ın tavsiyesine uyacaktı. Onun tavsiyesine uyarak pek çok zafer kazanılmıştı.

"Bana meydan okuduğunu ilan eden üç kişi var." Belki bir de ilan etmemiş biri. Kendini Dyelin'in gözlerine bakmaya zorladı. Öfkeyle değil; yalnızca göz göze gelerek. Ya da belki, kızarmış yüzü ve sıktığı çenesi yüzünden, Dyelin bunu öfke olarak kabul etmişti. Eğer öyleyse, öyle olsun. "Arymilla kendi başına dikkate değmez, ama Nasin Caeren Evi'ni ona bağladı ve adamın aklı başında olsa da olmasa da, onun desteği kadının hesaba katılması gerektiği anlamına geliyor. Naean ve Elenia hapisteler; silahlı adamları değil. Naean'ın adamları bir önder bulana dek didişip tartışabilirler, ama Sarand'ın Yüksek Makamı Jarid ve karısının hırsını

beslemek için riske girer. Baryn Evi ve Anshar Evi ikisiyle de flört ediyor; umabildiğim *en iyi* şey birinin Sarand'ın, diğerinin Arawn'ın tarafını tutması. Andor'daki on dokuz Ev, daha küçük Evlerin onların gösterdiği yere gitmesine sebep olacak kadar güçlü. Altısı bana karşı ve benim tarafımda iki tane var." Şimdiye dek altı tane vardı ve Işık izin verse de onun yanında iki tane olsaydı! Dyelin'i savunduklarını ilan etmiş kadar olmuş olan üç büyük Ev'den bahsetmedi; en azından Egwene şimdilik onları Murandy'ye bağlamıştı.

Yakınındaki bir sandalyeye işaret etti ve Dyelin eteklerini dikkatle düzelterek oturdu. Yaşlı kadının yüzündeki fırtına bulutları kaybolmuştu. Elayne'i inceledi ve kafasındaki sorulara ya da sonuçlara dair herhangi bir ipucu vermedi. "Bütün bunları senin kadar iyi biliyorum, Elayne, ama Luan ile Ellorien Evlerini sana getirecektir, eminim Abelle de öyle." Sesi de tedbirliydi, ama konuşmaya devam ettikçe hararet kazandı. "O zaman diğer Evler mantığın sesini işitir. Sen onları korkutup mantıksız davranmaya zorlamazsan. Işık, Elayne, bu Taht Kavgası değil. Trakand'ın ardından Trakand gelir, bir başka Ev değil. Taht Kavgası bile nadiren açık savaşa dönüşmüştür! Askerleri bir orduya dönüştürürsen, her şeyi riske atmış olursun."

Elayne başını arkaya attı, ama kahkahasında eğlenti yoktu. Gök gürültülerine uyuyordu. "Eve döndüğüm gün her şeyi riske attım, Dyelin. Norwelyn'in, Traemane'in ve Pendar'ın bana geleceğini mi söylüyorsun? Güzel; o zaman altıya karşı beş oluruz. Diğer Evlerin, senin deyişinle, 'mantığın sesini dinleyeceğini' sanmıyorum. Gül Tacı'nın benim olduğu berrak cam kadar açık olmadan harekete geçerlerse, aleyhime olur, lehime değil." Şansı varsa, o lordlar ve leydiler Gaebril'in suç ortakları ile ilişki kurmaktan kaçınırlardı, ama Elayne şansa güvenmekten hoşlanmazdı. O Mat Cauthon değildi. Işık, çoğu insan Rand'ın annesini öldürdüğünden emindi ve pek azı "Lord Gaebril"in Terkedilmişlerden biri olduğuna inanıyordu. Rahvin'in Andor'a verdiği zararı düzeltmek, Kandaşlar kadar uzun yaşasa bile, bir ömür alabilirdi! Bazı Evler, sırf Gaebril'in Morgase'in ismi ile yaptığı haksızlıklar yüzünden onu desteklemekten kaçınacaktı, diğerleri ise Rand tahtı ona "vermeyi" düşündüğünü söylediği için. Adamı tırnağına dek seviyordu, ama *bu* fikri dile getirdiği için *kavrulsundu!* Dyelin'i dizginleyen bu olsa bile. Andor'daki en küçük köylü bile, Aslan Tahtı'na oturan bir kuklayı indirmek için tırpanını omuzlardı!

“Elimden geliyorsa Andorlunun Andorluyu öldürmesinden kaçınmak istiyorum, Dyelin, ama Taht Kavgası olsa da olmasa da, Elenia hapisteyken bile Jarid savaşmaya hazır. Naean savaşmaya hazır.” İki kadını en kısa zamanda Caemlyn’e getirmek en iyisi olacaktı; Aringill’den gizlice mesaj ya da emir gönderme şansları daha fazlaydı. “Arkasında Nasin’in adamları varken, *Arymilla* hazır. Onlar için bu bir Taht Kavgası ve onları savaşmaktan alıkoymanın tek yolu buna cüret etmelerini önleyecek kadar güçlü olmak. Birgitte bahara kadar Askerleri bir orduya dönüştürebilirse, iyi, güzel, çünkü bundan önce bir ordum olmazsa, o sırada bir orduya ihtiyacım olacak. Ve bu yeterli değilse, Seanchanları hatırla. Tanchico ve Ebou Dar’la tatmin olmayacaklar; onlar her şeyi istiyor. Arymilla’nın Andor’u ele geçirmesine izin vermediğim gibi, onların da Andor’u ele geçirmesine izin vermeyeceğim, Dyelin.” Tepede bir gök gürültüsü patladı.

Dyelin biraz dönüp Birgitte’e baktıktan sonra dudaklarını yaladı. Parmaklarıyla bilinçsizce eteklerini çekiştiriyordu. Kadını pek az şey korkutabilirdi, ama Seanchanlarla ilgili hikâyeler korkutmuştu. Ama kendi kendineymiş gibi mırıldandığı şu oldu, “Açık iç savaştan kaçınmayı ummuştum.” Ve *bunun* bir anlamı olmayabilirdi ya da büyük bir anlamı olmayabilirdi! Belki biraz sorgulamak hangisi olduğunu açıklığa kavuşturabilirdi.

“Gawyn,” dedi Birgitte aniden. Yüzündeki ifade aydınlanmıştı, bağ aracılığı ile gelen duygular da. En öne çıkan rahatlamaydı. “O geldiği zaman komutayı o alacak. O senin Kılıcın İlk Prensin olacak.”

“Kupada ana sütü!” diye terslendi Elayne ve pencereleri aydınlatan bir şimşek sözlerini vurguladı. Kadın neden *şimdi* konuyu değiştiriyordu? Dyelin irkildi ve Elayne’in yüzüne yine kan hücum etti. Yaşlı kadının açık ağzına bakarak, bu küfrün ne kadar kaba olduğunu çok iyi biliyordu. Tuhaf bir biçimde utanç vericiydi; Dyelin’in annesinin arkadaşı olması önemli olmamalıydı. Elayne düşünmeden şarabından büyük bir yudum aldı –ve şarabın acılığıyla boğulacak gibi oldu. Lini’nin ağzını yıkama tehditlerine dair imgeleri çabucak bastırdı ve kendi kendine kazanacak bir tahtı olan yetişkin bir kadın olduğunu hatırlattı. Annesinin bu kadar sık aptal gibi hissettiğinden kuşkuluydu.

“Evet, olacak, Birgitte,” diye devam etti, daha büyük sakinlikle. “Geldiği zaman.” Üç haberci Tar Valon yolundaydı. Hiçbiri Elaida’yı geçemezse bile Gawyn eninde sonunda Elayne’in taht iddiasını ilan ettiğini öğrenir ve gelirdi. Elayne’in ona çılgınca ihtiyacı vardı. General olabileceği

gibi bir yanılsama içinde değildi ve Birgitte kendisi hakkındaki efsanelerle boy ölçüşemeyeceğinden o kadar korkuyordu ki bazen denemeye korkuyordu. Bir ordu ile yüzleşmek, evet; bir orduyu idare etmek, hayatta olmaz!

Birgitte kendi zihnindeki kargaşanın pekâlâ farkındaydı. O anda yüzü buz gibiydi, ama duygularında kendi kendine karşı bir öfke ve utanç vardı ve ilki her geçen an daha da güçleniyordu. Elayne bir sinir sancısıyla, Birgitte'in öfkesi hakkında düşüncelere dalmadan önce Dyelin'in iç savaş bahsini devam ettirmek için ağzını açtı.

Ama daha tek kelime edemeden yüksek, kırmızı kapılar açıldı. Nynaeve ya da Vandene'in geldiğine dair umutları, hava durumuna rağmen yalınayak dolaşan iki Deniz Halkı kadınının girişi ile söndü.

Kadınlardan önce bir misk parfümü bulutu geldi. Parlak ipek brokardan pantolonlar ve bluzlar, mücevherli hançerler, altın ve fildişi kolyeler ve başka mücevherlerle, kendi başlarına bir alay oluşturuyorlardı. Renaile din Calon'un şakaklarına kır düşmüş düz, siyah saçları kulaklarındaki küçük, şişman, altın halkaları neredeyse gizliyordu, ama kadının kara gözlerindeki kibir bir küpeyi burun halkasına bağlayan madalyon dolu altın zincir kadar açıktı. Yüzü sertti ve zarifçe salınarak yürümesine rağmen, bir duvarı delip geçebilirmiş gibi görünüyordu. Zaida din Parede arkadaşından bir el daha kısaydı ve kömürden de karaydı ve sol yanağında ondan yarım kat fazla madalyon asılıydı, kibirden çok bir buyurganlık havasına, itaat göreceğine dair bir kuşkusuzluğa sahipti. Kafasına sımsıkı oturan siyah buklelerine kır düşmüştü, ama büyüleyiciydi, yaşlandıkça daha da güzelleşen kadınlardan biriydi.

Onları görünce Dyelin irkildi ve kendine hâkim olamadan önce elini burnuna götürecek gibi oldu. Atha'an Mierelere alışık olmayan insanlarda olağan bir tepki. Elayne yüzünü buruşturdu ve bunun sebebi burun halkaları değildi. Bir küfür daha sallamayı düşündü, daha... keskin bir küfür. O anda görmeyi en az istediği, Terkedilmişlerden başka iki isim daha gelmiyordu aklına. Reene bunun olmamasını sağlamakla görevlendirilmişti!

"Beni affedin," dedi, rahatça ayağa kalkarak, "ama şu anda çok meşgulüm. Devlet meseleleri, anlıyorsunuzdur, yoksa sizi konumlarınızın hak ettiği gibi karşılardım." Deniz Halkı tören ve görgü kurallarına çok önem verirdi, en azından kendi koşullarına. Büyük olasılıkla Birinci Hizmetkâr'ı, sırf ona Elayne'i görmek istediklerini söylemeyerek geçmişlerdi, ama tacı takmadan önce onları ayağa kalkmadan karşılarsa

büyük olasılıkla alınırlardı. Ve Işık ikisini de kavursun, onları gücendirmeyi göze alamazdı. Birgitte yanına belirdi, resmiyetle eğilerek kupasını aldı; Muhafız bağı ihtiyat hissi getirdi. Birgitte Deniz Halkı'nın yanında her zaman ihtiyatlı davranırdı; onların yanında da dili sürçmüştü. "Sizi gün içinde, daha sonra görürüm," diye bitirdi Elayne ve, "Işık izin verirse," diye ekledi. Törensel deyimlere de çok önem veriyorlardı ve bu sözler hem nezaket gösteriyor, hem de bir çıkış yolu veriyordu.

Renaile Elayne'in tam önüne, fazla yakınına gelene kadar durmadı. Dövmeli eli ile sert bir jest yaparak oturmasına izin verdi. İzin verdi! "Benden kaçınıyorsun." Sesi bir kadın için gürdü ve çatıya yağan kar kadar soğuktu. "Benim Atha'an Miere'in Gemiler Hanımı'nın, Nesta din Reas İki Ay'ın Rüzgârbulanı olduğumu unutma. Sizin Beyaz Kuleniz adına yaptığınız pazarlığın kalanını yerine getirmeniz gerekiyor hâlâ." Deniz Halkı'nın Kule'deki bölünmeden haberi vardı –bu zamana kadar, herkes öğrenmişti– ama Elayne kendisinin hangi tarafta olduğunu ilan ederek güçlükleri çoğaltmayı uygun bulmamıştı. Henüz değil. Renaile azametli, buyurgan bir sesle bitirdi. "Benimle *iş göreceksin*, hem de *hemen!*"

"Bence senden değil benden kaçınıyordu, Rüzgârbulan." Renaile'nin aksine, Zaida yalnızca sohbet ediyormuş gibi görünüyordu. Halıların üzerinden hızla geçmek yerine aylak aylak odada dolandı, durup ince yeşil porselenden yüksek bir vazoya dokundu, sonra ayakuçlarında yükselerek yüksek bir kaidenin üzerinde duran dört namlulu bir kaleydoskobun içine baktı. Elayne ile Renaile'ye baktığında kara gözlerinde eğlenti dolu bir ışıltı vardı. "Hem, pazarlık gemiler adına konuşan Nesta din Reas ile yapılmıştı." Catelar Klanı'nın Dalgahanımı olmaya ek olarak, Zaida aynı zamanda Gemiler Hanımı'nın büyükelçisiydi, Andor büyükelçisi değil, Rand'a gönderilen büyükelçi, ama Nesta adına konuşma ve anlaşma yapma yetkisine sahipti. Altın zarflı bir namlu yerine bir başkasını getirerek, ayakuçlarında yükseldi ve gözetleme deliğinden baktı yine. "Atha'an Miere'e yirmi öğretmen vadettin, Elayne. Şimdiye dek yalnızca bir tane teslim ettin."

Girişleri öyle ani, öyle dramatik olmuştu ki Elayne Merilille'in kapalı kapılardan döndüğünü görünce şaşırmıştı. Zaida'dan da kısa olan Gri Aes Sedai, korsesine küçük aytaşları dikilmiş, gümüş kürk kenarlı koyu mavi yünlü elbisesi içinde zarifti, ama Rüzgârbulanlara yalnızca iki hafta ders vermek değiştirmişti onu. Çoğu bilgiye aç, güçlü kadınlardı, Merilille'i üzüm presindeki üzüm gibi sıkmaya can atıyordu ve son damla sıvıya kadar

istiyorlardı. Elayne eskiden, hazırlıksız yakalanmayacak kadar kendine hâkim biri olarak görürdü onu, ama artık Merilille, biraz önce aklı yerinden çıkacak şekilde şaşırtılmış ve her an yine şaşırtılmayı bekliyormuş gibi, iri iri açılmış gözlerle ve hafifçe aralık dudaklarla geziyordu. Ellerini bel hizasında kavuşturarak kapıda beklemeye başladı. Dikkatlerin odağı olmadığı için rahatlamış görünüyordu.

Dyelin yüksek sesle hıhlayarak ayağa kalktı ve Zaida ile Renaile'ye kaş çattı. "Nasıl konuştuğuna dikkat et," diye hırladı. "Andor'dasın, gemilerinizden birinde değil ve Elayne Trakand Andor Kraliçesi olacak! *Pazarlığınız* zamanı geldiğinde yerine getirilecek. Şimdilik, ilgilenilmesi gereken daha önemli meseleler var."

"Işık altında, daha önemli iş yok," diye gürledi Renaile karşılık olarak, Dyelin'e dönerek. "Pazarlığın yerine getirileceğini mi söylüyorsun? O zaman sen kefilsin. Pazarlık yerine gelmezse seni de ayak bileklerinden yelkenlere asacak yer bulunur, emin ol..."

Zaida parmaklarını şıklattı. Hepsi buydu, ama Renaile'nin vücudundan bir ürperti geçti. Kolyelerinin birinden sarkan altın parfüm kutusunu kaparak burnuna bastırdı ve derin derin nefes aldı. Gemiler Hanımı'nın Rüzgârbulanı, Atha'an Miere arasında çok büyük yetke ve güç sahibi olabilirdi, ama Zaida karşısında... Rüzgârbulan'dı yalnızca. Bu kadının gururuna çok fazla dokunuyordu. Elayne, kadınların onu rahatsız etmemesi için bunu kullanmanın bir yolu olduğundan emindi, ama henüz bulamamıştı. Ah, evet; iyi mi, yoksa kötü mü olduğundan emin değildi, ama artık *Daes Dae'mar* iliklerine işlemişti.

Sessiz ve öfkeli Renaile'nin çevresinden, kadın bir sütunmuş gibi, odanın bir parçasıymış gibi süzülerek dolandı, ama Zaida'ya doğru değil. O odada rahat etme hakkında sahip bir kişi varsa o da kendisiydi. Zaida'ya kıl payı avantaj vermeyi göze alamazdı, yoksa Dalgahanımı peruk imalatçıları için kafasını tıraşlardı. Şömineye vardığında, ellerini alevlere uzattı.

"Nesta din Reas pazarlığı yerine getireceğimize güvendi, yoksa asla kabul etmezdi," dedi sakin sakin. "Rüzgârlar Çanağı'nı aldınız, ama size katılacak on dokuz Aes Sedai toplamak zaman alır. Seanchanlar geldiğinde Ebou Dar'da olan gemiler için endişelendiğinizi biliyorum. Renaile Tear'a bir kapıyol açsın. Orada yüzlerce Atha'an Miere gemisi var." Bütün raporlar öyle diyordu. "Onların bildiklerini öğrenebilir, halkınıza katılabilirsiniz. Seanchanlara karşı size ihtiyaçları olacaktır." Ve Elayne de onlardan kurtulmuş olacaktı. "Diğer Aes Sedailer ayarlanır ayarlanmaz

yanınıza gönderilir." Merilille kapının yanındaki yerinden kıpırdamadı, ama Deniz Halkı arasında yalnız kalma fikri ile yüzü yeşerdi.

Zaida kaleydoskoba bakmayı bıraktı ve Elayne'i yan yan süzdü. Dolgun dudakları bir gülümseme ile kıvrıldı. "Ben burada kalmalıyım, en azından Rand al'Thor ile görüşene kadar. Eğer gelirse." O gülümseme bir an gerildi, sonra yine genişledi; Rand bu kadından epey çekecekti. "Ve şimdilik Renaile ile yoldaşlarını yanımda tutacağım. Bir avuç Rüzgârbulan eksik ya da bir avuç Rüzgârbulan fazla, bu Seanchanlara karşı pek fark etmez ve burada, Işık izin verirse, faydalı şeyler öğrenebilirler." Renaile, işitme sınırında hıhladı. Zaida kısaca kaşlarını çattı ve başı ile aynı hizadaki gözetleme deliği ile oynamaya başladı. "Burada, sarayda, sen dahil beş Aes Sedai var," diye mırıldandı düşünceli düşünceli. "Belki bazılarınız ders verebilir." Fikir aklına şimdi gelmiş gibi. Öyle ise, Elayne bir eliyle iki Deniz Halkı kadınını kaldırabilirdi!

"Ah, evet, bu harika olurdu," diye patladı Merilille, bir adım öne çıkarak. Sonra Renaile'ye baktı ve Cairhien beyazlığına bir kırmızılık yayılarak sustu. Bir kez daha ellerini bel hizasında kavuşturdu, uysallığa ikinci bir deriymiş gibi sarındı. Birgitte başını hayretle iki yana salladı. Dyelin Aes Sedai'yi daha önce hiç görmemiş gibi bakakaldı.

"Işık memnun olacaksa bir şeyler ayarlanabilir," dedi Elayne ihtiyatla. Şakaklarını ovmamak için çaba harcaması gerekiyordu. Kafatasının içindeki ağrıyı bitmek tükenmek bilmeyen gök gürültülerine bağlayabilmeyi diledi. Bu öneri Nynaeve'i patlatırdı ve Vandene büyük olasılıkla böyle bir emri duymazdan gelirdi, ama Careane ve Sareitha mümkün olabileceğini düşünürdü. "Günde ancak birkaç saat, anlamalısınız. Zamanları olduğunda." Merilille'e bakmaktan kaçındı. Careane ve Sareitha bile, o üzüm presine fırlatılmaya isyan edebilirdi.

Zaida sağ elinin parmaklarını dudaklarına dokundurdu. "Işık altında, anlaşmaya varıldı."

Elayne gözlerini kırpıştırdı. Bu iyi değildi; görünüşe göre Dalgahanımı bir pazarlık daha yaptıklarını düşünüyordu. Atha'an Miere konusundaki kısıtlı deneyimi, iç etekliğiniz üzerinizde kurtulursanız şanslı sayılacağınızı söylüyordu. Eh, bu sefer işler farklı olacaktı. Örneğin, Aes Sedailer bu işten ne kazanacaktı? Bir pazarlığın iki yanı olmalıydı. Zaida, Elayne'in aklından geçenleri bilirmiş ve eğlenirmiş gibi gülümsedi. Kapılardan birinin tekrar açılması ve Deniz Halkı kadınından o yana dönmesi için bir bahane vermesi Elayne'i rahatlattı.

Reene Harfor saygıyla, ama yaltaklanmadan odaya girdi ve diz kırması kontrollüydü, güçlü bir Ev'in Yüksek Makamı'nın Kraliçesi karşısında yapacağına benziyordu. Ama diğer yandan, bir çimdik tuz kadar değeri olan her Yüksek Makam, Birinci Hizmetkâr'a yeterince saygı göstermeyi bilirdi. Kadının grileşmeye yüz tutmuş saçları, kafasının tepesinde bir taç gibi, topuz yapılmıştı ve kırmızı beyaz elbisesinin üzerine kırmızı bir yelek geçirmişti ve Andor'un Beyaz Aslanı kadının amansız göğsünün üzerinde duruyordu. Tahta kimin oturacağı konusunda Reene'nin söz hakkı yoktu, ama Elayne gelir gelmez, Kraliçe saraydaymış gibi, resmi elbisesini giymeye başlamıştı. Yuvarlak yüzü, yanından geçip giden Atha'an Miere kadınlarını görünce bir anlığına sertleşti, ama bunun dışında dikkat etmedi onlara. Şimdilik. Birinci Hizmetkâr'ın düşmanlığını kazanmanın bedelini öğreneceklerdi.

"Mazrim Taim sonunda geldi, Leydim." Reene bunu "Kraliçem" gibi telaffuz etmeyi başarıyordu neredeyse. "Beklemesini söyleyeyim mi?"

Sonunda! diye mırıldandı Elayne içten içe. Adamı iki gün önce çağırtmıştı! "Evet, Harfor Hanım. Ona şarap sun. En iyi üçüncüsünde, sanırım. Ona söyle, görüşmem biter bitmez onunla..."

Taim Saray'ın sahibi oymuş gibi içeri daldı. İsminin söylenmesi gerekmiyordu. Siyah ceketinin kol yenleri, manşetlerden dirseklere dek mavi altın Ejderlerle süslüydü; Rand'ın kollarındaki Ejderlerin taklidi. Ama Elayne adamın bu benzerliğe işaret edilmesinden hoşnut olmayacağını tahmin ediyordu. Uzun boyluydu, neredeyse Rand kadar uzun, çengel burunluydu ve kara gözleri kâhin gibiydi, bir Muhafız'ın ölümcül zarafeti ile hareket eden, fiziksel olarak güçlü bir adam, ama odadaki lambaların yarısı sönmüş gibi, bir gölge takip ediyordu onu sanki; gerçek gölgeler değil, ışığı soğutacak kadar elle tutulur gelen bir yakın şiddet havası.

Hemen arkasından iki siyah ceketli adam daha geldi, uzun sakalları kırlaşmış, alaylı mavi gözleri olan kel bir adam ve yılan kadar ince, siyah saçlı, hadleri bildirilmeden önce genç adamların edindikleri alaylı kibre sahip, daha genç bir adam. İkisinin yüksek yakasında da gümüş bir Kılıç ve kırmızı mineli bir Ejder vardı. Ama üçü de kalçalarında kılıç taşımıyorlardı; kılıçlara ihtiyaçları yoktu. Aniden oturma odası çok küçük, çok kalabalık gelmeye başladı.

Elayne içgüdüyle *saidar*'a kucak açtı ve zincir kurmak için uzandı. Merilille zincire kolaylıkla katıldı; şaşırtıcı şekilde, Renaile de. Rüzgârbulan'a göz attığında Elayne'in şaşkınlığı azaldı. Yüzü grileşmiş

olan Renaile kuşağının arkasındaki hançerin kabzasını öyle sıkı kavramıştı ki, zincir aracılığı ile Elayne kadının boğumlarındaki acıyı hissedebiliyordu. Kadın bir Asha'man'ın ne olduğunu bilecek kadar uzun süredir Caemlyn'deydi.

Adamlar, üç kadının çevresindeki parıltıyı göremeseler bile, birinin *saidar*'a kucak açtığını anladılar, elbette. Kel adam gerildi; ince genç adam yumruklarını sıktı. Öfkeli gözlerle bakıyorlardı. Kuşkusuz onlar da *saidin* kavramışlardı. Elayne refleksine teslim olduğuna üzülmeye başlamıştı, ama Kaynak'ı şimdi salıvermeyecekti. Bir ateş nasıl ısı yayarsa, Taim de bir tehlike duygusu yayıyordu. Elayne zincir aracılığıyla öyle çok Güç çekti ki boğucu yaşam hissinin keskin, uyarıcı batma hissine dönüştüğü noktaya geldi. Bu bile... coşkulu geliyordu. İçinde bu kadar Güç tutarken Saray'ı harabeye çevirebilirdi, ama Taim ve diğer ikisi ile boy ölçüşmeye yetip yetmeyeceğini merak etti. Ebou Dar'da buldukları, tekrar inceleyecek zaman bulana dek hazinenin geri kalanı ile birlikte güvenle kilit altına alınmış olan üç *angreal*'den birinin yanında olduğunu diledi.

Taim, dudaklarında yarım bir gülümseme oynaşarak horgörüyle başını iki yana salladı. "Gözlerinizi kullanın." Sesi alçak, ama sert ve alaylıydı. "Burada iki Aes Sedai var. İki Aes Sedai'den korkuyor musunuz? Dahası, Andor'un gelecekteki Kraliçesini korkutmak istemezsiniz." Diğer ikisi gözle görülür bir biçimde gevşediler, sonra Taim'in duruşundaki kasıtsız hükümranlığı taklit etmeye çalıştılar.

Reene *saidar* ya da *saidin*'den anlamazdı; üç adam içeri girer girmez, kaşlarını çatarak onlara dönmüştü. Asha'man ya da değil, insanların gerektiği gibi davranmasını beklerdi. Kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Ama yeterince alçak sesle değil. "Sinsi sıçanlar" sözcükleri işitme sınırının hemen üzerindeydi.

Odadaki herkesin duyduğunu fark edince Birinci Hizmetçi kızardı ve Elayne Reene Harfor'u eli ayağı birbirine karışmış halde görme şansı yakaladı. Yani kadının sırtını dikleştirmesini ve her hükümdarın kıskanacağı bir zarafet ve vakar ile şöyle demesini izledi, "Beni affedin, Leydi Elayne, ama kilerlere sıçanların musallat olduğunu yeni öğrendim. Senenin bu zamanında son derece sıradışı, hem de sayıları çok fazlaymış. Bana izin verirseniz, kapan ve zehir edinilmesine dair emirlerimin yerine getirilip getirilmediğinden emin olmalıyım."

"Kal," dedi Elayne kadına serinkanlılıkla. Sakinlikle. "Haşaratla zamanı geldiğinde ilgilenilebilir." İki Aes Sedai. Adam Renaile'nin

yönlendirebildiğini fark etmemişti ve iki rakamını *vurgulamıştı*. Üç kadın olması biraz avantaj sağlar mıydı? Yoksa daha fazlası mı gerekiyordu? Asha'manların on üçten az kadından oluşan bir zincirin kadınlara *bir miktar* avantaj verdiğini bildiği açıktı. Bir izin bile istemeden içeri dalıyorlardı, öyle mi? "Bu iyi adamları, onlarla işim bittiğinde, kapıya kadar geçirebilirsin." Taim'in yanındakiler, "iyi adamlar" lafı üzerine kaşlarını çattılar, ama adamın kendisi o gülümsemeye yakın ifadelerden bir tane çakmakla yetindi. Elayne'in haşarattan bahsederken onu düşündüğünü anlayacak kadar zekiydi. Işık! Belki Rand bir zamanlar bu adama ihtiyaç duymuştu, ama neden şimdi yanında tutuyordu ki onu, hem de böylesine yüksek bir konumda? Eh, onun konumunun burada anlamı yoktu.

Hiç acele etmeden sandalyesine oturdu ve eteklerini düzeltti. Adamların ona dilekçeci gibi gelmesi gerekiyordu, yoksa Elayne onlara bakmayı reddederken, onun kafasının yanı ile konuşurlardı. Bir an küçük zincirin kontrolünü aktarmayı düşündü. Asha'manlar kuşkusuz dikkatlerini ona odaklayacaklardı. Ama Renaile'nin yüzü hâlâ griydi, kadının içinde öfke ile korku birdirbir oynuyordu; zincirin kontrolünü alır almaz saldırabilirdi. Merilille'de de, zar zor kontrol altında tuttuğu bir korku vardı ve ek olarak, kadının irileşmiş gözlerine ve aralanmış dudaklarına çok uyan... çimdiklenmiş gibi bir his vardı; zincirin kontrolünü alsa *onun* ne yapacağını Işık bilirdi ancak.

Dyelin, onu Asha'manlardan korumayı düşünürmüş gibi, Elayne'in sandalyesinin yanına süzüldü. Taravin'in Yüksek Makamı'nın içinde ne duygular olursa olsun, yüzü sert ve korkusuzdu. Diğer kadınlar ellerinden geldiğince hazırlanmakta oyalanmadılar. Zaida kaleydoskobun yanında kıpırdamadan duruyor, ufak tefek ve zararsız görünmek için elinden geleni yapıyordu, ama elleri arkasındaydı ve hançeri kuşağında değildi. Birgitte şöminenin yanında aylak aylak durmuş, sol elini kenara dayamıştı, rahat görünüyordu, ama kemer bıçağının kını boştu ve diğer elinin yan tarafında nasıl durduğuna bakarak, el altından bıçak fırlatmaya hazırdı. Bağ... odaklanma duygusu getiriyordu. Kirişe takılmış, yanağa kadar çekilmiş, salıverilmeye hazır bir ok gibi.

Elayne Dyelin'in arkasından üç adama bakmaya zahmet etmedi. "İlk önce çağrıma itaat etmekte çok ağır davranıyorsun, Taim Efendi, sonra çok hızlı." Işık, adam *saidin* tutuyor muydu? Bir adamın yönlendirmesine, ona kalkan koymadan engel olmanın yolları vardı, ama zor ve riskli bir işti ve Elayne teoriden fazlasını pek bilmiyordu.

Adam o zaman Elayne'in önüne, epey uzağına geldi, ama hiç de dilekçeciye benzemiyordu. Mazrim Taim kim olduğunu, değerini bilen bir adamdı, ama bunu gökyüzünden de yüksek saydığı açıktı. Pencerelerde çakan şimşek adamın yüzüne tuhaf ışıklar düşürüyordu. Pek çok kişi Taim karşısında huşu duyardı, adamın süslü ceketi ve kötü şöhretli ismi olmasa bile. Elayne duymuyordu. *Duymayacaktı!*

Taim düşünceli düşünceli çenesini ovaladı. "Ejder bayraklarını Caemlyn'in her yerinden indirttiğinizi anlıyorum, Elayne Hanım." Gözlerinde olmasa bile, adamın gür sesinde *eğlenti* vardı! Dyelin Elayne'e gösterilen saygısızlık karşısında öfkeyle tısladı, ama adam onu görmezden geldi. "Saldaealıların Ejder Alayı'nın kampına çekildiklerini duydum ve kısa süre sonra Aiellerin sonuncusu da şehir dışındaki kamplara gitmiş olacak. Öğrendiği zaman o ne diyecek?" Kimi kastettiğinden kuşku yoktu. "Hem de size bir armağan gönderdikten sonra. Güneyden. Daha sonra teslim edeceğim."

"Andor Yenidendoğan Ejder ile, zamanı geldiğinde ittifak kuracak," dedi Elayne ona soğuk soğuk, "ama Andor fethedilmiş bir bölge *değil;* ne *onun* için, ne de başka herhangi biri için." Ellerini gevşekçe sandalyenin kollarında tuttu. Işık, Aielleri ve Saldaealıları gitmeye ikna etmek Elayne'in şimdiye dek elde ettiği en büyük başarıydı ve suç oranındaki artışa rağmen gerekliydi! "Her durumda, Taim Efendi, beni göreve çağırmak senin haddine düşmez. Rand itiraz ederse, *onunla* ben ilgilenirim!" Taim tek kaşını kaldırdı ve dudaklarındaki o tuhaf bükülme kaldı.

Yak beni, diye düşündü Elayne kızgınlıkla, *Rand'ın ismini söylememeliydim!* Adam lanet Yenidendoğan Ejder'in öfkesiyle Elayne'in nasıl ilgileneceğini *çok iyi* bildiğini düşünüyordu belli ki! En kötüsü de, Rand'ı yatağa atabilirse yapardı da. Bunun için değil, onunla *ilgilenmek* için değil, istediği için. Ona nasıl bir armağan göndermişti acaba?

Öfke sesini sertleştirdi. Taim'in ses tonuna karşı öfke, Rand'ın bu kadar uzun süre uzakta kalmasına karşı öfke. Kızardığı ve armağanlar hakkında düşündüğü için öfke. Armağan! "Andor'un altı kilometrelik bölümünü duvarlar içine aldın." Işık, İç Şehir'in yarısı demekti bu! Bu adamlardan kaç tane barındırıyordu acaba? Düşünce tüylerini ürpertti. "Kimin izniyle, Taim Efendi? Yenidendoğan Ejder deme bana, Andor içinde *hiçbir şey* için izin vermeye hakkı yok onun." Dyelin yanında kıpırdandı. Hakkı yoktu, ama yeterince güçlü olmak insanı haklı kılardı. Elayne dikkatini Taim'den ayırmadı. "Kraliçenin Askerleri'nin... *yerleşkenize* girmesine izin

vermediniz.” Elayne dönmeden denediklerinden değil. “Andor kanunu Andor’un *her yeri* için geçerlidir, Taim Efendi. Adalet lord, çiftçi... ya da Asha’man için aynı olacaktır. Zorla girebileceğimi iddia etmiyorum.” Adam yine gülümsemeye ya da gülümsermiş gibi yapmaya başladı. “Kendimi küçültmeyeceğim. Ama Kraliçenin Askerleri içeri giremediği sürece, o kapılardan tek bir patates bile geçmeyeceğine söz verebilirim. Yolculuk edebildiğinizi biliyorum. Bırak Asha’manların günlerini yiyecek bulmak için Yolculuk ederek geçirsin.” O gülümsemeye benzer ifade hafif bir yüz buruşturmaya dönüştü; adamın çizmeleri hafifçe kıpırdandı.

Ama can sıkıntısı yalnızca bir an sürdü. “Yiyecek küçük bir sorun,” dedi rahatça, ellerini açarak. “Dediğiniz gibi, adamlarım Yolculuk edebiliyor. Ben nereye emredersem oraya. Caemlyn’den on beş kilometre uzakta, her dilediğimi satın almamı engelleyebileceğinizi sanmıyorum, ama yapabilseniz de beni rahatsız etmezdi. Yine de, her başvurduğunuzda ziyaret etmenize izin vermeye gönüllüyüm. Kontrollü ziyaretler, yanınızda eşlikçilerle birlikte. Siyah Kule’de eğitim zorludur. Hemen her gün adamlar ölüyor. Herhangi bir kaza olsun istemem.”

Elayne’in hükmünün Caemlyn’den ne kadar uzakta sona erdiği konusunda sinir bozucu ölçüde bilgiliydi. Ama yalnızca sinir bozucu. Onun emrettiği yere Yolculuk ve “kazalar” hakkındaki yorumları örtülü tehditler miydi acaba? Kuşkusuz değil. Rand yüzünden adamın onu tehdit etmeyeceğinden emin olduğunu fark ettiğinde Elayne’in içinden bir öfke dalgası geçti. Rand al’Thor’un arkasına saklanmayacaktı. *Kontrollü* ziyaretler mi? Her *başvurduğunda* mı? Adamı durduğu yerde küle çevirmeliydi.

Aniden bağ aracılığıyla Birgitte’ten aldığı duyguların farkına vardı; öfke, kendi öfkesinin yansıması Birgitte’inkiyle birleşmiş, Birgitte’ten ona yansımış, sonra Birgitte’e sıçramıştı, kendi kendini besleyerek büyüyordu. Birgitte’in hançerli eli, fırlatma arzusu ile titriyordu. Ya kendisi? İçi öfke doluydu! Kıl payı daha artsa *saidar*’ı kaybedecekti. Ya da onunla saldıracaktı.

Bir çabayla öfkesini bastırdı ve sükûnete kavuşmaya başladı. Kaba, için için kaynayan bir sükûnet. Yutkundu ve sesini sakin tutmaya çalıştı. “Askerler her gün ziyaret edecek, Taim Efendi.” Bu havada bunu nasıl başarabileceğini bilmiyordu. “Belki birkaç Aes Sedai ile birlikte ben de gelirim.” Siyah Kule’nin içinde Aes Sedailer bulunması düşüncesi Taim’i altüst etmişse bile, belli etmedi. *Işık*, Elayne Andor’un hükümranlığını

sağlamak istiyordu, adamı dürtüklemek değil. Telaşla bir çömez egzersizi yaparak –kıyıların sınırladığı ırmak– sükûnet aradı. Biraz işe yaradı. Artık yalnızca adama şarap kadehleri fırlatmak istiyordu. "Eşlikçi konusundaki talebine razı olacağım, ama hiçbir şey saklanmayacak. Sırlarınız yüzünden saklanan suçlar istemiyorum. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Taim alayla eğildi –alayla!– ama sesinde bir gerginlik vardı. "Çok iyi anlıyorum. Ama siz de beni anlayın. Benim adamlarım siz geçerken yumruklarını alnına götüren çiftçiler değillerdir. Bir Asha'man'a çok fazla baskı yaparsanız, kanununuzun gücünün ne kadar olduğunu öğrenebilirsiniz."

Elayne adama Andor'da kanunun tam olarak ne kadar güçlü olduğunu söylemek için ağzını açtı.

"Zamanı geldi, Elayne Trakand," dedi bir kadın sesi kapıdan.

"Kan ve küller!" diye mırıldandı Dyelin. "Tüm *dünya* öylesine içeri mi dalacak?"

Elayne yeni sesi tanımıştı. Bu çağrıyı bekliyordu, ama ne zaman geleceğini bilmiyordu. Ama hemen itaat edilmesi gerektiğini biliyordu. Durumu Taim'e daha iyi açıklayacak zamanı olduğunu dileyerek ayağa kalktı. Adam içeri giren kadına ve Elayne'e kaşlarını çattı, bundan ne çıkarması gerektiğini bilemediği açıktı. Güzel. Bırak Elayne'in Andor'da Asha'manların ne gibi özel hakları olduğunu anlatmak için zamanı olana dek kendi suyunda kaynasın.

Nadere kapıdaki iki adam kadar uzundu, geniş bir kadındı, Elayne'in gördüğü Aieller arasında tombul olmaya en yakın kişi. Yeşil gözleri iki adamı bir an süzdü, sonra önemsiz bulup görmezden geldi. Asha'manlar Bilgeleri etkilemiyordu. Pek az şey etkileyebiliyordu. Bileziklerini şıngırdatarak omuzlarındaki koyu renk şalı düzeltti ve Taim'e sırtını dönerek Elayne'in önüne geldi. Soğuğa rağmen ince, beyaz bluzunun üzerine yalnızca o şalı takmıştı, ama tuhaf şekilde, bir koluna ağır, yünlü bir pelerin asmıştı. "Hemen gelmelisin," dedi Elayne'e, "gecikmeden." Taim'in kaşları alnına tırmanmaya çalıştı sanki; kuşkusuz bu kadar eksiksiz bir biçimde görmezden gelinmeye alışık değildi.

"Göklerin ışığı!" diye nefes verdi Dyelin, alnını ovalayarak. "Bütün bunlar ne demek oluyor bilmiyorum, Nadere, ama beklemesi..."

Elayne elini onun koluna koydu. "Gerçekten bilmiyorsun Dyelin ve *bekleyemez.* Herkesi gönderip seninle geleceğim, Nadere."

Bilge başını paylarcasına iki yana salladı. “Doğmayı bekleyen bir çocuk insanları göndermek için zaman ayıramaz.” Kalın pelerini aldı. “Bunu derini soğuktan korumak için aldım. Belki bırakmalı, Aviendha’ya iffetinin kız kardeş arzundan daha büyük olduğunu söylemeliyim.” Dyelin aniden anlayarak inledi. Muhafız bağı Birgitte’in öfkesi ile titriyordu.

Tek bir olası seçenek vardı. Aslında yoktu. Diğer iki kadınla kurduğu zinciri çözülmeye bıraktı ve *saidar*’ı salıverdi. Ama Renaile ile Merilille çevresindeki parıltı kaldı. “Düğmelerime yardım eder misin, Dyelin?” Elayne sesinin ne kadar sağlam çıktığı ile gurur duyuyordu. Bunu beklemişti. *Yalnız, bu kadar çok tanık varken değil!* diye düşündü. Sırtını Taim’e dönerek –en azından adamın onu izlediğini görmesi gerekmeyecekti!– kol yenlerindeki minik düğmeleri çözmeye başladı. “Dyelin, yardım eder misin? Dyelin?” Bir an sonra Dyelin uyurgezer gibi yürüdü ve şok dolu bir sesle kendi kendine mırıldanarak Elayne’in sırtındaki düğmelerle uğraşmaya başladı. Kapının yanındaki Asha’manlardan biri kıkırdadı.

“Geri dön!” diye terslendi Taim ve kapının yanında çizmeler yere vurdu.

Elayne Taim’in de dönüp dönmediğini bilmiyordu –adamın gözlerini üzerinde hissedebildiğinden emindi– ama aniden Birgitte, Merilille, Reene, Zaida, hatta Renaile yanında bittiler, omuz omuza durarak, kaşlarını çatarak, Elayne ile adamlar arasında bir duvar oluşturdular. Pek yeterli bir duvar değil. Hiçbiri onun kadar uzun boylu değildi ve ne Zaida, ne de Merilille omzundan daha yüksekti.

Odaklan, dedi kendi kendine. *Kendime hâkimim. Dinginim. Öyleyim... Asıl olduğum, bir oda dolusu insan önünde soyunan bir kadın!* Becerebildiğince telaşla soyundu, elbisesini ve iç etekliğini yere bıraktı, terliklerini ve çoraplarını onların üzerine attı. Serin hava tüylerini diken diken etti; soğuğu görmezden gelmek demek, yalnızca titrememek demekti. Ve yanaklarındaki sıcaklığın bununla bir ilgisi olduğunu düşünüyordu.

“Delilik!” diye mırıldandı Dyelin alçak sesle, giysileri kaparken. “Tam bir delilik!”

“Bunlar ne demek oluyor?” diye fısıldadı Birgitte. “Seninle gelmeli miyim?”

“Yalnız gitmeliyim,” diye fısıldayarak yanıt verdi Elayne. “İtiraz etme!” Birgitte itiraz edecekmiş gibi görünmüyordu, ama bağ ciltlercesini taşıyordu. Kulaklarındaki altın halkaları çıkarıp Birgitte’e verdi, bir an

duraksadıktan sonra Büyük Yılan yüzüğünü de ekledi. Bilgeler bir çocuğun doğuma gelmesi gibi gelmesi gerektiğini söylemişti. Bir sürü talimat vermişlerdi ve bunların ilki kimseye neyin yaklaştığını söylememesi idi. Elayne neyin yaklaştığını *kendisinin* bildiğini diliyordu. Bir çocuk doğuma, neler olacağını önceden bilmeden gelirdi. Birgitte'in homurdanmaları Dyelin'inkine benzemeye başlıyordu.

Nadere pelerinle öne çıktı, ama uzatmakla yetindi; Elayne'in onu alıp telaşla sarınması gerekti. Taim'in bakışlarını hâlâ hissedebildiğinden emindi. Ağır yünlü pelerine sıkı sıkı sarınırken, odadan fırlamak geçiyordu içinden, ama bunun yerine sırtını dikleştirdi ve yavaşça döndü. Utanca sarınmış bir halde *koşturmayacaktı*.

Taim'le gelen adamlar kapıya dönmüş, kaskatı duruyordu ve Taim ise kollarını göğsünde kavuşturmuş, şömineye bakıyordu. Demek adamın bakışlarını hissetmesi hayaldi. Nadere dışındaki kadınlar ona merak, şaşkınlık ve şokla bakıyordu. Nadere yalnızca sabırsız görünüyordu.

Elayne en kraliçelere layık sesini denedi. "Harfor Hanım, Taim Efendi ile adamları gitmeden önce şarap sun." Eh, en azından titremedi. "Dyelin, lütfen Dalgahanımı ve Rüzgârbulan ile ilgilen ve bak bakalım korkularını yatıştırabiliyor musun. Birgitte, acemi bulma konusundaki planını bu gece dinlemeyi bekliyorum." İsmini söylediği kadınlar hayretle gözlerini kırpıştırdılar ve tek kelime etmeden başlarını salladılar.

Sonra, peşinden gelen Nadere ile birlikte, daha iyisini yapabilmiş olmayı dileyerek odadan çıktı. Kapı kapanmadan önce işittiği son şey Zaida'nın sesiydi. "Siz kıyıbağlıların tuhaf âdetleri var."

Koridorda biraz daha hızlı yürümeye çalıştı, ama pelerinin açılmasını engellemeye çalışırken hızlı yürümek zordu. Kırmızı beyaz yer seramikleri oturma odasındaki halılardan *çok daha* soğuktu. İyi yünlülere sarınmış birkaç hizmetkâr onu görünce bakakaldılar, sonra işleri peşinde koşturdular. Ayaklı şamdanların alevleri titreşiyordu; koridorlarda her zaman cereyan olurdu. Zaman zaman hava, bir duvar halısının tembel tembel dalgalanmasına yetecek kadar esintili oluyordu.

"Bilinçli olarak yaptın, değil mi?" dedi Nadere'e. Aslında bu bir soru değildi. "Ne zaman beni çağırmaya gelsen, izleyecek bir sürü insan olduğundan emin oluyorsun. Aviendha'yla kardeş olmanın benim için yeterince önemli olup olmadığından emin olmak için." *Her şeyden* daha önemli olmalıydı, öyle demişlerdi. "*Ona* ne yaptın?" Bazen Aviendha'da pek az iffet varmış gibi görünürdü, dairesinde sık sık çırılçıplak, aldırışsızca

dolaşırdı ve içeriye hizmetkârlar girdiğinde fark etmezdi bile. *Onu* bir kalabalığın içinde soyunmaya zorlamak hiçbir şey kanıtlamazdı.

“Dilerse kendisi anlatır,” dedi Nadere kendinden hoşnut bir biçimde. “Gördüğüne göre zekisin; çok kişi görmez.” Kadının geniş göğsü, kahkaha olabilecek bir homurdanma ile kabardı. “Sırtlarını dönen o adamlar ve seni koruyan o adamlar. Ceketi işlemeli olan adam omzunun üzerinden hayran hayran kalçalarına bakmasa buna bir son verirdim. Ve yüzünün kızarması bildiğini söylemese.”

Elayne adımını şaşırdı ve sendeledi. Pelerin açıldı ve Elayne tekrar kapatmayı başarmadan önce içinde kısılı kalan vücut sıcaklığını kaybetti. “O pis domuz öpücü!” diye hırladı. “Onu!.. Onu!..” Kavrulası, ne *yapabilirdi* ki? Rand’a mı söylerdi? Taim ile *onun* ilgilenmesine izin mi verirdi? Hayatta olmaz!

Nadere sorgularcasına baktı ona. “Bir kadının poposuna bakmak çoğu erkeğin hoşuna gider. Erkekler hakkında düşünmeyi bırak ve kardeşin olmasını istediğin kadın hakkında düşünmeye başla.”

Elayne yine kızararak Aviendha’ya odaklandı. Sinirlerini yatıştırmaya yaramadı. Törenden önce düşünmesi gerektiğini söyledikleri bazı özel şeyler vardı ve bazıları onu huzursuz ediyordu.

Nadere adımlarını Elayne’e uydurdu ve Elayne pelerindeki açıklıktan bacaklarının görünmemesine büyük özen gösterdi –her yerde hizmetkârlar vardı– bu yüzden Bilgelerin toplandığı odaya varmaları biraz zaman aldı. Bol etekler, beyaz bluzlar, koyu renk şallar giymiş; altın, gümüş, mücevherli, fildişi kolyeler, bileziklerle donanmış; uzun saçlarını katlanmış eşarplarla arkada tutan, bir düzineden fazla Bilge vardı. Odadaki tüm mobilyalar ve halılar çıkartılmış, beyaz yer seramikleri çıplak kalmıştı ve şöminede ateş yoktu. Burada, Saray’ın derinliklerinde pencere yoktu ve gök gürültüsü zar zor işitilebiliyordu.

Elayne’in bakışları hemen odanın uzak yanında duran Aviendha’ya gitti. Çıplaktı. Aviendha sinirli sinirli Elayne’e gülümsedi. Sinirli sinirli! Aviendha! Elayne telaşla pelerinini attı ve gülümseyerek karşılık verdi. Kendisinin de sinirli sinirli gülümsediğini fark etti. Aviendha alçak sesle güldü ve bir an sonra Elayne de güldü. Işık, hava *soğuktu!* Yer daha da soğuk!

Odadaki Bilgelerin çoğunu tanımıyordu, ama bir yüzü hemen seçti. Amys’in zamanından önce beyazlamış saçları, henüz orta yaşına gelmemiş yüzü ile birleştiği zaman kadına Aes Sedai görünüşü veriyordu.

Cairhien'den Yolculuk ederek gelmiş olmalıydı. Egwene *Tel'aran'rhiod* hakkında öğrettiklerine karşılık düşgezginlerine ders vermişti. Ve bir borcu ödemek için, demişti, ama ne borcu olduğundan bahsetmemişti.

"Melaine'in burada olacağını ummuştum," dedi Elayne. Bael'in karısından hoşlanıyordu, sıcakkanlı, cömert bir kadındı. Odadaki, tanıdığı diğer iki kadın, köşeli yüzlü ve kemikli Tamela ile mavi bakışlı ve güzel bir kartala benzeyen Viendre gibi değil. İki kadın da Güç'te Elayne'den daha ileriydi, Nynaeve dışında, karşısına çıkan tüm Aes Sedailerden daha ileri. Aieller arasında bunun önemli olmaması gerekiyordu, ama kadınların onu gördükleri her seferinde neden alayla güldükleri ve burunlarının tepesinden baktıklarına dair başka sebep bulamıyordu.

Başı Amys'in çekeceğini düşünmüştü –Amys her zaman başı çekiyor gibiydi– ama sarı saçlarında kızıl tonlar bulunan kısa boylu, Monaelle adlı bir kadın öne çıktı. Gerçekten kısa değildi, ama odadaki, Elayne dışında en kısa kadındı. Aynı zamanda, Güç'te en zayıf olanı idi, Tar Valon'a gitmiş olsa şalı kazanmaya anca yeterdi gücü. Belki de Aieller arasında gerçekten önemli değildi.

"Melaine burada olsaydı," dedi Monaelle, işbilir, ama düşmanca olmayan bir sesle, "örgüler onlara dokunursa, taşıdığı bebekler sen ve Aviendha arasındaki bağın bir parçası olurdu. Hayatta kalırlarsa; doğmamış bebekler buna dayanacak kadar güçlü değildir. Asıl soru şu; siz o kadar güçlü müsünüz?" İki eliyle işaret ederek, yerde, biraz ötede iki nokta gösterdi. "Buraya, odanın ortasına gelin."

Elayne ilk defa *saidar*'ın bu işte rol oynayacağını fark etti. Yalnızca bir tören olacağını, yemin edeceklerini, belki ant içeceklerini düşünmüştü. Ne olacaktı acaba? Fark etmezdi, yalnız... Monaelle'e doğru yürürken ayak sürüyordu. "Muhafızım... Bağımız... O... bundan... etkilenecek mi?" Gelip karşısında duran Aviendha, Elayne duraksayınca kaşlarını çatmıştı, ama soruyu duyunca şaşkın bakışlarını Monaelle'e çevirdi. Onun da aklına gelmeyen bir soru olduğu açıktı.

Kısa boylu Bilge başını iki yana salladı. "Örgüler bu odanın dışındaki kimseye dokunmayacak. Bağ yüzünden birbirinizle paylaştığınız şeylerin bir kısmını hissedebilir, ama yalnızca küçük bir kısmını." Aviendha rahat bir nefes aldı, Elayne de yankıladı.

"Şimdi," diye devam etti Monaelle. "İzlenmesi gereken bir biçim var. Gelin. Biz *oosquai* içerek su yeminlerini tartışan klan şefleri değiliz." Diğer kadınlar gülüşerek, klan şefleri ve güçlü Aiel içkisi hakkında şakalar

yaparak Aviendha ile Elayne’in çevresinde halka oldular. Monaelle zarifçe, çıplak kadınları iki adım uzağında bağdaş kurup yere oturdu. Sesi resmiyet kazanınca gülüşmeler kesildi. “Bu iki kadın birincil-kardeş olmak istediği için toplandık. Yeteri kadar güçlü olup olmadıklarını göreceğiz ve öyleyseler, onlara yardım edeceğiz. Anneleri burada mı?”

Elayne irkildi, ama bir sonraki an Viendre arkasındaydı. “Elayne Trakand’ın annesi burada olamadı, ben onu temsil ediyorum.” Viendre ellerini Elayne’in omuzlarına koyarak onu öne ittirdi ve Aviendha’nın önünde, soğuk seramiklerin üzerinde diz çökene kadar bastırdı, sonra arkasında diz çöktü. “Kızımı sınanmak üzere sunuyorum.”

Tamela Aviendha’nın arkasına geldi ve onu aşağı ittirerek Elayne ile neredeyse diz dize oturttu, sonra arkasında diz çöktü. “Aviendha’nın annesi burada olamadı, ben onu temsil ediyorum. Kızımı sınanmak üzere sunuyorum.”

Başka zaman olsa Elayne kıkırdardı. İki kadın da Aviendha’dan ya da ondan yarım düzine sene daha büyük göstermiyordu. Ama şimdi kıkırdamak gelmiyordu içinden. Ayaktaki Bilgelerin yüzlerinde ciddi ifadeler vardı. Onu ve Aviendha’yı tartan bakışlarla, yeterli olup olmadıklarından emin değilmiş gibi inceliyorlardı.

“Onlar adına doğum acısını kim çekecek?” diye sordu Monaelle ve Amys öne çıktı.

İki kadın daha geldi yanına, Elayne’in Melaine’in yanında gördüğü, alev saçlı Shyanda ve tanımadığı, saçları grileşmeye yüz tutmuş bir kadın. Amys’in soyunmasına yardım ettiler. Amys çıplaklığı içinde gururla Monaelle’e döndü ve gergin karnına bir şaplak attı. “Çocuk doğurdum. Emzirdim,” dedi, hiç de öyle şeyler yapmamış gibi görünen göğüslerini avuçlayarak. “Kendimi sunuyorum.”

Monaelle vakarla başını sallayarak onaylayınca Amys Elayne ile Aviendha’nın diğer yanında, iki adım uzakta dizleri üzerine çöktü ve topuklarının üzerine yerleşti. Shyanda ve gri saçlı Bilge iki yanına diz çöktüler ve aniden Elayne, Aviendha ve Amys dışında odadaki tüm kadınlar Güç parıltısına sarındılar.

Elayne derin bir nefes aldı, Aviendha’nın da aynı şeyi yaptığını gördü. Zaman zaman Bilgeler arasında bir bilezik şıngırdıyordu ve nefesler ile uzak, solgun gök gürültüleri dışındaki tek ses buydu. Monaelle’in konuşması şoke edici geldi.

“İkiniz de söylendiği gibi yapacaksınız. Tereddüde düşerseniz ya da sorgularsanız, adanmışlığınız yeterince güçlü değil demektir. Sizi gönderirim ve hepsi bu olur; sonsuza dek. Sorular soracağım ve dürüstçe yanıt vereceksiniz. Yanıt vermeyi reddederseniz gönderileceksiniz. Burada yalan söylediğinizi düşünen herhangi biri çıkarsa, gönderileceksiniz. Dilediğiniz an, kendiliğinizden vazgeçebilirsiniz, elbette. Bu da sonsuza dek her şeyin sonu demektir. Burada ikinci fırsatlar yoktur. Şimdi. Birincil-kardeşiniz olmasını istediğiniz kadının en iyi özelliği hangisi?”

Elayne bu soruyu beklemişti. Ona söylenen şeylerden biriydi. Bir sürü erdem arasından birini seçmek kolay değildi, ama yanıtı hazırdı. Konuştuğu zaman *saidar* akışları aniden onu ve Aviendha’yı birbirlerine bağladı ve ağzından ses çıkmadı, Aviendha’nınkinden de. Zihninin bir kısmı düşünmeden örgüleri bir kenara kaldırdı; şimdi bile, öğrenmeye çalışmak gözlerinin rengi gibi, onun bir parçasıydı. Dudaklarını kapadığı zaman örgüler kayboldu.

“Aviendha kendine çok güveniyor, çok gururlu. Başkalarının onun ne yapması, *nasıl* olması gerektiği konusundaki düşüncelerine aldırmıyor; o kendisi nasıl olmak istiyorsa öyle,” dediğini duydu Elayne kendi sesinin. Aynı anda Aviendha’nın sözleri işitilir oldu. “Elayne ağzı kuruyacak kadar korktuğu zaman bile, iradesi bükülmüyor. O tanıdığım herkesten daha cesur.”

Elayne arkadaşına bakakaldı. Aviendha onun *cesur* olduğunu mu düşünüyordu? Işık, korkak sayılmazdı, ama *cesur?* Tuhaf bir şekilde Aviendha *ona* inanmazlık içinde bakıyordu.

“Cesaret bir kuyudur,” dedi Viendre Elayne’in kulağına, “bazılarında derin, diğerlerinde sığdır. Derin de olsa sığ da, eninde sonunda kuyular kurur. Daha sonra yeniden dolacak olsalar da. Yüzleşemeyeceğin şeyle yüzleşeceksin. Yüreğin pelteye dönüşecek, övündüğün cesaretin seni tozların içinde ağlamaya bırakacak. O gün gelecek.” Orada olup, o günün geldiğinde görmek istermiş gibi konuşmuştu. Elayne sertçe başını salladı. Yüreğinin pelteye dönüşmesi meselesini biliyordu; onunla her gün mücadele ediyordu sanki.

Tamela Aviendha ile konuşuyordu ve sesinde Viendre’ninkindeki kadar büyük bir tatmin vardı. “*Ji’e’toh* seni çelik bantlar gibi bağlıyor. *Ji* için, senden tam olarak ne bekleniyorsa kendin öyle yapıyorsun. Son kılına kadar. *Toh* için, gerekirse kendini küçük düşüreceksin ve karnın üzerinde

sürüneceksin. Çünkü *herkesin* senin hakkında ne düşündüğüne, *iliklerine* dek aldırıyorsun."

Elayne inleyecekti neredeyse. Bu çok haşindi, haksızlıktı. *Ji'e'toh* hakkında bir şeyler biliyordu, ama Aviendha öyle biri değildi. Ama Aviendha, tıpkı kendisinin yaptığı gibi, başını sallıyordu. Zaten bildiği bir şeyi sabırsızlıkla kabullenirmiş gibi.

"Bir birincil-kardeşte sevilecek iyi özellikler," dedi Monaelle, şalını dirseklerine indirerek, "ama ondaki en kötü özellik ne?"

Elayne buz gibi dizleri üzerinde kıpırdandı, konuşmadan önce dudaklarını yaladı. Bundan korkuyordu. Yalnızca Monaelle'in uyarısı yüzünden değil. Aviendha doğruyu söylemeleri gerektiğini söylemişti. *Mutlaka,* yoksa kardeşliğin ne anlamı kalırdı? Yine, sözlerini bitirene dek örgüler sözcüklerini tutsak etti.

"Aviendha..." dedi Elayne'in sesi aniden, tereddütle. "O... o her zaman tek yanıtın şiddet olduğunu düşünüyor. Zaman zaman kemerindeki bıçağın ötesini düşünmüyor. Zaman zaman, bir türlü büyümeyen bir oğlan çocuğu gibi oluyor!"

"Elayne..." diye başladı Aviendha'nın sesi, sonra yutkundu ve çabuk çabuk devam etti. "O güzel olduğunu, bunun erkekler karşısında ona nasıl bir güç verdiğini biliyor. Bazen göğsünün yarısını açık, havada teşhir ediyor ve erkekler onun istediği şeyi yapsın diye gülümsüyor."

Elayne'in ağzı açık kaldı. Aviendha onun hakkında *böyle* mi düşünüyordu? *Hafifeteğin* tekiymiş gibi konuşmuştu! Aviendha kaşlarını çatmış, ağzını aralamıştı, ama Tamela omuzlarına tekrar bastırdı ve konuşmaya başladı.

"Erkeklerin senin yüzüne onayla bakmadığını mı düşünüyorsun?" Bilge'nin sesinde bir keskinlik vardı; onun yüzü hakkında söylenebilecek en iyi şey, güçlü olduğuydu. "Ter çadırında senin göğüslerine bakmıyorlar mı? Kalçalarını seyretmiyorlar mı? Sen güzelsin ve bunu biliyorsun. İnkâr edersen, kendini inkâr etmiş olursun! Erkeklerin bakışlarından zevk aldın ve onlara gülümsedin. Savlarına daha büyük ağırlık kazandırmak için bir erkeğe hiç mi gülümsemeyeceksin ya da savlarındaki zayıflığa dikkat etmesin diye hiç mi koluna dokunmayacaksın? Bunları yapacaksın ve bu yüzden daha düşük sayılmayacaksın."

Aviendha'nın yanakları kızardı, ama Elayne de Viendre'yi dinlemek zorunda kalıyordu. Ve kendi kızaran yüzü ile mücadele ediyordu. "Sende şiddet var. İnkâr edersen kendini inkâr etmiş olursun. Hiç mi öfkelenip

vurmadın? Hiç mi kan çıkarmadın? Hiç mi kan çıkarmayı *dilemedin?* Başka yol düşünmeden? Hiç düşünmeden? Nefes aldığın sürece, bu bir parçan olacak." Elayne Taim'i ve başka zamanları düşündü ve yüzü fırın gibi oldu.

Bu sefer birden fazla karşılık vardı.

"Kolların zayıflayacak," diyordu Tamela Aviendha'ya. "Bacakların gerginliğini kaybedecek. Hançerini elinden bir çocuk bile alabiliyor olacak. O zaman beceri ve şiddet ne işine yarayacak? Asıl silahlar yürek ve zihindir. Ama Kızken mızrak kullanmayı bir günde mi öğrendin? Yüreğini ve zihnini hemen bilemezsen, yaşlanacaksın ve çocuklar aklını karıştıracak. Klan şefleri kedi beşiği oynaman için seni köşeye oturtacak ve konuştuğun zaman, hepsi yalnızca rüzgârı duyacak. Fırsatın varken kulak ver."

"Güzellik uçar gider," diye devam etti Viendre, Elayne'e hitaben. "Seneler memelerini sarkıtacak, etini gevşetecek, derini köseleye çevirecek. Yüzünü görünce gülümseyen erkekler seninle, bir başka erkekmişsin gibi konuşacak. Kocan her zaman seni ilk gördüğü gibi hatırlayabilir, ama başka hiçbir erkek seni düşlemeyecek. Artık sen olmayacak mısın? Vücudun giysiden başka bir şey değil. Etin kuruyacak, ama sen yürek ve zihinsin ve onlar değişmez, ancak güçlenir."

Elayne başını iki yana salladı. İnkârla değil. Aslında değil. Ama yaşlanmak hakkında hiç düşünmemişti. Özellikle de Kule'ye girdiğinden beri. Seneler çok yaşlı Aes Sedailere bile hafifçe dokunurdu. Ama ya Kandaşlar kadar uzun yaşarsa? Bu Aes Sedai olmaktan vazgeçmek demekti, elbette, ama ya yaşarsa? Kandaşların yüzlerinin kırışması çok uzun sürüyordu, ama sonunda kırışıyorlardı. Aviendha ne düşünüyordu? Diz çöktüğü yerde... asık suratlı görünüyordu.

"Birincil-kardeş olarak istediğiniz kadının en çocuksu özelliği ne?" dedi Monaelle.

Bu en kolayıydı, rahatsız edici değildi. Elayne konuşurken gülümsedi bile. Aviendha sırıtarak karşılık verdi. Yine örgüler sözlerini aldılar ve birlikte salıverdiler. Seslerinde kahkaha vardı.

"Aviendha ona yüzme öğretmeme izin vermiyor. Denedim. Bir küvet dolusu sudan daha fazlasının içine girmek dışında hiçbir şeyden korkmuyor."

"Elayne annesinin gözünden kaçan bir çocuk gibi, avuç avuç şeker yutuyor. Bu şekilde devam ederse, yaşlanmadan önce domuz gibi şişmanlayacak."

Elayne irkildi. Avuç avuç mu? *Avuç avuç!* Zaman zaman bir tadımlık alıyordu, o kadar. Yalnızca zaman zaman. *Şişman?* Aviendha neden dik dik *ona* bakıyordu? Diz boyu sudan daha derinine adım atmayı reddetmek *gerçekten* çocuksuydu.

Monaelle bir elini ağzına kapatarak hafifçe öksürdü, ama Elayne kadının gülümsediğini saklamaya çalıştığını düşündü. Ayaktaki Bilgelerden bazıları açık açık güldü. Aviendha'nın aptallığına mı? Yoksa onun... *avuç avuç* şeker yemesine mi?

Monaelle vakarını kazandı, yere yayılmış eteklerini düzeltti, ama yine de sesinde bir eğlenti tınısı vardı. "Birincil-kardeş olarak istediğiniz kadının en çok nesini kıskanıyorsunuz?"

Belki, gerçeği istemelerine rağmen Elayne kaçamaklı yanıt verirdi. Bu konuda düşünmesi söylenir söylenmez gerçek fırlayıvermişti, ama daha küçük, ikisi için de daha utanç verici bir şey bulmuştu, geçerli sayılabilecek bir şey. Ama şu, erkeklere gülümsediği ve göğsünü sergilediği hakkındaki yorum vardı. Belki gülümsüyordu, ama Aviendha üzerinde tek dikiş olmadan kıpkırmızı kesilmiş uşakların önünde yürüyordu ve onları *görmüyordu* bile! Demek *avuç avuç* şeker yutuyordu, öyle mi? Demek şişmanlayacaktı? Örgüler sözcüklerini tutar, Aviendha'nın ağzı sert bir sessizlik içinde oynarken acı gerçeği söyledi, sonra söyledikleri sözler salıverildi.

"Aviendha âşık olduğum adamın kollarında yattı. Ben hiç yatmadım; hiç yatmayabilirim ve bu yüzden ağlayabilirim!"

"Elayne Rand al'Thor'un... *Rand'ın* aşkına sahip. Onun beni sevmesi için yüreğim toza dönüyor, ama hiç sevecek mi, bilmiyorum."

Elayne Aviendha'nın okunamaz yüzüne baktı. *Rand* yüzünden onu mu kıskanıyordu? Adam Elayne Trakand'dan, uyuzluymuş gibi kaçarken? Daha fazlasını düşünmek için zaman bulamadı.

"Ona avucunla tüm gücünle vur," dedi Tamela Aviendha'ya, Aviendha'nın omuzlarını bırakarak.

Viendre Elayne'in omuzlarını hafifçe sıktı. "Kendini savunma." Bundan hiç bahsetmemişlerdi! Kuşkusuz Aviendha asla...

Elayne gözlerini kırpıştırarak buz gibi seramiklerden doğruldu. Tereddütle yanağını yokladı ve irkildi. Günün geri kalanı boyunca yanağında bir el izi ile dolaşacaktı. Kadın *o kadar* da hızlı vurmak zorunda değildi.

Herkes Elayne yine diz çökene kadar bekledi, sonra Viendre yaklaştı. “Avucunla tüm gücünle vur.”

Eh, o Aviendha’yı kulağının üzerine devirmeyecekti. Hiç de yapmayacaktı... Şiddetli tokadı Aviendha’yı yana devirdi, göğsü üzerinde neredeyse Monaelle’e kadar kaymasına sebep oldu. Elayne’in avucu yanağı kadar yanıyordu.

Aviendha doğrulur gibi oldu, başını iki yana salladı, sonra eski yerine döndü. Ve Tamela, “Diğer elinle de vur,” dedi.

Bu sefer Elayne buz gibi seramikler üzerinde, ta Amys’e kadar kaydı. Kulakları çınlıyor, *iki* yanağı da yanıyordu. Ve Aviendha’nın önünde dizleri üzerinde doğrulduğu zaman, Viendre ona vurmasını söylediği zaman, tüm vücudundan güç alarak vurdu, öyle ki Aviendha yere devrildiğinde kendisi de onun üzerine devrilecekti neredeyse.

“Şimdi gidebilirsiniz,” dedi Monaelle.

Elayne bakışlarını Bilge’ye çevirdi. Dizleri üzerinde doğrulmakta olan Aviendha taş gibi katılaştı.

“Gitmek istiyorsanız,” diye devam etti Monaelle. “Erkeklerin çoğu, daha önce olmasa bile bu noktada giderler. Pek çok kadın da öyle. Ama hâlâ birbirinizi devam edecek kadar çok seviyorsanız, o zaman kucaklaşın.”

Elayne kendini Aviendha’ya doğru fırlattı ve onu neredeyse geriye devirecek bir hararetle karşılandı. Birbirlerine sarıldılar. Elayne gözlerinden yaşlar aktığını hissetti ve Aviendha’nın da ağladığını fark etti. “Özür dilerim,” diye fısıldadı Elayne hararetle. “Özür dilerim, Aviendha.”

“Beni affet,” diye fısıldayarak karşılık verdi Aviendha. “Beni affet.”

Monaelle tepelerine dikilmişti. “Yine birbirinize öfkeleneceksiniz, sert sözler söyleyeceksiniz, ama birbirinize vurduğunuzu her zaman hatırlayacaksınız. Hem de, sırf size vurmanız söylendiği için. Bırakın o tokatlar, atmak istediğiniz tüm tokatların yerine geçsin. Birbirinize karşı *toh*’unuz var, geri ödeyemeyeceğiniz ve ödemeye çalışmayacağınız *toh*, çünkü her kadın her zaman birincil-kardeşine borçludur. Yine doğacaksınız.”

Odadaki *saidar* hissi değişiyordu, ama Elayne’in aklına bakmak gelseydi bile, nasıl değiştiğini görme fırsatı bulamazdı. Lambalar söndürülmüş gibi, aydınlık azaldı. Aviendha’nın onu kucakladığına dair his azaldı. Ses azaldı. İşittiği son şey Monaelle’in sesiydi. “Yine doğacaksınız.” Her şey soldu. Elayne soldu. Var olmaktan vazgeçti.

Bir tür farkındalık vardı. Kendini bir kişi olarak düşünmüyordu, hiç düşünmüyordu, ama farkındaydı. Sesin farkında. Çevresinde akışkan bir hışırtı. Boğuk gurultular ve gürlemeler. Ve düzenli bir gümleme. Her şeyden çok bu. *Güm-güm. Güm-güm.* Tatmin nedir bilmiyordu, ama tatmin hissediyordu. *Güm-güm.*

Zaman. Zaman nedir bilmiyordu, ama Çağlar geçiyordu. İçinde bir ses vardı, *kendisi* olan bir ses. *Güm-güm.* Diğeri ile aynı ses, aynı ritim. *Güm-güm.* Ve yakında, bir başka yerden. *Güm-güm.* Bir başkası. *Güm-güm.* Kendisininkiyle aynı ses, aynı tempo. Bir başkası değil. Aynıydılar, birdiler. *Güm-güm.*

O zonklama ile bir sonsuzluk geçti, var olan tüm zaman. Kendisi olan diğerine dokundu. Hissedebiliyordu. *Güm-güm.* Hareket etti; o ve kendisi olan diğeri birbirlerine sürtünerek kıvrandılar, kolları ve bacakları birbirine dolaştı, bazen uzaklaştılar, ama her seferinde bir araya geldiler. *Güm-güm.* Bazen karanlığın içinde ışık oluyordu; görülmeyecek kadar loş, ama karanlıktan başka hiçbir şey tanımamış biri için parlak. *Güm-güm.* Gözlerini açtı, kendisi olan diğerinin gözlerine baktı ve tatmin içinde yine gözlerini kapadı. *Güm-güm.*

Ani bir değişim, değişim nedir bilmeyen biri için şoke edici. Baskı. *Güm-güm güm-güm.* O rahatlatıcı nabız hızlanmıştı. Sancılı bir baskı. Yine. Yine. Güçlenerek. *Güm-güm güm-güm! Güm-güm güm-güm!*

Aniden, o olan diğeri... kayboldu. Yalnızdı. Korku nedir bilmiyordu, ama korkuyordu, yalnızdı. *Güm-güm güm-güm!* Baskı! Öncekinden çok daha fazla! Onu sıkıyor, eziyordu. Çığlık atmayı bilse, çığlığın ne olduğunu bilse, çığlık atardı.

Ve sonra kör edici, dönen desenlerle dolu bir ışık. Ağırlığı vardı; daha önce ağırlık nedir bilmiyordu. Karnında keskin bir acı hissetti. Bir şey ayağını gıdıkladı. Bir şey sırtını gıdıkladı. Başta feryadın kendinden geldiğini fark etmedi. Zayıfça tekmeledi, nasıl hareket edeceğini bilmeyen kollarını ve bacaklarını salladı. Kaldırıldı; yumuşak, ama o olan diğeri, kaybolan diğeri dışında daha önce tanıdığı her şeyden daha sert bir şeye yatırıldı. *Güm-güm güm-güm.* Ses. Aynı ses, aynı tempo. Fark edilmeyen bir yalnızlık hüküm sürüyordu, ama tatmin de vardı.

Hafızası ağır ağır dönmeye başladı. Başını bir göğüsten kaldırdı ve Amys'in yüzüne baktı. Evet, Amys. Ter içindeydi, bitkindi, ama gülümsüyordu. Ve o Elayne'di; evet, Elayne Trakand. Ama artık onda daha fazlası vardı. Muhafız bağı gibi değil, ama bir açıdan onun gibi. Daha hafif,

ama daha muhteşem. Kararsızca sallanan bir boyun üzerinde, yavaşça başını kaldırdı, Amys'in diğer göğsünde yatan, o olan diğerine dönüp baktı. Aviendha'ya baktı. Aviendha'nın saçları keçeleşmişti, yüzü ve bedeni terle parlıyordu. Coşkuyla gülümsüyordu. Gülerek, ağlayarak birbirlerine sarıldılar ve hiç bırakmaya niyetleri yokmuş gibi tutundular.

"Bu kızım Aviendha," dedi Amys, "ve bu kızım Elayne, aynı gün, aynı saat içinde doğdular. Her zaman birbirlerini korusunlar, destek olsunlar, sevsinler." Bitkinlik içinde, yumuşak bir sesle, sevgiyle güldü. "Ve artık biri bize giysilerimizi getirsin, yoksa yeni kızlarım ve ben donup öleceğiz."

O anda Elayne donup ölse de aldırmıyordu. Kahkahalar ve gözyaşları içinde Aviendha'ya sarılıyordu. Kız kardeşini bulmuştu. Işık, kız kardeşini bulmuştu!

Toveine Gazal sessiz koşturmaca seslerine uyandı, diğer kadınlar dolanıyor, yumuşak seslerle konuşuyorlardı. Sert, dar yatağının üzerinde uzanırken, üzüntüyle içini çekti. Elaida'nın boğazına sarılmış elleri hoş bir rüyaydı. Bu minik, kanvas duvarlı oda gerçeklikti. Kötü uyumuştu ve bitkin, yorgun hissediyordu. Aynı zamanda, fazla uyumuştu; kahvaltı için zaman kalmamıştı. Gönülsüzce battaniyeleri attı. Bina bir tür küçük depoydu; kalın duvarları, alçak, ağır tavan kirişleri vardı, ama sıcaklık yoktu. Nefesi buğulu çıkıyordu ve gevrek sabah havası, daha ayakları kaba zemin tahtalarına varmadan derisine batmaya başlamıştı. Burada, geç saatlere kadar yatmayı düşünebilse bile, yerine getirmesi gereken emirler vardı. Logain'in pis bağı, ne kadar dilerse dilesin, itaatsizliği imkânsız kılıyordu.

Her zaman adamı yalnızca Ablar ya da en kötü durumda Ablar Efendi olarak düşünmeye çalışıyordu, ama aklına gelen her zaman Logain oluyordu. Adama kötü şöhret kazandıran isim. Logain; kendi ülkesinin, Ghealdan'ın ordularını dağıtan, onu durdurmaya çalışacak cesareti olan pek az Altaralıyı ve Murandyliyi yararak geçen, Lugard'ı tehdit eden sahte Ejder. Ehlileştirilen ve bir şekilde yine yönlendirebiliyor olan, lanet *saidin* örgüsünü Toveine Gazal'a uygulamaya cüret eden Logain. Toveine'e düşünmeyi bırakmasını emretmemesi onun açısından yazık olmuştu! Adamı kafasının arkasında *hissedebiliyordu.* Her zaman oradaydı.

Bir anlığına gözlerini sıkı sıkı yumdu. Işık! Doweel Hanım'ın çiftliği Kıyamet Çukuru gibi gelmişti; düşünülemez olan, avlanan bir kaçağa dönüşmek dışında hiçbir çıkış yolu bulunmayan, sürgün ve kefaretle geçen

seneler. Yakalanmasının üzerinden bir hafta ancak geçmişti ve Toveine'in fikirleri değişmişti. Asıl Kıyamet Çukuru *buydu.* Ve kaçış yolu yoktu. Öfkeyle başını iki yana salladı, yanaklarında pırıldayan ıslaklığı parmaklarıyla sildi. Hayır! Bir şekilde kaçacaktı, gerçek ellerini Elaida'nın gırtlağına dolamasına yetecek kadar olsa bile. Bir şekilde.

Karyolası dışında, yalnızca üç parça mobilya vardı, ama hareket edecek pek az yer bırakıyorlardı ona. Kemer bıçağı ile lavabo sehpasının üzerinde duran sarı çizgili sürahideki buzu kırdı, çentilmiş beyaz lavaboyu doldurdu ve buharlar yükselmeye başlayana kadar kadar ısıttı suyu. Bunun için yönlendirmesine *izin verilmişti.* Yalnızca bunun için. Düşünmeden yıkandı, dişlerini tuz ve karbonatla fırçaladı, sonra karyolasının ayakucundaki küçük, tahta sandıktan temiz bir iç eteklik ve çoraplar aldı. Yüzüğünü sandığın içine bırakmıştı, küçük kadife bir kesenin içinde, başka her şeyin dibine tıkmıştı. Bir emir daha. Kucak masası dışında her şeyi buradaydı. Neyse ki yakalandığı sırada kucak masası kaybolmuştu. Elbiseleri, odadaki son mobilya olan askılıkta asılıydı. Gerçekten bakmadan bir elbise seçti, düşünmeden giyindi, tarak ve fırça kullanarak saçlarını taradı.

Lavabo sehpasının ucuz, kabarcıklı aynasında kendini görünce fildişi sırtlı fırça yavaşladı. Perişan nefesler çekerek fırçayı fildişi tarağın yanına bıraktı. Seçtiği elbise, siyah görünecek kadar koyu kırmızı, süssüz, ince dokunmuş kalın yündendi. Kara, tıpkı Asha'manların ceketleri gibi. Çarpık yansıması, titrek dudaklarla ona bakıyordu. Elbise değiştirmek bir tür teslimiyet olurdu. Kararlılıkla askılıktaki ağaçsansarı kürkü astarlı gri pelerini kaptı.

Kanvas kapıyı ittirdiğinde, iki yanına kanvas odalar dizilmiş uzun merkez koridor, yirmi kadar Aes Sedai ile dolmuştu bile. Orada burada birkaçı mırıldanarak konuşuyordu, ama kalanlar, aynı Ajah'a ait olsalar bile, göz göze gelmekten kaçınıyorlardı. Korku vardı burada, ama çoğu yüzde öne çıkan utançtı. Tombul bir Gri olan Akoure, normalde yüzüğünü taktığı eline bakıyordu. Söğüt gibi bir Sarı olan Desandre sağ elini koltuk altına saklamıştı.

Toveine belirdiği zaman konuşmalar kesildi. Pek çok kadın açık öfkeyle baktılar ona. Kendi Ajahından Jenare ile Lemai dahil! Desandre kendine gelip gergin gergin sırtını döndü ona. İki gün içinde, o kara ceketli canavarlara elli bir Aes Sedai tutsak düşmüştü ve Elaida a'Roihan'ın bu felakette hiç parmağı yokmuş gibi ellisi de Toveine'i suçluyordu. Logain araya karışmasa, burada geçirdikleri ilk gece intikamlarını alırlardı.

Engellediği için, Carniele'yi kemerlerin bıraktığı izlere, yumrukların ve tekmelerin bıraktığı berelere Şifa vermeye zorladığı için sevgi beslemiyordu adama. O adama borçlu olmaktansa ölesiye dövülmeyi yeğlerdi.

Pelerinini omuzlarına geçirerek gururla koridorda yürüdü, berbat ruh haline uyan solgun sabah ışığına çıktı. Arkasında, kapı kapanana kadar biri ekşi sözler haykırdı. Başlığını kaldırır, koyu renk kürkü yüzünün çevresinde düzeltirken elleri titriyordu. Toveine Gazal'ı itip kakan kimse cezasız kurtulamazdı. Seneler içinde onu ezen, boyun eğdiren Doweel Hanım, sürgün sona erdiğinde öğrenmişti bunu. Toveine hepsine gösterecekti!

Diğerleri ile paylaştığı yatakhane geniş, ama tuhaf bir köyün kıyısındaydı. Asha'manların köyü. Başka bir yerde, arazinin Beyaz Kule'nin yanında cüce kalacağı binalar için işaretlendiğini söylemişlerdi, ama çoğu şimdi burada yaşıyordu. Tar Valon'dakiler kadar geniş yolların ayırdığı beş geniş taş kışla. Her biri yüz Asha'man Askeri barındırabiliyordu. Henüz dolu değillerdi, Işık'a şükür, ama yeni inşa edilen iki tanesi, iskeleler arasında, saz damlarla örtülmeyi bekliyordu. Onar Adanmış barındırmak üzere yapılmış daha küçük, taş yapılardan yaklaşık bir düzinesi vardı ve onlardan da bir tane daha inşa edilmekteydi. Aralarına dağılmış, her köyde görülebilecek türden, yaklaşık iki yüz ev vardı. Bazılarında evli adamlar yaşıyordu, diğerlerinde eğitiminde henüz fazla ilerlememiş adamların aileleri.

Yönlendirebilen erkekler onu korkutmazdı. Bir keresinde, bir anlığına paniğe teslim olmuştu, doğruydu, ama mesele bu değildi. Ama yönlendirebilen beş yüz adam, iki dişinin arasına sıkışmış, bir türlü çıkaramadığı bir kemik parçasından farksızdı. Beş *yüz!* Ve bazıları Yolculuk edebiliyordu. Keskin bir kemik parçası. Dahası, ormanın içinde, duvara kadarki bir buçuk kilometreyi yürümüştü. *Bu,* bunun temsil ettiği şey onu korkutuyordu.

Duvar hiçbir yerde tamamlanmış değildi, hiçbir yerde dört dört buçuk metreden daha yüksek değildi, kulelerin ve burçların hiçbirine başlanmamıştı. Bazı yerlerde kara taş yığınlarının üzerine tırmanabilirdi, yalnız kaçmaya teşebbüs etmeme emri almıştı. Ama o şey *on üç* kilometre uzunluğundaydı ve Logain duvarın inşasına başlayalı üç aydan az olduğunu söylediğinde ona inanmıştı. Adam yalan söylemeye zahmet etmeyecek kadar sıkı kontrol altında tutuyordu onu. Duvara bir zaman ve enerji israfı diyordu, belki öyleydi de, ama Toveine'in dişlerinin takırdamasına sebep

oluyordu. Yalnızca üç ay. Güç kullanarak yapılmış. Güç'ün eril yarısıyla. O kara duvarı düşündüğünde, durdurulamayan bir kuvvet görüyordu. Beyaz Kule'yi gömebilecek, kara taştan bir çığ. İmkânsızdı, elbette. İmkânsız, ama rüyasında Elaida'yı boğduğunu görmediği zamanlarda onu görüyordu.

Gece kar yağmıştı ve bütün çatılar ağır, beyaz bir örtü ile örtülmüştü, ama geniş sokaklarda bata çıka yürümesi gerekmiyordu. Sert, toprak yol temizlenmişti, güneş doğmadan eğitim gören adamların yapması gereken bir iş. Odun kutularını doldurmaktan giysilerini temizlemeye kadar, bütün işler için Güç kullanıyorlardı! Siyahlara bürünmüş adamlar orada burada, sokaklarda seğirtiyordu, daha fazlası kışlalarının önünde sıralanıyordu ve diğerleri yüksek seslerle yoklama yapıyordu. Soğuğa karşı sarınıp sarmalanmış kadınlar yanlarından geçiyor, sakin sakin levazım subayının deposuna sepet taşıyor ya da en yakın çeşmeye kova götürüyorlardı, ama herhangi bir kadın kocasının ne olduğunu bile bile nasıl kalabilir, anlayamıyordu Toveine. Daha da tuhaf olanı, sokakta, yönlendirebilen adam sıralarının çevresinde çocukların koşturması, bağırarak, kahkahalar atarak çember çevirmesi, boyalı toplar fırlatması, bebeklerle ya da köpeklerle oynamasıydı. Geri kalan her şeydeki şer kokusunu vurgulayan bir damla normallik.

İleride, atlı bir grup yürüyüş hızında yaklaşıyordu. Orada bulunduğu kısa süre içinde –sonsuzluk içinde–, köyde, araba süren işçiler dışında at kullanan kimseyi görmemişti. Ziyaretçi de görmemişti, yaklaşanların bir kısmı ziyaretçi olmalıydı. Siyahlı beş adam Kraliçenin Askerleri'nden bir düzine kırmızı ceketli ve pelerinli adama eşlik ediyordu. Önde iki sarı saçlı kadın vardı, birinin kırmızı beyaz pelerini siyah kürk astarlıydı ve diğeri... Toveine'in kaşları kalktı. Diğeri yeşil Kandor pantolonu ve Askerlerin Kumandan Generali için dikilmiş gibi duran bir ceket giyiyordu. Hatta kırmızı pelerinin omzunda altın rütbe düğümleri vardı! Belki de adamlar hakkında yanılmıştı. Gerçek Askerlerle karşılaştığında o kadın gününü görecekti. Her durumda, ziyaretçi kabul etmek için tuhaf bir biçimde erkendi.

Ne zaman o tuhaf grup sıralanmış askerlerden bir başka grubun önüne gelse, öndeki adam, "Asha'manlar, dikkat!" diye bağırıyordu ve Asha'manlar çizmelerinin topukları ile sertleşmiş toprağı döverek, taştan sütunlar gibi selam duruyorlardı.

Toveine yüzünü daha iyi saklamak için başlığını öne çekerek geniş sokağın bir yanına, küçük taş kışlalardan birinin köşesine çekildi. Dışarı

çıkan, yüksek yakasında gümüş kılıç iğnesi bulunan çatal sakallı yaşlı bir adam yavaşlamadan, merakla ona baktı.

Toveine ne yaptığını, yüzüne bir kova soğuk su fırlatılmış gibi anladı ve ağlamaklı oldu. Bu yabancıların hiçbiri, nasıl bakacaklarını biliyor bile olsalar, bir Aes Sedai yüzü görmezdi. Mümkün görünmese de, o kadınlardan biri yönlendirebiliyor olsa, Toveine'in de yönlendirebildiğini hissedecek kadar yakından geçmeyecekti. Logain'e nasıl itaatsizlik edeceği konusunda endişe ediyor, köpürüyordu ve sonra hiç düşünmeden, onun talimatlarını en iyi şekilde yerine getirmek için ne gerekiyorsa yapıyordu!

Bir meydan okuma eylemi olarak, olduğu yerde durdu ve dönüp ziyaretçileri izlemeye başladı. Elleri kendiliğinden başlığını kontrol etmeye kalktı, sonra Toveine onları zorla yanlarına indirdi. Zavallıcaydı ve saçmaydı. Gruba rehberlik eden Asha'man'ı tanıyordu, en azından görmüştü; yağlı siyah saçları, yağlı bir gülümsemesi, burgu gibi gözleri olan, orta yaşlarında iri bir adam. Ama diğerlerini tanımıyordu. Böyle davranarak ne kazanırdı ki? İçlerinden birine nasıl güvenip de mesaj iletirdi? Eşlikçiler kaybolsa bile, Aes Sedailerin varlığını herhangi birine belli etmesi yasaklanmışken, nasıl bir mesaj iletecek kadar yaklaşabilirdi?

Burgu gözlü adam bu sabahki görevinden sıkılmış görünüyordu, esnemelerini eldivenli eliyle saklamaya zahmet bile etmiyordu. "...burada işimiz bittiği zaman," diyordu Toveine'in yanından geçerken, "size Zanaatkârlar Kasabası'nı göstereceğim. Bundan epey büyüktür. Her tür zanaatkârımız var, duvar ustalarından marangozlara, metal işleyicilerden terzilere kadar. İhtiyaç duyduğumuz her şeyi yapabiliriz, Leydi Elayne."

"Şalgam dışında," dedi kadınlardan biri yüksek sesle ve diğeri güldü.

Toveine başını hızla çevirdi. Atlıların emirler ve yere vurulan çizmeler eşliğinde yolda ilerlemesini izledi. Leydi Elayne? Elayne Trakand? İkilinin genç olanı ona verilen tarife uyuyor olabilirdi. Elaida kaçak bir Kabuledilmiş'i ele geçirmeyi neden böyle çılgınca istediğini açıklamamıştı, o kişi ileride Kraliçe olabilecek bile olsa, ama Kule'den ayrılan her Aes Sedai'ye, kızla karşılaşırsa ne yapacağına dair emirler vermişti. *Dikkatli ol, Elayne Trakand,* diye düşündü Toveine. *Elaida'nın seni ele geçirme tatminini hissetmesini istemem.*

Bu konuda, kızın buradaki varlığını kullanmanın bir yolu olup olmadığı hakkında düşünmek istiyordu, ama aniden kafasının arkasındaki bir duygunun farkına vardı. Ilımlı bir tatmin ve gittikçe büyüyen bir amaçlılık

hissi. Logain kahvaltısını bitirmişti. Birazdan dışarı çıkardı. Çıktığında Toveine'in orada olmasını istemişti.

Düşünmeden bacakları koşmaya başladı. Sonuç olarak etekleri bacaklarına dolandı ve hızla düştü, ciğerlerindeki tüm hava boşaldı. İçinde öfke ve hayal kırıklığı yükseldi, ama ayağa kalktı ve üstünü başını silkelemek için durmadan eteklerini dizlerinin üstüne toplayıp, pelerinini arkasında dalgalandırarak koşmaya başladı yine. Sokakta adamların bet sesli kahkahaları ve onu göstere göstere gülen çocukların sesleri takip etti onu.

Aniden bir köpek çetesi çevresini aldı, hırlayarak dişlemeye çalıştılar. Toveine sıçradı, döndü, tekmeledi, ama köpekler ona saldırmaya devam ettiler. Toveine öfke ve hayal kırıklığı ile haykırmak istedi. Köpekler her zaman can sıkıcıydı ve onları uzaklaştırmak için bir tel bile yönlendiremiyordu. Gri bir köpek eteğini yakaladı ve onu yana çekti. Bütün duygular paniğin altında boğuldu. Bir daha düşecek olursa, köpekler onu paramparça edecekti.

Kahverengi yünlüler içinde bir kadın bağıra çağıra, ağır sepetini Toveine'in eteğini çekiştiren köpeğe savurarak yaklaştı. Tombul bir kadının kovası alaca renkli bir ite çarptı ve köpek ciyaklayarak kaçtı. Toveine'in ağzı şaşkınlıktan açık kaldı ve dikkatsizliğinin bedeli sol bacağındaki çorabı ve biraz da deriyi bir köpeğin ağzında bırakmak oldu. Çevresini kadınlar almıştı, ellerinde ne varsa onları savurarak köpekleri kaçırmaya çalışıyorlardı.

"Sen git, Aes Sedai," dedi sıska, saçları grileşmeye yüz tutmuş bir kadın ona, sopasını benekli bir köpeğe indirerek. "Seni artık rahatsız etmezler. Ben kendi adıma güzel bir kediyi tercih ederim, ama kediler artık kocama dayanamıyor. Sen git."

Toveine kurtarıcılarına teşekkür edecek kadar bile oyalanmadı. Hızla düşünerek koştu. Kadınlar biliyordu. Biri biliyorsa, hepsi biliyor demekti. Ama mesaj taşımazlar, kaçmasına yardım etmezlerdi, kendileri kalmayı düşünüyorsa değil. Neye yardım ettiklerini biliyorlarsa değil. Bir de bu vardı.

Logain'in, sayısız dar sokaktan birindeki evine varmasına az kala yavaşladı ve telaşla eteklerini indirdi. Evin dışında sekiz dokuz siyah ceketli adam bekliyordu, oğlan çocukları, ihtiyarlar ve yaşları arada değişen adamlar, ama henüz Logain'den işaret yoktu. Onu hâlâ seziyordu, amaçlılık doluydu, ama odaklanıyordu. Belki okuyordu. Yolun kalanını vakur bir

hızda yürüdü. Kendine hâkim, koşullar ne olursa olsun tırnağına dek bir Aes Sedai gibi. Köpeklerden çılgınca kaçmasını unutmayı başaracaktı neredeyse.

Ev, her gördüğünde şaşırtıyordu onu. Sokaktaki diğerleri aynı büyüklükte, iki tanesi daha büyüktü. İki katlı sıradan, ahşap bir ev; gerçi kırmızı kapılar, kepenkler ve pencere çerçeveleri tuhaf görünüyordu. Evin içi sade perdelerce gizlenmişti, ama pencerelerdeki cam o kadar kalitesizdi ki Toveine perdeler çekilmiş olsa bile bir şey görebileceğini sanmıyordu. Pek de başarılı olmayan bir dükkân sahibine yakışır bir ev; yaşayan en kötü şöhretli adamın oturacağı ev değil.

Kısa bir süre, Gabrelle'i neyin oyaladığını merak etti. Logain'in bağ kurduğu diğer Aes Sedai onunla aynı talimatı almıştı ve şimdiye dek her zaman ilk o burada olurdu. Gabrelle hevesliydi; Asha'manları, bu konuda bir kitap yazmayı düşünür gibi inceliyordu. Belki de düşünüyordu; Kahverengiler her konuda yazardı. Diğer Aes Sedai'yi aklından çıkardı. Ama, eğer Gabrelle geç kalırsa, kadının bunu nasıl başardığını öğrenmesi gerekecekti. Şimdilik, onun ilgilenmesi gereken başka konular vardı.

Kırmızı kapının önündeki adamlar onu süzdüler, ama bir şey demediler, birbirlerine bile. Yine de, düşmanlık yoktu. Yalnızca bekliyorlardı. Nefesleri yüzlerinin önünde solgun tüyler gibi uçuyordu, ama hiçbirinin pelerini yoktu. Hepsi Adanmış'tı, yakalarında gümüş kılıç iğnesi vardı.

Rapor verdiği her sabah böyle olmuştu, ama her zaman aynı adamlar olmuyordu. Bazılarını tanıyordu, en azından isimlerini biliyordu ve bazen diğer birkaçından birkaç bilgi kırıntısı edinmişti. Logain onu yakaladığında burada olan, Evin Vinchova adındaki şirin delikanlı sırtını evin köşesine vermiş, bir parça sicimle oynuyordu. Kırışık çiftçi yüzlü, sivri kesilmiş yaşlı sakallı Donalo Sandomere, eğer gerçek adı buysa, asillerin takınacağını sandığı aylak duruşu takınmaya çalışıyordu. Kalın kaşları düşünceler içinde çatılmış, kare şeklinde bir adam olan Tarabonlu Androl Genhald ellerini arkasında kenetlemişti; altın mühür yüzüğü takıyordu, ama Toveine onun bıyıklarını kesmiş, peçesini terk etmiş bir çırak olduğunu düşünüyordu. Şakakları kırlaşmış bir Domanlı olan Mezar Kurin sol kulağındaki lal taşını elliyordu; bu adam pekâlâ küçük bir asil olabilirdi. Toveine isimleri ve yüzleri aklına yazıyordu. Eninde sonunda avlamaları gerekecekti ve onların kimliğinin saptanmasını sağlayacak her bilgi kırıntısı faydalı olacaktı.

Kırmızı kapı açıldı ve adamlar doğruldular, ama dışarı çıkan Logain değildi.

Toveine hayretle gözlerini kırpıştırdı, sonra tiksintisini saklamak için çaba göstermeden Gabrelle'in isli yeşil gözlerine dik dik baktı. Logain'le arasındaki o lanet bağ adamın önceki gece ne peşinde olduğunu açıkça anlatmıştı –*asla* uyuyamayacağından korkmuştu!– ama en karanlık hayallerinde bile Gabrelle'den şüphelenmezdi! Adamlardan bazıları onun kadar şaşırmış görünüyordu. Kurin açık açık sırıttı ve başparmağı ile ince bıyığını sıvazladı.

Esmer kadın kızaracak inceliği bile göstermedi. Kalkık burnunu biraz daha kaldırdı, sonra elbiseyi yeni giydiğini ilan etmek istermiş gibi, koyu mavi elbisesini kalçalarının üzerinde cüretle düzeltti. Pelerinini omuzlarına alarak, Kule'deki kadar dingin bir tavırla Toveine'in yanından süzülürken kurdelelerini bağladı.

Toveine uzun boylu kadının kolunu yakaladı ve adamlardan biraz uzağa çekti. "Tutsak olabiliriz, Gabrelle," diye fısıldadı sertçe, "ama teslim olmak için sebep değil bu. Özellikle de Ablar'ın iğrenç şehvetine teslim olmak için!" Diğer kadın utanmış gibi bile görünmüyordu! Aklına bir düşünce geldi. Elbette. "O?.. O sana *emir* mi verdi?"

Gabrelle alaya yakın bir ifade ile gülümseyerek kolunu kurtardı. "Toveine, senin deyişinle onun şehvetine 'teslim olmaya' karar vermek iki günümü aldı. Onu ikna etmek yalnızca dört gün sürdüğü için şanslı hissediyorum. Siz, Kızıllar farkında olmayabilirsiniz, ama erkekler konuşmaya, dedikodu yapmaya bayılır. Tek yapman gereken dinlemek ya da dinliyormuş gibi yapmaktır, o zaman bir erkek sana tüm hayatını anlatır." Alnı düşünceyle kırıştı ve dudaklarındaki gülümseme kayboldu. "Acaba sıradan kadınlar için de aynı mı?"

"Ne aynı mı?" diye sordu Toveine. Gabrelle adamı *gözetliyor* muydu? Yoksa yalnızca kitabı için daha fazla malzeme mi toplamaya çalışıyordu? Ama *bu,* bir Kahverengi için bile inanılmazdı! "Sen neden bahsediyorsun?"

O düşünceli ifade Gabrelle'in yüzünden silinmedi. "Ben... savunmasız hissettim. Ah, nazik davrandı, ama daha önce, bir erkeğin kollarının ne kadar güçlü olduğu hakkında düşünmemiştim. Ve ben tek tel yönlendiremiyordum. O... hâkimdi, sanırım, ama bu tam olarak doğru değil. Yalnızca... daha güçlü ve ben bunu biliyordum. Tuhaf bir biçimde... heyecan vericiydi."

Toveine ürperdi. Gabrelle delirmiş olmalıydı! Ona tam olarak bunu söylemek üzereyken Logain belirdi ve kapıyı arkasından kapattı. Uzun boyluydu, oradaki tüm diğer adamlardan daha uzun boylu; siyah saçları

geniş omuzlarını süpürüyordu ve kibirli yüzünü çevreliyordu. Yüksek yakasında hem gümüş kılıç, hem o saçma, bacaklı yılan vardı. Diğerleri çevresine toplanırken Gabrelle'e gülümsedi. O ahlaksız kadın gülümseyerek karşılık verdi. Toveine yine ürperdi. Heyecan verici. Kadın *gerçekten* deliydi!

Önceki sabahlarda olduğu gibi, adamlar raporlarını vermeye başladılar. Çoğu zaman Toveine raporlardan bir şey anlamıyordu, ama yine de dinliyordu.

"Bu Nynaeve denen kadının üzerinde kullandığı o yeni tür Şifa ile ilgilenen iki kişi daha buldum, Logain," dedi Genhald, kaşlarını çatarak, "ama biri bizim bildiğimiz Şifa'yı bile zor yapıyor ve diğeri ona anlatabildiğimden daha fazlasını bilmek istiyor."

"Benim tek bildiğim senin ona anlatabildiğin," diye yanıt verdi Logain. "Al'Meara Hanım yaptıklarını bana fazla anlatmadı ve diğer Aes Sedailerin konuşmasını dinlerken yalnızca birkaç kırıntı öğrenebildim. Sen yalnızca tohum ekmeye devam et ve bir şeylerin büyüyeceğini um. Yapabileceğin tek şey bu." Diğer adamların çoğu Genhald ile birlikte başlarını salladılar.

Toveine bilgiyi kenara kaldırdı. Nynaeve al'Meara. Kule'ye döndükten sonra bu ismi sık sık duymuştu. Bir başka kaçak Kabuledilmiş, Edaida'nın kaçakları yakalama arzusu ile açıklanamayacak kadar çok istediği bir kişi daha. O da al'Thor ile aynı köyden gelmişti. Ve bir şekilde Logain ile ilişkiliydi. Bu zaman içinde bir yere varabilirdi. Ama *yeni* bir tür Şifa? Bir *Kabuledilmiş* tarafından kullanılan bir Şifa? Bu imkânsıza yakındı, ama Toveine imkânsızın gerçekleştiğini daha önce de görmüştü, bu yüzden bilgiyi kaldırdı. Gabrelle'in de dikkatle dinlediğini fark etti. Ama göz ucu ile onu da izliyordu.

"O İki Nehirli adamların bazıları sorun çıkarıyor, Logain," dedi Vinchova. Pürüzsüz yüzü öfkeyle kızardı. "Adam diyorum, ama ikisi daha çocuk, en fazla on dört yaşında! Ama söylemiyorlar." O sakalsız yanakları ile, kendisi ancak bir iki yaş büyük olabilirdi. "Onları buraya getirmek suç sayılır."

Logain başını iki yana salladı; öfkeyle mi, yoksa üzüntüyle mi, belli değildi. "Beyaz Kule'nin on iki yaşında kızları aldığını duydum. Elinizden geldiği sürece İki Nehirli adamlara göz kulak olun. Şımartmayın, yoksa diğerleri aleyhlerine döner, ama aptalca bir şey yapmamalarını sağlamaya çalışın. Onun bölgesinden gelmiş birilerini öldürürsek Lord Ejder'in hoşuna gitmeyebilir."

“Benim gördüğüm kadarıyla hiç umurunda değil gibi,” diye mırıldandı ince bir adam. Murandy aksanı güçlüydü, ama iyice kıvrılmış bıyıkları nereli olduğunu açıkça ifade ediyordu. Parmaklarının arkasında gümüş bir para çeviriyordu ve dikkati Logain kadar bu işlem üzerinde gibiydi. “M’Hael’e bu İki Nehir’den, yönlendirebilen horozlara kadar her şeyi almalarını bizzat kendisi söylemiş, öyle duydum. Getirdiği sayılara bakılırsa, civcivleri ve kuzuları getirmediğine şaştım.” Esprisi gülüşmelerle karşılandı, ama Logain’in ifadesiz bakışları bıçak gibi kesti onları.

“Lord Ejder her ne emretmiş olursa olsun, emirlerimin açık olduğunu sanıyorum.” Bu sefer bütün kafalar sallandı ve bazı adamlar, “Evet, Logain,” ve, “Sen nasıl istersen, Logain,” diye mırıldandı.

Toveine telaşla dudaklarındaki alaylı gülümsemeyi sildi. Cahil hödükler. Kule on beş yaşın altındaki kızlar ancak çoktan yönlendirmeye başlamışlarsa kabul ediyordu. Ama diğeri ilginçti. Yine İki Nehir. Herkes al’Thor’un köyüne sırtını döndüğünü söylüyordu, ama Toveine o kadar emin değildi. Gabrelle neden onu izliyordu?

“Dün gece,” dedi Sandomere bir an sonra, “Mishraile’in M’Hael’den özel dersler aldığını öğrendim.” Çok değerli bir mücevher çıkarmış gibi tatminle sivri sakalını sıvazladı.

Belki de çıkarmıştı, ama Toveine ne tür bir mücevher olduğunu bilemiyordu. Logain yavaşça başını salladı. Diğerleri, taştan oyulmuş olabilecek yüzlerle, sessizce bakıştılar. Toveine izlerken hayal kırıklığı içini yiyordu. Genellikle böyle oluyordu, üzerine yorum yapmaya gerek görmedikleri –yoksa korkuyorlar mıydı?– ve Toveine’in anlamadığı meseleler. Toveine her zaman orada, ulaşamayacağı bir yerde gizli mücevherler olduğunu hissediyordu.

Logain’in göğsüne ancak gelen geniş bir Cairhienli ağzını açtı, ama her kimse, bu Mishraile hakkında mı konuşacağını öğrenemedi Toveine.

“Logain!” Welyn Kajima koşarak, siyah örgülerindeki çanları çınlatarak yaklaştı. Bir başka Adanmış, çok fazla gülümseyen orta yaşlı bir adamdı ve Logain Toveine’i yakaladığında o da oradaydı. Kajima Jenare ile bağ kurmuştu. Diğer adamları iteklerken nefes nefeseydi ve şimdi gülümsemiyordu.

“Logain,” dedi, “M’Hael Cairhien’den döndü ve saraydaki panoya yeni kaçakların isimlerini astı. İsimlere inanamayacaksın!” Nefes nefese isimleri sayarken diğerlerinin nidaları Toveine’in birkaç kırıntıdan fazlasını işitmesini engelledi.

“Adanmışların kaçtığı daha önce de görüldü,” diye mırıldandı Cairhienli, Kajima’nın sayması bittiğinde, “ama tam bir Asha’man *hiç* kaçmamıştı. Ve şimdi yedisi birden kaçıyor, öyle mi?”

“Bana inanmıyorsan,” diye başladı Kajima, kızgınlıkla diklenerek. Arafel’de kâtipti.

“Sana inanıyoruz,” dedi Genhald yatıştırırca. “Ama Gedwyn ve Torval M’Hael’in adamları. Rochaid ve Kisman da öyle. Neden kaçacaklar ki? M’Hael onlara kralların isteyebileceği şeyleri veriyordu.”

Kajima sinirle başını iki yana sallayarak çanlarını çınlattı. “Listede asla sebeplerin belirtilmediğini biliyorsun. Yalnızca isimler.”

“Yolları açık olsun,” diye hırladı Kurin. “En azından, onları yakalamamız gerekmese öyle derdim.”

“Benim anlayamadığım diğerleri,” diye araya girdi Sandomere. “Dumai Kuyuları’nda ben de vardım. Daha sonra Lord Ejder’in tercihini gördüm. Her zamanki gibi Dashiva’nın burnu havadaydı. Ama Flinn, Hopwil, Narishma? Daha memnun adamlar görmemişsinizdir. Arpalığa salıverilmiş kuzular gibiydiler.”

Saçlarında gri teller olan sağlam bir adam tükürdü. “Eh, ben Kuyular’da yoktum, ama Seanchanlara karşı güneye gittim.” Andor aksanlıydı. “Belki kuzular kasap avlusunu arpalık kadar beğenmemişlerdir.”

Logain kollarını göğsünde kavuşturmuş, konuşmalara katılmadan dinliyordu. Yüzü okunmaz bir maske gibiydi. “Kasap avlusu seni endişelendiriyor mu, Canler?” dedi.

Andorlu yüzünü buruşturdu, sonra omuzlarını silkti. “Eninde sonunda hepimizin sonu orası olacak, herhalde, Logain. Fazla seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum, ama sırıtarak karşılamam da gerekmiyor.”

“O gün orada olduğun sürece,” dedi Logain sessizce. Canler denen adama hitaben konuşmuştu, ama diğerlerinin çoğu da başlarını salladılar.

Logain adamların arkasına bakarak Toveine’i ve Gabrelle’i süzdü. Toveine kulak misafiri olmuyormuş gibi görünmeye çalışarak ve isimleri aklından geçirerek durdu. “Hava soğuk, içeri girin,” dedi Logain onlara. “İçiniz ısınsın diye biraz çay için. İşim biter bitmez gelirim. Kâğıtlarıma dokunmayın.” Bir jestle diğer adamları toparlayarak, Kajima’nın geldiği yöne götürdü.

Toveine hayal kırıklığı içinde dişlerini gıcırdattı. En azından peşinden gidip eğitim arazilerini, Hain Ağacı dedikleri şeyi görmeyecekti. O şeyin dallarında, hastalıklı meyvelere benzeyen kelleler asılıydı. Ve erkeklerin

güç kullanarak yok etmesini izlemeyecekti, ama bugünü de kendine ayırabileceğini, çevrede dolaşarak neler öğrenebileceğine bakabileceğini ummuştu. Adamların Taim'in "sarayı" hakkında konuştuğunu duymuştu ve bugün onu bulmayı ve belki ismi Logain'inki kadar karanlık olan adamı görmeyi ummuştu. Bunun yerine, uysallıkla diğer kadını takip ederek kırmızı kapıdan geçti. Mücadele etmenin faydası yoktu.

İçeride, Gabrelle pelerinini bir çengele asarken Toveine odada çevresine bakındı. Evin dışına rağmen, Logain için daha ihtişamlı bir şeyler beklemişti. Kaba, taş şöminede küçük bir ateş yanıyordu. Çıplak zeminde uzun, dar bir masa ve parmaklıklı sırtları olan sandalyeler duruyordu. Gözüne diğer mobilyalardan yalnızca biraz daha süslü bir çalışma masası ilişti. Masanın üstü kapaklı mektup kutuları yığınları ile doluydu ve deri dosyalar uzun sayfalar ile doluydu. Parmakları kaşınıyordu, ama masaya otursa bile kalem ve cam mürekkep şişesi dışında hiçbir şeye parmağını süremeyeceğini biliyordu.

İçini çekerek Gabrelle'in peşinden mutfağa gitti. Mutfaktaki demir soba çok fazla ısı yayıyordu ve pencerenin dibindeki alçak dolabın üzerinde kirli kahvaltı kap kaçağı duruyordu. Gabrelle bir çaydanlık aldı ve sobanın üzerine koydu, sonra bir başka dolaptan yeşil sırlı bir demlik ve tahta bir kutu aldı. Toveine pelerinini bir sandalyenin üzerine bıraktı ve kare masanın başına oturdu. Kaçırdığı kahvaltıyı etmediği sürece çay istemiyordu, ama çayı içeceğini biliyordu.

Aptal Kahverengi mutlu bir çiftçi kadın gibi ev işlerini yaparken gevezelik ediyordu. "Şimdiden çok şey öğrendim. Logain, bu köyde yaşayan tek tam Asha'man. Diğerlerinin hepsi Taim'in 'sarayında' yaşıyor. Hizmetkârları var, ama Logain yemeğini pişirsin, temizliğini yapsın diye eğitim gören bir adamın karısını tuttu. Birazdan burada olur. Kadın Logain'in güneşi gökyüzüne asan kişi olduğunu sanıyor, bu yüzden o gelmeden önemli ne varsa konuşsak iyi olacak. Logain senin kucak masanı buldu."

Toveine, buzdan bir el gırtlağını yakalamış gibi hissetti. Saklamaya çalıştı, ama Gabrelle doğrudan ona bakıyordu.

"Onu yaktı, Toveine. İçindekileri okuduktan sonra. Bize bir iyilik yaptığını düşünüyormuş gibiydi."

El gevşedi ve Toveine yine nefes alabildi. "Belgelerimin arasında Elaida'nın emri vardı." Boğukluk gitsin diye boğazını temizledi. Elaida'nın, burada olan her adamın ehlileştirilmesi ve sonra Kule kanununun

gerektirdiği, Tar Valon'da yapılacak mahkeme olmadan olduğu yerde asılması emri. "Elaida sert koşullar dayattı ve bilseler bu adamlar sertlikle karşılık verirlerdi." Sobanın sıcağına rağmen ürperdi. O tek kâğıt hepsinin yalıtılmasına ve asılmasına yol açabilirdi. "Neden bize iyilik yapsın ki?"

"Nedenini bilmiyorum, Toveine. Adam kötü biri değil, çoğu adamdan daha fazla değil. Bu kadar basit olabilir." Gabrelle masaya bir çörek tabağı ve bir beyaz peynir tabağı koydu. "Ya da belki bu bağ başka açılardan da Muhafız bağı gibidir. Belki yalnızca ikimizin idam edilmesi hissini yaşamak istememiştir." Toveine'in midesi guruldadı, ama öylesine kemirmek istermiş gibi bir çörek aldı.

"Sanırım 'sert' sözcüğü ılımlı kalıyor," diye devam etti Gabrelle, demliğe kaşık kaşık çay koyarak. "İrkildiğini gördüm. Elbette, bizi buraya getirmek için epey zahmete katlandılar. Aralarında, bağ kurulmuş olmasına rağmen elli bir Aes Sedai varken, emirlerde gözden kaçırdıkları bir boşluk bulacağız diye korkuyor olmalılar. Açık yanıt şu, biz ölürsek Kule öfkeyle ayağa kalkar. Biz yaşarken ve tutsak tutulurken, Elaida daha büyük ihtiyatla hareket eder." Sessiz bir eğlenti ile kahkaha attı. "Yüzün, Toveine. Bütün zamanımı parmaklarımı Logain'in saçlarına dolamayı düşünerek mi geçirdiğimi sanıyorsun?"

Toveine ağzını kapattı ve çöreği dokunmadan bıraktı. Zaten soğumuştu ve sertleşmişti. Kahverengilerin dünyaya sırt çevirdiklerini, başka her şeyi unutup kitaplarına ve çalışmalarına daldıklarını varsaymak her zaman bir hata olmuştu. "Başka ne gördün?"

Gabrelle, kaşık elinde, karşısına oturdu ve dikkatle öne eğildi. "Bittiği zaman duvarları sağlam olabilir, ama burası çatlak dolu. Mazrim Taim'in hizbi var, bir de Logain'in hizbi var, ama ikisinin bu şekilde düşündüğünden emin değilim. Belki başka hizipler de vardır, kesinlikle hiziplerin olduğunu bilmeyen adamlar da. Elli bir Aes Sedai, bağa rağmen, bundan bir şey çıkarabilir. İkinci soru şu: *biz* ne çıkaracağız?"

"İkinci soru mu?" diye sordu Toveine, ama diğer kadın beklemekle yetindi. "O çatlakların kırılmasını sağlayabilirsek," dedi sonunda, "on, elli, yüz çeteyi yeryüzüne salıveririz ve her biri gördüğümüz her tür ordudan daha tehlikeli olur. Hepsini yakalamak için bir ömür gerekir ve dünya yeni bir Kırılış'taki gibi paramparça olur. Hem de Tarmon Gai'don yaklaşırken. Yani, eğer bu al'Thor denen adam gerçekten Yenidendoğan Ejder'se." Gabrelle ağzını açtı, ama her ne diyecektiyse, Toveine elini sallayarak susturdu. Büyük olasılıkla, adamın Yenidendoğan Ejder olduğunu

söyleyecekti. Burada, şu anda bunun önemi yoktu. “Ama bunu yapmazsan... İsyanı bastırır, o Aes Sedaileri Kule de toplar, emekli olan her Aes Sedai’yi geri çağırırsak, hepimiz birden burayı yok edebilir miyiz, bilmiyorum. Her iki durumda da, Kule’nin yarısının öleceğini tahmin ediyorum. İlk soru neydi?”

Gabrelle, aniden ihtiyat kazanan bir yüz ifadesi ile arkasına yaslandı. “Evet, kolay bir karar değil. Ve her gün daha fazla adam getiriyorlar. Sanırım biz buraya geldiğimizden beri on beş yirmi kişi geldi.”

“Benimle oynama, Gabrelle! İlk soru ne?” Kahverengi Aes Sedai’nin bakışları keskinleşti ve uzun uzun Toveine’e baktı.

“Yakında şok geçer,” dedi sonunda. “Sonra ne olacak? Elaida’nın sana verdiği yetke sona erdi; bu görev gezisi sona erdi. İlk soru şu: biz birleşmiş elli bir Aes Sedai miyiz, yoksa ayrı ayrı Kahverengiler, Kızıllar, Sarılar, Yeşiller ve Griler mi olduk? Bir de, Beyazlar aralarından bir Aes Sedai’nin katılması konusunda ısrar ettiği için pişman olan zavallı Ayako var. Aramızda en yüksek konumda olanlar Lemai ile Desandre.” Gabrelle paylarcasına kaşığı salladı. “Bir arada kalmak için tek şansımız senin ve benim herkesin önünde Desandre’nin yetkesini kabul ettiğimizi ilan etmemiz. Buna zorunluyuz! Her durumda, bu işi başlatır. Umarım. Başlangıçta yalnızca birkaç kişi daha getirebiliriz, ama bir başlangıç olur.”

Toveine derin bir nefes aldı ve düşünüyormuş gibi yaparak gözlerini boşluğa dikti. İnsanın kendinden üstün konumda bir Aes Sedai’ye boyun eğmesi, tek başına, hiç de güç değildi. Ajahlar her zaman sırlar saklardı ve zaman zaman birbirlerine karşı entrika çeviriyormuş gibi görünürlerdi, ama Kule’deki mevcut bölünmüşlük onu dehşete düşürüyordu. Dahası, Doweel Hanım’ın önünde nasıl alçakgönüllü olunacağını öğrenmişti. Yoksulluğun, Toveine’inkinden de haşin bir amir için çalışmanın Doweel Hanım’ın hoşuna gidip gitmediğini merak etti.

“Ben yapabilirim,” dedi sonunda. “Onları ikna edeceksek, Desandre ile Lemai’ye bir eylem planı sunmalıyız.” Herhangi birine sunmak için olmasa da, kısmen oluşmuş bir planı vardı zaten. “Ah, su kaynıyor, Gabrelle.”

Aptal kadın aniden gülümseyerek kalktı ve sobaya seğirtti. Bir düşününce, Kahverengiler her zaman insanlardan çok kitap okumakta başarılı olmuşlardı. Logain’e, Taim ve diğerlerini yok etmeden önce, Toveine Gazal’ın Elaida’yı yerinden etmesine yardım edeceklerdi.

Büyük Cairhien şehri Alguenya Irmağı'nı sıkıştıran, yüksek duvarların içinde devasa bir kütleydi. Gökyüzü berrak ve bulutsuzdu, ama soğuk bir rüzgâr esiyordu ve güneş kar kaplı çatılardan yansıyor, eriyecekmiş gibi görünmeyen sarkıtları ışıldatıyordu, Alguenya donmamıştı, ama akıntıların içinde küçük, çentik çentik buz kitleleri dönüyor, zaman zaman rıhtıma yanaşmak için sıralarını bekleyen gemilerin gövdelerine çarpıyorlardı. Kışın ve savaşlar sırasında, Yenidendoğan Ejder ortaya çıktığında ticaret yavaşlardı, ama uluslar ölene dek asla durmazdı. Soğuğa rağmen, şehrin tepelerini yaran yollarda yük ve binek arabaları, insanlar akıyordu. Buraya Şehir deniyordu.

Kare kuleli Güneş Sarayı'nda, uzun giriş rampasına bir kalabalık doluşmuş, bakışlarını kaldırmışlardı. Güzel yünlülere sarınmış tüccarlar, kadifeler içinde asiller pis yüzlü işçiler ve daha da pis yüzlü mültecilerle omuz omuza duruyordu. Kimse yanında kim durduğuna aldırmıyordu ve yankesiciler bile mesleklerini uygulamayı unutmuşlardı. Erkekler ve kadınlar başlarını iki yana sallayarak uzaklaşıyorlardı, ama yerlerini başkaları alıyor, Saray'ın yıkılan, işçilerin üçüncü katın molozlarını kaldırdıkları kanadını daha iyi görebilsinler diye zaman zaman çocuklar yukarı kaldırılıyordu. Cairhien'in geri kalanında, zanaatkârların çekiçleri ve gıcırdayan dingiller, dükkâncıların bağırışları, alıcıların şikâyetleri, tüccarların mırıltıları havayı doldurmuştu. Güneş Sarayı'nın önündeki kalabalık sessizdi.

Saray'dan bir buçuk kilometre uzakta, Rand ihtişamlı ismi ile, Cairhien Akademisi'nin pencerelerinden birinde durmuş, buğulu camların arkasından aşağıdaki taş döşeli ahır avlusuna bakıyordu. Artur Şahinkanadı'nın zamanında ve daha öncesinde Akademi denilen okullar vardı, bilinen dünyanın her köşesinden gelen âlimlerle dolu eğitim merkezleri. Kendini beğenmiş isim önemli değildi; Rand'ın istediği şeyi yaptığı sürece adına 'Ahır' deseler de olurdu. Düşünceleri daha önemli meselelerle doluydu. Cairhien'e bu kadar erken dönerek hata mı yapmıştı? Ama doğru çevrelerde gerçekten kaçtığının bilinmesi için fazla çabuk kaçmaya zorlanmıştı. Her şeyi hazırlayamayacak kadar çabuk. Sorması gereken sorular, ertelenemeyecek işler vardı. Ve Min Fel Efendi'nin başka kitaplarını istiyordu. Fel'in ölümünden sonra kitapların saklandığı rafları karıştırırken kendi kendine mırıldandığını duyabiliyordu. Sahip olmadığı kitap ve müsveddelere ödül önerdiğinden, Akademi'nin kütüphanesi Lord Barthanes'in eski sarayında bu amaç için ayrılabilmiş odalara sığmayacak

şekilde, hızla büyümekteydi. Alanna kafasının arkasındaydı, surat asıyor gibiydi; Şehir’de olduğunu biliyor olmalıydı. Bu kadar yakındayken, doğrudan yanına gelebilirdi, ama bunu denese Rand anlardı. Neyse ki Lews Therin şimdilik sessizdi. Son zamanlarda her zamankinden deli gibi geliyordu.

Ceketinin kol yeni ile pencerede bir noktayı sildi. Sağlam, koyu gri yünden dikilmişti, bira parası ve pek az havası olan bir adama yakışacak bir ceket, insanların Yenidendoğan Ejder’in üzerinde görmeyi beklemeyeceği bir ceket. Elinin arkasındaki altın yeleli Ejder başı metal gibi parlıyordu; burada tehlike yoktu. Dışarı bakmak için eğilirken çizmesi pencerenin dibinde duran deri çantaya dokundu.

Ahır avlusunda, döşeme taşlarındaki karlar süpürülüp temizlenmişti ve açıklıkta, mantar gibi kovalarla çevrili geniş bir araba duruyordu. Ağır ceketler, atkılar ve şapkalar içinde yarım düzine adam arabanın tuhaf yükü üzerinde çalışıyor gibiydi; araba yatağının yarısından fazlasını kaplayan, şişman, metal bir silindirin çevresine doluşmuş mekanik aletler. Daha da tuhaf olanı, arabanın millerinin olmamasıydı. Adamlardan biri, büyük bir el arabasından, iri silindirin bir yanına, aşağıya tutturulmuş metal kutuya odun taşıyordu. Kutunun açık kapağı içindeki ateşle kırmızı kırmızı parlıyordu ve yüksek, dar bacadan duman yükseliyordu. Bir başka adam arabanın çevresinde dans ediyordu. Sakallı, şapkasız, kel kafalı bir adamdı. Elini kolunu sallıyor, diğerlerini daha hızlı hareket etmeye teşvik etmeyen emirler bağırıyordu. Nefesleri solgun, beyaz bulutlar halinde çıkıyordu. İçerisi her zaman sıcaktı; Akademi’nin bodrumunda kocaman fırınlar ve büyük bir menfez sistemi vardı. Yan tarafındaki yarı iyileşmiş, asla iyileşmeyen yaralar yanıyordu.

Min’in küfürlerini seçemiyordu –küfür olduklarından emindi– ama ses tonu, onu sürükleye sürükleye götürmezse asla gidemeyeceklerini anlatıyordu. Sorabileceği bir iki şey vardı hâlâ. “İnanlar ne diyor? Saray hakkında?”

“Bekleyebileceğiniz türden şeyler,” diye yanıt verdi Lord Dobraine arkasından, tüm diğer sorularına yanıt verirken olduğu gibi sabırlı bir sakinlikle. Bilmediğini itiraf ederken bile ses tonu değişmiyordu. “Bazıları Terkedilmişlerin ya da Aes Sedailerin size saldırdığını söylüyor. Amyrlin Makamı’na sadakat yemini ettiğinizi düşünenler Terkedilmişleri tercih ediyor. Her durumda, öldünüz mü, kaçırıldınız mı, yoksa kaçtınız mı diye

epey tartışma yaşanıyor. Çoğu kişi, her neredeyseniz, yaşadığınıza inanıyor ya da öyle diyorlar. Bazıları, korkarım epey insan...” Sesi soldu.

“Delirdiğimi düşünüyor,” diye bitirdi Rand onun yerine, aynı ifadesiz sesle. Endişe ya da öfke gerektiren bir mesele değil. “Saray’ın bir kısmını benim yok ettiğime mi inanıyorlar?” Ölenlerden bahsetmeyecekti. Diğer zamanlardan, diğer yerlerden daha az insan ölmüştü, ama yeterliydi ve ne zaman gözlerini kapatsa bazılarının isimleri beliriyordu. Aşağıdaki adamlardan biri arabadan indi, ama kel adam kolunu yakaladı, geriye sürükledi ve onu ne yaptığını göstermeye zorladı. Diğer yanda bir adam dikkatsizce yere atladı, kaydı ve şapkasız adam ilkini bırakıp arabanın çevresinden dolandı, o adamı kendisiyle birlikte arabaya tırmanmaya zorladı. Işık aşkına, ne yapıyor olabilirlerdi? Rand omzunun üzerinden arkaya baktı. “Çok da yanılmıyorlar.”

Kafasının ön kısmı tıraşlanmış, resmi bir biçimde pudralanmış, saçlarının kalanı grileşmiş kısa boylu bir adam olan Dobraine Taborwin kara, duygusuz gözlerle baktı. Yakışıklı bir adam değildi, ama sağlamdı. Koyu renk kadife ceketinin önü, boynundan neredeyse dizlerine dek mavi beyaz çizgilerle kaplıydı. Mühür yüzüğü oyulmuş yakuttandı ve yakasında bir tane daha vardı, pek büyük değil, ama bir Cairhienli için gösterişli. Dobraine Evi’nin Yüksek Makamı’ydı, çoğu insandan daha fazla savaş görmüştü ve çok şeyden korkmazdı. Dumai Kuyuları’nda kanıtlamıştı bunu.

Ama diğer yandan, adamın yanı başında kendi sırasını bekleyen tıknaz, grileşmeye yüz tutmuş kadın da aynı ölçüde korkusuzdu. Dobraine’in asil zarafetinin tersine, Idrien Tarsin’in makul kahverengi yünlüleri bir dükkâncıya yakışacak kadar sadeydi, ama kadının kendine has bir yetkesi ve vakarı vardı. Idrien Akademi’nin Başhanımı idi. Çoğu âlim ve makine ustası kendine şu ya da bunun efendisi ya da hanımı dediği için, kendi kendine verdiği bir unvan. Okulu güçlü bir elle yönetiyordu ve pratik şeylere inanırdı, yolları kaplamak ya da boya yapmak için yeni yöntemlere, dökümhanelerin ve değirmenlerin geliştirilmesine. Aynı zamanda, Yenidendoğan Ejder’e inanıyordu. Bu pratiklik olsa da olmasa da, pragmatikti ve Rand için yeterliydi.

Yine pencereye döndü ve camı sildi. Belki de o alet su ısıtmak içindi –o kovaların bazılarının içinde hâlâ su var gibiydi; Shienar’da, hamamlar için suyu büyük kazanlarda ısıtıyorlardı– ama neden arabanın üzerindeydi? “Ben geldikten sonra aniden giden biri oldu mu? Ya da beklenmedik bir biçimde gelen?”

Onun için önemli birinin geldiğini ya da gittiğini sanmıyordu. Tüccarların ve Beyaz Kule'nin göz ve kulaklarının güvercinleri varken –ve Mazrim Taim'in; Taim'i unutmamalıydı; Lews Therin ismi duyunca sözsüzce hırladı–; onca güvercin, casus ve geveze dil varken, birkaç gün içinde koca dünya Rand'ın Cairhien'den kaybolduğunu duyardı. Şimdi, burada önemli olan tüm dünyaydı. Artık savaşın verileceği yer Cairhien değildi. Dobraine'in yanıtı onu şaşırttı.

"Kimse, yalnız... şeyden... saldırıdan bu yana Ailil Riatin ve bazı Deniz Halkı resmi görevlileri kayıp." Hafif bir duraksama olmuştu, ama yine de bir duraksamaydı. Belki o da neler olup bittiğinden emin değildi. Ama sözünü tutacaktı. Dumai Kuyuları'nda bunu da kanıtlamıştı. "Ceset bulunmadı, ama öldürülmüş olabilirler. Ama Deniz Halkı Dalgahanımı bu olasılıkla yüzleşmeyi reddediyor. Kadınının teslim edilmesi talepleri ile fırtına koparıyor. Aslında, Ailil kırsala kaçmış olabilir. Ya da, size ettiği yeminlere rağmen, erkek kardeşine katılmaya gitmiş olabilir. Üç Asha'manınız hâlâ Güneş Sarayı'nda. Flinn, Narishma ve Hopwil. İnsanları huzursuz ediyorlar. Artık öncekinden de fazla." Başhanım gırtlağından bir ses çıkardı ve ayakları zemin tahtaları üzerinde işitilir bir biçimde kıpırdandı. Onu huzursuz ettikleri kesindi.

Rand Asha'manları dikkate almadı. Saray'dan daha yakında olmadıkları sürece, hiçbiri buraya bir kapıyol açtığını hissedecek kadar güçlü değildi. O üçü ona düzenlenen saldırının parçası değildiler, ama planlayan akıllı biri ise, saldırının başarısızlığa uğraması olasılığını hesaba katmış olmalıydı. Hayatta kalırsa yakınında birini bulundurmak üzere plan yapmış olabilirdi. *Sen hayatta kalmayacaksın,* diye fısıldadı Lews Therin. *Hiçbirimiz hayatta kalmayacağız.*

Sen uyu, diye düşündü Rand sinirle. Hayatta kalmayacağını biliyordu. Ama kalmak istiyordu. Kafasının içinde, küçümser bir kahkaha yanıt verdi, ama sesi azaldı, azaldı ve kayboldu. Kel adam şimdi diğerlerinin yere inmesine izin veriyordu ve memnun bir tavırla ellerini birbirine sürtüyordu. Adam bir söylev veriyor gibiydi!

"Ailil ve Shalon hayatta ve kaçmayacaklar," dedi Rand yüksek sesle. Onları bağlamış, ağızlarını tıkamış, yatağın altına tıkmıştı. Birkaç saat içinde hizmetkârlar bulurlardı onları, ama Deniz Halkı Rüzgârbulanına ördüğü kalkan bundan önce dağılmış olurdu. O zaman iki kadın kendilerini kurtarabilirlerdi. "Cadsuane'e bak. Onları Leydi Arilyn'in sarayına getirtecek."

“Cadsuane Sedai Güneş Sarayı’na, kendine aitmiş gibi girip çıkıyor,” dedi Dobraine, “ama onları görülmeden nasıl götürebilir? Ve neden? Ailil Toram’ın kız kardeşi, ama Güneş Tahtı üzerindeki iddiası artık tozdan farksız. Önceden daha fazlası olduysa. Kadın artık sayman olarak bile önemsiz. Yüksek rütbeli bir Atha’an Miere’i elinde tutmaya gelince... Ne amaçla?”

Rand hafif, aldırışsız bir sesle konuştu. “Leydi Caraline ile Yüksek Lord Darlin’i neden ‘konuk’ olarak tutuyor, Dobraine? Aes Sedailer herhangi bir şeyi neden yapar? Onları söylediğim yerde bulacaksın. Bakman için seni içeri bırakırsa.” Neden, aptalca bir soru değildi. Yalnız, yanıtı bilmiyordu. Elbette, Caraline Damodred ve Ailil Riatin Güneş Tahtı’nı tutan son iki Ev’i temsil ediyordu. Ve Darlin Sisnera, Rand’ı kıymetli Taşlarından, Tear’dan atmak isteyen Tearlı asillerin önderiydi.

Rand kaşlarını çattı. Cadsuane’in, öyle değilmiş gibi davranmasına rağmen, ona odaklandığını biliyordu, ama ya numara değilse? Öyleyse, rahatlardı. Elbette rahatlardı. İhtiyaç duyduğu son şey, onun işlerine karışabileceğini sanan bir Aes Sedai idi. En son şey. Belki Cadsuane başka işlere karışmaya başlamıştı. Min Sisnera’nın başında tuhaf bir taç görmüştü; Rand Min’in bu görüsü üzerine uzun uzun düşünmüştü. Gördüğü diğer şeyler hakkında, kendisi ve Yeşil Aes Sedai ile ilgili şeyler hakkında düşünmek istemiyordu. Cadsuane’in hem Tear’ı, hem Cairhien’i kimin yöneteceğine karar verebileceğini sanması kadar basit olabilir miydi?

Basit? Kahkaha atmak geldi içinden. Ama Aes Sedailer böyle davranırdı. Ya Shalon, Rüzgârbulan? Onu elinde bulundurmak Cadsuane’e Dalgahanımı Harine karşısında avantaj verebilirdi, ama Rand kadının yalnızca tesadüfen, Ailil ile birlikte, asil kadının nerede olduğunu saklamak amacıyla yakalandığını düşünüyordu. Cadsuane’in vazgeçirilmesi gerekecekti. Tear’ı ve Cairhien’i kimin yöneteceğine karar verilmişti bile. Bunu ona daha sonra söylerdi. Daha sonra. Öncelikler listesinin alt sıralarındaydı.

“Ben gitmeden önce, Dobraine, sana bir şey vermem gerek...” Dilindeki sözcükler dondu.

Ahır avlusunda, şapkasız adam arabada bir kolu çekmişti ve uzun, yatay bir direğin bir ucu aniden kalktı, sonra indi, daha kısa bir direği araba yatağına açılmış bir deliğe itti. Sonra, araba dağılacakmış gibi sarsılarak, bacasından duman saçarak öne atıldı. Direk başta yavaş yavaş inip kalkıyordu, sonra hızlandı. Atlar olmadan hareket ediyordu!

Rand Başhanım yanıt verene kadar yüksek sesle konuştuğunu fark etmedi.

"Ah, şu! Mervin Poel ona buharlı araba diyor, Lord Ejder." Kadının şaşırtıcı ölçüde genç, tiz sesi onaylamazlıkla doluydu. "O aletle yüz araba çekebileceğini iddia ediyor. Ama parçaları kırılmadan ya da donup kalmadan elli adımdan daha fazla gitmesini sağlayamazsa yapamaz. Benim bildiğim yalnızca bir kez, ancak o kadar gidebildi.

Gerçekten de o şey –buharlı araba?– başladığı yerden yirmi adım ötede sarsılarak durdu. Gerçekten sarsılmıştı; her an daha da şiddetli titriyor gibiydi. Adamların çoğu yine arabanın üzerine üşüştü, içlerinden biri eline sardığı kumaşla çılgınca bir şeyleri çevirdi. Aniden bir borudan havaya buhar fışkırdı ve sarsılma yavaşladı, durdu.

Rand başını iki yana salladı. Mervin denen bu adamı, bir masanın üzerinde titreyen ve hiçbir şey yapmayan bir aletle görmüştü. Bu harika ondan mı çıkmıştı? O aletin müzik yapmak için olduğunu sanmıştı. Yumruğunu diğerlerine sallayarak hoplayıp zıplayan Mervin olmalıydı. İnsanlar burada, Akademi'de başka ne tuhaf şeyler, ne harikalar yapıyorlardı acaba?

Avluda, araba üzerinde çalışan adamları izleyerek sorduğu zaman, Idrien yüksek sesle burnunu çekti. Konuşmaya başladığında, sesinde Yenidendoğan Ejder'e duyduğu saygı pek az belliydi ve çabucak yerini tiksintiye bıraktı. "Filozoflara, tarihçilere ve matematikçilere yer ayırmak zorunda olmam yeterince kötü, ama siz yeni bir şey yapmak isteyen herkesi almamı ve ilerleme gösteriyorlarsa kalmalarına izin vermemi söylediniz. Sanırım siz silah yapacaklarını umuyordunuz, ama şimdi elinde düzinelerce hayalperest ve işe yaramaz var; her biri Efsaneler Çağı'ndan olmasa bile On Ulus Akdi'nden kalan eski bir kitap, müsvedde ya da altı müsvedde bulmuş ve *hepsi* hiç görmedikleri, belki kimsenin görmediği şeyleri tarif eden çizimleri, eskizleri ve açıklamaları çözmeye çalışıyor. *Ben* gözleri karnında olan insanları, bir adamdan uzun dişleri olan üç metre boyunca hayvanları anlatan eski müsveddeler gördüm, hatta bir tanesinde şehirlerin..."

"Ama ne yapıyorlar, Başhanım Tarsin?" diye sordu Rand. Aşağıdaki şey üzerinde çalışan adamlar başarısızlık görmüş gibi değil, amaçlılıkla çalışıyorlardı. Ve o şey hareket etmişti.

Kadın bu sefer daha yüksek sesle burnunu çekti. "Aptallık, Lord Ejder, yaptıkları bu işte. Kin Tovere kocaman dürbününü yaptı. İçinden baktığınız zaman ayı avucunuzun içi gibi açıkça görebiliyorsunuz. Bir de diğer

dünyalar olduğunu iddia ettiği şeyler var, ama ne faydası var ki? Şimdi daha büyüğünü yapmak istiyor, Maryl Harke kanat adını verdiği dev paraşütler yapıyor. Bahar geldiğinde yine kendini yamaçlardan atmaya başlayacak. O şeylerden birinin üzerinde aşağı süzülürken görünce insanın yüreği ağzına geliyor; bir daha o şey kendi üzerine katlandığında kolundan daha fazlasını kıracak. Jander Parentakis bir değişmenden aldığı su dolaplarını kullanarak ırmak teknelerini hareket ettirebileceğine inanıyor, ama tekneye kolları çevirmeye yetecek kadar adam bindirdiği zaman yük için yer kalmıyor ve yelkenli her gemi onun teknesini geçebiliyor. Ryn Anhara şimşeği kocaman kavanozlara kapatıyor –nedenini kendisinin bildiğinden bile kuşkuluyum– ve Niko Tokama'nın yaptığı da aynı ölçüde aptalca..."

Rand öyle hızlı döndü ki kadın geriledi. Dobraine bile ayakları üzerinde, bir kılıç kullanıcısının hareketi ile kıpırdandı. Hayır, ondan hiç emin değildiler. "Şimşek mi kapatıyor?" diye sordu sessizce.

Kadının yüzüne bir kavrayış yayıldı ve ellerini önünde salladı. "Hayır, hayır! Öyle... öyle değil!" Senin yaptığın gibi değil, diyecekti neredeyse. "Teller, çarklar ve kocaman kil kavanozlardan ve Işık bilir başka nelerden oluşan bir şey. Kendisi şimşek diyor ve bir seferinde bir sıçanın o kavanozlardan birinin üzerine, tepeden çıkan çubuğa sıçradığını gördüm. Gerçekten de şimşek çarpmış gibi görünüyordu." Sesine umutlu bir tını geldi. "Dilerseniz onu durdurabilirim."

Rand bir uçurtmaya binip uçan birini gözlerinin önüne getirmeye çalıştı, ama imge gülünçtü. Şimşeği kavanozlara kapatmak fikri ise, hayal gücünü aşıyordu. Ama... "Önceki gibi devam etmelerine izin ver, Başhanım. Kim bilir? Belki bu icatların birinden önemli bir şey çıkar. Herhangi bir eser iddia edildiği gibi çalışırsa, mucide ödül ver."

Dobraine'in köselemsi, güneşle esmerleşmiş yüzü kuşkulu görünüyordu, ama saklamayı neredeyse başarıyordu. Idrien asık suratlı bir kabullenme ile başını eğdi, hatta diz kırdı, ama Rand'ın ellerinden geliyorsa domuzların uçmalarına izin vermesini istediğini düşündüğü belliydi.

Rand aynı fikirde olmadığından emin değildi. Ama diğer yandan, belki domuzlardan biri *gerçekten* kanat çıkarırdı. Araba *hareket etmişti.* Geride bir şey bırakmayı, dünyanın Kehanetlerin getireceğini söylediği yeni Kırılış'tan canlı kurtulmasına yardım edecek bir şey bırakmayı çok istiyordu. Sorun şuydu ki, okullar dışında, o şeyin ne olabileceğine dair en ufak fikri yoktu. Bir harikanın ne yapabileceğini kim bilebilirdi? Işık, kalıcı olacak *bir şey* inşa etmek istiyordu.

Ben inşa edebileceğini sanıyordum, diye mırıldandı Lews Therin kafasının içinde. *Yanılmışım. Biz inşa eden cinsten değiliz; ne sen, ne ben, ne de diğeri. Biz yok edicileriz. Yok edici.*

Rand ürperdi ve elini saçından geçirdi. Diğeri? Zaman zaman, ses en deli halinde en akıllı şekilde konuşuyordu. Onu izliyorlardı, Dobraine kararsızlığını saklamayı zar zor başarıyordu, Idrien ise saklamak için çaba göstermiyordu. Hiçbir şey olmamış gibi doğrularak ceketinin içinden iki ince paket çıkardı. İkisinin yan tarafında da, kırmızı mum üzerinde Ejder mührü vardı. O anda üzerinde olmayan kemer tokası etkileyici bir mühür oluşturuyordu.

"Üstteki seni Cairhien naibi ilan ediyor," dedi, paketleri Dobraine'e uzatarak, Gregorin den Lushenos'u Illian naibi ilan eden üçüncü bir paket hâlâ göğsünde duruyordu. "Bu yüzden, ben yokken senin yetkeni sorgulayan biri çıktığı zaman sorun olmayacak." Dobraine o tür sorunları silahlı adamları ile halledebilirdi, ama kimsenin cehalet ya da kuşku ifade etmeyeceğinden emin olmak en iyisiydi. Belki herkes Yenidendoğan Ejder'in onun yetkesini sorgulayanların tepesine bineceğine inanırsa halledilecek sorun çıkmazdı, "Yapılmasını istediğim şeyler hakkında emirler var, ama onlar dışında, kendi kararlarını ver. Leydi Elayne Güneş Tahtı üzerinde hak iddia ettiğinde onu destekle." Elayne. Ah, Işık, Elayne ve Aviendha. En azından onlar güvendeydi. Min'in sesi şimdi daha mutlu geliyordu; Fel Efendi'nin kitaplarını bulmuş olmalıydı. Rand Min'in onun peşinden ölüme gitmesine izin verecekti, çünkü onu engelleyecek kadar güçlü değildi, *Ilyena,* diye sızlandı Lews Therin. *Beni affet, Ilyena!* Rand'ın sesi kışın yüreği gibi soğuk çıktı, "Diğerini ne zaman teslim edeceğini anlayacaksın. Teslim edip etmeyeceğini. Gerekirse didik didik et onu, söylediklerine bakarak karar ver. Vermemeye karar verirsen ya da adam reddederse, bir başkasını ben seçerim. Sen değil."

Belki bu kabaca olmuştu, ama Dobraine'in ifadesi pek az değişti. İkinci pakete yazılmış ismi görünce kaşları kalktı, o kadar. Rahatça eğildi. Cairhienli genelde rahat bir adamdı. "Dediğiniz gibi olacak. Beni affedin, ama uzun süreliğine gidecekmişsiniz gibi konuştunuz."

Rand omuzlarını silkti. Yüksek Lord'a herkesten fazla güvenirdi. Hemen hemen. "Kim bilebilir? Belirsiz zamanlar. Başhanım Tarsin'in ihtiyaç duyduğu parayı alabildiğinden emin ol. Caemlyn'deki okulu açan adamın da. Oradaki durum değişene kadar, Tear'daki okulun da."

“Nasıl isterseniz,” diye tekrarladı Dobraine, paketleri ceketinin cebine tıkarak. Artık yüzünde hiçbir duygu yoktu. Evler Oyunu’nda deneyimli bir oyuncuydu Dobraine.

Başhanım kendi adına hem memnun, hem de hoşnutsuz görünmeyi başarıyordu ve akıllarından geçeni kendilerine saklamaya çalışırken kadınların hep yaptığı gibi elbisesini düzeltiyordu. Hayalperestler ve filozoflar hakkında ne kadar şikâyet ederse etsin, Akademisini kıskanıyordu. O diğer okullar kaybolsa ve âlimler Akademi’ye gelmek zorunda kalsa hiç gözyaşı dökmezdi. Filozoflara bile kucak açardı. Dobraine’in paketindeki belli bir emri bilse ne düşünürdü acaba?

“İhtiyacım olan her şeyi buldum,” dedi Min, omuzlarına astığı üç bez çantaya doldurduğu kitapların ağırlığı altında hafifçe sallanarak yaklaşırken. Sade kahverengi ceketi ve pantolonu, Rand Baerlon’da onu ilk gördüğünde üzerinde olanlara çok benziyordu. Bir sebepten, o giysiler üzerine o kadar çok homurdanmıştı ki onu tanıyan herkes Rand’ın ondan elbise giymesini istediğini sanırdı. Ama şimdi sevinç ve bir yaramazlık ışıltısı ile gülümsüyordu. “O yük atları bizim bıraktığımız yerde bekliyordur, yoksa Lord Ejder’e bir yük eyeri takmak gerekecek.”

Rand’la bu şekilde konuşulduğunu duyan Idrien dehşetle inledi, ama Dobraine yalnızca biraz gülümsemekle yetindi. Min’i daha önce de Rand’ın yanında görmüştü.

Sonra Rand onlardan olabildiğince çabuk kurtuldu, çünkü onların görmesini ve duymasını istediği kadarını görmüşler ve duymuşlardı –oraya geldiğini kimseye belli etmemelerini tembihleyerek gönderdi onları. Dobraine, daha azını beklememiş gibi başını salladı. Idrien giderken düşünceli görünüyordu. Bir hizmetkârın ya da âlimin duyabileceği bir yerde ağzından kaçırırsa, iki günde Şehir’in her yerinde duyulurdu. Her durumda, fazla zamanı yoktu. Belki yakında, burada kapıyol açtığını sezebilecek kimse yoktu, ama işaret arayan herhangi biri bu zamana kadar şehirde bir *ta’veren* olduğunu anlamış olmalıydı. Planlarında bulunmak yoktu henüz.

Kapı arkalarından kapandığında bir an Min’i inceledi, sonra çantalardan birini aldı ve omzuna astı.

“Yalnızca bir tane mi?” dedi Min. Diğerlerini yere bıraktı, yumruklarını kalçalarına dayadı ve kaşlarını çattı. “Bazen gerçekten bir koyun çobanından farksız oluyorsun. O çantaların her biri yüz kilo olmalı.” Ama sinirlenmişten çok eğleniyormuş gibiydi.

“Daha küçük kitaplar seçmeliydin,” dedi Rand ona, Ejderleri saklamak için binici eldivenleri takarak. “Ya da daha hafif olanları.” Deri çantayı almak için pencereye döndü ve başı döndü. Dizleri suya dönüştü, sendeledi. Kafasının içinde, seçemediği bir yüz pırıldadı. Bir çabayla kendine hâkim oldu ve dizlerini doğrulmaya zorladı. Ve baş dönmesi geçti. Lews Therin gölgelerde nefes nefese kalmıştı. Onun yüzü olabilir miydi?

“Onca yolda benim taşıyacağımı sanıyorsan bir daha düşün,” diye homurdandı Min. “Ahır uşaklarının daha iyi rol yaptığını gördüm. Düşmeyi deneyebilirsin.”

“Bu sefer değil.” Yönlendirdiği zaman olanlara hazırdı; bir ölçüye dek kontrol edebiliyordu. Genelde. Çoğu sefer. Bu, *saidin*’siz baş dönmesi yeniydi. Belki yalnızca fazla hızlı dönmüştü. Ve belki domuzlar uçabiliyordu. Deri çantanın kayışını boş omzuna astı. Ahır avlusundaki adamlar hâlâ meşguldü. İnşa ediyorlardı. “Min...”

Min’in kaşları hemen kalktı. Kırmızı eldivenleri takmak için bir an duraksadı ve ayağını yere vurmaya başladı. Her kadında tehlikeli bir işaret, özellikle de hançer taşıyan birinde. “Bunu konuştuk, Rand lanet olası Yenidendoğan Ejder al’Thor! Beni geride bırakmıyorsun!”

“Hiç aklıma gelmedi,” diye yalan söyledi Rand. Fazla zayıftı; sözcükleri söylemek, onu kalmaya zorlamak içinden gelmiyordu. *Fazla zayıf,* diye düşündü acı acı, *ve bu yüzden o ölebilir, Işık beni sonsuza dek kavursun!*

Kavuracak, diye söz verdi Lews Therin yumuşak sesle.

“Yalnızca, neler yaptık, neler yapacağız, bilmen gerektiğini düşündüm,” diye devam etti Rand. “Çok açık davranmadım, sanırım.” Kendini toplayarak *saidin* kavradı. Oda döner gibi oldu ve Rand midesinde kaynayan bir bulantı ile, ateş, buz ve pislikten bir çığın üzerinde kaydı. Ama sallanmadan dik durmayı başardı. Zar zor. Ve iki eyerli atın bir meşenin alçak dallarına bağlanmış halde beklediği karlı açıklığa bir kapıyol açan örgüleri zar zor ördü.

Hayvanların hâlâ orada olduklarını görünce sevindi. Açıklık en yakın yoldan epey uzaktaydı, ama yine de, Yenidendoğan Ejder tüm bağları kırdığı için ailelerine, çiftliklerine, işlerine ve zanaatlarına sırtlarını dönen başıboşlar vardı. Kehanetler öyle diyordu. Diğer yandan, ayakları ağrıyan, üzerine bir de yarı donmuş olan o adam ve kadınların çoğu, ne aradıklarını bilmeden aramaktan yorgun düşmüşlerdi. Bu gösterişsiz atlar bile, onları bulan ilk adamla birlikte kaybolurdu. Rand’ın başka atlar alabilecek parası

vardı, ama yük atlarını bıraktıkları köye yapacakları bir saatlik yürüyüşün Min'in hoşuna gideceğini sanmıyordu.

Odanın zemininden dize kadar gelen karlarla kaplı araziye adım attığı için sendelemiş gibi yaparak açıklıkta seğirtirken, Min'in kitap çantalarını kapıp peşinden seğirtmesine yetecek kadar bekledi, sonra Güç'ü salıverdi. Cairhien'den sekiz yüz kilometre uzaktaydılar ve en yakın büyük şehir Tar Valon'du. Kapıyol kapandığı zaman kafasının içindeki Alanna hissi soldu.

"Açık davranmadın demek?" dedi Min, kuşkulu bir sesle. Amacından şüphelendiğini umuyordu, gerçeği tahmin ettiğini değil. "Bir midye kadar açıktın, Rand, ama ben kör değilim. İlk önce Rhuidean'a Yolculuk ettik ve sen Shara denen bu yer hakkında o kadar çok soru sordun ki herkes senin oraya gideceğini düşünmeye başladı." Hafifçe kaşlarını çatarak, çantalarından birini kahverengi iğdiş atının eyerine bağladı. Gösterdiği çabayla homurdandı, ama diğer kitap çantasını karların üzerine koymaya niyeti yoktu. "Aiel Kıraçları'nın öyle bir yer olduğu hiç aklına gelmezdi. Yarısı yıkıntı halinde olsa bile o şehir Tar Valon'dan büyük. Ve onca çeşme, o göl. Diğer tarafını göremedim bile. Kıraç'ta hiç su olmadığını sanıyordum. Ve burası kadar soğuktu; Kıraç'ın sıcak olduğunu sanıyordum!"

"Yazın, gündüz kızarabilirsin, ama gece yine de donarsın." Rand kendi çantalarını gri atın eyerine aktaracak kadar kendine gelmişti. Hemen hemen. Yine de yaptı. "Madem her şeyi biliyorsun, soru sormak dışında ne yapıyordum?"

"Dün gece Tear'da yaptığın şeyin aynısını. Her kedinin, her karatavuğun senin orada olduğunu bildiğinden emin oluyordun. Tear'da Chachin hakkında sorular sordun. Çok açık. Nerede olduğunu ve nereye gideceğini bulmaya çalışan herkesin kafasını karıştırmaya çalışıyorsun." Eyerinin arkasında, ikinci kitap çantasını ilkini dengeleyecek şekilde bağladı, dizginleri çözdü ve eyere tırmandı. "Ee, kör müymüşüm?"

"Gözlerin kartal gözleri gibi." Rand onu takip edenlerin de aynı açıklıkla gördüğünü umdu. Ya da onları her kim idare ediyorsa onun. Işık bilir nereye kaçıp gitmeleri işe yaramazdı. "Bazı sahte izler bırakmam gerekir diye düşünüyorum."

"Neden oyalanıyorsun? Bir planın olduğunu biliyorum, o deri çantadaki şeyle –bir *sa'angreal* mi?– ilgili olduğunu biliyorum ve önemli olduğunu biliyorum. O kadar şaşırmış görünme. O çantayı gözünün önünden hiç ayırmıyorsun. Neden gidip her ne planlıyorsan onu yapmıyorsun ve *sonra*

sahte iz bırakmıyorsun? Ve gerçek olanı da, elbette. En az bekledikleri anda tepelerine bineceksin, öyle dedin. Senin peşinden senin istediğin yere gelmezlerse bunu yapamazsın.”

“Herid Fel’in kitaplarını okumaya hiç başlamasaydın keşke,” diye mırıldandı Rand ekşi ekşi, gri atın eyerine tırmanarak. Başı birazcık dönüyordu yalnızca. “Çok şeyi çözüyorsun. Artık senden herhangi bir sırrı saklayabilecek miyim?”

“Asla saklayamıyordun, seni yün kafa,” diye güldü Min ve sonra kendi sözleri ile çelişti, “Ne planlıyorsun? Dashiva ve diğerlerini öldürmek dışında, demek istiyorum. Seninle yolculuk yapacaksam bilmeye hakkım var.” Sanki onunla yolculuk yapmak konusunda kendisi ısrar etmemiş gibi.

“Kaynak’ın eril yarısını temizleyeceğim,” dedi Rand dümdüz bir sesle. Önemli bir bildiri. Muhteşem bir plan, muhteşemden de fazlası. Görkemli, derdi çoğu kişi. Min’in tepkisine bakarak, akşam gezintisine çıkmayı düşündüğünü söylemişti sanki. Rand sözlerine devam edene kadar, ellerini eyerin kaşında kavuşturarak ona bakmakla yetindi.

“Ne kadar süreceğini bilmiyorum ve başladıktan sonra, sanırım bin beş yüz kilometre dahilinde, yönlendirebilen herkes bir şeyler olduğunu anlayacak. Ne olduğunu görmek için aniden Dashiva, diğerleri ya da Terkedilmişler gelse bile durabileceğimi sanmıyorum. Terkedilmişler hakkında hiçbir şey yapamam, ama şansım varsa diğerlerinin işini bitirebilirim.” Belki *ta’veren* olmak, çılgınca ihtiyaç duyduğu avantajı verirdi.

“Şansına güvenirsen Corlan Dashiva ya da Terkedilmişler seni kahvaltı niyetine yer,” dedi Min, atını açıklıktan çıkararak. “Belki benim aklıma daha iyi bir yol gelir. Haydi gel. Handa sıcak bir ateş var. Umarım yola çıkmadan önce sıcak bir yemek yememize izin verirsin.”

Rand inanmazlık içinde onun peşinden baktı. Beş kaçak Asha’man’ın sızlayan bir dişten daha önemsiz olduğunu sanırdınız. Terkedilmişlerden bahsetmeye bile gerek yoktu. Gri atını tekmeledi ve karlar saçarak yürüttü. Min’e yetişti ve sessizlik içinde at sürdüler. Ondan sakladığı birkaç sır vardı hâlâ, yönlendirdiği zaman etki eden bu hastalık gibi. İlk önce Dashiva ve diğerlerini halletmesi bu yüzden gerekliydi. Hastalığı atlatmak için zaman verecekti ona. Eğer bu mümkünse. Değilse, eyerinin arkasındaki iki *ter’angreal*’in bir işe yarayacağını sanmıyordu.

1
Haberci'yi Bırakmak

Zaman Çarkı döner ve Çağlar gelip geçer. Geriye bıraktığı anılar efsaneye dönüşür. Efsane solup mit olur ve onu doğuran Çağ yeniden geldiğinde mit bile unutulmuştur. Bazılarının Üçüncü Çağ dediği, henüz gelmemiş ve geçeli çok olmuş bir Çağ'da, Aryth Okyanusu'nun üzerinde bir rüzgâr yükseldi. Rüzgâr başlangıç değildi. Zaman Çarkı dönerken başlangıçlar ve bitişler yoktur. Ama *bir* başlangıçtı.

Rüzgâr soğuk, gri yeşil okyanus dalgalarının üzerinden doğuya, Tarabon'a gemilerin yüklerini çoktan boşaltmış beklediği ya da alçak kıyı boyunca, Tanchico limanına yanaşmak için sıra bekleyen gemilerin kilometrelerce uzandığı yere esti. İrili ufaklı daha fazla gemi dev limanı doldurmuştu, mavnalar kıyıya insan ve yük taşıyordu, çünkü şehir rıhtımlarında gemi bağlanacak boş yer kalmamıştı. Tuhaf âdetleri, tuhaf yaratıkları olan, yönlendirebilen kadınları tasmalayan yeni efendileri karşısında şehir düştüğünde Tanchico sakinleri korkmuştu; bu, sersemletici büyüklükteki filo geldiğinde ve yalnızca asker değil, keskin bakışlı tüccarlar, ticaretlerini yapmaları için ihtiyaç duydukları aletlerle zanaatkârlar, hatta çiftçilik malzemeleri ve yabancı bitkiler ile aileler kusmaya başladığında da korkmuşlardı. Ama kanunları uygulayacak yeni bir Kral ve yeni bir Panarch vardı ve Kral ile Panarch uzakta yaşayan bir İmparatoriçe'ye sadıksalar da, sarayların çoğuna Seanchan asiller yerleşmiş ve herhangi bir Tarabonlu lord ve leydiden daha fazla hürmet talep ediyor olsa da, çoğu insan için yaşam pek az değişmişti ve değiştiği yerde de iyiye gitmişti. Seanchan Kanı sıradan insanlarla pek az ilişki kuruyordu ve tuhaf âdetlere de tahammül edilebilirdi. Ülkeyi paramparça eden anarşi artık bir anı olmuştu, açlık da öyle. Ülkeyi kasıp kavuran asiler, haydutlar ve

Ejderyeminliler ya teslim olmuş ya ölmüş ya yakalanmış ya da kuzeye, Almoth Ovası'na sürülmüştü ve ticaret, bir kez daha işlemeye başlamıştı. Şehir sokaklarını tıkayan aç mülteci sürüleri köylerine, çiftliklerine dönmüştü. Ve yeni gelenlerden, şehrin kolaylıkla barındırabileceği kadarı kalmıştı yalnızca. Karlara rağmen askerler, tüccarlar, zanaatkârlar ve çiftçiler binlerle, on binlerle, iç topraklara yayılmıştı, ama yaşadığı güçlüklerden sonra, buz gibi rüzgâr huzurlu bir Tanchico'yu dövüyordu ve çoğu insan halinden memnundu.

Rüzgâr yükselip alçalarak, bölünerek ama asla dinmeyerek fersahlarca doğuya esti, doğuya esti ve güneye döndü, kışa sarınmış ormanların ve ovaların, çıplak dalların ve kahverengi otların üzerinden geçti, sonunda eskiden Tarabon ile Amadicia arasındaki sınır olan şeyi aştı. Hâlâ bir sınırdı, ama yalnızca ismen; gümrük ofisleri dağıtılmış, nöbetçiler gitmişti. Rüzgâr doğuya ve güneye esti. Puslu Dağlar'ın güney kıyılarını dolandı, yüksek duvarlı Amador'da burgaçlandı. Fethedilmiş Amador. Devasa Işığın Kalesi'nin üzerine asılmış bayrak rüzgârla çırpınıyordu, bayraktaki altın şahin, pençelerindeki şimşekler ile birlikte gerçekten uçuyordu sanki. Çok gerekli olmadığı sürece pek az yerli evlerinden çıkıyordu ve çıkanlar da pelerinlerine sarınarak, bakışlarını indirerek hızla seğirtiyorlardı. Gözlerini yalnızca kaygan taşlarda bastıkları yere dikkat etmek için indirmiyorlardı, aynı zamanda zaman zaman, at büyüklüğünde bronz pullu bir kediye benzeyen bir yaratığın sırtında geçen bir Seanchan'ı ya da hâlâ peçeli gezen Tarabonluların başlarında nöbet tuttuğu, eskiden Işığın Evladı olan zincirlenmiş adamların, pislik yığınlarını şehir dışına taşıyan arabaları hayvan gibi çeke çeke götürmesini görmek istemiyorlardı. Seanchan ellerinde yalnızca bir buçuk ay yaşadıktan sonra, Amadicia'nın başkentinin halkı, acı rüzgârı bir ceza gibi hissetmeye başlamıştı ve kaderlerine küfretmeyenler de, hangi günahları yüzünden bunları gördüklerini merak ediyordu.

Rüzgâr yanmış köylerin ve terk edilmiş çiftliklerin sayısının insan sayısına vardığı ıssız toprakların üzerinde uluyarak esti. Kömürleşmiş kütükler ve terk edilmiş ahırlar karla kaplanmıştı ve kıtlıktan ölümlere bir de donarak ölenleri eklemiş olmasına rağmen manzarayı yumuşatıyordu. Kılıç, balta ve mızrak kardan da önce vardı burada ve hâlâ öldürmeye devam ediyordu. Rüzgâr doğuya esti, ta ki duvarsız Abila üzerinde ağıt yakmaya başlayana kadar. Kasabanın nöbetçi kulelerinin üzerinde bayrak yoktu, çünkü Lord Ejder'in Habercisi buradaydı ve Haberci'nin kendi

isminden başka bayrağa ihtiyacı yoktu. Abila'da, Haberci'nin ismi insanları rüzgârdan daha fazla ürpertiyordu. O ismi duyunca başka yerdeki insanlar da ürperiyordu.

Masema'nın yaşadığı yüksek tüccar evinden çıkarken, Perrin rüzgârın kürk astarlı pelerinini savurmasına izin vererek eldivenlerini giydi. Öğle güneşi ısıtmıyordu ve havada keskin bir soğuk vardı. Yüzünü ifadesiz tutuyordu, ama soğuğu hissetmeyecek kadar öfkeliydi. Ellerini kemerindeki baltadan uzak tutmak çaba gerektiriyordu. Masema –ona Haberci demeyecekti, kendi kafasının içinde değil!– büyük olasılıkla aptalın tekiydi ve kesinlikle deliydi. Güçlü bir aptal, çoğu kraldan daha güçlü ve bu yüzden delirmiş.

Masema'nın korumaları sokağı bir yandan diğerine doldurmuş, yan sokaklara doğru taşıyordu; çalıntı ipekler içinde kemikli adamlar, yırtık ceketler giymiş sakalsız çıraklar, güzel yünlülerden kalanlara sarınmış, eskiden tombul olduğu anlaşılan tüccarlar. Nefesleri beyaz buharlar halinde çıkıyordu ve bazıları pelerinsiz titriyordu, ama her birinin elinde bir mızrak ya da ok takılmış bir arbalet vardı. Yine de, hiçbiri düşmanca bakmıyordu. Perrin'in Haberci ile tanışık olduğunu iddia ettiğini biliyorlardı ve onun havaya sıçrayıp uçmasını beklermiş gibi, ağızları bir karış açık, bakıyorlardı. Ya da en azından parendeler atmasını beklermiş gibi. Perrin kasabanın bacalarından yükselen odun dumanlarının kokusunu süzdü. Hepsi eski ter ve yıkanmamış beden, heves ve korku kokuyordu. Ve daha önce fark etmediği tuhaf bir hararet, Masema'nın deliliğinin yansıması. Düşmanca baksalar da bakmasalar da, Masema'nın bir sözü üzerine onu ya da herhangi birini öldürürlerdi. Masema'nın bir sözü üzerine ulusları katlederlerdi. Kokularını alırken, herhangi bir kış rüzgârından daha keskin bir soğukluk hissetti. Faile'in onunla gelmesini reddettiği için öncekinden de memnun oldu.

Atların yanında bıraktığı adamlar hayvanların yanında, karlı çamurdan hemen hemen temizlenmiş kaldırım taşlarının üzerinde zar atıyor ya da atıyormuş gibi yapıyordu. Perrin Masema'ya fazla güvenmiyordu, bu adamlar da öyle. Dikkatleri oyundan çok nöbetçilerde ve evdeydi. Perrin belirir belirmez üç Muhafız ayağa fırladılar, bakışları Perrin'in arkasından gelen kadınlara gitti. Aes Sedailerinin içeride ne hissettiğini biliyorlardı. Neald daha ağır davrandı, önce zarları ve paraları avuçladı. Asha'man züppenin tekiydi, devamlı kıvrık bıyıklarını sıvazlıyor, kasıla kasıla

yürüyor, kadınlara sırıtıyordu, ama şimdi bir kedi kadar ihtiyatlı, ayakuçlarında duruyordu.

“Bir süre, buradan savaşarak kaçmamız gerekeceğini düşündüm,” diye mırıldandı Elyas Perrin’in yanından. Ama altın rengi gözleri sakindi. Geniş siperli bir şapka giymiş, grileşmeye yüz tutmuş saçları arkada, beline kadar inen, uzun sakalı göğsüne yayılan, sırım gibi bir yaşlı adamdı. Kemerinde kılıç değil uzun bir bıçak vardı. Ama adam eskiden Muhafız’dı. Bir açıdan hâlâ öyleydi.

“Yolunda giden tek şey bu oldu,” dedi Perrin ona, Sağlam’ın dizginlerini Neald’dan alarak. Asha’man sorgularcasına tek kaşını kaldırdı, ama Perrin sorunun ne olduğuna aldırmadan başını iki yana salladı ve Neald ağzını çarpıtarak Elyas’a fare tüyü rengi iğdiş atının dizginlerini uzattı, sonra kendi benekli atının sırtına tırmandı.

Murandylinin surat asmaları için zamanı yoktu Perrin’in. Rand onu Masema’yı getirmeye yollamıştı ve Masema geliyordu. Son zamanlarda Rand’ı düşündüğü her seferinde olduğu gibi, kafasının arkasında renkler döndü ve her zamanki gibi onları görmezden geldi. Masema, Perrin’in renkler hakkında endişelenmek için zaman kaybetmeyi göze alamayacağı kadar büyük bir sorundu. Lanet adam Rand dışında herhangi birinin Tek Güç’e dokunmasını günah sayıyordu. Ona göre Rand ölümlü değildi; o cisimleşmiş Işık’tı! Bu yüzden Yolculuk kullanamayacaklardı, Perrin Masema’yı ikna etmek için ne kadar çabalarsa çabalasın, Asha’manlardan birinin açtığı bir kapıyoldan çabucak Cairhien’e sıçrayamayacaklardı. Dört yüz fersahtan uzun yolu, Işık bilir ne tehlikeler arasında, at sırtında gitmek zorunda kalacaklardı. Ve hem kendilerinin, hem Masema’nın kimliğini saklamaları gerekecekti. Rand öyle emretmişti.

“Bu işi yapmanın tek bir yolunu görebiliyorum, evlat,” dedi Elyas, Perrin yüksek sesle konuşmuş gibi. “Küçük bir şans. Adamın kafasına vurup bayıltsak ve savaşarak dışarı çıksan şansımız daha fazla olurdu.”

“Biliyorum,” diye hırladı Perrin. Tartışmakla geçen saatlerde bunu birden fazla kez düşünmüştü. Hepsi yönlendirebilen Asha’manlar, Aes Sedailer ve Bilgeler varken, mümkün olabilirdi. Ama Perrin Tek Güç’le verilen savaş görmüştü, göz açıp kapayana dek kanlı şeritlere dönüşen adamlar, ateşle patlayan toprak. Onların işi bitmeden Abila mezbahaya dönüşürdü. Bir yol bulabildiği sürece, ona benzer bir manzara görmek istemiyordu bir daha.

“Bu Haberci ne anlayacak sence?” diye sordu Elyas.

Perrin Dumai Kuyuları'nı ve Abila'nın Dumai Kuyuları'ndaki savaş meydanına dönüşmesini aklından çıkarmak zorunda kaldı, ancak ondan sonra Elyas'ın bahsettiği konuyu düşünebildi. Ah. İmkânsız olanı nasıl yapacağını. "Ne anladığı umurumda bile değil." Adam sorun çıkaracaktı, burası kesindi.

Sinirle sakalını sıvazladı. Sakalını düzeltmesi gerekiyordu. Daha doğrusu düzelttirmesi. Makası kendi alırsa, Faile elinden alıyor, Lamgwin'e teslim ediyordu. O iri yarı, yaralı yüzlü, içine gömülmüş parmak boğumlu kabadayının bir uşağın becerilerine sahip olması hâlâ imkânsız geliyordu. Işık! Bir uşak. Perrin Faile'e ve onun tuhaf Saldaea âdetlerine alışmaya başlamıştı, ama ne kadar alışırsa, Faile işleri kendi istediği gibi idare etmeyi o kadar iyi başarıyordu. Kadınlar bunu her zaman yapardı, elbette, ama bazen Perrin bir tür fırtınayı bir başkası ile değiştirdiğini düşünüyordu. Belki Faile'in çok sever göründüğü, şu ustaca bağırışları bir daha denemeliydi. Bir erkek dilerse kendi sakalına makas vurabilmeliydi. Ama bunu yapacağından kuşkuluydu. Faile'e bağırmak, bağırmaya ilk o başladığında da yeterince zordu. Şimdi düşünmek için aptalca bir şey.

Atlarına yönelen diğerlerini, zorlu bir iş için ihtiyaç duyduğu aletleri incelermiş gibi inceledi. Masema'nın bu yolculuğu şimdiye dek üstlendiği her şeyden daha zor kılacağından korkuyordu ve aletleri çatlak doluydu.

Seonid ile Masuri yanında duraksadılar. Pelerinlerinin başlıklarını iyice öne çekmiş, yüzlerini gölgede bırakmışlardı. Parfümlerinin hafif kokusuna ustura kadar keskin bir titreme karışmıştı, kontrol altında tutulan korku. Masema'nın istediği olsa, onları durdukları yerde öldürürdü. Aes Sedai yüzlerini tanırlarsa nöbetçiler yine de öldürebilirdi. Bunca adam içinde, Aes Sedai yüzlerini tanıyabilecek birileri olmalıydı. Masuri çoğu kişiden bir el uzundu, ama yine de Perrin kafalarının tepelerini görebiliyordu. Aes Sedailer Elyas'ı görmezden gelerek başlıklarının altında bakıştılar; sonra Seonid sessizce konuştu.

"Adamın neden öldürülmesi gerektiğini şimdi anlıyor musun? Bu adam... kuduz." Eh, Yeşiller lafı dolandırmazdı genellikle. Neyse ki nöbetçilerin hiçbiri kulak misafiri olacak kadar yakında değildi.

"Bunu söylemek için daha iyi bir yer seçebilirdin," dedi Perrin. Savlarını yine dinlemek istemiyordu; ne şimdi, ne de daha sonra, ama özellikle şimdi. Ve dinlemek zorunda kalmayacak gibiydi.

Edarra ile Carelle Aes Sedailerin arkasında dikildi. Koyu renk şallarını kafalarına sarmışlardı. Göğüslerine ve sırtlarına sarkan kısımları soğuğa

karşı koruma sağlıyormuş gibi görünmüyordu, ama diğer yandan, kar diye bir şeyin varlığı Bilgeleri daha fazla rahatsız ediyordu. Güneşten kararmış yüzleri taştan oyulmuş olabilirdi, o kadar ifadesiz görünüyordu, ama kokularında çelik dikenler vardı. Edarra'nın, genelde genç yüzünde tuhaf kaçacak kadar kendine hâkim olan mavi gözleri şimdi o dikenler kadar sertti. Elbette, kadının kendine hâkimiyeti çeliği maskeliyordu. Keskin çeliği.

"Burası konuşmaya uygun bir yer değil," dedi Carelle Aes Sedailere ılımlı bir sesle, bir tutam alev kızılı saçı şalın altına tıkarak. Çoğu erkek kadar uzun boylu olan Carelle her zaman ılımlıydı. Bir Bilge için. Yani önceden uyarmadan burnunuzu ısırıp koparmazdı. "Atlarınıza binin."

Ve kısa kadınlar kısaca diz kırdılar ve Aes Sedai falan değilmişler gibi eyerlerine seğirttiler. Bilgeler için Aes Sedai değillerdi. Perrin buna asla alışamayacağını düşündü. Masuri ve Seonid alışmış görünse bile.

Bilgeler çömezler gibi Aes Sedaileri izlerken Perrin içini çekerek Sağlam'a atladı. Dinlenmiş olan aygır birkaç adım oynadı, ama Perrin dizlerini sıkarak ve dizginleri sağlamca tutarak sakinleştirdi onu. Aiel kadınlar, son haftalarda epeyce deneyim kazanmış olmalarına rağmen beceriksizce bindiler atlarına, kalın etekleri sıyrılarak yün çoraplı bacaklarını dizlerinin üstüne dek sergiledi. Masema hakkında iki Aes Sedai ile aynı fikirdeydiler, kamptaki Bilgeler de öyle. Haşlanmadan Cairhien'e kadar taşımak için pek hoş bir kaynar kazandı.

Grady ve Aram çoktan atlarına binmişlerdi ve Perrin onların kokularını diğerlerinin arasından seçemiyordu. Buna gerek yoktu. Kara ceketine ve yakasındaki gümüş kılıca rağmen Grady'nin bir çiftçiye benzediğini düşünmüştü hep, ama şimdi değil. Eyerinde heykel gibi kıpırtısız oturan tıknaz Asha'man nöbetçileri, ilk darbeyi nereye indireceğine karar veren bir adamın sert bakışları ile izliyordu. Ve ikinci, üçüncü darbeyi, kaç tane gerekirse. Göz kamaştırıcı Tenekeci pelerini rüzgârda dalgalanan, kılıcının kabzası omzunun üzerinden görünen Aram dizginleri toparlıyordu – Aram'ın yüzü öyle bir heyecan doluydu ki Perrin'in yüreği burkuldu. Aram Masema'da hayatını, yüreğini ve ruhunu Yenidendoğan Ejder'e vermiş bir adam görmüştü. Aram'ın görüşüne göre, Perrin ile Faile'in hemen arkasından Yenidendoğan Ejder gelirdi.

Oğlana iyilik etmedin, demişti Elyas Perrin'e. *İnançlarından vazgeçmesine yardım ettin ve şimdi inanması gereken tek şey sen ve kılıcı.*

Bu hiçbir insan için yeterli değildir. Elyas Aram'ı, Aram kılıcı eline almadan önce, henüz bir Tenekeci iken tanımıştı.

İçinde zehir bulunuyor olabilecek bir kazan, kesinlikle.

Nöbetçiler Perrin'e hayretle bakıyor olabilirdi, ama biri evin penceresinden bağırana kadar yolu açmadılar. Sonra atlıların tek sıra halinde geçmelerine izin verecek kadar çekildiler. İzin almadan Haberci'ye ulaşmak kolay değildi. İzin almadan çıkmak ise imkânsız.

Masema ve nöbetçilerinden uzaklaştıktan sonra Perrin kalabalık sokaklarda mümkün olduğunca hızlı ilerledi. Abila kısa süre önce geniş, zengin bir kasabaydı, taş pazar yerleri, dört kata kadar varabilen arduvaz damlı binaları vardı. Hâlâ genişti, ama evlerin ve hanların yıkıldığı yerlerde moloz yığınları görülebiliyordu. Abila'da, insanların Lord Yenidendoğan Ejder'in ihtişamını itiraf etmekte ağır davrandıkları tek bir han ya da ev kalmamıştı ayakta. Masema'nın hoşnutsuzluğu asla incelikli olmuyordu.

Kalabalıkta, kasabada yaşayanlardan pek az kişi vardı, çoğunluğu korkuyla sokağın kıyısında seğirten, kasvetli giysiler içinde kasvetli insanlardı ve çocuk yoktu. Köpek de yoktu; artık bu kasabada açlık olası bir sorundu. Her yerde, silahlı adam grupları, dün gece kar olan, bilek yüksekliğinde çamurun içinde bata çıka yürüyordu; burada yirmi, orada elli kişi yollarından çekilmekte ağır davranan insanları deviriyor, öküz arabalarını çevrelerinden dolanmaya zorluyorlardı. Görüş alanında yüzlercesi vardı her zaman. Kasabada binlercesi olmalıydı. Masema'nın ordusu bir güruhtan ibaretti, ama sayıları diğer eksikliklerini telafi ediyordu. Işık'a şükür adam yalnızca yüz kişi getirmeyi kabul etmişti. Bir saat tartışmak gerekmişti, ama kabul etmişti. Sonuçta, Yolculuk etmese bile, Masema'nın Rand'ın yanına bir an önce varma arzusu kazanmıştı. Takipçilerinin pek azının atı vardı ve yayalardan ne kadar çok kişi gelirse, o kadar yavaş giderlerdi. En azından Perrin'in kampına gece çökerken varacaktı.

Perrin kendi grubu dışında atlı kimseyi göremiyordu ve silahlı adamların bakışlarını çekiyorlardı, taş gibi, hararetli bakışlar. Güzel giyimli insanlar Haberci'ye sık sık gelirlerdi, şahsen boyun eğmenin daha fazla takdis ve daha az ceza kazanacağını uman asiller ve tüccarlar, ama genelde yaya olarak ayrılırlardı. Ama Masema'nın takipçilerinin oluşturduğu grupların çevresinden dolaşma gerekliliği dışında yolları kesilmedi. Atlı ayrılıyorlarsa, bu Masema'nın isteği olmalıydı. Yine de, Perrin'in kimseye birbirlerine yakın durmalarını söylemesi gerekmedi. Abila'da bir bekleyiş

hissi vardı ve yarım beyinli bile olsa kimse o bekleme sona erdiğinde yakınlarda olmak istemezdi.

Alçak, tahta köprünün hemen berisinde Balwer çekiç burunlu iğdiş atını bir yan sokaktan çıkardığı zaman Perrin rahatladı, en az köprüyü ve son nöbetçileri geçtikleri zamanki kadar rahatladı. Suratı büzülmüş, boğum boğum eklemlerden oluşan, sade kahverengi ceketi giyilmiş değil üzerine asılmış gibi görünen Balwer, görünüşüne rağmen kendi başının çaresine bakabilen bir adamdı, ama Faile bir asil kadının uygun göreceği bir ev halkı oluşturuyordu ve sekreterine bir zarar gelirse hiç memnun olmazdı. Onun ve Perrin'in sekreterine. Perrin bir sekreteri olması konusunda ne hissettiğinden emin değildi, ama adamın güzel bir el yazısından daha fazla yetenekleri vardı. Kasabadan çıktılar; alçak, ormanlık tepelere geldikleri zaman o yetenekleri gösterdi. Dalların çoğu çıplaktı ve yapraklarını ya da iğnelerini dökmeyenler beyazlığın üzerinde parlak yeşil lekeler oluşturuyorlardı. Yolda yalnızdılar, ama tekerlek izlerinde donan kar atları yavaşlatıyordu.

"Beni affedin, Lord Perrin," diye mırıldandı Balwer, eyerinde eğilip Elyas'ın ötesine bakarak, "ama kasabada ilginç bulabileceğiniz bir şeye kulak misafiri oldum." Sır saklarcasına eldiveninin içine öksürdü, sonra telaşla pelerinini yakaladı ve önünü kapattı.

Elyas ve Aram, gerileyip diğerlerine katılmak için Perrin'in jestini beklemediler. Bu ufak tefek, kuru adamın gizlilik arzusuna herkes alışmıştı. Geçtikleri her kasabada, her köyde bilgi topladığını başka kimse bilmiyormuş gibi yapmasının sebebini Perrin tahmin edemiyordu. Perrin'in adamın öğrendiklerini Faile ve Elyas ile konuştuğunu biliyor olmalıydı. Her durumda, bilgi toplamak konusunda çok iyiydi.

Yan yana at sürerlerken Balwer başını yana eğip Perrin'e baktı. "İki haberim var, Lordum, birinin önemli, diğerinin acil olduğuna inanıyorum." Acil ya da değil, adamın sesi bile kuruydu, tıpkı ölü yaprakların hışırdaması gibi.

"Ne kadar acil?" Perrin ilk haberin kim hakkında olduğuna dair kendi kendisiyle iddiaya girdi.

"Muhtemelen çok acil, Lordum. Kral Ailron buranın yaklaşık yüz elli kilometre batısında, Jeramel kasabasında Seanchanlarla savaşa girmiş. Yaklaşık on gün önce." Balwer'in ağzı bir anlığına sinirle büzüldü. Kesin olmayan bilgilerden hoşlanmazdı; bilmemekten hoşlanmazdı. "Güvenilir bilgi pek az, ama Amadicia ordusunun öldüğü, tutsak alındığı ya da

dağıldığı kesin. Herhangi bir yerde, bir arada yüzden fazla asker kalmışsa çok şaşarım ve onlar da yakında haydutluğa başlar. Ailron, tüm maiyeti ile birlikte tutsak alınmış. Amadicia'da artık dikkate değer bir asil sınıf yok."

Perrin içinden iddiayı kaybettiğini düşündü. Balwer genelde Beyazpelerinlerle ilgili haberlerle başlardı. "Amadicia için yazık olmuş, sanırım. En azından tutsak alınan insanlar için." Balwer'e göre, Seanchanlar onlarla savaşırken yakalanan askerlere çok haşin davranıyordu. Demek Amadicia'nın ordusu ve yeni bir ordu kurup önderlik edecek asilleri kalmamıştı. Seanchanların diledikleri kadar hızlı yayılmalarını engelleyecek hiçbir şey kalmamıştı, ama direniş varken bile çok hızlı yayılıyor gibiydiler. Masema kampa gelir gelmez doğuya yönelmesi en iyisi olacaktı ve sonra adamların ve atların dayanabileceği kadar hızlı bir şekilde uzaklaşacaktı.

Bunu dile getirdi ve Balwer ince bir onay gülümsemesi ile başını salladı. Perrin verdiği raporların değerini anladığı zaman adamın hoşuna gidiyordu.

"Bir nokta daha var, Lordum," diye devam etti. "Beyazpelerinler savaşa katılmış, ama görünüşe göre Valda savaşın sonunda çoğunu meydandan çekmeyi başarmış. Adamda Karanlık Varlık'ın kendi şansı var. Nereye gittiklerini kimse bilmiyor. Daha doğrusu, herkes ayrı bir yön gösteriyor. Söylememe izin verirseniz, ben doğu derim. Seanchanlardan uzağa." Ve Abila'ya doğru, elbette.

Demek iddiayı kaybetmemişti. Ama adam konuya Beyazpelerinlerle girmemişti. Berabere denebilirdi. Çok ileride, bulutsuz gökyüzünden bir şahin kuzeye doğru süzüldü. Kampa Perrin'den önce varacaktı. Perrin, hayatta o şahin kadar az endişesi olduğu zamanları hatırlayabiliyordu. En azından şimdi ile karşılaştırıldığı zaman az. Çok uzun bir zaman önceydi.

"Beyazpelerinlerin Seanchanlardan kaçınmak hakkında, bizi rahatsız etmeyecek kadar çok endişelendiklerini tahmin ediyorum, Balwer. Her neyse, ne onlar, ne de Seanchanlar için daha hızlı ilerleyebilirim. İkinci haber bu muydu?"

"Hayır, Lordum. Yalnızca ilgi çekici bir nokta." Balwer Işığın Evlatları'ndan nefret ediyor gibiydi, özellikle de Valda'dan –geçmişte kötü muamele gördüğünden olduğunu tahmin ediyordu Perrin– ama adam hakkındaki başka her şey gibi, kuru, soğuk bir nefretti. "İkinci haber, Seanchanların Altara'nın güneyinde bir başka savaş verdiği. Muhtemelen Aes Sedailere karşı, ama bazıları yönlendirebilen adamlardan bahsetti." Balwer eyerinde yarı dönerek siyah ceketli Grady ve Neald'a baktı. Grady

Elyas’la, Neald Aram’la konuşuyordu, ama iki Asha’man da ormana, arkadan gelen Muhafızlar kadar dikkat ediyor gibiydi. Aes Sedailer ve Bilgeler de alçak seslerle konuşuyordu. “Her kiminle savaşmışlarsa, Lordum, Seanchanlar yenilmiş ve Ebou Dar’a gerilemişler.”

“İyi haber,” dedi Perrin ifadesiz bir sesle. Yine kafasından, öncekinden de güçlü bir şekilde, Dumai Kuyuları geçti. Bir anlığına yine Loial ile sırt sırta durduğunu, her nefesin sonuncusu olacağından emin bir şekilde, çılgınca savaştığını hissetti. O gün ilk kez ürperdi. En azından Rand’ın Seanchanlardan haberi vardı. En azından o konuda endişelenmesi gerekmiyordu.

Balwer’in onu süzdüğünü fark etti. Bir kuşun yabancı bir kuşu incelemesi gibi inceliyordu onu. Ürperdiğini görmüştü. Ufak tefek adam her şeyi bilmek istiyordu, ama kimsenin asla bilmeyeceği bazı sırlar vardı.

Perrin’in gözleri, onun bile zar zor görebildiği şahine döndü. Aklına Faile, vahşi bir atmacaya benzeyen karısı geldi. Güzel bir atmacaya benzeyen karısı. Seanchanları, Beyazpelerinleri, savaşı, hatta Masema’yı aklından çıkardı. En azından bir süreliğine.

“Biraz hızlanalım,” diye seslendi diğerlerine. Şahin Faile’i ondan önce görebilirdi, ama kuşun aksine, Perrin yüreğinin aşkını görüyor olacaktı. Ve bugün, ne yaparsa yapsın ona bağırmayacaktı.

2
Tutsak

Kısa süre sonra şahin görüş alanından çıktı. Yolda başka yolcu yoktu, ama Perrin hızlı gitmeleri için ne kadar zorlanırsa zorlansın, atların bacaklarını, binicilerin boyunlarını kırabilecek donmuş tekerlek izleri hıza izin vermiyordu. Rüzgârda buz kokusu vardı ve yarın kar vadediyordu. Yoldan, yer yer atların dizine kadar gelen karlarla kaplı koruluklara döndüğünde akşam olmuştu. İki Nehirli adamları, Aielleri, Mayenelileri, Ghealdanlıları ve Faile'i bıraktığı orman kampına kalan son bir buçuk kilometreyi aştılar. Orada, hiçbir şey beklediği gibi değildi.

Her zamanki gibi ağaçların arasında birbirinden ayrı dört kamp vardı, ama Berelain'in çizgili çadırlarının çevresindeki. Kanatlı Askerler'in dumanları tüten kamp ateşleri terk edilmişti ve karın üzerine devrilmiş tencereler, alet parçaları saçılmıştı. Sabah Perrin yola çıkarken Alliandre'nin askerlerinin kampı olan yerde, ezilmiş karların üzerinde telaş izleri vardı. İki kampta da tek yaşam işareti yünlülere sarınmış, at bağlanan halatların ve yüksek tekerlekli erzak arabalarının çevresine toplanmış at bakıcıları, demirciler ve araba sürücüleri idi. Hepsi Perrin'in gözüne çarpan, bakışlarını koparamadığı şeye bakıyorlardı.

Bilgelerin alçak çadırlarının bulunduğu kayalık, düz zirveli tepenin beş yüz adım uzağında, kırmızı ceketleri ve uzun kırmızı flamaları soğuk rüzgârda dalgalanan, atları sabırsızlıkla yeri döven gri ceketli Mayenelilerin dokuz yüzü birden dikilmiş, bekliyordu. Tepenin daha yakınında, bir yanda, donmuş bir derenin hemen kıyısında, yeşil flamalı Ghealdanlılar, aynı sayıda mızraklı askerden oluşan bir alay oluşturmuşlardı. Mayenelilerin kırmızı miğferleri ve plaka zırhları ile karşılaştırıldığında atlı askerlerin yeşil ceketleri kasvetli kalıyordu, ama subayları gümüşlenmiş zırh ve

kırmızı ceketler, kırmızı pelerinler içinde, kırmızı dizginler ve eyer battaniyeleri ile, ışıl ışıldı. Geçit alayına çıkmış adamlar için gösterişli bir görüntü, ama bu askerler geçit yapmıyordu. Kanatlı Askerler Ghealdanlılara, Ghealdanlılar tepeye dönmüştü. Ve tepenin zirvesini, ellerinde uzun yaylar ile İki Nehirliler çevirmişti. Hiçbiri yay çekmemişti henüz, ama her birinin yayına bir ok takılmıştı. Delilikti bu.

Perrin Sağlam'ı topukladı ve becerebildiğince dörtnala kaldırdı. Ghealdan alayının başına varana dek, peşinde diğerleri ile, karları yara yara ilerledi. Berelain, kürk astarlı kırmızı pelerini içinde oradaydı. Kanatlı Askerler'in tek gözlü Kumandanı Gallenne, Berelain'in Aes Sedai danışmanı Annoura da öyle. Görünüşe göre hepsi Alliandre'nin Birinci Kumandanı olan, kısa boylu ve savaş deneyimli Gerard Arganda ile tartışıyordu. Adam başını öyle hızla iki yana sallıyordu ki parıl parıl miğferindeki şişman, beyaz tüyler titriyordu. Mayene Başı demiri ısırıp koparabilecekmiş gibi görünüyordu. Annoura'nın Aes Sedai sükûneti sıkıntısını belli edecek kadar bozulmuştu ve Gallenne eyerinde asılı duran kırmızı tüylü miğferini, takmayı düşünürmüş gibi yokluyordu. Perrin'i görünce sustular ve atlarını ona çevirdiler. Berelain eyerinde dimdik duruyordu, ama saçları dağılmıştı ve ince bilekli beyaz kısrağı titriyordu, koşusunun yarattığı köpük köpük ter böğründe donmaktaydı.

Çevrede bunca insan varken, bireysel kokuları seçmek neredeyse imkânsızdı, ama pamuk ipliğinde asılı belayı anlamak için burnuna ihtiyacı yoktu Perrin'in. Daha, Işık aşkına ne yaptıklarını düşündüklerini soramadan, Berelain öyle donuk suratlı bir resmiyetle konuştu ki Perrin başta gözlerini kırpıştırdı.

"Lord Perrin, hanımınız ve ben Kraliçe Alliandre ile avlanırken Aiellerin saldırısına uğradık. Ben kaçmayı başardım. Henüz gruptan başka kimse dönmedi, ama Aieller tutsak almış olabilir. Keşif yapmaları için mızraklı askerlerden bir birlik gönderdim. Yaklaşık on altı kilometre güneydoğudaydık, bu yüzden gece çökerken haberlerle dönerler."

"Faile yakalandı mı?" dedi Perrin boğuk bir sesle. Ghealdan'dan Amadicia'ya geçmeden önce bile yakıp yağmalayan Aielleri duymuşlardı, ama her seferinde başka bir yerdeydiler, daha uzakta olmasa bile bir sonraki köyde ya da ondan bir sonrakinde. Asla endişe yaratacak kadar yakında değil, yoksa söylentiden fazlası olurlardı mutlaka. Yerine getirilecek, Rand lanet olası al'Thor'un emirleri varken değil! Bak, nelere mal olmuştu.

“Siz neden hâlâ buradasınız?” diye sordu yüksek sesle. “Neden hepiniz onu aramaya çıkmadınız?” Bağırdığını fark etti. Onlara ulumak, saldırmak istiyordu. “Hepiniz kavrulun, ne bekliyorsunuz?” Berelain’in, kalan at yemini raporlarmış gibi gelen sakin yanıtı beynine öfke iğneleri sapladı. Kadın haklı olduğundan daha da fazla.

“İki yüz üç yüz kişinin kurduğu pusuya düştük, Lord Perrin, ama işittiklerimize bakarak, kırlarda gezinen bir düzineden fazla grup olabileceğini siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Tüm gücümüzle peşlerine düşersek, Aiellere karşı, bedeli büyük olacak bir savaş bulabiliriz. Hem de hanımınızın onların elinde olduğundan bile emin olmadan. Ya da hâlâ hayatta olup olmadığını bilmeden. İlk önce bunu öğrenmeliyiz, Lord Perrin, aksi halde ne yaparsak yapalım faydasızdan da beter olur.”

Hâlâ hayatta olup olmadığı. Perrin ürperdi; aniden soğuğu içinde hissetti. İliklerinde. Yüreğinde. Hayatta olmak zorundaydı. Öyle olmalıydı. Ah, Işık, Faile’in onunla Abila’ya gitmesine izin vermeliydi. Annoura’nın koca ağızlı suratı, ince Tarabon örgüleri ile çerçevelenmiş bir duygudaşlık maskesi idi. Aniden Perrin dizginleri kavrayan elinin acıdığını fark etti. Onları gevşemeye zorladı, parmaklarını eldivenleri içinde gerdi.

“O haklı,” dedi Elyas sessizce, iğdiş atını yanaştırarak. “Kendine hâkim ol. Aieller söz konusuyken beceriksizlik edersen, ölüme davetiye çıkarmış olursun. Muhtemelen bir sürü adamı da kötü bir sona götürürsün. Karını tutsak olarak bırakacaksa, ölmenin hiçbir faydası olmaz.” Sesini hafifletmeye çalıştı, ama Perrin adamdaki gerginliği hissedebiliyordu. “Zaten onu bulacağız, evlat. Onun gibi bir kadın Aiellerden kaçmış olabilir pekâlâ. Yaya olarak buraya dönmeye çalışıyor olabilir. Bir elbise içindeyken zaman alır bu. Mayene Başı’nın izcileri iz bulacaktır.” Elyas parmaklarını uzun sakalından geçirerek, alçakgönüllü bir tavırla güldü. “Ben Mayenelilerden daha fazla iz bulamazsam ağaç kabuğu yerim. Onu sana geri getireceğiz.”

Perrin aldanmamıştı. “Evet,” dedi sertçe. Kimse Aiellerden yaya olarak kaçamazdı. “Şimdi git. Acele et.” Hiç aldanmamıştı. Adam Faile’in cesedini bulmayı bekliyordu. O hayatta olmalıydı ve bu da tutsaklık demekti, ama ölmektense...

Kurtlarla konuştukları gibi birbirleri ile konuşamıyorlardı, ama Elyas Perrin’in düşüncelerini anlamış gibi duraksadı. Ama onları inkâr etmeye çalışmadı. İğdiş atı karın izin verdiği hızda, güneydoğuya yürümeye başladı ve Aram Perrin’e bir bakış fırlattıktan sonra, karanlık bir ifade ile Elyas’ın

peşine düştü. Eski Tenekeci Elyas'tan hoşlanmıyordu, ama Faile'e, sırf Perrin'in karısı olduğu için bile olsa, neredeyse tapınıyordu.

Hayvanları zorlamanın faydası yok, dedi Perrin kendi kendine, onların uzaklaşan sırtlarına kaşlarını çatarak. Koşmak istiyordu. Onlarla koşmak istiyordu. Sanki içine ince çatlaklar yayılıyordu. Yanlış haberle dönerlerse un ufak olacaktı. Şaşkınlık içinde, üç Muhafız'ın karlar sıçratarak, sade yün pelerinleri arkalarında dalgalanarak, ağaçların arasında, Elyas ile Aram'ın arkasından gittiğini gördü. Yetiştiklerinde hızlarını o ikisine uydurdular.

Perrin Masuri ile Seonid'e minnetle başını sallamayı başardı, Edarra ile Carelle'i de dahil etti. Öneriyi her kim yapmış olursa olsun, izni kimin verdiğinden şüphe yoktu. İki Aes Sedai'nin de kontrolü ele almaya çalışmaması Bilgelerin hâkimiyetini gösteriyordu. Büyük olasılıkla Aes Sedailer kontrolü ele almak istiyorlardı, ama eldivenli ellerini eyer kaşlarında kavuşturmuş, oturuyorlardı ve ikisi de, tek bir göz kapağının titremesi ile bile olsa, sabırsızlığını belli etmiyordu.

Kimse uzaklaşan adamları izlemiyordu. Annoura bir duygudaşlık ile Perrin'e bakıyor, bir göz ucu ile Bilgeleri inceliyordu. Diğer iki Aes Sedai'nin aksine Annoura herhangi bir söz vermemişti, ama Aiel kadınların yanında diğer ikisi kadar ihtiyatlı davranıyordu. Gallenne'nin tek gözü Berelain'e dikilmiş, kavradığı kılıcı çekmek için bir işaret bekliyordu. Berelain ise hâlâ pürüzsüz ve okunmaz olan ifadesi ile Perrin'i izliyordu. Grady ile Neald kafa kafaya vermişler, Perrin'den yana sert bakışlar fırlatıyorlardı. Balwer eyerine tünemiş bir serçe gibi kıpırtısızca oturmuş, görünmez olmaya çalışarak dikkatle dinliyordu.

Arganda uzun boylu demir kırı atı ile Gallenne'nin geniş göğüslü siyah atını ittirip geçti ve Mayenelinin öfkeyle dik dik bakan tek gözünü görmezden geldi. Birinci Kumandan'ın ağzı miğferinin parlak yüz parmaklıklarının arkasında öfkeyle oynadı, ama Perrin hiçbir şey işitmedi. Kafası Faile ile doluydu. Ah, Işık, Faile! Göğsünü demirden kayışlar sıkıyordu sanki. Paniğe kapılmak üzereydi, tırnak uçları ile uçurumun kıyısına tutunmuştu.

Çaresizce zihni ile uzandı, çılgınca kurtları aradı. Elyas bunu çoktan denemiş olmalıydı –Elyas olsa haberi alınca paniğe kapılmazdı– ama kendisi de denemeliydi.

Onları aradı ve buldu, Üç Parmak'ın sürüsü ve Soğuk Su'yun, Alacakaranlık'ın, Baharboynuzu'nun sürüleri. Yardım yakarısı ile birlikte acı aktı, ama içinde küçülmek yerine büyüdü. Genç Boğa'yı işitmişlerdi ve

dişisini kaybetmesinin acısını paylaşıyorlardı, ama bütün avları kaçırtan ve yalnız yakalanan her kurdun ölümü olan iki bacaklılardan uzak duruyorlardı. Çevrede bir sürü iki bacaklı vardı; bazıları yürüyor, bazıları dört bacaklı sert ayaklara biniyordu. Sayıları o kadar çoktu ki, Genç Boğa'nın aradığının aralarından biri olup olmadığını bilemiyorlardı. Onlar için iki bacaklı iki bacaklıydı işte, yönlendirebilenler ve onlarla konuşabilen birkaçı dışındakileri ayırt etmek imkânsızdı. Yas tut, dediler ona, ve hayatına devam et ve onunla kurt düşünde buluş.

Perrin'in zihninin sözcüklere dönüştürdüğü imgeler teker teker soldu, sonunda tek bir tanesi kaldı. Yas tut ve onunla kurt düşünde buluş. Sonra o da gitti.

"Dinliyor musun?" diye sordu Arganda kabaca. Pürüzsüz yüzlü bir asil değildi ve ipeklere bürünmüş olmasına, gümüş plaka zırhındaki altın işlemelere rağmen ne ise o gibi görünüyordu; ilk mızrağını daha çocukken eline almış, muhtemelen iki düzine yara izi taşıyan, yaşlanmaya yüz tutmuş bir asker. Gözleri Masema'nın adamlarınınki kadar hararetliydi neredeyse. Öfke ve korku kokuyordu. "O vahşiler Kraliçe Alliandre'yi de aldılar!"

"Karımı bulduğumuzda Kraliçeni de bulacağız," dedi Perrin, baltasının kenarı kadar soğuk ve sert bir sesle. Hayatta olmak zorundaydı. "Bana burada neler olduğunu söylemeye ne dersin? Saldırmaya hazır görünüyorsunuz. Hem de benim adamlarıma dönmüşsünüz." Perrin'in başka sorumlulukları da vardı. Bunu kabullenmek acıydı. Faile'in karşısında hiçbir şeyin önemi yoktu. Hiçbir şeyin! Ama İki Nehirliler *gerçekten* onun adamlarıydı.

Arganda atını hızla yanaştırdı ve çelik eldiveni ile Perrin'in kolunu yakaladı. "Beni dinle! Leydi Berelain'in söylediği ilk şey Aiellerin Kraliçe Alliandre'yi ele geçirdiğiydi ve senin okçuların arkasında saklanan Aieller var. Bazı adamlarım onları sorgulamaya bayılır." Hararetli bakışları bir anlığına Edarra ile Carelle'e döndü. Belki de onların, yoluna çıkan okçular tarafından korunmayan Aieller olduğunu düşünüyordu.

"Birinci Kumandan... aşırı heyecanlı," diye mırıldandı Berelain, kolunu Perrin'in diğer koluna koyarak. "Ona buradaki Aiellerin işi olmadığını açıkladım. Onu ikna edebileceğimden eminim..."

Perrin Berelain'den kurtuldu, kolunu Ghealdan'ın kavrayışından kopardı. "Alliandre bana sadakat yemini etti, Arganda. Sen de ona sadakat yemini ettin ve bu beni senin efendin kılıyor. Faile'i bulduğumda Alliandre'yi de bulacağımı söyledim sana." Balta kenarı gibi. O *hayattaydı*.

“Ben söylemediğim sürece kimseyi sorgulamayacaksın, kimseye *dokunmayacaksın.* Yapacağın şey, adamlarını alıp kampına geri götürmek. Hem de *hemen.* Ve ben emir verdiğimde yola çıkmaya hazır olmak. Ben çağırdığımda hazır olmazsan burada kalırsın.”

Arganda nefes nefese bakakaldı ona. Bakışlar bu sefer Grady ile Neald’a kaydı, sonra yine Perrin’in yüzüne döndü. “Emredersiniz, Lordum,” dedi gergin gergin. Demir kırı atını çevirerek subaylarına emirler vermeye başladı ve onlar kendi emirlerini vermeye başlamadan o dörtnala uzaklaşıyordu bile. Ghealdanlılar sıralar halinde dönerek Birinci Kumandanlarını izlediler. Kamplarına gidiyorlardı, ama Arganda’nın orada kalmayı düşünüp düşünmediğini bilmek imkânsızdı. Kalırsa işlerin daha da kötüye gidip gitmeyeceğini de bilmek imkânsızdı.

“Bu işi çok iyi idare ettin, Perrin,” eldi Berelain. “Zor bir durum ve senin için acılı bir zaman.” Artık hiç de resmi değildi. Yalnızca merhametle gülümseyen, acıma dolu bir kadın. Ah, Berelain’in bin ayrı maskesi vardı.

Kırmızı eldivenli elini uzattı. Perrin kadın ona dokunamadan geriledi. “Pes et, kavrulası!” diye hırladı. “Karım tutsak alındı! Senin çocuksu oyunlarına tahammül edecek halim yok!”

Berelain, Perrin ona vurmuş gibi geriledi. Yanakları kızardı ve hemen değişti yine, eyerinde esnek, söğüt gibi oldu. “Çocuksu değil, Perrin,” diye mırıldandı, canlı ve eğlenti dolu bir sesle. “Senin için yarışan iki kadın ve ödül sensin, hı? Övüneceğini sanırdım. Benimle gel, Lord Kumandan Gallenne. Sanırım bizim de emir üzerine yola çıkmaya hazır olmamız gerekiyor.”

Tek gözlü adam kadınla birlikte, karın izin verdiğince eşkin giderek Kanatlı Askerler’e döndü. Berelain’in talimatlarını dinliyormuş gibi, ona doğru eğilmişti. Annoura olduğu yerde duraksadı, kahverengi kısrağının dizginlerini toparladı. Gaga burnu altında ağzı ustura gibi, incecik bir çizgi olmuştu. “Bazen çok büyük bir aptal oluyorsun, Perrin Aybara. Aslında, sık sık.”

Perrin kadının neden bahsettiğini bilmiyordu ve umurunda da değildi. Zaman zaman kadın Berelain’in evli bir adamı kovalaması karşısında pes etmiş gibi görünüyordu, hatta Berelain’in onunla yalnız kalmasını ayarlayarak yardımcı oluyordu. O anda, hem Mayene Başı, hem de Aes Sedai Perrin’in midesini bulandırıyordu. Sağlam’ın böğrünü tekmeleyerek, tek kelime etmeden uzaklaştı kadından.

Tepedeki adamlar onun geçmesine izin verecek kadar açıldılar. Kendi aralarında mırıldanıyor, aşağıdaki mızraklı askerlerin kendi kamplarına doğru uzaklaşmasını izliyorlardı. Bilgelerin, Aes Sedailerin ve Asha'manların geçmesi için tekrar aralandılar. Perrin'in beklediğinin aksine dağılıp onun çevresine doluşmadılar ve Perrin bunun için minnettardı. Tüm tepe ihtiyat kokuyordu. Çoğu öyleydi.

Tepedeki kar öyle ezilmişti ki donmuş kar kümeleri ve buz tabakaları dışında temiz görünüyordu. Perrin Abila'ya giderken geride kalan dört Bilge alçak Aiel çadırlarından birinin önünde, ayakta duruyorlardı. Koyu renk, yün şallarını kollarına sarmış, uzun boylu, sakin kadınlardı. İki Aes Sedai'nin Carelle ve Edarra ile birlikte atlarından inmesini izliyorlar, görünürde çevrelerinde olan bitenlere dikkat etmiyorlardı. Onlara hizmet eden *gai'shain*'ler sessizce, uysallıkla, yüzlerini beyaz cüppelerinin derin başlıklarına gizleyerek her zamanki işlerine bakıyorlardı. Hatta bir adam iki ağacın arasına gerilmiş ipe asılı halıyı dövüyordu! Aieller arasında, bir çatışmanın sınırında olduklarına işaret eden tek şey Gaul ve Kızlardı. Topuklarının üzerine çökmüş, *shoufa*'larını başlarına sarmış, kara peçelerini takmışlardı ve mızrakları ile boğa derisinden kalkanları ellerindeydi. Perrin eyerinden atlarken ayağa kalktılar.

Dannil Lewin, burnunu olduğundan da iri gösteren gür bıyığını sinirli sinirli çiğneyerek, koşar adım yaklaştı. Bir elinde yayı vardı ve diğeri ile bir oku kemerindeki sadağa koyuyordu. "Başka ne yapabileceğimi bilemedim, Perrin," dedi titrek bir sesle. Dannil Dumai Kuyuları'nda bulunmuştu ve köyde Trolloclarla yüzleşmişti, ama bu onun deneyimlerini aşıyordu. "Biz neler olduğunu öğrenene kadar o Ghealdanlı adamlar yaklaşmaya başlamışlardı bile, bu yüzden Jondyn Barran'ı ve iki kişiyi daha –Hu Marwin ile Get Ayliah– gönderdim, Cairhienlilere ve hizmetkârlarına arabaları halka yapmalarını ve içinde kalmalarını söyledim –her zaman Leydi Faile'i izleyen o adamları burada tutmam gerekiyordu; onun peşinden gitmek istiyorlardı ve teki bile ayak izini meşe ağacından ayırt edebilecek tiplerden değil–, sonra başka herkesi buraya getirdim. O Ghealdanlıların bize saldırabileceğini düşünüyordum, ama sonra Mayene Başı adamları ile birlikte buraya geldi. Bizim Aiellerin Leydi Faile'e zarar verebileceğini düşünüyorlarsa deli olmalılar." Perrin'e adıyla hitap ederlerken bile, İki Nehirliler Faile'e her zaman leydi diye hitap ediyorlardı.

"Doğru olanı yapmışsın," dedi Perrin, Sağlam'ın dizginlerini ona fırlatarak. Hu ve Get iyi ormancılardı, Jondyn Barran ise dünkü rüzgârı bile

bulabilirdi. Gaul ile Kızlar tek sıra halinde uzaklaşmaya hazırlanıyorlardı. Peçelerini hâlâ indirmemişlerdi. “Üç adamdan birine burada kalmasını söyle,” dedi Perrin Dannil’e çabuk çabuk; Arganda’yı bastırmış olması, adamın fikrini değiştirdiğine inanmak için sebep değildi, “ve kalanlar toplanmaya başlasın. Haber gelir gelmez yola çıkmak istiyorum.”

Yanıt beklemeden telaşla Gaul’un önüne çıktı ve elini uzun boylu adamın göğsüne koyarak durdurdu onu. Bir sebepten Gaul’un peçesinin üzerinden görünen yeşil gözleri gergindi. Onun arkasında dizilmiş olan, Sulin ve Kızların kalanı tetiktelik kazandılar.

“Benim için bul onu, Gaul,” dedi Perrin. “Hepiniz, lütfen onu her kim götürmüşse bulun. Aiellerin izini sürebilecek birileri varsa, o sizsiniz.”

Gaul’un gözlerindeki gerginlik geldiği gibi aniden kayboldu ve Kızlar da gevşediler. Aiellerin gevşediği ne kadar söylenebilirse. Çok tuhaftı. Perrin’in bir şekilde onları suçladığını düşünemezlerdi.

“Bir gün hepimiz düşten uyanırız,” dedi Gaul nazikçe, “ama o hâlâ düşteyse, onu bulacağız. Ama onu götüren Aiellerse, gitmeliyiz. Hızla hareket etmeliyiz. Bu... bunda bile.” Sözcüğe epey tiksinti yükleyerek bir kar keseğini tekmeledi.

Perrin başını salladı ve çabucak kenara çekilerek Aiellerin koşar adım yola çıkmalarına izin verdi. Bu hızı çok fazla sürdürebileceklerinden kuşkuluydu, ama başka herkesten daha uzun koruyacaklarından emindi. Kızlar yanından geçerken, her biri parmaklarını peçesinin üzerinden dudaklarına bastırdı, sonra onun omzuna dokundu. Gaul’un hemen peşinden giden Sulin ona başını salladı, ama hiç kimse tek kelime etmedi. Faile olsa parmak öpmenin anlamını bilirdi.

Son Kız da yanından geçerken gidişlerinde bir tuhaflık olduğunu fark etti Perrin. Başı Gaul’un çekmesine izin veriyorlardı. Normalde, buna izin vermektense ona bir mızrak saplamayı tercih ederlerdi. Neden?.. Belki... Chiad ve Bain Faile’in yanında olmalıydılar. Gaul Bain’e aldırış etmiyordu, ama Chiad ayrı meseleydi. Kızlar Gaul’un, Chiad’ın mızraktan vazgeçip onunla evleneceği umudunu cesaretlendirmiyorlardı kesinlikle –tam tersine!– ama belki de sebep buydu.

Perrin kendi kendine duyduğu tiksintiyle homurdandı. Chiad, Bain, başka kimler? Faile için hissettiği korkuyla körleşmiş olsa bile, bu kadarını sormalıydı. Faile’i geri getirecekse, korkusunu boğması ve *görmesi* gerekiyordu. Ama bir ağacı boğmaktan farksızdı.

Düz tepe şimdi çalkalanıyordu. Biri Sağlam'ı alıp götürmüştü ve İki Nehirliler zirvedeki halkadan ayrılıyor, dağınık bir kalabalık halinde kamplarına doğru seğirtirken birbirlerine bağıra çağıra mızraklı askerler saldıracak olsa ne yapacaklarını anlatıyorlardı. Zaman zaman bir adam sesini yükseltip Faile'i soruyordu, Leydi'nin güvende olup olmadığını bilen var mıydı, onu aramaya gidecekler miydi, ama diğerleri her seferinde, Perrin'e endişeli bakışlar fırlatarak soru soranı susturuyorlardı. *Gai'shain*'ler, onca şamatanın ortasında, sakin sakin işlerine bakıyorlardı. Durmaları emredilmediği sürece, çevrelerinde bir savaş veriliyor olsa bile aynı şekilde devam ederler, yardım etmek ya da engel olmak için parmaklarını kıpırdatmazlardı. Bilgelerin hepsi, Seonid ve Masuri ile birlikte çadırlardan birine girmişlerdi ve çadır kapaklarını indirmekle yetinmemişler, bir de bağlamışlardı. Rahatsız edilmek istemiyorlardı. Masema'yı tartışacaklardı, kuşkusuz. Muhtemelen, Perrin ya da Rand kimin yaptığını öğrenmeden Masema'yı nasıl öldüreceklerini konuşacaklardı.

Perrin sinirle yumruğunu avucuna vurdu. Şimdiye dek Masema'yı unutmuştu. Adamın gece çökmeden, yüz adamlık bir şeref kıtası ile birlikte gelmesi gerekiyordu. Şansı varsa o zamana dek Mayeneli izciler dönerdi, hemen arkalarından da diğerleri.

"Lord Perrin?" dedi Grady arkasından ve Perrin döndü. İki Asha'man atlarının önünde durmuş, kararsızca dizginleri ile oynuyorlardı. Grady nefes aldı ve sözlerine devam etti. Neald onayla başını sallıyordu. "İkimiz Yolculuk ederek büyük mesafeler katedebiliriz. Ve onu yakalayan grubu bulursak, eh, birkaç yüz Aiel'in bile iki Asha'man'ın onu geri getirmesini engelleyebileceğinden kuşkuluyum."

Perrin hemen yola çıkmasını söylemek için ağzını açtı, sonra yine kapattı. Grady bir çiftçiydi, doğru, ama asla bir avcı ya da ormancı olmamıştı. Neald taş duvarsız her yerin köy olduğunu sanıyordu. Bir ayak izini meşe ağacından ayırt edebilirlerdi, ama izleri bulsalar bile, büyük olasılıkla ikisi de izlerin hangi yöne gittiğini bilemezdi. Elbette, Perrin onlarla gidebilirdi. Jondyn kadar iyi değildi, ama... Gidebilirdi ve Dannil'i Arganda ile başa çıkmak üzere yalnız bırakırdı. Ve Masema ile. Bilgelerin entrikalarından bahsetmeye bile gerek yoktu.

"Gidin, toplanın," dedi sessizce. Balwer neredeydi? Görünürlerde yoktu. Onun Faile'i bulmaya gitmiş olması pek olası değildi. "Size burada ihtiyaç olabilir."

Grady şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı ve Neald'ın ağzı açık kaldı.

Perrin onlara itiraz etme fırsatı tanımadı. Kapakları bağlı alçak çadıra yürüdü. Bağları dışarıdan çözmenin yolu yoktu. Bilgeler rahatsız edilmek istemediğinde, ne klan şefleri, ne de başka herhangi biri tarafından rahatsız edilmek istiyorlar demekti. İki Nehir Lordu unvanı ile ortalarda dolanan bir ıslaktopraklı da dahil. Perrin kemer bıçağını çıkardı ve bağları kesmek için eğildi, ama daha bıçağını giriş kapaklarının arasındaki aralıktan sokmadan, biri içeriden bağcıkları çözüyormuş gibi silkelendiler. Perrin doğruldu ve bekledi.

Çadır kapakları açıldı ve Nevarin dışarı süzüldü. Şalını beline dolamıştı, ama nefesinin buharı dışında, havanın buz gibi olduğuna dair en ufak ipucu vermiyordu. Yeşil gözleri Perrin'in elindeki hançere takıldı ve bileziklerini şıngırdatarak yumruklarını kalçalarına dayadı. Kemikleri sayılacak kadar zayıftı; uzun, saman sarısı saçları koyu renk, katlanmış bir mendille arkada tutuluyordu ve Nynaeve'den bir el uzundu, ama Perrin'in aklına her zaman onu getiriyordu. Çadırın girişini tıkayacak şekilde dikildi.

"Düşüncesizsin, Perrin Aybara." Hafif sesi sakindi, ama Perrin kadının onun kulaklarını yumruklamayı düşündüğü izlenimine kapıldı. Tıpkı Nynaeve gibi. "Ama bu koşullar altında bu anlaşılabilir bir şey. Ne istiyorsun?"

"Nasıl?.." Perrin durup yutkundu. "Ona nasıl davranacaklar?"

"Bilemem, Perrin Aybara." Kadının yüzünde duygudaşlık yoktu, aslında hiçbir ifade yoktu. Aieller bu konuda Aes Sedailere ders verebilirlerdi. "Ağaçkatilleri dışındaki ıslaktopraklıları tutsak almak geleneklere aykırıdır, ama bu değişti. Gerek olmadan öldürmek de öyle. Ama pek çok kişi *Car'a'carn*'ın açıkladığı gerçekleri kabullenmeyi reddetti. Bazıları Kasvete kapıldı ve mızraklarını attı, ama yine mızraklarını almış olabilirler. Diğerleri, nasıl yaşamamız gerektiğini düşünüyorlarsa o şekilde yaşamak üzere çekip gittiler. Klanlarını ve boylarını terk edenlerin hangi gelenekleri koruyacaklarını, hangilerini terk edeceklerini bilemem." Sergilediği tek duygu, klan ve boylarını terk edenlere karşı hissettiği tiksintiydi.

"Işık, kadın, bir fikrin olmalı! Kuşkusuz bir tahmin yürütebilirsin..."

"Mantıksız mantıksız konuşma," diye sözünü kesti kadın. "Bu tür koşullar altında erkekler sık sık yapar bunu, ama sana ihtiyacımız var. Sen sakinleşene kadar seni bağlamamız gerekirse diğer ıslaktopraklılar karşısındaki konumuna pek faydası dokunmaz bence. Çadırına git. Düşüncelerini kontrol altında tutamıyorsan, düşünemez hale gelene kadar iç. Ve bir toplantı halindeyken bizi rahatsız etme." Eğilerek çadıra girdi yine

ve kapakları çekiştirerek kapattı, bağcıklar bağlanırken kapaklar yine silkelendi.

Perrin başparmağını bıçağının keskin kenarında gezdirerek kapalı kapaklara baktı, sonra bıçağı kınına soktu. İçeri dalarsa Nevarin'in tehdidini yerine getirebilirlerdi. Hem, Perrin'in bilmek istediği şeyi onlar söyleyemezdi. Kadının böyle bir zamanda sır saklayacağını sanmıyordu. En azından Faile hakkında.

İki Nehirlilerin çoğu gittikten sonra tepe sessizleşmişti. Hâlâ aşağıdaki Ghealdan kampını izlemekte olan adamlar soğuğa karşı ayaklarını yere vuruyorlardı, ama kimse konuşmuyordu. Koşturan *gai'shain*'ler neredeyse hiç ses çıkartmıyorlardı. Ağaçlar Ghealdan ve Mayene kamplarını kısmen perdeliyordu, ama Perrin iki kampta da arabaların yüklenmekte olduğunu görebiliyordu. Nöbetçileri yerinde tutmaya karar verdi. Arganda onu uyutmaya çalışıyor olabilirdi. Öyle kokan biri... *Mantıksız*, diye bitirdi düşünceyi, kuru kuru.

Tepede yapacak işi kalmamıştı, bu yüzden çadırına kalan sekiz yüz metre mesafeyi yürümeye başladı. Faile ile paylaştığı çadıra. Yürürken sendeliyordu, kar seviyesi yükseldiğinde zahmetle ilerliyordu. Isınmak kadar rüzgârda savrulmasını da engellemek amacıyla, pelerinine sıkı sıkı sarındı. Isınmak imkânsızdı.

Oraya vardığında İki Nehirli kampında koşturmaca vardı. Arabalar hâlâ geniş bir halka halinde duruyordu, Dobraine'in Cairhien'deki arazilerinden gelmiş adamlar ve kadınlar arabaları yüklüyorlardı ve diğerleri atları eyerlemeye hazırlanıyorlardı. Kar bu kadar derinken, araba tekerlekleri çamura saplanmış gibi olurlardı, bu yüzden tekerlekler arabaların yan taraflarına bağlanmış, yerlerine tahta kızaklar tutturulmuştu. Soğuğa karşı kat kat giyinmiş, bu yüzden olduklarından iki kat geniş görünen Cairhienliler ona bakmak için duraksamadılar, ama onu gören her İki Nehirli, bir başkası tarafından dürtüklenip işine bakması söylenene kadar durup bakakaldı ona. O bakışlardaki duygudaşlığa kimse kelimeler eklemediği için memnundu Perrin. Biri konuşacak olsa metanetini kaybedeceğini ve ağlayacağını düşünüyordu.

Burada da yapacak işi yok gibiydi. Kocaman çadırı –onun ve Faile'in çadırı– çoktan sökülmüş, içindeki eşyalar ile birlikte bir arabaya yüklenmişti. Basel Gill, ellerinde uzun bir liste ile, arabalar boyunca yürüyordu. Şişman adam *shambayan* görevini üstlenmişti, Faile'in ve Perrin'in ev idaresini, mısır ambarına dadanan bir sincabın şevki ile

yürütüyordu. Şehir duvarları dışında yolculuk etmekten çok şehirlere alışık olan Basel Gill soğuktan mustaripti, pelerinine ek olarak boynuna kalın bir eşarp dolamış, sarkık siperli keçe şapka ve kalın, yün eldivenler takmıştı. Bir sebepten, Gill onu görünce irkildi ve arabalarla ilgilenmek hakkında bir şeyler mırıldandıktan sonra mümkün olduğunca hızla uzaklaştı. Tuhaf.

O sırada Perrin'in aklında tek bir şey vardı ve Dannil'i bulduğunda saat başı tepedeki nöbetçileri değiştirmesini ve herkesin sıcak yemek yediğinden emin olmasını emretti.

"İlk önce adamlara ve atlara bak," dedi ince, ama güçlü bir ses. "Ama sonra kendine bakmalısın. Tencerede sıcak çorba ve bir tür ekmek var. Biraz da tütsülenmiş jambon koydum. Miden dolu olursa ayaklı ölüme daha az benzersin."

"Teşekkür ederim, Lini," dedi. Ayaklı ölüm? Işık, ölümden çok ölü gibi hissediyordu. "Birazdan yerim."

Faile'in baş nedimesi kırılgan görünüşlü bir kadındı. Derisi parşömene benzemişti ve beyaz saçlarını kafasının tepesinde topuz yapmıştı, ama sırtı dimdikti ve kara gözleri berrak ve keskindi. Ama şimdi alnı endişeyle kırışmıştı ve elleri pelerinini sıkı sıkı kavramıştı. Faile için endişeleniyordu kesinlikle, ama...

"Maighdin onunlaydı," dedi Perrin ve kadının başını sallamasına ihtiyacı yoktu. Maighdin her zaman Faile'in yanında dolaşıyor gibiydi. Bir hazine, diyordu Faile ona. Ve Lini kadını kızı sayıyor gibiydi, ama zaman zaman Maighdin bundan Lini kadar zevk almıyormuş gibi görünüyordu. "Onları geri getireceğim," diye söz verdi. "Hepsini." Bunu söylerken sesi kırılacaktı neredeyse. "Sen işine bak," diye devam etti telaşla. "Birazdan yerim. Benim ilgilenmem gereken... gereken..." Lafını bitirmeden, uzun adımlarla uzaklaştı.

İlgilenmesi gereken hiçbir şey yoktu. Faile'den başka hiçbir şey düşünemiyordu. Araba halkasından çıkana kadar, adımlarının onu nereye götürdüğünü bilmiyordu.

Atlardan yüz adım uzakta, karların içinden alçak, kayalık bir sırt çıkıyor, kara bir zirve oluşturuyordu. Oradan, Elyas ile diğerlerinin bıraktığı izleri görebilirdi. Oradan, onların dönüşünü görebilirdi.

Daha sırtın dar zirvesine varmadan epey önce, burnu yalnız olmadığını söyledi ona, orada kimin beklediğini söyledi. Diğer adam dinlemiyordu, çünkü adam ancak Perrin karları eze eze geldiğinde çöktüğü yerden fırladı. Tallanvor'un çelik eldivenli elleri uzun kılıç kabzasını yoğuruyordu. Adam

kararsızca Perrin'e baktı. Hayatı boyunca sert darbeler almış, uzun boylu bir adamdı ve genelde kendinden çok emin davranırdı. Belki de Faile yakalandığında orada olmadığı için bir söylev beklemişti, halbuki Faile onu koruyacak silahlı adamları reddediyordu, koruma fikrini reddediyordu. En azından Bain ve Chiad dışında, onları saymıyor gibiydi. Ya da belki, yalnızca Perrin'in yalnız kalmak için onu arabalara geri göndereceğini düşünmüştü. Perrin yüzü... Lini ne demişti... ayaklı ölüme daha az benzesin diye çabaladı. Tallanvor Maighdin'e âşıktı ve Faile tahminlerinde eminse yakında onunla evlenirdi. Adamın orada beklemeye hakkı vardı.

Alacakaranlık çökerken orada durdular ve izledikleri karlı ormanda hiçbir şey kıpırdamadı. Karanlık tek bir hareket görmeden geldi. Masema da gelmedi, ama Masema Perrin'in aklına da gelmedi. Tombul ay karların üzerinde beyaz beyaz parlıyor, dolunay kadar ışık veriyordu sanki. Ta ki bulutlar onu saklayana kadar. Sonra karların üzerinde, gittikçe daha yoğun gölgeler kaydı. Kuru bir hışırtıyla kar yağmaya başladı. İzleri örtecek kar. Soğukta, sessizce durdular orada, kar yağışını izleyerek ümitle beklediler.

3
Gelenekler

Yakalandıkları ilk saatten beri, karlı koruluklarda bata çıka ilerlerken, Faile donmaktan endişe ediyordu. Rüzgâr esiyor, duruyordu, esiyor, duruyordu. Dağınık ağaçlardan pek azı hâlâ yapraklıydı ve o yaprakların çoğu da ölmüş, kahverengi kahverengi sarkıyordu. Rüzgârlar engelle karşılaşmadan ormanda esiyordu ve esintiler ne kadar hafif olursa olsun buz taşıyordu. Perrin, bir şekilde Masema'nın gizli işlerini öğrendiği umudu dışında, aklına gelmemişti. Ve Shaidoları, elbette. Ona söyleyebilecek tek kişi o Berelain denen şırfıntı olduğu halde. Berelain'in pusudan kurtulduğunu ve Perrin'e her şeyi anlattığını umuyordu. Ve sonra bir çukura düşüp boynunu kırdığını. Ama kocasından çok daha acil endişeleri vardı.

Bu havaya güz gibi demişti, ama Saldaea'nın güzünde insanlar donarak ölebilirdi ve giysilerinden geriye yalnızca siyah, yün çorapları kalmıştı. Çoraplarından biri ile dirsekleri arkasında sıkı sıkı bağlanmıştı, ikincisi tasma gibi boynuna dolanmıştı. Cesur sözler çıplak ten için pek örtü sağlamıyordu. Terleyemeyecek kadar üşüyordu, ama kısa süre sonra, onu tutsak edenlere yetişme çabası ile bacakları ağrımaya başlamıştı. Peçeli erkek ve Kızlardan oluşan Shaido alayı karların diz boyuna geldiği yerlerde yavaşlıyordu, ama ayak bileklerine geldiği yerlerde yine tekdüze bir koşuya dönüyorlardı ve yorulmak bilmiyorlardı. Bu mesafede atlar daha hızlı gidemezdi. Faile titreyerek tasmasının ucunda çabaladı ve takırdamasın diye sıktığı dişlerinin arasından derin derin nefes almak için elinden geleni yaptı.

Shaidoların sayısı, saldırı sırasında tahmin ettiğinden daha azdı, yüz elli kişiden fazla olmadıklarını düşünüyordu ve hepsi mızraklarını ya da yaylarını hazır tutuyorlardı. Onları hazırlıksız yakalamak pek olası değil

gibiydi. Dizlerine kadar gelen yumuşak çizmelerinin altında ezilen karın hafif gıcırtısı dışında sessizlik içinde, daima tetikte, hayalet gibi süzülüyorlardı. Ama yeşil, gri ve kahverengi kıyafetleri beyazlığın üzerinde göze çarpıyordu. Bain ile Chiad, Ejderduvarı’nı aştıktan sonra, yeşil topraklarda saklanmalarına yardım etsin diye giysilerine yeşilin de eklendiğini söylemişti. Bu insanlar neden kış için beyaz eklememişlerdi? Bu halleriyle, uzaktan kolaylıkla seçilebilirlerdi. Faile, daha sonra, kaçma zamanı geldiğinde faydalı olabilecek her şeyi fark etmeye, hatırlamaya çalışıyordu. Diğer tutsakların da aynı şeyi yaptıklarını umuyordu. Perrin onu bulmaya gelecekti kesinlikle, ama hesaplarında kurtarılmak yoktu. Kurtarılmayı beklersen, sonsuza dek bekleyebilirdin. Dahası, bu grup Shaidoların kalanı ile buluşmadan, bir an önce kaçmaları gerekiyordu. Nasıl kaçacağını bilemiyordu henüz, ama bir yol olmalıydı. Şanslı olduğu tek bir konu vardı, asıl Shaido grubu günler uzakta olmalıydı. Amadicia’nın bu tarafı kargaşa içindeydi, ama yakınlarda binlerce Shaido olsa mutlaka duyardı.

İlk başlarda, bir kez, onunla yakalanan kadınlara bakmaya çalıştı, ama bunun tek sonucu sendeleyip bir kar yığınına düşmesi oldu. Beyaz karların içine yarı gömülmüşken buz gibi şokla inledi, sonra tasmasını tutan iri yarı Shaido onu ayağa kaldırdığında yine inledi. Perrin kadar geniş ve tam bir baş uzun olan Rolan onu saçlarından yakalayıp kaldırdı ve çıplak poposuna bir şaplak atarak yola koydu ve bir kez daha uzun adımlar atmaya başlayarak hızlanmaya zorladı. Sanki bir midilliyi harekete geçirmek için şaplak atmıştı. Çıplak olmasına rağmen, Rolan’ın mavi gözleri bir kadına bakan bir erkek gibi bakmıyordu. Faile’in içinde bir parça bunun için minnettardı. Bir parça da belli belirsiz... hayretler içindeydi. Adamın ona şehvetle, hatta ilgiyle bakmasını istemiyordu kesinlikle, ama o ifadesiz bakışlar neredeyse hakarete varıyordu! Bundan sonra düşmemeye dikkat etti, ama mola vermeden saatler geçtikçe, ayakta kalmak için bile gittikçe daha fazla çaba gerekmeye başladı.

Başlangıçta önce hangi organlarının donacağı hakkında endişeleniyordu, ama sabah geçip gittikten, akşam çöktükten sonra ayaklarına odaklandı. Rolan ve önündeki diğerleri karları ezerek bir tür patika açıyorlardı, ama keskin kenarları saklamaya yetecek kadar kar kalıyordu ve Faile arkasında, yerinde donan kırmızı lekeler bırakmaya başladı. Soğuğun kendisi daha da kötüydü. Faile soğuk yanması görmüştü. Ayak parmaklarının kararmaya başlamasına ne kadar kalmıştı?

Sendeleyerek ilerlerken, her adımda ayağını geriyor, ellerini durmaksızın oynatıyordu. En riskli bölgeler el ve ayak parmaklarıydı, ama açıkta kalan tüm derisi tehlikedeydi. Yüzü ve geri kalanı konusunda ancak umut besleyebilirdi. Ayaklarını germek canını acıtıyordu, kesiklerin yanmasına sebep oluyordu, ama herhangi bir duygu, hiç hissetmemekten daha iyiydi. Hisler gittiği zaman, pek az zamanı kalmış demekti. Ger ve adım at, ger ve adım at. Bu düşüncelerini dolduruyordu. Titrek bacaklar üzerinde ilerlemeye devam ediyor, ellerini ve ayaklarını donmaktan koruyordu. İlerlemeye devam ediyordu.

Aniden Rolan'a çarptı ve nefes nefese, adamın geniş göğsünden sekti. Yarı sersemlemişti, belki yarıdan da fazla sersemlemişti, bu yüzden adamın neden durduğunu fark etmemişti. İlerideki diğerleri de öyle, birkaçı arkasına bakıyordu, kalanlar dışa dönmüş, ihtiyatla tetikte bekliyorlardı, saldırı bekliyormuş gibi silahlarını kaldırmışlardı, Faile'in ancak bu kadarını görecek kadar zamanı oldu, sonra Rolan saçlarını avuçladı ve Faile'in bir ayağını kaldırmak için eğildi. Işık, adam gerçekten de midilli gibi davranıyordu ona.

Adam saçlarını ve ayağını bıraktı, kolunu bacaklarına doladı ve bir sonraki an Faile'in gözlerinin önündeki manzara tepetaklak oldu. Adam onu kaldırmış, sırtındaki boynuz yay çantasının yanında, baş aşağı omzuna atmıştı. Adam en kolay taşıma pozisyonunu bulmak için onu kayıtsızca kaydırırken Faile'in içinde kızgınlık kabardı, ama öfkesini kabardığı gibi hızla bastırdı. Bu ne zamanı, ne de yeriydi. Ayakları kardan kurtulmuştu; önemli olan tek şey buydu. Ve bu şekilde taşınırken nefeslerine dikkat edebiliyordu. Ama adam onu uyarabilirdi.

Bir çabayla diğer tutsakları görene kadar boynunu gerdi ve onların hâlâ orada olduğunu görünce rahatladı. Çıplak tutsaklardı, doğru, ama Faile ancak bir cesedin geride bırakılacağından emindi. Yürüyen diğerleri çoraplarla, kaybettikleri giysilerden kesilmiş kumaş şeritlerle tasmalanmışlardı ve çoğunun kolları arkadan bağlanmıştı Alliandre artık çıplaklığını saklamaya çalışarak iki büklüm olmuyordu. Ghealdan Kraliçesi'nin iffeti için hissettiği endişenin yerini başkaları almıştı. Nefes nefeseydi ve titriyordu ve ayaklarını incelemek için eğilen tıknaz Shaido bağlı dirseklerinden tutup destek olmasa düşerdi. Bir Aiel için tıknaz demek, çoğu yerde fark edilmeden geçebilecek olmak demekti, ama adamın omuzları neredeyse Rolan'ınki kadar genişti. Alliandre'nin sırtına dökülen siyah saçlar dağınıktı, yüzü perişandı. Arkasında, Maighdin de o kadar kötü

durumda görünüyordu, kızıl altın saçları darmadağın olmuştu ve mavi gözleri dik dik bakıyordu, ama sıska bir Kız ayağını kaldırırken kendi başına ayakta durmayı başarıyordu. Bir şekilde, Faile'in hizmetçisi, dağınık bir kraliçe de olsa, Alliandre'den daha fazla kraliçe gibi görünüyordu.

Onlarla karşılaştırıldığında, Bain ve Chiad Shaidolardan daha kötü durumda değil gibiydi, ama Chiad'ın yanağı yakalandıkları sırada aldığı darbe yüzünden şişmiş ve sararmıştı. Ve Bain'in kısa, alev kızılı saçları kuruyan kanla keçeleşmişti ve yüzüne yayılan kan donmuş gibiydi. Bu kötüydü; o yara iz bırakabilirdi. Ama iki Kız nefes nefese değildi, hatta incelemek için kendi ayaklarını kaldırdılar. Tutsaklar arasında yalnızca onlar bağlanmamıştı –onları bağlayan tek şey zincirlerden de sağlam geleneklerdi. Kaderlerini sakinlikle kabullenmişlerdi ve *gai'shain* olarak bir sene bir gün hizmet göreceklerdi. Bain ve Chiad kaçmasına yardım edebilirdi –Faile geleneklerin onları ne kadar sınırladığından emin değildi– ama kendileri kaçamaya çalışmazdı.

Son tutsaklar, Lacile ile Arrela, Kızları taklit etmeye çalışıyordu elbette ve bunda farklı başarılar gösteriyorlardı. Uzun boylu bir Aiel adam minik Lacile'i kolunun altına sıkıştırıp ayaklarına bakmıştı ve kadının solgun yanakları utançla kızarmıştı. Arrela uzun boyluydu, ama ondan sorumlu olan iki Kız Faile'den de uzundu ve Tearlı kadını kayıtsız bir rahatlıkla idare ediyorlardı. Kızlar dürtükleyince kadının esmer yüzü bir kaş çatma ile çarpıldı. Belki hızla çakılan el konuşmaları da etkili olmuştu. Faile kadının sorun çıkarmayacağını umdu, şimdi değil. *Cha Faile*'deki herkes Aieller gibi olmaya, Aiellerin yaşadığını düşündükleri gibi yaşamaya çalışıyorlardı, ama Arrela bir Kız *olmayı* istiyordu ve Sulin ve diğerleri ona el konuşmasını öğretmeyi reddettiği için kızıyordu. Bain ve Chiad'ın Faile'e biraz öğrettiğini bilse daha da kötü hissederdi. Kızların şimdi söyledikleri iki kelimeden ancak birini anlamasına yetiyordu, ama yine de biraz anlıyordu. Arrela'nın anlamaması daha iyiydi. Islaktopraklının ayaklarının yumuşak olduğunu, fazla şımartılmış ve yumuşak biri olduğunu düşünüyorlardı ve bunlar kadını kesinlikle kızdırırdı.

Ama Faile'in Arrela hakkında endişelenmesine gerek olmadığı ortaya çıktı. Kızlardan biri onu omzuna kaldırırken Tearlı kadın gerildi –Kız sendelermiş gibi yaptı ve bol elini kullanarak, diğer Kız'ı peçesinin arkasında güldüren bir yorum yaptı– ama Aiel adamların omuzlarından uysal uysal sarkan Bain ile Chiad'a baktıktan sonra, surat asarak taşınmasına izin verdi. Onu tutan iri yarı adam onu aniden döndürüp aynı

pozisyona getirirken Lacile ciyakladı, ama sonra, yüzü hâlâ kıpkırmızı olsa da, sessizleşti. Aielleri taklit etmelerinin avantajları vardı kesinlikle.

Ama Faile'in sorun çıkarmasını beklediği son kadınlar, Alliandre ile Maighdin, bambaşka bir meseleydi. Neler olduğunu anlar anlamaz, iki kadın çılgınca mücadele etmeye başladı. Aslında mücadele sayılmazdı, dirsekleri arkalarından sıkı sıkı bağlanmış iki çıplak, bitkin kadındılar, ama kıvrandılar, bağırdılar, yakına gelen herkesi tekmelemeye çalıştılar, hatta Maighdin dikkatsiz davranan bir Aiel'in eline dişlerini geçirdi ve yabandomuzu avlamakta kullanılan köpekler gibi orada asılı kaldı.

"Kesin şunu, sizi aptallar!" diye seslendi Faile onlara. "Alliandre! Maighdin! Bırakın sizi taşısınlar! Bana itaat edin!" Ne hizmetçisi, ne de kulu kulak astı sözlerine. Maighdin dişlerini bir Aiel'e geçirmiş aslan gibi hırladı. Alliandre yere indirilmişti, ama hâlâ bağırıyor, ayaklarını sallıyordu. Faile bir emir daha vermek için ağzını açtı.

"*Gai'shain* sessiz olacak," diye homurdandı Rolan, hızla şaplak atarak.

Faile dişlerini gıcırdattı ve kendi kendine homurdandı. Buna yeni bir şaplak kazandırdı! Adam hançerlerini kemerinin arkasına tıkmıştı. Birini eline geçirirse!.. Hayır. Dayanılması gereken şeye dayanılırdı. Faile kaçmaya kararlıydı, ama faydasız hareketler yapmayacaktı.

Maighdin'in mücadelesi Alliandre'ninkinden yalnızca biraz daha uzun sürdü, sonunda iki iri yarı adam kadının çenelerini Shaido'nun elinden koparabildiler. İki adam gerekmişti. Faile şaşkınlık içinde, Maighdin'e vurmak yerine, ısırılan adamın elindeki kanı silkelediğini ve güldüğünü gördü! Ama bu Maighdin'i kurtarmadı. Biraz sonra Faile'in hizmetçisi yüzüstü Kraliçe'nin yanında, karların üzerinde yatıyordu. Karın soğuğu ile birkaç saniye inlemelerine ve titremelerine izin verildi. Biri Kız olan iki Shaido yakındaki ağaçların arasından çıktılar. Ağır kemer bıçakları ile uzun sopalardaki çıkıntıları yontuyorlardı. İki kadının kürek kemiklerinin arasına birer ayak yerleştirildi, çırpınan eller engel olmasın diye bağlı dirsekleri yakalandı ve beyaz kalçalar üzerinde kırmızı kırbaç izleri çiçeklenmeye başladı.

Başta iki kadın mücadele etmeye, nasıl tutulurlarsa tutulsunlar kıvranmaya devam ettiler. Mücadeleleri, dik oldukları zamana göre daha faydasızdı. Bellerinden yukarıda, savurdukları başları ve çılgınca salladıkları elleri dışında hiçbir yerleri kıpırdamıyordu. Alliandre bunu ona yapamayacakları hakkında haykırıp duruyordu. Bu koşullar altında aptalca olsa da, bir kraliçe için anlaşılabilir bir şeydi. Açık ki yapabilirlerdi ve

yapıyorlardı da. Şaşırtıcı şekilde, Maighdin aynı delici inkârlarla sesini yükseltti. Bir hanımın hizmetçisi değil de kraliyet ailesinden sanırdınız. Faile Lini'nin Maighdin'i sopaladığını ve bu tür isterilerin hiç yaşanmadığını biliyordu. Her durumda, inkârlar iki kadın için de hiçbir şeyi değiştirmedi. Yöntemli darbeler, iki kadın da tekmeler savurarak sözsüzce ulumaya başlayana dek sürdü ve ne olur ne olmaz diye biraz daha devam etti. Sonunda diğer tutsaklar gibi omuzlara alındıklarında, ağlayarak sarktılar. Mücadele istekleri tamamen kaybolmuştu.

Faile duygudaşlık hissetmedi. O aptallar her sopa darbesini hak etmişlerdi ona göre. Soğuk yangısı ve yaralı ayaklar bir yana, ne kadar uzun süre dışarıda çırılçıplak kalırlarsa, aralarından bazılarının hayatta kalamaması olasılığı o kadar yükselirdi. Shaidolar onları bir tür sığınağa götürüyor olmalıydı ve Alliandre ile Maighdin o sığınağa varmalarını geciktirmişti. Belki on beş dakikadan daha fazla gecikmemişlerdi, ama ölüm ile yaşam arasındaki farkı birkaç dakika belirleyebilirdi. Ayrıca, sığınaklarına vardıktan ve ateşlerini yaktıktan sonra Aieller bile biraz gevşerlerdi. Ve omuzlarda taşınırken dinlenebilirlerdi. Fırsat yakaladıklarında onu kullanmaya hazır olabilirlerdi.

Shaidolar tutsaklarını taşıyarak bir kez daha hızla ilerlemeye başladılar. Ormanda öncekinden de hızlı gidiyorlardı sanki. Faile sallanırken yanındaki yay çantasına çarpıyordu. Başı dönmeye başladı. Rolan'ın her uzun adımı karnını sarsıyordu. Gizli gizli, devamlı dürtüklenip çarpmayacağı bir pozisyon bulmaya çalıştı.

"Kıpırdama, yoksa düşersin," diye mırıldandı Rolan, yatıştırmak için bir atı okşuyormuş gibi Faile'in kalçasını okşayarak.

Faile başını kaldırdı ve Alliandre'ye kaşlarını çattı. Ghealdan Kraliçesi'nin yüzü görünmüyordu ve kalçalarının tepesinden dizlerinin arkasına kadar kırmızı sopa izleri ile kaplıydı. Aslında bir düşününce, kısa bir gecikme ve birkaç sopa darbesi, onu bir tahıl çuvalı gibi sarsan bu hödükten koca bir parça ısıması karşılığında küçük bir bedeldi. Ama eli olmazdı. Gırtlağını ısırmak daha doğru olurdu.

Cesur düşünceler ve faydasızdan da beter. Aptalca. Omuzda taşınırken bile, soğukla mücadele etmesi gerektiğini biliyordu. Bazı açılardan taşınmanın daha kötü olduğunu fark etmeye başlamıştı. Yürürken en azından dik durmak ve ayakta kalmak için çabalaması gerekiyordu, böylece uyanık kalıyordu, ama gece çöktükçe ve karanlık koyulaştıkça, Rolan'ın

omuzlarında sallanması uykusunu getiriyordu. Hayır. Zihnini uyuşturan soğuktu. Kanını ağırlaştıran. Onunla mücadele etmeliydi, yoksa ölecekti.

Düzenli olarak ellerini ve bağlı kollarını oynattı, bacaklarını gerdi, gevşetti, gerdi, gevşetti, kaslarını kanını hızlandırmaya zorladı. Perrin'i düşündü, onun Masema hakkında ne yapması gerektiğini, direnirse onu nasıl ikna edeceğini planladı. Faile'in *Cha Faile*'i casus olarak kullandığını öğrendiğinde yaptıkları tartışmanın üzerinden geçti, onun öfkesini nasıl karşılayacağını, nasıl karşılık vereceğini planladı. İnsanın kocasının öfkesini dilediği yöne yönlendirmek bir sanattı ve Faile bunu bir uzmandan, annesinden öğrenmişti. Harika bir tartışma olacaktı. Daha sonra kavgalarını harika bir biçimde telafi edeceklerdi.

Perrin ile kavgalarını nasıl telafi edeceklerini düşünürken kaslarını çalıştırmayı unuttu, bu yüzden tartışmaya ve planlamaya odaklanmaya çalıştı. Ama soğuk düşüncelerini uyuşturuyordu. Düşüncelerinin ucunu kaçırmaya başladı ve başını iki yana sallayıp baştan başlaması gerekti. Rolan'ın kıpırdamaması hakkındaki homurtuları işe yarıyordu, odaklanacak, onu uyanık tutacak bir ses. Bu gerçeği kabullenmekten nefret etse de, poposuna attığı şaplakların bile faydası oluyordu, her biri onu sarsarak uyandırıyordu, Bir süre sonra yine kıpırdanmaya başlıyor, sonra öyle kıvranıyordu ki düşecek gibi oluyor, kaba şaplaklara davetiye çıkarıyordu. Uyanık kalmak için her şeye razıydı. Ne kadar zaman geçtiğini bilemiyordu, ama kıpırdanmaları ve kıvranmaları zayıflamaya başlamıştı, artık Rolan değil şaplak atmak, homurdanmıyordu bile. Işık, adamın onu davul gibi çalmasını istiyordu.

Işık aşkına, neden böyle bir şey istiyorum ki? diye düşündü donuk donuk ve zihninin bir köşesinde, savaşı kaybettiğini fark etti. Gece olması gerekenden daha karanlık geliyordu. Karların üzerinde parlayan ay ışığını bile seçemiyordu. Ama kaydığını hissediyordu, daha derin bir karanlığa doğru gittikçe daha hızlı kayıyordu. Sessizce feryat ederek uykuya daldı.

Düşler geldi. Geniş, taş bir şöminede kükreyen ateşin önünde, Perrin'in kucağına oturmuştu, Perrin ona öyle sıkı sarılmıştı ki Faile zar zor kıpırdayabiliyordu. Perrin acı verecek şekilde kulaklarını ısırırken, kıvırcık sakalları Faile'in yanağına sürtünüyordu. Aniden odada büyük bir rüzgâr esti, ateşi mum gibi söndürdü. Ve Perrin dumana dönüşüp rüzgârda kayboldu. Acı karanlıkta yapayalnız kalan Faile rüzgârla mücadele etti, ama rüzgâr onu tepetaklak yuvarlıyordu, başı öyle dönüyordu ki yukarıyı

aşağıdan ayıramıyordu. Buz gibi karanlıkta yapayalnız yuvarlanırken, Perrin'i bir daha bulamayacağını biliyordu.

Donmuş bir arazide koşuyor, bir kar yığınından çıkıp bir başkasına batıyor, düşüyor, ayağa kalkıp panik içinde koşuyordu. İçine çektiği hava öyle soğuktu ki boğazından camdan kıymıklar gibi geçiyordu. Çevresindeki çıplak dallardan sarkıtlar sarkıyordu ve yapraksız ormanda keskin bir rüzgâr uluyordu. Perrin çok kızgındı ve Faile'in kaçması gerekiyordu. Bir şekilde, tartışmanın detaylarını hatırlayamıyordu, yalnızca bir şekilde güzelim kurdunu gerçek bir öfkeye ittiğini, bir şeyler fırlatmaya başlamasına sebep olduğunu hatırlıyordu. Yalnız, Perrin bir şeyler fırlatmazdı. Uzun zaman önce yaptığı gibi, onu dizine yatıracaktı. Ama bundan neden kaçıyordu ki? Sonradan telafi edeceklerdi. Ve Faile onu küçük düşürmesinin bedelini ödetecekti elbette. Her durumda, o da bir iki kez, kasıtsızca, iyi nişanlanmış bir çanak ya da sürahi ile biraz kan çıkarmıştı ondan ve Perrin'in onu gerçekten incitmeyeceğini biliyordu. Ama aynı zamanda, kaçması gerektiğini, hareket etmesi gerektiğini, yoksa öleceğini biliyordu.

Beni yakalarsa, diye düşündü kuru kuru, *en azından bir parçam ısınacak.* Ve buna gülmeye başladı, ta ki ölü beyaz arazi çevresinde dönene kadar. Faile yakında kendisinin de öleceğini anladı.

Devasa şenlik ateşi tepesine dikilmiş, yüksek bir kütük yığınının çevresinde alev alev yanıyordu. Çıplaktı. Ve üşüyordu, çok üşüyordu. Ateşe ne kadar yanaşırsa yanaşsın, ilikleri donmuş gibiydi, eti bir darbeyle paramparça olacakmış gibiydi. Daha da yanaştı, yanaştı. Ateşin sıcaklığı arttı, ta ki sıcaktan irkilene kadar, ama acı soğuk derisinin altında kaldı. Daha yakına. Ah, Işık, sıcaktı, çok sıcak! Ve hâlâ içi üşüyordu. Daha yakına. Kavurucu acıyla çığlık atmaya başladı, ama içi hâlâ buz gibiydi. Daha yakına. Daha yakına. Ölecekti. Çığlık attı, ama yalnızca sessizlik ve soğuk vardı.

Gündüz olmuştu, ama gökyüzü kurşuni bulutlarla doluydu. Düzenli bir kar yağıyordu, tüy gibi taneler ağaçların arasında esen rüzgârda döne döne düşüyordu. Şiddetli bir rüzgâr değildi, ama buzdan dillerle yalıyordu. Dallarda beyaz yığınlar oluşmuştu ve kendi ağırlıkları ve rüzgârla çöküyorlar, yere dökülüyorlardı. Açlık midesini kör dişlerle kemiriyordu. Beyaz yünden başlığı yüzünü saklayan çok uzun boylu, kemikli bir adam ağzına bir şey tıktı; geniş, kil bir kupanın kenarı. Adamın gözleri şaşırtıcı bir yeşildi, tıpkı zümrütler gibi ve çevresinde büzülmüş yara izleri vardı. Faile'in yanında, kahverengi yünden battaniyenin üzerinde diz çökmüştü.

Faile’in çıplaklığı bir başka, çizgili gri bir battaniye ile örtülmüştü. Bol bal katılmış sıcak çayın tadı dilinde patladı ve kupayı çekmesin diye Faile adamın kaslı bileğini iki eliyle zayıfça kavradı. Dişleri kupaya çarpıyordu, ama buharları tüten, şerbet gibi tatlı sıvıyı açgözlülükle içti.

“O kadar acele etme; hiç dökmemen gerek,” dedi yeşil gözlü adam uysallıkla. O vahşi yüzde, o yuvarlanan çakıl taşları gibi seste uysallık tuhaf kaçıyordu. “Onurunu incittiler. Ama sen bir ıslaktopraklısın, bu yüzden belki de senin için sayılmaz.”

Yavaş yavaş, bunun bir düş olmadığını anladı. Düşünce, gölgeden bir sızıntı gibi geldi, ama kavramaya çalıştığında kaçtı. Beyaz cüppeli, kaba saba adam *gai’shain*’di. Tasması ve bağları gitmişti. Adam bileğini onun zayıf ellerinden çekti, ama yalnızca omzundan sarkan deri bir su matarasından koyu renk bir sıvı dökmek için. Kupadan buharlar ve çay kokusu yükseldi.

Faile öyle fena titriyordu ki düşecek gibi oluyordu. Kalın, çizgili battaniyeye sarındı. Ayakları alev alev yanıyordu. İstese de ayakta duramazdı. İstediğinden değil. Yerde çöktüğü sürece, battaniye ayakları dışında her yerini saklıyordu; ayağa kalksa bacakları, hatta daha fazlası ortaya çıkardı. Onun düşündüğü ısınmaktı, edep değil, ama ikisini de çok fazla koruyamıyordu. Açlığın dişleri keskindi ve titremekten kendini alamıyordu. İçi donmuştu ve çayın sıcaklığı yalnızca bir anıydı. Kasları bir haftalık, sulanmış pelte gibiydi. Dolan kupaya bakmak, içindeki çaya imrenmek geçiyordu içinden, ama kendini yoldaşlarına bakmaya zorladı.

Hepsi yanına dizilmişlerdi, Maighdin, Alliandre, hepsi, battaniyeler üzerinde diz üstü çökmüş, kar serpilmiş battaniyeler altında titriyorlardı. Her birinin önünde şişman bir su tulumu, bir kupa ya da kadeh tutan bir *gai’shain* diz çökmüştü, Bain ve Chiad bile susuzluktan yarı ölü kadınlar gibi içiyorlardı. Biri Bain’in yüzündeki kanı silmişti, ama Faile’in onları gördüğü son seferin aksine, iki Kız başka herkes kadar yorgun ve titrekti. Alliandre’den Lacile’e, yoldaşları –Perrin’in kullandığı deyim neydi?– geri geri bir düğümün gözünden geçirilmiş gibi görünüyordu. Ama herkes yaşıyordu; önemli olan buydu. Ancak yaşayan biri kaçabilirdi.

Onları getiren, Rolan ve diğer *algai’d’siswai*’ler diz çökmüş sıranın uzak ucunda toplanmışlardı. Beş erkek ve üç kadın vardı. Yerdeki kar Kızların dizlerine kadar geliyordu. Kara peçelerini göğüslerine sarkıtmış, tutsakları ve *gai’shain*’leri duygusuzca izliyorlardı. Faile bir an, kaygan bir düşünceyi kavramaya çalışarak kaşlarını çattı onlara. Evet, elbette. Diğerleri

neredeydi? Kalanlar bir sebepten gitmişse kaçmak daha kolay olurdu. Bir şey daha vardı, bir türlü yakalayamadığı puslu bir soru daha.

Aniden sekiz Aiel'in ötesindekiler gözüne çarptı ve soru ile yanıt aynı anda geldi. *Gai'shain*'ler nereden gelmişti? Yüz adım kadar uzakta, dağınık ağaçlardan ve yağan kardan perdenin arkasında, insanlar, yük hayvanları ve arabalardan oluşan kesintisiz bir geçit alayı vardı. Sel gibi akıyorlardı. Yüz elli Shaido yerine, başa çıkması gereken tüm bir klan vardı şimdi. Çevre arazi anarşi içinde olsa bile, bunca insanın dikkat çekmeden Abila'nın bir iki gün uzağından geçmesi imkânsız geliyordu, ama kanıt gözlerinin önündeydi işte. İçi kurşun gibiydi. Belki kaçmak daha zor olmazdı, ama buna inanmıyordu.

"Onurumu nasıl incittiler?" diye sordu titreyerek, sonra dişleri takırdamasın diye çenesini kapattı. Ve *gai'shain* kupayı bir kez daha kaldırdığında yine açtı. Kıymetli sıvıyı boğulurcasına içti ve kendini daha yavaşça yutmaya zorladı. Bal öylesine yoğundu ki başka zaman olsa midesini bulandırırdı, ama açlığını biraz gideriyordu.

"Siz ıslaktopraklılar hiçbir şey bilmiyorsunuz," dedi yara izli adam önemsemezce. "*Gai'shain*'ler, doğru düzgün cüppeler verilene kadar hiçbir şekilde giydirilmez. Ama sizin donup öleceğinizden korktular ve sizi saracak, ceketlerinden başka bir şey yoktu. Islaktopraklıların utanma duygusu varsa, siz utandırıldınız, zayıf olduğunuz ilan edildi. Rolan ve diğerlerinin çoğu *Mera'din*, ama Efalin ve kalanlar bu hataya düşmemeliydi. Efalin buna izin vermemeliydi."

Utandırılmak mı? Kızdırılmak daha uygun geliyordu. Faile'in içinden bir nimet gibi gelen kupadan uzaklaşmak gelmiyordu, bu yüzden gözlerini yuvarlayarak onu bir tahıl çuvalı gibi taşıyan ve merhametsizce şaplak atan deve baktı. Belli belirsiz, o şaplakları minnetle karşıladığını hatırlar gibiydi, ama bu imkânsızdı. Elbette imkânsızdı! Rolan günün çoğu ve gece boyunca, sırtında birini taşıyarak koşmuş bir adam gibi görünmüyordu. Beyaz buharlar çıkaran nefesi rahattı. *Mera'din?* Kadim Lisan'da Kardeşsiz anlamına geldiğini sanıyordu ve onun için hiçbir şey ifade etmiyordu, ama *gai'shain*'in sesinde bir horgörü tınısı vardı. Bain ve Chiad'a soracaktı, Aiellerin ıslaktopraklılara, hatta yakın dostları olan ıslaktopraklılara anlatmadığı şeylerden olmadığını umuyordu. Her bilgi kırıntısı kaçmasına yardım edebilirdi.

Demek soğuğa karşı tutsaklarını sarmışlardı, öyle mi? Eh, Rolan ve diğerleri olmasa kimse donma tehlikesi ile yüz yüze kalmazdı. Yine de,

adama küçük bir iyilik borçlu olabilirdi. Her şey düşünülünce, çok küçük. Belki yalnızca kulaklarını keserdi. Binlerce Shaido ile çevriliyken fırsat bulabilirse. Binlerce mi? Shaidoların sayısı yüz binleri buluyordu ve on binlercesi *algai'd'siswai* idi. Faile kendi kendine kızarak ümitsizlikle mücadele etti. Kaçacaktı; hepsi kaçacaklardı ve adamın kulaklarını yanında götürecekti!

"Rolan'ın hak ettiğini almasını sağlayacağım," diye mırıldandı *gai'shain* kupayı yeniden doldurmak için aldığında. Adam gözlerini kısarak, şüpheyle baktı ona ve Faile telaşla ekledi. "Dediğin gibi, ben bir ıslaktopraklıyım. Çoğumuz öyle. Biz *ji'e'toh*'u izlemeyiz. Sizin geleneklerinize göre, bizim *gai'shain* alınmamamız gerekiyordu, öyle değil mi?" Adamın yaralı yüzü değişmedi, gözünü bile kırpmadı. Belirsiz bir düşünce, henüz çok erken olduğunu, Faile'in üzerinde durduğu zemini bilmediğini söylüyordu, ama soğuktan donmuş düşünceler diline hâkim olamadı. "Ya Shaidolar başka gelenekleri de bozmaya karar verirse? Zamanınız tamamlandığı zaman sizi salıvermemeye karar verebilirler."

"Shaidolar pek çok geleneği bozdu," dedi adam sakin sakin, "ama ben bozmam. Beyaz giymem gereken yarım seneden fazla zamanım var. O zamana dek, geleneklerin gerektirdiği gibi hizmet ederim. Bu kadar çok konuşabiliyorsan, belki de yeterince çay içmişsindir, ha?"

Faile beceriksizce kupayı kaptı adamdan. Adamın kaşları kalkınca, yanakları kızararak bir eliyle battaniyesini becerebildiğince düzeltti. Bu adam kesinlikle bir kadına baktığını biliyordu. Işık, kör bir öküz gibi çam deviriyordu! Düşünmek, yoğunlaşmak zorundaydı. Sahip olduğu tek silah beyniydi. Ve o anda, donmuş peynirden farkı yoktu. Sıcak, tatlı çaydan büyük yudumlar alarak, binlerce Shaido tarafından çevrili olmayı avantaj olarak kullanmanın bir yolunu aradı. Ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Hiçbir şey.

4
Öneriler

“Bakalım burada neyimiz var?” dedi sert bir kadın sesi. Faile başını kaldırdı ve bir anlığına sıcak çayı unutarak bakakaldı.

İki Aiel kadın ve yanlarında çok daha kısa bir *gai'shain* kadın döne döne yağan karların içinde yaklaşmışlardı. Kalçalarına gelen kardan örtüde bata çıka yürüyorlardı, ama yine de kuvvetli adımlar atmayı başarıyorlardı. En azından uzun boylu kadınlar başarıyordu; *gai'shain* sendeliyor, ayak uydurmaya çalışıyordu ve diğer kadınlardan biri bunu başardığından emin olmak için elini kadının bir omzuna koymuştu. Görülmeye değer manzaraydı. Beyazlı kadın başını becerebildiğince uysallıkla eğmişti ve bir *gai'shain*’den beklendiği gibi ellerini geniş kol yenlerinin içinde kavuşturmuştu, ama cüppesi kalın ipek gibi parlıyordu, belinde altın ve ateş damlalarından girift bir kemer vardı ve aynı malzemeden, boynunu kaplayan bir tasma başlığın hemen içinde görülebiliyordu. Benzerini, krallar dışında pek az kişi karşılayabilirdi. *Gai'shain* ne kadar tuhaf olursa olsun, Faile’in incelediği diğer kadınlardı. Bir şey ona Bilge olduklarını söylüyordu. Başka biri olamayacak kadar güçlü bir yetke havası taşıyorlardı; bu kadınlar emir vermeye ve itaat görmeye alışıktı. Ama bunun dışında, sırf varlıkları ile dikkat çekiyorlardı. *Gai'shain*’i çekiştire çekiştire getiren kadın başına koyu gri bir şal sarmış sert, mavi gözlü bir kartala benziyordu ve çoğu Aiel erkek kadar boyluydu. Diğeri ise Perrin’den en az yarım el daha uzundu! Ama bir parçası dışında iri bir kadın değildi. Saman sarısı saçları beline kadar geliyordu ve koyu renk bir mendille arkada tutuluyordu. Kahverengi şalını omuzlarına sarmıştı, açık renk bluzundan fırlayan derin dekoltesini teşhir edecek kadar açıktı. Bu hava onca açık

giyinmişken kadın nasıl donmuyordu? Onca ağır, fildişi ve altın kolye buzdan yapılmış gibi geliyor olmalıydı!

Diz çökmüş tutsakların önünde durduklarında, kartal suratlı kadın onaylamazca, onları yakalayan Shaidolara kaşlarını çattı ve boş eliyle sertçe, gidebileceklerini işaret etti. Bir sebepten, *gai'shain*'in omzunu sıkı sıkı tutmaya devam ediyordu. Üç Kız hemen döndüler ve geçmekte olan bir Shaido kalabalığına doğru seğirttiler. Adamlardan biri de döndü, ama Rolan ve diğerleri takip etmeden önce ifadesizce bakıştılar. Belki bir anlamı vardı, belki yoktu. Faile aniden bir anafora yakalanmış, çılgınca saman çöplerine tutunmaya çalışan birinin nasıl hissedeceğini anladı.

"Elimizde olan şey Sevanna için daha fazla *gai'shain,*" dedi inanılmaz ölçüde uzun boylu olan kadın eğlenti dolu bir sesle. Bazılarının güzel diyebileceği, güçlü bir yüzü vardı, ama diğer Bilgelerin yanında yumuşak kalıyordu. "Tüm dünya *gai'shain* olana kadar Sevanna tatmin olmayacak, Therava. Buna ben itiraz edeceğimden değil," diye bitirdi bir kahkaha atarak.

Kartal bakışlı Bilge gülmedi. Yüzü taş gibiydi. Sesi de taş gibiydi. "Sevanna'nın elinde şimdiden çok fazla *gai'shain* var, Someryn. Bizim elimizde çok fazla *gai'shain* var. Onlar yüzünden koşuyor olmamız gerekirken emekliyoruz." Demirden bakışları diz çökmüş sırada gezindi.

O bakışlar ona dokunduğunda Faile irkildi ve telaşla yüzünü kupaya gömdü. Therava'yı daha önce hiç görmemişti, ama bir bakışta kadının nasıl biri olduğunu anlamıştı, her meydan okumayı tamamen ezmeye hevesli, kayıtsız bir bakışta meydan okuma görebilen bir kadın. Sarayda aptal bir asil ya da yolda karşılaştığı biri olsa da yeterince kötü olurdu, ama bu kartal ona özel ilgi beslemeye başlarsa kaçması zordan da beter olurdu. Yine de, kadını göz ucu ile izlemeye devam etti. Yüzünden otuz santim uzakta, pulları güneş altında ışıldayan çizgili bir engereği izlemek gibi bir his veriyordu.

Uysal, diye düşündü. *Uysal uysal diz çöküyorum, kafamın içinde çayımı içmekten başka düşünce yok. Dönüp bir daha bakmana gerek yok, seni soğuk bakışlı cadı.* Onun gördüğünü diğerlerinin de gördüğünü umuyordu.

Alliandre görmemişti. Şişmiş ayaklar üzerinde doğrulmaya çalıştı, sendeledi, sonra irkilerek dizleri üzerine çöktü. Buna rağmen yağan karların içinde, başını kaldırarak, dimdik çöktü ve kırmızı çizgili battaniyesine, şahane bir elbisenin üzerindeki, incecik ipekten bir şalmış gibi sarındı.

Çıplak bacakları ve dağınık saçları etkiyi biraz bozuyordu, ama kadın yine de kaideye oturtulmuş kibir timsaliydi.

“Ben Alliandre Maritha Kigarin, Ghealdan Kraliçesi,” diye bildirdi yüksek sesle, serseri külhanbeylerine hitap eden bir kraliçe gibi. “Bana ve arkadaşlarıma iyi muamele ederseniz ve bize bu kadar kaba davrananları cezalandırırsanız akıllılık etmiş olursunuz. Bizim karşılığımızda büyük bir fidye alabilirsiniz, hayal edemeyeceğiniz kadar büyük ve suçlarınız affedilir. Bağlı olduğum leydi ve ben, ayarlamalar yapılana kadar uygun bir konut talep ediyoruz. Leydimin hizmetçisi için de. Zarar görmedikleri sürece, diğerleri daha azı ile idare edebilirler. Leydimin en düşük hizmetkârı bile kötü muamele görecek olursa, fidye ödemeyi reddederim.”

Faile’in içinden inlemek geldi –ahmak kadın bunları basit haydutlar mı sanmıştı?– ama buna zaman bulamadı.

“Bu doğru mu, Galina? Kadın ıslaktopraklı bir kraliçe mi?” Tutsakların arkasından bir başka kadın at sırtında yaklaştı. Yüksek, siyah iğdiş atı karda yumuşak adımlarla yürüyordu. Faile kadının Aiel olması gerektiğini düşündü, ama emin olamıyordu. Diğer kadın at sırtındayken emin olmak güçtü, ama en azından Faile kadar uzun boylu görünüyordu ve Aieller dışında pek az kadın o kadar uzun boylu olurdu, özellikle de güneşten kararmış yüzünde o yeşil gözler varken. Ama... O bol, koyu renk etek ilk bakışta Aiel kadınların eteklerine benziyordu, ama at binmek için bölünmüştü ve ipekten dikilmiş gibi görünüyordu. Bej rengi bluzu da öyle ve eteğinin altından, üzengilerdeki kırmızı botları görünüyordu. Uzun, altın rengi saçlarını geride tutan geniş, katlanmış mendil kırmızı ipek brokardandı ve üzerine başparmağı kalınlığında, altın ve ateş damlalarından yapılmış bir halka oturtulmuştu. Bilgelerin işlenmiş altın ve oyulmuş fildişi takılarının aksine, bu kadının şişman incilerden, zümrütlerden, safirlerden ve yakutlardan oluşan kolyeleri, Someryn’in sergilediği kadar açık dekoltesini yarı gizliyordu. Neredeyse dirseklerine gelen bilezikleri de, aynı şekilde, iki Bilge’nin taktıklarından farklıydı. Aieller yüzük takmazdı, ama bu kadının her parmağında mücevherler parlıyordu. Koyu renk şal yerine, beyaz kürk astarlı, altın sırma kenarlı, parlak kırmızı bir pelerin sert rüzgârda dalgalanıyordu. Ama kadın eyerine, at sırtındaki bir Aiel’in beceriksizliği ile oturmuştu. “Ve bir kraliçenin,” kadının dili, sözcüğe yabancıymış gibi takıldı, “bağlı olduğu hanım? Yani Kraliçe ona sadakat yemini mi etmiş? Gerçekten güçlü bir kadınmış o zaman. Yanıt ver bana, Galina!”

İpeklere bürünmüş *gai'shain* omuzlarını kaldırdı ve atlı kadına yaltaklanırcasına gülümsedi. “Bir kraliçeye sadakat yemini ettirdiğine göre gerçekten de güçlü bir kadın, Sevanna,” dedi hevesle. “Hiç böylesini duymamıştım. Ama kadının olduğunu söylediği kişi olduğunu sanıyorum. Seneler önce, bir kez Alliandre'yi gördüm ve hatırladığım kız büyüyüp bu kadına dönüşmüş olabilir. Ve Ghealdan Kraliçesi olarak taç giydi. Amadicia'da ne işi olduğunu bilmiyorum. Bir fark etseler, Beyazpelerinler ya da Ailron hemen kaparlar onu...”

“Yeter, Lina,” dedi Therava kararlılıkla. Galina'nın omzundaki el omzunu gözle görülür bir biçimde sıktı. “Dırdır etmenden nasıl nefret ettiğimi biliyorsun.”

Gai'shain tokat yemiş gibi irkildi ve ağzını sıkı sıkı kapattı. Titreyerek Therava'ya gülümsedi, Sevanna için olduğundan daha sefil bir biçimde yaltaklandı. Ellerini kenetlerken parmaklarının birinde altın parladı. Gözlerinde de korku çaktı. Kara gözler. Kesinlikle Aiel değil. Therava kadının yaltaklanmalarının farkında değil gibiydi; gelmesi emredilmiş ve itaat etmiş bir köpekten farksızdı. Onun dikkati tamamen Sevanna'daydı. Someryn dudakları horgörüyle bükülerek yan yan *gai'shain*'e baktı, ama şalını göğsüne kapattı ve Sevanna'ya da baktı. Aieller duygularını yüzlerine pek yansıtmıyordu, ama kadının Sevanna'dan hoşlanmadığı ve aynı zamanda onun yanında ihtiyatlı davrandığı açıktı.

Faile'in bakışları kupanın üzerinden atlı kadını da izliyordu. Bir açıdan, Logain'i ya da Mazrim Taim'i görmek gibiydi. Sevanna da ismini gökyüzüne kan ve ateşle yazmıştı. Sevanna'nın getirdiği şeyin etkilerinden kurtulması için Cairhien'in senelere ihtiyacı olacaktı ve olayların dalgaları Andor'a, Tear'a ve daha ötelere yayılmıştı. Perrin Couladin adlı bir adamın suçu olduğunu söylemişti, ama Faile her şeyin arkasında kimin eli olduğunu kestirecek kadar çok şey duymuştu bu kadın hakkında. Ve Dumai Kuyuları'ndaki katliamın Sevanna'nın hatası olduğuna kimse karşı çıkmıyordu. Perrin orada neredeyse ölüyordu. Bu yüzden Sevanna üzerinde kişisel olarak hakkı vardı. Bu hakkı elde edebilirse Rolan'ın kulaklarından vazgeçebilirdi.

Frapan giyinmiş kadın atını yavaşça diz çökmüş kadın sırasının önünde yürüttü, yeşil gözleri neredeyse Therava'nınkiler kadar soğuktu. Siyah atın toynaklarının altında ezilen karın sesi aniden çok yüksek geldi. “Hizmetçi olan hanginiz?” Tuhaf bir soru. Maighdin gergin bir çeneyle duraksadı,

sonra elini battaniyenin altından çıkarıp kaldırdı. Sevanna düşünceli düşünceli başını salladı. “Peki... Kraliçenin sadakat yemini ettiği hanım?”

Faile kıpırdamamayı düşündü, ama öyle ya da böyle, Sevanna ne bilmek istiyorsa öğrenecekti. Gönülsüzce elini kaldırdı. Ve soğuktan daha fazlası ile titredi. Therava o zalim gözlerle, dikkatle izliyordu. Sevanna’ya ve onun seçtiklerine dikkat ediyordu.

İnsan o delici bakışların nasıl farkında olmaz, anlamıyordu Faile, ama Sevanna iğdiş atını geri çevirip sıra boyunca yürütürken farkında değil gibiydi. “O ayaklarla yürüyemezler,” dedi Sevanna bir an sonra. “Çocuklarla birlikte ata binmeleri için bir sebep göremiyorum. Onlara Şifa ver, Galina.”

Faile irkildi, neredeyse kil kupayı düşürecekti. Kupayı *gai’shain*’e doğru uzattı ve asıl yapmak istediği buymuş gibi göstermeye çalıştı. Zaten kupa boştu. Yara izli adam sakin sakin kupayı çay dolu tulumdan doldurmaya başladı. Şifa mı? Kuşkusuz gerçekten de kastettiği...

“Pekâlâ,” dedi Therava, *gai’shain* kadını ittirip sendelemesine sebep olarak. “Çabuk yap, küçük Lina. Beni hayal kırıklığına uğratmak istemediğini biliyorum.”

Galina düşmeden topladı kendini ve bata çıka tutsaklara doğru yürüdü. Yer yer dizlerine dek kara gömülüyordu, cüppesi karda sürükleniyordu, ama kadın hedefine ulaşmaya kararlıydı. Yuvarlak yüzünde birbirine karışmış korku ve tiksinti vardı, bir de... heves olabilir miydi? Sonuçta, mide bulandırıcı bir birleşimdi.

Sevanna turunu tamamladı ve Faile’in onu açıkça görebileceği yere döndü, atını Bilgelere çevirerek dizginledi. Kadının dolgun dudakları gergindi. Soğuk rüzgâr pelerinini savuruyordu, ama kadın ne bunun, ne de başına yağan karın farkında gibiydi. “Biraz önce haber aldım, Therava.” Sesi sakindi, ama gözlerinde şimşekler çakıyor olmalıydı. “Bu gece Joninelerle birlikte kamp kuruyoruz.”

“Beşinci bir boy,” diye yanıt verdi Therava dümdüz bir sesle. Rüzgâr ve kar onun için de yok gibiydi. “Beş ve kalan yetmiş sekizi rüzgârda dağılmış halde. Shaidoları yeniden birleştirme yeminini hatırlaman iyi olur, Sevanna. Sonsuza dek beklemeyeceğiz.”

Şimdi şimşekler yoktu. Sevanna’nın gözleri patlayan yeşil volkanlar gibiydi. “Ben her zaman söylediğimi yaparım, Therava. Sen de bunu hatırlasan iyi olur. Aynı zamanda, bana *danışmanlık* ettiğini hatırla. Klan şefi adına konuşan *benim.*”

İğdiş atını çevirdi, topuklarını hayvanın kaburgalarına vurdu ve insan ve araba ırmağına doğru dörtnala götürmeye çalıştı, ama bu kadar derin karda hiçbir at yapamazdı bunu. Siyah at yürüyüş hızından daha çabuk gitmeyi başardı, ama çok da çabuk değil. Therava ile Someryn, maske kadar ifadesiz yüzlerle atın ve binicinin yağan kardan perdenin arkasında kaybolmalarını izlediler.

En azından Faile açısından önemli bir konuşma olmuştu. Gördüğü zaman arp teli kadar sıkı bir gerginliği ve karşılıklı nefreti tanırdı. Nasıl yapabileceğini çözebilirse, faydalanılabilecek bir zayıflık. Ve Shaidoların hepsi orada değil gibiydi. Ama gelip geçen bitmek tükenmek bilmez insan akışına bakarak, yeterinden de fazlası var gibiydi. O sırada Galina yanına geldi ve başka her şey aklından uçup gitti.

Yüzüne perişan bir kendine hâkimiyet ifadesi oturtmaya çalışarak, Galina tek kelime etmeden Faile'in başını iki eline aldı. Faile inlemiş olabilirdi; emin olamıyordu. Yarı doğulurken dünya yanından uçup geçmiş gibi oldu. Saatler geçti, yürek atışları yavaşladı. Beyazlara bürünmüş kadın geriledi ve Faile yüzüstü kahverengi battaniyenin üzerine yıkıldı ve kaba yünün üzerinde nefes nefese yattı, kaldı. Ayakları artık acımıyordu, ama Şifa her zaman kendi açlığını getirirdi ve Faile dünkü kahvaltıdan beri hiçbir şey yememişti. Yemeğe benzeyen herhangi bir şeyden tabak tabak yiyebilirdi. Artık yorgun hissetmiyordu, ama kasları artık pelte değil su gibiydi. Kendi ağırlığı altında bükülmek isteyen kollarına dayanarak doğruldu, sallanarak gri çizgili battaniyeye sarındı. Galina onun başını kavramadan hemen önce gördüğü şey, Şifa'nın kendisi kadar fena sersemletmişti onu. Minnetle, yara izli adamın buharları tüten kupayı dudaklarına tutmasına izin verdi. Kendi parmaklarının tutabileceğinden emin değildi.

Galina zaman harcamadı. Sersemlemiş Alliandre yüzüstü düştüğü yerden doğrulmaya çalışıyordu, çizgili battaniyesinin yere kaydığının farkında değildi. Sopa izleri kaybolmuştu, elbette. Maighdin hâlâ iki battaniyenin arasında yayılmış, yatıyordu. Gevşek kol ve bacakları battaniyenin altından, her yönden fırlıyor, kadın kendini toplamaya çalışırken zayıfça seğiriyordu. Başı Galina'nın ellerinin arasında olan Chiad kollarını açarak ayağa fırladı ve ciğerlerindeki tüm havayı boşalttı. Faile izlerken, yüzündeki sarı şişkinlik kayboldu. Galina Bain'e geçtiğinde Chiad mızrak yemiş gibi düşüverdi, ama sonra hemen yine kıpırdanmaya başladı.

Faile çayına ve hızla düşünmeye döndü. Galina'nın parmağındaki altın bir Büyük Yılan yüzüğüydü. Şifa olmasa, kadına her kim vermişse, tuhaf bir armağan olduğunu düşünürdü. Galina Aes Sedai'ydi. Öyle olmalıydı. Ama bir Aes Sedai burada, *gai'shain* cüppesi içinde ne yapıyordu? Sevanna'nın bileğini yalamaya ve Therava'nın ayaklarını öpmeye hazır görünmesinden bahsetmiyordu bile! Bir Aes Sedai!

Sıranın sonundaki, gevşekçe yatan Arrela'nın önünde doğrulan Galina, bu kadar kısa sürede bu kadar çok kişiye Şifa vermenin gerektirdiği çabayla nefes nefeseydi. Bir övgü sözü beklermiş gibi Therava'ya baktı. İki Bilge onu görmezden geldiler ve kafa kafaya verip konuşarak Shaido alayına doğru yürümeye başladılar. Aes Sedai bir an sonra kaşlarını çattı, cüppesinin eteklerini topladı ve becerebildiğince hızla takip etti onları. Ama birden çok kez arkasına dönüp baktı. Faile, yağan kar aralarına bir perde indirdikten sonra bile bunu yapmaya devam ettiğini hissediyordu.

Diğer yandan başka *gai'shain*'ler geldi, bir düzine erkek ile kadın ve içlerinden yalnızca biri Aiel'di, saçlarından çenesine kadar uzanan ince, beyaz bir yara izi taşıyan sırım gibi bir kızıl kafa. Faile kısa, solgun Cairhienliyi tanıdı, diğerlerinin Amadicialı ya da Altaralı olabileceğini düşündü, daha uzun boylu ve daha esmerdiler, hatta bir de bronz tenli Domanlı vardı. Domanlı ve diğer kadınlardan biri bellerinde parlak altından geniş zincir kemerler ve boyunlarında yassı zincirden tasmalar taşıyorlardı. Erkeklerden bazıları da! Her durumda, *gai'shain*'lerin üzerindeki mücevherler, tuhaf olmaları dışında önemsiz kalıyordu, özellikle de getirdikleri yiyeceklerin ve giyeceklerin yanında.

Yeni gelenlerden bazıları ekmek, sarı peynir ve kurutulmuş biftek dolu sepetler taşıyordu, daha önce gelmiş *gai'shain*'lerin ellerinde hâlâ çay dolu su tulumları vardı. Beceriksizce ve iffetten çok hıza önem vererek giyinirken ağzını yakışıksız bir telaşla dolduran tek kişi Faile değildi. Başlıklı beyaz cüppe ve altına giydiği iki kalın iç cüppe, sırf soğuk havayı dışarıda tuttuğu için bile harika ısıtıyordu, kalın yün çoraplar ve dize kadar bağcıklı yumuşak Aiel çizmeleri de öyle –çizmeler bile beyazlatılmıştı!– ama karnındaki deliği doldurmuyorlardı. Et çizme derisi kadar sertti, peynir kaya gibiydi ve ekmek daha yumuşak değildi, ama Faile'e ziyafet gibi geldi! Ağzı her lokmada sulanıyordu.

Bir ağız dolusu peynir çiğneyerek son çizme bağcığını da bağladı ve doğrulup cüppesini sıvazladı. Biraz daha ekmek almak için uzandığında, altın takılı, tombul, çirkin ve bitkin bakışlı bir kadın omzundan sarkan

kumaş bir çuvaldan bir başka altın zincirden kemer çıkardı. Faile telaşla yutkunarak geriledi. "Onu almasam daha iyi, teşekkür ederim." Süsleri önemsiz görmekle hata yaptığı gibi, buruk bir his vardı içinde.

"Senin ne istediğin önemli değil," diye yanıt verdi tombul kadın yorgun yorgun. Amadicia aksanı ile konuşuyordu ve kültürlü biri gibiydi. "Artık Leydi Sevanna'ya hizmet ediyorsun. Sana ne veriliyorsa onu giyeceksin ve ne söyleniyorsa onu yapacaksın, yoksa hareketlerindeki kusurları görene dek cezalandırılırsın."

Birkaç adım ötede, Maighdin Domanlı kadını uzak tutmaya, tasmayı takmaya direnmeye çalışıyordu. Alliandre altın zincirli adamın önünde geriliyordu. Ellerini kaldırmıştı ve yüzünde hastalıklı bir ifade vardı. Adam kemerlerden birini ona uzattı. Neyse ki ikisi de Faile'e bakıyordu. Belki ormanda yedikleri dayak bir işe yaramıştı.

Faile derin bir göğüs geçirerek kadınlara başını salladı, sonra tombul *gai'shain*'in geniş kemeri beline takmasına izin verdi. Diğer ikisi onu taklit ederek ellerini indirdiler. Alliandre için bardağı taşıran son damla olmuş gibiydi, kemer ve tasma takılırken bakışlarını boşluğa dikerek durdu. Maighdin bakışları ile ince Domanlıda bir delik açmak için elinden geleni yaptı. Faile cesaret verircesine gülümsemeye çalıştı, ama gülümsemek güçtü. Tasmanın çengeli kapanırken çıkan tıkırtı ona, kilitlenen hapishane kapısının sesi gibi geldi. Kemer ve tasma takıldıkları gibi kolayca çıkartılabilirlerdi, ama kuşkusuz "Leydi Sevanna'ya" hizmet eden *gai'shain*'ler dikkatli gözetim altında bulundurulurlardı. Felaket üstüne felaket geliyordu. Buradan itibaren işler düzelmeye başlamalıydı. Öyle olmak zorundaydı.

Kısa süre sonra Faile kendini titrek bacaklar üzerinde, karda yürürken buldu. Alliandre donuk bakışlarla, sendeleyerek izliyordu, Maighdin ise kaşlarını çatarak. Yük hayvanları çeken, sırtlarında üstü örtülü geniş sepetler taşıyan, tekerlekleri tahta kızaklara bağlanmış el arabaları sürükleyen *gai'shain*'lerle çevrilmişlerdi. Arabaların tekerlekleri de kar kaplı yükün üzerine bağlanmış, kızaklar üzerinde gidiyorlardı. Kar Shaidolara yabancı olabilirdi, ama içinde yolculuk ederken bir şeyler öğrenmişlerdi. Ne Faile, ne de diğer iki kadın yük taşıyordu, ama tombul Amadicialı kadın, yarın ve ondan sonraki her gün yük taşımalarının ya da çekmelerinin bekleneceğini açıkça ifade etmişti. Alayda kaç Shaido olursa olsun, hareket halinde bir ulus olmasa bile, bir şehir gibi görünüyordu. On iki on üç yaşından küçük çocuklar arabalarda gidiyordu, ama başka herkes

yürüyordu. Erkeklerin hepsi *cadin'sor* giymişti, ama kadınların çoğu Bilgeler gibi etekler, bluzlar ve şallar içindeydi ve çoğu erkek ya tek bir mızrak taşıyor ya da silahsız yürüyordu ve diğerlerinden daha yumuşak görünüyordu. Granitten yumuşak taşlar olduğu anlamında yumuşak.

Amadicialı ismini söylemeden, itaat etmezlerse cezalandırılacaklarından başka bir şey söylemeden uzaklaştığı zaman Faile yağan karda Bain ve diğerlerini gözden kaybettiğini fark etti. Kimse onu belli bir yerde tutmaya çalışmıyordu, bu yüzden Alliandre ve Maighdin ile birlikte, bitkinlik içinde alay boyunca ileri geri yürüdü. Ellerini kol yenlerinin içinde kavuşturmak yürümeyi güçleştiriyordu, özellikle de karlara bata çıka ilerlerken, ama ellerini sıcak tutuyordu en azından. Yani açıkta durmalarından daha sıcak. Rüzgâr yüzünden başlıklarını çıkarmıyorlardı. Altın kemerlere rağmen, ne *gai'shain*'ler ne de Shaidolar dönüp bir daha bakıyorlardı onlara. Alayı bir düzineden fazla kez turladılar, ama arayışları sonuçsuz kaldı. Her yer beyaz cüppeli insanlarla doluydu, sayıları cüppesiz olanlardan fazlaydı ve o derin başlıkların herhangi bir arkadaşlarını saklıyor olabilirdi.

"Onları bu gece bulmamız gerekecek," dedi Maighdin sonunda. Beceriksizce de olsa, derin karın içinde uzun adımlarla yürümeyi başarıyordu. Başlığının derinliklerinde mavi gözleri vahşiydi ve boynundaki geniş altın tasmayı, çekip koparmak istermiş gibi kavrıyordu. "Bu halimizle, herkesin attığı bir adıma karşılık biz on adım atıyoruz. Bu gece kampa yerimizden kıpırdayamayacak kadar bitkin varırsak hiçbir işe yaramaz."

Faile'in diğer yanında, Alliandre bir anlığına uyuşukluğundan sıyrılarak Maighdin'in sesindeki kararlılığa karşı tek kaşını kaldırdı. Faile hizmetçisine bakmakla yetindi, ama bu Maighdin'in kekeleyerek kızarması için yeterli oldu. Kadının içine ne girmişti? Hizmetçisinden beklediği şey olmayabilirdi, ama birlikte kaçılacak biri olarak, Maighdin'in canlı ruhundan şikâyet edemezdi. Kadının daha fazla yönlendirememesi yazıktı. Bu konuda Faile'in büyük umutları vardı, ama sonra Maighdin'in faydasızlık ölçüsünde az yeteneği olduğunu öğrenmişti.

"Bu gece olmalı, Maighdin," diye onayladı. Ya da kaç gece gerekirse gereksin. Bundan bahsetmedi. Kulak misafiri olacak kimse bulunmadığından emin olmak için telaşla en yakındaki insanları süzdü. *Cadin'sor*'lu ya da değil, Shaidolar yağan kar altında amaçlılıkla ilerliyor, görünmez bir hedefe doğru kararlılıkla yürüyordu. *Gai'shain*'ler –diğer *gai'shain*'ler– farklı bir amaçlılıkla yürüyordu. İtaat et ya da ceza gör. "Bizi

nasıl görmezden geldiklerine bakarak," diye devam etti, "yol kenarına düşüvermek mümkün olmalı. Bir Shaido'nun burnunun dibinde yapmadığınız sürece. İçinizden biri bir fırsat yakalarsa, kullansın. Bu cüppeler karın içinde saklanmanıza yardımcı olur ve bir köy bulduktan sonra, büyük zarafet gösterip verdikleri altınlar kocama ulaşmanızı sağlar. Bizi takip ediyordur." Çok hızlı olmadığını umuyordu. En azından çok yakından olmadığını. Burada bir Shaido ordusu vardı. Diğerleri ile karşılaştırıldığında küçük bir ordu belki, ama Perrin'inkinden büyük.

Alliandre'nin yüzü kararlılıkla sertleşti. "Sizsiz gitmem," dedi yumuşak sesle. Yumuşak, ama kararlı bir sesle. "Sadakat yeminimi hafife almayacağım, Leydim. Ya sizinle kaçarım ya da kaçmam!"

"İkimiz için de konuşuyor," dedi Maighdin. "Basit bir hizmetçi olabilirim," sözcüğe horgörü yüklemişti, "ama kimseyi geride, bu... haydutların arasında bırakmam!" Sesi yalnızca kararlı değildi; itiraz kabul etmiyordu. Bu işi atlattıktan sonra, gerçekten de kadının konumuna uyması için Lini'nin onunla uzun uzun konuşması gerekecekti!

Faile itiraz etmek için ağzını açtı –hayır, emir vermek için; Alliandre ona sadakat yemini etmişti ve tutsaklık beynini nasıl tutuşturmuş olursa olsun Maighdin hizmetçisiydi! Onun emirlerini yerine getireceklerdi!– ama sözcükler dilinde söndü.

Shaido dalgası yara yara kara şekiller yaklaşıyordu. Kar yağışı içinde, şalları yüzlerini çevreleyen bir grup Aiel kadınına dönüştüler. Therava başı çekiyordu. Onun bir mırıltısı üzerine diğerleri yavaşlayıp arkada kaldı ve Therava Faile ile arkadaşlarına katıldı. Yani yanlarında yürümeye başladı. Vahşi gözleri Maighdin'in şevkini bile kırmış gibiydi, halbuki kadın bir göz atmaktan fazlasını yapmamıştı. Ona göre, *gai'shain*'ler bakmaya değmiyordu.

"Kaçmayı düşünüyorsunuz," diye başladı. Başka kimse ağzını açmadı, ama Bilge, "İnkâr etmeye kalkışmayın!" diye ekledi horgörülü bir sesle.

"Gerektiği gibi hizmet etmeye çalışacağız, Bilge," dedi Faile dikkatle. Başlıklı başını kaldırmadı ve uzun boylu kadın ile göz göze gelmekten kaçındı.

"Âdetlerimiz hakkında biraz bilgin var." Therava şaşırmış gibiydi, ama şaşkınlığı çabucak geçti. "Güzel. Ama uysallıkla hizmet edeceğinize inandığımı sanıyorsanız, beni aptal yerine koyuyorsunuz demektir. Siz üçünüzde de, ıslaktopraklılara göre daha büyük bir gayretlilik görüyorum.

Bazıları asla kaçmaya çalışmaz, ama ancak ölüler başarır bunu. Yaşayanlar her zaman geri getirilir. Her zaman.”

“Sözleriniz kulağıma küpe olacak, Bilge,” dedi Faile alçakgönüllülükle. Her zaman? Eh, bir ilk olmalıydı. “Hepimiz için öyle olacak.”

“Ah, *çok* güzel,” diye mırıldandı Therava. “Sevanna kadar kör birini ikna bile edebilirsiniz. Ama şunu bil, *gai'shain.* Islaktopraklılar beyaz giyen diğerleri gibi değildir. Bir sene bir günün sonunda salıverilmek yerine, çalışamayacak kadar beliniz bükülene, kuruyana kadar hizmet edeceksiniz. Bu kaderden kaçınmak için tek umudunuz benim.”

Faile karda sendeledi ve Alliandre ile Maighdin savrulan kollarını yakalamasa düşecekti. Therava sabırsızca yürümeye devam etmelerini işaret etti. Faile'in midesi bulanıyordu. Kaçmalarına *Therava* mı yardım edecekti? Chiad ve Bain Aiellerin Evler Oyunu hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia eder, onu oynadıkları için ıslaktopraklıları küçük görürdü, ama Faile çevresinde dönen akıntıları tanımıştı artık. Yanlış adım atarsa hepsini altına alacak akıntılar.

“Anlamıyorum, Bilge.” Sesinin aniden bu kadar boğuk çıkmamış olmasını diledi.

Ama belki de Therava'yı ikna eden o boğukluk oldu. Onun gibiler, her şeyden çok korkunun insanları güdülediğine inanırdı. Her durumda, kadın gülümsedi. Sıcak bir gülümseme değildi, yalnızca ince dudakların bükülmesiydi ve yansıttığı tek duygu tatmindi. “Sevanna'ya hizmet ederken üçünüz de izleyecek ve dinleyeceksiniz. Her gün bir Bilge sizi sorgulayacak ve Sevanna'nın söylediği her kelimeyi, kimlerle görüştüğünü raporlayacaksınız. Uykusunda konuşursa, mırıldandıklarını tekrarlayacaksınız. Beni memnun ederseniz, geride bırakıldığınızı göreceksiniz.”

Faile bunda rol almak istemiyordu, ama reddetmek söz konusu değildi. Reddederse, hiçbiri bu geceyi canlı atlatamayabilirdi. Bundan emindi. Therava riske girecek biri değildi. Gece çökene kadar bile hayatta kalmayabilirlerdi; bu kar beyazlara bürünmüş üç cesedi çabucak örterdi ve Therava o anda, oracıkta gırtlaklarını kesmeye karar verse, çevrede itiraz eden herhangi biri çıkacağından kuşkuluydu Faile. Zaten herkes karın içinde ilerlemeye odaklanmıştı. Görmezlerdi bile.

“Bunu haber alırsa...” Faile yutkundu. Kadın ufalanan bir uçurum yamacında yürümelerini istiyordu. Hayır, emrediyordu. Aieller casusları

öldürür müydü? Chiad ya da Bain'i, bunu sormak hiç aklına gelmemişti. "Bizi koruyacak mısınız, Bilge?"

Sert yüzlü kadın Faile'in çenesini çelikten parmaklarla yakaladı, çekip durdurdu ve ayakuçlarında yükselmeye zorladı. Therava'nın bakışları Faile'inkilere saplandı. O bakışlar acı vadediyordu. "Eğer öğrenecek olursa, *gai'shain,* seni kızartmak üzere bizzat bağlarım. Bu yüzden, öğrenmeyeceğinden emin ol. Bu gece onun çadırlarında hizmet edeceksin. Sen ve yüz *gai'shain* daha, bu yüzden dikkatini asıl önemli olandan alacak fazla işin olmayacak."

Therava üçünü dikkatle süzdükten sonra tatminle başını salladı. Üç yumuşak ıslaktopraklı görmüştü, itaat etmek dışında hiçbir şey yapamayacak kadar zayıf. Başka tek kelime etmeden Faile'i bıraktı ve sırtını döndü. Birkaç dakika sonra o ve diğer Bilgeler karda kaybolmuştu.

Üç kadın bir süre sessizlik içinde, bata çıka yürüdüler. Faile değil emir vermek, aralarından birinin yalnız başına kaçması konusunu bile açmadı. Açacak olsa, diğerlerinin yine direneceğinden emindi. Başka her şeye ek olarak, şimdi uysal davranınca Therava ya da Therava korkusu fikirlerini değiştirmiş gibi görünecekti. Faile diğer iki kadını, Therava'dan korktuklarını itiraf etmektense ölmeyi tercih edeceklerini bilecek kadar iyi tanımıştı. Therava onu kesinlikle korkutuyordu. *Ve bunu sesli olarak kabullenmektense dilimi yutarım,* diye düşündü alayla.

"Acaba... kızartmaktan bahsederken ne demek istiyordu," dedi Alliandre sonunda. "Bazen Beyazpelerin Sorgucuları tutsakları şişe bağlayıp ateşin üzerine uzatıyorlarmış, öyle duydum." Maighdin ürpererek kollarını kendine doladı ve Alliandre elini bir anlığına kol yeninden kurtarıp diğer kadının omzunu okşadı. "Endişelenme. Sevanna'nın yüz hizmetkârı varsa, herhangi bir şey işitecek kadar yaklaşamayabiliriz. Ve neleri raporlayacağımızı seçeriz, böylece bizden kaynaklandığı anlaşılmaz."

Maighdin beyaz başlığının içinde acı bir kahkaha attı. "Hâlâ küçük seçeneklerimiz olduğunu düşünüyorsun. Yok. Hiç seçenek sahibi olmamayı öğrenmek zorundasın. O kadın bizi *gayretli* olduğumuz için seçmedi." Sözcüğü tükürürcesine söylemişti. "Sevanna'nın tüm *diğer* hizmetkârlarının Therava'dan aynı dersi aldığına iddiaya girebilirim. İşittiğimiz tek kelimeyi kendimize saklarsak, kadının haberi olacağından emin olabilirsin."

"Haklı olabilirsin," dedi Alliandre bir an sonra. "Ama bir daha benimle bu şekilde konuşmayacaksın, Maighdin. En hafif tabiriyle zorlu koşullar altındayız, ama kim olduğumu *hatırlayacaksın.*"

“Kaçmayı başarana kadar,” diye yanıt verdi Maighdin, “Sevanna’nın hizmetkârısın. Her an kendini hizmetkâr olarak düşünmezsen, o şişe kendi başına tırmansan daha iyi. Ve bizler içinde yer ayır, çünkü bizi de o şişe takacaksın.”

Alliandre’nin başlığı yüzünü gizliyordu, ama her kelime ile sırtı daha da dikleşmişti. Zeki bir kadındı ve yapmak zorunda olduğu şeyi nasıl yapacağını biliyordu, ama kontrol edemediği zamanlarda bir kraliçe gibi patlıyordu.

Kadın patlayamadan Faile konuştu. “Kaçmayı başarana kadar *hepimiz* hizmetkârız,” dedi kararlılıkla. Işık, ihtiyaç duyduğu son şey bu iki kadının didişmesiydi. “Ama özür dileyeceksin, Maighdin. Hemen!” Hizmetçi kadın başını çevirerek, özür olabilecek bir şeyler mırıldandı. Faile bu seferlik üzerinde durmadı. “Sana gelince, Alliandre, senden *iyi* bir hizmetkâr olmanı bekliyorum.” Alliandre, yarı itirazla bir ses çıkardı, ama Faile duymazdan geldi. “Kaçma fırsatı bulmak istiyorsak, ne denilirse yapmalı, sıkı çalışmalı ve olabildiğince az dikkat çekmeliyiz.” Dünyadaki bütün dikkatleri çoktan üstlerine çekmemişler gibi. “Ve Sevanna her hapşırdığında Therava’ya aktaracağız. Öğrenirse Sevanna ne yapar bilmiyorum, ama Therava’yı kızdırırsak onun ne yapabileceğini hepimiz çok iyi biliyoruz, sanırım.”

Bu, herkesi susturmaya yetti. Therava’nın ne yapabileceğine dair hepsinin çok iyi bir fikri vardı ve en kötüsü öldürülmek olmayabilirdi.

Öğlen, kar yağışı dinerek birkaç dağınık taneye dönüştü. Kara, çalkalanan bulutlar hâlâ güneşi gizliyordu, ama Faile öğlene yakın olması gerektiğine karar verdi, çünkü yemek yemelerine izin verildi. Kimse durmamıştı, ama yüzlerce *gai’shain* ellerinde ekmek, kuru biftek dolu sepetler ve çantalar, bu sefer diş kamaştıracak kadar soğuk su dolu tulumlarla alay boyunca dolaştılar. Tuhaf bir şekilde. Faile kar içinde saatlerce yürümenin gerektireceğinden daha fazla acıkmamıştı. Perrin bir kez Şifa görmüştü ve sonra iki gün boyunca kurt gibi acıkmıştı. Belki de Faile’in yaraları onunkinden çok daha hafif olduğu içindi. Alliandre’nin ve Maighdin’in ondan daha fazla yemediklerini fark etti.

Şifa aklına Galina’yı getirdi ve tüm sorular aynı soruda birleşiyordu: *neden?* Bir Aes Sedai –kadın Aes Sedai *olmalıydı*– neden Sevanna’ya ve Therava’ya dalkavukluk etsin? Ya da herhangi birine? Bir Aes Sedai kaçmalarına yardım edebilirdi. Ya da belki etmezdi. Amaçlarına uyuyorsa onları ele verebilirdi. Aes Sedailer ne isterlerse onu yapardı ve Rand al’Thor olmadığınız sürece bunu kabullenmekten başka seçeneğiniz yoktu.

Ama o *ta'veren*'di ve üzerine bir de Yenidendoğan Ejder'di; Faile ise, şu anda elinde pek az çare olan, tepesinde büyük bir tehlike asılı bekleyen bir kadındı. Sorumluluğu altındakilerin tepelerinde asılı olanlardan bahsetmeye bile gerek yoktu. Herhangi birinin önereceği herhangi bir yardıma açıktı. Faile aklına gelen her açıdan Galina'nın durumunu sorgularken soğuk rüzgâr dindi ve kar yağmaya başladı yine, sonra yoğunlaştı, öyle ki on adım öteyi görememeye başladı. Kadına güvenip güvenmemeye karar veremiyordu.

Aniden kar perdesinin ardından bir başka beyaz cüppeli kadının onu izlemekte olduğunu fark etti. Ama o geniş, mücevherli kemeri saklayacak kadar kar yoktu. Faile arkadaşlarının kollarına dokundu ve Galina'ya doğru başını salladı.

Galina fark edildiğini görünce yaklaştı ve Faile ile Alliandre arasında yürümeye başladı. Hâlâ karda zarafetle hareket etmiyordu, ama yürümeye onlardan daha alışık gibiydi. Şimdi dalkavuk bir hali yoktu. Başlığının içindeki yuvarlak yüzü sertti, bakışları keskindi. Ama başını çevirerek, yakında her kim varsa ihtiyatlı bakışlar fırlatıyordu yine de. Leopar rolü yapan bir ev kedisine benziyordu. “Kim olduğumu biliyor musunuz?” diye sordu, on adım uzaktan duyulamayacak bir sesle. “Ne olduğumu?”

“Aes Sedai'ye benziyorsun,” dedi Faile dikkatle, “Diğer yandan, bir Aes Sedai için çok tuhaf bir konumdasın.” Ne Alliandre, ne de Maighdin şaşkınlıkla irkildi, Galina'nın sinirli sinirli ellediği Büyük Yılan yüzüğünü fark ettikleri açıktı.

Galina'nın yanakları kızardı ve öfke gibi göstermeye çalıştı. “Burada yaptığım iş Kule için büyük önem taşıyor, çocuğum,” dedi soğuk soğuk. Yüzündeki ifade, anlamalarının imkânsız olduğunu söylüyordu. Gözleri bir o yana, bir bu yana kayıyor, yağan karı delmeye çalışıyordu. “Başarısız olmamalıyım. Bilmeniz gereken tek şey bu.”

“Sana güvenip güvenemeyeceğimizi bilmemiz gerekiyor,” dedi Alliandre sakin sakin. “Kule'de eğitim görmüş olmalısın, yoksa Şifa bilmezdin, ama şalı kazanmadan yüzüğü kazanmış kadınlar olmuştur ve ben senin Aes Sedai olduğuna inanamıyorum.” Kadın hakkında düşünen tek kişi Faile değildi anlaşılan.

Galina'nın tombul ağzı gerildi ve yumruğunu sıkarak Alliandre'ye doğru kaldırdı, belki tehdit etmek için, belki yüzüğünü göstermek için, belki de her ikisi birden. “Taç taktığın için sana farklı muamele edeceklerini mi sanıyorsun? Eskiden bir taç takmış olduğun için?” Artık öfkeli olduğu

kuşkusuzdu. Kimin dinliyor olabileceğine dikkat etmeyi unutmuştu ve sesi ekşiydi. Söylevinin gücü ile tükürükler uçuşuyordu. "Tüm diğerleri gibi Sevanna'ya şarap getireceksiniz ve sırtını lifleyeceksiniz. Tüm hizmetkârları asiller, zengin tüccarlar ya da asillere hizmet etmeyi bilen kadın ve erkeklerdi. Geri kalanların cesaretini kırmak için her gün beş tanesini kırbaçlatıyor, ki hepsi beğenisini kazansın diye işittikleri hikâyeleri ona taşısın. Kaçmaya çalıştığınız ilk seferde yürüyemeyecek hale gelene dek falakaya çektirecek sizi ve yürüyecek hale gelene kadar bir demirci yapbozu gibi bükülmüş halde bağlatıp arabada taşıtacak. İkinci seferde daha kötü olacak, üçüncüde daha da kötü. Burada, eskiden Beyazpelerin olan bir adam var. Dokuz kez kaçmaya çalıştı. Zorlu bir adam, ama geri getirildiği son seferde, daha cezalandırmak için soyulmadan önce yalvarıyor, merhamet dileniyordu."

Alliandre bu tiradı pek iyi karşılamamıştı. Kızgınlıkla kabardı ve Maighdin hırladı, "Senin başına gelen de bu muydu? Aes Sedai de olsan Kabuledilmiş de, Kule'nin yüz karasısın!"

"Üstlerin konuşurken sessiz ol, yabani!" diye terslendi Galina.

Işık, bu iş biraz daha uzarsa, birbirlerine haykırmaya başlayacaklardı. "Kaçmamıza yardım edeceksen öyle söyle," dedi Faile ipek cüppeli Aes Sedai'ye. Bu konuda kadından şüphe etmiyordu. Yalnızca geri kalan her şeyden şüphe ediyordu. "Değilse, bizden ne istiyorsun?"

İleride, karların içinde bir araba belirdi. Kızaklarından biri yerinden kurtulmuştu ve araba yan yatmıştı. Bir demircinin kollarına ve omuzlarına sahip olan bir Shaido'nun idaresinde, *gai'shain*'ler kızağın yerine takılması için kaldıraçla kaldırıyorlardı onu. Faile ve diğerleri arabanın yanından geçerken sustu.

"Gerçekten de sadakat yemini ettiğin hanım bu mu, Alliandre?" diye sordu Galina, arabanın çevresindeki adamların işitemeyeceği kadar uzaklaştıkları zaman. Yüzü hâlâ öfkeyle kızarmıştı ve sesi bıçak gibiydi. "O kim ki sadakat yemini ediyorsun?"

"Bana sorabilirsin," dedi Faile soğuk soğuk. Kavrulası Aes Sedailer ve kavrulası sırları! Bazen, bunda bir avantaj görmediği sürece Aes Sedailerin insana gökyüzünün mavi olduğunu bile söylemeyeceğini düşünüyordu. "Ben Leydi Faile t'Aybara ve *senin* bu kadarını bilmen yeterli. Bize yardım etmeyi düşünüyor musun?"

Galina sendeledi ve tek dizi üzerine çöktü, Faile'e öyle dikkatle bakıyordu ki Faile bir hata mı yaptığını merak etmeye başladı. Bir an sonra

hata yaptığını anladı.

Aes Sedai ayağa kalktı ve hiç de hoş olmayan bir tavırla gülümsedi. Aslında, Therava'nın olduğu kadar memnun görünüyordu, aynı şekilde, daha da fena memnun olmuş görünüyordu. “t'Aybara,” dedi düşünceli düşünceli. “Saldaealısın. Perrin Aybara adlı genç bir adam var. Kocan mı? Evet, on ikiden vurduğumu görebiliyorum. Bu Alliandre'nin yeminini açıklar, kesinlikle. Sevanna, ismi kocanla ilişkilendirilen bir adam için muhteşem planlar yapıyor. Rand al'Thor. Senin ellerinde olduğunu bilse... Ah, benden öğreneceğinden asla korkma.” Bakışları sertleşti ve aniden gerçekten de bir leopara benzedi. Aç bir leopara. “Hepiniz dediğim gibi yaparsanız öğrenmez. Kaçmanıza bile yardım ederim.”

“Bizden ne istiyorsun?” dedi Faile, hissettiğinden daha ısrarlı bir tavırla. Işık, ismini söyleyerek dikkatleri üzerine çektiği için Alliandre'ye kızmıştı ve şimdi kendisi de aynı şeyi yapmıştı. Daha da kötüsünü. *Hem de babamın ismini söylemeyecek gizlendiğimi sanıyordum,* diye düşündü acı acı.

“Fazla zorlayıcı bir şey değil,” diye yanıt verdi Galina. “Therava'yı fark etmişsinizdir, elbette? Elbette fark etmişsinizdir. Therava'yı herkes fark eder. Therava çadırında bir şey saklıyor, otuz santim uzunluğunda, pürüzsüz, beyaz bir çubuk. Asla kilitlenmeyen, pirinç bantlı kırmızı bir sandığın içinde. Onu bana getirin, ben de giderken sizi yanımda götüreyim.”

“Küçük bir şeye benziyor,” dedi Alliandre kuşkuyla. “Ama eğer öyleyse, neden kendin almıyorsun?”

“Çünkü onu bana getirecek sizler varsınız!” Galina bağırdığını fark ederek büzüldü ve karla perdelenen kalabalıkta dinleyen olup olmadığını arayarak başını çevirdi. Kimse onlardan yana bakmıyor gibiydi, ama yine de sesini alçaltarak kedi gibi tısladı. “Getirmezseniz, saçlarınız kırlaşana, deriniz kırışana kadar burada bırakırım sizi. Ve Sevanna Perrin Aybara'yı işitir.”

“Zaman alabilir,” dedi Faile ümitsizce. “Her istediğimizde Therava'nın çadırına girmekte özgür olmayacağız.” Işık, dünyada istediği son şey Therava'nın çadırına yaklaşmaktı. Ama Galina onlara yardım edeceğini söylemişti. Kötü biri olabilirdi, ama Aes Sedailer yalan söyleyemezdi.

“İstediğiniz kadar zamanınız var,” diye yanıt verdi Galina. “Dikkatli olmazsanız, hayatınızın geri kalanı, Leydi Faile t'Aybara... Beni hayal kırıklığına uğratmayın.” Faile'e son bir sert bakış fırlattı, sonra döndü ve

mücevherli kemeri kol yenlerinin ardına saklamaya çalışıyormuş gibi ellerini kavuşturarak kara, bata çıka uzaklaştı.

Faile sessizlik içinde yürüdü. Arkadaşlarının da söyleyecek bir şeyi yoktu. Söyleyecek hiçbir şey yok gibiydi. Alliandre ellerini kol yenlerine sokmuş, tipinin ötesini görebiliyormuş gibi gözlerini ileriye dikmiş, düşüncelere dalmıştı. Maighdin altın tasmasını sıkı sıkı kavramıştı yine. Bir değil üç ayrı tuzağa yakalanmışlardı ve üçü de öldürebilirdi. Aniden kurtarılmak çok cazip bir fikir gibi gelmeye başlamıştı. Ama bir şekilde, Faile bu tuzaktan kurtulmanın yolunu bulacaktı. Elini kendi tasmasından çekti ve planlar yaparak kar fırtınası ile mücadele etti.

5
Bayraklar

Burnunu rüzgâra vermiş, kar kaplı ovada koşuyor, bir koku arıyordu, o kıymetli kokuyu. Artık soğuk kürküne yağan kar erimiyordu, ama soğuk onu engelleyemezdi. Pençelerinin tabanı uyuşmuştu, ama yanan bacakları hızla çalışıyor, gittikçe daha hızlı taşıyordu onu, öyle ki arazi gözlerinde bulanıklaşmıştı. Onu bulmak zorundaydı.

Aniden, kulakları çentik çentik olmuş, pek çok mücadelenin izlerini taşıyan, büyük, gri bir kurt gökyüzünden indi ve güneşle yarışmak üzere yanına kondu. Bir başka gri kurt, ama kendisi kadar iri değil. Dişleri dişisini alanların gırtlaklarını paralardı. Çeneleri kemiklerini kırardı.

“Dişin orada değil,” dedi Çekirge ona, ama buradaki varlığın çok kuvvetli ve bedeninden çok uzun süre uzak kaldın. Geri dönmelisin, Genç Boğa, yoksa öleceksin.

Onu bulmak zorundayım. Düşüncesi bile nefes nefese gibiydi. Kendini Perrin Aybara olarak düşünmüyordu. O Genç Boğa’ydı. Bir zamanlar burada bir atmaca bulmuştu ve yine bulacaktı. Onu bulmak zorundaydı. Bu ihtiyacın yanında ölüm hiçbir şeydi.

Diğer kurt gri bir çakma ile yan tarafına atıldı ve Genç Boğa daha iri olsa da, yorgundu; tüm ağırlığı ile düştü. Karların içinde ayağa kalktı, hırladı ve Çekirge’nin gırtlağına atıldı. Hiçbir şey *atmacadan daha önemli değildi.*

Yaralı kurt kuş gibi havalandı ve Genç Boğa yere serildi. Çekirge arkasında, karların üzerine kondu.

Beni dinle, enik! diye düşündü Çekirge sertçe. Zihnin korkudan çarpılmış! O burada değil ve sen biraz daha kalırsan öleceksin. Onu uyanık dünyada bul. Onu ancak orada bulabilirsin. Geri dön ve bul onu!

Perrin'in gözleri açılıverdi. İliklerine dek yorulmuştu ve midesi boş geliyordu, ama göğsündeki boşluğun yanında açlık yalnızca bir gölgeydi. İçi tamamen boştu ve kendinden bile uzak hissediyordu, sanki Perrin Aybara'nın acı çekmesini izleyen başka biri olmuş gibi. Yukarıda, mavi altın rengi çizgili çadır tavanı rüzgârda dalgalanıyordu. Çadırın içi loş ve gölgeliydi, ama güneş ışığı parlak kanvasın yumuşak bir şekilde parlamasını sağlıyordu. Ve dün Çekirge'den daha büyük kâbus değildi. Işık, Çekirge'yi öldürmeye çalışmıştı. Kurt düşünde ölüm... nihai idi. Hava ılıktı, ama o ürperdi. Bir tüy şiltenin üzerinde, bol oymalı ve yaldızlı, kalın direkleri olan geniş bir yatakta yatıyordu. Mangallarda yanan kömürün kokusunun arasında miskli bir parfüm kokusunu ve onu kullanan kadının kokusunu alıyordu. Başka kimse yoktu.

Başını yastıktan kaldırmadan, "Onu buldular mı, Berelain?" dedi. Başı kaldırılmayacak kadar ağır geliyordu.

Kadın kıpırdanırken kamp sandalyelerinden biri hafifçe gıcırdadı. Perrin, planları tartışmak için Faile ile birlikte buraya sık sık gelmişti. Çadır bir aileyi barındırabilecek kadar genişti ve Berelain'in süslü mobilyaları bir sarayda bile yersiz kaçmazdı, tamamen girift oymalar ve yaldızlarla kaplıydı, ama her şey, masalar, sandalyeler, yatağın kendisi kancalarla bir arada tutuluyordu. Sökülüp arabaya yığılabiliyorlardı, ama kancalar onları gerçekten sağlam kılamıyordu.

Parfümün altında, Berelain onun orada olduğunu anlamasına şaşırmış gibi kokuyordu, ama sesi kendine hâkimdi. "Hayır. İzcileriniz henüz dönmedi. Benimkiler de... Gece çökene dek dönmeyince, tam bir bölük gönderdim. Adamlarıma pusu kurulmuş ve sekiz on kilometre gidemeden öldürülmüşler. Lord Gallenne'ye kampların çevresinde sıkı nöbet tutulmasını emrettim. Arganda'nın da güçlü bir süvari birliği var, ama o devriye gönderdi. Bana danışmadan. Adam aptalın teki. Alliandre'yi ondan başka kimsenin bulamayacağını sanıyor. Ondan başka kimsenin onu bulmak için gerçekten çaba göstermediğine inanıyor. Hele Aiellerin hiç."

Perrin'in elleri, üstünde serili yumuşak, yün battaniyelerin üzerinde yumruk oldu. Gaul olsa hazırlıksız yakalanmazdı, Jondyn de öyle; Aieller tarafından bile. Hâlâ arıyorlardı, yani Faile yaşıyordu. Cesedini bulsalar uzun zaman önce dönmüş olurlardı. Buna inanmak zorundaydı. Mavi battaniyelerden birini azıcık kaldırdı. Battaniyelerin altında çıplaktı. "Bunun bir açıklaması var mı?"

Kadının sesi değişmedi, ama kokusuna ihtiyat eklendi. “Nurelle izcilerim hakkındaki haberle döndüğünde aramaya çıkmış olmasam siz ve adamınız donarak ölürdü. Başka kimsenin sizi rahatsız etmeye cesareti yoktu; anladığım kadarıyla, bunu deneyen herkese kurt gibi hırlamışsınız. Sizi bulduğumda öyle uyuşmuştunuz ki size söylenenleri işitmiyordunuz bile ve diğer adam da yüzüstü düşmek üzereydi. Lini adlı kadın alıkoydu onu –onun ihtiyacı olan tek şey sıcak çorba ve battaniyelerdi– ama sizi buraya taşımamız gerekti. Annoura olmasa, en iyi durumda birkaç ayak parmağı kaybederdiniz. O... o size Şifa verdikten sonra bile öleceğinizden korkuyordu. Ölü gibi uyudunuz. Ruhunu kaybetmiş birine benzediğinizi söyledi, üzerinize kaç battaniye yığarsak yığalım yine de soğuktunuz. Size dokunduğumda ben de hissettim.”

Çok fazla açıklama vardı, ama yeterince yoktu. Öfke alevlendi, uzak bir öfke, ama Perrin bastırdı onu. Berelain’e karşı sesini yükselttiğinde Faile hep kıskanıyordu. Kadına bağırmayacaktı. “Grady ya da Neald gereken ne varsa yapabilirdi,” dedi ifadesiz bir sesle. “Seonid ve Masuri bile daha yakındı.”

“Aklıma ilk önce kendi danışmanım geldi. Buraya dönene kadar diğerlerini düşünemedim. Hem, kimin Şifa verdiğinin önemi var mı?”

Çok mantıklı. Ve hizmetkâr kadınlar, askerlerinden bazıları, hatta Annoura değil de neden Mayene Başı’nın yarı karanlıkta başında beklediğini sorsa, yine mantıklı bir cevap alacaktı. İşitmek istemiyordu.

“Giysilerim nerede?” diye sordu dirsekleri üzerinde doğrularak. Sesi hâlâ ifadesizdi.

Çadırdaki tek gerçek ışık kaynağı Berelain’in sandalyesinin yanındaki sehpada duran mumdu, ama Perrin’in yorgunluktan kum dolmuş gibi gelen gözleri için yeterinden de fazlaydı. Kadın yeterince ağırbaşlı giyinmişti, koyu yeşil binici elbisesinin yüksek yakası, dantelden kalın bir yakalık ile çenesine dayanıyordu. Berelain’e ağırbaşlı giysiler giydirmek, dağ kedisine koyun postu giydirmekten farksızdı. Kadının yüzü hafifçe gölgeliydi, güzel ve güvenilmez. Söz verdiği şeyi yapardı, ama tıpkı bir Aes Sedai gibi, kendine has sebeplerden ve söz vermediği şeyler sizi sırtınızdan hançerleyebilirdi.

“Şuradaki sandığın üzerinde,” dedi kadın, solgun dantellerce neredeyse gizlenmiş zarif eliyle işaret ederek. “Rosene ve Nana’ya temizlettim, ama giysiden çok dinlenmeye ve yiyeceğe ihtiyacınız var. Ve yiyeceğe ve işlere gelmeden önce, bilmenizi isterim ki Faile’in hayatta olmasını kimse benden

daha çok isteyemez.” Yüzündeki ifade öyle açık, öyle dürüsttü ki, başkası olsa inanabilirdi Perrin. Kadın dürüst kokmayı bile başarıyordu!

“Giysilerime hemen ihtiyacım var.” Döndü ve battaniyeleri göğsüne çekerek yatağın yanında oturdu. Giysileri delinmecesine oyulmuş ve yaldızlanmış bir yolculuk sandığının üzerinde, düzgünce katlanmış halde duruyordu. Kürk astarlı pelerini sandığın bir ucuna serilmişti ve baltası parlak çiçekli halı katmanları üzerinde, çizmelerinin yanına yaslanmıştı. Işık, yorgundu. Kurt düşünde ne kadar kaldığını bilmiyordu, ama bedeniniz söz konusu olduğunda uyanmak uyanmaktı işte. Midesi şiddetle guruldadı. “Ve yiyeceğe.”

Berelain gırtlağından çileden çıkmış gibi bir ses çıkardı ve eteklerini sıvazlayarak, çenesini onaylamazlıkla kaldırarak doğruldu. “Annoura Bilgelerle görüşmesinden döndüğünde sizden hiç memnun kalmayacak,” dedi kararlılıkla. “Aes Sedaileri görmezden gelemezsiniz. Eninde sonunda size kanıtlayacakları gibi, siz Rand al’Thor değilsiniz.”

Yine de, bir soğuk hava dalgası eşliğinde çadırdan çıktı. O kadar hoşnutsuz kalmıştı ki pelerinini almaya bile zahmet etmedi. Giriş kapakları bir anlığına aralandığında Perrin hâlâ kar yağmakta olduğunu gördü. Dün geceki kadar yoğun değildi, ama beyaz taneler düzenli olarak düşüyordu. Dün geceden sonra Jondyn bile iz bulmakta güçlük çekerdi. Bunu düşünmemeye çalıştı.

Çadırın havasını dört mangal ısıtıyordu, ama halılara değer değmez ayakları buz kesti ve Perrin giysilerine seğirtti. Aslında, sendeledi, ama oyalanmadı. O kadar yorgundu ki halıların üzerine uzanıp uykuya dalabilirdi. Üzerine bir de, yeni doğmuş bir kuzu kadar zayıf hissediyordu. Belki de kurt düşünün bununla bir ilgisi vardı –oraya böyle kuvvetli bir varlıkla gitmenin, bedenini terk etmenin– ama Şifa daha da kötüleştirmiş olmalıydı. Dünkü kahvaltıdan bu yana hiçbir şey yememişken ve geceyi karın ortasında ayakta geçirmişken, gücünü harcamak içinden gelmiyordu. Şimdi, iç çamaşırlarını giymek gibi basit bir iş ellerini uğraştırıyordu. Jondyn bulacaktı Faile’i. Ya da Gaul bulacaktı. Onu canlı bulacaktı. Dünyada başka hiçbir şey önemli değildi. Uyuşmuş hissediyordu.

Berelain’in bizzat dönmesini beklememişti, ama Perrin daha pantolonunu çekerken içeri giren soğuk esinti kadının parfümünü taşıyordu. Kadının sırtına dikilen bakışları okşayan parmaklar gibiydi, ama Perrin yalnızmış gibi işine devam etmeye zorladı kendini. Sırf o izliyor diye acele ettiğini görmenin tatminini yaşatmayacaktı ona. Kadına bakmadı.

“Rosene sıcak yemek getiriyor,” dedi Berelain. “Korkarım yalnızca koyun yahnisi var, ama üç adama yetecek kadar getirmesini söyledim.” Duraksadı ve Perrin kadının terliklerinin halıların üzerinde kıpırdandığını duydu. “Perrin, acı çektiğini biliyorum. Bir başka erkeğe söyleyemeyeceğin şeyler olabilir. Seni Lini’nin omzunda ağlarken hayal edemiyorum, bu yüzden kendi omzumu sunuyorum. Faile bulunana kadar ateşkes ilan edebiliriz.”

“Ateşkes mi?” dedi Perrin, dikkatle ayağını bükük çizmeye sokarak. Devrilmemek için dikkatle. Kalın yün çoraplar ve kalın kösele tabanlar ayaklarını yakında ısıtırdı. “Neden bir ateşkese ihtiyacımız olsun ki?” O diğer çizmeyi giyerken ve üstünü dizinin hemen altında kıvırırken Berelain sessiz kaldı, Perrin gömleğinin bağcıklarını çözene ve eteklerini pantolonuna tıkana kadar konuşmadı.

“Pekâlâ, Perrin. Madem öyle istiyorsun.” Bu her ne demekse, çok kararlı bir tonda söylemişti. Aniden Perrin burnunun onu aldattığından kuşkulandı. Kadının kokusu gücenmiş gibiydi! Ama ona baktığında, yüzünde hafif bir gülümseme olduğunu gördü. Diğer yandan, o iri gözlerle bir öfke ışıltısı vardı. “Haberci’nin adamları gün doğmadan gelmeye başladı,” dedi Berelain işbilir bir sesle, “ama bildiğim kadarıyla, Masema’nın kendisi henüz gelmedi. Sen onunla yine görüşmeden önce...”

“Gelmeye *başladı* mı?” diye sözünü kesti Perrin. “Masema yalnızca yüz adamdan oluşan bir şeref kıtası getirmeyi kabul etti.”

“Her neyi kabul etmiş olursa olsun, son baktığımda üç dört bin adam vardı –bir kabadayı ordusu; yakınlardaki, eli mızrak tutan herkesi almış gibi görünüyordu– ve her yönden daha fazlası geliyor.”

Perrin telaşla ceketini giydi ve kemerini üzerine taktı, baltasının ağırlığını kalçasına dayadı. Her zaman, olması gerektiğinden daha ağır geliyordu. “Bunu göreceğiz! Yak beni, adamın cani sıçanlarının bana yük olmasına izin vermeyeceğim!”

“Adamın *sıçanları,* adamın kendisi ile karşılaştırıldığında yalnızca bir baş ağrısı. Asıl tehlike Masema.” Kadının sesi serindi, ama kokusuna sıkı kontrol altına alınmış korku karışmıştı. Masema’dan bahsederken hep aynı şey oluyordu. “Bu konuda Aes Sedailer ve Bilgeler haklı. Kendi gözlerinden daha fazla kanıta ihtiyacın varsa, adam Seanchanlarla görüştü.”

Bu, özellikle Balwer’in Altara’da çatışmalar çıktığı haberinden sonra, çekiç darbesi gibi indi. “Nereden biliyorsun?” diye sordu Perrin. “Hırsız avcıların mı?” Kadının yanında, Mayene’den getirdiği iki hırsız avcısı

vardı. Her köyde, her kasabada, ne öğrenebiliyorsa öğrenmeleri için gönderiyordu onları. İki adam Balwer'in öğrendiklerinin yarısını öğrenememişti. En azından Berelain'in aktardığı kadarıyla.

Berelain başını hafifçe, üzüntüyle iki yana salladı. "Faile'in... hizmetkârları. Aieller saldırmadan hemen önce üçü bizi buldu. Dev bir uçan yaratığın indiğini gören adamlarla konuşmuşlar." Biraz fazla gösterişli bir şekilde ürperdi, ama kokusuna bakılırsa gerçek bir tepkiydi. Şaşmamak gerekirdi; Perrin bir kez o hayvanlardan birini görmüştü ve Gölgedölü'ne bir Trolloc'tan daha fazla benziyordu. "Bir yolcu taşıyan bir yaratık. Yolcunun izini Abila'ya, Masema'ya kadar sürmüşler. Bunun bir ilk görüşme olduğuna inanmıyorum. Bana göre bir alışmışlık vardı."

Aniden Berelain'in dudakları bir gülümseme ile kıvrıldı, hafifçe alaylı, cilveli bir gülümseme. Bu sefer kokusu yüzüne uyuyordu. "Faile'in hizmetkârları kılığına girmiş iki düzine göz ve kulağınız varken beni hırsız avcılarımın sizin kuruyup gitmiş sekreteriniz kadar bilgi getiremediğine inandırman pek hoş değildi. İtiraf etmeliyim, kandırdın beni. Devamlı sürprizlerle dolusun. Neden o kadar şaşırmış görünüyorsun? Gerçekten de gördüğümüz ve işittiğimiz onca şeyden sonra Masema'ya güvenebileceğini mi düşünüyordun?"

Perrin'in bakışlarının Masema ile ilgisi yoktu. Bu haber çok önemli de olabilirdi, hiçbir anlamı da olmayabilirdi. Belki de adam Seanchanları da Lord Ejder'e getirebileceğini düşünüyordu. Bunu düşünebilecek kadar deliydi. Ama... Faile o ahmaklara *casusluk* mu yaptırıyordu? Abila'ya gizlice girmişler miydi? Işık bilir başka neler yapmışlardı. Elbette, Faile her zaman casusluğun bir eşin görevlerinden olduğunu söylerdi, ama sarayda dedikodulara kulak vermek başka şeydi, bu bambaşka bir şey. En azından ona söyleyebilirdi. Yoksa burunlarını sokmamaları gereken yere sokan yalnızca hizmetkârları olmadığı için mi sessiz kalmıştı? Tam da onun yapacağı şeydi. Faile'de gerçekten de bir atmacanın ruhu vardı. Casusluğa çıkmanın eğlenceli olduğunu düşünebilirdi. Hayır, ona öfkelenmeyecekti, özellikle de şimdi. Işık, eğlenceli olduğunu düşünürdü gerçekten.

"Sır saklamayı bildiğine sevindim," diye mırıldandı Berelain. "Mizacında olmadığını düşünürdüm, ama gizlilik iyi bir şey olabilir. Özellikle de şimdi. Aieller arbaletler ve baltalar kullanmaya başlamamışsa, adamlarım Aieller tarafından öldürülmedi."

Perrin'in başı hızla kalktı ve bütün iyi niyetine rağmen kadına öfkeyle baktı. "Öylesine ekliyorsun bunu, öyle mi? Bana anlatmayı unuttuğun başka

şey var mı? Aklından çıkıveren herhangi bir şey?”

“Nasıl sorabilirsin?” diye güldü Berelain. “Sahip olduğumdan daha fazlasını sergilemek için çırılçıplak soyunmam gerekir.” Kollarını açarak, göstermek içinmiş gibi, yılan gibi hafifçe kıvrıldı.

Perrin tiksintiyle hırladı. Faile kayıptı, hayatta olup olmadığını ancak Işık bilebilirdi –Işık, ne olur hayatta olsun!– ve Berelain kendini her zamankinden de beter teşhir etmek için *şimdiyi* seçiyordu, öyle mi? Ama kadın kimse oydu. Perrin giyinene kadar edepli davrandığı için minnet duymalıydı.

Berelain düşünceli düşünceli onu süzerek parmağını alt dudağında gezdirdi. “İşitmiş olabileceğin şeylere rağmen, sen yatağımı paylaşan üçüncü erkek olacaksın sadece.” Gözleri... pusluydu... ama o gün konuştuğu üçüncü erkek olduğunu söylüyor da olabilirdi. Kokusu... Perrin’in aklına gelen tek şey, dikenli çalılara sıkışmış bir geyiği süzen bir kurttu. “Diğer ikisi politikaydı. Sen zevk alacaksın. Birden fazla çok açıdan,” diye bitirdi, şaşırtıcı bir acı tınısıyla.

Tam o sırada Rosene buz gibi bir hava dalgası eşliğinde içeri daldı. Mavi pelerinini arkaya atmıştı ve beyaz keten kumaşla örtülmüş oval bir gümüş tepsi taşıyordu. Perrin kadının işitmediğini umarak ağzını kapattı. Gülümseyen Berelain’in umurunda değil gibiydi. Tıknaz hizmetkâr kadın tepsiyi masaların en büyüğüne bıraktı, mavi altın çizgili eteğini açarak Berelain’e reverans yaptı, sonra Perrin için daha kısa bir reverans daha yaptı. Kara gözleri bir anlığına Perrin’e takıldı ve hanımı kadar memnun bir tavırla gülümsedi. Sonra, Berelain’in hızlı bir jesti üzerine pelerinini topladı ve çıktı. İşitmişti. Tepsiden yükselen koyun yahnisi ve baharatlı şarap kokuları Perrin’in midesinin yine guruldamasına sebep oldu, ama bacakları kırılsa bile kalıp yemek yiyemezdi.

Pelerinini omuzlarına aldı ve eldivenlerini takarak, uzun adımlarla hafif kar yağışına çıktı. Yoğun bulutlar güneşi perdelemişti, ama aydınlığa bakılırsa şafak sökeli birkaç saat olmuştu. Yerdeki kar ezilerek patikalar açılmıştı, ama gökyüzünden dökülen beyaz taneler çıplak dallar üzerinde yığılıyor, her daim yeşil ağaçlara yeni örtüler veriyordu. Bu fırtına bitmekten çok uzaktı. Işık, kadın onunla nasıl o şekilde konuşabilirdi? Neden o şekilde konuşmuştu, neden şimdi?

“Unutma,” diye seslendi Berelain peşinden, sesini alçaltmak için çaba göstermeden. “Gizlilik.” Perrin irkilerek adımlarını sıklaştırdı.

Çizgili çadırdan bir düzine adım uzakta, Masema’nın adamlarının yerini sormayı unuttuğunu fark etti. Çevresinde, zırhlı, pelerinli Kanatlı Askerler, eyerli atlarının yakınında, kamp ateşlerinde ısınıyorlardı. Mızrakları, rüzgârda kırmızı flamaları dalgalanan çelik uçlu koniler içinde, el altında bekliyordu. Ağaçlara rağmen, o ateşler arasında düz bir çizgi çekilebilirdi ve büyüklükleri olabildiğince aynıydı. Güneye gelirken edindikleri erzak arabalarının hepsi doluydu, atların koşumları takılmıştı ve onlar da düzenli sıralar halinde bekliyordu.

Ağaçlar tepenin zirvesini tamamen saklamıyordu. İki Nehirliler hâlâ orada nöbet bekliyordu, ama çadırlar sökülmüştü ve Perrin yük atlarının yüklenmiş olduğunu görebiliyordu. Siyah bir ceket de gördüğünü sandı; Asha’manlardan biri, ama hangisi olduğunu göremiyordu. Ghealdanlılar arasında, gruplar durmuş, tepeye bakıyorlardı, ama onlar da Mayeneliler kadar hazır görünüyorlardı. İki kampın yerleşimi bile aynıydı. Ama binlerce adamın toplandığına dair işaret yoktu, karda takip edilecek, ezilmiş kardan geniş yollar yoktu. Aynı şekilde, üç kamp arasında ayak izi bile yoktu. Annoura Bilgelerin yanındaysa, bir süredir o tepede demekti. Ne hakkında konuşuyorlardı? Muhtemelen, kimin sorumlu olduğunu belli etmeden Masema’yı nasıl öldüreceklerini. Perrin Berelain’in çadırına baktı, ama oraya dönme fikri tüylerini diken diken ediyordu.

Biraz uzakta, tek bir çadır daha kalmıştı, Berelain’in iki hizmetkâr kadınına ait daha küçük, çizgili bir çadır. Kar yağışına rağmen Rosene ile Nana pelerinler ve başlıklar içinde, küçük çadırın önündeki kamp taburelerine oturmuş, küçük bir ateşin üzerinde ellerini ısıtıyorlardı. Hık demiş birbirlerinin burnundan düşmüş gibiydiler, ikisi de güzel değildi, ama ziyaretçileri vardı ve içeride bir mangalın çevresine büzülmüş olmalarının sebebi buydu. Kuşkusuz Berelain hizmetkâr kadınların kendisinden daha iffetli davranmaları konusunda ısrar ediyordu. Normalde Berelain’in hırsız avcıları nadiren üç kelimeden daha fazlasını ederdi, en azından Perrin’in işitebileceği bir yerde, ama Rosene ve Nana’nın yanında neşeliydiler ve gülüyorlardı. Sade giyimli iki adam o kadar sıradandı ki sokakta çarpsanız bile fark etmezdiniz. Perrin hâlâ, hangisi Santes, hangisi Gendar, emin olamıyordu. Ateşin bir yanında duran tencereden koyun yahnisi kokusu yükseliyordu; Perrin görmezden gelmeye çalıştı, ama midesi guruldadı yine de.

O yaklaşırken konuşmalar kesildi ve o daha ateşin başına varmadan Santes ile Gendar tamamen ifadesiz yüzlerle Berelain’in çadırına baktılar,

sonra pelerinlerine sarınarak, onunla göz göze gelmekten kaçınarak hızla uzaklaştılar; Rosene ile Nana bir Perrin'e, bir çadıra baktılar, ellerini ağızlarına kapatarak kıkırdadılar. Perrin kızarmalı mı, ulumalı mı, bilemedi.

"Tesadüf eseri, Haberci'nin adamlarının nerede toplandığını biliyor musunuz?" diye sordu Perrin. Kadınlar kaşlarını kaldırır, kıkırdarken sesini sakin tutmak güçtü. "Hanımınız tam yerini söylemeyi unuttu." İkili başlıklarının altında bakıştılar ve yine ellerini ağızlarına kapatarak kıkırdadılar. Perrin kadınların beyinsiz mi olduğunu merak etti, ama Berelain'in tüy beyinlilere çok uzun süre tahammül edeceğinden kuşkuluydu.

Ona, birbirlerine ve Berelain'in çadırına bakışlar fırlatarak epey kıkırdadıktan sonra, Nana emin olmadığını, ama şu yanda olduğunu sandığını söyledi ve elini belirsizce güneybatıya doğru salladı. Rosene hanımının, üç kilometreden daha uzak olmadığını söylediğinden emindi. Ya da belki beş. Perrin uzun adımlarla uzaklaşırken hâlâ kıkırdıyorlardı. Belki gerçekten de kaz beyinliydiler.

Perrin bitkinlik içinde, ne yapacağını düşünerek tepeyi dolandı. Mayene kampından çıktıktan sonra derinleşen kar ruh haline hiç iyi gelmedi. Vardığı kararlar da öyle. Kendi adamlarının kamp kurduğu yere geldiğinde daha da beter oldu.

Her şey emrettiği gibiydi. Pelerinli Cairhienliler yüklü arabalarda oturmuş, dizginleri bileklerine dolamış ya da popolarının altına kıstırmış, bekliyorlardı ve başka kısa boylu şekiller yedek atların iplerinin çevresinde dolanarak, yular takılmış hayvanları sakinleştiriyorlardı. Tepede olmayan İki Nehirliler, ağaçların arasına dağılmış düzinelerce ateşin çevresine çökmüştü. Yola çıkmak üzere giyinmişlerdi ve atlarının dizginleri ellerindeydi. Belli bir düzenleri yoktu, diğer kamplardaki adamlar gibi değillerdi, ama onlar Trolloclarla ve Aiellerle yüzleşmişti. Hepsi yayını sırtına asmış, beline dolu bir sadak takmıştı ve bazıları sadağı bir kılıç ya da kısa kılıçla dengelemişti. Şaşırtıcı ama, Grady de o ateşlerden birinin başındaydı. İki Asha'man normalde diğer adamlardan biraz ayrı dururdu ve tersi de doğruydu. Asık suratlar Perrin'e Jondyn'in, Gaul'un, Elyas'ın ya da başka herhangi birinin henüz dönmediğini anlatıyordu. Hâlâ Faile'i geri getirme olasılıkları vardı. Ya da en azından onun nerede tutulduğunu öğrenme olasılıkları. Bir süre, o gün düşüneceği son iyi düşünceler bunlar olacakmış gibi geldi. Manetheren'in Kızıl Kartalı ve kendi Kurtbaşı sancağı

bir arabaya yaslanmış iki direğin ucunda, yağan kar altında gevşekçe sarkıyordu.

O bayrakları güneye gelirken, nasıl açık açık dalgalandırarak saklamışsa, aynı şekilde Masema'ya karşı da kullanmayı düşünmüştü. Bir adam Manetheren'in kadim ihtişamını geri getireceğini iddia edecek kadar deliyse, kimse daha öteye bakmıyordu, küçük bir ordu ile yürüyüp geçmesi için başka sebep aramıyordu ve orada oyalanmadığı sürece, delinin yoluna devam etmesinden o kadar memnun oluyorlardı ki onu durdurmaya kalkışmıyorlardı. Bu ülkede, daha fazlasını çağırmadan da yeterince sorun vardı zaten. Bırak başkaları savaşsın, kan döksün, bahar ekimlerinde gereken işgücünü kaybetsin. Manetheren'in sınırları şimdi Murandy'nin olduğu yere kadar uzanıyordu ve şansı varsa bu aldatmacadan vazgeçmeden Andor'a, Rand'ın sıkı kontrol altında bulundurduğu yere varmış olurdu. Ama durum değişmişti ve Perrin değişimin bedelini biliyordu. Çok büyük bir bedel. Ödemeye razıydı, yalnız o bedeli ödeyecek olan kendisi değildi. Ama sonradan kâbuslar görecekti.

6
Deliliğin Kokusu

Yağan karın altında Dannil'i arayan Perrin, onu ateşlerden birinin başında, atların arasında buldu. Diğer adamlar doğruldular, ona yer açacak kadar gerilediler. Duygudaşlık sunup sunmamaya karar veremeden, ona bakmaktan bile kaçındılar ve gözerini kaçırırken yüzlerini başlıklarının altına sakladılar. "Masema'nın adamlarının nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu Perrin, sonra esnemesini eliyle örttü. Bedeni uyumak istiyordu, ama zaman yoktu.

"Yaklaşık olarak beş kilometre güneybatıda," diye yanıt verdi Dannil ekşi bir sesle ve sinirli sinirli bıyığını çekiştirdi. Demek kaz kafalılar doğru söylemişti. "Güzün ördeklerin Suormanı'na aktığı gibi akıyorlar ve hepsi kendi annelerinin derisini yüzebilirmiş gibi görünüyor." At suratlı Lem al'Dai tiksintiyle, dişlerinin arasındaki boşluktan tükürdü. Adam dişini uzun zaman önce, bir yün tüccarının koruması ile boğuşurken kaybetmişti. Lem yumruklarıyla savaşmayı severdi; Masema'nın takipçilerine sataşmaya hevesli görünüyordu.

"Masema söylerse yaparlar," dedi Perrin sessizce. "Bunu herkesin hatırladığından emin olun en iyisi. Berelain'in adamlarının nasıl öldüğü konusunda bir şeyler duydunuz mu?" Dannil keskin bir baş sallama ile yanıt verdi ve diğerlerinin bazıları kıpırdandı, alçak sesle homurdandı. "Bilmenizi isterim. Henüz hiçbir konuda kanıt yok." Lem hıhladı ve diğerleri Dannil kadar kasvetli görünüyordu. Masema'nın takipçilerinin arkada bıraktığı cesetleri görmüşlerdi.

Kar hızlanıyordu, şişman taneler adamların pelerinlerini benek benek kaplıyordu. Atlar soğuğa karşı kuyruklarını kıstırmışlardı. Daha erken

olmasa bile, birkaç saat sonra tipi başlayacaktı yine. Ateşlerin sıcaklığını terk edecek hava olmayacaktı. Harekete geçecek hava olmayacaktı.

“Tepedeki herkesi çağırın ve pusunun kurulduğu yere doğru yola çıkın,” diye emretti Perrin. Buraya yürürken verdiği kararlardan biri buydu. Orada kim ya da ne olursa olsun, çok gecikmişti zaten. Kaçak Aieller fazla başıboş kalmıştı ve güney ya da doğu dışında bir yöne yönelmiş olsalar, birileri bu zamana kadar haberini getirirdi. Bu zamana kadar takip etmeye başlamış olmasını beklerlerdi. “Nereye gittiğimize dair daha iyi bir fikir edinene kadar at süreceğiz, sonra Grady ile Neald bizi bir kapıyoldan geçirecek. Berelain ve Arganda’ya adam gönderin. Mayeneliler ile Ghealdanlıların da harekete geçmesini istiyorum. İzci çıkarın, yan tarafları koruyun ve bizi öldürmek isteyebilecek, Aiellerden başkaları da olabileceğini söyleyin onlara. Ben orada olmadığını anlamadan ayağımın bir şeye takılmasını istemiyorum. Bilgelerden de bizden uzaklaşmamalarını isteyin.” Arganda emirlerine rağmen onları sorgulamaya kalkışsa şaşmazdı. Bilgeler kendilerini savunurken Ghealdanlıların bazılarını öldürürse, sadakat yemini etmiş olsa da olmasa da, adam kendi iradesiyle saldırabilirdi. “Cesaret edebildiğinizce sert konuşun.”

Dannil emir listesini sakin sakin dinledi, ama sonuncusunda ağzı hastalıklı bir yüz buruşturma ile çarpıldı. Büyük olasılıkla, köydeki Kadın Kurulu’na sert konuşmayı tercih ederdi. “Nasıl istersen, Lord Perrin,” dedi gergin gergin, yumruğunu alnına götürerek. Sonra yüksek kaşlı eyerine atladı ve emirler yağdırmaya başladı.

Atlarına binmek için koşturan adamların arasında, Perrin bir ayağını üzengiye takmış olan Kenly Maerin’in kol yenini yakaladı ve Sağlam’ı eyerleyip getirmesini istedi. Kenly geniş bir sırıtma ile yumruğunu *kendi* alnına götürdü. “Emredersin, Lord Perrin. Hemen.”

Kenly kahverengi iğdiş atını arkasından çekerek atların bağlandığı yere giderken Perrin kendi kendine hırladı. Devamlı kaşıyacaksa, o genç enik sakal uzatmamalıydı. Hem, çarpık çurpuk bir şeydi zaten.

Atını beklerken ateşe yaklaştı. Faile bütün bu lordculuk meseleleri, eğilmeler, yaltaklanmalarla birlikte yaşamayı öğrenmesi gerektiğini söylüyordu ve çoğu zaman Perrin bunları görmezden gelmeyi başarıyordu, ama bugün canını sıkan bir başka şey oluyordu. İki Nehirli adamlarla arasındaki uçurumun gittikçe büyüdüğünü hissedebiliyordu ve o uçurumu kapatmak isteyen tek kişi o gibiydi. Gill onu kendi kendine mırıldanarak ellerini ateşe uzatırken buldu.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Lordum,” dedi Gill, eğilerek ve sarkık şapkasını biraz kaldırıp seyrek saçlı kafasını sergileyerek. Kardan korumak için şapka hemen yerine oturdu yine. Şehirde büyümüş olduğu için Gill soğuğu çok fazla hissediyordu. Tıknaz adam dalkavuk değildi –Caemlyn hancılarının pek azı öyleydi– ama bir miktar resmiyet hoşuna gider gibiydi. Yeni işine, Faile’i memnun edecek kadar alışmıştı kesinlikle. “Sorun genç Tallanvor. İlk ışıklarda atını eyerledi ve gitti. Eğer... eğer aramaya çıkan grup o zamana dek dönmezse ona izin verdiğinizi söyledi, ama başka kimsenin gitmesine izin vermediğinizden, merak ettim.”

Aptal. Geçmişi konusunda hiç açık konuşmamış olsa da, Tallanvor hakkındaki her şey deneyimli bir asker olduğunu gösteriyordu, ama Aieller karşısında tek başına, gelincik kovalayan bir tavşandan farksızdı. *Işık, ben de onunla at sürmek isterdim! Pusular konusunda Berelain’i dinlemeliydim.* Ama bir pusu daha kurulmuştu. Arganda’nın izcilerinin sonu da aynı olabilirdi. Ama harekete geçmek zorundaydı. Zorunluydu.

“Evet,” dedi sesli olarak. “Gidebileceğini ben söyledim.” Aksini söylese, daha sonra gerekeni yapmak zorunda kalabilirdi. Lordların bu tür şeyleri yapması gerekiyordu. Adamı bir daha canlı görürse. “Sen de aramaya gitmek ister gibisin.”

“Ben... Maighdin’i çok severim, Lordum,” diye yanıt verdi Gill. Sesinde sessiz bir vakar vardı ve biraz da gerginlik, sanki Perrin adamın bu işi yapamayacak kadar yaşlı ve şişman olduğunu söylemiş gibi. Kesinlikle diken diken, tetikte bir kızgınlık kokuyordu, ama soğuktan kızarmış yüzü ifadesizdi. “Tallanvor gibi değil –öyle bir şey değil elbette– ama yine de çok severim. Leydi Faile’i de, elbette,” diye ekledi telaşla. “Yalnız, Maighdin’i çok eskiden beri tanırım. O daha iyisini hak ediyor.”

Perrin içini çektikten sonra salıverdiği nefes ağzının önünde buharlandı. “Anlıyorum, Gill Efendi.” Gerçekten anlıyordu. Kendisi de herkesi kurtarmak istiyordu, ama biliyordu ki seçmesi gerekse, Faile’i alır, diğerlerini bırakırdı. Ondan başka her şeyi bırakabilirdi. Havadaki at kokusu ağırdı, ama Perrin sinirli birinin kokusunu aldı ve omzunun üzerinden arkaya baktı.

Onca kargaşanın içinde Lini durmuş, dik dik ona bakıyordu. Düzensiz sıralar oluşturmak için ittirip geçen adamlar tarafından kazayla ezilmemek için yer değiştiriyordu, o kadar. Kemikli eliyle pelerininin kenarını kavramıştı ve diğerinde kolu kadar uzun, pirinç çivili bir sopa vardı. Kadının Tallanvor’la gitmemiş olmasına şaşmak gerekirdi.

“Ben haber alır almaz sen de alacaksın,” diye söz verdi Perrin ona. Midesindeki gurultu aniden, kuvvetle, küçük gördüğü yahniyi hatırlattı. Koyun eti ve mercimek tadı ağzındaydı sanki. Çeneleri yeni bir esneme ile açıldı. “Affet beni, Lini,” dedi, konuşabildiği zaman. “Dün gece fazla uyuyamadım. Tek lokma yemek de yemedim. Bir şey var mı? Biraz ekmek, el altında ne varsa?”

“Herkes yemeğini bitireli çok oldu,” diye terslendi kadın. “Kırıntılar gitti, tencereler temizlendi ve kaldırıldı. Çok fazla yemek yersen, mideni yaracak bir karın ağrısını hak etmişsin demektir. Özelikle de tabaklar senin değilse.” Hoşnutsuz mırıltılarla sustu ve bir an daha dik dik baktıktan sonra, öfkeli bakışlarını dünyaya çevirerek, uzun adımlarla uzaklaştı.

“Çok fazla tabak mı?” diye mırıldandı Perrin. “Ben bir tabak bile yemedim; sorunum bu, karın ağrısı değil.” Lini atların ve arabaların çevresinden dolanarak kampı baştan başa geçiyordu. O geçerken üç dört adam onunla konuştu ve kadın her birine bağırdı ve anlamadıkları zaman sopasını salladı. Maighdin yüzünden aklını yitirmiş olmalıydı. “Yoksa deyişlerinden biri miydi? Normalde bundan daha mantıklı olurlar.”

“Ah... şey, o konuda, şimdi...” Gill şapkasını kafasından kaptı, içine baktı, sonra yine kafasına geçirdi. “Ben... ah... arabalarla ilgilenmeliyim, Lordum. Her şeyin hazır olduğundan emin olmalıyım.”

“Arabaların hazır olduğunu kör bir adam bile görebilir,” dedi Perrin ona. “Sorun nedir?”

Gill başka bahane arayarak başını çılgınca sağa sola çevirdi. Bulamayınca soluverdi. “Ben... sanırım eninde sonunda duyacaksınız,” diye mırıldandı. “Şöyle, Lordum, Lini...” Derin bir nefes aldı. “Bu sabah, gün doğumundan önce, sizin nasıl olduğunuzu sormak için Mayene kampına gitti ve... ah... siz dönmemiştiniz. Mayene Başı’nın çadırı karanlıktı, ama hizmetkârlarından biri uyanıktı ve Lini’ye dedi ki... ima etti... demek istediğim... Bana öyle bakmayın, Lordum.”

Perrin yüzündeki hırlamayı sildi. En azından silmeye çalıştı. Ama sesindeki kaldı. “Yak beni, o çadırda *uyudum,* adam. Yaptığım tek şey buydu! Ona böyle söyle!”

Şişman adam şiddetli bir öksürük krizine kapıldı. “Ben mi?” diye hırıldadı Gill, konuşmayı başardığında. “Ona *benim* söylememi mi istiyorsunuz? Öyle bir şeyden *bahsedersem* kafamı kırar! Bence kadın Far Madding’de, bir fırtına sırasında doğmuş. Muhtemelen fırtınaya sessiz olmasını söylemiştir. Fırtına da susmuştur muhtemelen.”

“Sen *shambayan*’sın,” dedi Perrin ona. “Karda araba yüklemekten ibaret olamaz.” Birilerini ısırmak istiyordu!

Gill bunu sezmiş gibiydi. Nazik veda sözleri mırıldanarak silkinircesine eğildi ve pelerinine sıkı sıkı sarınarak çabucak uzaklaştı. Lini’yi bulmak için değil, Perrin emindi. Gill ev halkını idare ediyordu, ama Lini’yi değil. Lini’ye Faile dışında kimse emir veremezdi.

Perrin kasvetle izcilerin yağan kar altında kamptan ayrılmasını izledi. Daha arabaları gözden kaybetmeden çevredeki ağaçlıkları izlemeye başlamış on adam. Işık, kötü bir şey olduğu sürece kadınlar erkekler hakkında söylenen her şeye inanırdı. Ne kadar çok bahsederlerse o kadar kötü oluyordu. Perrin tek endişesinin Rosene ve Nana olduğunu sanıyordu. Büyük olasılıkla biri geri döner dönmez Faile’in diğer hizmetçisi Breane’e söylemişti ve bu zamana dek Breane de kamptaki bütün kadınlara söylemiş olmalıydı. At bakıcıları ve araba sürücüleri arasında epey vardılar ve Cairhienliler Cairhienli olduğundan, muhtemelen her şeyi erkeklere anlatmaya da can atmışlardı. İki Nehir civarında bu tür şeylere hoşgörüyle bakılmazdı. Bir kez ün kazanınca, o ünü kaybetmek kolay olmazdı. Aniden ona yer açmak için gerileyen adamları ve bakışlarındaki kararsızlığı, hatta Lem’in tükürmesini farklı bir ışık altında görmeye başladı. Hafızasında, Kenly’nin sırıtışı alay kazandı. Tek aydınlık nokta, Faile’in buna inanmayacağı idi. Elbette inanmayacaktı. Kesinlikle hayır.

Kenly karların içinde ayağı takılarak koşup geldi. Sağlam’ı ve sırım gibi, iğdiş atını arkasından çekiyordu. İki at da soğuktan şikâyetçiydi, kulaklarını arkaya yatırmış, kuyruklarını kıstırmışlardı ve her zamankinin aksine boz donlu aygır Kenly’nin atını ısırmaya çalışmıyordu.

“Devamlı dişlerini gösterme,” diye terslendi Perrin, Sağlam’ın dizginlerini alırken. Oğlan kuşkuyla baktı ona, sonra omzunun üzerinden arkaya baka baka uzaklaştı.

Perrin dişlerinin arasından hırlayarak aygırın eyer kolanını kontrol etti. Masema’yı bulma zamanı gelmişti, ama atına binmedi. Kendi kendine, yorgunluktan ve açlıktan olduğunu, biraz dinlenmek ve bulabilirse midesine bir şeyler atmak istediğini söyledi. Kendi kendine böyle söyledi, ama gözlerinin önüne yanmış çiftlikler, yolun kenarında asılmış cesetler, erkekler, kadınlar, hatta çocuklar gelip duruyordu. Rand hâlâ Altara’da olsa bile, çok uzun bir yol vardı. Çok uzun bir yol ve onun hiç seçeneği yoktu. Kendini seçmeye ikna edebileceği bir tane değil.

Alnını Sağlam'ın eyerine yaslamış dururken, Faile'e bağlanmış o genç aptallardan yaklaşık bir düzinesi onu buldu. Perrin karın hepsini birden gömüvermesini dileyerek, bitkinlik içinde doğruldu.

Selande Sağlam'ın arka bacağının yanına dikildi. Yeşil eldivenlerini kalçalarına dayamış, alnı öfkeli bir kaş çatışla kırışmış, kısa boylu, ince bir kadındı. Kıpırdamadan dururken bile kasılmayı başarıyordu. Yağan kara rağmen, kılıcına kolayca ulaşabilmek için pelerininin bir yanını arkaya atmış, koyu mavi ceketinin önündeki altı parlak çizgiyi sergilemişti. Kadınların hepsi erkek giysileri giyiyor ve kılıç kuşanıyordu ve normalde o kılıçları kullanmakta erkeklerden iki kat hızlı davranıyorlardı, ki erkeklerin de pek yavaş olduğu söylenemezdi. Erkek ya da kadın, herkese karşı alıngandılar ve Faile bir son vermese her gün düello yaparlardı. Erkek ya da kadın, Selande'nin yanındaki herkes öfkeli, asık suratlı, sıkkın, inatçı kokuyordu; Perrin'in burnunun rahatsızlıkla seğirmesine sebep olan karmakarışık bir koku.

"Sizi görüyorum, Lord Perrin," dedi Selande resmi bir biçimde, sert Cairhien aksanıyla. "Yola çıkmak için hazırlık yapılıyor, ama hâlâ bize at verilmiyor. Bu işi düzeltecek misiniz?" Bir talep gibi çıkmıştı aklından.

Demek onu görüyordu, öyle mi? Perrin kadını görmemeyi diliyordu. "Aieller yürür," diye hırladı Perrin ve yol açtığı öfkeli bakışlara aldırmadan esnemesini bastırdı. Uykuyu aklından çıkarmaya çalıştı. "Yürümek istemiyorsanız arabalara binin."

"Bunu yapamazsınız!" diye bildirdi Tearlı bir kadın kibirle, bir eliyle pelerininin kenarını, diğeri ile kılıcının kabzasını kavrayarak. Medore uzun boylu bir kadındı, esmer yüzünde parlak mavi gözleri vardı ve güzel olmaktan uzaksa, ancak kıl payı kadar uzaktı. Ceketinin şişman, kırmızı çizgili kolları dolgun göğsünün yanında kesinlikle tuhaf kaçıyordu. "Kızılkanat benim en sevdiğim at! Onu bana inkâr edemezsiniz!"

"Üçüncü kez," dedi Selande sır gibi konuşarak. "Bu gece mola verdiğimizde, *toh*'unu konuşacağız, Medore Damara."

Sözde, Medore'nin babası seneler önce kırsaldaki mülklerine çekilmiş yaşlı bir adamdı, ama yine de Astoril bir Yüksek Lord'du. Bu tür şeyler hesaba katıldığında, adamın kızı Cairhien'de küçük bir asil olan Selande'nin epey üzerinde sayılıyordu. Ama Medore sertçe yutkundu ve gözleri öyle irileşti ki canlı canlı derisinin yüzüleceğini bekliyor sanırdınız.

Perrin aniden bu ahmaklara ve Aiellerden duydukları parçalardan ve ahmakça hayallerden oluşturdukları âdetlere dayanamaz oldu. "Karım adına

casusluk etmeye ne zaman başladınız?” diye sordu. Belkemikleri buz kesse bile daha fazla donamazlardı.

“Leydi Faile’in zaman zaman istediği küçük işleri ve görevleri yapıyoruz,” dedi Selande, uzun bir andan sonra, çok dikkatli bir sesle. Kokusunda yoğun bir ihtiyatlılık vardı. Tüm grup, inlerini bir porsuğun mu ele geçirdiğini merak eden tilkiler gibi kokuyordu.

“Karım gerçekten avlanmaya mı gitti, Selande?” diye hırladı Perrin hararetle. “Daha önce ava çıkmayı hiç istememişti.” İçinde öfke, günün olaylarının körüklediği alevlerle kükrüyordu. Sağlam’ı bir eliyle ittirdi ve kadına yanaştı, tepesine dikildi. Aygır Perrin’in ruh halini sezerek başını salladı. Eldivenli eli, sıkı sıkı kavradığı dizgin yüzünden acıyordu. “Yoksa Abila’dan yeni dönmüş, sizlerden biri ile buluşmaya mı gitti? Sizin lanet casusluğunuz yüzünden mi kaçırıldı?”

Bu mantıklı değildi ve sözcükler daha ağzından çıkarken bunun farkındaydı. Faile onlarla herhangi bir yerde konuşabilirdi. Ve Berelain yanındayken göz ve kulakları ile –Işık, *casuslarıyla!*– buluşma ayarlamazdı. Düşünmeden konuşmak her zaman hataydı. Masema’dan ve Seanchanlardan casuslar sayesinde haberi olmuştu. Ama bağırmak istiyordu, bağırmaya ihtiyaç duyuyordu ve ezip yok etmek istediği adamlar kilometrelerce uzaktaydı. Faile’in yanında.

Öfkesi karşısında gerilemedi Selande. Gözleri kısıldı. Parmakları kılıcının kabzasında açılıp kapandı ve bunu yapan tek kişi değildi. “Leydi Faile için ölürüz!” diye tükürdü. “Bizim yaptığımız hiçbir şey onu tehlikeye atmadı! Ona su yemini ile sadakat andı içtik!” Ses tonu, Perrin’e değil Faile’e, diyordu.

Perrin özür dilemeliydi. Özür dilemesi gerektiğini biliyordu. Bunun yerine, “Benim dediğim gibi yapacağınıza ve düşüncesizce davranmayacağınıza söz verirseniz atlarınızı alabilirsiniz,” dedi. Bu grup için kullanılacak sözcük “düşüncesiz” değildi. Faile’in nerede olduğunu öğrenir öğrenmez yalnız başlarına fırlayıp gidebilirlerdi. Faile’i öldürtebilirlerdi. “Onu bulduğumuzda, nasıl kurtaracağımıza ben karar vereceğim. Su margininiz aksini söylüyorsa, düğüm altına alın, yoksa ben sizi düğüm düğüm bağlarım.”

Kadın çenesini sıktı, kaş çatışı derinleşti, ama sonunda, sözcükler ağzından kerpetenle alınıyormuş gibi, “Kabul ediyorum!” dedi. Tearlılardan biri, Carlon adlı uzun burunlu bir adam itirazla homurdandı, ama Selande tek parmağını kaldırdı ve adam çenesini kapattı. O dar çene varken,

muhtemelen sakalını kestiği için üzülüyordu. Ufak tefek kadın o ahmakların hepsini parmağında oynatıyordu, ama bu kadını daha az aptal kılmıyordu. Su yeminiymiş! Selande bakışlarını Perrin'den ayırmamıştı. “Leydi Faile dönene kadar size itaat edeceğiz. Ondan sonra, yine ona aidiz. Ve *toh*'umuza o karar verebilir.” Bu, sonuncusu Perrin'den çok diğerleri için gibiydi.

“Yeterli,” dedi Perrin ona. Sesini yumuşatmaya çalıştı, ama sesi hâlâ kabaydı. “Hepinizin ona sadık olduğunu biliyorum. Buna saygı duyuyorum.” Duyduğu saygı bundan ibaretti. Bir özür olarak fazla sayılmazdı ve onlar da öyle kabul ettiler. Selande bir homurdanma ile karşılık verdi ve öfkeli bakışlarla çekip gittiler. Öyle olsun. Sözlerini tuttukları sürece. Koca grup bir tek faydalı iş yapmamıştı.

Kamp boşalıyordu. Arabalar atların peşinde, kızakların üstünde, güneye doğru ilerlemeye başlamıştı. Atlar derin izler bırakıyordu, ama kızaklar yağan karın çabucak gömdüğü sığ yollar açıyordu yalnızca. Tepedeki adamların sonuncuları eyerlerine tırmanıyor, arabalarla birlikte yola çıkmış olan diğerlerine katılıyordu. Bir kenarda, Bilgelerin grubu geçmeye başladı. Yük atlarını çeken *gai'shain*'ler bile at sırtındaydı. Dannil ne kadar sert konuşmaya cesaret etmişse ya da büyük olasılıkla edememişse, görünüşe göre yeterli olmuştu. Seonid ile Masuri'nin zarafetleri ile karşılaştırıldığında Bilgeler at sırtında çok beceriksiz kalıyordu, ama *gai'shain*'ler kadar da değil. Beyaz cüppeli adamlar ve kadınlar karın üçüncü gününden beri at biniyorlardı, ama eyerlerinin yüksek kaşlarının üzerine eğilmiş, bir sonraki adımda düşmeyi beklermiş gibi atların boyunlarına ya da yelelerine yapışmışlardı. Onları ata bindirmek için Bilgelerin dolaysız emirleri gerekmişti ve birileri bakmazken hâlâ bazıları atından aşağı kayıyor, yürümeye başlıyordu.

Perrin Sağlam'ın sırtına tırmandı. O da atından düşmeyeceğinden emin değildi. Ama yapmak istemediği bu yolculuğa koyulma zamanı gelmişti. Bir parça ekmek için cinayet işleyebilirdi. Ya da biraz peynir için. Ya da güzel bir tavşan için.

“Aieller geliyor!” diye bağırdı alayın başından biri ve her şey durdu. Daha fazla bağırışlar çınladı, herkes çoktan işitmemiş gibi haberi aktardılar ve adamlar yaylarını sırtlarından indirdiler. Araba sürücüleri oturaklarında doğrulup ileriye baktılar ya da aşağı atlayıp arabanın yanında çöktüler. Perrin kendi kendine homurdanarak Sağlam'ın böğrünü tekmeledi.

Alayın önünde, Dannil ve o lanet bayrakları taşıyan iki adam hâlâ eyerindeydi, ama otuz kadarı yere inmiş, kirişlerini ortaya çıkarıyor, yaylarına ok takıyorlardı. Atından inmiş adamların atlarını tutanlar birbirlerini ittirip kaktırıyor, işaret ediyor, daha iyi görmeye çalışıyorlardı. Grady ve Neald da oradaydı, dikkatli ifadelerle ileriye bakıyorlardı, ama sakin sakin atlarının üzerinde oturuyorlardı. Herkes heyecan kokuyordu. Asha'man ise yalnızca... hazır.

Perrin ağaçların arasından neye baktıklarını onlardan çok daha açık görebiliyordu. On peçeli Aiel yağan kar altında onlara doğru koşuyordu ve bir tanesi yüksek, beyaz bir atı çekiyordu. Biraz arkalarından pelerinli, başlıklı üç atlı geliyordu. Aiellerin hareket tarzında bir tuhaflık var gibiydi. Ve beyaz atın eyerine bağlanmış bir bohça. Perrin'in yüreğini bir yumruk kavradı, ama sonra paketin bir ceset olamayacak kadar küçük olduğunu fark etti.

"Yaylarınızı kaldırın," dedi. "Bu Alliandre'nin atı. Gelenler bizimkiler olmalı. Aiellerin hepsinin Kız olduğunu göremiyor musunuz?" Teki bile erkek olacak kadar uzun boylu değildi.

"Aiel olduklarını bile zor seçebiliyorum," diye mırıldandı Dannil, yan yan Perrin'e bakarak. Gözlerinin iyi olduğunu hepsi kabullenmişti, hatta bununla gurur duyuyorlardı –ya da eskiden öyleydi– ama Perrin gözlerinin ne kadar iyi olduğunu belli etmemeye çalışıyordu. Ama o anda umurunda değildi.

"Bunlar bizimkiler," dedi Dannil'e. "Herkes yerinde kalsın."

Yavaşça atını topuklayıp grubu karşılamaya çıktı. Kızlar yaklaşırken peçelerini indirmeye başlamışlardı. Atlı adamlardan birinin içinde Furen Alharra'nın kara yüzünü seçti. Üç Muhafız demek; birlikte geri dönmüş olmalıydılar. Atları Perrin'in hissettiği kadar yorgun görünüyordu, tükenmiş gibiydiler. Perrin Sağlam'ı dörtnala kaldırmak, ne raporlayacaklarını dinlemek istiyordu. İşitmekten korkuyordu. Cesetlere kuzgunlar, tilkiler, belki porsuklar ve Işık bilir başka neler dadanmış olmalıydı. Belki bulduklarını getirmeyerek onu esirgemek istemişlerdi. Hayır! Faile hayatta olmalıydı. Bunu kafasına yerleştirmeye çalıştı, ama keskin bir kılıcı çıplak elleri ile, çeliğinden yakalamış gibi canı yanıyordu.

Önlerinde atından indi, sendeledi ve düşmemek için eyere tutunmak zorunda kaldı. O tek düşünceye tutunmanın canlı acısının dışında uyuşmuş gibi hissediyordu. Faile hayatta olmak zorundaydı. Bir sebepten detaylar çok göze çarpıyordu. Girift işlemeli eyere bağlı olan tek bir bohça değildi,

toparlanmış paçavralara benzeyen birkaç küçük bohçaydı. Kızlar sarmaşıklardan ve iğnelerini hâlâ koruyan esnek çam dallarından yapılmış kar ayakkabıları giymişlerdi. Bu yüzden tuhaf hareket ediyorlardı. Kar ayakkabılarını nasıl yapacaklarını Jondyn göstermiş olmalıydı. Perrin odaklanmaya çalıştı. Yüreğinin kaburgalarını kırıp geçeceğini sanıyordu.

Sulin mızraklarını ve kalkanını sol elinde tutarak, Perrin'in önüne gelmeden eyerindeki küçük kumaş bohçalarından birini aldı. Kadın gülümserken köselemsi yanağında uzanan yara izi kıvrıldı. "İyi haber, Perrin Aybara," dedi yumuşak sesle, koyu mavi kumaşı uzatarak. "Karın yaşıyor." Alharra Seonid'in diğer Muhafızı Teryl Wynter ile bakıştı. Teryl kaşlarını çattı. Masuri'nin adamı Rovair Kirklin taş gibi, dümdüz önüne bakıyordu. Bunun iyi haber olduğundan emin olmadıkları Wynter'ın kıvrık bıyıkları kadar açıktı. "Diğerleri başka neler öğrenebileceklerine bakmak için devam ettiler," diye sözlerini sürdürdü Sulin. "Ama biz yeterince tuhaflık bulduk."

Perrin bohçanın ellerinden düşmesine izin verdi. Bu Faile'in elbisesiydi, ön kısmı ve kolları boylu boyunca kesilmişti. Derin derin içini çekerek ciğerlerini Faile'in kokusuyla doldurdu, hafif bir çiçek sabunu izi, biraz onun tatlı parfümünden, ama çoğu onun kokusuydu. Ve kan izi yoktu. Kızların geri kalanı çevresinde toplandılar. Çoğu sert yüzlü yaşlı kadınlardı, ama hiçbirinin yüzü Sulin'inki kadar sert değildi. Muhafızlar, bütün geceyi eyerde geçirdiklerine dair hiçbir işaret vermeden atlarından indiler, ama Kızların arkasında kaldılar.

"Adamların hepsi öldürülmüş," dedi sırım gibi kadın, "ama bulduğumuz giysilere bakarak, Alliandre Kigarin, Maighdin Dorlain, Lacile Aldorwin, Arrela Shiego ve iki kişi daha *gai'shain* yapılmış." Diğer ikisi Bain ve Chiad olmalıydı; isimlerini söylemesi, tutsak edildiklerini belirtmesi onları utandırırdı. Perrin Aielleri biraz öğrenmişti. "Bu geleneklere aykırı, ama onları koruyor." Wynter kuşkuyla kaşlarını çattı, sonra başlığını düzelterek bunu saklamaya çalıştı.

Düzgün kesikler, bir hayvanın postunu yüzerken açılanlara benziyordu. Aniden Perrin'in kafasına dank etti. Biri Faile'in giysilerini kesmişti! Sesi titreyerek konuştu. "Yalnızca kadınları mı almışlar?"

Briain adlı yuvarlak yüzlü bir Kız başını iki yana salladı. "Sanırım üç de erkek *gai'shain* yapılacakmış, ama çok fazla mücadele etmişler ve hançer ya da mızrakla öldürülmüşler. Tüm diğerleri okla öldürülmüş."

“Öyle değil, Perrin Aybara,” dedi Elienda telaşla, şoke olmuş gibi. Geniş omuzlu, uzun boylu bir kadındı ve neredeyse anaç görünmeyi başarıyordu, ama Perrin onun yumruğuyla bir adamı devirdiğini görmüştü. “Bir *gai’shain*’e zarar vermek bir çocuğa ya da demirciye zarar vermek gibidir. Islaktopraklıları tutsak etmek yanlıştı, ama gelenekleri *bu kadar fazla* ihlal edeceklerine inanamam. Kurtarılana kadar uysal davranırlarsa ceza bile görmeyeceklerinden eminim. Onlara gösterecek başkaları var.” Başkaları; yine Bain ile Chiad.

“Hangi yöne gitmişler?” diye sordu Perrin. Faile uysal olabilir miydi? Onu uysal olarak hayal edemiyordu. Onu bulana dek deneseydi en azından.

“Neredeyse güneye,” diye yanıt verdi Sulin. “Doğudan çok güneye doğru. Kar onların izlerini örttükten sonra Jondyn Barran başka izler gördü. Takip eden başkalarına ait izler. Ona inanıyorum. Elyas Machera kadar çok şey görüyor. Görecek çok şey var.” Mızraklarını sırtındaki yay çantasının arkasına sıkıştırdı ve kalkanını sapından ağır kemer bıçağının kabzasına astı. Parmakları el konuşması ile çaktı ve Elienda ikinci, daha iri bir bohçayı çözerek ona uzattı. “Orada hareket halinde olan çok insan var Perrin Aybara ve tuhaf şeyler. Sanırım ilk önce bunu görmelisin.” Sulin bir başka kesilmiş elbiseyi açtı, bu seferki yeşildi. Onu Alliandre’nin üzerinde gördüğünü hatırlıyordu. “Bunları karının yakalandığı yerde bulduk.” İçinde, kırk elli Aiel oku bir yığın halinde kaydı. Saplarında kara lekeler vardı ve Perrin kurumuş kan kokusu aldı.

“Taardad,” dedi Sulin, bir ok alıp, hemen yere fırlatarak. “Miagoma.” İki tanesini daha attı. “Goshien.” Bunun üzerine yüzünü buruşturdu; Sulin Goshien’di. Shaidolar dışındaki bütün klanları teker teker saydı ve okların yarıdan fazlasını yere saçtı. Kalan okları barındıran elbiseyi kaldırdı, sonra onları da saçtı. “Shaido,” dedi anlamı anlamlı.

Perrin Faile’in elbisesini göğsüne bastırarak –kokusu yüreğindeki acıyı dindiriyordu ve aynı zamanda daha kötü yapıyordu– karların üzerinde karmakarışık yatan oklara baktı. Bazıları yeni yağan kar tanelerinin altında kalmıştı bile. “Çok fazla Shaido,” dedi sonunda. Onların hepsi beş yüz fersah uzakta, Kardeşkatili’nin Hançeri’nde kısılı kalmış olmalıydı. Ama Bilgelerinden bazıları Yolculuk öğrendiyse... Belki Terkedilmişlerden biri... Işık, aptal gibi saçmalıyordu –Terkedilmişlerin bununla ne ilgisi olabilirdi?– düşünmesi gereken yerde saçmalıyordu. Beyni de vücudunun geri kalanı kadar bitkindi. “Diğerleri Rand’ın *Car’a’carn* olduğunu kabul etmeyen adamlar.” O lanet renkler kafasının içinde çaktı. Faile dışında hiçbir şey için

zamanı yoktu. “Shaidolara katıldılar.” Kızlardan biri bakışlarını kaçırdı. Elienda dik dik baktı ona. Bazılarının Perrin’in söylediği şeyi yaptıklarını biliyorlardı, ama yüksek sesle söylendiğini işitmekten hoşlanmadıkları şeylerden biriydi. “Toplam kaç kişiler, sana göre? Tüm klan değildir, kuşkusuz?” Shaidolar hep birden gelmiş olsa, uzak yerlerdeki baskınlardan daha fazlasına dair söylentiler duyulurdu. Onca soruna rağmen, Amadicia’nın tamamı öğrenmiş olurdu.

“Birlikte gitmeye yetecek kadar, bana göre,” diye mırıldandı Wynter alçak sesle. Perrin’in işitmesi için konuşmamıştı.

Sulin süslü eyere bağlanmış bohçaların altına uzandı ve *cadin’sor* giymiş bir paçavra bebek çıkardı. “Geri dönmeden hemen önce, buradan altmış kilometre uzakta, Elyas Machera buldu bunu.” Başını iki yana salladı ve bir anlığına sesi ve kokusu... şaşkınlık doldu. “Karın altından kokusunu aldığını söyledi. O ve Jondyn Harran ağaçlarda, arabalardan kaynaklandığını söyledikleri çizikler buldular. Çok fazla arabadan. Eğer çocuklar varsa... tam bir boy olabilir, Perrin Aybara. Belki birden fazla. Tek bir boyda bile en az bin mızrak olur, gerekirse daha fazlası. Gerekirse, demirciler dışındaki bütün erkekler eline mızrak alır. Güneyde, günlerce uzağımızdalar. Belki bu karda, düşündüğümden daha fazla gün uzakta; Ama karını alanların onlarla buluşacağına inanıyorum.”

“Bu demirci mızrağı eline aldı,” diye mırıldandı Perrin. Bin, belki daha fazla. Onda, Kanatlı Askerler ve Arganda’nın adamları ile birlikte, iki binden fazla adam vardı. Ama Aiellerin karşısında, avantaj Shaidolarda demekti. Sulin’in kemikli elindeki oyuncak bebeği ekledi. Oyuncağını kaybettiği için ağlayan bir Shaido çocuğu var mıydı acaba? “Güneye gidiyoruz.”

Tam Sağlam’a binmek için dönerken Sulin koluna dokunup durdurdu onu. “Sana başka şeyler gördüğümüzü söyledim. İki kez, Elyas Machera karın altında at pislikleri ve kamp ateşleri buldu. Pek çok at ve pek çok kamp ateşi.”

“Binlerce,” diye araya girdi Alharra. Kara gözleri Perrin’in bakışlarını karşıladı, sesi kayıtsızdı. Yalnızca ne gördüğünü raporluyordu. “Beş, belki on bin, belki daha fazla; söylemek zor. Ama asker kamplarıydı. İki yerde de aynı adamlar, sanırım. Machera ve Barran aynı fikirdeler. Her kimse, onlar da yaklaşık olarak güneye gidiyor. Belki Aiellerle bir ilgileri yoktur, ama takip ediyor da olabilirler.”

Sulin Muhafız'a sabırsızca kaşlarını çattı ve duraksamadan devam etti. "Üç kez, Seanchanların kullandığını söylediğin uçan yaratıklardan gördük, kemikli kanatları olan, sırtlarında insanlar taşıyan dev şeyler. Ve iki kez buna benzer izler gördük." Eğilerek oklardan birini aldı ve karın üzerine biraz, iri bir ayının pençesine benzeyen, ama insan parmaklarından daha uzun altı parmağı olan yuvarlak bir şekil çizdi. "Bazen tırnakları da belli oluyordu," dedi, tırnakları işaretleyerek. Puslu Dağlar'ın iri ayılarınınkinden bile uzundular. "Geniş adımları var. Sanırım çok hızlı koşuyor. Ne olduğunu biliyor musun?"

Perrin bilmiyordu –İki Nehir'deki kediler dışında altı parmaklı hiçbir şey duymamıştı; başka yerlerde kedilerin yalnızca beş parmağı olduğunu duyduğunda şaşırmıştı– ama bir tahmin yürütebilirdi. "Bir başka Seanchan hayvanı." Demek güneyde Shaidolara ek olarak bir de Seanchanlar vardı. Ek olarak –ne?– Beyazpelerinler ya da bir Seanchan ordusu. Başkası olamazdı. Balwer'in getirdiği bilgilere güveniyordu. "Yine de güneye gideceğiz." Kızlar, kar yağdığını söylemiş gibi bakakaldılar ona.

Perrin Sağlam'ın eyerine tırmanarak alaya döndü. Muhafızlar yorgun hayvanlarını çekerek yürüyorlardı. Kızlar Alliandre'nin iğdiş atının dizginlerini alarak Bilgelerin durduğu yere koştular. Perrin neden Bilgelerin gelip her şeye burunlarını sokmadıklarını merak etti. Belki de, haberlerin kötü çıkmazı ihtimaline karşı, ıstırabı ile yalnız kalabilmesi içindi. Belki. Kafasının içinde, her şeyi birbirine uydurmaya çalıştı. Shaidolar, ne kadar kalabalıksalar. Seanchanlar. Beyazpelerinler ya da Seanchan olan atlı bir ordu. Luhhan Usta'dan nasıl yapılacağını öğrendiği yapbozlar gibiydi, işin hilesini biliyorsanız bir düş gibi ayrılan ve takılan karmaşık, kıvrık metaller. Yalnız, kafası bulanmıştı, hiçbir yere uymayan parçalarla uğraşıyordu.

Yanlarına ulaştığında İki Nehirliler yine atlarına binmişlerdi. Yayları ellerinde yerde duranlar biraz mahcup görünüyordu. Hepsi ona huzursuzluk içinde, çekinerek bakıyordu.

"O hayatta," dedi ve sanki her biri yine nefes almaya başladı. Haberin kalanını tuhaf bir kayıtsızlıkla dinlediler, bazıları daha azını beklememiş gibi başlarını salladılar.

"İlk kez dezavantajlı durumda olmayacağız," dedi Dannil. "Ne yapıyoruz, Lordum?"

Perrin yüzünü buruşturdu. Adam hâlâ meşe kadar kabaydı. "Her şeyden önce, altmış kilometre güneye yolculuk ediyoruz. Bundan sonra, bakacağım. Neald, sen öne çık, Elyas ve diğerlerini bul. Onlara ne

yapacağımı anlat. Bu zamana dek epey ilerlemişlerdir. Kendine dikkat et. On on iki Bilge ile savaşamazsın." Bir boyun yanında yönlendirebilen en az on on iki Bilge olmalıydı. Ya bir boydan fazlası varsa? Vardığında geçmesi gereken bir bataklık.

Neald başını salladı, sonra iğdiş atını, çoktan ezberlediği kamp arazisine çevirdi. Verecek birkaç emir kalmıştı yalnızca. Mayenelilerle Ghealdanlıları bulmak için biniciler gönderilmeliydi. Ayrı kamp yaptıkları gibi, ayrı ayrı hareket ediyor olacaklardı. Grady oradaki araziyi ezberleyip onlara katılabileceğini düşünüyordu, bu yüzden herkesi çevirip Neald'ı takip etmeye gerek yoktu. Sonuçta geriye tek bir şey kalıyordu.

"Masema'yı bulmalıyım, Dannil," dedi Perrin. "En azından ona mesaj iletebilecek birini. Şansım varsa işim uzun sürmez."

"O pisliğin içine tek başına mı girecekseniz, Lordum, şansa ihtiyacınız olacak," diye yanıt verdi Dannil. "Bazılarının sizin hakkınızda konuştuğunu duymuştum. Gözleriniz yüzünden Gölgedölü olduğunuzu söylüyorlardı." Gözleri Perrin'in altın rengi gözlerine dikildi ve yana kaçtı. "Yenidendoğan Ejder tarafından evcilleştirildiğinizi, ama yine de Gölgedölü olduğunuzu söylüyorlardı. Sırtınızı kollayacak birkaç düzine adam almalısınız."

Perrin Sağlam'ın boynunu okşayarak duraksadı. Masema'nın adamları gerçekten de onun Gölgedölü olduğunu düşünüyorsa ve işleri kendi ellerine almaya karar verirlerse birkaç düzine adam yeterli olmazdı. Tüm İki Nehirliler yeterli olmayabilirdi. Belki de Masema'ya söylemesi gerekmiyordu, kendi başına öğrense de olurdu.

Kulakları batıdaki ağaçlıklardan bir mavigöğsün ötüşü duyuldu, bir saniye sonra ikinci bir tanesi, herkesin işitebileceği şekilde öttü ve Perrin'in karar vermesi gerekmedi. Bundan emindi ve *ta'veren* olması ile mi ilgili olduğunu merak etti. Sağlam'ı çevirdi ve bekledi.

İki Nehirliler, kendi bölgelerinde yaşayan bu kuşun ötüşünün anlamını biliyorlardı. Kalabalık bir grup yaklaşıyordu ve barışçıl olmayabilirlerdi. Dost olsalar bir kıvrıkgaga, düşman oldukları açık olsa bir alaycıkuş ölecekti. Bu sefer gerektiği gibi davrandılar. Alayın batı kenarı boyunca, Perrin'in karda görebildiği kadarıyla her iki adamdan biri atından indi ve dizginleri yanındaki adama verip yayını hazırladı.

Yabancılar, daha kalabalık görünmek istermiş gibi, dağınık ağaçların arasında yayılarak yaklaştılar. Yaklaşık yüz kişiydiler, iki tanesi başı çekiyordu, ama ağır ilerleyişleri gerçekten de tekinsiz görünüyordu. Yarısı mızrak taşıyordu, ama eğitimli görünmüyorlardı, mızraklarını kollarının

altına tıkıverecekmiş gibi tutuyorlardı. İstikrarlı bir yürüyüşle yaklaşıyorlardı. Bazıları zırh, bir göğüs plakası ya da miğfer takmıştı, ama ikisine birden sahip olan nadirdi. Yine de Masema'nın genel takipçi kitlesi ile karşılaştırıldığında iyi donanmışlardı. Öndeki ikiliden biri Masema'ydı, pelerinin altındaki fanatik yüz, mağarasından dışarı bakan kuduz bir dağ kedisinin ifadesine sahipti. Bu mızraklılardan kaçı dün sabah kırmızı flama taşıyordu acaba?

Masema Perrin'in birkaç adım berisinde elini kaldırarak adamlarını durdurdu. Başlığını arkaya attı ve bakışlarını yayları ellerinde, yerde duran adamların üzerinde dolaştırdı. Çıplak kafasına yağan karın farkında değil gibiydi. Yanındaki iri yarı, sırtında kılıç, eyerinin ön tarafında bir kılıç daha taşıyan adam başlığını indirmedi, ama Perrin onun da kafasının tıraşlı olması gerektiğini düşündü. O adam hem alayı, hem de Masema'yı aynı yoğunlukla incelemeyi başarıyordu. Kara gözleri neredeyse Masema'nınkiler kadar hararetliydi. Perrin onlara bu mesafeden, bir İki Nehir yayının adamın hem göğüs plakasını, hem sırtını delebileceğini söylemeyi düşündü. Seanchanlardan bahsetmeyi düşündü. Gizlilik, demişti Berelain. Belki de bu koşullar altında iyi bir şeydi.

"Beni karşılamaya mı geliyordunuz?" dedi Masema aniden. Adamın sesinde bile bir yoğunluk vardı. Onun dilinden laf öylesine çıkmıyordu. Söylediği her şey önemli olmalıydı. Yanağındaki solgun, üçgen yara izi ani gülümsemesini çarpıttı. Gülümsemesi zaten sıcak değildi. "Fark etmez. Artık geldim. Kuşkusuz artık bildiğiniz gibi, Lord Yenidendoğan Ejder'i –Işık ismini aydınlatsın!– takip edenler geride kalmayı reddetti. Bunu onlardan talep edemezdim. Benim gibi onlar da ona hizmet ediyor."

Perrin'in gözlerinin önüne Amadicia'dan Altara'ya, belki daha ötelere yuvarlanan, arkasında ölüm ve yıkım bırakan alevden bir dalga geldi. Derin bir nefes alarak ciğerlerini soğuk havayla doldurdu. Faile her şeyden önemliydi. Her şeyden! Bunun için kavrulacaksa kavrulurdu. "Adamlarını doğuya götür." Sesinin bu kadar sakin çıktığına şaşırdı. "Fırsat bulduğumda yetişirim. Karım Aieller tarafından kaçırıldı ve ben onu geri getirmek için güneye gidiyorum." Bu sefer Masema şaşırmış göründü.

"Aieller mi? Demek söylentilerden fazlası var, öyle mi?" Alayın uzak ucundaki Bilgelere kaşlarını çattı. "Güney mi dedin?" Eldivenli ellerini eyerinin kaşında kavuşturarak, dönüp Perrin'i inceledi. Adamın kokusu delilik doluydu; Perrin o kokuda delilikten başka bir şey bulamıyordu. "Ben de seninle geleceğim," dedi Masema sonunda, bir karara varmış gibi. Tuhaf,

gecikmeden Rand'ın yanına gitmek için sabırsızlanıyordu. En azından, bunu Güç'le dokunulmadan yaptığı sürece. "Lord Yenidendoğan Ejder'i – Işık ismini aydınlatsın!– takip eden herkes gelecek. Aiel vahşilerini öldürmek Işık'ın işidir." Bakışları Bilgelere kaydı ve gülümsemesi öncekinden de soğuk oldu.

"Yardımınıza minnettar olurum," diye yalan söyledi Perrin. Aiellere karşı o güruh hiçbir işe yaramazdı. Yine de, sayıları binlere varıyordu. Ve Aiel ordularını olmasa da, başka orduları durdurmuşlardı. Kafasındaki bir yapboz parçası kaydı. Bitkinlikten yıkılmak üzere olduğundan nasıl değiştiğini bilemiyordu, ama kaymıştı işle. Her durumda, olacak şey değildi. "Ama epey ilerideler. Yetişmek için Tek Güç kullanarak Yolculuk etmeyi düşünüyorum. Bu konuda nasıl hissettiğini biliyorum."

Masema'nın arkasındaki adamlardan huzursuz mırıltılar yükseldi ve bakışarak silahlarını düzelttiler. Perrin küfür mırıltıları ve "sarı gözler" ve "Gölgedölü" lafları işitti. İkinci kafası tıraşlı adam, günah işlemiş gibi dik dik Perrin'e baktı, ama Masema Perrin'in kafasına bir delik açıp içindekileri görmeye çalışırmış gibi bakıyordu yalnızca.

"Karına bir zarar gelirse *o* üzülür," dedi deli adam sonunda. Vurgu Rand'dan bahsettiğini, Masema'nın telaffuz edilmesine izin vermediği isim kadar açıkça anlatıyordu, "Bu seferki özel bir durum. Yalnızca karını bulmak için, çünkü sen onun dostusun. Yalnızca bu yüzden." Sakin sakin konuşmuştu –onun için sakin sakin– ama derine gömülmüş gözleri karanlık ateşler gibiydi, yüzü farkında olmadığı bir öfkeyle çarpılmıştı.

Perrin ağzını açtı, sonra konuşmadan kapattı. Masema biraz önce söylediğini söylemeden güneş batıda doğmalıydı. Aniden Perrin Faile'in Shaidoların yanında daha fazla güvende olduğunu düşündü.

7
Caemlyn Sokakları

Elayne'in maiyeti Caemlyn sokaklarında, şehirdeki tepelere uyarak yükselip alçalan sokaklarda at sırtında ilerlerken epey dikkat çekiyordu. Kürk astarlı kırmızı pelerininin göğsündeki Altın Zambak başkent sakinlerine kim olduğunu anlatıyordu, ama başlığını yüzünü çevreleyecek şekilde arkaya atmıştı ve Kız-Veliaht'ın tacındaki tek bir altın gül açıkça görülebiliyordu. Yalnızca Trakand Evi'nin Yüksek Makamı Elayne değil, Kız-Veliaht Elayne. Bırak herkes görsün ve bilsin.

Yeni Şehir'in kubbeleri solgun sabah ışığında beyaz altın parlıyordu ve ana sokakların ortasındaki ağaçların çıplak dallarında sarkıtlar ışıldıyordu. Zirvesine yakın olmasına, bulutsuz gökyüzüne rağmen güneş ısıtmıyordu. Neyse ki bugün rüzgâr yoktu. Hava nefesini buğulandıracak kadar soğuktu, ama kaldırım taşları en dar, dolambaçlı yollarda bile temizlenmişti ve şehir bir kez daha canlanmıştı, sokaklar doluydu ve hareketliydi. Yük ve yolcu arabalarının, millerin arasına bağlanmış atlar kadar işlerine bağlı sürücüleri teslimiyet içinde pelerinlerine sarınmış, kalabalığın içine ağır ağır ilerliyorlardı. Dev bir su arabası gürleyerek geçti, sesine bakıldığında boştu ve aşırı sıklaşan kundakçılık olaylarına karşı yeniden doldurulmaya gidiyordu. Birkaç sokak satıcısı soğuğa meydan okuyarak mallarını tanıtıyorlardı, ama insanların çoğu, bir an önce içeri girmeye can atarak, işlerinin peşinde koşturuyorlardı. Acele etmek hızlı hareket etmek anlamına geldiğinden değil. Şehir tıka basa doluydu, nüfusu Tar Valon'unkini bile aşmıştı. Böyle bir kalabalığın içinde atlılar bile yürüyenlerden daha hızlı gidemiyordu. Elayne bütün sabah, sokaklarda ağır ağır ilerleyen iki üç binek arabasından fazlasını görmemişti. Yolcuları sakat ya da uzun yolculuklara çıkmış değilse, aptaldılar.

Herkes onu gördü ve grubu birazcık duraksayacak olsa, bazıları onu diğerlerine gösterdi ya da görebilsinler ve bir gün kendi çocuklarına, onu gördüklerini anlatabilsinler diye çocukları kaldırdılar. Asıl soru, müstakbel Kraliçe'yi mi, yoksa bir süreliğine şehri kontrol altında tutan bir kadını mı gördüklerini söyledikleriydi. Çoğu insan bakmakla yetindi, ama zaman zaman o geçerken bir avuç ses, "Trakand! Trakand!" ve hatta, "Elayne ve Andor!" diye bağırdı. Daha fazla tezahürat olsa daha iyiydi, ama sessizlik yuhalamalardan iyiydi. Andorlular sözünü sakınmayan bir halktı, Caemlynliler daha da fazla. Caemlynliler hoşnutsuzluklarını sokaklarda dile getirdiği için başlayan isyanlar, tahtını kaybeden kraliçeler görülmüştü.

Buz gibi bir düşünce Elayne'i ürpertti. Caemlyn'i elinde tutan Andor'u elinde tutar, derdi kadim deyim; Rand'ın gösterdiği gibi, tam olarak doğru değildi, ama Caemlyn Andor'un kalbiydi. Şehir üzerinde hak iddia etmişti – dış duvardaki kulelerdeki şeref yerini Aslan Sancağı Trakand'ın Gümüş Kilittaşı ile paylaşıyordu– ama henüz Caemlyn'in kalbini elinde tutmuyordu ve bu taş ve betonu tutmaktan çok daha önemliydi.

Bir gün hepsi bana tezahürat yapacak, diye söz verdi kendi kendine. *Alkışlarını kazanacağım.* Ama bugün kalabalıkta, o birkaç ses dışında, yalnız hissediyordu. Aviendha'nın, sırf arkadaşlık etmek için orada olmasını diliyordu, ama Aviendha sırf şehirde gezinmek için ata binmeyi gereksiz görmüştü. Zaten Elayne onu hissedebiliyordu. Birgitte ile kurduğu bağdan farklıydı, ama kız kardeşinin şehirdeki varlığını, aynı odadaki görünmeyen birinin varlığını hissetmek gibi hissediyordu ve rahatlatıcı bir duyguydu.

Yol arkadaşları da kendi paylarına dikkat çekiyorlardı. Yalnızca üç senelik Aes Sedailikten sonra Sareitha'nın esmer, kare yüzü henüz yaşı belirsizlik kazanmamıştı ve bronz rengi yünlü elbisesi ve pelerinini tutan gümüş-safir broşu ile zengin bir tüccara benziyordu. Muhafızı Ned Yarman hemen peşinden geliyordu ve o kesinlikle göze çarpıyordu. Parlak mavi gözleri ve mısır püskülü renginde, omuzlarında kıvrılan sarı saçları olan uzun boylu, geniş omuzlu genç bir adamdı ve üzerindeki ışıl ışıl Muhafız pelerini yüzünden bedensiz bir baş gibi görünüyordu. Bindiği uzun boylu gri iğdiş at da, sağrısından sarkan pelerin yüzünden, tam olarak orada değilmiş gibi görünüyordu. Adamın ne olduğunu yanlış anlamak imkânsızdı, varlığının bir Aes Sedai'ye işaret ettiğini de. Diğerleri Elayne'in çevresinde halka olmuş, kalabalığın arasında ilerlerken aynı ölçüde çok dikkat çekiyordu. Kraliçenin Askerleri'nin kırmızı ceketleri, parlak miğferleri ve plaka zırhları içinde sekiz kadın her gün rastlanacak

manzara değildi. Aslında, görülmüş manzara da değildi. O kadınları sırf bu sebepten, acemi askerler arasından seçmişti.

Asteğmenleri, ince bir bir Aiel Kız kadar sert biri olan Caseille Raskovni daha da nadir bir kadındı, bir kadın tüccar muhafızı ve kendi deyişiyle yirmi senedir meslekteydi. Tıknaz, demir kırı iğdiş atının yelesindeki gümüş çanlar Arafelli olduğunu gösteriyordu, ama kadın geçmişi hakkında belirsiz konuşuyordu. Sekiz kadın arasındaki tek Andorlu saçları grileşmeye yüz tutmuş, dingin yüzlü, geniş omuzlu bir kadındı. Deni Colford Aşağı Caemlyn'de, dubarların dışındaki bir arabacı meyhanesinde düzeni koruyordu, bir başka zorlu ve benzersiz kadın. Deni henüz kalçasındaki kılıcı kullanmayı bilmiyordu, ama Birgitte'e göre hızlı elleri ve daha da hızlı gözleri vardı ve kılıcın diğer yanında asılı duran, bir adım uzunluğundaki sopayı beceriyle kullanıyordu. Kalanlar Boru Avcıları'ydı, birbirinden çok farklı kadınlar, uzun ya da kısa, ince ya da geniş, masum bakışlı ya da gri saçlı, bambaşka geçmişlere sahip kadınlar. Gerçi bazıları Caseille kadar ağzı sıkı davranmıştı, diğerleri ise hayattaki eski konumlarını abarttıkları açıktı. Boru Avcıları arasında iki tavır da sıradışı değildi. Ama Askerlere katılma fırsatının üzerine atlamışlardı. Daha da önemlisi, Birgitte'in detaylı incelemesinden geçmişlerdi.

"Bu sokaklar senin için güvenli değil," dedi Sareitha aniden, kestane rengi atını topuklayıp Elayne'in siyah iğdiş atına yanaştırarak. Ateşyürek ince kısrağı dişlemeyi başaracaktı neredeyse, Elayne tam zamanında başını uzaklaştırdı. Burada sokak dardı, kalabalığı sıkıştırıyor, Asker kadınları birbirlerine yanaşmaya zorluyordu. Kahverengi Aes Sedai'nin yüzü bir Aes Sedai hâkimiyeti timsaliydi, ama sesi açık bir endişe ile keskinleşmişti. "Böyle bir sıkışıklığın içinde her şey olabilir. Bu noktadan üç kilometreden az bir mesafe uzakta, Gümüş Kuğu'da kimlerin kaldığını unutma. Bir handa kalan on Aes Sedai yalnızca birbirlerinin arkadaşlıklarını arıyor olamazlar. Onları Elaida göndermiş olabilir."

"Göndermemiş de olabilir," diye yanıt verdi Elayne sakin sakin. Hissettiğinden daha sakin. Elaida ile Egwene arasındaki mücadele bitene kadar çok fazla Aes Sedai kenarda bekliyor gibiydi. Elayne Caemlyn'e geldiğinden beri iki Aes Sedai Gümüş Kuğu'dan ayrılmış, üç tanesi gelmişti. Bu, bir görev için gönderilmiş bir gruba benzemiyordu. Ve hiçbiri Kızıl Ajah'tan değildi; Elaida olsa kuşkusuz Kızılları da dahil ederdi. Yine de, Elayne'in ayarlayabildiğince sıkı gözetleniyorlardı, ama Sareitha'ya bunu söylemedi. Elaida onu çok istiyordu, kaçak bir Kabuledilmiş'i ya da

Egwene ve Elaida'nın asi dediği Kabuledilmiş'i istediğinden çok daha fazla. Neden, tam olarak anlayamıyordu Elayne. Aes Sedai olmuş bir kraliçe Beyaz Kule için büyük bir ganimet olurdu, ama yakalanıp Tar Valon'a gönderilirse kraliçe olamazdı. Anı şekilde, daha tahta çıkmasına seneler varmış gibi görünürken, Elaida nasıl olursa olsun geri getirilmesi emrini vermişti. Ronde Macura bir kadının yönlendirme yeteneğini uyuşturan o pis çayı içirdiğinden beri sık sık düşündüğü bir bilmeceydi. Çok endişe uyandırıcı bir bilmece, özellikle de yerini dünyaya ilan ettiği bir anda.

Gözleri bir an, mavi pelerin giymiş, başlığını arkaya atmış bir kadına takıldı. Kadın ona bir kez baktıktan sonra bir mumcu dükkânına girdi. Omzunda ağır bir kumaş torba asılıydı. Aes Sedai değil, diye karar verdi Elayne. Yalnızca, tıpkı Zaida gibi, güzel yaşlanmış sıradan bir kadın. "Her durumda," diye devam etti kararlılıkla, "Elaida korkusuyla içeri kapanmayacağım." Gümüş Kuğu'daki Aes Sedailer ne peşindeydi acaba?

Sareitha hıhladı, hem de pek alçak olmayan bir sesle; gözlerini de yuvarlayacak gibiydi, ama sonra vazgeçti. Elayne zaman zaman Saray'daki diğer Aes Sedailerin tuhaf tuhaf baktığını görüyordu, kuşkusuz nasıl terfi ettirildiğini düşünüyorlardı, ama en azından yüzeyde, onu Aes Sedai kabul ediyorlar, Nynaeve dışında herkesten yüksek konuma sahip olduğunu kabulleniyorlardı. Bu akıllarından geçeni söylemelerini engellemiyordu ve bunu sık sık, Elayne'in konumuna sahip olan, şalı daha normal yollarla almış bir Aes Sedai karşısında yapacaklarından daha kabaca yapıyorlardı. "O zaman Elaida'yı unut," dedi Sareitha, "ve seni başka kimlerin ele geçirmek isteyeceğini hatırla. İyi nişanlamış bir tek taşla baygın bir bohça halinde devrilirsin ve o kargaşa içinde alınıp götürülebilirsin."

Sareitha suyun ıslak olduğunu gerçekten de söylemek zorunda mıydı? Taht üzerinde hak iddia eden başkalarını kaçırmak neredeyse bir gelenekti. Ona karşı duran her Ev'in Caemlyn'de, fırsat kollayan destekçileri vardı, yoksa öğle yemeğinde terliklerini yerdi. Elayne yönlendirebildiği sürece başarabileceklerinden değil, ama bir fırsat bulsalar denerlerdi. Caemlyn'e ulaşmanın güvenliği için yeterli olacağını hiç düşünmemişti zaten.

"Saray'dan ayrılmaya cesaret edemezsem, Sareitha, halkı asla arkama alamam," dedi sessizce. "Dışarıda korkusuzca dolaştığım görülmeli." İşte bu yüzden Birgitte'in istediği elli Asker yerine sekiz tanesi vardı. Kadın siyasetin gerçeklerini kavramayı reddediyordu. "Dahası, sen yanımdayken iki iyi nişanlanmış taşa ihtiyaçları olur."

Sareitha yine hıhladı, ama Elayne kadının inatçılığını görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Kadının varlığını da görmezden gelebilmeyi diledi, ama bu imkânsızdı. Bu gezi için, görülenden daha fazla sebebi vardı. Halwin Norry gerçekleri ve verileri sürüsüyle veriyordu ve Birinci Kâtip'in tekdüze sesi uykusunu getirse de, her şeyi kendi adına görmek istiyordu. Norry bir isyan raporunu, şehrin sarnıçlarının durumu ya da lağımları temizlemenin maliyeti kadar cansız bir şekilde aktarabiliyordu.

Kalabalıkta bir sürü yabancı vardı, çatal sakallı Kandorlular, sakallı üst dudaklarını çıplak bırakan Illianlılar, örgülerine gümüş çanlar takmış Arafelliler, bakır tenli Domanlılar, zeytin tenli Altaralılar, esmer Tearlılar, kısa boyları ve solgun tenleri ile göze çarpan Cairhienliler. Bazıları aniden bastıran kış yüzünden burada kısılı kalan ya da rakiplerini atlatmayı uman tüccarlardı, ticaretin ulusların can damarı olduğunu bilen, kötü boyanmış bir ceket ya da pirinç ve camdan bir broş satarken bile büyük bir tacir olduğunu iddia eden pürüzsüz yüzlü, övüngen tipler. Yaya insanların çoğu yıpranmış, perişan durumda ceketler, dizi delinmiş pantolonlar, etekleri lime lime olmuş elbiseler ve eğer pelerinleri varsa, havı dökülmüş pelerinler giymişlerdi. Bunlar savaş yüzünden evlerinden kaçan ya da Yenidendoğan Ejder'in onları tutan bütün bağları kırdığına inandıkları için başıboş dolanmaya başlayan mültecilerdi. Sefil, yenilmiş yüzlerle soğuğa karşı büzülüyor, çevrelerindeki diğerleri tarafından itilip kakılmaya razı oluyorlardı.

Küçük bir çocuğu omzuna bastırarak kalabalığın içinde sendeleyen donuk bakışlı bir kadını izlerken Elayne cüzdanından para çıkardı, Askerlerden birine, soğuk bakışlı, elma yanaklı bir kadına verdi. Tzigan Ghealdanlı, küçük bir asilin kızı olduğunu iddia ediyordu, eh, en azından Ghealdanlı olabilirdi. Asker kadın parayı vermek için eğildiğinde, çocuklu kadın görmeden, aldırmadan ilerlemeye devam etti. Şehirde onun gibi çok kişi vardı. Saray her gün, şehrin her yerinde kurulmuş mutfaklarla, binlerce kişiyi besliyordu, ama çok fazla insan ekmek ve çorbalarını almaya gelemeyecek kadar zayıf düşmüştü. Elayne parayı cüzdanına geri koyarken anne ve çocuğu için bir dua etti.

"Herkesi besleyemezsin," dedi Sareitha sessizce.

"Andor'da çocukların açlıktan ölmesine izin verilmez," dedi Elayne, bir ferman yayınlarmış gibi. Ama nasıl engelleyebileceğini bilmiyordu. Şehirde yiyecek boldu, ama hiçbir emir insanları yemeye zorlayamazdı.

Diğer yabancıların bazıları da Caemlyn’e aynı şekilde gelmişti; artık paçavra giymeyen, dalgın ifadelerle dolaşmayan erkek ve kadınları. Onları evlerinden kaçırtan her ne ise, yeterince uzağa gittiklerini düşünmeye başlamışlardı, arkada bıraktıkları işlerini ve mallarını düşünüyorlardı. Ama Caemlyn’de, becerisi ve biraz da isteği olan herkes paralı bir bankacı bulabilirdi. Bugünlerde şehirde yeni zanaatlar baş göstermişti. Bu sabah üç saatçi dükkânı görmüştü bile! Görüş mesafesi içinde üfürme cam satan iki dükkân vardı ve şehrin kuzeyinde otuz imalathane açılmıştı. Bundan sonra Caemlyn camı ve kristali ithal etmeyecek, ihraç edecekti. Artık şehirde, Lugard’ın ürettiği kadar güzel danteller üreten dantelciler vardı ve neredeyse hepsinin buraya gelmesi şaşılacak şey değildi.

Bu moralini biraz düzeltti –o yeni zanaatların getirdiği vergiler işe yarayacaktı, fazla para getirmeleri için zaman gerekecekti– ama kalabalığın içinde en çok gözüne çarpanlar başkalarıydı. Yabancı ya da Andorlu, paralı askerleri seçmek kolaydı; kılıç taşıyan, kalabalık yüzünden yavaşladıkları zaman bile kasıla kasıla yürüyen, sert yüzlü adamlar. Tüccar korumaları da silahlı dolaşıyordu, yollarına çıkan çoğu kişiyi omuzlayıp geçen kaba adamlar, ama kılıcını satanlarla karşılaştırıldıklarında onlar ciddi, sakin insanlar gibi görünüyordu. Ve genelde daha az yara izi taşıyorlardı. Kalabalıktaki paralı askerler, kekteki kuru üzümler kadar çoktu. Bu kadar çok arz varken ve kış yüzünden iş bulma olanakları fazla olmadığından, paralı askerlerin fazla maliyetli olmayacağını düşünüyordu. Dyelin’in korktuğu gibi, Andor’a mal olmazlarsa. Bir şekilde, Askerlerin içinde yabancıların çoğunluk oluşturmaması için yeterince adam bulabilmeliydi. Ve onlara ödeyecek parayı.

Aniden Birgitte’in farkına vardı. Kadın öfkeliydi –son zamanlarda sık sık öfkeleniyordu– ve yaklaşıyordu. Çok öfkeliydi ve çok hızlı yaklaşıyordu. Elayne’in kafasında alarm çanlarının çalmaya başlamasına sebep olan uğursuz bir birleşim.

Hemen, en kısa yoldan Saray’a dönmelerini emretti –Birgitte en kısa yoldan geliyor olmalıydı; bağ onu doğrudan Elayne’e getirirdi– ve bir sonraki dönüşten güneye, İğne Sokağı’na döndüler. Aslında oldukça geniş bir sokaktı, ama ırmak gibi dolanarak bir tepeyi iniyor, bir başkasına tırmanıyordu, ama nesiller önce iğne imalatçıları ile doluydu. Şimdi bıçakçılar, terziler ve iğneciler dışına her tür dükkân arasında birkaç küçük han ve meyhane vardı.

Daha İç Şehir'e ulaşamadan Birgitte onları Armutçu Sokağı'nda buldu. Bir avuç meyve satıcısı, Ishara'nın zamanından bu yana nesilden nesle geçmiş dükkânlarından satış yapıyorlardı hâlâ, ama senenin bu zamanında vitrinlerinde pek az meyve vardı. Kalabalığa rağmen atını eşkin yürüterek belirdi Birgitte. Kırmızı pelerini arkasında dalgalanıyor, önündeki insanları sağa sola kaçırtıyordu ve yüksek, gri atını ancak ileride onları görünce yavaşlattı.

Acelesini telafi etmek ister gibi, bir an durup Asker kadınları inceledi, Caseille'in selamına karşılık verdi, sonra atını çevirip Elayne'inkinin yanında yürütmeye başladı. Diğerlerinin aksine ne kılıcı, ne zırhı vardı. Geçmiş yaşamlarına dair anıları soluyordu –artık Beyaz Kule'nin kuruluşundan önceki hiçbir şeyi açıkça hatırlayamadığını söylüyordu, ama hâlâ bazı parçalar yüzeye çıkabiliyordu– ama bir şeyi kesinlikle hatırladığını iddia ediyordu. Ne zaman kılıç kullanmaya kalksa, ölmesine ramak kalıyordu ve bunu birden çok kez yapmıştı. Ama kirişi takılmış yayı deri heybesindeydi ve yan tarafında dolu bir sadak taşıyordu. İçi öfkeyle kaynıyordu ve kaş çatışı konuşurken daha da derinleşti.

"Bir süre önce Saray güvercinliğine gelen yarım düzine güvercin Aringill'den haber getirdi. Naean ile Elenia'ya eşlik eden adamlar kasabanın sekiz kilometre uzağında pusuya düşürülmüşler ve öldürülmüşler. Neyse ki atlarından biri eyerinde kanla geri dönmüş, yoksa daha haftalar boyunca öğrenemezdik. Haydutların o ikisini fidye için kaçırmış olması fazla talihli olurdu, sanırım."

Ateşyürek birkaç adım dans etti ve Elayne keskin bir jestle dizginledi onu. Kalabalıkta biri, Trakand lehine olabilecek bir şey bağırdı. Aleyhine de olabilirdi. Müşteri çekmeye çalışan dükkâncılar sözcükleri boğan bir şamata çıkarıyorlardı. "Demek Saray'da bir casusumuz var," dedi, sonra Sareitha'nın önünde dilini tutmuş olmayı dileyerek dudaklarını birbirine bastırdı.

Birgitte'in umurunda değil gibiydi. "Çevrede dolanan, bilmediğimiz bir *ta'veren* yoksa," diye yanıt verdi kuru kuru. "Belki artık yakın koruma atamama izin verirsin. Yalnızca birkaç iyi seçilmiş Asker ve..."

"Hayır!" Saray onun eviydi. Orada korunmayacaktı. Kahverengi Aes Sedai'ye bir bakış fırlatarak içini çekti. Sareitha dikkatle dinliyordu. Artık meseleleri saklamaya çalışmanın anlamı yoktu. Bu meseleyi değil. "Birinci Hizmetkâr biliyor mu?"

Birgitte ona yan yan baktı. Paylaştıkları bağdan gelen ılımlı öfke ile birleştiğinde, ona gidip ninesine örgü örmeyi öğretmesini söylüyordu. “Son beş sene içinde annene hizmet etmiş olmayan bütün hizmetkârları sorgulamayı düşünüyor. Yalnızca soru sormayı düşündüğünden emin değilim. Ona söylediğimde yüzüne beliren ifadeye bakarak, çalışma odasından postumu deldirmeden çıkabildiğime memnun oldum. Diğerleri ile ben ilgileneceğim.” Askerleri kastediyordu, ama Caseille ve diğerlerinin önünde öyle söylemezdi. Elayne bunun olası olduğunu sanmıyordu. Asker alma işlemi herkese Saray’a göz ve kulak sokma fırsatı veriyordu, ama faydalı bir şey öğrenecek yerde olmalarını garanti etmiyordu.

“Saray’da casus varsa,” dedi Sareitha sessizce, “daha kötüsü de olabilir. Belki Leydi Birgitte’in koruma önerisini kabul etmelisin. Bunun örneği var.” Birgitte Kahverengi Aes Sedai’ye dişlerini gösterdi; bir gülümseme olarak, son derece başarısızdı. Ama bu unvanla hitap edilmekten hiç hoşlanmasa da, gözlerini umutla Elayne’e çevirdi.

“Hayır dedim ve hayır kastettim!” diye terslendi Elayne. Elinde şapkası ve geniş, eksik dişli bir sırıtış ile ağır ağır ilerleyen at halkasına yaklaşmakta olan bir dilenci irkildi ve daha Elayne cüzdanına uzanmayı düşünemeden kalabalığın içinde kayboldu. Öfkesinin ne kadarı kendine, ne kadarı Birgitte’e ait, bilemiyordu, ama uygundu.

“Onları kendim gidip getirmeliydim,” diye hırladı acı acı. Bunun yerine, ulak için bir kapıyol örmüştü ve günün geri kalanını tüccarlar ve bankacılar ile toplantı yaparak harcamıştı. “En azından Aringill’deki tüm garnizonu eşlikçi olarak vermeliydim. Ben beceriksizlik ettiğim için on adam öldü! Daha da kötüsü –Işık bana yardım etsin, gerçekten de daha kötü!– bu yüzden Elenia ve Naean’ı kaybettim.”

Birgitte başını şiddetle iki yana sallarken pelerininin dışına sarkan kalın, altın rengi örgüsü savruldu. “Her şeyden önce, kraliçeler her işin peşinden bizzat gitmezler. Onlar lanet olasıca kraliçelerdir!” Öfkesi biraz diniyordu, ama üzerinde sinir alevlenmişti ve ses tonu ikisini de yansıtıyordu. Gerçekten de Elayne’in korumaları kabul etmesini istiyordu, büyük olasılıkla banyo yaparken bile. “Macera günlerin geride kaldı. Şimdi de kılık değiştirip Saray’dan kaçar, hatta belki gece çöktükten sonra dolaşmaya çıkar, yüzünü görmediğin bir serseriye kafanı kırdırtırsın.”

Elayne eyerinde dimdik oturdu. Birgitte biliyordu elbette –bağı atlatmanın bir yolu olmalıydı, ama bilmiyordu– ama kadının bu konuyu şimdi açmaya hakkı yoktu. Birgitte yeterince ipucu verirse, diğer Aes

Sedailer Muhafızları ve büyük olasılıkla Asker birlikleri ile takip etmeye kalkışabilirdi. Onu güvende tutmak konusunda herkes o kadar saçmalıyordu ki. Değil Tanchico'da ya da Falme'de, Ebou Dar'da bile hiç bulunmadığını sanırdınız. Dahası, yalnızca bir kez yapmıştı. Şimdiye dek. Ve Aviendha da onunla gelmişti.

"Soğuk, karanlık sokaklar sıcak bir ateş ve ilginç bir kitapla karşılaştırılamaz bile," diye araya girdi Sareitha aylak aylak, kendi kendine konuşurmuş gibi. Önünden geçtikleri dükkânları incelerken, onlara dalmış gibi görünüyordu. "Ben, kendi adıma, tek mum almadan buzlu kaldırımlarda dolaşmaktan hiç hoşlanmam, özellikle de hava karardıktan sonra. Genç, güzel kızlar sık sık sade elbiselerin ve kirli bir yüzün onları görünmez kıldığını sanır." Konuyu öyle aniden, sesinde hiçbir değişiklik olmadan değiştirmişti ki Elayne başta ne işittiğini fark etmedi. "Sarhoş kabadayılar tarafından bayıltılıp bir yan sokağa çekilmek, dersini almanın zor yoludur. Elbette, yanınıza sizin gibi yönlendirebilen bir arkadaş alabilecek kadar şanslıysanız, eğer o arkadaş kabadayı vurduğunda bayılmayacak kadar şanslıysa... Eh, şansınız her seferinde yaver gitmez. Sence de öyle değil mi, Leydi Birgitte?"

Elayne bir anlığına gözlerini kapattı. Aviendha birinin onları takip ettiğini söylemişti, ama yalnızca bir yankesici olduğundan emindi. Her durumda, o şekilde olmamıştı. Tam olarak değil. Birgitte'in öfkeli bakışları, daha sonra haddini bildirmeyi vadediyordu. Bir Muhafız'ın Aes Sedaisini *fırçalamaması* gerektiğini anlamayı *reddediyordu.*

"İkinci olarak," diye devam etti Birgitte sertçe, "on adam da olsa üç yüz de, lanet olası sonuç yine aynı olurdu. Yak beni, iyi bir plandı. Birkaç adam fark edilmeden Naean ile Elenia'yı Caemlyn'e getirebilirdi. Garnizonu boşaltmak bütün lanet gözleri Andor'un doğusuna çekerdi ve onları her kim kaçırmışsa, yeterince silahlı adam getirirdi. Büyük olasılıkla, üzerine bir de Aringill'i ele geçirirlerdi. Garnizon ne kadar küçük olursa olsun, Aringill doğuda, sana karşı harekete geçmek isteyen herkesin huzurunu kaçırıyor ve Cairhienli Asker sayısı ne kadar fazla olursa o kadar iyi, çünkü hemen hepsi sana sadık." Basit bir okçu olduğunu iddia eden biri için, durumu epeyce iyi kavramıştı.

"Onları kim kaçırmış, Leydi Birgitte?" diye sordu Sareitha, eğilip Elayne'in diğer yanından bakarak. "Kuşkusuz bu çok önemli bir soru." Birgitte neredeyse inlercesine, sesli sesli içini çekti.

“Korkarım yakında öğreneceğiz,” dedi Elayne. Kahverengi Aes Sedai kuşkuyla kaşını kaldırdı ve Elayne dişlerini gıcırdatmamaya çalıştı. Eve döndüğünden beri bunu çok sık yapar olmuştu.

Yeşil ipek pelerin giymiş Tarabonlu bir kadın atların önünde çekildi ve başlığının altındaki ince, boncuklu örgülerini sallayarak derin bir reverans yaptı. Hizmetçisi olan, kolları küçük paketlerle dolu ufak tefek kadın beceriksizce hanımını taklit etti. Hemen arkalarındaki, pirinç başlıklı değnekler taşıyan iri yarı korumalar dik durumda ve tetikte kaldı. Uzun, kalın, deri ceketleri en kararlı olanlar dışındaki tüm hançer darbelerini geri çevirebilirdi.

Önlerinden geçerken Elayne başını eğerek Tarabonlunun nezaketine karşılık verdi. Şimdiye dek sokaktaki Andorlulardan bu kadar nezaket görmemişti. Kadının ince peçesinin arkasındaki düzgün yüz Aes Sedai olmasına izin vermeyecek kadar yaşlı görünüyordu. Işık, Elaida için endişelenmese de endişelenecek çok şeyi vardı zaten!

“Çok basit, Sareitha,” dedi, dikkatle kontrol altına alınmış bir sesle. “Onları Jarid Sarand kaçırmışsa, Elenia Naean’a bir seçim şansı tanır. Ya Arawnlar Elenia’yı destekler ve karşılığında Naean biraz mülk edinir ya da bir yerlerde, sessiz bir hücrede kadının gırtlağı kesilir ve cesedi bir ahırın arkasına gömülür. Naean kolay kolay pes etmez, ama Evi o dönene kadar kontrolün kimde olduğu üzerine didişiyor, bu yüzden onlar didişecek, Elenia işkence tehditleri savuracak, belki işkence kullanacak ve sonunda Arawn Sarand’ın arkasında durup Elenia’yı destekleyecek. Kısa süre sonra Anshar ve Baryn de onlara katılacak; nerede güç görürlerse oraya giderler. Naean’ın halkı onları ele geçirirse, Elenia’ya aynı seçenekleri sunacak, ama Elenia aksini söyleyene dek Jarid Arawn’ın üzerine yürüyecek ve kadın adamın onu kurtarma umudu olduğunu düşündüğü sürece aksini söylemeyecek. Bu yüzden, gelecek birkaç hafta içinde Arawn mülklerinin yandığı haberini almayı beklemeliyiz.” *Aksi halde,* diye düşündü, *yüzleşmem gereken dört Ev olur ve ben hâlâ gerçekten yanımda iki tane olup olmadığını bilmiyorum.*

“Bu... çok iyi bir mantık yürütme,” dedi Sareitha, biraz şaşırmış gibi.

“Zamanla senin de yapabileceğinden eminim,” dedi Elayne, fazla tatlı bir sesle ve diğer Aes Sedai gözlerini kırpıştırınca zevklendi. Işık, o daha on yaşındayken annesi bu kadarını görebilmesini bekliyordu!

Saray’a kalan mesafeyi sessizlik içinde aştılar ve Elayne parlak mozaik kaplı kuleleri ve İç Şehir’in muhteşem manzaralarını fark etmedi bile.

Bunun yerine, Caemlyn’deki Aes Sedaileri, Kraliyet Sarayı’ndaki casusları, Elenia ile Naean’ın kimin elinde olduğunu, Birgitte’in asker alımını ne kadar hızlandırabileceğini, Saray’ın tabağını ve diğer mücevherlerini satma zamanının gelip gelmediğini düşündü. Düşünmek için kasvetli bir listeydi, ama yüzündeki ifadesizliği korudu ve onu takip eden seyrek tezahüratlara dingin bir tavırla karşılık verdi. Bir kraliçe korktuğunu belli edemezdi, özelikle de korktuğu bir sırada.

Kraliyet Sarayı İç Şehir’in en yüksek tepesinde, girift işlemeli balkonlardan ve revaklı yürüyüş yollarından oluşan ihtişamlı, bembeyaz bir yapıydı. İnce minareleri ve yaldızlı kubbeleri öğle gökyüzünden bir fon önünde yükseliyordu ve kilometrelerce uzaktan görülebiliyor, Andor’un gücünü ilan ediyordu. Şatafatlı girişler ve çıkışlar önde, Kraliçe’nin Meydanı’nda yapılıyordu. Geçmişte kraliçelerin fermanlarını dinlemek, Andor’un hükümdarlarına desteklerini haykırmak için büyük kalabalıklar toplanırdı orada. Elayne Saray’ın arkasından girdi, ana ahır avlusunda koştururken Atesyürek’in çelik nallı toynakları kaldırım taşları üzerinde çınlıyordu. İki yanında ahırların yüksek, kemerli kapıları dizilmiş, geniş bir alandı ve uzun, beyaz, sade ve sağlam bir balkon bu avluya bakıyordu. Yüksekteki sütunlu yürüyüş yolları kısmen bakıyordu buraya, ama burası bir çalışma yeriydi. Saray kapısına giden basit sütunların önünde, Meydan’daki nöbetçilerin yerini almak üzere hazırlanan bir düzine Kraliçenin Askeri atlarının yanında dimdik duruyorlar, asteğmenleri tarafından inceleniyorlardı. Asteğmen Gareth Bryne’ın komutası altında bayraktarlık yapmış, saçları kırlaşmış, topal bir adamdı. Dış duvar boyunca otuz asker daha, ikililer halinde İç Şehir’de devriye gezmek üzere at biniyorlardı. Normal günlerde, asıl görevleri sokaklarda polislik yapmak olan Askerler olurdu, ama sayıları bu kadar azaldıktan sonra, Saray’ı koruyanlar bu görevi de üstlenmek zorunda kalmışlardı. Careane Fransi de oradaydı; zarif, yeşil çizgili bir binici elbisesi giymiş, mavi yeşil pelerin takmış, gri iğdiş atının sırtında oturan tıknaz bir kadın. Muhafızlarından biri olan Venr Kosaan kendi doru atına tırmandı. Esmer, sıkı kıvırcık saçlarına ve sakalına kır düşmüş, kılıç kadar ince bir adamdı ve sade kahverengi pelerin takmıştı. Görünüşe göre kim olduklarını ilan etmek istemiyorlardı.

Elayne’in gelişi ahır avlusunda şaşkınlık yarattı. Careane ya da Kosaan için değil, elbette. Yeşil Aes Sedai pelerininin başlığının altında yalnızca düşünceli göründü, Kosaan bu kadarını bile göstermedi. Birgitte ile Yarman’a, Muhafız’dan Muhafız’a selam vermekle yetindi. Bunun dışında

tek bakış fırlatmadan, Elayne’in eşlikçilerinin sonuncusu demir bantlı kapılardan geçtikten sonra dışarı çıktılar. Ama duvar boyunca at binen kişilerden bazıları, bir ayakları üzengide durdular ve bakakaldılar. Denetlenmekte olan adamların başları yeni gelenlere doğru hızla döndü. Elayne’i daha en az bir saat beklemiyorlardı ve ellerinin o anda ne yaptığından ötesini asla düşünmeyen birkaç kişi dışında, Saray’daki herkes durumun kararsız olduğunu biliyordu. Askerler arasında söylentiler diğer adamlar arasında olduğundan daha hızlı yayılırdı ve erkeklerin nasıl dedikodu yaptıklarına bakarak, Işık biliyordu ya, ciddiye alınmayacak şey değildi. Bu adamlar Birgitte’in telaşla çıktığını biliyor olmalıydılar ve şimdi zamanından önce Elayne’le dönmüştü. Diğer Evlerden biri Caemlyn’e mi yürüyordu? Saldırmaya hazırlanarak mı? Dyelin’in şehirde bulundurabildiği adamlara rağmen yine de tam olarak koruyamadıkları duvarlara gitmeleri mi emredilecekti? Şaşkınlık ve endişe anları geçtikten sonra kösele suratlı asteğmen bir emir havladı ve gözler dümdüz ileri dikildi, kollar göğüslere götürülerek selam verildi. Birkaç gün önce, eski bayraktar dışında yalnızca üç kişi daha asker listesindeydi, ama burada acemi asker yoktu.

Tek omuzlarına Beyaz Aslan işlenmiş kırmızı ceketli seyisler ahırdan fırladılar, ama aslında yapacak pek az işleri vardı. Birgitte’in emri üzerine Asker kadınlar sessizce atlarından indiler ve atlarını yüksek kapılara götürmeye başladılar. Birgitte’in kendisi eyerinden aşağı atladı ve dizginleri seyislerden birine fırlattı. Yarman ondan da çabuk davrandı ve atından inen Sareitha’nın dizginlerini tuttu. Adam, bazı Aes Sedailerin deyişiyle “yeni yakalanmıştı”, bağ kurulalı bir sene olmamıştı –terim Muhafızlara bağ kurmayı isteyip istemediklerinin sorulmadığı zamanlardan kalmaydı– ve görevleri konusunda çok titizdi. Birgitte yumruklarını kalçalarına dayamış, kaşlarını çatmış duruyordu. Görünüşe göre takip eden dört saat boyunca İç Şehir’de devriye gezecek adamların ikişerli sıralar halinde çıkmasını izliyordu. Ama Birgitte’in aklında o adamlar varsa şaşırırdı Elayne.

Her durumda, onun kendi endişeleri vardı. Belli etmemeye çalışarak, Ateşyürek’in başlığını tutan sırım gibi kadını ve deri kaplı bir ayak taburesi koyan ve atından inerken üzengiyi tutan tıknaz adamı inceledi. Adam hiç gülümsemeyen, heyecansız, ölçülü bir tipti, kadın ise iğdiş atın burnunu okşamaya, bir şeyler fısıldamaya dalmıştı. İkisi de, başlarını saygıyla eğmek dışında gerçekten bakmamıştı Elayne’e; nezaket, eğilip doğrulan insanlar yüzünden heyecanlanan bir at tarafından Elayne’in eyerinden fırlatılmayacağından emin olmaktan sonra geliyordu. Yardımlarına ihtiyaç

duymamasının önemi yoktu. Elayne artık kırsalda değildi ve uyulması gereken kurallar vardı. Yine de, kaşlarını çatmamaya çalıştı. Ateşyürek'i ahıra götüren hizmetkârların yanından ayrıldı ve arkasına bakmadı. Ama bakmak istiyordu.

Birkaç ayaklı şamdan yakılmış olsa da, sütunların arkasındaki penceresiz giriş holü loş görünüyordu. Burada sade lambalar vardı, demir işleri basit kıvrımlarla süslenmişti. Her şey faydası düşünülerek yapılmıştı, badanalı kornişler süssüzdü, beyaz taş duvarlar çıplak ve pürüzsüzdü. Gelişlerinin haberi yayılmıştı, daha onlar içeriye girmeden yarım düzine erkek ve kadın belirdi, eğilip diz kırdılar, pelerinlerini ve eldivenlerini aldılar. Üniformaları ahır çalışanlarınınkinden biraz daha farklıydı, yakaları ve manşetleri beyazdı ve Andor Aslanı omuzlarında değil sol göğüslerindeydi. Elayne bugün görev başında olanları tanımıyordu. Saray'daki hizmetkârların çoğu yeniydi ve kalanlar da Rand şehri ele geçirdiğinde korkup kaçanların yerini almak üzere geri dönmüş, emekli hizmetkârlardı. Küt suratlı kel bir adam onunla tam olarak göz göze gelmedi, ama bunun aşırı cüretkâr bir davranış olduğundan korkmuş olabilirdi. Devamlı gözlerini kısan ince, genç bir kadın diz kırmasına ve gülümsemesine çok fazla şevk katıyordu, ama belki yalnızca hevesli olduğunu göstermeye çalışıyordu. Elayne hizmetkârlara dik dik bakmaya başlamadan, peşinde Birgitte ile birlikte uzaklaştı. Kuşku acıydı.

Birkaç adım sonra Sareitha ve Muhafızı yanlarından ayrıldılar. Kahverengi Aes Sedai kütüphanede görmek istediği bazı kitaplar hakkında bir bahane mırıldandı. Büyük kütüphanelerle boy ölçüşemese de, Saray'daki kitap koleksiyonu hiç küçük sayılmazdı ve kadın her gün orada saatler harcıyor, başka yerlerde bilinmediğini söylediği, eskilikten yıpranmış ciltler buluyordu. Sareitha yürüdükleri koridoru kesen bir koridora döndüğünde Yarman peşinden gitti, peşinde tuhaf bir zarafete sahip bir leylek sürükleyen kara, tıknaz bir kuğu gibi görünüyorlardı. Adam rahatsız edici pelerinini bir koluna asmış, öyle taşıyordu. Muhafızların pelerinlerini el altında bulundurmamaları nadir görülen bir davranıştı. Büyük olasılıkla Kosaan'ınki heybesindeydi.

"Bir Muhafız pelerini ister misin, Birgitte?" diye sordu Elayne, yürümeye devam ederek. Birgitte'in bol pantolonuna bir kez daha imrendi. Bölünmüş etekler bile, sakin bir yürüyüş hızından daha fazlasına izin vermiyordu. En azından ayaklarında terlik yerine binici botları vardı. Terlikli olsa, çıplak kırmızı beyaz yer seramikleri ayaklarını dondururdu.

Odalara ek olarak koridorları da örtmeye yetecek kadar halı yoktu; olsa da, Saray'da görev yapan hizmetkârların trafiğinden kısa sürede yıpranırlardı. "Egwene Kule'yi ele geçirir geçirmez senin için bir tane yaptırırım. Senin de bir pelerinin olmalı."

"Lanet pelerinler umurumda bile değil," diye yanıt verdi Birgitte sertçe. Ağzı uğursuz bir alamet gibi, sert bir çizgiye dönüşmüştü. "O kadar çabuk olup bitti ki, lanet ayağının takıldığını ve lanet kafanı çarptığını sandım. Kan ve küller! Sokak kabadayılarının saldırısına uğramak! Işık bilir neler olabilirdi!"

"Özür dilemene gerek yok, Birgitte." Bağdan öfke ve kızgınlık akmaya başladı, ama Elayne yakaladığı avantajı kullanmaya kararlıydı. Birgitte'in paylamaları yalnızken de yeterince kötüydü; koridorlarda, her yerde iş peşinde koşturan, oymalı duvar panellerini cilalayan, burada yaldızlı olan ayaklı şamdanlarla ilgilenen hizmetkârlar varken tahammül etmeyecekti. Hizmetkârlar Birgitte'e ve ona sessizce selam vermek için bir anlığına duruyorlardı, ama kuşkusuz herkes neden Kumandan General'in fırtına gibi göründüğünü merak ediyordu ve yakalayabildiklerini yakalamak için kulaklarını dikmişlerdi. "Orada değildin, çünkü seni orada istemedim. İddiaya girerim Sareitha da Ned'i yanına almamıştı." Birgitte'in yüzünün daha fazla kararması mümkün görünmüyordu. Belki de Sareitha'dan bahsetmek hata olmuştu. Elayne konuyu değiştirdi. "Gerçekten de kullandığın dil konusunda bir şeyler yapmalısın. En kötü türden bir serseri gibi konuşmaya başladın."

"Benim... dilim," diye mırıldandı Birgitte tehlikeli bir tavırla. Adımları bile değişti, bir leoparın adımlarına benzedi. "*Sen benim* dilim hakkında konuşuyorsun, öyle mi? En azından ben kullandığım sözlerin ne anlama geldiğini biliyorum. En azından ben neyin nereye uyduğunu, neyin nereye uymadığını biliyorum." Elayne kızardı, boynu gerildi. O da *biliyordu!* Çoğu zaman. En azından yeterince. "Yarman'a gelince," diye devam etti Birgitte, hâlâ yumuşak, hâlâ tehlikeli bir sesle, "o iyi bir adam, ama Muhafız olduğuna hâlâ inanamıyor ve iri iri açılmış gözlerle geziyor. Muhtemelen Sareitha parmaklarını şıklattığında sıçrıyordur. Ben *asla* kocaman açılmış gözlerle gezmedim ve ben sıçramam. Bu unvanı üzerime yıkmanın sebebi *bu* mu? Beni dizginleyeceğini mi düşündün? Kafana soktuğun ilk aptalca fikir olmazdı. Zamanın çoğunda doğru düzgün düşünebilen biri olarak... Eh. İstediğin Askerlerin yarısını bulmak istiyorsan, yazı masamda kürekle dalmam gereken bir lanet rapor dağı bekliyor, ama bu gece seninle güzel,

uzun bir konuşma yapacağız, Leydim," diye ekledi, fazla sert bir sesle. Eğilmesi komiklik derecesinde resmiydi. Uzun adımlarla uzaklaştı ve uzun, altın örgüsü öfkeli bir kedinin kuyruğu gibi diken diken görünmeliydi.

Elayne kızgınlıkla ayağını yere vurdu. Birgitte'in unvanı hak edilmiş bir ödüldü, kadınla bağ kurduğundan beri on kez kazanılmıştı! Ondan önce ise on bin kez. Eh, diğer seçeneği *düşünmüştü,* ama ancak daha sonra. Ne işe yaradıysa. Sadık olduğu hanımdan da gelse Aes Sedaisinden de, hangi emirlere itaat edeceğini Birgitte seçiyordu. Önemli olduğunda değil –en azından *kendisi* önemli saydığında değil– ama başka her konuda, özellikle de kendisinin gereksiz riskler ya da uygunsuz davranışlar adını verdiği durumlarda. Sanki risk almak konusunda Birgitte Gümüşyay herhangi birine laf söyleyebilirmiş gibi! Ve uygun davranışlara gelince Birgitte meyhanelerde âlem yapıyordu! İçiyor, kumar oynuyor, güzel erkekleri seyrediyordu! Tercihi kafasına bir sürü darbe almış gibi görünen erkekler olsa da, güzel erkeklere bakmak hoşuna gidiyordu. Elayne onu değiştirmek istemiyordu –kadına hayrandı, ondan hoşlanıyordu, onu dostu sayıyordu– ama ilişkilerindeki Muhafız - Aes Sedai ilişkisi payının biraz daha fazla fazla olmasını diliyordu. Ve bilgiç abla - haylaz kardeş ilişkisi payının çok daha az.

Aniden orada durmuş, kaşlarını çatarak boşluğa bakmakta olduğunu fark etti. Hizmetkârlar yanından seğirtip geçiyorlar, dik dik onlara baktığından korkarak başlarını eğiyorlardı. Yüzündeki ifadeyi düzelterek koridorda yaklaşan sivilceli suratlı, leylek gibi bir oğlana işaret etti. Oğlan öyle beceriksizce, öyle yerlere kadar eğildi ki sendeledi, düşecek gibi oldu.

"Harfor Hanım'ı bul ve hemen daireme gelmesini iste," dedi ona, sonra nazik bir sesle ekledi. "Ve hatırlamak isteyebilirsin, çalışıyor olman gerekirken ağzın bir karış açık etrafa bakarken yakalanırsan üstlerin memnun olmayabilir." Elayne aklından geçeni okumuş gibi, oğlanın ağzı açık kaldı. Belki de gerçekten okuduğunu düşünmüştü. İri iri açılmış gözleri Büyük Yılan yüzüğüne gitti, ciyakladı ve öncekinden de fazla eğildikten sonra koşa koşa uzaklaştı.

Elayne elinde olmadan gülümsedi. Desteksiz atmıştı, ama oğlan herhangi birinin casusu olamayacak kadar gençti ve karışmaması gereken bir işe karışmış olmak için fazla ürkekti. Diğer yandan... Gülümsemesi soldu. Ayrıca, kendisinden o kadar da küçük değildi.

8
Deniz Halkı ve Kandaşlar

Birinci Hizmetkâr ile dairesine varmadan karşılaşmak Elayne’i şaşırtmadı. İkisi de aynı yere gidiyorlardı. Harfor Hanım diz kırdı ve bir kolunun altında kabartma desenlerle süslenmiş deri bir dosya taşıyarak yanında yürümeye başladı. Daha erken olmasa bile, Elayne kadar erken kalkmıştı kesinlikle, ama kırmızı önlüğü yeni ütülenmiş gibi görünüyordu, önündeki Beyaz Aslan yeni yağmış kar kadar temiz ve beyazdı. Onu gördüklerinde hizmetkârlar daha hızlı yürüyor, daha hızlı cilalıyorlardı. Reene Harfor haşin biri değildi, ama Saray içinde, Gareth Bryne’ın zamanında Askerler üzerinde uyguladığı kadar sert bir disiplin uyguluyordu.

“Korkarım henüz casus yakalayamadım, Leydim,” dedi kadın Elayne’in sorusuna yanıt olarak, yalnızca onun işitebileceği bir sesle konuşarak, “ama sanırım iki tanesini açığa çıkardım. Bir erkek ve bir kadın, ikisi de merhum anneniz Kraliçe’nin hükümdarlığının son aylarında işe alınmış. Herkesi sorguladığım duyulur duyulmaz Saray’dan ayrılmışlar. Eşyalarını, hatta pelerinlerini toparlamak için oyalanmadan. İtiraf etmiş kadar oldular, derim. Başka bir haylazlık peşinde yakalanmaktan korkmamışlarsa,” diye ekledi gönülsüzce. “Korkarım hırsızlık olayları oldu.”

Elayne düşünceli düşünceli başını salladı. Naean ve Elenia annesinin hükümdarlığının son aylarında Saray’da sık sık bulunmuşlardı. Göz ve kulak yerleştirmeleri için yeterinden fazla fırsat bulmuşlardı. O ikisi ve Morgase Trakand’ın taht üzerinde hak iddiasına karşı çıkan daha fazlası, tahtı ele geçirdiğinde ilan ettiği affı kabul ederek Saray’da bulunmuşlar, sonra ona ihanet etmişlerdi. Elayne annesinin yaptığı hatayı yapmayacaktı. Ah, mümkün olduğu her yerde af ilan etmeliydi –aksi iç savaş tohumları

ekmek olurdu– ama affını kabul edenleri dikkatle izlemeyi planlıyordu. Tıpkı, tahıl ambarına ilgisini yitirdiğini iddia eden bir sıçanı izleyen bir kedi gibi. “Onlar casustu,” dedi. “Ve başkaları da olabilir. Yalnızca Evlerin casusları değil. Gümüş Kuğu’daki Aes Sedailer de Saray’a göz ve kulaklarını getirmiş olabilir.”

“Bakmaya devam ederim, Leydim,” diye yanıt verdi Reene, başını hafifçe eğerek. Sesi son derece saygılıydı; tek kaşını bile kaldırmadı, ama Elayne bir kez daha, kendi ninesine örgü örmeyi öğretmek konusunda düşünürken buldu kendini. Keşke Birgitte de işlerini Harfor Hanım gibi idare edebilseydi.

“Erken döndüğünüz iyi oldu,” diye devam etti tombul kadın. “Korkarım sizi dolu bir öğleden sonra bekliyor. Her şeyden önce Norry Efendi sizinle görüşmek istiyor. Acil bir mesele konusunda, dedi.” Ağzı bir anlığına sertleşti. Her zaman insanların neden Elayne ile görüşmek istediğini bilmek isterdi, ki Elayne’in işlere gömülmesine seyirci olmak yerine gereksiz görüşmeleri ayıklayabilsin, ama Birinci Kâtip asla işle ilgili bilgi vermezdi ona. Harfor Hanım nasıl kendi işiyle ilgili ona bilgi vermiyorsa, öyle. İkisi de kendi hükümranlık alanını diğerinden kıskanıyordu. Harfor Hanım başını iki yana sallayarak Halwin Norry’yi aklından çıkardı. “Ondan sonra, tütün tüccarlarından bir heyet sizinle görüşme başvurusunda bulundu, sonra da bir dokumacılar heyeti var. İki heyet de, zor zamanlar yaşandığı için vergilerin düşürülmesini istiyor. Zamanların herkes için zor olduğunu söylemek için Leydimin benim tavsiyeme ihtiyacı yok. Yabancı tüccarlardan bir grup da bekliyor; oldukça kalabalık bir grup. Size iyi dileklerini sunmak üzere gelmişler; kendi işlerine köstek olmayacak şekilde elbette –başka herkesi düşman etmeden sizin beğeninizi kazanmak istiyorlar– ama onlarla kısa bir görüşme yapmanızı öneririm.” Tombul parmaklarını kolunun altındaki dosyaya koymuştu. “Bir de, Norry Efendi’ye teslim edilmeden önce imzanızı isteyen Saray hesapları var. Korkarım Norry Efendi’nin pek hoşuna gitmeyecek. Kışın hiç beklemezdim, ama unun büyük kısmı buğday biti ve pervanelerle dolu ve tuzlanmış jambonun yarısı, tütsülenmiş balığın çoğu bozuldu.” Oldukça saygılı. Ve oldukça kararlı.

Andor’u ben yönetiyorum, demişti Elayne’in annesi bir kez, yalnız kaldıklarında, *ama çoğu zaman beni de Reene Harfor yönetiyor.* Annesi gülüyordu, ama içtenmiş gibi konuşmuştu. Bir düşününce, Harfor Hanım gibi bir Muhafız Birgitte’ten on kat kötü olurdu.

Elayne Halwin Norry ya da tüccarlarla görüşmek istemiyordu. Sessizce oturmak ve casuslar hakkında, Naean ile Elenia'yı kimin kaçırdığı ve onlara nasıl karşı çıkabileceği hakkında düşünmek istiyordu. Yalnız... annesi öldüğünden beri Caemlyn'i Norry Efendi canlı tutmuştu. Aslında, eski hesaplarda gördüklerine bakarak, annesi Rahvin'in pençesine düştüğünden beri yapıyordu bunu, ama Norry bu konuda belirsiz konuşuyordu. O günlerdeki olaylar, oldukça belirsiz bir şekilde, adamı gücendirmiş gibiydi. Adamı başından savamazdı. Dahası, Norry Efendi daha önce hiçbir konunun acil olduğunu söylememişti. Ve tüccarların, hatta yabancı tüccarların iyi niyeti hafife alınacak konu değildi. Ve hesapların imzalanması gerekiyordu. Buğday biti ve pervane? Bozulan jambonlar? Hem de kışın? Bu kesinlikle tuhaftı.

Dairesinin yüksek, aslan oymalı kapılarına gelmişlerdi. Annesinin kullandığı dairenin kapılarında bulunanlardan daha küçük aslanlar ve daha küçük bir daire, ama Kraliçe'nin dairesini kullanmak hiç aklına gelmemişti. Bu, Gül Tacı üzerindeki hak sahibi olduğu herkesçe kabul edilmeden önce Aslan Tahtı'na oturmak kadar küstahça olurdu.

İçini çekerek dosyaya uzandı.

Koridorda, koşar gibi, görünmeden becerebildiklerinde hızlı yürüyen Solain Morgeillin ile Keraille Surtovni'yi gördü. Aralarına sıkışmış kadının boynunda gümüş bir renk çaktı, ama Kandaşlar *a'dam*'ın boyunluğunu saklamak için kadının boynuna uzun, yeşil bir eşarp dolamıştı. Bu söylentilere yol açardı ve eninde sonunda görülürdü. O ve diğerleri yerlerinden hiç kıpırdatılmasalar daha iyiydi, ama bundan kaçınmanın yolu yoktu. Kandaşlar ve Deniz Halkı'nın kalabalıklığı yüzünden, bir yatakta iki üç kişi yatsa bile, hizmetkârlar kısmında odalar ayrılması gerekmişti ve Saray'ın bodrum katları kiler olarak kullanılıyordu, zindan olarak değil. Rand *her seferinde* yanlış şeyi yapmayı nasıl başarıyordu? Erkek olmak yeterli bahane değildi. Solain ile Keraille tutsakları ile birlikte bir köşe başında kayboldular.

"Corly Hanım sizinle bu sabah görüşmek istedi, Leydim." Reene'nin sesi dikkatle ifadesiz tutulmuştu. O da Kandaşları izliyordu ve geniş yüzünde kaş çatışından bir iz kalmıştı. Deniz Halkı tuhaftı, ama hangi klanın Dalgahanımı olduğunu bilmese de, bir klan Dalgahanımı'nı dünya görüşüne oturtabiliyordu. Yüksek rütbeli bir yabancı yüksek rütbeli bir yabancıydı işte ve yabancıların tuhaf olması doğaldı. Ama Elayne'in yaklaşık yüz elli tüccar ve zanaatkârı neden barındırdığını anlayamıyordu.

Duysa, ne “Kandaşlar” ne de “Örgü Heyeti” onun için bir anlam ifade ederdi ve o kadınlarla Aes Sedailer arasındaki tuhaf gerilimi anlayamıyordu. Asha’manların getirdiği, hücreye atılmış olmasa bile gerçek birer tutsak olan, yalıtılmış tutulan ve koridorlarda onlara eşlik eden kadınlar dışında kimseyle konuşmalarına izin verilmeyen kadınları da anlayamıyordu. Birinci Hizmetkâr ne zaman soru sormaması gerektiğini bilirdi, ama Saray’da olan bitenleri anlamamak hoşuna gitmiyordu. Sesi hiç değişmedi. “Sizin için iyi haberleri olduğunu söyledi. İyi haber sayılır, dedi. Ama görüşme başvurusunda bulunmadı.”

İyi haber sayılacak bir şey, hesapların üzerinden geçmekten daha iyiydi ve Elayne bu haberin ne olabileceği konusunda bazı umutlar besliyordu. Birinci Hizmetkâr’ın elindeki dosyayı bıraktı ve, “Bunu yazı masamın üzerine bırak, lütfen. Ve Norry Efendi’ye söyle, birazdan onunla görüşeceğim,” dedi.

Kandaşların tutsakları ile birlikte geldikleri tarafa yönelerek, eteğine rağmen çabuk çabuk yürüdü. İyi haber de olsa kötü haber de, Norry’yle ve tüccarlarla görüşmesi gerekiyordu gerçekten, üzerinden geçilmesi ve imzalanması gereken hesaplardan bahsetmiyordu bile. Hükümdarlık demek haftalar boyunca can sıkıcı işlerle uğraşmak ve yapmak istediğin şeyleri yapmak için pek az zaman ayırabilmek demekti. Çok az zaman. Birgitte kafasının arkasında, saf sinir ve kızgınlıktan sımsıkı bir yumaktı. Kuşkusuz o kâğıt yığılı masayı karıştırıyordu. Eh, bugün ancak binici elbiselerini değiştirip çabucak yemek yemek için ayırabildiği zamanda gevşeyebilecekti. Bu yüzden düşünceler içinde çabuk çabuk yürüdü ve nereye adım attığına bile dikkat etmedi. Norry neyi acil buluyordu? Kuşkusuz sokakların onarımını değil. Kaç casus vardı? Harfor Hanım’ın hepsini yakalaması pek olası değildi.

Bir köşeyi dönerken aniden bir başka kadının yönlendirdiğini hissetti ve karşıdan gelen Vandene’e toslamak üzereyken durdu. Şaşkınlık içinde geriye sıçradılar. Anlaşılan Yeşil Aes Sedai de derin düşüncelere dalmıştı. Yanındaki iki kişi Elayne’e kaşlarını kaldırdılar.

Kirstian ve Zarya düz beyazlara bürünmüşlerdi ve ellerini uysallıkla bel hizasında kavuşturarak Vandene’in bir adım arkasından geliyorlardı. Saçları sade bir şekilde arkadan toplanmıştı ve mücevher takmamışlardı. Çömezlerin mücevher takması asla cesaretlendirilmezdi. Bu kadınlar Kandaş’tı –Kirstian Örgü Heyeti’ne girmişti– ama Kule’den kaçmışlardı ve kaçalı ne kadar uzun zaman geçmiş olursa olsun, Kule kanunu kaçaklara

nasıl muamele edileceğini kurallara bağlamıştı. Geri getirilen kaçakların yaptıkları her şeyde kesinlikle kusursuz olması, şal kazanmak için çabalayan çömez timsali olmaları gerekirdi ve başkalarında göz ardı edebilecek küçük kusurlar kaçaklarda hızla ve şiddetle cezalandırılırdı. Aynı zamanda, Kule'ye döndüklerinde çok daha şiddetli bir ceza görürler, herkesin önünde sopalanırlardı ve ondan sonra bile, en az bir sene boyunca dümdüz, acılı yollarından ayrılamazlardı. Geri getirilmiş bir kaçak bir daha asla, ama asla kaçmayacağını yüreğinin içinde bilirdi. Asla! Yarı eğitimli kadınlar, başıboş bırakılmayacak kadar tehlikeliydi.

Elayne, onların yanına gittiği birkaç seferinde yumuşak davranmaya çalışmıştı –Kandaşlar aslında yarı eğitilmiş değildi; eğitim konusunda olmasa bile Tek Güç konusunda Aes Sedailer kadar deneyimleri vardı–, çalışmıştı ve diğer Kandaşların çoğunun bile bunu onaylamadığını öğrenmişti. Aes Sedai olmak için yeni bir fırsat verildikten sonra –en azından olabilecekler için– Kule'nin tüm kanun ve âdetlerini şoke edici bir hararetle kabullenmişlerdi. İki kadının gözlerindeki uysal hevesi ya da iyi davranma vaadi saçmaları onu şaşırtmamıştı –o fırsatı tüm diğerleri kadar çok istiyorlardı– onu şaşırtan yalnızca Vandene'in yanında bulunmaları idi. Şimdiye dek, kadın o ikiliyi tamamen görmezden gelmişti.

"Seni arıyordum, Elayne," dedi Vandene, herhangi bir giriş yapmadan. Koyu yeşil bir kurdele ile ensesinde toplanmış olan beyaz saçları pürüzsüz yanaklarına rağmen, kadına bir yaşlılık havası veriyordu her zaman. Kız kardeşinin öldürülmesi kadına, iliklerine işlemiş ayrı bir sertlik vermişti, bu yüzden amansız bir yargıca benziyordu. Eskiden de zayıftı; şimdi kemikli görünüyordu, avurtları çökmüştü. "Bu çocuklar..." Ağzı hafif bir yüz buruşturma ile incelerek sustu.

Çömezlerden bu şekilde bahsedilmesi uygundu –Kule'ye giden bir kadın için en kötü an şal kazanana kadar yetişkin sayılmayacağını keşfettiği an değildi, çömez beyazı giydiği sürece gerçekten de, cehaleti ve beceriksizliği yüzünden kendine ve başkalarına zarar verebilecek bir çocuk olduğunu fark ettiği andı– ama burada Vandene'e bile tuhaf geliyor olmalıydı. Çoğu çömez Kule'ye geldiğinde on beş on altı yaşlarında olurdu ve son zamanlara dek, yalanını sürdürmeyi başarmış birkaç kişi dışında on sekizinden büyük çömez alınmamıştı. Aes Sedailerin aksine, Kandaşlar hiyerarşilerini yaşa göre belirliyorlardı ve Zarya –kadın kendine Garenia Rosoinde diyordu, ama çömez kayıtlarındaki isim Zarya Alkaese idi ve kadın Zarya Alkaese ismine yanıt verecekti– orta yaşlarına gelmesine daha

çok varmış gibi görünse de, belirgin burnu ve geniş ağzıyla, doksan yaşından büyüktü. İki kadın da, seneler boyunca Güç kullanarak yaşamış olsalar da, yaşı belirsiz görünmüyordu. Kara gözlü, güzel Kirstian biraz daha büyük gösteriyordu, belki otuz civarlarında. Kirstian üç yüzünü aşmıştı, Vandene'in kendisinden daha yaşlıydı, Elayne emindi. Kirstian Kule'den ayrılalı o kadar uzun zaman geçmişti ki gerçek ismini ya da gerçek isminin bir kısmını kullanacak kadar güvende hissetmişti kendini. Hiç de sıradan çömezler değillerdi.

"Bu *çocuklar,*" diye devam etti Vandene daha büyük kararlılıkla, alnında derin bir kırışık belirerek, "Harlon Köprüsü'ndeki olaylar hakkında düşünüyorlardı." Kız kardeşi orada öldürülmüştü. Ispan Shefar da, ama Vandene'i ilgilendirdiği kadarıyla Kara Aes Sedai'nin öldürülmesi kuduz bir köpeğin öldürülmesinden farksızdı. "Ney yazık ki vardıkları sonuçları kendilerine saklamak yerine, bana geldiler. En azından başkalarının işitebileceği bir yerde gevezelik etmediler."

Elayne hafifçe kaşlarını çattı. Bu zamana kadar cinayetleri Saray'daki herkes duymuştu. "Anlamıyorum," dedi yavaşça. Ve dikkatle. İki kadın titizlikle saklanmış sırları keşfetmeyi başarmamışsa, ipucu vermek istemiyordu. "Hırsızlık değil Karanlıkdostlarının işi olduğunu mu anlamışlar?" Yaydıkları hikâye buydu, ıssız bir evde, mücevherleri için öldürülmüş iki kadın. Gerçeği yalnızca o, Vandene, Nynaeve ve Lan biliyordu. Anlaşıldığı kadarıyla, en azından şimdiye dek. Bu kadarını çözmüş olmalıydılar, yoksa Vandene kulaklarına kaçırılmış birer pire ile gönderirdi onları.

"Daha da kötüsü." Vandene çevresine bakındı, sonra birkaç adım yürüyüp koridor kesişiminin ortasına gitti ve Elayne'i de izlemeye zorladı. O noktadan, iki koridordan yaklaşan herkesi görebilirlerdi. Çömezler Yeşil Aes Sedai ile aralarındaki bir adımlık mesafeyi titizlikle korudular. Belki de heveslilikleri yüzünden o pire kulaklarına kaçırılmıştı bile. Görüş alanı içinde epey hizmetkâr vardı, ama hiçbiri kulak misafiri olabilecek kadar yakında değildi. Vandene yine de sesini alçalttı. Sessizliği hoşnutsuzluğunu perdelemiyordu. "Katilin Merilille, Sareitha ya da Careane olması gerektiği sonucuna varmışlar. İyi düşünmüşler, sanırım, ama en baştan bu konuda düşünmüyor olmaları gerekiyordu. Derslerine öyle sıkı çalışıyor olmalıydılar ki, başka hiçbir şey düşünecek zaman bulamamalıydılar." Kirstian ile Zarya'ya yönelttiği kaş çatışa rağmen, iki yaşlı çömez sevinçle

gülümsüyordu. O paylamanın içine saklanmış bir iltifat vardı ve Vandene iltifatları serbestçe dağıtan biri değildi.

Elayne, Vandene verilen derslere katkıda bulunsa o ikisinin daha meşgul tutulabileceğine işaret etmedi. Elayne'in ve Nynaeve'in çok fazla görevi vardı ve Rüzgârbulanlara da her gün ders vermeye başladıklarından –en azından Nynaeve dışında herkes veriyordu– kimsenin iki çömeze daha fazla zaman ayıracak hali kalmıyordu. Atha'an Miere kadınlarına ders vermek bir çamaşırcının merdanesinden geçmekten farksızdı! Aes Sedailere pek az saygı duyuyorlardı. "Kıyıbağlıların" arasındaki ast-üst ilişkilerine daha da az.

"En azından başka kimseyle konuşmamışlar," diye mırıldandı. Az da olsa, rahatlatıcı bir şey.

Adeleas ile Ispan'ı bulduklarında, katilin bir Aes Sedai olması gerektiği hemen anlaşılmıştı. Öldürülmeden önce kızılkökle felç edilmişlerdi ve denizden çok uzaklarda bulunabilen bir bitkiyi Rüzgârbulanların bilmesi imkânsızdı. Ve Vandene bile Kandaşların arasında Karanlıkdostu olmadığından emindi. Ispan çömezken kaçmıştı, hatta Ebou Dar'a kadar varmıştı, ama Kandaşlar kendilerini ona tanıtmadan, içlerinden ona yardım etmek gelmiş, Kule'den çıkartılmış birkaç kadından daha fazlası olduklarını açıklamadan yakalanmıştı. Vandene ve Adeleas'ın sorgusu altında çok şey anlatmıştı. Bir şekilde, uzun zaman önce gerçekleştirilen eski entrikalar dışında, Kara Ajah'ın kendisi hakkında hiçbir şey açıklamamayı başarmıştı, ama Varidene ve kız kardeşi onunla işlerini bitirdiklerinde başka her şeyi hevesle açıklamıştı. Ona nazik davranmamışlardı ve didik didik etmişlerdi, ama Ispan'ın Kandaşlar hakkında, diğer Aes Sedailerden daha fazla bilgisi yoktu. Kandaşlar arasında Karanlıkdostu olsa, Kara Ajah her şeyi bilirdi. Bu yüzden, aksini diliyor olmasalar da, katil hepsinin hoşlandığı o üç kadından biriydi. Aralarında bir Kara Aes Sedai. Ya da birden fazla. Hepsi bu sırrı saklamak için çılgınca çabalamıştı, en azından katil ortaya çıkartılana kadar. Haber tüm Saray'ı, belki tüm şehri paniğe sürüklerdi. Işık, Harlon Köprüsü'ndeki olayları başka kimler düşünüyordu acaba? Dillerini tutacak kadar sağduyu gösterebilecekler miydi?

"Daha fazla haylazlık yapmamaları için biri onları ele almalı," dedi Vandene kararlılıkla. "Düzenli derslere ve sıkı çalıştırılmaya ihtiyaçları var." İkilinin sevinçli yüzleri kendinden memnun bir ifade kazanmıştı, ama bunun üzerine memnunluk biraz soldu. Dersleri seyrekti, ama *çok* sıkıydı, disiplin *çok* katıydı. "Bu, sen, Elayne ya da Nynaeve demek."

Elayne çileden çıkarak cıkladı. “Vandene, düşünecek bir saniye bile bulamıyorum. Zaten arada bir onlara bir saat ayırmak için zorlanıyorum. Nynaeve olmak zorunda.”

“Ne Nynaeve olmak zorunda?” dedi kadının kendisi neşeyle, aralarına katılarak. Bir şekilde, üzerine yapraklar ve parlak çiçekler işlenmiş uzun, sarı saçaklı bir şal bulmuştu, ama şalını kollarına indirmişti. Soğuğa rağmen, Andor için oldukça açık bir yakası olan, mavi bir elbise gitmişti ve kalın, siyah örgüsünü omzunun üzerinden öne çekip dekoltesine sarkıttığı için o kadar da teşhirci görünmüyordu. Alnındaki küçük, kırmızı benek, *ki’sain*, tuhaf görünüyordu. Malkier geleneklerine göre kırmızı bir *ki’sain* kadının evli olduğunu işaretliyordu ve öğrenir öğrenmez kullanmakta ısrar etmişti Nynaeve. Aylak aylak örgüsünün ucuyla oynarken... tatmin olmuş... görünüyordu. İnsanların normalde Nynaeve al’Meara ile bağdaştırdığı bir duygu değil.

Elayne birkaç adım ötede Lan’in çevrelerinden dolanarak iki koridoru gözetlediğini görünce irkildi. Koyu yeşil ceketi içinde bir Aiel kadar uzun olan, bir demirciye ait olabilecek kadar geniş omuzlara sahip olan sert yüzlü adam bir hayalet gibi hareket edebiliyordu. Burada, Saray’da bile kılıcını yanında taşıyordu. Adam Elayne’i ürpertiyordu. Soğuk, mavi gözlerinden ölüm bakıyordu. En azından Nynaeve’e baktığı zamanlar dışında.

Ondan ne iş beklendiğini öğrenir öğrenmez Nynaeve’in yüzündeki tatmin ifadesi kayboldu. Örgüsünü ellemeyi bıraktı ve onu sıkı sıkı kavradı. “Şimdi beni dinleyin. Elayne politikacılık oynayarak aylaklık edebilir, ama benim ellerim dolu. Alise onları enselerinden tutuyor olmasa bu zamana dek Kandaşların yarıdan fazlası ortadan kaybolurdu ve o şal kazanma umudu taşımadığından, herhangi birini daha ne kadar tutabilir, bilemiyorum. Kalanlar da benimle tartışabileceklerini düşünüyorlar! Dün Sumeko bana... *kızım* dedi!”

Dişlerini çıkardı, ama aslında öyle ya da böyle, hepsi kendi suçuydu. Hem, Kandaşlara Aes Sedailere yaltaklanmak yerine biraz yürekli olmaları gerektiğini öğreten kendisiydi. Eh, yaltaklanmayı bıraktıkları kesindi. Bunun yerine, hepsi Aes Sedaileri Kanun’un standartları ile karşılaştırıyordu. Ve eksik buldukları Aes Sedailer görüyorlardı! Yirmiden büyük göstermemesi Nynaeve’in hatası değildi tam olarak –yaşlanması erken yaşta yavaşlamıştı– ama Kandaşlar için yaş önemliydi ve Nynaeve zamanının çoğunu onlarla birlikle geçirmeyi seçmişti. Örgüsünü

çekiştirmekle kalmıyordu, öyle istikrarlı bir biçimde çekiyordu ki kafatasından kurtulmak üzere olmalıydı.

“Bir de o lanet Deniz Halkı var! Sefil kadınlar! Sefil, sefil, sefil! O *lanet* pazarlık olmasaydı!.. İhtiyacım olan son şey sızlanan, meleyen çömezler!” Kirstian’ın dudakları bir anlığına inceldi ve Zarya’nın kara gözleri kızgınlıkla parladı, ama sonra yine uysallığa bürünmeyi başardılar. En azından biraz. Ama Aes Sedailerin önünde çömezlerin ağızlarını açmadığını bilecek kadar akılları başlarındaydı.

Elayne işleri yatıştırma arzusunu bastırdı. Hem Kirstian’ı, hem Zarya’yı tokatlamak geliyordu içinden. Çenelerini tutamayarak işleri daha da karmaşıklaştırmışlardı. Nynaeve’e de tokat atmak istiyordu. Demek sonunda Rüzgârbulanlar tarafından köşeye sıkıştırılmıştı, öyle mi? Bu duygudaşlık hak etmiyordu. “Ben hiçbir şey *oynamıyorum* Nynaeve ve sen bunu çok iyi biliyorsun! Tavsiyeni sık sık istiyorum!” Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Vandene ile iki çömezin arkasından görebildiği hizmetkârlar işlerini bırakmış, onlara bakıyordu. Ne kadar etkileyici olursa olsun, Lan’in farkında olduklarından kuşkuluydu. Tartışan Aes Sedailer izlenecek ve uzak durulacak bir şeydi. “Biri onların idaresini ele almak zorunda,” dedi sesini alçaltarak. “Yoksa bütün bunları unutmalarını söyleyebileceğini mi sanıyorsun? Onlara bak, Nynaeve. Kendi hallerine bırakılırlarsa bir yürek atımı zaman sonra kim olduğunu bulmaya çalışmaya koyulurlar. Yardım etmelerine izin vereceğini düşünmeseler Vandene’e gitmezlerdi.” İki kadın, iri iri açılmış gözleri ile, çömez masumiyeti timsallerine dönüştüler, ama böylesine haksız bir suçlama karşısında alındıkları da biraz belli oluyordu. Elayne o masumiyete inanmıyordu. Kendilerini saklamak konusunda bir ömürlük deneyimleri olmuştu.

“Peki neden olmasın?” dedi Nynaeve bir an sonra, şalını düzelterek. “Işık, Elayne, onların bizim normalde çömezlerden beklediğimiz gibi olmadığını hatırlamak zorundasın.” Elayne itiraz etmek için ağzını açtı (normalde beklediğimizmiş!) –Nynaeve hiç çömez olmamış olabilirdi, ama Kabuledilmiş olduğu zamanlardan bu yana çok geçmişti; hem de sık sık sızlanan, meleyen bir Kabuledilmiş’ti!– ve Nynaeve onu dinlemeden devam etti. “Vandene onlardan faydalanabilir, eminim,” dedi. “Ve kullanmadığı zamanlarda onlara doğru düzgün dersler verebilir. Biri bana daha önce çömezlere ders verdiğini söylemişti, Vandene. İşte. Halloldu.”

İki çömez beklenti içinde geniş, hevesli gülümsemelerle gülümsediler –tatmin içinde ellerini birbirine sürtmüş kadar oldular– ama Vandene

kaşlarını çattı. “Bir sürü işimin arasında ayağıma dolanacak çömezlere ihtiyacım yok.”

“Elayne kadar körsün,” diye sözünü kesti Nynaeve. “Aes Sedailere onların olduklarından farklı bir şeymiş gibi görünmek konusunda deneyimliler. Senin talimatların altında çalışabilirler ve bu sana uyuyacak, yemek yiyecek zaman verir. İkisini de yaptığını sanmıyorum.” Sırtını dikleştirerek şalını omuzlarına ve kollarına doladı. Görülmeye değer manzaraydı. Nynaeve kısa bir kadındı, Zarya’dan daha uzun değildi ve Vandene ile Kirstian’dan epey kısaydı, ama oradaki herkesten daha uzun boylu görünmeyi başarmıştı. Elayne’in öğrenmeyi dilediği bir beceriydi bu. Ama o şekilde kesilmiş bir elbise içinde deneyeceği bir beceri değil. Nynaeve elbisesinden fırlamak üzereydi. Yine de, bu vakarını düşürmüyordu. Kadın tam bir buyurganlık timsaliydi. “Yapacaksın, Vandene,” dedi kararlılıkla.

Vandene’in kaş çatışı yavaş yavaş soldu, ama soldu yine de. Nynaeve Güç’te ondan ileriydi ve bu gerçeği asla bilinçli olarak düşünmese de, içine işlemiş gelenekler yüzünden, gönülsüzce de olsa, teslim oldu. İki beyazlı kadına döndüğünde, Adeleas’ın öldürülmesinden beri olmadığı kadar kendine hâkimdi. Yani yargıç idamın hemen gerçekleştirilmesini emretmeyebilirdi. Belki daha sonra. Kadının sıska yüzü sakin ve sertti.

“Bir süre çömezlere ders verdim gerçekten,” dedi. “Kısa bir süre. Çömezler Sorumlusu öğrencilerime çok sert davrandığımı söylerdi.” İkilinin hevesi biraz kaçtı. “Adı Sereille Bagand’dı.” Zarya’nın yüzü Kirstian’ınki kadar soldu ve Kirstian aniden başı dönüyormuş gibi sallanmaya başladı. Çömezler Sorumlusu ve daha sonra Amyrlin Makamı olan Sereille bir efsaneydi. Gecenin bir yarısı ter içinde uyanmanıza sebep olan türden bir efsane. “Yemek yiyorum,” dedi Vandene Nynaeve’e. “Ama her şeyin tadı saman gibi geliyor.” İki çömeze sert bir jest yaparak peşine taktı ve Lan’in önünden geçip gitti. İki kadın takip ederken hafifçe sallanıyordu.

“İnatçı kadın,” diye homurdandı Nynaeve, uzaklaşan sırtlara bakarak, ama sesinde epey duygudaşlık vardı. “Uyumasına yardım edecek bir düzine bitki biliyorum, ama onlara dokunmuyor. Akşam içtiği şaraba bir şeyler katmayı düşünüyorum.”

Bilge bir hükümdar, diye düşündü Elayne, *ne zaman konuşması, ne zaman susması gerektiğini bilir.* Eh, herkes için bilgece olurdu. Nynaeve’in birine inatçı demesinin, horozun sülüne kibirli demesinden farksız olduğunu

söylemedi. “Reanne’in haberinin ne olduğunu biliyor musun?” dedi bunun yerine. “İyi sayılabilecek bir habermiş.”

“Bu sabah görmedim onu,” diye mırıldandı Nynaeve, hâlâ Vandene’in peşinden bakmaya devam ederek. “Dairemden çıkmadım.” Aniden silkelendi ve bir sebepten kuşkulu kuşkulu Elayne’e baktı. Ve sonra, şaşırtıcı ama, Lan’e. Adam vurdumduymazca nöbet tutmaya devam ediyordu.

Nynaeve evliliğinin harika olduğunu iddia ediyordu –diğerlerinin yanında bu konuda *şoke edici ölçüde* açıksözlü olabiliyordu– ama Elayne hayal kırıklığını gizlemek için yalan söylüyor olması gerektiğini düşündü. Büyük olasılıkla Lan uykuda bile bir saldırıya, hatta çatışmaya hazır oluyordu. Aç bir aslanın yanında yatmak gibi olmalıydı. Dahası, o taştan surat her çiftin yatağını soğutmaya yeterdi. Neyse ki Elayne’in ne düşündüğüne dair Nynaeve’in en ufak fikri yoktu. Kadın gülümsedi bile. Tuhaf, ama eğlenti dolu bir gülümseme. Eğlenti ve... tenezzül olabilir mi? Elbette hayır. Hayal gücü yalnızca.

“Reanne’in nerede olduğunu biliyorum,” dedi Nynaeve, şalını yine dirseklerine indirerek. “Benimle gel. Seni ona götüreyim.”

Elayne Reanne’in nerede olacağını çok iyi biliyordu, Nynaeve gibi odasına kapanmış değildi, ama bir kez daha dilini tuttu ve Nynaeve’in başı çekmesine izin verdi. Daha önce, barış yapmaya çalışmak yerine tartışmasının cezası olarak. Lan, o soğuk bakışlarla koridorları tarayarak takip etti. Yanlarından geçen hizmetkârlar Lan’in bakışları onlara takıldığında irkiliyorlardı. Sarı saçlı, gençççe bir kadın eteklerini toplayıp kaçtı ve kaçarken yolunun üzerindeki ayaklı şamdana çarpıp, salladı.

Bu, Elayne’e Elenia, Naean ve casuslar meselesini Nynaeve’e anlatması gerektiğini hatırlattı. Nynaeve durumu sakin karşıladı. Yakında iki kadını kimin kurtardığını öğrenecekleri konusunda Elayne ile hemfikirdi ve Sareitha’nın kuşkularına önemsemezce burnunu çekti. Aynı şekilde o ikisinin Aringill’den uzun zaman önce alınmamış olmasına şaşırdığını söyledi. “Biz Caemlyn’e geldiğimizde hâlâ orada olduklarına inanamadım. Eninde sonunda buraya getirileceklerini her aptal görebilirdi. Onları küçük bir kasabadan almak çok daha kolay.” Küçük bir kasaba. Eskiden olsa Aringill ona büyük bir şehir gibi gelirdi. “Casuslara gelince...” Altın işlemeli bir ayaklı şamdanı yağla doldurmakta olan sıska, gri saçlı adama baktı ve başını iki yana salladı. “Elbette casuslar var. Baştan beri olması gerektiğini biliyordum. Ağzından çıkana dikkat etmelisin, Elayne. Herkesin

bilmesine aldırmadığın sürece, çok iyi tanımadığın kimseye bir şey söyleme.”

Ne zaman konuşmalı, ne zaman susmalı bilmek gerek, diye düşündü Elayne, dudaklarını büzerek. Bazen Nynaeve söz konusu olduğunda gerçekten de bir ceza olabiliyordu.

Nynaeve’in de anlatacak şeyleri vardı. Onlarla birlikte Caemlyn’e gelen Kandaşların on sekizi artık Saray’da değildi. Ama kaçmamışlardı. Hiçbiri Yolculuk edecek kadar güçlü olmadığından, Nynaeve kapıyolları bizzat örmüş, henüz kaçmamış Kandaşları bulmaları ve Caemlyn’e geri getirmeleri için Seanchanların ellerindeki topraklara; Altara, Amadicia ve Tarabon’un göbeğine göndermişti onları.

Nynaeve ona bu bilgiyi dün, kadınlar giderlerken ya da daha iyisi, o ve Reanne onları gönderme kararı verdiklerinde verse çok daha iyi olurdu, ama Elayne bundan bahsetmedi. Bunun yerine, “Çok cesurca davranmışlar. Yakalanmaktan kaçınmaları kolay olmayacak,” dedi.

“Cesur, evet,” dedi Nynaeve, sinirli bir sesle. Eli yine örgüsüne gitti. “Ama onları seçmemizin sebebi bu değil. Alise, yapacak bir iş vermezsek kaçmaları en olası olanların onlar olduğunu düşündü.” Omzunun üzerinden Lan’e bakarak elini hemen indirdi. “Egwene’in nasıl yapmayı düşündüğünü bilmiyorum,” diye içini çekti. “Kandaşların her birinin bir şekilde Kule ile ‘ilişkilendirileceğini’ söylemek iyi, güzel, ama nasıl? Çoğu şalı kazanacak kadar güçlü değil. Kabuledilmiş bile olamayacak bir sürü kadın var. Ve hayatlarının sonuna dek çömez ya da Kabuledilmiş olarak kalmaya gelemezler.”

Bu sefer Elayne ne diyeceğini bilemediği için konuşmadı. Verilen sözün tutulması gerekliydi; o sözü kendisi vermişti. Egwene adına doğru ve Egwene’in emri üzerine, ama sözleri kendisi söylemişti ve sözünden dönmeyecekti. Yalnız, Egwene gerçekten harika bir çözüm bulmadığı sürece, nasıl sözünü tutacağını bilemiyordu.

Reanne Corly tam da Elayne’in olacağından emin olduğu yerdeydi; Saray’ın derinliklerindeki küçük, çeşmeli bir avluya bakan iki dar penceresi bulunan küçük bir odada. Senenin bu zamanında çeşme kuruydu ve camların kapatılmış olması yüzünden oda biraz havasızdı. Zemin sade, koyu renk seramiklerle kaplıydı ve halı yoktu, yegâne mobilyalar dar bir masa ve iki sandalyeydi. Elayne içeri girdiğinde Reanne’in yanında iki kişi vardı. Sade, yüksek yakalı gri elbise içindeki Alise Tenjile masanın ucunda, durduğu yerden baktı. Orta yaşlarında gibi görünüyordu; dikkat çekmeyen,

hoş bir kadındı, ama onu bir kez tanıyınca gerçekten olağanüstü gelmeye başlıyordu ve gerektiğinde epey nahoş olabiliyordu. Tek bir bakış fırlattıktan sonra masanın üzerindekileri incelemeye geri döndü. Aes Sedailer, Muhafızlar ve Kız-Veliahtlar artık Alise'i etkilemiyordu. Reanne'in kendisi masanın bir yanında oturmuştu. Yüzü kırışmıştı ve saçlarında gri tellerin oranı daha fazlaydı. Alise'inkinden daha süslü bir elbise giymişti; Kabuledilmişlik sınavında başarısız olduğu için Kule'den çıkarılmıştı ve ona ikinci bir şans verilmişti. Kadın tercih ettiği Ajah'ın renklerine bürünmüştü bile. Karşısında sade kahverengi yünlüler içinde tombul bir kadın vardı. Kadının yüzüne inatçı bir meydan okuma ifadesi oturmuştu ve kara gözleri Reanne'e dikilmişti. Aralarında, masanın üzerinde yılan gibi yatan *a'dam*'ı görmezden geliyordu. Ama elleri masa tablasını okşuyordu ve Reanne'in yüzünde, gözlerinin kenarındaki ince çizgileri derinleştiren güvenli bir gülümseme vardı.

"İçlerinden birinin mantıklı davranmasını sağladığını söyleme," dedi Nynaeve, daha Lan kapıyı arkalarından kapatmadan. Kahverengili kadına, daha kötüsünü yapmasa bile kulaklarını yumruklamak ister gibi baktı, sonra bakışlarını Alise'e çevirdi. Elayne Nynaeve'in Alise'e saygı duyduğunu düşündü. Kadın Güç'te ileri sayılmazdı –asla şal kazanamayacaktı– ama istediği zaman kontrolü ele almak gibi bir âdeti vardı ve bunu çevresindeki herkese kabul ettirebiliyordu. Aes Sedailer dahil. Elayne, kendisinin de Alise'e biraz saygı duyuyor olabileceğini düşündü.

"Yönlendirebildiklerini hâlâ inkâr ediyorlar," diye mırıldandı Alise, kollarını göğsünde kavuşturarak ve Reanne'in karşısındaki kadına kaşlarını çattı. "Sanırım gerçekten yapamıyorlar, ama bir şey... hissediyorum. Tam olarak o yetenekle doğmuş bir kadındaki kıvılcım değil, ama ona çok yakın bir şey. Sanki yönlendirmenin eşiğindeymiş, eşiği aşmak için ayağını kaldırmış gibi. Daha önce böylesini hissetmemiştim. Eh. En azından artık yumruklarıyla bize saldırmaya çalışmıyorlar. Sanırım en azından bu konuda hadlerini bildirdim!" Kahverengili kadın ona öfkeli, asık suratlı bir bakış fırlattı, ama bakışlarını hemen Alise'in sert bakışlarından kaçırdı, ağzı hastalıklı bir yüz buruşturma ile çarpıldı. Alise birine haddini bildirdiğinde, o haddi asla unutmazlardı. Elleri masanın üzerinde kıpırdanmaya devam etti; Elayne kadının farkında olduğunu sanmıyordu.

"Akışları gördüklerini de hâlâ inkâr ediyorlar, ama kendilerini ikna etmeye çalışıyorlar," dedi Reanne tiz, ezgili bir sesle. Diğerinin inatçı bakışlarına gülümseyerek karşılık veriyordu hâlâ. Reanne'in dinginliği ve

vakarı her Aes Sedai'yi imrendirirdi. Kadın Örgü Heyeti'nde Nine'ydi, Kandaşlar arasındaki en yüksek yetke. Onların Kuralına göre, Örgü Heyeti yalnızca Ebou Dar'da geçerliydi, ama kadın yine de Caemlyn'dekiler arasında en yaşlı Kandaş'tı, hatırlanan en yaşlı Aes Sedai'den yüz yaş daha büyüktü ve sakin buyurganlık havası tüm Aes Sedailerinkiyle yarışabilirdi. "Güç kullanarak onları kandırdığımızı, *a'dam*'ın onları da tutabileceğine inandırdığımızı iddia ediyorlar. Eninde sonunda yalanları tükenecek." *A'dam*'ı yanına çekerek, becerikli bir jestle tasmanın çengelini açtı. "Bir daha deneyelim mi, Marli?" Kahverengili kadın –Marli– hâlâ Reanne'in ellerindeki gümüş metal zincire bakmaktan kaçınıyordu, ama gerildi, masanın kenarındaki elleri çırpındı.

Elayne içini çekti. Rand ona ne armağan göndermişti ama. Bir armağan! *A'dam* ile tutsak edilmiş yirmi dokuz Seanchan *sul'dam* ve beş *damane* –bu sözcükten nefret ediyordu; tasmalı kişi anlamına geliyordu ya da kısaca tasmalı; ama oldukları şey de buydu zaten. Beş *damane*'nin tasması çıkarılamıyordu, çünkü serbest kalır kalmaz onları tutsak eden Seanchan kadınları kurtarmaya çalışıyorlardı. Sicimle bağlanmış leoparlar daha iyi bir armağan olurdu. En azından leoparlar yönlendiremezdi. Kadınlar Kandaşların gözetimine verilmişti, çünkü başka kimsenin zamanı yoktu.

Yine de, *sul'dam*'lar konusunda ne yapmak gerektiğini hemen görmüştü. Onları yönlendirebileceklerine ikna edecek, sonra Seanchanlara geri göndereceklerdi. Nynaeve dışında, planını yalnızca Egwene, Aviendha ve birkaç Kandaş biliyordu. Nynaeve ve Egwene kuşkuluydu, ama *sul'dam*'lar geri döndükten sonra ne olduklarını ne kadar saklamaya uğraşırlarsa uğraşsınlar, sonunda biri ağzından kaçıracaktı. Her şeyi hemen raporlamazlarsa. Seanchanlar tuhaftı; Seanchan *damane*'ler bile, herkesin güvenliği için yönlendirebilen bütün kadınların tasmalanması gerektiğine inanıyordu. *Sul'dam*'lar, *a'dam* takan kadınları kontrol etme yetenekleri sayesinde, Seanchanlar arasında büyük saygı görüyordu. *Sul'dam*'ların da yönlendirebilecek olması Seanchanları iliklerine dek sarsacaktı, hatta dağılmalarına sebep olabilirdi. Başlangıçta bu kadar basit görünmüştü.

"Reanne, verecek iyi haberlerin olduğunu anlıyorum," dedi. *Sul'dam*'lar kırılmaya başlamışsa, haber nedir?" Alise sessizce kapının yanında nöbet tutmakta olan Lan'e kaşlarını çattı –adamın planlarını bilmesinden hoşlanmıyordu– ama konuşmadı.

"Bir dakika, lütfen," diye mırıldandı Reanne. Gerçekte bir talep değildi. Nynaeve gerçekten de işini iyi yapmıştı. "Onun dinlemesi için sebep yok."

Aniden *saidar*'ın parıltısına sarındı. Yönlendirirken, Marli'yi sandalyesine bağlayan akışlara yön gösterirmiş gibi parmaklarını oynattı, sonra akışları bağladı ve kadının çevresine ördüğü ses geçirmez örgüyü şekillendirirmiş gibi ellerini çukur yaptı. Jestler yönlendirmenin bir parçası değildi, elbette, ama onun için gerekliydi, çünkü örgüleri bu şekilde öğrenmişti. *Sul'dam*'ın dudakları horgörüyle büküldü. Tek Güç onu hiç korkutmuyordu.

"Acele etme," diye araya girdi Nynaeve ekşi ekşi, ellerini kalçalarına dayayarak. "Hiç acelesi yok." Reanne Alise gibi ürkütmüyordu onu.

Diğer yandan artık Nynaeve de Reanne'i ürkütmüyordu. Reanne gerçekten de acele etmedi, yaptığı işi kontrol etti, sonra tatminle başını salladıktan sonra doğruldu. Kandaşlar her zaman olabildiğince az yönlendirmeye çalışırdı ve kadın dilediği kadar *saidar* kullanmanın keyfini çıkarıyor, iyi örmenin gururunu yaşıyordu.

"İyi haber şu ki," dedi, ayağa kalkıp eteğini sıvazlayarak, "*damane*'lerin üçü tasmalarını çıkarmaya hazır görünüyor. Belki."

Elayne'in kaşları kalktı ve Nynaeve ile şaşkın şaşkın bakıştılar. Taim'in onlara teslim ettiği beş *damane* içinde, biri Tümen Başı'nda, diğeri Tanchico'da Seanchanlar tarafından ele geçirilmiş kadınlardı. Diğerleri Seanchan'dan gelmişti.

"Seanchan kadınların ikisi, Marille ile Jillari, hâlâ tasmalanmayı *hak ettiklerini*, tasmalanmaları *gerektiğini* söylüyorlar." Reanne'in ağzı tatsız tatsız gerildi, ama yalnızca bir anlığına durdu. "Özgürlük fikri gerçekten de onları dehşete düşürüyor gibi. Alivia bundan vazgeçti. Artık yalnızca yeniden yakalanacağından korktuğu için öyle olduğunu söylüyor. Tüm *sul'dam*'lardan nefret ettiğini söylüyor ve bunu kesinlikle belli ediyor, onlara hırlıyor, küfrediyor, ama..." Kuşkuyla, yavaşça başını iki yana salladı. "On üç on dört yaşlarında tasmalanmış, Elayne, hangisi olduğundan emin değil ve *dört yüz yıldır damane.* Ve bunun dışında o... o... Alivia Nynaeve'den çok daha güçlü," diye bitirdi çabuk çabuk. Kandaşlar yaş konusunda açık açık konuşabiliyordu, ama Güç'teki seviye konusunda Aes Sedailer kadar ağzı sıkıydılar. "Onu serbest bırakmaya cüret edebilir miyiz? Koca Saray'ı yerle bir edebilecek Seanchanlı bir yabaniyi?" Kandaşlar yabaniler konusunda da Aes Sedailer ile aynı fikirdeydi. Çoğu öyleydi.

Nynaeve'i tanıyan Aes Sedailer onun yanındayken yabani sözcüğünü kullanmamaya dikkat ediyorlardı. Horgörülü bir tonda kullanılırsa oldukça aksi olabiliyordu çünkü. Şimdi, Reanne'e bakmakla yetindi. Belki de yanıtı bulmaya çalışıyordu. Elayne kendi yanıtının ne olacağını biliyordu, ama

bunun taht üzerindeki hak iddiası ya da Andor'la bir ilgisi yoktu. Bu, Aes Sedailerin vermesi gereken bir karardı ve burada, Nynaeve'in vermesi gereken bir karar anlamına geliyordu.

"Eğer serbest bırakmazsınız," dedi Lan sessizce kapının yanından, "o zaman kadını Seanchanlara geri verseniz de olur." Onun gür sözcüklerinin bir cenaze gongu gibi çınlamasını duyan dört kadının fırlattığı karanlık bakışlara aldırmadı. "Onu yakından gözlemeniz gerekecek, ama o özgür kalmak isterken tasmasını çıkarmazsanız Seanchanlardan bir farkınız kalmaz."

"Buna karar vermek sana düşmez, Muhafız," dedi Alise sertçe. Lan kadının sert bakışlarına serinkanlı bir kayıtsızlıkla karşılık verdi ve Alise küçük, tiksinti dolu bir homurtu ile ellerini havaya fırlattı. "Yalnız kaldığınızda onunla bir güzel konuşmalısın, Nynaeve."

Nynaeve kadın karşısında özellikle kuvvetli bir huşu hissediyor olmalıydı, çünkü yanakları kızardı. "Konuşmayacağımı sanma," dedi hafif bir sesle. Lan'e hiç bakmadı. Sonunda soğuğu fark etmeye tenezzül etti, şalını omuzlarına kaldırdı ve boğazını temizledi. "Ama o haklı. En azından diğer ikisi hakkında endişelenmemiz gerekmiyor. Yalnız, bu aptal Seanchanları taklit etmeye bir son vermelerinin bu kadar uzun sürdüğüne şaşırdım."

"Ben o kadar emin değilim," diye içini çekti Reanne. "Biliyorsun, Kara Tümentepe'de bir tür bilge kadındı. Köyünde çok etkili biriydi. Bir yabani, elbette. Seanchanlardan nefret edeceğini sanırsın, ama etmiyor, hepsinden değil. Onunla birlikte yakalanan *sul'dam*'ı çok seviyor ve *sul'dam*'ların *herhangi birini* inciteceğiz diye çok endişeleniyor. Lemore yalnızca on dokuz yaşında, şımarık bir asil kadın. O kadar şanssızmış ki, yönlendirme yeteneği Tanchico'nun düştüğü gün kendini göstermiş. Seanchanlardan nefret ettiğini söylüyor ve Tanchico'da ona yaptıklarını ödetmek istediğini söylüyor, ama *damane* olarak ona konan isme, Larie ismine Lemore kadar hevesle yanıt veriyor, *sul'dam*'a gülümsüyor, onun kendisini okşamasına izin veriyor. Alivia'nın aksine onlara güveniyorum, ama aralarından herhangi birinin bir *sul'dam* karşısında direneceğinden kuşkuluyum. Bence bir *sul'dam* aralarından birinden kaçmasına yardım etmesini istese, ederlerdi ve korkarım *sul'dam* ona yine tasma takmaya kalksa pek fazla mücadele etmezdi.

Reanne sözünü bitirdikten sonra sessizlik uzadı.

Nynaeve kendi düşüncelerine dalmış, kendi kendisiyle mücadele eder gibiydi. Örgüsünü kavradı, sonra bıraktı ve kollarını göğsünde sıkı sıkı kavuşturdu, o kendini kucaklarken şalının saçağı sallandı. Lan dışında herkese dik dik bakıyordu. Ona bir bakış bile fırlatmıyordu.

Sonunda derin bir nefes aldı ve dönüp Reanne ve Alise ile yüzleşti. "*A'dam*'ı çıkarmalıyız. Emin olana dek bırakmayız onları –Lemore'yi daha uzun süre tutarız; onun beyaz giymesi gerekiyor!– ve asla yalnız kalmayacaklarından emin oluruz, özellikle de *sul'dam*'larla, ama *a'dam* çıkıyor!" İtiraz beklermiş gibi haşin bir sesle konuşmuştu, ama Elayne'in yüzüne geniş bir onay gülümsemesi yayıldı. Emin olamayacakları üç kadın daha eklenmesi iyi haber sayılmazdı, ama başka seçenek yoktu.

Reanne başını sallayarak kabul ettiğini bildirmekle yetindi –bir an duraksamıştı– ama Alise gülümseyerek masanın çevresinden dolandı ve Nynaeve'in omzunu okşadı, Nynaeve kızardı. Boğazını kabaca temizleyerek ve *saidar*'dan kafesi içinde bekleyen Seanchan'a yüzünü buruşturarak saklamaya çalıştı bunu, ama çabaları pek etkili olmadı. Zaten Lan konuşarak hepsini boşa çıkardı.

"Tai'shar Manetheren," dedi yumuşak sesle.

Nynaeve'in ağzı açık kaldı, sonra titrek bir gülümseme ile kıvrıldı. Lan'e dönerken gözlerinde yaşlar pırıldıyordu ve yüzü coşku doluydu. Lan ona gülümsedi ve gözlerinde hiçbir soğukluk yoktu.

Elayne ağzı açık kalmasın diye çabalamak zorunda kaldı. Işık! Belki de yatak odalarını hiç de soğutmuyordu adam. Düşünce yanaklarını kızarttı. Onlara bakmamaya çalışırken bakışları, hâlâ sandalyesine bağlı olan Marli'ye takıldı. Seanchan kadın dümdüz önüne bakıyordu, tombul yanaklarından yaşlar akıyordu. Dümdüz ileri. Sesleri perdeleyen örgülere. Artık örgüleri gördüğünü inkâr edemezdi. Ama bunu söylediği zaman Reanne başını iki yana salladı.

"Örgülere çok uzun süre bakmaya zorlandıklarında hepsi ağlıyor, Elayne," dedi bitkinlik içinde. Ve biraz hüzünle. "Ama örgüler gittikten sonra kendilerini onları kandırdığımıza ikna ediyorlar. Böyle yapmak zorundalar, anlamalısın. Aksi halde *sul'dam* değil *damane* olurlar. Hayır, Köpeklerin Hanımı'nı kendisinin de aslında bir köpek olduğuna ikna etmek zaman alacak. Korkarım gerçekten de sana iyi bir haber veremedim, değil mi?"

"Pek değil," dedi Elayne ona. Aslında hiç verememişti. Yalnızca, tüm diğerlerinin üzerine yığılan yeni bir sorun. Tamamen altında gömülene

kadar kaç kötü haber alabilirdiniz? Yakında biraz da iyi haber alsa iyi olacaktı.

9
Bir Fincan Çay

Giyinme odasına gittiğinde Elayne Essande'nin, özel hizmetçisi olarak seçtiği beyaz saçlı emekli hizmetkârın yardımıyla binici elbisesini çıkardı. İnce, vakur kadın biraz ağır hareket ediyordu, ama işini biliyordu ve gevezelik ederek zaman harcamıyordu. Aslında, giysiler konusundaki önerileri ve her gün söylediği, Elayne'in annesine benzediği yorumu dışında nadiren tek kelime ediyordu. Odanın bir ucundaki geniş, mermer şöminenin içindeki kalın kütüklerin üzerinde alevler dans ediyordu, ama ateş havanın soğuğunu alamıyordu. Çabucak, yüksek yakasına ve kol yenlerine minik incilerle desenler işlenmiş güzel, mavi yünlü bir elbise geçirdi üzerine; küçük, gümüş kını içinde hançer takılı gümüş işlemeli kemer taktı ve gümüş işlemeli mavi kadife terlikler giydi. Tüccarları görmeden önce bir daha üst değiştirecek zaman bulamayabilirdi ve tüccarlar onu görünce etkilenmeliydi. Birgitte'in orada olacağından emin olmalıydı; üniforması içinde Birgitte *son derece* etkileyiciydi. Ve Birgitte tüccarları dinlemeyi bile bir mola olarak kabul ederdi. Elayne'in kafasının arkasında duran hararetli sinir düğümüne bakarak, Kraliçenin Askerleri'nin Kumandan Generali o raporları oldukça ağır bulmaktaydı.

İnci salkımlarından küpelerini kulaklarına taktı ve Essande'yi emekliler kısmındaki kendi ateşinin başına yolladı. Şifa önerdiğinde kadın inkâr etmişti, ama Elayne kadının eklemlerinin ağrıdığından şüpheleniyordu. Her durumda, hazırdı zaten. Kız-Veliaht tacını takmayacaktı; giyinme masasının üzerindeki küçük, fildişi mücevher sandığının üzerinde kalacaktı. Elayne'in çok fazla mücevheri yoktu; çoğu rehin verilmişti ve tabaktan sonra kalanlar da gidebilirdi. Şu anda onlar için endişelenmenin anlamı yoktu. Birkaç dakika yalnız kaldıktan sonra görevinin başına gitmesi gerekiyordu.

Kuş oymalı geniş kornişleri olan koyu renk panelli oturma odasının iki ucunda, girift rafları bulunan iki yüksek şömine vardı. Giyinme odasındaki şömineden daha iyi ısıtıyorlardı, ama orada da, beyaz seramik zemine serilmiş beyaz halılar gerekliydi. Şaşkınlık içinde, Halwin Norry'nin de orada olduğunu gördü. Görev üzerine üzerine geliyordu anlaşılan.

O içeri girerken Birinci Kâtip dar göğsüne deri bir dosya bastırarak alçak sırtlı sandalyeden doğruldu ve odanın ortasındaki, kenarlarına kıvrımlı oymalar yapılmış masanın çevresinden dolanarak beceriksizce eğildi. Norry uzun boylu ve zayıftı, uzun bir burnu vardı, seyrek saçları tepesini boş bırakıyor, kulaklarının arkasında tüy gibi dikiliyordu. Adam Elayne'e sık sık bir balıkçılı hatırlatırdı. Kalemleri aslında altında çalışan kâtipler kullanıyordu, ama adamın kırmızı üniformasının bir kenarında küçük bir mürekkep lekesi vardı. Ama leke eski görünüyordu, Elayne dosyanın başka lekeleri saklayıp saklamadığını merak etti. Norry, Harfor Hanım'dan iki gün sonra, resmi kıyafetini giydiği zaman dosyayı göğsüne bastırmaya başlamıştı. Bunu sadakatinin bir ifadesi olarak mı yapmıştı, yoksa yalnızca Birinci Hizmetkâr giydiği için mi, hâlâ belli değildi.

"Aceleci davrandığım için affedin beni, Leydim," dedi, "ama size sunacak, telaşa mahal vermese bile, önemli meseleler var." Önemli ya da değil, adamın sesi yine de tekdüze çıkıyordu.

"Elbette, Norry Efendi. Sizi telaşa sürüklemek istemem." Adam gözlerini kırpıştırarak baktı ve Elayne içini çekmemeye çalıştı. Adamın, daha iyi işitmeye çalışırmış gibi, başını bir yana eğmesine bakarak, epey sağır olduğunu tahmin ediyordu. Belki de sesinin tonu bu yüzden hiç değişmiyordu. Kendi sesini biraz yükseltti. Adam gerçekten de tam bir can sıkıntısı olabiliyordu. "Otur ve bana bu önemli meselelerden bahset."

Masanın uzağındaki oymalı sandalyelerden birine oturdu ve Norry'ye de oturmasını işaret etti, ama adam ayakta kaldı. Hep ayakta dururdu. Elayne bacaklarını çaprazlayarak, eteğini düzelterek, dinlemek üzere arkasına yaslandı.

Norry dosyasına bakmadı. Kâğıtlardaki her şey kafasına yazılmış olmalıydı, kâğıtları yalnızca, belki Elayne kendi gözleriyle görmek ister diye getiriyordu. "En acili Leydim ve belki en önemlisi Danabar'daki arazinizde büyük bir şap yatağı keşfedildi. Birinci kalite şap. Bunu öğrendikleri zaman bankacılar sizin adınıza yaptığım araştırmalar konusunda... mmm... daha az tereddütlü davranacaklardır." Kısaca, ince

dudaklarını bir anlığına kıvırarak gülümsedi. Onun için bu, sevinçten oynamaya denkti.

Şap lafını duyduğu zaman Elayne dimdik oturdu ve daha geniş gülümsedi. Onun içinden de sevinçten oynamak geçiyordu. Yanında Norry'den başka biri olsa oynayabilirdi de. Sevinci o kadar güçlüydü ki bir anlığına Birgitte'in sinirinin solduğunu hissetti. Boyacılar ve dokumacılar şapı yutarcasına kullanırdı, cam ve kâğıt imalatçıları da öyle. Birinci kalite şapın tek kaynağı Ghealdan'dı –ya da şimdiye dek öyleydi– ve sırf şap ticaretinden tahsil edilen vergiler Ghealdan tahtını nesiller boyunca geçindirmişti. Tear ve Arafel'den gelenler o kadar kaliteli değildi, ama bu ülkelerin kasalarına en az zeytinyağı ve mücevherlerin getirdiği kadar para koyuyordu.

"Bu *gerçekten* önemli haber, Norry Efendi. Bugün aldığım en iyi haber." Büyük olasılıkla Caemlyn'e geldiğinden beri aldığı en iyi haberdi, ama bugünkü en iyi haber olduğu *kesindi*. "Bankacıların 'tereddütlerini' ne kadar kısa zamanda aşabilirsiniz?" Kapıyı yüzüne çarpmış kadar olmuşlardı, yalnız o kadar kaba davranmamışlardı. Bankacılar, belli bir anda Elayne'in arkasında kaç, rakiplerinin arkasında kaç kılıç durduğunu son adamına dek bilirlerdi. Buna rağmen, alum yataklarının fikirlerini değiştireceğinden kuşkusu yoktu Elayne'in. Norry'nin de öyle.

"Oldukça kısa bir sürede, Leydim, hem de avantajlı koşullarla. Verebilecekleri en iyi teklifleri yetersiz bulursam Tear ya da Cairhien'e başvuracağımı söyleyeceğim. İşi kaybetme riskine girmek istemeyecekler, Leydim." Bütün bunları kuru, ifadesiz bir sesle, hiç memnuniyet göstermeden söylemişti. "Gelecekte elde edilecek gelir karşılığında kredi alınacak elbette ve bazı masraflar olacak. Kazı masrafları. Nakliye. Danabar dağlık bir arazidir ve Lugard Yolu'ndan biraz uzaktır. Yine de, Askerler konusundaki hedeflerinizi gerçekleştirmenize yetmeli, Leydim. Akademiniz konusundakileri de."

"Beni Akademi konusundaki planlarımdan döndürmeye çalışmaktan vazgeçtiysen, doğru sözcük yeterli değil, Norry Efendi," dedi Elayne, gülercesine. Adam Andor hazinesini, tek civcivli bir tavuk kadar çok kıskanıyordu ve Rand'ın Caemlyn'de kurulmasını emrettiği okulu Elayne'in devralmasına hararetle karşı çıkmış, itirazlarını o kadar sık tekrarlamıştı ki adamın tekdüze sesi Elayne'in kafatasına delikler açmaya çalışıyormuş gibi gelmeye başlamıştı. Şimdilik, okul yalnızca bir düzine âlim ve öğrencilerinden ibaretti ve Yeni Şehir'deki muhtelif hanlara

dağılmış durumdaydılar, ama kışın bile her gün daha fazlası geliyordu ve daha fazla mekân için şamata yapmaya başlamışlardı. Elayne onlara bir saray vermeyi önermiyordu kesinlikle, ama bir şeylere ihtiyaçları vardı. Norry Andor'un altınına sahip çıkmaya çalışıyordu, ama Elayne Andor'un geleceğine bakıyordu. Tarmon Gai'don geliyordu, ama Rand dünyayı bir kez daha kırsa da kırmasa da, Elayne'in daha sonra bir gelecek olduğuna inanması gerekiyordu. Aksi halde, hiçbir şeye devam etmenin anlamı yoktu ve Elayne durup bekleyemezdi. Son Savaş'ın her şeyi sona erdireceğinden emin olsa bile, oturup bekleyemezdi. Rand belki sonunda *gerçekten* dünyayı kırar belki diye, bir şeyler kurtarma umuduyla okullar açmıştı, ama bu okul Andor'un olacaktı, Rand al'Thor'un değil. Morgase Trakand'ın anısına adanmış Gül Akademisi. Bir gelecek olacaktı ve gelecek annesini hatırlayacaktı. "Yoksa Cairhien altınının izinin Yenidendoğan Ejder'e kadar takip edilebileceğine mi karar verdin?"

"Hâlâ riskin düşük olduğuna inanıyorum, Leydim, ama Tar Valon'dan yeni aldığım bilgi ışığında, artık girilmeye değmeyecek bir risk." Ses tonu değişmedi, ama heyecanlı olduğu açıktı. Parmakları göğsüne yasladığı dosyanın üzerinde, dans eden örümcekler gibi davul çalıyor, sonra duruyordu. "Şey... mmm... Beyaz Kule bir bildiri yayınladı ve... mmm... Lord Rand'ın Yenidendoğan Ejder olduğunu kabul ettiklerini ve ona... mmm... koruma ve rehberlik önerdiklerini ilan etti. Aynı zamanda, Kule aracılığıyla olmadığı sürece ona yaklaşan herkesi aforoz ediyor. Sizin de bildiğiniz gibi, Tar Valon'un öfkesine karşı ihtiyatlı olmak bilgece olur." Anlamlı anlamlı, Elayne'in sandalyenin oymalı kolunda duran elindeki Büyük Yılan yüzüğüne baktı. Kule'deki bölünmeden haberi vardı elbette – Seleisin'de bir çiftçinin olmayabilirdi; bunun dışında herkes öğrenmiş olmalıydı– ama Elayne'in kime sadık olduğunu sormayacak kadar ağzı sıkıydı. Ama "Beyaz Kule" yerine "Amyrlin Makamı" demek üzere olduğu açıklı. Ve Işık bilir "Lord Rand" yerine ne diyecekti. Elayne adama kızmadı. İhtiyatlı biriydi, bu görev için gerekli bir özellik.

Ama Elaida'nın bildirisi onu sersemletti. Kaşlarını çatarak düşünceli düşünceli yüzüğü elledi. Elaida o yüzüğü, kendi ömründen daha uzun süredir takıyordu. Kadın kibirli, yanlış fikirlerde inat eden, kendi bakış açısından başka her şeye karşı kör biriydi, ama aptal değildi. Tam tersine. "Rand'ın böyle bir teklifi *kabul edeceğini* düşünüyor olabilir mi gerçekten?" dedi yarı kendi kendine. "Koruma ve *rehberlik* mi? Rand'ı

kızdırmanın daha iyi bir yolunu düşünemiyorum!” Rehberlik? Kimse Rand’a bir mavna sırığı ile yol gösteremezdi!

“Cairhien’deki bağlantıma göre, çoktan kabul etmiş olabilir.” Bir casus ağı olduğu öne sürülse Norry ürperirdi. Eh, en azından tatsız tatsız ağzını çarpıtırdı. Birinci Kâtip hazineyi idare eder, başkentin işlerini yürüten kâtipleri yönetir, devlet işleri konusunda tahta danışmanlık ederdi. Ajahlarınkine ve bazı Aes Sedailerinkine benzer bir göz ve kulak ağı yoktu kesinlikle. Ama diğer başkentlerdeki bilgili ve genellikle iyi bağlantıları olan insanlarla mektuplaşırdı, ki tavsiyeleri güncel duruma uygun olsun. “Yalnızca haftada bir kez güvercin gönderiyor ve anlaşıldığı kadarıyla son güvercinden sonra biri Tek Güç kullanarak Güneş Sarayı’na saldırmış.”

“Güç mü?” diye nida etti Elayne, hayretle öne fırlayarak.

Norry bir kez başını salladı. Sokakların onarım durumunu raporluyor da olabilirdi. “Bağlantım böyle diyor, Leydim. Belki Aes Sedailer ya da Asha’manlar, hatta Terkedilmişler. Buradaki dedikoduları tekrarlıyor, korkarım. Yenidendoğan Ejder’in dairesinin bulunduğu kanat büyük zarar görmüş ve Yenidendoğan Ejder kaybolmuş. Onun Tar Valon’a gidip Amyrlin Makamı’nın önünde diz çöktüğüne inanılıyor. Bazıları saldırıda öldüğüne inanıyor, ama onların sayıları çok fazla değil. Daha açık bir fikir edinene kadar hiçbir şey yapmamanızı öneririm.” Düşünceli düşünceli başını eğerek duraksadı. “Yenidendoğan Ejder hakkında bildiklerime bakarak, Leydim,” dedi yavaşça, “cesedinin başında üç gün oturmadan onun öldüğüne inanmam.”

Elayne bakakaldı. Bu bir espriye çok benziyordu. En azından kaba bir nükteye. Halwin Norry’den! O da Rand’ın öldüğüne inanmıyordu. İnanmayacaktı. Elaida’nın önünde diz çökmeye gelince, adam kimseye boyun eğmeyecek kadar inatçıydı. Kendini Egwene’e diz çökmeye ikna edebilse bir sürü güçlük aşılmış olurdu, ama yapmıyordu ve onlar çocukluk arkadaşlarıydı. Elaida’nın ancak bir saray balosundaki keçi kadar şansı vardı, özellikle de Rand bu ilanı öğrendikten sonra. Ama ona kim saldırmıştı? Kuşkusuz Seanchanlar Cairhien’e uzanmış olamazlardı. Terkedilmişler açık açık harekete geçmeye karar vermişlerse, bu dünyanın şimdiye dek gördüğünden daha beter bir kaos ve yıkım demekti, ama en kötüsü Asha’manlar olurdu. Eğer Rand’ın kendi yaratımları aleyhine dönerse... Hayır! Rand ne kadar ihtiyaç duyarsa duysun Elayne onu koruyamazdı. Kendi başının çaresine bakması gerekecekti.

Aptal adam! diye mırıldandı kafasının içinde. *Muhtemelen, onu öldürmeye çalışan biri çıkmamış gibi bayraklarla dolanıyordur! Kendi başının çaresine baksan* iyi olacak, *Rand al'Thor, yoksa seni elime geçirdiğimde öyle tokatlarım ki aptal olursun!*

"Bağlantılarınız başka neler söylüyor, Norry Efendi?" diye sordu sesli olarak, Rand konusunu bir kenara kaldırarak. Henüz eline geçirmemişti onu ve Andor'u hâkimiyet altına alma meselesine yoğunlaşması gerekiyordu.

Norry'nin bağlantılarının anlatacak bir sürü şeyi vardı, ama bazı haberler oldukça eskiydi. Haber gönderenlerin hepsi güvercin kullanmıyordu ve mektupların teslim edildiği güvenilir tüccarların bu taraflara gelmesi, en iyi durumda aylar alabiliyordu. Güvenilmez tüccarlar mektupları ücretsiz teslim etmeyi kabul ediyorlar ve sonra teslim etmenin zahmetine katlanmıyorlardı. Pek az insan ulak tutabiliyordu. Elayne durum izin verirse bir Kraliyet Posta Servisi kurmayı düşünüyordu. Norry Ebou Dar ve Amador'dan aldığı en son mektupların haftalardır sokaklarda konuşulan haberleri getirmesine yazıklanıyordu.

Haberlerin hepsi önemli de değildi. Mektupları yazanlar gerçekten göz ve kulak değillerdi; yalnızca şehirdeki haberler, sarayda konuşulanları yazıyorlardı. Tear'da daha çok, gittikçe daha fazla Deniz Halkı gemisinin kılavuz almadan Ejderin Parmakları'na girdiklerini, şehirdeki ırmağı doldurduklarını, Deniz Halkı gemilerinin denizde Seanchanlarla savaştığını anlatıyordu, ama sonuncusu yalnızca söylentiydi. Illian sessizdi ve Seanchanlara karşı verdikleri savaştan sonra dinlenmekte olan Rand'ın askerleri ile doluydu; daha fazlası bilinmiyordu; Rand'ın şehirde bulunup bulunmadığı bile belli değildi. Saldaea Kraliçesi hâlâ kırsalda, çekildiği yerdeydi, ki Elayne bunu biliyordu zaten, ama Kandor Kraliçesi aylardır Chachin'de görülmemiş gibiydi ve Shienar Kralı sözde hâlâ Afetsınırı'nda deneyim yapıyordu, halbuki Afet'in hiç hatırlanmadığı kadar sessiz olduğu raporlanıyordu. Lugard'da, Kral Roedran silahlı adam getirebilecek bütün asilleri topluyordu ve şimdiden Andor sınırına yakın kamp kurmuş, biri Aes Sedailer, diğeri Andorlularla dolu iki büyük ordu hakkında endişelenen bir şehir şimdi de Roedran gibi ahlaksız bir serserinin ne planlıyor olabileceği hakkında endişeleniyordu.

"Bu konudaki tavsiyen nedir?" diye sordu, adam sözünü bitirdiğinde, ama buna ihtiyacı yoktu. Aslında, diğer konularda da ihtiyacı olmamıştı. Olaylar Andor'u etkilemeyecek kadar uzaktaydı ve yakında olanlar da, diğer ülkelerde olanlarla karşılaştırıldığında, önemsizdi. Yine de, yanıtın ne

olacağını ikisi de bilse bile –"hiçbir şey yapmayın"– sorması bekleniyordu ve Norry beklenen yanıtları hemen vermişti. Murandy ne uzaktaydı, ne de önemsizdi, ama bu sefer adam dudaklarını büzerek duraksadı. Norry ağır ve yöntemliydi, ama nadiren tereddüde düşerdi.

"Bu konuda tavsiyem yok, Leydim," dedi sonunda. "Normalde, hedeflerini ve sebeplerini öğrenmek için Roedran'a bir elçi göndermenizi tavsiye ederdim. Kuzeydeki olaylardan ya da hakkında çok şey duyduğumuz Aiel saldırılarından korkuyor olabilir. Diğer yandan, her zaman hırssız biri olmuşsa da, Altara'nın kuzeyinde bazı girişimleri olabilir. Ya da, bu koşullar altında, Andor'da. Ne yazık ki..." Dosyayı göğsüne bastırarak ellerini hafifçe açtı ve belki özür dilercesine, belki sıkıntıyla içini çekti.

Ne yazık ki Elayne henüz kraliçe değildi ve ondan gelen bir elçi Roedran'a yaklaşamazdı bile. Taht üzerindeki iddiası başarısız olursa ve adam elçisini kabul ederse, tahta çıkmayı başaran kişi adama bir ders vermek için Murandy'nin bir kısmına el koyabilirdi ve Lord Luan ile diğerleri şimdiden bir bölgeyi ellerine geçirmişlerdi. Ama Elayne Egwene sayesinde Birinci Kâtip'ten daha fazla bilgi sahibiydi. Kaynağını açıklamaya niyeti yoktu, ama adamın sıkıntısını yatıştırmaya karar verdi. Norry'nin ağzı bu yüzden büzülmüş olabilirdi: ne yapılması gerektiğini biliyor, bunun nasıl yapılabileceğini kestiremiyordu.

"Roedran'ın hedeflerini biliyorum Norry Efendi ve onun hedefi Murandy. Murandy'deki Andorlular kuzeyde Murandy asillerinin yeminlerini kabul ettiler ve bu kalanları endişelendiriyor. Ve adam gizlice büyük bir grup paralı asker tuttu –aslında Ejderyeminliler, ama Roedran onları paralı asker sanıyor. Bu işi gizlice yaptı. Beklemeleri ve diğer ordular gittikten sonra tehdit yaratmak amacıyla. O tehdidi kullanarak asilleri kendine sıkı sıkı bağlamayı planlıyor ve tehdit kaybolduğu zaman her asilin ayrılacak ilk kişi olmaktan korkacağını umuyor. Planı başarılı olursa gelecekte sorun çıkarabilir –her şeyden önce, kuzeydeki toprakları geri isteyecektir– ama Andor için yakın sorun oluşturmuyor."

Norry'nin gözleri irileşti ve başını önce bir yana, sonra diğer yana eğerek Elayne'i inceledi. Konuşmadan önce dudaklarını ıslattı. "Bu çok şeyi açıklar, Leydim. Evet. Evet, açıklar." Dili yine dudaklarına dokundu. "Cairhien'deki bağlantımın bahsettiği bir nokta daha vardı. Ben... mmm... bahsetmeyi unuttum. Farkında olabileceğiniz gibi, Güneş Tahtı üzerindeki iddianız orada çok iyi biliniyor ve epey destekleniyor. Öyle görünüyor ki,

pek çok Cairhienli Andora gelmek ve Aslan Tahtı'nı almanıza yardım etmek, böylece Güneş Tahtı'na daha erken oturmanızı sağlamak konusunda açık açık konuşuyor. Bu tür meselelerde tavsiyeme ihtiyaç duymadığınızı düşünüyorum."

Elayne, bu koşullar altında büyük zarafetle olduğunu düşündüğü bir şekilde başını salladı. Cairhien yardımı paralı askerlerden de kötü olurdu, çünkü Andor ile Cairhien arasında çok fazla savaş çıkmıştı. Adam unutmamıştı. Halwin Norry hiçbir şeyi unutmazdı. O zaman Cairhienli destekçilerin gelmesi ile hazırlıksız yakalanmasına izin vermektense ona söylemeye karar vermişti? Bilgi gösterisi ou etkilemiş miydi? Yoksa bilgi sakladığını Elayne'in öğrenebileceğinden mi korkmuştu? Sabırla bekledi, tıpkı kuruyup gitmiş bir balıkçılın... bir balığı beklemesi gibi?

"İmzam ve mührüm için bir mektup hazırlat, Norry Efendi. Cairhien'deki bütün büyük Evlere gönderilecek. Taringail Damodred'in kızı olarak Güneş Tahtı üzerindeki hakkım olduğunu açıklayarak başla ve Andor'daki durum yerli yerine oturduğu zaman iddiamı öne sürmek üzere Cairhien'e geleceğimi söyle. De ki, Cairhien topraklarında Andor askerleri görmenin bütün Cairhienlileri aleyhime çevireceğini bildiğim için yanımda asker getirmeyeceğim, ki doğrusu da bu zaten. Pek çok Cairhienli beni desteklediği için minnettar olduğumu ve Cairhien'deki bölünmenin barış içinde giderileceğini umduğunu söyleyerek bitir." Zeki insanlar bu sözcüklerin arkasındaki mesajı görebilirdi ve şansı varsa yeterince zeki olmayanlara açıklardı.

"Ustalıklı bir yanıt, Leydim," dedi Norry, eğilircesine omuzlarını büzerek. "Öyle yapacağım. Sormama izin verirseniz Leydim, hesapları imzalamak için zaman bulabildiniz mi? Ah. Önemli değil. Daha sonra aldırmak için birini yollarım." Gerektiği gibi, ama önceki kadar beceriksizce eğilerek gitmeye hazırlandı, sonra durdu. "Bu kadar açıksözlü olduğum için beni affedin, Leydim, ama bana merhum anneniz Kraliçe'yi çok hatırlatıyorsunuz."

Elayne kapının adamın arkasından kapanmasını izlerken, onu kendi tarafında sayıp sayamayacağını merak etti. Değil Andor'u, Caemlyn'i bile kâtipsiz idare etmek imkânsızdı ve Birinci Kâtip kontrolsüz bırakılırsa bir kraliçeyi dize getirecek güce sahipti. Bir iltifat, sadakat bildirisi ile aynı şey sayılmazdı.

Soru üzerine uzun uzun düşünmesi gerekmedi, çünkü Norry gittikten birkaç dakika sonra üç üniformalı hizmetçi girdi ve gümüş kapaklı tepsiler

getirdiler, duvarın dibindeki uzun yan masaya dizdiler.

“Birinci Hizmetkâr Leydimin öğle yemeğini istetmeyi unuttuğunu söyledi,” dedi tombul, gri saçlı kadın, diz kırarak ve genç hizmetçiye kapakları kaldırmasını işaret ederek, “ve Leydim için bir şeyler yolladı.”

Bir şeyler. Elayne sergilenen yemekler karşısında başını iki yana sallarken, gün doğumunda ettiği kahvaltının üzerinden ne kadar çok zaman geçtiğini hatırladı. Hardal soslu dilimlenmiş koyun budu vardı, kuru incirlerle pişirilmiş horoz vardı, çam fıstıklı tatlı ekmekler, kremalı pırasa, patates çorbası, kuru üzümlü ve biberli lahana sarma, kabaklı börek vardı. Elmalı tart dolu küçük bir tabaktan, kremalı ıslak kek dolu bir başka tabaktan bahsetmeye bile gerek yoktu. Bir tür baharat karışımın diğerine tercih edebilir diye getirilmiş iki bodur sürahi dolusu şaraptan buharlar yükseliyordu. Üçüncü sürahide sıcak çay vardı. Ve Elayne’in öğle yemeği olarak her zaman sipariş ettiği sade et suyu ve ekmek horgörüyle bir kenara itilmişti. Reene Harfor bu yemeği hiç onaylamıyordu; Elayne’in “çiroz kadar sıska” olduğunu iddia ediyordu.

Birinci Hizmetkâr fikirlerini başkalarına da yaymıştı. Gri saçlı kadın odanın ortasındaki masaya ekmek, et suyu ve çayı koyarken yüzüne paylarcasına bir ifade yerleştirdi. Sofrayı beyaz ketenden bir peçete, ince mavi porselen bir fincan ve fincan tabağı, gümüş bir çanak dolusu balla tamamladı. Ve bir tabakta birkaç incirle. Öğlen mideyi doldurmak öğleden sonra kafayı uyuşturur, derdi Lini. Ama *o* fikirlerini paylamazdı. Hizmetçilerin hepsi tombul kadınlardı ve yiyeceklerin kalanı ile çıkarlarken genç olan ikisi bile hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Çok güzel bir et suyuydu, sıcak ve hafif baharatlı ve çayda hoş bir nane tadı vardı, ama Elayne yemekleri ve kremalı ıslak kekten belki *birazcık* yiyebileceği düşüncesi ile fazla yalnız kalamadı. Daha ikinci lokmasını yutmadan Dyelin yeşil binici elbisesi içinde bir fırtına gibi içeri daldı. Nefes nefese kalmıştı. Elayne kaşığını bırakarak çay önerdi, ama sonra kendi kullandığı fincandan başkası olmadığını fark etti, ama Dyelin haşin bir kaş çatışı ile öneriyi reddetti zaten.

“Braem Ormanı’nda bir ordu var,” diye bildirdi, “Aiel Savaşı’ndan beri görülmemiş büyüklükte bir ordu. Yeni Braem’den gelen bir tüccar bu sabah getirdi haberi. Tormon sağlam, güvenilir bir adamdır; hayallere kapılmaz ve gölgelere sıçramaz. Ayrı ayrı yerlerde Arafelliler, Kandorlular ve Shienarlılar gördüğünü söyledi. Binlercesi, bir arada. On binlercesi.” Bir sandalyeye yığılarak bir eliyle yüzünü yelledi. Haberi alır almaz koşa koşa

gelmiş gibi kızarmıştı. “Işık aşkına, Sınırboyları’nın Andor sınırında ne işi var?”

“İddiaya girerim Rand’ın işidir,” dedi Elayne. Esnemesini bastırarak çayının kalanını içti ve fincanı yeniden doldurdu. Yorucu bir sabah olmuştu, ama yeterince çay içerse canlanabilirdi.

Dyelin durdu ve doğruldu. “Onları onun gönderdiğini düşünmüyorsun, değil mi? Sana... yardım etmek için?”

Bu olasılık Elayne’in aklına gelmemişti. Zaman zaman Rand hakkındaki duygularını Dyelin’e söylediğine pişman oluyordu. “Onun bu kadar *aptal* olduğunu... demek istediğim... aptallık edeceğini sanmıyorum.”

Işık, ne kadar yorgundu! Bazen Rand Dünyanın Kralı gibi davranıyordu, ama kuşkusuz bunu... Bunu... Unutup durduğu ne vardı yapmayacağı?

Bir esnemeyi daha bastırdı, sonra aniden elinin üzerinde gözleri irileşti, fincanın içine baktı. Serin, naneli bir tat. Dikkatle fincanı bıraktı ya da bırakmaya çalıştı. Fincan tabağını neredeyse tamamen ıskaladı ve fincan devrilerek masaya çay döktü. Çatalkök katılmış çay. Bir faydası olmayacağını bile bile Kaynak’a uzandı, içini *saidar*’ın yaşam ve coşkusuyla doldurmaya çalıştı, ama bir ağla rüzgâr yakalamaya çalışsa daha başarılı olurdu. Birgitte’in, öncekinden daha az hararetli olan siniri hâlâ zihninin bir köşesindeydi. Çılgınca korku ya da panik hissetmeye çalıştı. Kafası yün doluydu sanki, içindeki her şey uyuşmuştu. *Yardım et bana, Birgitte!* diye düşündü. *Yardım et!*

“Ne oldu?” diye sordu Dyelin, hızla öne eğilerek. “Aklına bir şey geldi ve ifadene bakılırsa korkunç bir şey.”

Elayne gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Onun orada olduğunu unutmuştu. “Git!” dedi boğuk bir sesle, sonra boğazını temizlemek için şiddetle yutkundu. Dili iki katı kadar şişmiş gibi geliyordu. “Yardım getir! Ben... zehirlendim!” Açıklamak çok fazla zaman alırdı. “Git!”

Dyelin donup bakakaldı, sonra kemer bıçağının kabzasını kavrayarak ayağa fırladı.

Kapı açıldı ve bir hizmetkâr tereddütle başını içeri uzattı. Elayne rahatladı. Dyelin bir tanığın önünde hançerlemezdi onu. Adam dudaklarını ıslatarak iki kadına baktı. Sonra içeri girdi. Kemerinden uzun bir bıçak çekerek. Kırmızı beyaz üniformalı iki adam daha, uzun bıçaklar çekerek takip ettiler.

Çuvaldaki kedi yavrusu gibi ölmeyeceğim, diye düşündü Elayne acı acı. Bir çabayla ayağa kalktı. Dizleri titriyordu, bir elini masaya dayamak zorunda kaldı, ama diğeri ile kendi hançerini çekti. Çeliğine desen işlenmiş bıçağın uzunluğu ancak eli kadardı, ama yeterli olurdu. Kabzayı kavrayan parmakları tahta gibi gelmese olurdu. Onu bir çocuk bile alabilirdi elinden. *Mücadele etmeden değil,* diye düşündü. Şurubun içinde yüzmek gibiydi, ama yine de kararlıydı. *Mücadele etmeden değil!*

Tuhaf bir şekilde, pek az zaman geçmiş gibiydi. Dyelin adamlarına döndü. Sonuncusu kapıyı arkasından kapatıyordu.

“Cinayet!” diye uludu Dyelin. Sandalyesini kaldırıp adamlara fırlattı. “Nöbetçiler! Cinayet! Nöbetçiler!”

Üç adam sandalyeden kaçınmaya çalıştılar, ama biri fazla ağır davrandı ve sandalye adamın bacaklarına çarptı. Adam bağırarak yanındakinin üzerine devrildi ve ikisi birden yere düştüler. Diğeri, saman saçlı, parlak mavi gözlü genç adam sekti ve hançerini uzatarak ilerledi.

Dyelin kendi hançeri ile karşıladı onu, savurdu, hamle yaptı, ama adam gelincik gibi hareket ediyordu, Dyelin’in saldırısından kolaylıkla kaçınıyordu. Kendi uzun hançerini savurdu ve Dyelin bir eliyle karnını tutup haykırarak sendeledi. Adam çeviklikle öne atılarak hançerledi ve Dyelin bir çığlıkla, paçavra bebek gibi düştü. Adam onun üzerinden aştı ve Elayne’e doğru ilerledi.

Sanki Elayne için adam ve elindeki hançerden başka hiçbir şey yoktu. Adam üzerine atılmadı. Düzenli adımlarla ilerlerken o iri gözler Elayne’i ihtiyatla inceledi. Elbette. Aes Sedai olduğunu biliyordu. Zehrin görevini yapıp yapmadığını merak ediyor olmalıydı. Elayne blöf yaparak birkaç saniye kazanmak için dik durmaya, adama dik dik bakmaya çalıştı, ama adam hançerini tartarak kendi kendine başını salladı. Elayne bir şey yapabilecek olsa, şimdiye dek yapardı. Adamın yüzünde keyif yoktu. Yalnızca işini yapan biriydi.

Aniden durdu ve hayretle kendine baktı. Elayne de bakakaldı. Adamın göğsünden çıkan otuz santimlik çeliğe. Adam masaya devrilir, hızla ittirirken ağzından kan döküldü.

Elayne sendeleyerek dizleri üzerine çöktü ve daha fazla düşmemek için zar zor masanın kenarını yakaladı. Şaşkınlık içinde, kanlar içinde halıların üzerinde yatan adama baktı. Sırtına bir kılıç saplanmıştı. Kurşun gibi gelen düşünceleri dolanıyordu. Onca kandan sonra o halılar asla temizlenemezdi. Yavaşça gözlerini kaldırdı ve Dyelin’in hareketsiz bedeninin arkasına baktı.

Dyelin nefes almıyor gibiydi. Kapıya baktı. Açık kapıya. Diğer iki suikastçıdan biri kapının önünde yatıyordu ve başı boynundan kısmen kesilmiş bir halde, tuhaf bir açıyla duruyordu. Diğeri bir başka kırmızı ceketli adamla mücadele ediyordu, ikisi homurdanarak yerde yuvarlanıyor, aynı hançere uzanmaya çalışıyorlardı. Suikastçı boş eliyle diğerinin yumruğunu gırtlağından çekmeye çalışıyordu. Diğeri. Yüzü baltaya benzeyen bir adam. Askerlerin beyaz yakalı ceketini giymiş.

Acele et, Birgitte, diye düşündü donuk donuk. *Ne olur acele et.*

Karanlığa boğuldu.

10
Başarılı Bir Plan

Elayne karanlıkta gözlerini açtı, puslu loşlukta dans eden solgun gölgelere baktı. Yüzü üşümüştü, geri kalanı sıcak ve terli geliyordu, bir şey kollarını ve bacaklarını kıpırdatmasını önlüyordu. Bir anlığına panik yükseldi içinde. Sonra Aviendha'nın odadaki varlığını hissetti; basit, rahatlatıcı bir farkındalık. Sonra Birgitte'inkini; kafasının içinde sakin, kontrollü öfkeden bir yumruk gibi. Sırf varlıkları ile onu yatıştırıyorlardı. Elayne kendi yatak odasındaydı; kendi yatağında, battaniyelerin altında yatıyor, yan tarafına sıkıştırılmış sıcak su şişeleri ile birlikte gergin ketenden karyola sayvanına bakıyordu. Kalın kış perdeleri oymalı yatak direklerine bağlanmıştı ve odadaki tek ışık şöminede ışıldayan küçük alevlerden geliyordu; gölgeleri dağıtmaya yetmeyen, yalnızca gölgeleri oynatan alevler.

Düşünmeden Kaynak'a uzandı ve buldu onu. Harika bir duygu ile *saidar*'a dokundu, ama çekmedi. Derin derin çekme arzusu yükseldi içinde, ama gönülsüzce çekildi. Ah, çok gönülsüzce ve yalnızca *saidar*'la dolup taşma arzusu sık sık, kontrol altına alınması gereken sonsuz bir ihtiyaca dönüştüğü için değil. O sonsuz dehşet anlarında en kötü korkusu ölüm değil, bir daha Kaynak'a dokunamama korkusu olmuştu. Eskiden olsa bunu tuhaf bulurdu.

Aniden anılar geri döndü ve sallanarak doğrulup oturdu, battaniyeler beline kaydı. Onları hemen yukarı çekti. Terden ıslanmış tenine dokunan hava *soğuk* gelmişti. Üzerinde bir iç eteklik bile bırakmamışlardı ve başkalarının önünde çıplak kalmak konusunda Aviendha'nın rahatlığını ne kadar taklit etmeye çalışırsa çalışsın, başaramıyordu. "Dyelin," dedi endişe içinde, battaniyelere daha iyi sarınabilmek için kıvrılarak. Rahatsız bir

çabaydı; sıkılıp bırakılmış çamaşır gibi hissediyordu ve epey sallanıyordu. “Asker? Onlar?..”

“Adam tek çizik almadı,” dedi Nynaeve, oynaşan gölgelerin içinden bir gölge gibi çıkarak. Elini Elayne’in alnına koydu ve serin bulunca tatminle homurdandı. “Dyelin’e Şifa verdim. Ama gücüne tam olarak kavuşmak için zamana ihtiyacı olacak. Çok kan kaybetti. Sen de iyi durumdasın. Bir süre hummaya yakalandığını sandım. Zayıf düştüğün zaman aniden görülebilir.”

“Sana Şifa yerine bitkiler verdi,” dedi Birgitte ekşi ekşi, yatağın ayakucundaki sandalyesinden. Karanlıkta, yalnızca alçak, tekinsiz bir şekildi.

“Nynaeve al’Meara neleri yapamayacağını bilecek kadar bilge,” dedi Aviendha ifadesiz bir sesle. Duvarın dibinde yalnızca beyaz bluzu ve bir parça cilalı gümüşün çakması görülebiliyordu. Her zamanki gibi, sandalye yerine yere oturmayı seçmişti. “Çaydaki bu çatalkök denen şeyin tadını aldı ve örgüleri ile nasıl etkisini giderebileceğini bilemedi, bu yüzden aptalca risklere girmedi.”

Nynaeve sertçe burnunu çekti. Kuşkusuz Birgitte’in ekşiliği kadar Aviendha’nın savunmasına da. Belki Aviendha’nınkine daha fazla. Nynaeve Nynaeve olduğundan, muhtemelen neleri bilmediği ve yapamadığı konularını geçmeyi tercih ederdi. Ve son zamanlarda Şifa konusu açıldığında her zamankinden de aksi oluyordu. Kandaşların çoğunun becerisinin onunkini aştığı belli olduktan sonra. “Onu kendin tanımalıydın, Elayne,” dedi ters ters. “Her durumda, yeşilot ve keçidili seni uyutabilir, ama mide kramplarına da birebirdir. Senin uykuyu tercih edeceğini düşündüm.”

Örtülerin altından deri sıcak su torbalarını çıkardı ve Elayne aşırı ısınmasın diye halıların üzerine bıraktı. Elayne ürperdi. Ronde Macura’nın ona ve Nynaeve’e çatalkök vermesinden sonraki günler, unutmaya çalıştığı bir rezillikti. Nynaeve ona ne bitki vermiş olursa olsun, çatalkökün yapabileceğinden daha zayıf hissetmiyordu. Yürüyebileceğini hissediyordu, ama uzun süre, fazla uzağa değil. Ve doğru düzgün düşünebiliyordu. Pencerelerden zayıf bir ay ışığı sızıyordu. Gece ne kadar ilerlemişti acaba?

Kaynak’a tekrar kucak açarak dört Ateş iplikçiği yönlendirdi, ilk önce bir ayaklı şamdanı, sonra bir ikincisini yaktı. Karanlıktan sonra küçük, aynalı alevler odayı epey aydınlattı ve Birgitte başta gözlerini korumak için elini kaldırdı. Kumandan General’in ceketi ona gerçekten yakışıyordu; tüccarları çok etkileyebilirdi.

“Henüz yönlendirmemelisin,” dedi Nynaeve, ani aydınlığa karşı gözlerini kısarak. Üzerinde hâlâ Elayne’in daha önce gördüğü aynı alçak kesimli mavi elbise ve dirseklerine indirdiği sarı saçaklı şalı vardı. “Gücünü yenilemen için birkaç gün bol bol uyuyarak dinlenmek gerek.” Yere bıraktığı sıcak su şişelerine baktı. “Ve sıcak tutulman gerek. Şifa vermek zorunda kalmaktansa hummadan kaçınmak yeğdir.”

“Bence bugün Dyelin sadakatini kanıtladı,” dedi Elayne, yastıklarını düzeltip karyola tahtasına yaslanarak. Nynaeve tiksinti içinde ellerini havaya fırlattı. Elayne, yatağın iki yanındaki komodinlerden birinde duran küçük, gümüş tepsinin üzerindeki, koyu renk bir şarap dolu gümüş kadehe güvensiz bir bakış fırlattı. “Bunu kanıtlamanın zor bir yolu. Sanırım ona karşı *toh*’um var, Aviendha.”

Aviendha omuzlarını silkti. Caemlyn’e döndüklerinde gülünesi bir telaşla Aiel giysilerine geri dönmüştü. Aniden ıslaktopraklı lüksünden korkar olmuş gibi, ipeklerden vazgeçip *algode* bluzlara ve bol, yün eteklere bürünmüştü. Beline dolanmış koyu renk şal ve uzun saçlarını arkada tutan koyu renk, katlanmış mendil ile, bir Bilge çırağı timsaliydi, ama üzerindeki tek mücevher Egwene’in armağan ettiği, girift işlenmiş disklerden oluşan karmaşık, gümüş bir kolyeydi. Elayne onun telaşını hâlâ anlamıyordu. Melaine ve diğerleri, ıslaktopraklı kıyafetleri giydiği sürece kendi bildiğini yapmasına izin vermişlerdi, ama artık Aes Sedai ellerindeki çömezler kadar sıkı bir kontrol altında tutuyorlardı onu. Saray’da –aslında şehirde– kalmasına izin vermelerinin tek sebebi, onun ve Elayne’in birincil-kardeş olmasıydı.

“Olduğunu düşünüyorsan vardır.” Sesindeki, açık olanı ifade ettiğini anlatan tını sevgi dolu bir paylamaya dönüştü. “Ama küçük bir *toh*, Elayne. Kuşku etmek için sebebin vardı. Her düşünce için borca girdiğini düşünemezsin, kardeşim.” Aniden harika bir espri görmüş gibi kahkaha attı. “Bu yol aşırı gurura gider ve benim de seninle birlikte aşırı gururlu olmam gerekir, ama Bilgeler bunun hesabını senden sormaz.”

Nynaeve göstere göstere gözlerini yuvarladı, ama Aviendha diğer kadının cehaleti karşısında bitkin bir sabırlılıkla başını iki yana sallamakla yetindi. Bilgelerin yanında Güç’ten fazlasını öğreniyordu.

“Eh, ikinizin de aşırı gururlu olmasını istemeyiz,” dedi Birgitte, kuşku uyandırıcı ölçüde bastırılmış eğlentiye benzeyen bir tını taşıyan sesle. Yüzü aşırı ifadesizdi, kahkaha atmama çabası ile neredeyse kaskatı kesilmişti.

Aviendha tahta yüzlü bir ihtiyatlılıkla süzdü onu. O ve Elayne'e kardeş olduğundan bu yana, bir açıdan Birgitte de onu kardeş edinmişti sanki. Onun Muhafızı olarak değil, elbette, ama Elayne'e karşı sergilediği aynı abla tavrını sergiliyordu ona karşı. Aviendha bundan ne anlayacağını, nasıl karşılık vereceğini bilemiyordu genellikle. Birgitte'in gerçekte kim olduğunu bilen küçük gruba katılmasının da faydası olmamıştı. Birgitte Gümüşyay'dan korkmadığını göstermek için haşin bir kararlılıkla şaşırtıcı bir uysallık arasında bocalıyordu.

Birgitte eğlentiyle gülümsedi ona, ama kucağındaki ince bohçayı kaldırıp, büyük bir dikkatle açmaya başladığında gülümsemesi soldu. Deri dolanmış kabzası ve uzun bir çeliği olan bir hançer çıkardığında yüzündeki ifade sertti ve bağdan gergin bir öfke akıyordu. Elayne hançeri hemen tamdı; en son, aynısını saman saçlı suikastçının elinde görmüştü.

"Seni kaçırmaya çalışmıyorlardı, kardeşim," dedi Aviendha yumuşak sesle.

Birgitte'in sesi haşindi. "Mellar ilk ikisini öldürdükten sonra –ikincisini, lanet bir âşık masalındaymış gibi– odanın karşısından kılıcını fırlatarak vurdu," dedi hançeri kabzanın ucundan tutup kaldırarak, "bunu son adamdan aldı ve onu kendi hançeriyle öldürdü. Adamlar üstlerinde bunun gibi toplam dört hançer taşıyorlardı. Bu zehirli."

"Çelikteki o kahverengi lekeler, toz haline getirilmiş şeftali çekirdeğine karıştırılmış gri rezene," dedi Nynaeve, yatağın kenarına oturarak. Tiksintiyle yüzünü buruşturdu, "Adamın gözlerine ve diline baktığımda, onu hançerin değil bunun öldürdüğünü anladım."

"Güzel," dedi Elayne bir an sonra, sessizce. Gerçekten pek hoştu. "Yönlendirememem, direnememem için çatalkök ve biri zehirli hançeri bana saplarken beni ayakta tutacak iki adam. Karmaşık bir plan."

"Islaktopraklılar karmaşık planları sever," dedi Aviendha. Huzursuzluk içinde Birgitte'e bakarak duvarın dibinde kıpırdandı ve ekledi, "Bazıları sever."

"Kendi tarzında basit," dedi Birgitte, hançeri önceki kadar büyük dikkatle kumaşa sararak. "Kolayca ulaşılabilecek yerdeydin. Öğle yemeğini yalnız yediğini herkes biliyor." Başını iki yana sallarken uzun örgüsü savruldu. "Yanına varan ilk adamın elinde bu olmadığı için şanslısın; tek darbe ile ölürdün. Mellar'ın oradan geçiyor olması ve odanda birinin küfrettiğini duyması şanslı olmuş. Bir *ta'veren*'e yetecek kadar şanslı."

Nynaeve hıhladı. “*Koluna* yeterince derin bir çizik alsan bile ölürdün. Çekirdek şeftalinin en zehirli kısmıdır. Diğer hançerler de zehirli olsa Dyelin’in hiç şansı olmazdı.”

Elayne arkadaşlarının ifadesiz yüzlerine baktı ve içini çekti. *Çok* karmaşık bir plandı. Sanki Saray’da casuslar olması yeterince kötü değilmiş gibi. “*Küçük* bir koruma grubu, Birgitte,” dedi sonunda. “Gizli bir şey.” Kadının hazırlıklı olacağını düşünmüş olmalıydı. Birgitte’in yüzündeki ifade hiç değişmedi, ama paylaştıkları bağdan minik bir tatmin patlaması geldi.

“Başlangıç olarak, bugün seni koruyan kadınlar,” dedi, bir an durup düşünmüş gibi yapmaya bile zahmet etmeden, “ve benim seçeceğim birkaç kişi daha. Belki toplamda yirmi kadar. Sayıları çok az olursa gece gündüz koruyamazlar seni ve mutlaka korunmalısın,” diye ekledi kararlılıkla, Elayne itiraz etmediği halde. “Erkeklerin koruyamadığı yerde kadınlar koruyabilir seni ve sırf kadın oldukları için varlıkları gizli kalır. Çoğu insan onların törensel olduğunu düşünür –kendi Mızrağın Kızların gibi. Belki öyle görünmeleri için ayrı bir şey veririz onlara, bir kuşak belki.” Bu Aviendha’dan keskin bir bakış kazandı, ama Birgitte görmezden geldi. “Sorun kimin kumanda edeceği,” dedi, düşünceli düşünceli kaşlarını çatarak. “İki üç asil. Avcılar, ‘konumlarına denk’ rütbe için tartışmaya başladı bile. Lanet kadınlar nasıl emir verileceğini biliyorlar, ama hangi lanet emirleri vereceklerini bildiklerinden emin değilim. Caseille’i teğmen yapabilirim, ama aslında bayraktar olmaya daha uygun, sanırım.” Birgitte omuzlarını silkti. “Belki diğerlerinden biri umut vadeder, ama sanırım emirleri uygulamakta önderlikten daha iyiler.”

Ah, evet; her şeyi düşünmüştü. Yirmi kadar? Sayının elliye tırmanmaması için Birgitte’i yakından izlemesi gerekecekti. Erkeklerin yapamadığı yerde onu korumak. Elayne irkildi. Muhtemelen, en azından korumaların banyo yapmasını izlemesi anlamına geliyordu bu. “Caseille olur, kuşkusuz. Bir bayraktar yirmi kişiyi idare edebilir.” Caseille’i dikkat çekmemeye ikna edebileceğinden emindi. Ve banyo yaparken nöbetçileri dışarıya çıkartmaya. “Tam zamanında gelen adam. Mellar mıydı? Onun hakkında ne biliyorsun, Birgitte?”

“Doilin Mellar,” dedi Birgitte yavaşça, kaşları keskin bir açıyla çatılarak. “Soğuk yürekli bir adam, ama çok gülümsüyor. Daha çok kadınlara. Hizmetkâr kızları çimdikliyor ve benim bildiğim dört gün içinde üçünü yatağa attı –’yarışmalarından’ bahsetmek hoşuna gidiyor– ama hayır

diyen kimseye ısrar etmedi. Eskiden tüccar koruması, sonra da paralı asker olduğunu iddia ediyor. Şimdi Boru Avcısı'ymış ve bunu yapacak beceriye sahip, kesinlikle. Öyle ki adamı teğmen yaptım. Andorlu, batıdan bir yerden, Baerlon yakınlarından. Taht Kavgası sırasında annen için savaştığını söyledi, ama o sırada ancak çocuk olabilir. Her neyse, doğru yanıtları biliyor –kontrol ettim–; bu yüzden, belki de katılmıştı. Paralı askerler düşünmeden geçmişleri hakkında yalan söylerler."

Elayne ellerini karnında kavuşturarak Doilin Mellar hakkında düşündü. Yalnızca, zehirli hançer için mücadele ederken suikastçılardan birinin gırtlağına basan keskin yüzlü, sırım gibi bir adam hatırlıyordu. Birgitte'in subay yapmasına yetecek kadar asker becerisine sahip bir adam. En azından, subaylar arasında olabildiğince çok kişinin Andorlular arasından seçildiğinden emin olmaya çalışıyordu. Tam zamanında gelen bir kurtarıcı, odanın karşısından mızrak gibi fırlatılan bir kılıç; bir âşık hikâyesine çok benziyordu. "Uygun bir ödülü hak ediyor. Yüzbaşılığına terfi ettir ve korumalarımın kumandasını ona ver, Birgitte. Caseille onun yardımcısı olabilir."

"Sen deli misin?" diye patladı Nynaeve, ama Elayne susturdu onu.

"Onun yanımda olduğunu bilirken çok daha güvende hissederim, Nynaeve. *Beni* çimdiklemeye kalkışmaz, çevresinde Caseille ve onun gibi yirmi kadın daha varken değil. O üne sahipken, şahin gibi izleyeceklerdir onu. Yirmi mi dedin, Birgitte? Buna sadık kalacağını umuyorum."

"Yirmi," dedi Birgitte dalgın dalgın. "Üç aşağı beş yukarı." Ama Elayne'e diktiği bakışlar hiç dalgın değildi. Ellerini dizlerine dayayarak öne eğildi. "Herhalde ne yaptığını biliyorsundur." Güzel; bir seferliğine itiraz etmek yerine Muhafız gibi davranacaktı demek. "Kız-Veliaht'ın hayatını kurtardığı için Teğmen Mellar Yüzbaşı Mellar olacak. Bu daha da fazla kasılmasına sebep olacak. Her şeyi gizli tutmayı düşünmüyorsan."

Elayne başını iki yana salladı. "Ah, hayır; hiç düşünmüyorum. Bırak bütün şehir bilsin. Biri beni öldürmeye çalıştı ve Teğmen –Yüzbaşı– Mellar hayatımı kurtardı. Ama zehri kendimize saklayacağız. Belki birinin dili sürçer diye."

Nynaeve hıhladı ve yan yan, dik dik baktı ona. "Bir gün fazla zeki olacaksın, Elayne. Kendine zarar verecek kadar zeki."

"O zeki, Nynaeve al'Meara." Aviendha rahatça doğruldu, kalın eteğini düzeltti, sonra boynuz kabzalı kemer bıçağını okşadı. Mızrağın Kızı iken

taşıdığı hançer kadar büyük değildi, ama yine de güvenilir bir silahtı. “Ve sırtını kollayacak ben varım. Artık onunla kalma iznim var.”

Nynaeve öfkeyle ağzını açtı. Ve şaşırtıcı ama, yine kapattı, gözle görülür bir biçimde kendini topladı, eteklerini ve yüzündeki ifadeyi düzeltti. “Neye bakıyorsunuz?” diye mırıldandı. “Elayne bu adamın, her canı çektiğinde onu çimdiklesin diye yanında kalmasını istiyorsa, ben kimim ki itiraz edeceğim?” Birgitte’in ağzı açık kaldı ve Elayne Aviendha’nın boğulmak üzere olduğunu düşündü. Kendi gözleri kesinlikle faltaşı gibi açılmıştı.

Saray’ın en yüksek kulesinin tepesindeki, saat başını haber veren gong sesi irkilmesine sebep oldu. Düşündüğünden daha geç olmuştu. “Nynaeve, Egwene bizi bekliyor olabilir.” Giysilerinin hiçbiri görünürlerde yoktu. “Cüzdanım nerede? Yüzüğüm onun içinde.” Büyük Yılan yüzüğü parmağındaydı, ama kastettiği o değildi.

“Ben Egwene ile yalnız görüşeceğim,” dedi Nynaeve kararlılıkla. “Sen *Tel’aran’rhiod*’a girecek durumda değilsin. Her durumda, bütün öğleden sonra uyudun. İddiaya girerim hemen uyuyamazsın. Ve uyanık bir transa girmeyi başaramadığını da biliyorum, işte o kadar.” Zaferinden emin, kendinden memnun bir biçimde gülümsedi. Egwene’in onlara öğretmeye çalıştığı uyanık transa girmeye çalışırken asıl *kendisi* şaşı olmuş, başı dönmüştü.

“İddiaya girersin, değil mi?” diye mırıldandı Elayne. “Ne üzerine iddiaya girersin? Çünkü ben bunu içmeyi düşünüyorum,” komodinin üzerindeki gümüş kupaya baktı, “ve *ben* iddiaya girerim hemen uyurum. Elbette, içine bir şey *koymamışsan,* beni kandırıp onu içmeye ikna etmeye çalışmıyorsan... Eh, elbette öyle bir şey yapmazsın. Ne üzerine iddiaya girelim?”

Nynaeve’in yüzündeki o tahammül edilmez gülümseme kayboldu, bunun yerine yanaklarında kırmızı benekler belirdi.

“Pek hoş,” dedi Birgitte, ayağa kalkarak. Yumruklarını kalçalarına dayayarak yatağın ayakucuna dikildi. Yüzü ve ses tonu kınayıcıydı. “Kadın seni mide bulantısından kurtarıyor ve sen kibirli bir hanımefendi gibi iğneliyorsun onu. Belki o kupayı içer, uykuya dalar. Düşler Dünyası’nda maceraya atılmayı unutursan, seni hayatta tutacak yüz koruma olmadan yaşayabilecek kadar büyüdüğüne karar veririm. Yoksa burnunu tutup içirmeli miyim onu?” Eh, Elayne onun kendini çok uzun süre tutacağını düşünmemişti zaten. Yüz koruma?

Daha Birgitte lafını bitirmeden Aviendha hızla dönüp onunla yüzleşti ve son sözcüğün kadının ağzından çıkmasını ancak bekledi. “Onunla öyle konuşmamalısın, Birgitte Trahelion,” dedi, uzun boyundan faydalanmak için dimdik dikilerek. Birgitte’in topuklu botları varken, o kadar da uzun kalmıyordu, ama göğüslerinin üzerine sıkı sıkı çektiği şalıyla, çıraktan çok Bilge’ye benziyordu. Bazı Bilgelerin yüzleri onunkinden çok da yaşlı değildi. “Sen onun Muhafızısın. Aan’allein’e nasıl davranman gerektiğini sor. O büyük bir adam, ama Nynaeve’in söylediklerine itaat ediyor.” Aan’allein Lan’di. Yalnız Adam, hikâyesi Aieller arasında iyi biliniyor, büyük hayranlık çekiyordu.

Birgitte, boyunun ölçüsünü alırmış gibi tepeden tırnağa süzdü onu ve topuklu botlarının verdiği avantajı yok eden, aylak bir duruş aldı. Alaycı bir sırıtmayla ağzını açtı. Aviendha’nın balonunu patlatmaya hazır olduğu açıktı. Genelde yapabiliyordu bunu. Ama o daha tek kelime edemeden Nynaeve sessizce ve büyük kararlılıkla konuştu.

“Ah, Işık aşkına, bırak, Birgitte. Elayne gidiyorum demişse gidiyordur. Şimdi sen tek kelime etmeden.” Parmağını diğer kadına uzattı. “Yoksa daha sonra sana edilecek iki çift lafım olur.”

Birgitte sessizce ağzını açıp kapayarak Nynaeve’e baktı. Muhafız bağından yoğun bir sinir ve kızgınlık hissi geliyordu. Sonunda kendini sandalyeye fırlattı, bacaklarını açtı ve botlarını aslan başı şeklindeki mahmuzlarının üzerinde dengeledi. Surat asarak kendi kendine homurdanmaya başladı. Elayne öyle olamayacağını bilmese, kadının küstüğüne yemin edebilirdi. Nynaeve’in bunu nasıl yapabildiğini bilmeyi diledi. Bir zamanlar, Birgitte karşısında Nynaeve Aviendha kadar huşu duyuyordu, ama bu durum değişmişti. Tamamen değişmişti. Nynaeve artık Birgitte’e başka herkese yaptığı kadar zorbalık yapıyordu. Ve çoğu kişiden daha başarılı bir şekilde. *O da tüm diğerleri gibi bir kadın,* demişti Nynaeve. *Bunu bana kendisi söyledi ve haklı olduğunu anladım.* Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Birgitte yine de Birgitte’ti işte.

“Cüzdanım?” dedi Elayne ve onca insan arasında, Birgitte gidip giyinme odasından altın işlemeli kırmızı cüzdanı getirdi. Eh, bir Muhafız o tür şeyleri yapardı, ama Birgitte yaptığında her zaman yorum da yapardı. Ama belki dönüşü yorum sayılırdı. Cüzdanı Elayne’e süslü bir eğilme ile sundu. Ve Nynaeve’e ile Aviendha’ya dönerek dudaklarını kıvırdı. Elayne içini çekti. Kadınlar birbirlerinden hoşlanmıyor değildi; küçük didişmeleri

sayılmazsa, oldukça iyi anlaşıyorlardı. Yalnız, bazen birbirlerinin sinirine dokunuyorlardı.

Sade deri bir sicime asılmış, tuhaf bir şekilde çarpık yüzük cüzdanın dibinde, paraların altında, tüylerle dolu, dikkatle katlanmış ipek bir mendilin içinde duruyordu. O yüzüğü en büyük hazinesi sayıyordu. *Ter'angreal* taşa benziyordu en azından; mavi, kırmızı ve kahverengi beneklerle kaplıydı, ama çelik kadar sert ve kaygan bir his veriyordu ve çelik bile olamayacak kadar ağırdı. Deri sicimi boynuna astı, yüzüğün göğüslerinin arasına sarkmasına izin verdi, cüzdanın iplerini çekti, komodinin üzerine bıraktı ve gümüş kupayı eline aldı. Kupadan yalnızca iyi şarabın kokusu geliyordu, ama yine de tek kaşını kaldırarak Nynaeve'e gülümsedi.

"Ben kendi odama gidiyorum," dedi Nynaeve gergin gergin. Şilteden kalkarak Birgitte ile Aviendha arasında sert bir bakış paylaştırdı. Bir şekilde, alnındaki *ki'sain* o bakışları daha da amansız kılmıştı. "İkiniz uyanık kalın ve gözlerinizi açık tutun! O kadınlar Elayne'in çevresindeki yerlerini alana kadar, o hâlâ tehlikede. Ve umarım hatırlatmama gerek olmaz, ama daha sonra da."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye itiraz etti Aviendha. Aynı anda Birgitte hırladı, "Ben ahmak değilim, Nynaeve!"

"Madem öyle diyorsunuz," diye yanıt verdi Nynaeve ikisine birden. "Elayne'in hatırına öyle olduğunu umuyorum. Ve sizin kendi hatırınıza." Şalını toparlayarak, her Aes Sedai'nin sahip olmayı dileyeceği bir azametle odadan dışarı süzüldü. Bu konuda oldukça iyileşiyordu.

"Buradaki lanet kraliçenin o olduğunu sanırsın," diye mırıldandı Birgitte.

"Aşırı gururlu olan o, Birgitte Trahelion," diye homurdandı Aviendha. "Tek keçisi olan bir Shaido kadar gururlu." Tamamen hemfikir olarak birbirlerine başlarını salladılar.

Ama Elayne, konuşmadan önce kapının Nynaeve'in ardından kapanmasını beklediklerini fark etmişti. Aes Sedai olmak istediğini kuvvetle inkâr eden kadın, çok sıkı bir Aes Sedai oluyordu. Belki Lan'in bir ilgisi vardı. Belki kendi deneyimlerine dayanarak ona ders veriyordu. Hâlâ zaman zaman kontrolünü kaybetmemek için çabalaması gerekiyordu, ama o tuhaf düğünlerinden beri kontrol daha kolay ve daha sık gelir olmuştu.

Şaraptan ilk yudumu aldığında, yalnızca şarap tadı hissetti, çok iyi bir şarap tadı, ama Elayne kadehe bakarak duraksadı. Ne yaptığını, neden

yaptığını fark edene dek. Çaya saklanmış çatalkökün tadı hâlâ hafızasındaydı. Nynaeve ne koymuştu bunun içine? Çatalkök değil, elbette, ama ne? Büyük bir yudum almak için kadehi kaldırmak zor geldi. Meydan okurcasına, şarabı başına dikti. *Susamıştım, o kadar,* diye düşündü, uzanıp kadehi gümüş tepsiye bırakırken. *Kesinlikle hiçbir şeyi* kanıtlamaya *çalışmıyordum.*

Diğer iki kadın onu izliyordu, ama Elayne uyumak için yatağa yerleşirken birbirlerine döndüler.

“Ben oturma odasında nöbet tutarım,” dedi Birgitte. “Yayım ve sadağım orada. Sen, Elayne’in bir şeye ihtiyacı olması olasılığına karşılık burada kal.”

Aviendha itiraz etmek yerine kemer bıçağını çekti ve diz çöktü. Kapıdan giren biri onu görmeden onun geleni görebileceği bir yerde, kenarda, ayağa fırlamaya hazır bir pozisyonda oturmuştu. “İçeri girmeden önce kapıyı iki kez, sonra bir kez çal ve ismini söyle,” dedi. “Aksi halde gelenin bir düşman olduğunu varsayarım.” Birgitte, dünyadaki en mantıklı şeymiş gibi başını salladı.

“Bu çok...” Elayne elinin arkasında esnedi. “Saçma,” diye bitirdi, tekrar konuşmayı başardığında. “Kimse bu gece...” Bir kez daha esnedi –denese yumruğunu ağzına sığdırabilirdi! Işık, Nynaeve şaraba ne koymuştu? “Beni... öldürmeye çalışmaz,” dedi uykulu uykulu, “ve bunu ikiniz de...” Göz kapakları kurşun gibiydi, onları açık tutmak için ne kadar çabalarsa çabalasın kapanıyorlardı. Farkında olmadan yüzünü yastığa yerleştirerek cümlesini bitirmeye çalıştı, ama...

Saray’ın taht odasında, Büyük Salon’daydı. Büyük Salon’un *Tel’aran’rhiod*’daki yansımasında. Burada, uyanık dünyada büyüklüğüne göre çok ağır gelen çarpık taş yüzük öyle hafifti ki havalanacak gibi geliyordu. Her yerden gelen ve belli bir kaynağı olmayan bir aydınlık vardı, elbette. Güneş ışığı ya da lambaların ışığı gibi değildi, ama burada da gece olsa bile, görmeye yetecek kadar, tuhaf bir aydınlık vardı. Bir düşteymiş gibi. Görünmeyen gözler izliyormuş gibi, her zaman bulunan o his hiç de düş gibi değildi –daha çok kâbusa benziyordu– ama Elayne buna alışmıştı.

Büyük Salon’da büyük toplantılar yapılırdı, yabancı büyükelçiler resmi bir şekilde kabul edilir, toplanmış asillere önemli anlaşmalar ve savaş ilanları bildirilirdi ve uzun oda ismine ve işlevine yakışıyordu. Elayne’den başka kimse yokken, devasa görünüyordu. On boy yüksekliğinde, kalın, ışıl ışıl beyaz sütunlardan iki sıra oda boyunca uzanıyordu ve bir uçta, Aslan

Tahtı mermer kürsü üzerinde duruyordu. Kırmızı beyaz seramiklerden beyaz basamaklara kırmızı bir halı tırmanıyordu. Taht bir kadının boyuna uyacak şekilde yapılmıştı, ama yine de ağır, aslan pençeli bacaklar üzerinde devasaydı, oymalar ve yaldızlarla süslenmişti, yüksek sırtında, yakutlardan bir fon üzerinde aytaşları ile çizilmiş bir Beyaz Aslan vardı ve buraya her kim oturuyorsa, büyük bir ulusa hükmettiğini ilan ediyordu. Çok yüksek, kemerli tavana oturtulmuş geniş, rengârenk camlı pencerelerden, Andor'u kuran kraliçeler aşağıyı seyrediyordu. Pencerelerde Beyaz Aslan ve Artur Şahinkanadı'nın parçalanan imparatorluğundan tek bir şehri bir ulusa dönüştürmek için verilmiş savaşlardan sahneler betimlenmişti. Yüzyıl Savaşıları'dan çıkmış pek çok ülke artık yoktu, ama Andor bin yıl sonra bile hâlâ ayaktaydı ve gelişiyordu. Elayne bazen o imgelerin onu yargıladığını, ayak izlerinden gitmeye layık olup olmadığını tarttıklarını hissediyordu.

Kendini Büyük Salon'da bulur bulmaz bir başka kadın belirdi. Aslan Tahtı'nda oturuyordu. Kol yenlerine ve eteklerine gümüş aslanlar işlenmiş kırmızı ipeklere bürünmüş siyah saçlı bir kadın. Boynunda güvercin yumurtası boyunda ateş damlalarından bir kolye olan, başında Gül Tacı'nı taşıyan bir kadın. Bir elini hafifçe tahtın aslan başlı koluna koymuş, azametle Salon'a bakıyordu. Sonra bakışları Elayne'e takıldı, tanıdı, ardından karmaşa geldi. Taç, ateş damlaları ve ipekler kayboldu, yerini sade yünlüler ve uzun bir önlük aldı. Bir an sonra, genç kadın da kayboldu.

Elayne eğlentiyle gülümsedi. Bulaşıkçılar bile Aslan Tahtı'na oturmayı hayal ediyordu. Genç kadının hissettiği korkuyla uyanmayacağını umdu ya da en azından daha hoş bir rüyaya dalacağını. *Tel'aran'rhiod*'dan daha güvenli bir rüyaya.

Taht odasında başka şeyler de değişiyordu. Oda boyunca dizilmiş sıra sıra süslü ayaklı şamdan, yüksek sütunların önünde titriyordu sanki. Büyük, kemerli kapılar bir açık duruyordu, bir kapalı. Ancak uzun süre aynı yerde duran şeylerin Düşler Dünyası'nda daimi bir yansıması olabiliyordu.

Elayne bir boy aynası hayal etti ve ayna önünde belirdi, korsesi gümüş iplikle işlenmiş yeşil ipekten yüksek yakalı bir elbise giymiş imgesini yansıttı. Kulaklarından zümrütler sarkıyordu, kızıl altın buklelerine daha küçük zümrütler takılmıştı. Saçlarındaki zümrütleri yok etti ve başını salladı. Kız-Veliaht'a yakışan, ama çok gösterişli olmayan bir kıyafet. Burada kendinizi nasıl hayal ettiğinize dikkat etmeliydiniz, yoksa... Edepli, yeşil ipek elbisesi bir Tarabon elbisesinin daracık, üzerine oturan haline

dönüştü; sonra koyu renk Deniz Halkı pantolonu, çıplak ayaklar, altın küpeler, burun halkası, madalyon dolu zincir, hatta ellerinde dövmeler oldu. Ama, Atha'an Miere'in denizde giydiği gibi, bluzsuz haliyle. Yanakları kızararak her şeyi önceki haline değiştirdi, sonra zümrüt küpelerin yerine sade gümüş halkalar çağırdı. Elbisenizi ne kadar sade hayal ederseniz, korumanız o kadar kolaylaşıyordu.

Boy aynasını yok etti –ona yoğunlaşmayı bırakması yeterli olmuştu– ve başını kaldırıp tepedeki sert yüzlere baktı. "Tahta benim kadar genç kadınlar oturmuştur," dedi onlara. Ama sayıları çok fazla değildi; uzun süre için Gül Tacı'nı takabilen yalnızca yedi genç kadın çıkmıştı. "Benden de genç kadınlar." Yalnızca üç. Ve içlerinden biri bir sene dayanabilmişti. "Sizin kadar büyük olacağımı iddia etmiyorum, ama sizi utandırmayacağım da. İyi bir kraliçe *olacağım.*"

"*Pencerelerle* mi konuşuyorsun?" dedi Nynaeve ve Elayne'in şaşkınlıkla irkilmesine sebep oldu. Elayne'in teninin yanında taşıdığı yüzüğün bir kopyasını kullandığından puslu, hatta neredeyse saydam görünüyordu. Kaşlarını çatarak Elayne'e doğru yürümeye kalktı ve sendeledi, Elayne'in kendi üzerinde hayal ettiği Tarabon elbisesinden daha dar, koyu mavi bir elbisenin eteklerine takılarak düşecek gibi oldu. Nynaeve ağzı bir karış açık, elbiseye bakakaldı, sonra aniden aynı renkte ipekten bir Andor elbisesine dönüştü. Elbisenin korsesinin üstü ve kolları altın işlemeliydi. Kadın hâlâ "iyi, sağlam İki Nehir yünlülerinin" ona yettiği hakkında konuşup duruyordu, ama dilediği gibi görünebildiği yerlerde asla kullanmıyordu onları.

"O şarabın içine ne koydun, Nynaeve?" diye sordu Elayne. "Üflenmiş bir mum gibi uyuyakaldım."

"Konuyu değiştirmeye çalışma. Pencerelerle konuşmaya başlamışsan, *gerçekten* de burada olmak yerine uyuyor olmalısın. Aslında benim düşündüğüm de..."

"Lütfen yapma. Ben Vandene değilim, Nynaeve. Işık, Vandene ve diğerlerinin düşünmeden uyduğu geleneklerin yarısını bilmiyorum. Ama sana itaatsizlik etmek istemem, bu yüzden, lütfen yapma."

Nynaeve örgüsünü tek bir kez, sertçe çekerek dik dik baktı ona. Elbisesinin detayları değişti, etekleri biraz daha genişledi, işlemenin deseni değişti, yüksek yaka alçaldı, tekrar yükseldi, danteller fışkırttı. Gereken yoğunlaşma konusunda pek iyi değildi. Ama alnındaki kırmızı nokta asla değişmiyordu.

“Pekâlâ,” dedi sakin sakin, yüz ifadesi düzelerek. Omuzlarında sarı saçaklı şalı belirdi ve yüzü Aes Sedailerin yaşı belirsizliğini kazandı. Şakaklarında kır vardı. Ama sözcükleri görünüşü ve sakin ses tonu ile çelişiyordu. “Egwene geldiğinde bırak konuşma işini ben yapayım. Bugün olanlar konusunda, demek istiyorum. Sen her zaman, yatma hazırlığında birbirinizin saçını fırçalıyormuşsunuz gibi gevezelik ediyorsun. Işık! *Bana* Amyrlinlik taslamasını istemiyorum ve öğrenirse ikimizin de tepesine çullanır, biliyorsun.”

“Neyi öğrenirsem?” dedi Egwene ve Nynaeve panik dolu gözlerle başını çevirdi, bir anlığına saçaklı şalının ve ipek elbisesinin yerini Kabuledilmişlerin beyaz elbisesi aldı. *Ki'sain* bile gitti. Yalnızca bir an sürdü, sonra saçlarındaki kır dışında eski haline döndü, ama bu kadarı Egwene'in yüzüne hüzünlü bir ifade gelmesi için yeterli olmuştu. Nynaeve'i çok iyi tanıyordu. “Neyi öğrenirsem, Nynaeve?” diye sordu kararlılıkla.

Elayne derin bir nefes aldı. Egwene'den bir şey saklamak istememişti tam olarak. En azından onun için önemli olan bir şey saklamak istememişti. Ama bu ruh halinde, muhtemelen Nynaeve her şeyi anlatırdı ya da inatçılık eder, öğrenecek bir şey olmadığında ısrar ederdi. Bu Egwene'in daha fazla sorgulamasına sebep olurdu.

“Biri öğle çayıma çatalkök katmış,” dedi ve fazla uzatmadan hançerli adamları, şans eseri Doilin Mellar'ın oradan geçmesini, Dyelin'in kendini nasıl kanıtladığını anlattı. Ne olur ne olmaz diye Elenia ve Naean hakkındaki haberi. Birinci Hizmetkâr'ın Saray'da casus aramasını, Zarya ile Kirstian'ın Vandene'in yanına verildiğini, Rand'a düzenlenen saldırıyı ve onun ortadan kaybolmasını da ekledi. Anlattıkları Egwene'i etkilememiş gibiydi –hatta Rand'ı anlatırken Elayne'in sözünü kesti, zaten bildiğini söyledi– ama Vandene'in Kara Aes Sedai'nin kim olduğunu öğrenmek konusunda ilerleme kaydedemediğini duyduğunda başını önemsemezce iki yana salladı ve en çok ilgilendiği konu buydu. “Ah, bir de korumalarım olacak,” diye bitirdi Elayne. “Yüzbaşı Mellar'ın kumanda ettiği yirmi kadın. Birgitte'in bana Mızrağın Kızı bulacağını sanmıyorum, ama çok yaklaşacak.”

Egwene'in arkasında sırtsız bir koltuk belirdi ve bakmadan oturdu. Burada, Elayne ve Nynaeve'den çok daha becerikliydi. Üzerinde koyu yeşil binici elbisesi vardı; güzel, iyi kesimli, ama süssüz, büyük ihtimalle o gün uyanıkken giydiği bir elbise. Ve yeşil yünden binici elbisesi olarak kaldı.

“Yarın –bu gece Murandy’de bana katılmanızı söylerdim size,” dedi, “ama Kandaşların gelişi Temsilcilerin hop oturup hop kalkmasına sebep olur.”

Nynaeve kendini topladı, ama farkında olmadan eteklerini silkeleyerek düzeltti. İşlemeli elbise şimdi gümüş rengi olmuştu. “Bu zamana kadar Kule Salonu’nu avucuna almışsındır diyordum.”

“Avucuna gelincik almaktan farkı yok,” dedi Egwene kuru kuru. “Kıvranıp bükülüyor, dönüp bileğini ısıtıyor. Ah, Elaida’ya karşı savaş konusunda ben ne dersem onu yapıyorlar –daha fazla askerin maliyetine karşı bu kuralın çevresinden dolaşmayı başaramıyorlar!– ama Kandaşlar ile yapılan anlaşma savaşla ilgili değil, Kule’nin baştan beri onları bildiğini Kandaşların öğrenmesine izin vermek de öyle. Ya da Kule’nin bildiğini sandığını. Ne kadar çok şey bilmediklerini duyunca tüm Kule felç geçirecek. Yeni çömez kabul etmeyi bırakmanın bir yolunu bulmak için çok çabalıyorlar.”

“Bunu yapamazlar, değil mi?” diye sordu Nynaeve. Kendine bir sandalye yaptı, ama orada olduğundan emin olmak için döndüğünde Egwene’inkinin aynısıydı; oturacağı sırada üç bacaklı bir tabure, yerine yerleştiğinde parmaklıklı ve sırtlı bir sandalye oldu. Elbisesi şimdi bölünmüş etekliydi. “Bir ferman verdin. Sınavdan geçerse, her kadın katılabilir, diye. Tek yapman gereken, Kandaşlar hakkında bir ferman daha vermek,” Elayne kendine, oturma odasındaki sandalyelerin kopyasını yaptı. Bunu korumak daha kolaydı.

“Ah, bir Amyrlin’in fermanı yasa hükmündedir,” dedi Egwene. “Salon onun çevresinden dolaşmak için bir yol bulmazsa. En son, yalnızca on altı Kabuledilmişimiz olduğu için şikâyet ediyorlardı. Gerçi çoğu Aes Sedai Faolain ile Theodrin’e hâlâ Kabuledilmişlermiş gibi davranıyorlar. Ama çömezlere Kabuledilmişlerin vermesi gereken dersler için on sekiz bile yeterli değil. Onları Aes Sedailerin vermesi gerekiyor. Sanırım bazıları kışın, gelen çömez sayısını azaltacağını umuyordu, ama öyle olmadı.” Aniden, kara gözlerinde bir yaramazlık ışığı ile gülümsedi. “Tanışmanı istediğim yeni bir çömez var, Nynaeve. Sharina Melloy. Bir nine. Olağanüstü bir kadın olduğu konusunda benimle aynı fikirde olursun, sanıyorum.”

Aniden Nynaeve’in sandalyesi tamamen kayboldu ve işitilir bir gümleme ile yere oturuverdi. Fark etmiş görünmedi, oracıkta oturarak, hayretle Egwene’e baktı. “Sharina Melloy mu?” dedi titrek bir sesle. “O çömez mi oldu?” Elbisesi Elayne’in daha önce hiç görmediği, akıcı kol

yenleri ve derin dekolteli, işlemeli, minik incilerle süslenmiş bir yakası olan bir tarza dönüştü. Saçları beline kadar sarkıyordu ve aytaşları ve safirlerle süslü ince altın ipliklerden bir başlıkla tutuluyordu. Ve sol işaret parmağında sade, altın bir yüzük vardı. Yalnızca *ki'sain* ve Büyük Yılan yüzüğü aynı kalmıştı.

Egwene gözlerini kırpıştırdı. "İsmi biliyor musun?"

Nynaeve ayağa kalktı ve elbisesine baktı. Sol elini kaldırdı ve tereddütle sade, altın yüzüğe dokundu. Tuhaf bir şekilde, her şeyi olduğu gibi bıraktı. "Aynı kadın olmayabilir," diye mırıldandı. "Olamaz!" Egwene'inkine benzeyen bir başka sandalye yaptı, kalmasını emredermiş gibi kaşlarını çattı, ama yine de, oturduğunda yüksek bir sırtı ve oymaları olmuştu. "Bir Sharina Melloy vardı... Kabuledilmiş sınavım sırasında," dedi çabuk çabuk, "bu konuda konuşmam gerekmiyor; kural öyle!"

"Elbette gerekmiyor," dedi Egwene, ama Nynaeve'e fırlattığı bakış Elayne'in kendi yüzünde de olduğundan emin olduğu ifade kadar tuhaftı. Yine de, yapılacak bir şey yoktu; Nynaeve inatçı olmaya karar verdiğinde katırlara örnek olabilirdi.

"Madem Kandaşlar konusunu açtın, Egwene," dedi Elayne, "Yemin Çubuğu konusunda biraz daha düşündün mü?"

Egwene onu susturmak istermiş gibi elini kaldırdı, ama yanıtı sakindi. "Daha fazla düşünmeye gerek yok, Elayne. Bizi Aes Sedai yapan Yemin Çubuğu tutarak ettiğimiz Üç Yemin. Bunu başta görmedim, ama artık anlıyorum. Kule'yi ele geçirir geçirmez Yemin Çubuğu'nu tutarak Üç Yemin'i edeceğim."

"Bu delilik!" diye patladı Nynaeve, sandalyesinde öne eğilerek. Şaşırtıcıydı, ama hâlâ aynı sandalyeydi. Ve hâlâ aynı elbise. Çok şaşırtıcı. Kucağındaki ellerini yumruk yapmıştı. "Onun ne yaptığını biliyorsun; Kandaşlar kanıtlıyor! Üç yüz yaşını aşan kaç Aes Sedai var? O kadar yaşayan? Yaş hakkında konuşmamam gerektiğini söyleme bana. Bu saçma bir gelenek ve sende bunu biliyorsun. Egwene, Reanne'e Nine diyorlardı, çünkü Ebou Dar'daki en yaşlı Kandaş kadındı. Dünyadaki en yaşlı Kandaş Aloisia Nemosni, Tearlı bir yağ tüccarı. Egwene, kadın neredeyse altı... yüz... yaşında! Salon bunu duyduğunda, iddiaya girerim Yemin Çubuğu'nu rafa kaldırırlar."

"Işık biliyor ya, üç yüz sene uzun bir süre," diye araya girdi Elayne, "ama ben de ömrümü yarıya indirmek konusunda mutlu olduğumu söyleyemem, Egwene. Ya Yemin Çubuğu ve Kandaşlara verdiğin söz?

Reanne Aes Sedai olmak istiyor, ama yemin ettiğinde ne olacak? Ya Aloisia? Düşüp ölecek mi? Bunu bile bile onlardan yemin etmelerini isteyemezsin."

"Ben hiçbir şey *istemiyorum.*" Egwene'in yüzü hâlâ pürüzsüzdü, ama sırtı dikleşmiş, sesi soğumuştu. Ve sertleşmişti. Gözleri deliciydi. "Aes Sedai olmak isteyen her kadın yemin *edecek.* Ve bunu reddeden, ama yine de kendine Aes Sedai diyen *her* kadın Kule adaletinin ağırlığını *hissedecek.*"

Elayne o sakin bakışlar altında kuvvetle yutkundu. Nynaeve'in yüzü soldu. Egwene'in ne demek istediğini anlamamak imkânsızdı. Şimdi arkadaşlarını dinlemiyorlardı, Amyrlin Makamı'nı dinliyorlardı ve yargılama zamanı geldiğinde Amyrlin Makamı'nın arkadaşları olmazdı.

Egwene onlarda gördüğü şeyden tatmin olmuş görünerek gevşedi. "Sorunu biliyorum," dedi daha normal bir sesle. Daha normal, ama yine de tartışma götürmez. "Adı çömez defterine kaydedilmiş her kadının ilerleyebildiğince ilerlesin; becerebiliyorsa şal kazanmasını, Aes Sedai olarak hizmet vermesini istiyorum, ama yaşayabileceklerken kimsenin bunun için ölmesini istemiyorum. Salon Kandaşları öğrendiği zaman –geçirecekleri krizleri atlattıkları zaman– sanırım emekli olmak isteyen bir Aes Sedai'nin bunu yapabilmesi için ikna edebilirim onları. Yeminleri kaldırarak." Uzun zaman önce, Çubuk'un bağlamak kadar çözmek için de kullanılabildiğine karar vermişlerdi, aksi halde Kara Aes Sedailer nasıl yalan söyleyecekti?

"Sanırım bu sorunu çözer," dedi Nynaeve tedbirlice. Elayne başını sallamakla yetindi; daha fazlası olduğundan emindi.

"Emekli olup Kandaş olurlar, Nynaeve," dedi Egwene nazikçe. "Böylece, Kandaşlar da Kule'ye bağlı olurlar. Kandaşlar kendi âdetlerine ve kurallarına bağlı kalırlar, elbette, ama Örgü Heyeti'nin, Salon'un olmasa bile Amyrlin'in altında olduğunu, Kandaşların da Aes Sedailerden düşük sayılacağını kabul ederler. Onların Kule'nin bir parçası olacağını ya da kendi yollarına gideceğini kastetmiyorum. Ama sanırım kabul edeceklerdir."

Nynaeve mutlulukla başını salladı yine, ama Egwene'in sözlerinin anlamını kavradığında gülümsemesi soldu. Kızgınlıkla kekeledi. "Ama!.. Kandaşlar arasında konum yaşla geliyor! Aes Sedailerin Kabuledilmiş bile olamamış kadınlardan emir almasından bahsediyorsun!"

“Eski Aes Sedailerin, Nynaeve.” Egwene sağ elindeki Büyük Yılan yüzüğünü elledi ve hafifçe içini çekti. “Yüzüğü kazanan Kandaşlar bile takmıyor onu. Bu yüzden ondan da vazgeçmemiz gerekecek. Kandaş olacağız, Nynaeve, artık Aes Sedai olmayacağız.” O uzak günü, o uzak kaybı şimdiden hissedebiliyordu sanki, ama elini yüzükten çekti ve derin bir nefes aldı. “Şimdi. Başka bir şey var mı? Beni uzun bir gece bekliyor ve Temsilcilerle yeniden yüzleşmeden önce biraz gerçek uyku çekmek istiyorum.”

Nynaeve kaşlarını çatarak sağ yumruğunu sıktı ve diğer elini yüzüklerinin üzerine kapattı, ama Kandaşlar hakkında tartışmaktan vazgeçmeye razı görünüyordu. Şimdilik. “Baş ağrıların hâlâ sürüyor mu? O kadının masajları işe yarıyor olsa ağrılar geçerdi herhalde.”

“Halima’nın masajları harikalar yaratıyor, Nynaeve. O olmasa uyuyamazdım bile. Şimdi, başka?..” Sesi solup gitti ve taht odasının girişindeki kapılara baktı. Elayne bakmak için döndü.

Orada bir adam duruyordu. Bir Aiel kadar uzun boyluydu, koyu kızıl saçlarında beyaz tutamlar vardı, ama hiçbir Aiel o yüksek yakalı mavi ceketi giymezdi. Adam kaslı görünüyordu ve bir şekilde sert yüzü aşinaydı. Onların baktığını görünce döndü ve koşarak gözden kayboldu.

Bir an Elayne’in ağzı açık kaldı. Adam yanlışlıkla kendini *Tel’aran’rhiod*’a görmemişti, yoksa şimdiye dek kaybolmuş olurdu, ama adamın seramik zemine çarpan çizmelerinin sesini hâlâ duyabiliyordu. Ya bir düşgezginiydi –erkekler arasında nadir olduklarını söylemişti Bilgeler– ya da kendi *ter’angreal*’i vardı.

Ayağa fırlayarak adamın peşinden koştu, ama ne kadar hızlı olursa olsun Egwene daha hızlıydı. Bir an Egwene arkasındaydı, bir sonrakinde kapıda durmuş, adamın gittiği yöne bakıyordu. Elayne kendini Egwene’in yanında dururken hayal etti ve orada buldu. Koridor şimdi sessizdi ve durmadan titreşen, değişen ayaklı şamdanlar, sandıklar, duvar halıları dışında boştu.

“Bunu nasıl yaptınız?” diye sordu Nynaeve, eteklerini dizlerinin üzerine kaldırıp koşarak. Çorapları ipekti ve kırmızıydı! Elayne’in çorapları fark ettiğini görünce telaşla eteklerini indirdi ve koridora baktı. “Nereye gitti? Her şeyi işitmiş olabilir! Onu tanıdın mı? Bana birini hatırlatıyordu; kim olduğunu bilmiyorum.”

“Rand,” dedi Egwene. “Rand’ın amcası olabilirdi.”

Elbette, diye düşündü Elayne. *Rand’ın kötü bir amcası olsaydı.*

Taht odasının uzak ucundan metalik bir tıkırtı duyuldu. Kürsünün arkasındaki giyinme odasının kapısı kapanıyordu. *Tel'aran'rhiod*'da kapılar ya açık ya kapalı ya da arada bir yerde olurdu; kapandığı görülmezdi.

"Işık!" diye mırıldandı Nynaeve. "Kaç kişi dinliyor bizi? Kim ve neden demiyorum bile?"

"Her kimseler," diye yanıt verdi Egwene sakin sakin, "*Tel'aran'rhiod*'u bizim kadar iyi bilmedikleri açık. Dost olmadıklarını söyleyebiliriz güvenle, yoksa gizlice dinlemezlerdi. Ve birbirlerinin de dostu olmadıklarını düşünüyorum, yoksa neden odanın iki ayrı tarafından dinleyecekler? O adam Shienar ceketi giyiyordu. Ordumda Shienarlılar var, ama onları ikiniz de iyi biliyorsunuz. Hiçbiri Rand'a benzemiyor."

Nynaeve burnunu çekti. "Eh, her kimse, köşelerden dinleyen çok fazla insan var. Benim düşündüğüm de bu. Kendi bedenime dönmek istiyorum. Oradayken casuslar ve zehirli hançerlerden başka endişelenecek şeyin olmuyor."

Shienarlılar, diye düşündü Elayne. Sınırboyları. *Bunu* nasıl unutabilirdi? Eh, çatalkök gibi küçük bir mesele olmuştu. "Bir şey daha var," dedi yüksek sesle, ama uzaktan duyulmayacağını umduğu bir sesle konuştu ve Dyelin'in, Braem Ormanı'nda Sınırboylular olduğu haberini anlattı. Norry Efendi'nin bağlantısını da aktardı. Bir yandan da, koridorun iki yanını ve taht odasını gözlemeye çalışıyordu. Bir başka casus tarafından uykuda yakalanmak istemiyordu. "Bence o hükümdarlar Braem Ormanı'nda," diye bitirdi, "dördü birden."

"Rand," diye nefes verdi Egwene, sinirli sinirli. "Ortalıklarda yokken bile işleri karıştırıyor. Ona sadakatlerini sunmaya mı gelmişler, yoksa onu Elaida'ya teslim etmeye mi, herhangi bir fikriniz var mı? Bin fersah uzağa gelmeleri için başka sebep düşünemiyorum. Artık ayakkabılarını kaynatıp çorba yapıyor olmalılar! Hareket halinde bir orduyu beslemenin ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz?"

"Sanırım öğrenebilirim," dedi Elayne. "Nedenini, demek istedim. Aynı zamanda... Bana bir fikir verdin, Egwene." Elinde olmadan gülümsedi. Bugünden iyi bir şey *çıkmıştı.* "Sanırım onları kullanarak Aslan Tahtı'nı garantiye alabilirim."

Asne önündeki yüksek nakış çerçevesini inceledi ve içini çekmesi esnemeye dönüştü. Titreşen lambalar yetersiz ışık veriyordu, ama tüm kuşlarının yamuk olmasının sebebi bu değildi. Yatağında olmak istiyordu ve

nakıştan nefret ederdi. Ama uyanık kalmak zorundaydı ve Chesmal ile sohbet etmekten kaçınmanın tek yolu buydu –Chesmal'in sohbet dediği şeyden kaçınmanın. Kibirli, kendinden emin Sarı, odanın diğer yanında kendi nakışına dalmıştı ve iğneyi eline alan herkesin kendi işi ile ilgilendiğini varsayıyordu. Diğer yandan, sandalyesinden kalkacak olursa Chesmal'in yine kendi önemine dair hikâyeler anlatmaya başlayacağını biliyordu Asne. Moghedien'in kaybolmasından sonraki aylar içinde, Chesmal'in Tamra Ospenya'yı sorgularken oynadığı rolü yirmi, Sierin Vayu tutuklanmasını emretmeden önce Kızılları Sierin'i öldürmeye ikna etmesini elli kez dinlemişti! Chesmal'e sorarsanız, tek başına Kara Ajah'ı kurtarmıştı ve her fırsatta anlatıyordu bunu. Bu tür konuşmalar yalnızca can sıkıcı değil, aynı zamanda tehlikeliydi. Hatta, Yüce Konsey'in kulağına giderse, ölümcül. Bu yüzden Asne esnemesini bastırdı, gözlerini kısarak nakışına baktı ve iğneyi gergin ketene sağladı. Belki kızılkuşu biraz daha büyük yaparsa, kanatlarını bile gösterebilirdi.

Kapı mandalının tıkırtısı iki kadının da başlarını kaldırmasına sebep oldu. İki hizmetkâr onları rahatsız etmemeleri gerektiğini biliyordu ve her durumda kadın ve kocası derin uykudaydı. Asne *saidar*'a kucak açtı, bir saldırganı iliklerine dek kavuracak bir örgü hazırladı. Chesmal de parlamaya başlamıştı. O kapıdan yanlış kişi girerse, ölene dek pişman olurlardı buna.

Giren Eldrith'ti. Eldivenleri elinde, koyu renk pelerini hâlâ sırtındaydı. Tombul Kahverengi'nin elbisesi de koyu renk ve süssüzdü. Asne sade yünlüler giymekten nefret ediyordu, ama dikkat çekmekten kaçınmaları gerekiyordu gerçekten. Kasvetli giysiler Eldrith'e yakışıyordu.

Kadın onları görünce durdu, yuvarlak yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi. "Ah," dedi. "Kim olduğumu sandınız ki?" Eldivenleri kapının yanındaki sehpaya fırlattı, aniden pelerinini fark etti ve yukarı kata çıkarken üzerinde olduğunu yeni anlamış gibi kaşlarını çattı. Boynundaki gümüş broşu dikkatle çıkardı ve pelerini bohça halinde sandalyeye fırlattı.

Chesmal ayağa kalkabilmek için nakış çerçevesini kenara iterken çevresindeki *saidar* ışığı söndü. Sert yüzü olduğundan da uzun görünmesine sebep oluyordu ve Chesmal zaten uzun boylu bir kadındı. İşlediği parlak renkli çiçekler bir bahçeye benziyordu. "Nerelerdeydin?" diye sordu. Eldrith aralarındaki en yüksek konuma sahip kadındı ve ayrıca Moghedien idareyi ona bırakmıştı, ama Chesmal artık buna pek kulak

asmaz olmuştu. “Öğleden sonra dönmüş olman gerekiyordu. Gece yarısı oldu!”

“Saati unuttum, Chesmal,” diye yanıt verdi Eldrith dalgın dalgın, düşüncelere dalmış gibi. “Caemlyn’e son gidişimin üzerinden uzun zaman geçti. İç Şehir büyüleyici ve hatırladığım bir handa harika bir yemek yedim. Ama o zamanlar oralarda daha az Aes Sedai olduğunu söylemeliyim. Gerçi, beni kimse tanımadı.” Nereden geldiğini merak edermiş gibi broşa baktı, sonra onu kemer kesesine tıktı.

“Saati unuttun demek,” dedi Chesmal dümdüz bir sesle, parmaklarını beli hizasında kenetleyerek. Belki de Eldrith’in gırtlağına sarılmamak için yapmıştı bunu. Gözleri öfkeyle ışıldıyordu. “Saati unuttun.”

Eldrith bir kez daha, ona hitap edildiğine şaşmış gibi gözlerini kırpıştırdı. “Ah. Kennit bir kez daha beni buldu diye mi korktun? Samara’dan bu yana bağı maskelemeye özen gösteriyorum, seni temin ederim.”

Asne zaman zaman Eldrith’in sözde dalgınlığının ne kadar gerçek olduğunu merak ediyordu. Dünyadan bu kadar bihaber biri asla bu kadar uzun süre hayatta kalamazdı. Diğer yandan, kadın öyle dalgındı ki Samara’ya ulaşmadan önce birden fazla kez maskeyi unutmuştu ve Muhafızı onun izini sürebilmişti. Moghedien’e o gelene dek beklemeye itaat etmişler, o gittikten sonra isyanlar boyunca saklanmışlar, sözde Haberci’nin güruhları güneyi süpürerek Amadicia’ya girerken beklemişlerdi. Asne Moghedien’in onları terk ettiğine ikna olduktan sonra bile o sefil, yıkık dökük kasabada beklemişlerdi. Hatırlayınca dudakları büküldü. Gitmeye karar vermelerini sağlayan Eldrith’in Kennit’inin kasabaya gelmesiydi. Adam kadının bir katil olduğundan emindi, Kara Ajah’tan olduğuna biraz ikna olmuştu ve kendisi için sonucu ne olursa olsun kadını öldürmeye kararlıydı. Eldrith’in o sonuçlara katlanmaya gönülsüz davranması ve aralarından birinin adamı öldürmesine karşı çıkması şaşırtıcı değildi. Tek diğer seçenek kaçmaktı. Diğer yandan, tek umutlarının Caemlyn olduğuna işaret eden de Eldrith olmuştu.

“Herhangi bir şey öğrendin mi, Eldrith?” diye sordu Asne nazikçe. Chesmal ahmağın tekiydi. O anda dünya ne kadar berbat görünürse görünsün, her şey düzelecekti. Öyle ya da böyle.

“Ne? Ah. Yalnızca biberli sosun hatırladığım kadar iyi olmadığını. Elbette, o elli sene önceydi.”

Asne içini çekecekken kendini tuttu. Belki Eldrith'in bir kazaya kurban gitmesinin zamanı gelmişti.

Kapı açıldı ve Temaile o kadar sessizce içeri süzüldü ki hepsi hazırlıksız yakalandılar. Ufak tefek, tilki suratlı Gri omuzlarına aslan işlemeli bir cüppe almıştı, ama önü açıktı ve ahlaksız bir biçimde vücudunu saran bej rengi, ipek bir geceliği teşhir ediyordu. Bir elinde kıvrık cam halkalardan yapılmış bir bilezik taşıyordu. Halkalar ele de cam gibi geliyorlardı, ama çekiçle çentilemiyorlardı bile.

"*Tel'aran'rhiod*'a girmişsin," dedi Eldrith, *ter'angreal*'e kaşlarını çatarak. Ama sertçe konuşmamıştı. Moghedien Liandrin'den geri kalanların kırılmasını izlettiğinden beri hepsi Temaile'den biraz korkuyordu. Asne, şalı kazandığından beri geçen yüz otuz sene içinde kaç kişiyi öldürdüğünü, kaç kişiye işkence ettiğini unutmuştu, ama Temaile kadar... hevesli... birini çok az görmüştü. Chesmal Temaile'i izlerken ve izlemiyormuş gibi yapmaya çalışırken, sinirli sinirli dudaklarını yaladığının farkında değilmiş gibi görünüyordu. Asne telaşla kendi dilini dişlerinin arkasına hapsetti ve kimsenin fark etmediğini umdu. Eldrith kesinlikle fark etmemişti. "Onları kullanmamaya karar vermiştik," dedi, yakarıdan pek de uzak olmayan bir sesle. "Moghedien'i yaralayanın Nynaeve olduğundan eminim ve *Tel'aran'rhiod*'da Seçilmişlerden birini alt edebiliyorsa, bizim nasıl bir şansımız olabilir?" Diğerlerine dönerek paylarcasına konuşmaya çalıştı. "Siz ikiniz, bundan haberiniz var mıydı?" Sesi aksi çıktı.

Chesmal Eldrith'in bakışlarına kızgınlıkla karşılık verdi. Asne ise şaşkın bir masumlukla baktı ona. Biliyorlardı, ama kim Temaile'e karşı çıkabilirdi ki? Orada olsa, Eldrith'in göstermelik bir itirazdan fazlasını yapabileceğinden kuşkuluydu.

Temaile onlar üzerindeki etkisini çok iyi biliyordu. Ne kadar gönülsüzce yapılmış olursa olsun Eldrith'in paylaması üzerine başını eğmeli, onun talimatlarına uymadığı için özür dilemeliydi. Bunun yerine gülümsedi. Ama o gülümseme iri, kara ve aşırı parlak gözlerine hiç dokunmadı. "Haklıydın, Eldrith. Elayne'in buraya geleceği konusunda haklıydın, Nynaeve'in de onunla geleceği konusunda da haklı çıktın. Birlikteydiler ve ikisinin de Saray'da olduğu açıktı."

"Evet," dedi Eldrith, Temaile'in bakışları altında hafifçe kıvranarak. "Eh." Dudaklarını yaladı ve kıpırdandı. "Yine de, onca yabaniyi aşıp onlara nasıl ulaşacağımızı bulana kadar..."

“*Gerçekten* yabaniler, Eldrith.” Temaile kendini bir sandalyeye attı, kollarını ve bacaklarını kayıtsızca uzattı ve sesi sertleşti. Buyurgan olacak kadar değil, ama yine de sert olmaktan daha öteydi. “Bize sorun yaratacak yalnızca üç Aes Sedai var ve biz onlardan kurtulabiliriz. Nynaeve’i, belki Elayne’i de pazarlığa dahil edebiliriz.” Aniden ellerini sandalyenin kollarına dayayarak eğildi. Giysileri dağınık olsa da olmasa da, şimdi üzerinde uyuşukluk yoktu. Eldrith Temaile’in bakışları ittirmiş gibi geriledi. “Yoksa, neden buradayız, Eldrith? Bunun için geldik buraya.”

Kimsenin buna söyleyecek bir şeyi yoktu. Bir dizi başarısızlık bırakmışlardı arkalarında –Tear’da, Tanchico’da– ve Yüce Konsey’in eline geçtiklerinde o başarısızlıklar canlarına mal olabilirdi. Ama Seçilmişlerden biri hamileriyse ve Moghedien Nynaeve’i ve bir kişiyi daha çok istiyorsa değil. Asıl güçlük, armağanlarını sunacak bir Seçilmiş bulmaktı. Asne dışında kimse işin bu kısmını düşünmemiş gibiydi.

“Orada başkaları da vardı,” diye devam etti Temaile, bir kez daha arkasına yaslanarak. Canı sıkılıyormuş gibi konuşuyordu neredeyse. “Bizim iki Kabuledilmiş’i gözetliyorlardı. Onların kendisini görmesine izin veren bir adam ve göremediğim biri daha.” Sinirle surat astı. En azından, gözleri olmasa surat asma gibi görünecekti. “Kızlar beni göremesin diye bir sütunun arkasına saklanmak zorunda kaldım. Bu seni memnun etmeli, Eldrith. Beni görmedikleri. Memnun oldun mu?”

Eldrith ne kadar memnun olduğunu söylerken kekeleyecekti neredeyse. Samara’dan ayrıldıklarından beri kendini saklamayı bırakmıştı. Yalnız, Powl Karanlığın Dostlarındandı, elbette, ama diğerleri o ne söylerse onu yapar, o ne derse ona inanırlardı. Tamamen gerekli olmadığı sürece onları diğerlerinden saklamalıydı, ama el altında silahlı adamlar bulunmasını istiyordu. Kas ve çelik çok faydalı oluyordu. Ve işler kötüye giderse, Moghedien’in sandığı kadar iyi saklayamadığı uzun, yivli çubuğu çıkarabilirdi her zaman.

Oturma odasının pencerelerindeki sabah ışıkları griydi; kalkmak için, Leydi Shiaine’in alışkın olduğundan daha erken bir saat, ama bu sabah daha hava karanlıkken giyinmişti. Artık kendini Leydi Shiaine olarak düşünüyordu. Eyercinin kızı Mili Skane hemen hemen tamamen unutulmuştu. Önemli olan her açıdan *o* Leydi Shiaine Avarhin’di ve senelerdir öyle olmuştu. Lord Willim Avarhin fakirleşmiş, harap bir çiftlik evinde yaşamak zorunda kalmıştı ve ona bile gerektiği gibi bakamamıştı. O

ve yok olmaya yüz tutmuş soyunun son temsilcisi olan kızı, yoksulluklarının göze çarpacağı her yerden çok uzakta, kırsalda kalmak zorunda kalmışlardı ve artık o çiftlik evinin yakınındaki ormanda gömülü kemiklerden ibarettiler ve o Leydi Shiaine idi, bu yüksek ev bir malikâne olmasa bile, yine de zengin bir tüccarın eviydi. Tüccar da uzun zaman önce, tüm altınını "vârisine" bıraktıktan sonra ölmüştü. Mobilyalar usta ellerden çıkmıştı, halılar pahalıydı, duvar halıları, hatta koltuk minderleri altın iplikle işlenmişti ve geniş, mavi damarlı mermerden yapılmış şöminede alevler kükrüyordu. Eskiden sade olan şömine rafına sıra sıra Avarhin'in Yüreği ve Eli desenini oydurmuştu.

"Daha fazla şarap, kızım," dedi sertçe ve Falion yüksek boyunlu gümüş bir sürahiyle koşturup kadehini buharlar saçan baharatlı şarapla doldurdu. Göğsünde Kırmızı Yürek ve Altın El işlemesi olan hizmetkâr üniforması Falion'a yakışıyordu. Sürahiyi çekmece dolabının üzerine bırakıp kapının yanında yerine seğirtirken uzun yüzü kaskatı bir maskeye benziyordu.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun," dedi Marillin Gemalphin, kendi kadehini avuçlarında yuvarlayarak. Cansız, açık kahverengi saçları olan sıska bir kadın olan Kahverengi Aes Sedai, hiç de Aes Sedai'ye benzemiyordu. Dar yüzü ve geniş burnu güzel, mavi yünlülerden çok Falion'un üniformasına yakışırdı. Üstelik yünlüler ancak orta dereceli bir tüccara layıktı. "Bir şekilde kalkan konulmuş ona, biliyorsun, ama bir kez daha yönlendirebildiği zaman bütün bunlar yüzünden bağırtacak seni." İnce dudakları eğlemişiz bir gülümseme ile büküldü. "Kendini, bağırabilmeyi dilerken bulabilirsin."

"Bu iş için onu Moridin seçti," diye yanıt verdi Shiaine. "Ebou Dar'da başarısız oldu ve Moridin onun cezalandırılmasını emretti. Detayları bilmiyorum, bilmek de istemiyorum, ama Moridin onun burnunun sürtülmesini istiyorsa, onu öyle bir sürterim ki kadın seneler boyunca çamur solur. Yoksa Seçilmişlerden birine itaatsizlik etmemi mi öneriyorsun?" Bu düşünce üzerine ürpermesini zor bastırdı. Marillin kadehini yudumlayarak ifadesini saklamaya çalıştı, ama gözleri gerildi. "Ya sen, Falion?" diye sordu Shiaine. "Moridin'den seni almasını isteyeyim mi? Daha az zahmetli bir şey bulabilir." Katırlar bülbül gibi şakıyabilirdi de.

Falion hiç duraksamadı. Bir hizmetçi gibi, dimdik bir sırtla diz kırdı. Yüzü daha da soldu. "Hayır, hanımefendi," dedi telaşla. "Konumumdan memnunum, hanımefendi."

“Gördün mü?” dedi Shiaine diğer Aes Sedai’ye. Falion’un memnun olmaya çok uzak olduğunu tahmin ediyordu, ama kadın Moridin’in hoşnutsuzluğu ile yüzleşmektense her şeye razıydı. Aynı sebepten, Shiaine onu çok ağır bir elle idare edecekti. Bir Seçilmiş’in neler öğrenebileceğini ve neleri yanlış anlayabileceğini bilmek imkânsızdı. Kendisi, başarısızlığının derinlere gömülmüş olduğunu düşünüyordu, ama riske girmeyecekti. “Tekrar yönlendirebildiği zaman, devamlı hizmetçilik yapması gerekmeyecek, Marillin.” Zaten, Moridin Shiaine’e dilerse kadını öldürebileceğini söylemişti. Konumu çok canını sıkmaya başlarsa, her zaman böyle bir çözüm vardı. Moridin, dilerse iki Aes Sedai’yi de öldürebileceğini söylemişti.

“Öyle olabilir,” dedi Marillin karanlık karanlık. Yan yan Falion’a baktı ve yüzünü buruşturdu. “Şimdi, Moghedien sana verebileceğim yardımı önermemi istedi, ama sana hemen söyleyeyim. Kraliyet Sarayı’na girmem. Şehirde bana uymayacak kadar çok Aes Sedai var, ama Saray, üzerine bir de yabanilerle dolu. Biri benim orada olduğumu anlamadan üç metre gidemem.”

Shiaine içini çekerek arkasına yaslandı ve bacak bacak üzerine atıp aylak aylak terlikli ayağını sallamaya başladı. İnsanlar neden hep onlar kadar bilgin olmadığını düşünürdü ki? Dünya ahmaklarla doluydu! “Moghedien sana, bana itaat etmeni emretti Marillin. Biliyorum, çünkü Moridin söyledi bana. Açık açık söylemedi, ama bence o parmaklarını şıklattığında Moghedien sıçrıyor.” Seçilmişlerden bu şekilde bahsetmek tehlikeliydi, ama meseleyi açıklığa kavuşturması gerekiyordu. “Bana neler yapmayacağını bir daha söylemek ister misin?”

Dar suratlı Aes Sedai Falion’a bir bakış daha fırlatarak dudaklarını yaladı. Kadın *kendi* sonunun öyle olacağından mı korkuyordu? Doğruyu söylemek gerekirse, Shiaine Falion yerine doğru düzgün bir hizmetçi bulmayı tercih ederdi. Eh, diğer hizmetlerinden faydalanmaya devam edebildiği sürece. Büyük olasılıkla, bu iş bittiğinde ikisi de ölmüş olurdu. Shiaine bitmemiş iş bırakmaktan hoşlanmazdı.

“O konuda yalan söylemiyordum,” dedi Marillin yavaşça. “Gerçekten de üç metre gidemem. Ama Saray’da olan bir kadın var zaten. Neye ihtiyacın varsa o yapabilir. Ama bağlantı kurmak zaman alabilir.”

“Sen fazla zaman almayacağından emin ol, Marillin.” Demek öyle. Saray’daki Aes Sedailerden biri Kara Ajah’tandı, öyle mi? Shiaine’in

istediği şeyleri yapabilmesi için sıradan bir Karanlıkdostu değil Aes Sedai olmalıydı.

Kapı açıldı ve Murellin sorgularcasına içeri baktı. Kaslı cüssesi eşiği doldurmuştu. Arkasında bir başka adam seçebiliyordu Shiaine. Başını sallaması üzerine Murellin kenara çekildi ve Daved Hanlon'un içeri girmesini işaret etti ve kapıyı arkasından kapattı. Hanlon koyu renk pelerin takmıştı, ama bir eli dışarı süzüldü ve Falion'un kalçasını avuçladı. Falion kızgınlıkla, dik dik baktı ona, ama yerinden kıpırdamadı. Kadının cezasının bir parçası da Hanlon'du. Yine de, Shiaine adamın kadınları taciz etmesini izlemek istemiyordu.

"Bunu daha sonra yap," diye emretti. "İyi gitti mi?"

Adamın balta suratı geniş bir gülümseme ile bölündü. "Tam da planladığım gibi gitti, elbette." Koyu renk pelerininin bir yanını omzunun üzerine atarak kırmızı ceketinin üzerindeki altın rütbe düğümlerini sergiledi. "Kraliçenin Korumaları'nın Yüzbaşısı ile konuşuyorsun."

11
Önemli Fikirler

Rand hiç bakmadan kapıyoldan geniş, karanlık bir odaya adım attı. Örgüyü tutmanın, *saidin*'le savaşmanın gerilimi sallanmasına sebep oluyordu; öğürmek, iki büklüm olup midesindeki her şeyi boşaltmak istiyordu. Dik durmak çaba gerektiriyordu. Bir duvarda, yükseğe oturtulmuş birkaç küçük penceredeki kepenklerin arasından, içindeki Güç sayesinde görebilmesini sağlayan biraz ışık sızıyordu. Oda mobilyalar, büyük, kumaş kaplı şekiller, araya saçılmış, çömlek depolamakta kullanılan cinsten geniş fıçılar, her tür ve boyda sandıklar, kutular, kasalar ve ıvır zıvırla doluydu. Bir iki adım genişliğinde yürüyüş yollarından başka boşluk kalmamıştı. Rand bir şey arayan ya da temizlik yapan hizmetkârlar bulmayacağından emindi. Kraliyet Sarayı'nın en üst katında buna benzer bir sürü depo odası vardı, büyük çiftliklerin tavan aralarına benziyorlardı ve aynı ölçüde unutulmuş yerlerdi. Dahası, o bir *ta'veren*'di. Kapıyol açılırken kimsenin olmaması iyi bir şeydi. Kapıyolun bir kenarı çatlak, çürümeye yüz tutmuş deri kayışla tutturulmuş boş bir sandığın bir köşesini biçmişti, diğer kenarı ise üzerine vazolar ve tahta kutular yığılmış uzun, kakmalı bir masadan pürüzsüz bir kıymık kesmişti. Belki bir iki yüzyıl önce o masada bir Andor Kraliçesi yemek yemişti.

Bir iki yüzyıl önce, diye kahkaha attı Lews Therin kafasının içinde. *Çok uzun bir zaman. Işık aşkına, bırak! Burası Kıyamet Çukuru gibi!* Adam Rand'ın zihninin uzak köşelerine kaçarken ses soldu.

Bu sefer Lews Therin'in şikâyetlerini dinlemek için kendi sebepleri vardı. Telaşla Min'e kapıyolun diğer yanındaki, ormanın içindeki açıklıktan bu yana gelmesi için işaret etti ve Min kapıyoldan aşar aşmaz *saidin*'i salıvererek onun dikey bir ışık çizgisine dönüşüp kaybolmasına izin verdi.

Neyse ki *saidin*'le birlikte mide bulantısı da kayboldu. Başı hâlâ biraz dönüyordu, ama kusacakmış, düşecekmiş ya da her ikisini birden yapacakmış gibi hissetmiyordu. Ama pislik duygusu, kendi çevresine bağladığı örgülerden içine sızan Karanlık Varlık'ın lekesi kaldı. Deri çantanın sağını bir omzundan diğerine aktarırken, hareketi kullanarak yüzündeki teri koluna silmeye çalıştı. Ama Min'in fark edeceğinden endişelenmesine gerek yoktu.

Min'in mavi, topuklu botları ilk adımında tozları hareketlendirdi, ikincisinde kaldırdı. Min tam zamanında ceketinin kolundaki dantel kenarlı mendili çıkarıp şiddetli hapşırığını yakaladı, ardından, her biri bir öncekinden kötü ikinci, üçüncü hapşırıklar geldi. Rand Min'in elbise içinde kalmaya razı olmuş olmasını diledi. Min'in mavi ceketinin kolları ve klapaları beyaz çiçek işlemeleri ile süslenmişti ve daha açık mavi pantolonu bacaklarını sarıyordu. Kemerinin arkasına tıktığı sarı işlemeli parlak mavi binici eldivenleri ve kenarlarına sarı kıvrımlar işlenmiş, gül şeklinde altın bir iğne ile tutturulmuş pelerini ile, daha normal yollardan gelmiş gibi görünüyordu, ama yine de bütün bakışları çekecekti. Rand'ın kaba, kahverengi yünlüleri, elinin emeği ile hayatını kazanan sıradan birinin giyeceği cinstendi. Son birkaç yerde uğradıkları çoğu yerde varlığını gizlememişti; bu sefer yalnızca geldiğini kimse öğrenmeden gitmek istemiyordu, aynı zamanda birkaç özel kişi dışında varlığını kimsenin bilmesini de istemiyordu.

"Neden bana sırıtıyorsun ve kulağını o şekilde elliyorsun, hödük?" diye sordu Min, mendili kol yenine tıkarak. İri, kara gözleri şüphe doluydu.

"Yalnızca ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum," dedi Rand sessizce. Gerçekten öyleydi. Böyle düşünmeden ona bakamıyordu. Ya da onu güvenliğe gönderemeyecek kadar zayıf olduğunu düşünüp üzülmeden.

Min derin bir nefes aldı ve elini ağzına kapatma fırsatı bulamadan hapşırdı, sonra bu bir şekilde onun suçuymuş gibi dik dik baktı ona. "Senin için atımı bıraktım, Rand al'Thor. Senin için saçlarımı kıvırdım. Senin için *hayatımdan* vazgeçtim! Ceketimden ve pantolonumdan vazgeçmeyeceğim! Dahası, buradaki kimse beni üzerimi değiştirmem için gereken süreden daha uzun süre elbise içinde görmedi. Fark edilirsem bunun işe yaramayacağını biliyorsun. O yüzle sokaktan içeri girmiş gibi yapamayacağın kesin."

Rand düşünmeden elini çenesinde gezdirerek kendi yüzünü yokladı, ama Min'in gördüğü bu değildi. Rand'a bakan herhangi biri Rand

al'Thor'dan çok daha kısa ve senelerce büyük birini görürdü. Gevşek, siyah saçları, donuk kahverengi gözleri ve kocaman burnunda bir siğili olan birini. Ancak biri ona dokunursa Aynalar Maskesi'ni delebilirdi. Örgüler içe alınmışken, bir Asha'man bile göremezdi. Ama Saray'da Asha'man varsa, bu planları düşündüğünden de kötü gitmiş demek olurdu. Bu ziyaret asla öldürmeye varmamalıydı, varamazdı. Her durumda, Min haklıydı; eşlikçiler olmadan Andor Kraliyet Sarayı'na alınacak bir yüz değildi.

"Bu işi bitirip bir an önce gittiğimiz sürece," dedi Rand. "Biri sen buradaysan benim de burada olabileceğimi düşünmeden önce."

"Rand," dedi Min yumuşak bir sesle ve Rand ihtiyatla süzdü onu. Min elini onun göğsüne koydu ve ciddi bir ifade ile baktı ona. "Rand, gerçekten de Elayne'i görmelisin. Aviendha'yı da, sanırım; biliyorsun, muhtemelen o da burada. Eğer sen..."

Rand başını ik yana salladı ve bunu yapmamış olduğunu diledi. Baş dönmesi tamamen geçmemişti henüz. "Hayır!" dedi sertçe. Işık! Min ne derse desin, Rand hem Elayne'in, hem de Aviendha'nın ona âşık olduğuna inanamıyordu. Ya da bu gerçeğin –eğer böyle bir gerçek varsa– Min'i kızdırmadığına. Kadınlar *o kadar* da tuhaf değildi. Elayne'in ve Aviendha'nın ondan nefret etmek için sebebi vardı, ona âşık olmak için değil ve en azından Elayne açıkça ifade etmişti hissettiklerini. Daha da kötüsü, Rand ikisine de âşıktı; Min'e de! Çelik kadar sert olmak zorundaydı, ama üçüyle aynı anda karşı karşıya kalırsa parçalanacağını düşünüyordu. "Nynaeve'i ve Mat'i bulacağız ve sonra bir an önce gideceğiz." Min ağzını açtı, ama Rand konuşması için fırsat vermedi. "Bana itiraz etme, Min. Hiç zamanı değil!"

Min başını bir yana eğerek küçük, eğlenti dolu bir gülümseme ile gülümsedi. "Ne zaman sana itiraz ediyorum ki? Her zaman tam olarak ne istiyorsan onu yapmıyor muyum?" Bu yalan yeterince kötü değilmiş gibi, bir de şunu ekledi, "Acele etmek istiyorsan neden bütün gün bu tozlu depoda duruyorsun diyecektim?" Vurgulamak için bir kez daha hapşırdı.

Bu şekilde giyinmişken bile en az yorum çekecek kişi oydu, bu yüzden ilk önce o başını kapıdan uzattı. Görünüşe göre depo o kadar da unutulmuş değildi; ağır kapı menteşeleri pek az gıcırdadı. Min çabucak iki yana baktı, telaşla çıktı ve Rand'a takip etmesini işaret etti. *Ta'veren* ya da değil, uzun koridoru boş bulunca rahatladı Rand. En çekingen hizmetkâr bile, onları Saray'ın üst katlarındaki bir depo odasından çıkarken görünce meraklanabilirdi. Yine de, yakında birileriyle karşılaşırlardı. Kraliyet

Sarayı’nda, Güneş Sarayı’ndaki ya da Tear Taşı’ndaki kadar çok hizmetkâr yoktu, ama yine de bu büyüklükte bir yerde yüzlercesi vardı. Min’in yanında yürürken ayaklarını sürümeye, parlak duvar halılarına, oymalı duvar panellerine ve cilalı dolaplara ağzı bir karış açık bakmaya çalıştı. Bu kadar yüksekte, hiçbiri aşağıda olacağı kadar süslü değildi, ama sıradan bir işçinin ağzı açık kalırdı yine de.

“Bir an önce alt katlara inmemiz gerek,” diye mırıldandı Rand. Hâlâ görünürlerde kimse yoktu, ama bir sonraki köşenin ardından on kişi olabilirdi. “Unutma, yalnızca gördüğün ilk hizmetkâra Nynaeve ile Mat’i nerede bulacağımızı soracaksın. Zorunlu kalmadığın sürece açıklama.”

“Niye, hatırlattığın için sağ ol, Rand. Unuttuğum bir şey olduğunu biliyordum, ama ne olduğunu bir türlü bulamıyordum.” Min’in kısa gülümsemesi aşırı gergindi, kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

Rand içini çekti. Bu Min’in oyunlar oynamasına izin vermeyecek kadar önemliydi, ama izin verirse o yine de oynayacaktı. Kendisi o şekilde gördüğünden değil. Ama bazen onun neyin önemli olduğuna dair fikri Rand’ınkinden çok farklı oluyordu. Çok farklı. Min’e göz kulak olması gerekecekti.

“Niye, Farshaw Hanım,” dedi bir kadın sesi arkalarından. “Farshaw Hanım, değil mi?”

Rand dönerken çanta savruldu ve sırtına çarptı. Min’e hayretle bakan kadın karşısına çıkmasını istediği, Elayne ve Aviendha dışında son kişiydi belki de. Kadının neden önünde büyük Beyaz Aslan resmi olan kırınızı önlük giydiğini merak ederek sırtını kamburlaştırdı ve ona doğrudan bakmaktan kaçındı. Yalnızca işini yapan bir işçi. İki kez bakılmaya değmez.

“Harfor Hanım?” diye nida etti Min, sevinçle gülümseyerek. “Evet, benim. Ve sen de tam benim aradığım kişisin. Korkarım kayboldum. Bana Nynaeve al’Meara’yı nerede bulabileceğimi söyleyebilir misin? Ve Mat Cauthon’u? Bu adam Nynaeve’in istediği bir şeyi getirmiş.”

Birinci Hizmetkâr Rand’a hafifçe kaşlarını çattıktan sonra dikkatini Min’e çevirdi. Min’in giysilerine ya da belki üstlerindeki toza bakarak tek kaşını kaldırdı, ama ikisinden de bahsetmedi. “Mat Cauthon mu? Onu tanıdığımı sanmıyorum. Yeni bir hizmetkâr ya da Askerlerden olabilir mi?” diye ekledi kuşkuyla. “Nynaeve Sedai’ye gelince, o çok meşgul. Sanırım o şey her neyse odasına koysam da olur.”

Rand irkilip dimdik oldu. Nynaeve *Sedai?* Diğerleri –gerçek Aes Sedailer– neden onun bu oyunu oynamaya devam etmesine izin veriyorlardı

ki? Hem, Mat burada değil miydi? Anlaşıldığı kadarıyla hiç gelmemişti. Kafasının içinde renkler döndü, neredeyse seçecekmiş gibi hissettiği bir imge oluşturdu. İmge bir yürek atımı kadar sonra kayboldu, ama o sendeledi. Harfor Hanım ona tekrar kaşlarını çattı ve burnunu çekti. Büyük olasılıkla sarhoş olduğunu düşünmüştü.

Min de kaşlarını çattı, ama düşünceler içinde. Parmağını bir anlığına çenesine vurdu. “Sanırım Nynaeve... Sedai onu görmek ister.” Tereddüt zar zor fark edilebiliyordu. “Onu Nynaeve’in odasına götürür müsün, Harfor Hanım? Benim gitmeden önce ilgilenmem gereken bir işim daha var. Bana bak, davranışlarına dikkat et Nuli ve ne deniyorsa onu yap. Aferin sana.”

Rand ağzını açtı, ama daha tek kelime edemeden Min koşarcasına uzaklaştı. O kadar hızlı hareket ediyordu ki pelerini arkasında savruluyordu. Kavrulası, Elayne’i bulmaya çalışacaktı! Her şeyi mahvedebilirdi!

Planların başarısızlığa uğruyor, çünkü yaşamak istiyorsun, deli. Lews Therin’in sesi kaba, terli bir fısıltıydı. *Ölü olduğunu kabul et. Kabul et ve bana işkence etmeyi bırak, deli!* Rand sesi usul bir vızıltıya, kafasının karanlığında bir ısırbeninin vızıltısına indirgedi. Nuli? Ne biçim bir isimdi bu Nuli?

Harfor Hanım, Min bir köşede gözden kaybolana dek ağzı açık, peşinden bakakaldı, sonra önlüğünü çekiştirip gerekmediği halde düzeltti. Onaylamaz bakışlarını Rand’a çevirdi. Aynalar Maskesi’ne rağmen ona tepeden bakan bir adam görüyordu, ama Reene Harfor böyle küçük bir şey yüzünden tereddüde düşecek kadın değildi. “Görünüşünden hoşlanmadım, Nuli,” dedi, kaşlarını sertçe çatarak, “bu yüzden attığın adıma dikkat et. Birazcık beynin varsa adımına çok dikkat edersin.”

Rand bir eliyle çantasının omuz askısını tuttu ve diğeri ile perçemini çekiştirdi. “Peki, Hanımefendi,” diye mırıldandı boğuk bir sesle. Birinci Hizmetkâr gerçek sesini tanıyabilirdi. Nynaeve’i ve Mat’i bulana kadar sözde bütün konuşmaları Min yapacaktı. Işık aşkına, tutup Elayne’i getirirse ne yapacaktı? Ya da belki Aviendha’yı? Muhtemelen o da buradaydı. Işık! “Affedersin, Hanımefendi, ama acele etmemiz lazım. Nynaeve’i bir an önce görmem şart.” Çantayı hafifçe kaldırdı. “Bunun önemli olduğun söylediydi.” Min geri döndüğünde işi bitmiş olursa, belki diğer ikisiyle yüzleşmeden onunla birlikte gidebilirdi.

“Eğer Nynaeve *Sedai* önemli olduğunu düşünseydi,” dedi tombul kadın aksi aksi, Rand’ın ihmal ettiği unvanı vurgulayarak, “seni beklediğini bildirirdi bana. Şimdi, beni izle ve yorumlarını ve fikirlerini kendine sakla.”

Yanıt beklemeden, arkasına bakmadan, azametli bir zarafetle, süzülürcesine yürümeye başladı. Rand söyleneni yapmaktan başka ne yapabilirdi? Hatırladığı kadarıyla, Birinci Hizmetkâr herkesin denileni yapmasına alışıktı. Ona yetişmek için adımlarını açtı, kadının yanında bir adım attı, sonra kadının şaşkın bakışları üzerine perçemini çekiştirerek ve özürler mırıldanarak geriledi. Birinin arkasında yürümeye alışık değildi. Ruh halini düzeltecek bir şey değildi. Baş dönmesinin izleri de sürüyordu, lekenin pisliği de. Rand son zamanlarda, yanında Min olmadığında, gittikçe daha sık kötü ruh hallerine bürünüyor gibiydi.

Fazla gidemeden koridorda üniformalı hizmetkârlar belirmeye başladı. Oraya buraya seğirtiyor, cilalıyor, toz alıyor, bir şeyler taşıyorlardı. Rand ve Min depodan çıkarken kimsenin olmaması nadir bir şeydi anlaşılan. Yine *ta'veren* etkisi. Duvara oyulmuş dar hizmetkâr merdiveninden indiklerinde daha fazlası ile karşılaştılar. Ve bir şeyle daha, üniforma içinde olmayan bir sürü kadınla karşılaştılar. Bakır tenli Domanlı kadınlar, kısa ve solgun Cairhienli kadınlar, zeytin tenli ve kara gözlü, Andorlu olmadıkları açık kadınlar. Onları görünce gergin, tatmin dolu bir gülümseme ile gülümsedi. Hiçbirinin yüzü yaşı belirsiz değildi ve bazılarında Aes Sedailerin yüzlerini asla süslemeyen çizgiler ve kırışıklar vardı, ama bazen içlerinden birine yaklaştığında tüyleri diken diken oluyordu. Yönlendiriyorlardı ya da en azından *saidar* tutuyorlardı. Harfor Hanım onu, aynı hissi veren kapalı kapıların önünden geçirdi. O kapıların arkasında, başka kadınlar yönlendiriyor olmalıydı.

"Affedersin, Hanımefendi," dedi, Nuli olarak kullandığı kaba sesle. "Saray'da kaç Aes Sedai var?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez," diye terslendi kadın. Ama omzunun üzerinden ona bir bakış fırlattıktan sonra içini çekti ve pes etti. "Bilmende bir zarar yok, sanırım. Leydi Elayne ile Nynaeve Sedai dahil beş." Sesine bir gurur geldi. "Burada, aynı anda beş Aes Sedai misafir edilmeyeli uzun zaman olmuştu."

Rand kahkaha atabilirdi, ama eğlentiyle değil. Beş? Hayır, buna Elayne ve Nynaeve dahildi. Üç gerçek Aes Sedai. Üç! Diğerleri her kimse, önemli değildi. Yüzlerce Aes Sedai'nin Caemlyn'e doğru bir orduyla hareket ettiğine dair söylentilerin, Yenidendoğan Ejder'i takip etmeye gönüllü o kadar Aes Sedai olduğu anlamına geldiğine inanmaya başlamıştı. Bunun yerine, ilk baştaki, iki avuç kadarının olması bile son derece iyimser çıkmıştı. Söylentiler yalnızca söylentiydi. Ya da Elaida'nın entrikalarından

biri. Işık, Mat *neredeydi?* Kafasının içinde renkler çaktı –bir anlığına Mat'in yüzü olduğunu sandı– ve sendeledi.

"Buraya sarhoş geldiysen, Nuli," dedi Harfor Hanım sertçe, "çok fena pişman olursun. Pişman olmanı kendim sağlarım!"

"Evet, Hanımefendi," diye mırıldandı Rand, perçemini çekiştirerek. Kafasının içinde, Lews Therin deli, ağlamaklı bir sesle kahkaha attı. Buraya gelmişti –gerekliydi– ama pişman olmaya başlamıştı bile.

Nynaeve ve Talaan *saidar*'ın ışığına sarınmış halde, şöminenin önünde, aralarında dört adım mesafe ile birbirlerine dönmüşlerdi. Şöminedeki canlı ateş havadaki tüm soğuğu almayı başarıyordu. Ya da belki beni ısıtan gösterdiğim çaba, diye düşündü Nynaeve ekşi ekşi. Şömine rafındaki süslü saate bakarak, bu ders bir saatini almıştı bile. Dinlenmeden yönlendirerek geçen bir saat herkesi ısıtırdı. Burada onun değil Sareitha'nın olması gerekirdi, ama Kahverengi Aes Sedai, şehirde acil bir işi çıktığını söyleyen bir not bırakmış, Saray'dan ayrılmıştı. Careane üst üste iki gün ders vermeyi reddetmişti ve Vandene hâlâ, Kirstian ve Zarya'ya verdiği dersler yüzünden zamanı olmadığını iddia ederek Deniz Halkı'na ders vermeyi reddediyordu.

"Şöyle," dedi, Ruh akışını oğlan çocuğu kadar ince Deniz Halkı çömezinin savunma teşebbüsünün çevresinden savurarak. Kendi akışının gücünü ekleyerek kızınkini daha da ittirdi ve aynı zamanda üç ayrı Hava örgüsü yönlendirdi. Biri mavi keten bluzunun altından Talaan'ın kaburgalarını gıdıkladı. Basit bir manevraydı, ama kız şaşkınlıkla inledi ve bir anlığına Kaynak'a kucak açması kıl payı kadar azaldı, içini dolduran Güç hafifçe titreşti. O yürek atımı kadar süre içinde Nynaeve ittiren örgüsünü durdurdu ve baştaki hedefine döndü. Talaan'a kalkan koymaya çalışmak bir duvara tokat atmaya benziyordu –yalnız acısı sadece avucuna değil, derisinin her yerine yayılıyordu ve pek de iyi bir şey değildi– ama son iki Hava akışı Talaan'ın kollarını yanlarına mıhlarken ve geniş, koyu renk pantolonunun dizlerini bir araya gelmeye zorlarken *saidar* parıltısı kayboldu.

Bunu düşünen Nynaeve'in kendisi olsa da, düzgünce yapılmıştı. Kızın örgüleri çok çevik, çok becerikliydi. Dahası, Güç tutan birine kalkan koymaya çalışmak en iyi durumda riskliydi ve en kötüsü de boşunaydı. Söz konusu kişiden *çok* güçlü değilseniz –bazen güçlü olsanız bile– ve Talaan'ın gücü onunkine o kadar denkti ki fark etmiyordu. Bu, tatminle

gülümsemesini engelliyordu. Gücüyle Aes Sedaileri etkilediği ve yalnızca Terkedilmişlerin ondan daha güçlü olduğuna inandığı günlerin üzerinden çok da zaman geçmemiş gibiydi. Talaan henüz yavaşlamamıştı; çocukluktan yeni çıkmıştı. On beş? Belki daha küçük! Işık bilir nasıl bir potansiyeli vardı. En azından Rüzgârbulanların hiçbiri bahsetmemişti bundan ve Nynaeve de soracak değildi. Bir Deniz Halkı kızının ondan ne kadar daha güçlü olacağını bilmek onu hiç ilgilendirmiyordu. Hem de hiç.

Talaan çıplak ayaklarını desenli yeşil halıda sürüyerek Nynaeve'in kolayca tuttuğu kalkanı kırmak için boş yere bir kez daha çabaladı, sonra pes ederek içini çekti ve bakışlarını indirdi. Nynaeve'in talimatlarına uymayı başardığı zaman bile, başarısız olmuş gibi davranıyordu ve öyle büyük kasvetle sırtını kamburlaştırıyordu ki onu havada tutan tek şeyin Hava örgüleri olduğunu sanıyordunuz.

Nynaeve akışlarının dağılmasına izin vererek şalını düzeltti ve Talaan'a neyi yanlış yaptığını söylemek için ağzını açtı. Ve bir kez daha, size kalkan koyan her kimse, ondan *çok daha* güçlü olmadığınız sürece kalkanı kırmaya çalışmanın boşuna olduğunu söylemek için. Deniz Halkı, on kez söylemediği ve yirmi kez göstermediği sürece söylediği hiçbir şeye inanmıyor gibiydi.

"Kendi gücünü sana karşı kullandı," dedi Senine din Ryal kabaca, Nynaeve konuşamadan. "Ve yine dikkatin dağıldı. Bu güreşe benziyor, kızım. Güreşmeyi biliyorsun."

"Tekrar dene," diye emretti Zaida, kara, dövmeli elini sallayarak.

Açıklığa gerek olmadığı halde odadaki sandalyelerin hepsi duvarın dibine alınmıştı ve Zaida iki yanında altı Rüzgârbulan ile oturmuş, izliyordu. Kırmızı, sarı, mavi ipek brokarlar ve parlak ketenler, insanı irkilten küpeler, burun halkaları ve madalyon dolu zincirler içindeki kadınlar bir renk cümbüşüydü. Her zaman böyle oluyordu; asıl dersi iki çömezden biri alıyordu –ya da Nynaeve'in işittiğine göre, dersi veren kendisi değilse çömez rolünü Merilille oynuyordu– ve Zaida ile bir grup Rüzgârbulan izliyordu. Dalgahanımı yönlendiremiyordu elbette, ama her zaman derse katılıyordu ve Rüzgârbulanların hiçbiri tenezzül edip derse katılmıyordu. Ah, bunu asla yapmıyorlardı.

Nynaeve'in fikrine göre, Deniz Halkı'nın rütbeye ne kadar önem verdiği düşünülerek, bugünkü grup çok tuhaftı. Zaida'nın kendi Rüzgârbulanı Shielyn sağında oturuyordu. Neredeyse Aviendha kadar uzun boylu, Zaida'ya tepeden bakan ince, serinkanlı, ketum bir kadındı.

Nynaeve'in anladığı kadarıyla bu uygundu, ama Zaida'nın solunda Senine vardı ve Senine Deniz Halkı'nın en küçük gemilerinden birinde hizmet görüyordu. Elbette, kırışık yüzlü, gri saçlı, yıpranmış kadının bir zamanlar altıdan daha fazla küpe taktığı ve sol yanağındaki zincirde daha fazla altın madalyon taşıdığı açıktı. Nesta din Reas seçilmeden önce Gemiler Hanımı'nın Rüzgârbulanı oydu, ama Deniz Halkı'nın kanununa göre, Gemiler Hanımı ya da bir Dalgahanımı öldüğünde, Rüzgârbulanı en düşük seviyeden başlamak zorunda kalıyordu. Ama bunda, Senine'in eski konumuna saygıdan daha fazlası vardı, Nynaeve emindi. Yine küçük bir gemide hizmet gören elma yanaklı genç Rainyn Senine'in yanındaki sandalyede oturuyordu ve kara bir heykel gibi duran Shielyn'in yanında taş yüzlü, ifadesiz bakışlı Kurin vardı. Sonuç olarak Caire ve Tebreille en uzak sandalyelerde oturuyorlardı ve iki kadın da Dalgahanımlarının Rüzgârbulanları idi, iki kulaklarında dörder şişman küpe vardı ve neredeyse Zaida kadar çok madalyon takmışlardı. Ama belki de yalnızca kibirli bakışlı kardeşleri ayrı tutmak için yapılmıştı. Birbirlerinden, ancak aralarında kan bağı olan insanların erişebileceği bir tutkuyla nefret ediyorlardı. Belki de sebep buydu. Atha'an Miere'i anlamak erkekleri anlamaktan da zordu. Anlamaya çalışırken bir kadın delirebilirdi.

Nynaeve kendi kendine mırıldanarak şalını çekiştirdi ve akışları hazır etti. *Saidar* tutmanın verdiği saf coşku kızgınlığı ile boy ölçüşemiyordu. Tekrar dene, Nynaeve. Bir kez daha, Nynaeve. Şimdi yap, Nynaeve. En azından Renaile orada değildi. Genellikle ondan diğerleri kadar iyi bilmediği şeyler öğretmesini istiyorlardı –genellikle, hiç bilmediği şeyler, diye kendi kendine itiraf etti gönülsüzlükle; Kule'de çok da fazla eğitim görmemişti– ve ne zaman birazcık tereddüt etse, Renaile zevkle terletiyordu onu. Diğerleri de terletiyordu, ama bundan o kadar çok zevk alıyormuş gibi görünmüyorlardı. Her durumda, bir saat olmuştu ve yorulmuştu. Sareitha'ya ve işine lanet olsun!

Bir kez daha saldırdı, ama bu sefer Talaan'ın Ruh akışı onunkini beklediğinden daha hafif bir biçimde karşıladı ve kendi akışı diğerini düşündüğünden daha fazla ittirdi. Aniden kızdan altı Hava akışı fırladı, Nynaeve'e uçtu ve Nynaeve çabucak Ateş'le biçti onları. Kesilen akışlar Talaan'a sekti, onu gözle görülür bir biçimde sarstı, ama daha onlar kaybolmadan altı tanesi daha belirdi ve öncekinden de hızlı geldiler. Nynaeve biçti. Ve Talaan'ın Ruh örgüsü onunkinin çevresinde ışıldadığı, ona dolandığı, *saidar*'ı kestiği zaman ağzı açık kaldı. Kalkan konulmuştu!

Talaan ona kalkan koymuştu! Ve Hava akışları kollarını ve bacaklarını sıkı sıkı sararak, eteklerini ezerek iyice rezil etmişti onu. Sareitha'ya bu kadar kızgın olmasa, bu asla olmazdı.

"Kız onu yakaladı," dedi Caire, şaşırmış gibi. Ona fırlattığı soğuk bakışa bakarak kimse Talaan'ın onun kızı olduğunu anlamazdı. Gerçekten de Talaan kendi başarısından utanmış görünüyordu, akışları hemen salıverdi ve bakışlarını yere indirdi.

"Çok güzel, Talaan," dedi Nynaeve, başka kimse tek bir övgü ya da teşvik lafı etmediği için. Sinirle şalı arkasında silkeledi ve dirseklerine indirdi. Kıza şansının yaver gittiğini söylemesine gerek yoktu. Hızlı davranmıştı, bu doğruydu, ama Nynaeve daha fazla yönlendirebileceğinden emin değildi. Şu anda en iyi halinde olmadığı kesindi. "Korkarım bugün ayırabileceğim zaman bu kadar, bu yüzden..."

"Yine dene," diye emretti Zaida, dikkatle öne eğilerek. "Bir şey görmek istiyorum." Bu bir açıklama değildi, özre de benzemiyordu, yalnızca bir gerçeğin ifadesiydi. Zaida asla açıklamaz, özür dilemezdi. Yalnızca itaat beklerdi.

Nynaeve kadına zaten yaptıkları hiçbir şeyi göremeyeceğini söylemeyi düşündü, ama düşünceyi hemen reddetti. Odada altı Rüzgârbulan varken değil. İki gün önce fikirlerini serbestçe dile getirmişti ve bunu bir daha tekrarlamak istemiyordu kesinlikle. Bunu, düşünmeden konuşmasının kefareti olarak düşünmeye çalışıyordu, ama pek faydası olmuyordu. Kadınlara zincir kurmayı hiç öğretmemiş olmayı diliyordu.

"Bir kez daha," dedi gergin gergin, Talaan'a dönerek, "sonra gitmeliyim."

Bu sefer kızın numarasına hazırlıklıydı. Yönlendirerek Talaan'ın örgüsünü daha büyük beceriyle, fazla zaman harcamadan karşıladı. Kız kararsızca gülümsedi ona. Bu sefer Nynaeve'in dikkatini fazlalık Hava akışları ile dağıtamayacağını düşünmüştü, öyle mi? Talaan'ın örgüsü onunkinin çevresinden dolandı ve Nynaeve onu yakalamak için çeviklikle kendisininkini ördü. Kadın Hava akışlarını ördüğü zaman hazır olacaktı. Ya da belki bu sefer Hava olmazdı. Tehlikeli bir şey değil, kuşkusuz. Bu egzersizdi. Yalnız, Talaan'ın Ruh akışı kıvrılma hareketini tamamlamadı ve Nynaeve'inki savrulurken Talaan'ın örgüsü doğrudan ona doğru atıldı ve yapıştı. Bir kez daha, çektiği *saidar* söndü ve Hava akışları kollarını yanlarına yapıştırdı, dizlerini birleştirdi.

Nynaeve dikkatle nefes aldı. Genç kadını kutlaması gerekecekti. Kurtulması imkânsızdı. Bir eli serbest olsa, örgüsünü çekip yolardı.

“Dur!” diye emretti Zaida, kalkıp zarafetle Nynaeve’e doğru yürüyerek. Çıplak ayaklarının üzerinde kırmızı ipek pantolonu yumuşak bir sesle hışırdıyor, girift düğümlü kırmızı kuşağı kalçasında sallanıyordu. Rüzgârbulanlar da onunla birlikte ayağa kalktı ve rütbe sırasında takip ettiler. Caire ile Tebreille buz gibi tavırlarla birbirlerini görmezden gelerek Dalgahanımı’na en yakın yerlere seğirttiler. Senine ile Rainyn ise bir adım arkada kaldılar.

Talaan itaatkârca Nynaeve’in kalkanını ve bağları koruyarak onu heykel gibi durmaya zorladı. Ve ateşte unutulmuş çaydanlık gibi kaynamaya. Nynaeve kırık kukla gibi kıpırdanmayı reddetti ve kıpırdamadan durmak dışında yapabileceği tek şey buydu. Caire ve Tebreille buz gibi bir horgörü ile incelediler onu. Kurin, tüm kıyılılar için hissettiği aynı sert küçümseme ile. Taş bakışlı kadın alay etmedi, yüzünü buruşturmadı, aslında herhangi bir ifade sergilemedi, ama kadının yanında yeteri kadar bulunduğunuz zaman fikirlerini sezebiliyordunuz. Yalnızca Rainyn, hafifçe hüzünlü bir gülümseme ile, biraz duygudaşlık gösterdi.

Zaida Nynaeve’in gözlerinin içine baktı. Hemen hemen aynı boydaydılar. “Becerebildiğince sıkı mı tutuyorsun, çömez?”

Talaan yere paralel olana dek eğildi ve alnına, dudaklarına ve yüreğine dokundu. “Emrettiğiniz gibi, Dalgahanımı,” diye fısıldadı.

“Bunun anlamı nedir?” diye sordu Nynaeve. “Bırak beni. Merilille’e bu şekilde davranmaya cüret edebilirsiniz, ama bir dakika için bile olsa, aynısını benim için!..”

“Çok daha güçlü olmadığın sürece bu kalkanı kırmanın yolu yok diyorsun,” diye sözünü kesti Zaida. Sesi sert değildi, ama işitilmeye değil dinlenilmeye kararlıydı. “Işık izin verirse, bize doğruyu mu söylediğini öğreneceğiz. Aes Sedailerin gerçeği anafor gibi çevirdiği iyi bilinir. Rüzgârbulanlar, halka olacaksınız. Kurin, sen başı çekeceksin. Kurtulursa, zarar görmemesine dikkat edin. Dürtüye gelince... çömez, beşe kadar saydığımda onu tepetaklak çevirmeye hazırlan. Bir.”

Rüzgârbulanlar aynı anda *saidar* ışığına sarındılar ve zincir kurdular. Kurin bir geminin güvertesinde denge kuruyormuş gibi ayaklarını ayırmış, ellerini kalçalarına dayamıştı. Yüzündeki ifadesizlik, açık bir yalanı olmasa bile kaçamaklı bir yanıtı ortaya çıkaracaklarından emin olduğunu

anlatıyordu. Talaan derin bir nefes aldı ve bu sefer dimdik durdu, gözünü bile kırpmadan endişeli bakışlarını Zaida'ya dikti.

Nynaeve gözlerini kırpıştırdı. Hayır! Bunu ona yapamazlardı! Yine değil! "Size söylüyorum," dedi, hissettiğinden çok daha sakin bir sesle, "kalkanı kırmamın yolu yok. Talaan çok güçlü."

"İki," dedi Zaida, kollarını göğsünde kavuşturup, örgüleri görebiliyormuş gibi Nynaeve'e bakarak.

Nynaeve çekinerek kalkanı ittirdi. Bir taş duvarı ittirmekten farkı yoktu. "Beni dinle, Za... ah... Dalgahanımı." Kadını daha fazla düşman etmenin anlamı yoktu kesinlikle. Atha'an Miere doğru hitap tarzlarına çok önem verirdi. Çok şeye çok fazla önem veriyorlardı. "Eminim Merilille size kalkan koymak konusunda en azından bir şeyler anlatmıştır. O Üç Yemin'i etti. Yalan *söyleyemez.*" Belki Yemin Çubuğu konusunda Egwene haklıydı.

Zaida'nın bakışları değişmedi, yüzündeki ifade değişmedi. "Üç."

"Beni dinle," dedi Nynaeve, sesinin biraz çaresiz çıkmasına aldırmadan. Belki birazdan da fazla. Kalkanı daha kuvvetle ittirdi, sonra becerebildiğince kuvvetle. Kafasını bir kayaya vurmasından daha fazla etki yaratmadı. İçgüdüyle, boş yere, onu tutan Hava akışları ile mücadele etti, şalının saçakları ve serbest uçları çevresinde dans etti. O bağlardan kurtulma şansı, ancak kalkanı kırma şansı kadardı, ama durmak elinden gelmiyordu. Yine olmaz! O şeyle yeniden yüzleşemezdi! "Dinlemek zorundasınız!"

"Dört."

Hayır! Hayır! Yine olmaz! Çılgınca kalkanı tırmaladı. Taş kadar sert olabilirdi, ama daha çok pürüzsüz, kaygan cama benziyordu. Arkasındaki Kaynak'ı hissedebiliyordu, neredeyse ışık gibi, görüş alanının hemen dışındaki sıcaklık gibi görebiliyordu. Çaresizlik içinde, nefes nefese pürüzsüz yüzeyi yokladı. Bir kenarı vardı, aynı anda hem avuçlarına almasına izin verecek kadar küçük, hem de dünyayı kaplayacak kadar büyük bir daire gibi, ama o kenarın çevresinden dolanmaya kalktığında kendini o pürüzsüz, sert dairenin merkezinde buluyordu yine. İşe yaramıyordu. Bunu uzun zaman önce öğrenmişti, uzun zaman önce denemişti. Kalbi öyle çarpıyordu ki kaburgalarını yarıp çıkacak gibi geliyordu. Boş yere sakin olmaya çalışarak telaşla kenarı yokladı yine, çevresinden dolanmadan yoklaya yoklaya ilerledi. Bir yerde daha... yumuşak geliyordu. Daha önce bunu hiç fark etmemişti. Yumuşak nokta – hafif bir yumru?– kalanlarından hiç farklı görünmüyordu ve o kadar da

yumuşak değildi, ama yine de kendini o noktaya fırlattı. Ve kendini merkezde buldu. Çılgın gibi, tüm gücünü yumuşak noktaya fırlattı, tekrar tekrar merkeze fırladı, hiç duraksamadan yine saldırdı. Yine. Ah, Işık! Lütfen! Bir an önce başarmalıydı!..

Aniden Zaida'nın hâlâ beş demediğini fark etti. On beş kilometre koşmuş gibi nefes nefese bakakaldı. Yüzünden ve sırtından ter akıyordu. Göğüslerinin arasından sızıyor, karnına kayıyordu. Bacakları titriyordu. Dalgahanımı ince parmağını düşünceli düşünceli dolgun dudaklarına vurarak, doğrudan gözlerinin içine bakıyordu. Altı kadın hâlâ parıltıya sarılıydı. Kurin horgörüyle bakan taştan bir heykel olabilirdi, ama Zaida hâlâ beş dememişti.

"Gerçekten de göründüğü kadar çok uğraştı mı, Kurin," diye sordu Dalgahanımı sonunda, "yoksa onca kıvranma, sızlanma yalnızca bir gösteri miydi?" Nynaeve kızgın kızgın bakmaya çalıştı. Hiç de sızlanmamıştı! Yoksa sızlanmış mıydı? Becerebildiği kaş çatışı Zaida üzerinde, yağmuru taş üzerinde bıraktığından daha fazla etki bırakmadı.

"O kadar çabayla, Dalgahanımı," dedi Kurin gönülsüzce, "sırtında gemi taşıyabilirdi." Ama gözlerini oluşturan düz, kara çakıl taşları hâlâ küçümseme doluydu. Yalnızca denizde yaşayanlar saygı görürdü ondan.

"Bırak onu, Talaan," diye emretti Zaida ve o sırtını dönüp, Nynaeve'e bakmadan sandalyelere doğru yürürken kalkan ve bağlar kayboldu. "Rüzgârbulanlar, o çıktıktan sonra sizinle konuşacağım iki çift laf var. Seninle yarın aynı saatte görüşürüz, Nynaeve Sedai."

Nynaeve kırışık eteklerini sıvazlayarak ve sinirle şalını silkeleyerek biraz vakar toplamaya çalıştı. Ter içindeyken ve titrerken kolay değildi. *Kesinlikle* sızlanmamıştı! Ona kalkan koyan kadına bakmamaya çalıştı. İki kez! Gözleri halıda, tereyağı kadar uysal bir biçimde, oracıkta duruyordu. Ha! Nynaeve şalını omuzlarına kaldırdı. "Yarın Sareitha Sedai'nin sırası, Dalgahanımı." En azından sesi titremiyordu. "Ben meşgul olacağım..."

"Senin derslerin diğerlerininkinden daha yüceltici," dedi Zaida, yine ona bakmaya zahmet etmeden. "Aynı saatte, yoksa seni getirmeleri için öğrencilerini gönderirim. Şimdi gidebilirsin." Ve bunda, şimdi *gideceksin*, tınısı vardı.

Nynaeve bir çabayla itirazlarını yuttu. Acı bir tatları vardı. Daha yüceltici? O da ne demekti? Gerçekten bilmek istediğini sanmıyordu.

Odadan çıkana kadar hâlâ öğretmendi –Deniz Halkı kurallar konusunda katıydı; Nynaeve, gemilerde gevşek kuralların soruna yol açabileceğini

tahmin ediyordu, ama bu kadınların gemide olmadıklarını fark etmesini diliyordu– ve bu ne kadar isterse istesin öylesine çıkıp gidemeyeceğini söylüyordu. Daha da kötüsü, kuralları kıyıbağlı öğretmenler konusunda oldukça açıktı. İşbirliği yapmayı reddedebileceğini tahmin ediyordu, ama pazarlığı kıl payı bile ihlal edecek olsa, bu kadınlar bunun haberini Tear'dan Işık bilir nerelere kadar yayardı! Tüm dünya Aes Sedailerin sözlerinden döndüğünü öğrenirdi. *Bunun* Aes Sedai saygınlığını ne hale getireceğini düşünmeye dayanamıyordu bile. Kan ve lanet küller! Egwene *gerçekten* haklıydı, kavrulası kadın!

"Size ders vermeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim, Dalgahanımı," dedi ve eğilerek parmaklarının alnına, dudaklarına ve yüreğine dokundurdu. Çok faza eğilmemişti, bugün öylesine bir eğilip kalkma ile idare etmek zorundaydılar. Eh, iki eğilme. Rüzgârbulanlara da eğilmek gerekiyordu. "Size ders vermeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim, Rüzgârbulanlar." Sonunda Atha'an Miere'e giden Aes Sedailer, neyi ne zaman öğreteceklerine, hatta ders vermedikleri zaman ne yapacaklarına öğrencilerin karar verebildiğini öğrenince patlayacaktı. Bir Deniz Halkı gemisinde, kıyıbağlı bir öğretmen miçolardan üstün sayılıyordu, ama ancak o kadar. Ve Aes Sedailer, diğer öğretmenleri gemiye çekmek için kullanılan şişman altın keselerini bile alamayacaktı.

Zaida ve Rüzgârbulanlar, en düşük miço gideceğini ilan etmiş gibi tepki verdiler. Yani, sessiz bir grup halinde durdular ve pek de sabır göstermeden gitmesini beklediler. Yalnızca Rainyn ona bir bakış fırlatma nezaketini gösterdi. Sabırsız bir bakış. Sonuçta o bir Rüzgârbulan'dı. Talaan hâlâ bırakıldığı yerde duruyor, uysal uysal çıplak ayaklarının önündeki halıya bakıyordu.

Nynaeve başını kaldırarak ve sırtını dikleştirerek, toparlayabildiği her zerre vakarı toparlayarak odadan çıktı. Ter ve kırışıklar içinde. Koridora çıktığında kapıyı iki eliyle yakaladı ve bütün gücüyle çarptı. Büyük, yankılı çatırtı çok tatmin ediciydi. Şikâyet eden çıkarsa, pekâlâ ellerinden kaydığını söyleyebilirdi. Aslında, iyice savurduktan sonra kaymıştı gerçekten.

Kapıya sırtını dönerek, tatmin içinde ellerini çırptı. Ve koridorda onu kimin beklediğini görünce irkildi. Kandaşlardan birinin verdiği sade, koyu mavi elbise içinde, Alivia ilk bakışta sıradışı görünmüyordu; Nynaeve'den biraz daha uzun boylu, mavi gözlerinin kenarlarında ince çizgiler ve altın sarısı saçlarında beyaz teller bulunan bir kadın. Ama o mavi gözler, avına odaklanmış bir şahinin gözleri gibi, yoğunlukla çakmak çakmaktı.

“Corly Hanım bu gece yemekte seninle görüşmek istediğini söylemem için gönderdi beni,” dedi mavi gözlü şahin, ağır ve peltek Seanchan aksanı ile. “Karistovan Hanım, Arman Hanım ve Juarde Hanım da orada olacak.”

“Burada tek başına ne yapıyorsun?” diye sordu Nynaeve. Çoğu Aes Sedai gibi, üzerinde düşünmeden bir başka kadının gücünün farkında olabilmeyi diledi, ama öğrenmek için zamanının olmadığı bir şey de buydu. Belki Terkedilmişlerden bazıları Alivia’dan üstün olabilirdi, ama başka kimse yoktu kuşkusuz. Ve kadın Seanchan’dı. Nynaeve, orada o ikisinden başka birilerinin bulunmasını diledi. Lan olsa bile olurdu. Deniz Halkı’na ders vermeye giderken Lan’e uzak durmasını söylemişti. Geçen gün merdivende kaydığına dair hikâyesine inandığından emin değildi. “Yanında eşlikçi olmadan hiçbir yere gitmemen gerekiyor!”

Alivia tek omzunu hafifçe silkti. Birkaç gün önce, yanında Talaan’ın cesur görüneceği bir yaltaklanma bohçasıydı. Artık kimseye yaltaklanmıyordu. “Boş olan kimse yoktu, bu yüzden tek başıma çıktım. Hem, her zaman başıma nöbetçi koyarsanız bana asla güvenmezsiniz ve ben de asla *sul’dam* öldüremem.” Bir şekilde, böylesine kayıtsız bir ses tonu ile söylendiğinde, daha da tüyler ürpertici gelmişti. “Benden ders alıyor olmanız gerek. O Asha’manlar silah olduklarını söylüyorlar ve fena olmadıklarını biliyorum, ama ben daha iyiyim.”

“Öyle olabilir,” diye yanıt verdi Nynaeve keskin bir sesle, şalını düzelterek. “Belki de sandığından daha fazlasını biliyoruzdur.” Bu kadına Moghedien’den öğrendiği örgülerin birkaçını göstermeye bir şey demezdi. Herhangi birine yapılmayacak kadar pis olduğu konusunda hemfikir oldukları birkaç tanesini de. Yalnız... Ne yaparsa yapsın diğer kadının onu kolayca alt edebileceğinden epey emindi. O yoğun bakışlar altında kıpırdanmamak kolay değildi. “Kararımızı değiştirene kadar... değiştirmediğimiz sürece!.. senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, bir daha yanında iki ya da üç Kandaş olmadan görmeyeceğim seni.”

“Madem öyle diyorsun,” dedi Alivia, hiç mahcup olmadan. “Corly Hanım’a ne mesaj götürmemi istiyorsun?”

“Corly Hanım’a söyle, davetini reddetmek zorundayım. Ve sana söylediklerimi unutma!”

“Söylerim,” dedi Seanchan kadın peltek peltek, paylamasını tamamen duymazdan gelerek. “Ama tam olarak bir davet olduğunu sanmıyorum. Hava karardıktan bir saat sonra, dedi. Bunu hatırlamak isteyebilirsin.”

Hafif, bilgiç bir gülümseme ile, ait olduğu yere dönmek için hiç acele etmeden uzaklaştı.

Nynaeve uzaklaşan kadının sırtına dik dik baktı ve bunun sebebi kadının diz kırmaması değildi. Eh, yalnızca o değil. Biraz yaltaklanmaya devam etmemesi kötü olmuştu, en azından Aes Sedailere yaltaklanmaması. Atha'an Miere'i gizleyen kapıya bir bakış fırlattıktan sonra, denileni yaptığından emin olmak için Alivia'yı izlemeyi düşündü. Bunun yerine aksi tarafa yöneldi. Acele etmedi. Deniz Halkı kadınları dışarı çıkarsa ve gizli gizli dinlediğine karar verirse hoş olmazdı, ama kesinlikle acele etmedi. Çabuk çabuk yürümeyi kendisi istiyordu zaten. O kadar.

Saray'da, kaçınmak istediği yalnızca Atha'an Miere değildi. Tam olarak bir davet değildi, öyle mi? Sumeko Karistovan, Chilares Arman ve Famelle Juarde, Reanne Corly ile birlikte Örgü Heyeti'ndeydiler. Yemek yalnızca bir bahaneydi. Onunla Rüzgârbulanlar hakkında konuşmak isteyeceklerdi. Tam olarak, Saray'daki Aes Sedailer ile Deniz Halkı "yabanileri" arasındaki ilişki hakkında. Beyaz Kule'nin vakarını korumayı başaramadığı için tam olarak fırçalamayacaklardı onu. O kadar ileri gitmemişlerdi; henüz değil, ama gittikçe daha çok yaklaşıyor gibiydiler. Ama tüm yemek anlamlı sorular ve keskin yorumlarla geçecekti. Durmalarını emredemeyeceği bir şey değil. Bir emirden daha azı için duracaklarını sanmıyordu. Ve Nynaeve onlara gitmezse, onlar pekâlâ gelip onu bulabilirdi. O kadınlara yürekli davranmayı öğretmek hata olmuştu. En azından, buna tahammül eden tek kişi o değildi, ama Elayne'in en kötü yanlarından kaçınabildiğini düşünüyordu. Ah, onları çömez beyazı ya da Kabuledilmiş elbisesi içinde görmeye nasıl da can atıyordu. Atha'an Miere'e güle güle demeye nasıl da can atıyordu!

"Nynaeve!" dedi tuhaf bir biçimde boğuk bir ses arkasından. Deniz Halkı aksanı ile. "Nynaeve!"

Nynaeve elini örgüsünden uzaklaşmaya zorlayarak topuğu üzerinde döndü ve azarlamaya hazırlandı. Şimdi ders vermiyordu ve bir geminin güvertesinde değildiler, onu pekâlâ rahat bırakabilirlerdi!

Talaan önünde kayarak durdu, çıplak ayakları koyu kırmızı yer seramikleri üzerinde kaydı. Genç kadın nefes nefese, birinin gizlice yaklaşmasından korkarmış gibi çevresine bakındı. Ne zaman görüş alanının kıyısından üniformalı bir hizmetkâr geçecek olsa irkiliyordu ve ancak yalnızca bir hizmetkâr olduğunu gördüğünde nefes alıyordu. "Beyaz Kule'ye gidebilir miyim?" diye sordu nefes nefese, ayak değiştirerek ve

ellerini kenetleyerek. “Asla seçilmeyeceğim. Denizi sonsuza dek terk etmenin fedakârlık olduğunu söylüyorlar, ama ben çömez olmayı düşlüyorum. Annemi çok özlerim, ama... Lütfen. Beni Kule’ye götürmelisin. Zorunlusun!”

Nynaeve hücum karşısında gözlerini kırpıştırdı. Pek çok kadın Aes Sedai olmayı düşlerdi, ama çömez olmayı düşlediğini söyleyen biri ile hiç karşılaşmamıştı. Dahası... Atha’an Miere Rüzgârbulanının yönlendirebildiği gemilere Aes Sedai bindirmeyi reddederdi, ama Aes Sedailerin fazla ilgilenmesini engellemek için arada bir çömez seçilir, Beyaz Kule’ye gönderilirdi. Egwene şu anda Deniz Halkı’ndan gelmiş yalnızca üç Aes Sedai olduğunu ve üçünün de Güç’le zayıf olduğunu söylemişti. Üç bin sene, Atha’an Miere kadınlarının nadiren yetenekli çıktığına ve çıkanların da zayıf olduğuna, daha fazla araştırmaya gerek olmadığına Kule’yi ikna etmek için yeterli olmuştu. Talaan haklıydı; onun kadar güçlü biri, sırları açığa çıktıktan sonra bile, asla Kule’ye gönderilmezdi. Aslında, Atha’an Miere Aes Sedailerin Aes Sedai olmayı bırakıp gemilere dönebilmesi pazarlığın şartlarından biriydi. Kule Salonu bunu duyunca nasıl da yaygarayı basacaktı!

“Eh, eğitim çok zorludur, Talaan,” dedi nazikçe, “ve en az on beş yaşında olmalısın. Dahası...” Genç kadında bir şey daha aklına takıldı. “Anneni özler misin?” dedi inanmazlık içinde, kulağa nasıl geldiğine aldırmadan.

“Ben on dokuz yaşındayım!” diye yanıt verdi Talaan kızgınlıkla. O çocuksu bedene ve yüze bakarken, inandığından emin değildi Nynaeve. “Ve elbette annemi özlerim. Tuhaf mı görünüyorum? Ah, anladım. Sen anlamıyorsun. Bizler yalnız kaldığımızda çok sevgi doluyuzdur, ama başkalarının önünde sevgimizi göstermemeliyiz. Bizim için bu ciddi bir suçtur. Annemin unvanının alınmasına ve *ikimizin* birden direklerden baş aşağı asılıp kırbaçlanmamıza yol açabilir.”

Baş aşağı asılmaktan bahsedildiğinde Nynaeve yüzünü buruşturdu. “Bundan neden kaçınmak istediğini kesinlikle anlıyorum,” dedi. “Buna rağmen...”

“Herkes her tür iltimas işaretinden kaçınır, ama benim için daha kötü, Nynaeve!” Kız –kadın–genç kadın– çömez olmak istiyorsa gerçekten de bir Aes Sedai’nin sözünü kesmemeyi öğrenmeliydi. Olabileceğinden değil, elbette. Nynaeve konuşmaya hâkim olmaya çalıştı, ama sözcükler Talaan’ın ağzından sel gibi çıkıyordu. “Büyükannem Rossaine Klanı’nın

Dalgahanımı’nın Rüzgârbulanı, büyük büyük annem Dacan Klanı’nın Rüzgârbulanı ve onun kız kardeşi Takana Klanı’nın Rüzgârbulanı. Ailem beş üyesinin yükselmesi ile onurlandı. Ve Gelynlerin bu etkiyi kötüye kullandığına dair işaret bulmak için izliyor. Haklılar, biliyorum –iltimasa izin verilmemeli– ama kız kardeşim normalinden beş sene daha fazla çıraklık yaptı, kuzenim ise altı! Sırf kimse onlara iltimas geçildiğini söyleyemesin diye. Ben yıldızlara baktığım ve konumumuzu doğru olarak söylediğim zaman, yanıtı Rüzgârbulan Ehvon kadar çabuk söylesem bile, ağır davrandığım için cezalandırılıyorum! Denizin tadına bakıp yaklaştığımız kıyıyı söylediğim zaman, söylediğim tat Rüzgârbulan Ehvon’un söylediği ile tıpatıp aynı olmadığı için cezalandırılıyorum! Sana iki kez kalkan koydum, ama bu gece bunu daha çabuk yapmadığım için ayak bileklerimden asılacağım! Başkalarında görmezden gelinen kusurlar için, hiç sahip olmadığım ama sahip *olabileceğim* kusurlar için cezalandırılıyorum! Senin çömez eğitimin bundan daha mı zordu, Nynaeve?”

“Benim çömez eğitimim,” dedi Nynaeve hafif bir sesle. Kadının ayak bileklerinden asılma konusunu açıp durmamasını diliyordu. “Evet. Şey. Aslında hiç işitmek istemezsin.” Yetenek sahibi *dört* nesil? Işık! Kızın annesine benzemesi bile yeterince nadirdi. Kule Talaan’ı gerçekten isterdi. Ama olacak şey değildi. “Sanırım Caire ve Tebreille de aslında birbirlerini seviyorlardır, değil mi?” dedi, konuyu değiştirmeye çalışarak.

Talaan alayla güldü. “Teyzem sinsi ve hilekârdır. Annemi küçük düşürebildiği zaman sevinir. Ama annem onu hak ettiği gibi küçük düşürecek. Bir gün Tebreille kendini, demirden eli ve ağrıyan dişi olan bir Yelkanhanımı’nın altında hizmet görürken bulacak!” Bu düşünce üzerine sertçe, tatminle başını salladı. Ve sonra, arkasından bir hizmetkâr adam geçince, gözlerini geyik yavrusu gibi iri iri açarak sıçradı. Bu amacını hatırlamasını sağladı. Çabuk çabuk konuşurken aynı anda her yöne bakmaya çalıştı. “Dersler sırasında konuşamazsın, elbette, ama başka zaman konuşsan olur. Kule’ye gideceğimi bildirirsen reddedemezler. Sen Aes Sedai’sin!”

Nynaeve faltaşı gibi açılmış gözlerle bakakaldı. Ve bir dahaki derse her şeyi unutmuş olacaklardı, öyle mi? Aptal kız ona neler yaptıklarını *görmüştü!* “Gitmeyi ne kadar istediğini görebiliyorum, Talaan,” dedi, “ama...”

“Teşekkür ederim,” diye sözünü kesti Talaan, çabucak eğilerek. “Teşekkür ederim!” Ve koşa koşa geldiği yoldan döndü.

“Dur!” diye bağırdı Nynaeve, kızın peşinden birkaç adım atarak. “Geri dön! Ben hiçbir söz vermedim!”

Hizmetkârlar dönüp ona baktılar, işlerinin başına döndükten sonra bile dönüp dönüp bakmaya devam ettiler. Nynaeve o ahmak kızın peşinden koşardı, yalnız kızın doğrudan Zaida ile diğerlerinin yanına döndüğünden korkuyordu. Ve muhtemelen ahmak kız Kule’ye gideceğini, Nynaeve’in söz verdiğini kaçırırdı ağzından. Işık, muhtemelen söyleyecekti zaten!

“Çürük erik yutmuş gibi görünüyorsun,” dedi Lan, yanında belirerek. Üzerine tam oturan yeşil ceketi içinde uzun boylu ve yakışıklı görünüyordu. Nynaeve onun ne zamandır orada olduğunu merak etti. Böylesine iri, böylesine buyurgan bir adamın. Muhafız pelerini varken bile, uzun zaman fark edilmeden durabileceğini sanmıyordu.

“Bir sepet dolusu yuttum,” diye mırıldandı, yüzünü kocasının geniş göğsüne yaslayarak. Bir anlığına onun gücüne yaslanmak ve onun saçlarını yumuşak bir şekilde okşaması çok iyi gelmişti. Kaburgalarını delmesin diye kılıcının kabzasını kenara itmesi gerekse bile. Ve herkesin içinde sergilenen bu sevgi gösterisine bakakalan varsa, gidip kendini asabilirdi. Nynaeve felaket üstüne felaket yığıldığını görebiliyordu. Zaida’ya ve diğerlerine Talaan’ı hiçbir yere götürmeye niyeti olmadığını söylese bile, yine de *derisini* yüzeceklerdi onun. Bu sefer Lan’den saklayamayacaktı. İlkinde saklamayı başardıysa. Reanne ve diğerleri öğrenecekti. Ve Alise! Ona, Merilille’e davrandıkları gibi davranmaya başlayacaklar, emirlerini duymazdan gelecekler, ona en fazla Rüzgârbulanların Talaan’a gösterdikleri kadar saygı göstereceklerdi. Bir şekilde Alivia’ya nöbetçilik yapma işi başına kalacak ve bundan bir felaket, bir küçük düşmüşlük çıkacaktı. Son zamanlarda bundan başka şey yapmıyor gibiydi; küçük düşmenin yeni bir yolunu bulmaktan. Ve dört günde bir yine Zaida ve Rüzgârbulanlar ile yüzleşmek zorunda kalacaktı.

“Dün sabah beni nasıl dairemizde tuttun, hatırlıyor musun?” diye mırıldandı ve tam zamanında başını kaldırıp Lan’in yüzündeki endişenin yerini bir sırıtışın aldığını gördü. Elbette hatırlıyordu. Nynaeve’in yüzü kızardı. Arkadaşlarla konuşmak bir şeydi, ama insanın kendi kocasının karşısında cüretkâr davranması bambaşka bir şey gibi görünüyordu. “Eh, beni hemen oraya götürmeni ve bir sene boyunca giyinmekten alıkoymanı

istiyorum!” İlk başta oldukça öfkelendirmişti onu. Ama Lan ona öfkelenmeyi unutturmayı biliyordu.

Lan başını arkaya attı ve gürlercesine kahkaha attı, bir an sonra Nynaeve de onu yankıladı. Ama ağlamak istiyordu. Şaka yapmamıştı aslında.

Bir kocasının olması, yatağını bir ya da iki kadınla paylaşmak zorunda olmadığı anlamına geliyordu ve ona bir oturma odası sağlıyordu. Geniş değildi, ama güzel bir şömine, küçük bir masa ve dört sandalye ile, her zaman rahat görünüyordu. Onun ve Lan’in istediği her şey vardı orada. Ama oturma odasına girdiklerinde Nynaeve’in kocasıyla baş başa kalma umutları yıkıldı. Birinci Hizmetkâr çiçekli halının ortasında, bir kraliçe kadar vakur bir şekilde bekliyordu. Giyinmeyi yeni bitirmiş gibi düzenliydi ve hiç memnun görünmüyordu. Ve odanın bir köşesinde kaba giyimli, burnunda korkunç bir siğil olan, omzundan bir çanta sarkan yumru yumru bir adam duruyordu.

“Bu adam acil olarak ihtiyaç duyduğunuz bir şey getirdiğini söylüyor,” dedi Harfor Hanım, kısaca diz kırdıktan sonra. Düzgün, ama çok kısa bir diz kırmaydı; onları Elayne dışındaki insanlar için israf etmiyordu. Siğilli adam kadar Nynaeve’i de onaylamıyormuş gibiydi. “Size söylesem de olur, adamın görünüşü hiç hoşuma gitmedi.”

Nynaeve öyle yorgundu ki Kaynak’a kucak açacak durumda hissetmiyordu, ama suikastçıları ve Işık bilir başka neleri düşünerek bir anda açıverdi. Lan yüzündeki değişimi yakalamış olmalıydı, çünkü siğilli adama doğru bir adım attı; kılıcına dokunmadı, ama duruşu aniden kılıcını çoktan çekmiş gibi değişti. Nynaeve, bağı bir başkasına aitken aklından geçeni nasıl okuduğunu bilemiyordu, ama memnun oldu. Talaan’la boy ölçüşmeyi başarmıştı –en azından Güç seviyesinde!– ama o anda, bir sandalyeyi devirecek kadar bile yönlendirebileceğinden kuşkuluydu. “Ben hiç de,” diye başladı.

“Affedersiniz, Hanımefendi,” diye mırıldandı yumru yumru adam telaşla, yağlı perçemini çekiştirerek. “Thane Hanım beni hemen görmek istediğinizi söyledi. Kadın Kurulu meselesi, dedi. Cenn Buie hakkında bir şeymiş.”

Nynaeve silkelendi ve bir an sonra ağzını kapatmayı hatırladı. “Evet.” dedi yavaşça, adama bakarak. O korkunç siğilden başka bir şey görmek imkânsızdı, ama onu daha önce hiç görmediğinden emindi. Kadın Kurulu meselesi. Hiçbir erkek Kadın Kurulu’nu ilgilendiren işleri koklayamazdı

bile. Onlar sırdı. Ama *saidar* tutmaya devam etti. “Ben... şimdi hatırladım. Teşekkür ederim, Harfor Hanım. Eminim senin ilgilenmen gereken bir sürü iş vardır.”

Birinci Hizmetkâr imayı anlamak yerine duraksadı ve kuşkulu kuşkulu Nynaeve’e kaşlarını çattı. O kaş çatış yumru yumru adamın üzerinden kaydı, Lan’e takıldı, sonra kayboldu. Kadın, onun varlığı bir şekilde bir fark yaratırmış gibi, kendi kendine başını salladı! “O zaman ben gideyim. Eminim Lord Lan bu adamı idare edebilir.”

Nynaeve kızgınlığını bastırarak, kapının kapanmasını sabırsızlıkla bekledi, sonra hızla yumru yumru adama ve siğiline döndü. “Sen kimsin?” diye sordu. “O isimleri nereden biliyorsun? Sen İki Nehirli değil...”

Adam... dalgalanıyordu. İfade edecek başka sözcük yoktu. Dalgalanıyor ve uzuyordu, aniden Rand oldu. Rand yüzünü buruşturuyor, yutkunuyordu. Kırışık yünlüler içindeydi ve sırtındaki o korkunç kafalar altın kırmızı pırıldıyordu. Omzuna deri bir çanta asılmıştı. Bu numarayı nereden öğrenmişti? Ona kim öğretmişti? Bir anlığına, aynısını kendisinin de yapabileceğini göstermek için kılık değiştirme dürtüsüne direndi.

“Görüyorum ki kendi tavsiyene uymamışsın,” dedi Rand Lan’e, sanki Nynaeve orada değilmiş gibi. “Ama neden onun Aes Sedai gibi davranmasına izin veriyorsun? Gerçek Aes Sedailer buna izin veriyor olsa bile, incinebilir.”

“Çünkü o bir Aes Sedai, seni koyun çobanı,” diye yanıt verdi Lan sessizce. O da Nynaeve’e bakmıyordu! Ve hâlâ bir yürek atımı kadar süre içinde kılıcını çekebilirmiş gibi görünüyordu. “Diğerine gelince... Bazen o senden daha güçlüdür. Sen uydun mu?”

Rand o zaman Nynaeve’e baktı. İnanmazlık içinde kaşlarını çatarak. Nynaeve anlamı anlamlı, sarı saçaklarını sallayarak şalını düzelttiği zaman bile. Ama başını yavaşça iki yana sallayarak söylediği şu oldu, “Hayır. Haklısın. Bazen yapman gerekeni yapamayacak kadar zayıf oluyorsun.”

“Siz ikiniz ne saçmalıyorsunuz?” dedi Nynaeve keskin bir sesle.

“Yalnızca erkeklerin konuştuğu şeyler,” diye yanıt verdi Lan.

“Sen anlamazsın,” dedi Rand.

Nynaeve bunun üzerine burnunu çekti. Dedikodu ve aylak gevezelik; erkeklerin onda dokuzu bundan konuşurdu işte. En iyi durumda. Bitkinlik içinde *saidar*’ı salıverdi. Gönülsüzce. Rand’a karşı kendini koruması gerekmiyordu kesinlikle, ama yorgun olsa da olmasa da, sırf ona dokunmuş olmak için biraz daha tutmak isterdi.

“Cairhien’i biliyoruz, Rand,” dedi, minnetle bir sandalyeye çökerek. O lanet Deniz Halkı kadınları onu tüketmişti! “Bu yüzden mi buradasın, bu yüzden mi bu şekilde giyindin? Her kimden saklanıyorsan, amacın saklanmaksa...” Rand yorgun görünüyordu. Hatırladığından daha sert, ama çok yorgun. Ama ayakta kaldı. Tuhaf bir biçimde, Lan’e çok benziyordu; takmadığı kılıcı çekmek üzereymiş gibi. Belki o suikast teşebbüsü aklını başına getirmişti. “Rand, Egwene sana yardım edebilir.”

“Tam olarak saklandığım söylenemez,” dedi Rand. “En azından, öldürülmesi gereken bazı adamları öldürene kadar.” Işık, Alivia kadar kayıtsızca bahsediyordu bundan! Neden o ve Lan birbirlerini süzüyorlardı ve süzmüyormuş gibi yapıyorlardı? “Her neyse, Egwene nasıl yardım edebilir?” diye devam etti, çantayı masaya koyarak. “Herhalde o da Aes Sedai olmuştur, değil mi?” *Eğleniyor* gibiydi. “O da burada mı? Siz üçünüz ve iki gerçek Aes Sedai. Yalnızca iki! Hayır. Bunun için zamanım yok. Benim için bir şeyi saklamanı istiyorum...”

“Egwene Amyrlin Makamı, seni aptal yün kafa,” diye hırladı Nynaeve. Bir başkasının sözünü kesmek iyi gelmişti. “Elaida haksız yere makamı ele geçirdi. Umarım ona yaklaşmayacak kadar sağduyulu davranmışsındır! Böyle bir görüşmeden iki bacağının üzerinde çıkamazsın, sana bu kadarını söyleyebilirim! Burada, ben *dahil* beş *gerçek* Aes Sedai var ve Egwene’in yanında üç yüz Aes Sedai daha ve bir ordu var. Elaida’yı indirmeye hazırlanıyorlar. Kendine bir bak! Ne kadar cesurca konuşuyor olursan ol, biri neredeyse seni öldürüyordu ve bir ahır uşağı kıyafetleri içinde dolaşıyorsun! Egwene’in yanından daha güvenli yer bulabilir misin? Senin o Asha’manlar bile üç yüz Aes Sedai’ye karşı çıkmaya cüret edemez!” Ah, evet; gerçekten pek hoş. Rand şaşkınlığını saklamaya çalıştı, ama pek başaramadı, Nynaeve’e bakakaldı.

“Asha’manlarımın nelere cüret ettiğini duysan şaşardın,” dedi kuru kuru, bir an sonra. “Herhalde Mat Egwene’in ordusunun yanındadır, ha?” Elini başına götürerek sendeledi.

Yalnızca yarım adım atmıştı, ama daha o doğrulamadan Nynaeve sandalyesinden fırlamış, yanında bitmişti. Bir çabayla *saidar*’a kucak açarak uzanıp Rand’ın başını ellerinin arasına aldı ve zahmetle onun çevresinde Araştırma örgüleri ördü. Bir insanı neyin hasta ettiğini bulmak için daha iyi bir yol bulmaya çalışmıştı, ama şimdiye dek başarısız olmuştu. Bu kadarı yeterliydi. Örgü Rand’ın üzerine yerleşir yerleşmez Nynaeve’in nefesi kesildi. Falme’den kalan, asla tam olarak iyileşmeyen, Nynaeve’in

bildiği her tür Şifa'ya direnen, etinde bir şer çıbanı gibi kalan, yan tarafındaki yarayı biliyordu. Şimdi eskisinin üzerinde yarısı iyileşmiş yeni bir yara vardı ve o da şerle zonkluyordu. Bir şekilde, diğerinin aynada yansıması gibi, farklı türden bir şer, ama aynı ölçüde canlı. Ve Nynaeve ikisine de Güç'le dokunamıyordu. Aslında dokunmak istemiyordu –onları düşünmek bile tüylerini diken diken ediyordu!– ama denedi. Ve görünmeyen bir şey yoluna çıktı. Bir koruma örgüsü gibi. Onun göremediği bir örgü. *Saidin*'den bir örgü mü?

Bunun üzerine yönlendirmeyi bıraktı ve geriledi. Kaynak'a tutundu; ne kadar yorgun olursa olsun, salıvermek için kendini zorlaması gerekecekti. Hiçbir Aes Sedai Güç'ün eril yarısı hakkında, korku duymadan düşünemezdi. Rand sakin sakin ona baktı ve bu Nynaeve'i ürpertti. Büyümesini izlediği Rand al'Thor'dan tamamen farklı birine benziyordu. İtiraf etmek zor gelse de, Lan'in orada olmasına memnundu. Aniden Lan'in kıl payı bile olsa gevşemediğini fark etti. Rand ile, pipoları ve biraları ellerinde iki adam gibi gevezelik ediyor olabilirlerdi, ama Lan Rand'ın tehlikeli olduğunu düşünüyordu. Ve Rand Lan'e bunu biliyor ve kabulleniyor gibi bakıyordu.

"Artık bunların hiçbirinin önemi yok," dedi Rand, masanın üzerindeki çantaya dönerek. Nynaeve, onun yaralarını mı, yoksa Mat'in nerede olduğunu mu kastettiğini bilemiyordu. Rand çantadan otuz santim yüksekliğinde iki biblo çıkardı; bilge görünüşlü, sakallı bir adam ve aynı ölçüde bilge, dingin bir kadın. İkisi de akıcı cüppeler içindeydi ve berrak, kristal birer küre kaldırıyordu. Rand'ın onları nasıl kaldırdığına bakarak, göründüklerinden ağırdılar. "Ben isteyene kadar benim için bunları saklamanı istiyorum, Nynaeve," Bir eli kadın figürünün üzerinde, duraksadı. "Ve senin için. Onları kullandığımda sana ihtiyacım olacak. Onları kullandığımız zaman. Ben o adamların icabına baktıktan sonra. İlk iş o olmalı."

"Onları kullanmak mı?" diye sordu Nynaeve kuşkuyla. Neden birini öldürmek öncelikli olacaktı ki? Ama önemli olan soru bu değildi. "Ne için? Onlar *ter'angreal* mi?"

Rand başını salladı. "Bununla, bir kadın için yapılmış en büyük *sa'angreal*'e dokunabilirsin. Anladığım kadarıyla Tremalking'de gömülü kalmış, ama bu önemli değil." Eli adam figürüne gitti. "Bununla, onun eril ikizine dokunabilirim. Bir zamanlar... biri... bana o *sa'angreal*'leri kullanan bir erkek ve bir kadının Karanlık Varlık'a meydan okuyabileceğini

söylemişti. Bir gün bunun için kullanılmaları gerekebilir, ama bu arada, Kaynak'ın eril yarısını temizlemeye yeteceklerini umuyorum."

"Eğer yapılabiliyorsa, Efsaneler Çağı'nda yapmazlar mıydı?" dedi Lan sessizce. Tıpkı kınından kayan kılıç gibi sessiz. "Bir kez, onu incitebileceğimi söylemiştin." Sesinin daha da sertleşmesi imkânsız görünüyordu, ama sertleşti. "Onu öldürebilirsin, koyun çobanı." Ve sesi, buna izin vermeyeceğini açıkça ifade ediyordu.

Rand Lan'in soğuk mavi bakışlarını aynı ölçüde soğuk gözlerle karşıladı. "Neden yapmadıklarını bilmiyorum. Nedeni umurunda değil. Denenmesi gerek."

Nynaeve alt dudağını ısırdı. Rand'ın bunu herkesi ilgilendiren bir mesele yaptığını düşünüyordu –şahsi olandan kamusal olana kaymak, hangisinin hangisi olduğuna karar vermek bazen başını döndürüyordu– ama Lan'in haddini aşıp konuşmuş olması umurunda değildi. O açıdan kötüydü, ama Nynaeve sözünü sakınmayan erkeklerden hoşlanırdı. Düşünmesi gerekiyordu. Kararı hakkında değil. Kararını vermişti zaten. Nasıl yapacağı hakkında. Rand hoşlanmayabilirdi. Lan kesinlikle hoşlanmayacaktı. Eh, erkekler her zaman kendi istedikleri olsun isterdi. Bazen her zaman istediklerini elde edemeyeceklerini öğretmeniz gerekirdi onlara.

"Bence harika bir fikir," dedi. Tam olarak yalan sayılmazdı. Seçeneklerle karşılaştırıldığında *gerçekten* harikaydı. "Ama neden bir hizmetkâr kadın gibi burada oturup senin çağrını bekleyeyim, anlamıyorum. Yaparım, ama hep beraber gideriz."

Haklıydı. Hiç hoşlanmadılar.

12
Kışın Bir Zambak

Eğilirken bir başka hizmetkâr adam burun üstü düşecek gibi oldu ve Elayne Saray koridorunda süzülürken içini çekti. En azından, süzülmeye çalışırken. Andor'un Kız-Veliahtı, görkemli ve dingin. Koşmak istiyordu, ama denese bile koyu mavi etekleri ayağına takılırdı muhtemelen. Tıknaz adamın iri iri açılmış gözlerinin onu ve yanındakileri izlediğini hissedebiliyordu neredeyse. Önemsiz bir durum, yakında geçer; terliğine kaçmış kum tanesinden farksız. *Rand herkes-için-neyin-en-iyisi-olduğunu-bildiğini-sanan lanet al'Thor sırtıma kaçmış meşeuyuzundan farksız!* diye düşündü. Bu sefer de ondan kaçmayı başarırsa!..

"Sakın unutma," dedi kararlılıkla. "Casuslar, çatalkök ya da o tür şeyler hakkında hiçbir şey bilmeyecek!" İhtiyaç duyduğu son şey Rand'ın onu "kurtarmaya" karar vermesiydi. Erkekler bu tür saçmalıkları yapıyordu; Nynaeve buna "göğsündeki kıllarla düşünmek" adını veriyordu. Işık, muhtemelen Aielleri ve Saldaealıları şehre geri getirmeye kalkardı! Saray'ın içine! İtiraf etmek ne kadar acı olsa da, bunu yapmaya kalksa, iç savaş çıkarmadan onu durdurması imkânsızdı, belki iç savaş bile yeterli olmayabilirdi.

"Bilmesi gerekmeyen şeyleri söylemiyorum ona," dedi Min, diz kırarken kırmızı kahverengi yer seramiklerinin üzerine devrilecekmiş gibi görünen iri gözlü, leylek görünüşlü hizmetkâr kadına kaşlarını çatarak. Elayne Min'i yan yan süzerken, pantolon giydiği zamanları hatırladı ve bunu bir kez daha deneyip deneyemeyeceğini merak etti. Etekten daha rahat oldukları kesindi. Ama topuklu botlar olmaz, diye karar verdi sağduyuyla. O botlar Min'i neredeyse Aviendha kadar uzun boylu yapıyordu, ama o botların içinde Birgitte bile salınmadan yürüyemiyordu ve Min'in dar

pantolonu ve kalçalarını örtmeyen ceketi ile birlikte, tam anlamıyla utanç verici görünüyorlardı.

“Ona yalan mı söylüyorsun?” Aviendha’nın sesinde kuşku vardı. Omuzlarındaki koyu renk eşarbı düzeltmesi bile onaylamazlık ifade ediyordu. Elayne’in arkasından dik dik Min’e baktı.

“Elbette hayır,” diye yanıt verdi Min keskin bir sesle, dik bakışlarla karşılık vererek. “Gerekli olmadığı sürece söylemiyorum.” Aviendha güldü, sonra güldüğüne şaşırmış göründü ve taştan bir ifade oturttu yüzüne.

Bu kadınları ne yapacaktı? Birbirlerinden hoşlanmak *zorundaydılar.* Bu şarttı. Ama iki kadın karşılaştıklarından beri birbirlerine, küçük bir odaya kapatılmış iki yabancı kedi gibi bakıp duruyordu. Ah, her şeyi kabul etmişlerdi –aslında seçenek yoktu, hiçbiri adamı bir daha ne zaman eline geçireceğini bilemezken değil– ama Elayne birbirlerine bir daha ne kadar iyi hançer kullandıklarını göstermeyeceklerini umuyordu. Kayıtsızca, herhangi bir tehdit ima etmeden, ama açık açık göstermişlerdi. Diğer yandan, Min’in üzerinde taşıdığı hançer sayısı Aviendha’yı epey etkilemişti.

Ayaklı şamdanlar için yüksek lamba şişeleri ile dolu bir tepsi taşıyan, uzun boylu ve sıska bir genç adam, Elayne geçerken eğildi. Ne yazık ki öyle dikkatli bakıyordu ki tepsiye dikkat etmeyi unuttu. Koridor seramikler üzerinde kırılan camların çatırtısı ile doldu.

Elayne yine içini çekti. Herkesin yeni düzene bir an önce alışacağını umdu. Bütün o bakışların tek hedefi o değildi elbette, Aviendha da değildi, bazılarının sebebi olsa bile Min de değil. Hayır, hizmetkârların gözlerinin faltaşı gibi açılmasına, ayaklarının takılmasına sebep olan, hemen arkalarından takip eden Caseille ve Deni idi. Artık Elayne’in sekiz koruması vardı ve uyandığı zaman o ikisi kapısında nöbet bekliyordu.

Büyük olasılıkla o açık ağızların bazılarının sebebi Elayne’in peşinden gelen Askerler olması, özellikle de kadın olmalarıydı. Buna henüz kimse alışamamıştı. Ama Birgitte formalite icabıymış gibi görünmelerini sağlayacağını söylemişti ve dediğini yapmıştı. Önceki gece Elayne’in dairesinden çıkar çıkmaz Saray’daki her terziyi ve şapkacıyı işe koşmuş olmalıydı. Kadınların her biri, geniş siperliğine uzun, beyaz bir tüy yatırılmış parlak kırmızı şapka ve kar beyazı dantel kenarlı, üzerinde gösterişli Beyaz Aslanlar dizilmiş geniş, kırmızı kuşak takmıştı. Beyaz manşetli kızıl ceketleri ipektendi ve kesimi biraz değiştirilerek üstlerine daha iyi oturması sağlanmıştı. Ceketler neredeyse dizlerine geliyordu ve altında dış kenarlarında beyaz birer çizgi uzanan kızıl pantolonlar vardı.

Bilekleri, yakaları beyaz dantellerle doluydu ve siyah çizmeleri parlayana dek cilalanmıştı. Oldukça havalı görünüyorlardı, dingin bakışlı Deni bile birazcık kasılıyordu. Elayne, altın işlemeli kılıç kemerleri ve kınları, lake kaplı miğferleri ve plaka zırhları hazır olduğunda daha da gururlanacaklarını tahmin ediyordu. Birgitte plaka zırhları kadınların vücut hatlarına göre yaptırıyordu ve Elayne işte bunun Saray zırhçısının gözlerini yuvalarından uğratacağını düşünüyordu.

O anda, Birgitte yirmi korumayı tamamlamak için kadınları sorgulamakla meşguldü. Elayne onun yoğunlaştığını ve fiziksel aktivite olmadığını hissedebiliyordu, bu yüzden bu işte uğraşıyor olmalıydı. Kitap okumuyorsa ya da taş oynamıyorsa, Birgitte nadiren görevlerinden zaman çalıp kendine ayırırdı. Elayne yirmi koruma ile yetineceğini umuyordu. Birgitte'in, çok geç olana kadar bağı maskelediğini fark etmeyecek kadar meşgul olduğunu umuyordu. Çözüm Vandene'e sorduğu basit bir soruda yatarken, onun hissetmesini istemediği şeyleri hissedeceği hakkında o kadar endişelendiğini düşünmek! Yanıt, Aes Sedai olmak konusunda, özellikle de diğer Aes Sedailerin çok doğal karşıladığı konularda ne kadar az şey bildiğini hatırlatan hüzün verici bir bilgi olmuştu. Görünüşe göre, bir Muhafızı olan bütün Aes Sedailer nasıl yapılacağını biliyordu, evlenmeyenler bile.

Bazı şeylerin nasıl ortaya çıktığı tuhaftı. Korumalar olmasa, hem onlardan, hem de Birgitte'ten nasıl kaçınacağını merak ediyor olmasa, sormak asla aklına gelmezdi ve maskeleme işini asla zamanında öğrenemezdi. Korumalarından yakın bir zamanda kaçınmayı planladığından değil, ama önceden hazırlıklı olmak en iyisiydi. Birgitte onun ve Aviendha'nın şehirde, gece *ya da* gündüz, yalnız başlarına dolaşmalarına bir daha asla izin vermezdi.

Nynaeve'in kapısına geldiklerinde Birgitte'i tamamen aklından çıkardı. Bağı son ana kadar maskelememek gerektiği dışında. Rand o kapının arkasındaydı. Rand bazen kafasını öyle dolduruyordu ki, hikâyelerdeki, bir erkek yüzünden aklını duvarın arkasına atan aptal kadınlar gibi mi davranmaya başladığını merak ediyordu. Her zaman o hikâyelerin erkekler tarafından yazılmış olması gerektiğini düşünmüştü. Yalnız, bazen Rand gerçekten de akılsız gibi hissetmesine sebep oluyordu. En azından fark etmiyordu, Işık'a şükür.

"Burada bekleyin ve kimseyi içeri sokmayın," diye emretti Asker kadınlara. Rahatsız edilmeyi ve dikkat çekmeyi göze alamazdı. Şansı varsa,

korumaları yeni olduğu için kimse o güzel üniformaların ne anlama geldiğini bilmiyor olurdu. “İşim yalnızca birkaç dakika sürecek.”

Sertçe, kollarını göğüslerine yaslayarak selam verdiler ve kapının iki yanında pozisyon aldılar. Caseille’in taş gibi bir suratla, elini kılıcının kabzasına koyarak ve Deni uzun sopasını iki eline alıp hafifçe gülümseyerek. Elayne kadının, Min’in onu buraya gizli âşığı ile buluşması için getirdiğini düşündüğünden emindi. Caseille’in de aynı fikirde olduğunu tahmin ediyordu. İki kadının önünde gerektiği kadar gizli davranmamışlardı; kimse Rand’ın ismini söylememişti, ama “o adam” lafları gereğinden fazla geçmişti. En azından ikisi de bir bahane ile gidip Birgitte’e raporlamaya kalkmamıştı. Eğer Elayne’in korumalarıysa, o zaman *onun* korumalarıydılar, Birgitte’in değil. Yalnız, bağı fazla erken maskelerse Birgitte’in girmesini engellemezlerdi.

Ve saçmalıyordu, bunu fark etti. Her gece düşlediği adam o kapının diğer yanındaydı ve o ahmağın teki gibi oracıkta duruyordu. Öylesine çok beklemişti, öylesine çok istemişti ve şimdi korkuyordu neredeyse. Bu işin yolunda gitmemesine izin vermeyecekti. Bir çabayla kendini topladı.

“Hazır mısın?” Sesi umduğu kadar güçlü değildi, ama en azından titremedi. Tilki boyunda kelebekler midesinde çırpınıyordu. Uzun süredir olmamıştı bu.

“Elbette,” dedi Aviendha, ama ilk önce yutkunmak zorunda kaldı.

“Ben hazırım,” dedi Min hafifçe.

Kapıyı çalmadan girdiler ve kapıyı telaşla arkalarından kapattılar.

Onlar daha odanın ortasına gelmeden Nynaeve iri iri gözlerle ayağa fırladı, ama Elayne ne onu, ne Lan’i fark etti. Oda Muhafız’ın piposunun tatlı kokusu ile doluydu. Rand gerçekten oradaydı; orada olacağına inanmak güç gelmişti. Min’in tarif ettiği o korkunç kılık gitmişti, yalnızca pejmürde kıyafetler ve kaba eldivenler kalmıştı ve Rand... çok güzeldi.

O da onu görünce ayağa fırladı, ama daha tam olarak doğrulamadan sendeledi, iki eliyle masayı kavradı ve öğürmeye başladı. Elayne Kaynak’a kucak açtı ve ona doğru bir adım attı, sonra durdu ve kendini Kaynak’ı salıvermeye zorladı. Şifa yeteneği pek azdı; hem Nynaeve de onun kadar hızlı hareket etmişti, aniden *saidar*’ın parıltısına sarınarak ellerini Rand’a doğru uzatmıştı.

Rand elini sallayarak geriledi. “Senin Şifa verebileceğin bir şey değil, Nynaeve,” dedi kabaca. “Her durumda, tartışmayı sen kazandın gibi görünüyor.” Yüzü duygularını saklayan katı bir maskeydi, ama gözleri

Elayne'e onu içine çekiyor gibi geldi. Aviendha'yı da. Bunun kendisini memnun ettiğini hissedince şaşırdı. Böyle olacağını ummuştu, kız kardeşinin hatırına başarabileceğini ummuştu ve şimdi hiç de başarması gerekmemişti. Rand için doğrulmak, gözle görülür bir çaba isteyen bir şeydi; bakışlarını ondan ve Aviendha'dan koparmak da öyle, ama ikisini de saklamaya çalıştı. "Gitme zamanı geldi de geçti bile, Min," dedi.

Elayne'in ağzı açık kaldı. "Benimle, bizimle *konuşmadan* çekip gidebileceğini mi düşünüyorsun?" demeyi başardı.

"Erkekler!" diye nefes verdi Min ve Aviendha neredeyse bir ağızdan ve şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. Telaşla kavuşturdukları kollarını indirdiler. Bir an, her konudaki farklılıklarına rağmen, tiksinti içindeki kadınlar olarak birbirlerinin aynadaki yansıması gibi görünmüşlerdi.

"Cairhien'de beni öldürmeye çalışan adamlar burada olduğumu öğrenirlerse bu sarayı moloz yığınına dönüştürürler." dedi Rand sessizce. "Belki şüphelenseler bile. Sanırım Min Asha'manlar olduğunu söylemiştir size. Hiçbirine güvenmeyin. Belki üç kişi dışında. Damer Flinn, Jahar Narishma ve Eben Hopwil. Onlara güvenebilirsiniz belki. Kalanlara gelince..." Farkında değilmiş gibi, eldivenli ellerini yanlarında yumruk yaptı. "Bazen kılıç elinde döner, ama yine de bir kılıca ihtiyacım var. Siz kara ceketli adamlardan uzak durun, o kadar. Bakın, konuşmak için zaman yok. Hemen gitsem en iyisi." Elayne yanılmıştı. Tam olarak düşlediği gibi değildi. Bazen onda bir çocuksuluk oluyordu, ama o özelliği kavrulup gitmişti sanki. Bunun için üzülüyordu. Onun üzüldüğünü, üzülebildiğini sanmıyordu.

"Bir konuda haklı," dedi Lan piposunun sapının üzerinden, aynı türden bir sessizlikle. Hiç çocuk olmamış gibi görünen bir başka adam. Alnındaki örgü sicimin altındaki gözleri mavi buz parçaları gibiydi. "Onun yakınındaki herkes büyük tehlike altında. Herkes." Bir sebepten, Nynaeve hıhladı. Sonra elini masanın üzerindeki şişkin torbaya koydu ve gülümsedi. Ama bir an sonra gülümsemesi soldu.

"Birincil-kardeşim ve ben tehlikeden korkuyor muyuz?" diye sordu Aviendha, yumruklarını kalçalarına dayayarak. Şalı omuzlarından kayıp yere düştü, ama Aviendha farkına bile varmamış göründü. "Bu adamın bize karşı *toh*'u var, Aan'allein; bizim de ona karşı *toh*'umuz var. Bu iş çözülmeli."

Min ellerini açtı. "*Toh*'ların bununla ne ilgisi var, bilmiyorum, ama sen onlarla konuşana kadar hiçbir yere gitmiyorum, Rand!" Aviendha'nın öfkeli

bakışlarını fark etmemiş gibi yaptı.

Rand içini çekerek masanın köşesine dayandı ve eldivenli parmaklarını boynuna kadar gelen koyu, kızıl buklelerden geçirdi. Kendi kendine tartışıyor gibi görünüyordu.

"'*Sul'dam* ve *damane*'ler size kaldığı için üzgünüm," dedi sonunda. Gerçekten de üzgün gibiydi, ama o kadar da değil; soğuğa üzülüyor da olabilirdi. "Taim'in onları yanınızda olduğunu düşündüğüm Aes Sedailere teslim etmesi gerekiyordu. Ama sanırım herkes böyle bir hata yapabilir. Belki Nynaeve'in buraya topladığı bütün o Bilgelerin ve Bilge Kadınların Aes Sedai olduğunu sanmıştır." Gülümsemesi sessizdi. Gözlerine dokunmadı.

"Rand," dedi Min alçak bir sesle, uyarırcasına.

Rand, anlamamış gibi, sorarcasına ona bakma cüretini gösterdi. Ve sözlerine devam etti. "Her neyse, onları... diğer Aes Sedailere, Egwene'in yanındakilere teslim edene kadar bir avuç kadını tutmaya yetecek kadar Bilge Kadınınız var gibi. İşler hiç de beklediğin gibi gitmiyor, değil mi? Elaida'dan kaçan birkaç Aes Sedai'nin Beyaz Kule'ye karşı bir isyana dönüşebileceği kimin aklına gelirdi? Hem de Amyrlin olarak Egwene ile! Ve ordusu olarak da Kızıl El Birliği. Sanırım Mat bir süre orada kalabilir." Bir sebepten gözlerini kırpıştırdı, alnına dokundu, sonra aynı sinir bozucu, kayıtsız sesle devam etti. "Eh. Sonuçta, olaylar tuhaf gelişmiş. Bu şekilde devam ederse, Kule'deki dostlarımın ortaya çıkacak cesareti topladığını görsem şaşırmam."

Elayne tek kaşını kaldırarak Nynaeve'e baktı. Bilgeler ve Bilge Kadınlar? Birlik Egwene'in ordusu ve Mat yanında? Nynaeve'in gözlerini iri iri açarak masum görünmeye çalışması, kapıya çivilenmiş suçlu ilanından farksızdı. Elayne fark etmeyeceğini düşündü. Egwene'e gitmeye ikna edilebilirse, Rand gerçeği yakında öğrenirdi zaten. Her durumda, Rand'a açacak daha önemli meseleleri vardı. Adam ne kadar kayıtsız konuşmayı başarırsa başarsın saçmalıyordu, dikkatlerini dağıtacağını umarak yutabilecekleri yemler atıyordu.

"İşe yaramaz, Rand." Elayne parmağını ona sallamamak için ellerini eteklerinde tuttu. Ya da yumruğunu; hangisini sallayacağından emin değildi. *Diğer* Aes Sedailer? *Gerçek* Aes Sedailer demek üzereydi. Buna nasıl *cüret* ederdi? Kule'deki *dostları!* Alviarin'in tuhaf mektubuna hâlâ inanıyor olabilir miydi? Serin, kararlı, sağlam ve saçmalık kabul etmeyen bir sesle konuştu. "Bunların hiçbirinin önemi yok, şu anda değil. Asıl konuşmamız

gereken sen, Aviendha, Min ve ben. Ve konuşacağız. *Hepimiz* konuşacağız Rand al'Thor ve konuşana kadar Saray'dan ayrılmayacaksın!"

Rand uzun süre, yüzündeki ifade hiç değişmeden ona bakmakla yetindi. Sonra işitilir bir biçimde nefes aldı ve yüzü granite döndü. "Seni seviyorum, Elayne." Duraksamadan devam etti, yıkılmış bir barajın suları gibi çağlarcasına konuştu. Ve taştan bir suratla. "Seni seviyorum, Aviendha. Seni seviyorum, Min. Ve diğer ikisinden kıl payı fazla değil. İçinizden birini değil, üçünüzü birden istiyorum. Durum bu. Ben zamparanın tekiyim. Şimdi arkanıza bakmadan gidebilirsiniz. Zaten delilik bu. Ben kimseyi sevmeyi göze alamam!"

"Rand al'Thor," diye ciyakladı Nynaeve, "bu ağzından çıktığını duyduğum en korkunç şey! *Üç* kadına onları sevdiğini söylemek! Sen zamparadan da *betersin!* Hemen özür dile!" Lan piposunu ağzından çekmiş, Rand'a bakakalmıştı.

"Seni seviyorum, Rand," dedi Elayne basitçe, "ve sen teklif etmiş olmasan da, seninle evlenmek istiyorum." Hafifçe kızardı, ama fazla zaman geçmeden çok daha cüretkâr olmayı düşünüyordu, bu yüzden fark edeceğini sanmıyordu. Nynaeve'in ağzı oynadı, ama ses çıkmadı.

"Yüreğim ellerinde, Rand," dedi Aviendha, ismi nadir ve kıymetli bir şeymiş gibi telaffuz ederek. "Birincil-kardeşimi ikna edebilirsen senin için gelin çelengi yaparız." O da kızardı ve eğilip şalını kaldırarak ve kollarında düzelterek saklamaya çalıştı bunu. Aiel geleneklerine göre, bütün bunların hiçbirini söylememeliydi. Nynaeve sonunda bir ses çıkardı. Ciyakladı.

"Seni sevdiğimi hâlâ anlamamışsan," dedi Min, "kör, sağır ve ölüsün demektir!" O kesinlikle kızarmadı; kara gözlerinde yaramaz bir ışıltı vardı ve kahkaha atmak üzere gibi görünüyordu. "Evliliğe gelince, eh, bunu üçümüz kendi aramızda halletmeliyiz. İşte!" Nynaeve örgüsünü iki eliyle kavradı ve burnundan derin derin nefesler alarak çekmeye başladı. Lan piposunun içini dikkatle incelemeye başlamıştı.

Rand üçünü, daha önce hiç kadın görmemiş ve ne olduklarını merak ediyormuş gibi inceledi. "Hepiniz delirmişsiniz," dedi sonunda. "Herhangi birinizle evlenebilirdim –hepinizle, Işık bana yardım etsin!– ama olamaz ve siz bunu biliyorsunuz." Nynaeve başını iki yana sallayarak sandalyeye çöktü. Kendi kendine mırıldanıyordu, ama Elayne'in anlayabildiği tek şey Kadın Kurulu'nun dillerini yutacağı hakkında bir şeylerdi.

"Konuşmak istediğimiz başka bir şey var," dedi Elayne. Işık, Min ve Aviendha kurabiyelere bakıyor gibi görünüyorlardı! Bir çabayla kendi

gülümsemesini biraz daha az... hevesli... yaptı. “Benim dairemde, sanırım. Nynaeve ile Lan’i rahatsız etmenin gereği yok.” Daha doğrusu, işitirse Nynaeve’in onları durduracağından korkuyordu. Aes Sedai meselelerine gelince kadın yetkesini kullanmaya pek hevesli oluyordu.

“Evet,” dedi Rand yavaşça. Sonra, tuhaf bir şekilde, ekledi, “Kazandığını söyledim, Nynaeve. Seni yine görmeden gitmeyeceğim.”

“Ah!” Nynaeve irkildi. “Evet. Elbette olmaz. Ben onun büyümesini izledim,” diye geveledi, hastalıklı gülümsemesini Elayne’e çevirerek. “En baştan itibaren. İlk adımlarını izledim. Benimle uzun uzun sohbet etmeden gidemez.”

Elayne kuşkuyla süzdü onu. Işık, yaşlı bir dadı gibi konuşuyordu. Gerçi Lini asla gevelemezdi. Lini’nin hayatta ve iyi olduğunu umdu, ama ikisi de olmadığından çok korkuyordu. Nynaeve neden bu şekilde gevezelik edip duruyordu? Kadın bir şey peşindeydi ve halletmek için konumunu kullanmayacaksa, yanlış olduğu onun bile bildiği bir şeydi.

Aniden Rand, çevresindeki hava ışıldıyormuş gibi dalgalanmaya başladı ve Elayne’in kafasındaki başka her şey uçup gitti. Bir an sonra Rand... başka biri oldu; daha kısa boylu, daha kalın, kaba ve vahşi. Ve öyle itici görünüyordu ki, Elayne onun Kaynak’ın eril yarısını kullandığını düşünemedi bile. Yağlı, siyah saçları kıllı siğillerle dolu sağlıksız ve solgun bir surata sarkıyordu. Kocaman burnunun altında, her an salyalar akıtmaya başlayabilirmiş gibi görünen kalın, gevşek dudaklar vardı. Rand, onların kendisine bakmasına dayanamazmış gibi gözlerini sıkı sıkı yumdu ve sandalyenin kollarını kavrayarak yutkundu.

“Hâlâ güzelsin, Rand,” dedi Elayne nazikçe.

“Ha!” dedi Min. “O surat bir keçiyi bile bayıltır!” Eh, bayıltırdı, ama öyle dememeliydi.

Aviendha kahkaha attı. “İyi bir mizah anlayışın var, Min Farshaw. O yüz bir keçi *sürüsünü* bayıltır.” Ah, Işık, gerçekten bayıltırdı! Elayne tam zamanında kıkırtısını bastırdı.

“Kimsem oyum,” dedi Rand, sandalyeden doğrularak. “Yalnız, siz görmüyorsunuz.”

Deni Rand’ın yeni halini gördüğünde, tıknaz kadının yüzündeki çarpık gülümseme solup gitti. Caseille’in ağzı açık kaldı. *Gizli âşıklar hakkındaki düşünceler buraya kadar,* diye düşündü Elayne, kendi kendine gülerek. Ayak sürüyerek ve surat asarak aralarında yürürken Rand’ın Asker kadınlar kadar çok dikkat çektiğinden emindi. Kim olduğundan kimse

şüphelenmiyordu. Koridorlardaki hizmetkârlar muhtemelen bir suçtan tutuklandığını düşünüyorlardı. Suçlu gibi göründüğü kesindi. Caseille ve Deni de aynı fikirdeymiş gibi, sert bakışlarını ondan ayırmıyorlardı.

Rand'ı içeri alırken onları dışarıda bırakmayı düşündüğünü fark ettiklerinde Asker kadınlar itiraz edecek oldular. Aniden Rand'ın görünüşü gülünç gelmemeye başlamıştı sanki. Caseille'in ağzı inceldi ve Deni'nin geniş yüzüne inatçı bir hoşnutsuzluk oturdu. Neredeyse Elayne'in Büyük Yılan yüzüğünü burunlarının altında sallaması gerekti, ancak o zaman kaş çatarak kapının yanında pozisyon aldılar. Elayne kapıyı yavaşça kapatarak o kaş çatışları dışarıda bıraktı, ama aslında kapıyı çarpmak geliyordu içinden. Işık, adam biraz daha *az* tatsız bir kılık seçebilirdi.

Ona gelince, Rand doğrudan kakmalı masaya gitti ve yaslandı. Çevresindeki hava ışıldadı ve bir kez daha kendisi oldu. Ellerinin arkasındaki Ejder başları kızıl altın pırıldıyordu. "Bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldandı boğuk bir sesle, duvarın dibindeki uzun yan masanın üzerinde duran uzun boyunlu gümüş sürahiyi fark edince.

Elayne'e, Min'e ya da Aviendha'ya bakmadan titrek bacaklar üzerinde o tarafa yürüdü, gümüş bir şarap kadehini doldurdu ve tek bir uzun yudumda yarısını içti. O tatlı, baharatlı şarap kahvaltısı götürülürken orada bırakılmıştı. Buz gibi soğumuş olmalıydı. Elayne'in dairesine bu kadar çabuk döneceği beklenmemişti, şöminedeki ateş küllerle örtülmüştü. Ama Elayne'in gördüğü kadarıyla Rand şarabı ısıtmak için hiçbir şey yapmadı. En azından buhar görebilirdi. Hem, neden yönlendirerek çağırmak yerine şaraba yürümüştü ki? Hep yaptığı bir şeydi bu, şarap kadehlerini ve lambaları hava akışları üzerinde uçururdu.

"Sen iyi misin, Rand?" diye sordu Elayne. "Demek istediğim, hasta mısın?" Onun nasıl bir hastalığa yakalanmış olabileceğini düşünürken midesi burkuldu. "Nynaeve..."

"Olabileceğim kadar iyiyim," dedi Rand dümdüz bir sesle. Yüzünü onlara dönmeden. Kadehi boşaltıp bir daha doldurdu. "Şimdi, Nynaeve'in işitmesini istemediğiniz ne var?"

Elayne'in kaşları kalktı ve Aviendha ve Min'le bakıştı. Hileyi *o* görmüşse Nynaeve *kesinlikle* görmüş olmalıydı. Gitmelerine neden izin vermişti? Ve Rand nasıl görmüştü? Aviendha şaşkın şaşkın başını iki yana salladı. Min de aynısını yaptı, ama onun yüzünde, zaman zaman bu tür şeyleri beklemek gerektiğini söyleyen bir sırıtış vardı. Elayne içinde bir sancı hissetti –tam olarak kıskançlık değil; onlar için kıskançlık söz konusu

değildi–, yalnızca Min Rand'la bu kadar çok zaman geçirdiği ve kendisi geçiremediği için sinirleniyordu. Eh, eğer sürpriz istiyorsa...

"Seninle Muhafız bağı kurmak istiyoruz," dedi, eteğini düzelterek bir sandalyeye otururken. Min masanın kenarına ilişip bacaklarını sarkıttı, Aviendha bağdaş kurarak halıya oturdu ve kalın, yünlü eteklerini dikkatle açtı. "Üçümüz birden. İlk önce sormak âdettendir."

Rand hızla döndü, kupasındaki şarabı saçtı, o düzeltemeden sürahiden daha fazlası döküldü. Bir küfür mırıldanarak telaşla halıya yayılan ıslaklıktan uzaklaştı ve sürahiyi tepsiye koydu. Kaba ceketinin önünde kocaman, ıslak bir leke belirmişti ve boş eliyle kara şarap damlalarını silkelemeye çalışıyordu. Çok tatminkâr.

"Siz gerçekten delirmişsiniz," diye hırladı. "Beni neyin beklediğini biliyorsunuz. Bağ kurduğum herhangi biri için bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz. Delirmesem bile, o kadının benim ölümümü tecrübe etmesi gerekecek! Hem, ne demek üçünüz birden? Min yönlendiremez. Zaten Alanna Mosvani sizden erken davrandı ve o sormaya zahmet etmedi. O ve Verin İki Nehir'den bazı kızları Beyaz Kule'ye götürüyorlardı. Onunla bağ kuralı aylar oldu."

"Ve bunu benden sakladın, öyle mi, seni yün kafalı koyun çobanı?" diye sordu Min. "Bilseydim!.." Beceriyle kol yeninden ince bir hançer çıkardı, ona dik dik baktı ve surat asarak yerine koydu. Bu tedavi Alanna kadar Rand için de zor olurdu.

"Gelenekleri ihlal etmişler," dedi Aviendha, yarı sorgularcasına. Halının üzerinde kıpırdandı ve kemer bıçağını yokladı.

"Hem de çok," diye yanıt verdi Elayne sertçe. Bir Aes Sedai'nin bunu *herhangi* bir adama yapması iğrençti. Alanna'nın bunu *Rand'a* yapması!.. Cıva gibi mizacı ve cıva gibi öfkesi ile, o esmer, hararetli Yeşil Aes Sedai'yi hatırlıyordu. "Alanna'nın Rand'a, bir *ömür boyu* ödeyemeyeceği kadar *toh*'u oldu! Bize de. Ödemese bile, onu elime geçirdiğimde yalnızca *öldürdüğümü* dileyecek!"

"*Biz* onu elimize geçirdiğimizde," dedi Aviendha, vurgulamak için başını sallayarak.

"Demek öyle." Rand şarabının içine baktı. "Bunun bir anlamı olmadığını görüyorsunuz. Ben... sanırım Nynaeve'in yanına dönsem iyi olacak. Geliyor musun, Min?" Ona söyledikleri şeye rağmen, gerçekten inanmamış gibi, Min onu terk edebilirmiş gibi konuşmuştu. Bundan korkuyormuş gibi değil, pes etmiş gibi.

“Bir anlamı var,” dedi Elayne ısrarla. Ona doğru eğildi, söylediklerini iradesinin gücüyle kabul ettirmeye çalıştı. “Bir bağ seni bir başkasına karşı korumuyor. Aes Sedailer, *gelenekler* yüzünden aynı adamla bağ kurmuyorlar, Rand, çünkü onu *paylaşmak* istemiyorlar, yapılamadığından değil. Ve bu Kule kanununa aykırı da değil.” Elbette, bazı gelenekler kanun kadar kuvvetliydi, en azından Aes Sedailerin gözlerinde. Nynaeve Aes Sedai geleneklerini ve vakarını korumak konusunda her gün daha fazla söylenip duruyordu. Bunu öğrendiği zaman muhtemelen patlayıp çatıyı indirecekti. “Eh, biz seni paylaşmayı *istiyoruz!* Sen kabul edersen, *paylaşacağız*.”

Ne kadar kolay söylemişti! Bir zamanlar söyleyemeyeceğinden emindi. Aviendha’yı Rand’ı sevdiği kadar sevdiğini fark edene dek. Yalnızca, farklı bir şekilde seviyordu. Min’i de; birbirlerini kardeş edinmiş olmasalar da, bir başka kız kardeş gibi. Fırsat bulursa, Rand’a dokunduğu için Alanna’yı tepeden tırnağa kamçılayacaktı, ama Aviendha ve Min farklıydı. Onlar onun bir parçasıydı. Bir açıdan, onlar Elayne’di ve Elayne onlardı.

Sesini yumuşattı. “Soruyorum, Rand. *Biz* soruyoruz. Lütfen bırak da seninle bağ kuralım.”

“Min,” diye mırıldandı Rand, neredeyse suçlarcasına. Min’in yüzündeki bakışları çaresizlik doluydu. “Biliyordun, değil mi? Onları görürsem...” Devam edemeyerek, devam etmek istemeyerek başını iki yana salladı.

“Bağ kurma meselesini, bir saat kadar önce onlar bana anlatana kadar bilmiyordum,” dedi, Rand’ın bakışlarını Elayne’in gördüğü en yumuşak bakışlarla karşılayarak. “Ama onları bir daha gördüğünde neler olacağını biliyordum, umut ediyordum. Bazı şeylerin olması gerek, Rand. Olması şart.”

Rand şarap kadehinin içine bakarken dakikalar saatler gibi uzadı ve sonunda kadehi tepsiye bıraktı. “Tamam,” dedi sessizce. “Bunu istemediğimi söyleyemem, çünkü istiyorum. Işık kavursun beni! Ama bedeli düşünün. Ödeyeceğiniz bedeli düşünün.”

Elayne’in bedeli düşünmesine gerek yoktu. Baştan beri biliyordu, onun da anladığından emin olmak için Aviendha ile tartışmıştı. Min’e açıklamıştı. İstediğini al ve bedelini öde, derdi eski deyim. Hiçbirinin bedeli düşünmesine gerek yoktu; biliyorlardı ve ödemeye razıydılar. Ama boşa harcanacak zaman yoktu. Şimdi bile, Rand’ın o bedelin fazla yüksek olduğuna karar vermesi ihtimali vardı. Sanki bu karar ona kalmış gibi!

Kendini *saidar*'a açarak Aviendha ile zincir kurdu, birbirlerine gülümsediler. Kız kardeşi ile zincir kurduğu zaman, birbirlerine dair farkındalıklarının artması, duygularının ve fiziksel hislerinin mahrem bir şekilde paylaşılması bir zevk oluyordu. Yakında Rand ile paylaşacakları şeye çok benziyordu. Bunu dikkatle araştırmış, her açıdan incelemişti. Aiellerin kardeş edinme örgülerinden öğrendikleri çok yardımcı olmuştu. Bu fikir aklına ilk kez o törende gelmişti.

Dikkatle Ruh ördü, yüzden fazla iplikten bir akış, her iplik dikkatle yerleştirilmiş ve örgüyü yerde oturan Aviendha'nın üzerine, sonra masanın kenarında oturan Min'in üzerine yerleştirdi. Bir açıdan, iki ayrı örgü değildiler. Kusursuz bir benzerlikle parlıyorlardı ve birine bakarken diğerini de görüyordu sanki. Kardeş edinme töreninde kullanılan örgüler değildiler, ama aynı ilkeleri kullanıyorlardı. *Dahil* ediyorlardı; o örgüye dahil olan birine olan, hepsine oluyordu. Örgüler yerine yerleşir yerleşmez, iki kişilik çemberin önderliğini Aviendha'ya aktardı. Örülmüş örgüler kaldı ve Aviendha hemen Elayne'in çevresine aynı örgüleri ördü, sonra yine Min'in çevresine ördü. Örgüler Elayne'inkilere karışarak ayırt edilemez hale geldiler. Sonra Aviendha örgüyü Elayne'e aktardı. Epey egzersiz yaptıktan sonra, artık bunu kolaylıkla yapıyorlardı. Dört, daha doğrusu artık üç örgü vardı, ama hepsi aynı örgüymüş gibi görünüyordu.

Her şey hazırdı. Aviendha, Elayne'in Birgitte'te hissettiği kadar sağlam bir özgüven hissi veriyordu. Min masanın kenarını kavramış, ayak bileklerini kenetlemişti; akışları göremiyordu, ama dudaklarını yaladığında azıcık bozulan kendinden emin bir sırıtışla baktı. Elayne derin derin nefes aldı. Üçü öyle narin bir Ruh örgüsü ile sarılmıştı ki en iyi dantel bile yanında kaba kalırdı. Şimdi, bu bir de işleyeceğine inandığı gibi işlerse.

Her birinden Rand'a doğru ince örgüler uzattı, üç örgüyü bükerek bir yaptı ve Muhafız bağına dönüştürdü. Bunu, bir bebeği battaniyeye bırakırmış gibi, yumuşak bir biçimde Rand'ın üzerine serdi. Ruh örgüsü Rand'ın çevresine, içine yerleşti. Rand gözlerini bile kırpmadı, ama bitmişti. *Saidar*'ı salıverdi. Olmuştu.

Rand ifadesizce onlara baktı ve yavaşça parmaklarını şakaklarına götürdü.

"Ah, Işık, Rand, o acı," diye mırıldandı Min, incinmiş bir sesle. "Hiç bilmiyordum; hiç hayal edememiştim. Nasıl dayanabiliyorsun? Hiç bilmiyormuşsun gibi gelen acılar var, sanki onlarla öyle uzun süre yaşamışsın ki senin bir parçan olmuşlar. Ellerindeki o balıkçıllar;

dağlandıklarını hissedebiliyorsun hâlâ. Kollarındaki o şeyler acıyor! Ve yan tarafın. Ah, Işık, yan tarafın! Neden ağlamıyorsun, Rand? Neden ağlamıyorsun?”

“O *Car’a’carn,*” dedi Aviendha gülerek, “Üç Kat Topraklar’ın kendisi kadar güçlü!” Yüzü gururluydu –ah, öylesine gururlu ki– ama gülerken bile, güneşten kararmış yanaklarından gözyaşları akıyordu. “Altın damarları. Ah, altın damarları. Gerçekten beni seviyorsun, Rand.”

Elayne ona bakakalmıştı, onu kafasının içinde hissediyordu. Gerçekten unuttuğu yaraların acısı. Gerilim ve inanmazlık ve hayret. Ama duyguları kaskatıydı, sertleşmiş çam fidanından bir düğüm gibi, neredeyse taş gibi. Ama ne zaman Min’e, Aviendha’ya ya da ona baksa, araya dolanmış altından damarlar zonkluyor, parlıyordu. Elayne’i *gerçekten* seviyordu. Üçünü de seviyordu. Bu sevinçle gülmek istemesine sebep oldu. Başka kadınlar kuşku duyabilirdi, ama Elayne Rand’ın aşkının gerçekliğini her zaman bilecekti.

“Işık’tan dilerim, ne yaptığınızı biliyorsunuzdur,” dedi Rand alçak sesle. “Işık’tan dilerim siz...” Çam fidanı biraz sertleşti. Rand onların incineceğinden emindi ve şimdiden kendini hazırlıyordu. “Ben... benim artık gitmem gerek. En azından artık sizin iyi olduğunuzu bileceğim; sizin hakkınızda endişelenmem gerekmeyecek.” Aniden sırıttı; gözlerine de ulaşsa neredeyse çocuksu görünecekti. “Nynaeve onunla görüşmeden gittiğimi düşünürse çılgına döner. Birazcık heyecanlanmayı hak etmediğinden değil.”

“Bir şey daha var, Rand,” dedi Elayne ve susup yutkundu. Işık, en kolay kısmın *bu* olacağını sanıyordu.

“Sanırım hazır fırsat bulmuşken Aviendha ve ben konuşmalıyız,” dedi Min telaşla, masadan fırlayarak. “Yalnız kalabileceğimiz bir yerde. Bize izin verirseniz?”

Aviendha halıdan zarifçe kalkarak eteklerini düzeltti. “Evet. Min Farshaw ve ben birbirimizi tanımalıyız.” Şalını düzelterek kuşkuyla Min’i süzdü, ama kol kola çıktılar.

Rand, onların gidişinin planlı olduğunu biliyormuş gibi ihtiyatla izledi onları. Köşeye kıstırılmış kurt gibi. Ama kafasının içindeki o altından damarlar parlıyordu.

“Onların senden aldığı ve benim almadığım bir şey var,” diye başladı Elayne ve kıpkırmızı kesilerek boğulacak gibi oldu. Kan ve küller! Diğer kadınlar bunu nasıl yapıyordu? Dikkatle kafasının içindeki, Rand olan

duygular yığınını ve Birgitte olan yığını inceledi. İkincisinde hâlâ bir değişiklik yoktu. Onu bir mendile sardığını, mendili sıkı sıkı düğümlediğini düşündü ve Birgitte kayboldu. Artık yalnızca Rand vardı. Ve o parlak, altın damarlar. *Kurtköpeği* boyunda kelebekler karnında çırpınıyordu. Sertçe yutkundu ve derin bir nefes aldı. "Düğmelerime yardım etmen gerekecek," dedi titrek bir sesle. "Bu elbiseyi yalnız başıma çıkaramam."

Min Aiel kadınla birlikte koridora çıktığında iki nöbetçi Asker kadın kıpırdandılar ve Min kapıyı kapatırken başka kimsenin çıkmadığını fark edince dimdik oldular.

"Zevki o kadar da kötü *olamaz*," diye mırıldandı tıknaz, uykulu bakışlı kadın kendi kendine, elleri uzun sopasını kavrayarak. Min kadının işitilmek için konuştuğunu sanmıyordu.

"Çok fazla cesaret, çok fazla masumiyet," diye hırladı ince, erkeksi kadın. "Kumandan General bizi bu konuda uyarmıştı." Çelik eldivenli elini aslan başlı kapı mandalına koydu.

"Oraya şimdi girerseniz derinizi yüzebilir," dedi Min tasasızca.

"Onu hiç öfkeliyken gördünüz mü? Bir ayıyı ağlatabilir!"

Aviendha kolunu Min'inkinden kurtardı ve aralarına biraz mesafe koydu. Ama kaşlarını Asker kadınlara çattı. "Kız kardeşimin tek bir adamı idare edebileceğinden kuşkunuz mu var? O bir Aes Sedai ve onda bir aslanın yüreği var. Ve siz onu takip etmeye yemin ettiniz! Onun götürdüğü yere gidersiniz, burnunuzu elbisesinin içine sokmazsınız."

Asker kadınlar uzun uzun bakıştılar. Daha iri olanı omuzlarını silkti. Sırım gibi olanı yüzünü buruşturdu, ama elini kapı mandalından çekti. "O kızı canlı tutmak için yemin ettim," dedi sert bir sesle, "ve bunu yapmaya kararlıyım. Şimdi, siz çocuklar gidip bebeklerinizle oynayın ve bırakın ben işimi yapayım."

Min hançerini çıkarıp Thom Merrilin'in gösterdiği o havalı parmaklarda yuvarlama hareketini yapmayı düşündü. Sırf kadınlara çocuk olmadığını göstermek için. İnce kadın genç değildi, ama saçlarında hiç gri yoktu ve oldukça güçlü görünüyordu. Ve hızlı. Min diğer kadının cüssesinin bir kısmının yağ olduğuna inanmak istiyordu, ama inanmıyordu. İkisinin çevresinde de hale ya da imge göremiyordu, ama ikisi de gerekli olduğunu düşündüğü şeyi yapmaktan kaçınacak kadınlardanmış gibi görünmüyordu. Eh, en azından Elayne'i ve Rand'ı rahat bırakıyorlardı. Belki de hançer gereksizdi.

Göz ucu ile Aiel'in gönülsüzce elini kemer bıçağından çektiğini gördü. Kadın onu bu şekilde taklit etmeyi bırakmazsa, bu Güç'le yapılan hokkabazlıkta ona söylenenden daha fazlası olduğunu düşünmeye başlayacaktı. Diğer yandan, hokkabazlıktan önce başlamıştı. Belki yalnızca benzer şekilde düşünüyorlardı. Rahatsız edici bir fikir. Işık, Rand'ın üçüyle birden evlenmesi konularını konuşurken iyiydi, güzeldi, ama *gerçekten* hangisiyle evlenecekti acaba?

"Elayne gerçekten cesur," dedi Askerlere, "tanıdığım herkesten cesur. Ve aptal değil. Aptal olduğunu düşünüyorsanız, yakında karşısında hata yaparsınız." Kadınlar, fazladan on beş yirmi senenin verdiği avantajla dik dik baktılar ona; sağlam, kayıtsız ve kararlı. Birazdan ona yine gidip oynamasını söylerlerdi. "Eh, konuşacaksak buralarda oyalanamayız, değil mi, Aviendha?"

"Hayır," diye nefes verdi Aiel kadın gergin bir sesle, dik dik Askerlere bakarak. "Burada duramayız."

Asker kadınlar onların gidişine hiç aldırmadılar. Yapacak bir işleri vardı ve bunun Elayne'in arkadaşlarını izlemekle bir ilgisi yoktu. Min kadınların işlerini iyi yaptıklarını umdu. *O hiç de aptal değil,* diye düşündü. *Yalnızca bazen yolu cesaretinin göstermesine izin veriyor.* Elayne'in içinden çıkamayacağı dikenli çalılara düşmesine izin vermeyeceklerini umdu.

Koridorda yürürken Aiel kadınları yan yan süzdü. Aviendha ondan olabildiğince uzak durarak yürüyordu. Min'den tarafa bakmadan kemer kesesinden fildişinden oyma bir bilezik çıkardı ve küçük, tatmin dolu bir gülümseme ile sol bileğine taktı. Kadın en baştan itibaren burnuna sinek konmuş gibi davranıyordu ve Min nedenini anlayamıyordu. Aiellerin bir erkeği paylaşan kadınlara alışık olması gerekiyordu. Kendisi için söyleyemeyeceği bir şey. Ama Rand'ı o kadar çok seviyordu ki onu paylaşmaya bile razıydı ve eğer paylaşmak zorundaysa, Elayne'den başka paylaşmak istediği kimse yoktu dünyada. Onunla paylaştığında, hiç de paylaşmıyormuş gibi oluyordu. Ama bu Aiel kadın bir yabancıydı. Elayne birbirlerini tanımalarının önemli olduğunu söylemişti, ama kadın onunla konuşmayı reddederse bunu nasıl yapacaklardı?

Ama Elayne ya da Aviendha hakkında endişelenmek için fazla zaman harcamadı. Kafasının içindeki fazla harikaydı. Rand. Min'e onun hakkındaki her şeyi söyleyen küçük bir top. Her şeyin, en azından kendisi açısından başarısız olacağından emindi. Bundan sonra, *her şeyi* bilirken onunla sevişmek neye benzeyecekti acaba! Işık! Elbette, o da Min

hakkındaki her şeyi bilecekti. *Bu* konuda nasıl hissettiğinden *kesinlikle* emin değildi!

Aniden o duygu yığınının artık ilk baştaki gibi olmadığını fark etti. Şimdi içinde... kırmızı bir kükreme... vardı, çıra kadar kuru bir ormanı kasıp kavuran yangın gibi. Ne olabilirdi?.. Işık! Ayağı takıldı ve yere devrilmeden kendini toparladı. Rand'ın içindeki bu fırını, bu vahşi açlığı biliyor olsaydı, onun kendisine dokunmasına izin vermeye korkardı! Diğer yandan... Böyle bir cehennem yaratabildiğini bilmek hoş olurdu. Aynı etkiyi kendisinin de yaratıp yaratmadığını görmek için sabırsızlanıyordu... Yine ayağı takıldı ve bu sefer oymalarla süslü bir sandığa tutunmak zorunda kaldı. Ah, Işık! Elayne! *Yüzü* fırın gibi yanıyordu. Yatak odasının perdelerinden içeri bakmaktan farksızdı!

Telaşla Elayne'in bahsettiği numarayı denedi, o duygu topunu bir mendile sardığını hayal etti. Hiçbir şey olmadı. Çılgınca yine denedi, ama büyük yangın hâlâ oradaydı! Ona bakmayı, onu hissetmeyi bırakması gerekiyordu. Dikkatini dağıtacak herhangi bir şey! Herhangi bir şey! Belki konuşmaya başlarsa...

"O yürekyaprak çayını içmeliydi," diye geveledi. Gördüklerini, ilgili kişiler haricinde kimseye söylemezdi ve onu da ancak onlar işitmek istiyorsa söylerdi, ama bir şeyler söylemek zorundaydı. "Bundan çocuğu olacak. İki tane; bir oğlan ve bir kız; ikisi de sağlıklı ve güçlü."

"Onun bebeklerini istiyor," diye mırıldandı Aiel kadın. Yeşil gözlerini dimdik ileri dikmişti; çenesi gergindi, alnında boncuk boncuk ter birikmişti. "Ben de çayı içmeyeceğim..." Silkelendi, koridorun diğer yanında Min'e baktı. "Kız kardeşim ve Bilgeler bana senden bahsetti. Gerçekten de insanların çevresinde, doğru çıkan şeyler görüyor musun?"

"Bazen görüyorum ve ne anlama geldiğini anlıyorsam oluyorlar," dedi Min. Birbirlerine duyurmak için yükselttikleri sesler koridorda yankılanıyordu. Kırmızı beyaz üniformalı hizmetkârlar dönüp baktılar onlara. Min koridorun ortasına geldi. Kadını yarı yolda karşılayacaktı, daha ileri gitmeyecekti. Biran sonra Aviendha da ona katıldı.

Min, hepsi birlikteyken gördüklerini söylemeli mi, merak etti. Aviendha da Rand'ın bebeklerini doğuracaktı. Dört tane birden! Ama bunda tuhaf bir şey vardı. Bebekler sağlıklı olacaktı, ama yine de tuhaf bir şey vardı. Ve insanlar, istediklerini söyleseler bile, genellikle geleceklerini işitmek istemezdi. Birinin ona *kendisi* hakkında ne gördüğünü...

Sessizlik içinde yürürken, Aviendha parmaklarıyla yüzündeki teri sildi ve yutkundu. Min'in de yutkunması gerekti. Rand'ın hissettiği her şey o topun içindeydi. Her şey!

"Mendil numarası senin için de mi işe yaramadı?" dedi boğuk bir sesle.

Aviendha gözlerini kırpıştırdı ve yüzündeki kırmızılık koyulaştı. Bir an sonra, "Bu daha iyi. Teşekkür ederim. Ben... O kafamın içindeyken unutmuşum." Kaşlarını çattı. "Senin için işe yaramadı mı?"

Min üzüntüyle başını iki yana salladı. Bu edepsizlikti! "Ama konuşmak işe yarıyor." Bu tuhaf mesele işe yarayacaksa, bir şekilde bu kadınla arkadaşlık kurmak zorundaydı. "Söylediklerim için özür dilerim. *Toh*'lar hakkında, demek istiyorum. Gelenekleriniz hakkında biraz bilgim var. O adamda, beni küstahlaştıran bir şey var. Dilime hâkim olamıyorum. Ama bana vurmana ya da beni dilimlemene izin vereceğimi sanma. Belki benim de *toh*'um vardır, ama başka bir yol bulmak zorundayız. Zamanımız olduğunda atını tımar edebilirim."

"Kız kardeşim kadar gururlusun," diye mırıldandı Aviendha, kaşlarını çatarak. Bununla ne demek istemişti? "İyi bir mizah anlayışın da var." Kendi kendine konuşur gibiydi. "Rand ve Elayne hakkında, çoğu ıslaktopraklı kadının aksine, kendini aptal durumuna düşürmedin. Ve bana hatırlattığın..." İçini çekerek şalını omzuna aldı. "Biraz *oosquai* bulabileceğimiz bir yer biliyorum. Düşünemeyecek kadar sarhoş olursan, o zaman..." Koridora bakarak yerinde kalakaldı. "Hayır!" diye hırladı. "Daha olmaz!"

Onlara doğru gelen kişi Min'in ağzının açık kalmasına sebep oldu. Hissettiği evham Rand'ı unutturdu. İşittiği yorumlardan, Elayne'in Askerlerinin Kumandan Generali'nin bir kadın olduğunu, ayrıca Elayne'in Muhafızı olduğunu biliyordu, ama başka hiçbir şey bilmiyordu. Bu kadının kısa, beyaz yakalı kırmızı ceketinin omzundan öne aldığı kalın, girift örülmüş sarı saçları vardı ve bol, mavi pantolonunun topukları Min'inki kadar yüksek olan botların içine tıkmıştı. Çevresinde haleler dans ediyor, imgeler titreşiyordu, Min'in başka herkeste gördüklerinden fazlaydılar, binlercesi üst üste biniyordu. Elayne'in Muhafızı ve Kraliçenin Askerleri'nin Kumandan Generali, çoktan *oosquai*'in dibini bulmuş gibi... sallanıyordu. Onu gören hizmetkârlar Saray'ın başka bir yerinde işleri olduğunu hatırladılar ve üçünü koridorda yalnız bıraktılar. Kadın, neredeyse bindirene kadar Min ve Aviendha'yı görmedi.

“Lanet olası sen bu işe yardım ettin, değil mi?” diye hırladı, donuk mavi gözlerini Aviendha’ya dikerek. “İlk önce, kafamın içinden kaybolup gidiyor, sonra da!..” Titriyordu, gözle görülür bir biçimde kendine hâkim oldu, ama buna rağmen nefes nefeseydi. Bacakları dik durmak istemiyor gibiydi. Dudaklarını yaladı, yutkundu ve öfkeyle devam etti. “Kavrulası, silkinip atacak kadar bile yoğunlaşamıyorum! Söyleyeyim size, eğer sandığım şeyi yapıyorsa, o yüreği oynağı lanet Saray’ın çevresinde tekmeleye tekmeleye koşturacağım ve sonra *bir ay* boyunca oturamayacak şekilde kırbaçlayacağım –seni de yanında! Bunun için *çatalkök* bulmam gerekse bile!”

“Birincil-kardeşim yetişkin bir kadın, Birgitte Trahelion,” dedi Aviendha saldırganca. Ses tonuna rağmen omuzlarını kaldırmıştı ve diğer kadının gözlerinin içine bakamıyordu. “Bize çocuk gibi davranmayı bırakmalısın!”

“Lanet bir yetişkin gibi davranmaya başladığında, ben de ona lanet bir yetişkin gibi davranırım, ama *bunu* benim lanet kafamın içinde yapmaya hakkı yok! Benim kafamın!..” Aniden altın saçlı kadının ağzı açık kaldı ve Min ile Aviendha birer kolunu yakalamasa düşüverecekti.

Gözlerini sıkı sıkı yumarak bir kez hıçkırdı ve, *“İki ay!”* diye inledi. İkisinden kurtularak doğruldu ve su kadar berrak, buz kadar sert bakışlarını Aviendha’ya dikti. “Benim için ona kalkan koy, o zaman senin payını unuturum.” Aviendha’nın asık suratlı, kızgın bakışları kadının üzerinden kayıp gitti.

“Sen Birgitte Gümüşyay’sın!” diye nefes verdi Min. Aviendha ismi söylemeden önce emindi. Aiel kadının, o tehditlerin o anda, oracıkta gerçekleştirileceğinden korkuyormuş gibi davranmasına şaşmamak gerekirdi. Birgitte Gümüşyay! “Seni Falme’de gördüm!”

Birgitte çimdiklenmiş gibi irkildi, sonra telaşla çevresine bakındı. Yalnız olduklarını fark edince rahatladı. Birazcık. Min’i tepeden tırnağa süzdü. “Ne görmüş olursan ol, Gümüşyay öldü,” dedi kabaca. “Artık Birgitte Trahelion’um, o kadar.” Bir anlığına dudakları alayla kıvrıldı. “Seni memnun edecekse, lanet olası *Leydi* Birgitte Trahelion. Bu konuda herhangi bir şey yapabiliyorsam Anneler Günü’nde bir koyunu öpeyim. Peki sen evde kim oluyorsun? Her zaman lanet bir tüy dansçısı gibi bacaklarını sergiler misin?”

“Adım Min Farshaw,” diye yanıt verdi Min sertçe. Yüz ayrı efsanenin kahramanı Birgitte Gümüşyay *bu* muydu? Kadın *pis* ağızlıydı! Hem,

Gümüşyay öldü derken ne anlatmaya çalışıyordu? Kadın hemen önünde duruyordu işte! Dahası, o sayısız imge ve hale seçemeyeceği kadar çabuk çakıp geçiyordu, ama bir kadının bir ömürde yaşayabileceğinden daha fazla maceraya işaret ettiklerinden emindi. Tuhaf bir şekilde, bazıları ondan daha yaşlı, diğerleri çirkin adamlarla ilgiliydi, ama bir şekilde Min hepsinin aynı adam olduğundan emindi. Efsane ya da değil, o burnu havada tavır onu fena sinir ediyordu. "Elayne, Aviendha ve ben bir Muhafız ile bağ kurduk," dedi düşünmeden. "Ve eğer Elayne birazcık kutlama yapıyorsa, eh, içeri dalmadan önce biraz düşünsen iyi olur, yoksa poposunun üzerine oturamayan *sen* olursun."

Bu Rand'ın yine farkına varması için yeterli oldu. O alev alev fırın hâlâ oradaydı, hiç azalmamıştı, ama neyse ki Rand artık... Yanaklarına kan hücum etti. Rand sık sık onun kollarında uzanmış, karmakarışık örtülerin arasında nefeslenmişti, ama bu gerçekten de gözetlemeye benziyordu.

"Onunla mı?" dedi Birgitte yumuşak bir sesle. "Fincanda ana sütü! Bir yankesiciye ya da bir at hırsızına âşık olabilirdi, ama onu seçmek zorundaydı, aptal kadın. Bahsettiğiniz yerde gördüm onu, adam herhangi bir kadına faydası dokunamayacak kadar güzel. Her durumda, Elayne durmak zorunda."

"Buna hakkın yok!" diye ısrar etti Aviendha surat asarak ve Birgitte yüzüne sabırlı bir ifade oturttu. Gergin bir sabır, ama yine de sabır.

"Kafasını celladın blokuna uzatmadığı sürece bir Talmouri kızı kadar edepli olabilir, ama bence cesaretini toplayıp oğlana haddini bildirecek ve yaptığı her neyse, onu yapmasına rağmen unutacak ve yine kafamın içine girecek. Bunu bir daha yaşamayacağım!" Gidip Elayne'e meydan okumaya hazırlanarak sırtını dikleştirdi.

"Bunu iyi bir şaka olarak düşün," dedi Aviendha yakarırcasına. Yakarırcasına! "Sana iyi bir şaka yaptı, o kadar." Birgitte'in kıvrılan dudakları bu konuda ne düşündüğünü anlatıyordu.

"Elayne'in bana anlattığı bir numara var," dedi Min telaşla, Birgitte'in kolunu yakalayarak. "Benim için işe yaramadı, ama belki..." Ne yazık ki, açıkladıktan sonra...

"Elayne hâlâ orada," dedi Birgitte bir an sonra. "Yolumdan çekil, Min Farshaw," dedi, kolunu kurtararak, "yoksa..."

"Oosquai!" diye yükseldi Aviendha'nın sesi çaresizce. Hatta ellerini kenetlemişti! "Nerede *oosquai* bulabileceğimizi biliyorum! Sarhoş olursan!.. Lütfen, Birgitte! Ben... bir çırağın hanımına itaat ettiği gibi sana

itaat etmeye söz veriyorum, ama lütfen onu rahatsız etme! Onu bu şekilde utandırma!”

“*Oosquai* mi?” dedi Birgitte düşünceli düşünceli, çenesini ovalayarak. “Bu brendiye mi benziyor? Hmm. Bence kız kızarıyor! Çoğu zaman gerçekten fazla ciddi, biliyorsun. Şaka mı demiştin?”

Aniden sırıttı ve kollarını geniş geniş açtı. “Beni şu senin *oosquai*’e götür, Aviendha. Siz ikinizi bilmiyorum, ama ben... eh... giysilerimi çıkarıp masanın üzerinde dans edecek kadar sarhoş olmak istiyorum. Ama kıl payı daha fazla değil.”

Min hiç anlamamıştı, Aviendha’nın neden Birgitte’e bakakaldığını ve aniden bunun “harika bir şaka” olduğunu söyleyerek kahkahalar atmaya başladığını da anlamamıştı, ama eğer kızarıyorsa, Elayne’in neden kızardığını bildiğinden emindi. Kafasının içindeki o duygu topu yine çılgın bir yangına dönüşmüştü.

“Şu *oosquai*’i hemen bulabilir miyiz?” dedi. “Bir an önce boğulmuş bir fare kadar sarhoş olmak istiyorum.”

Elayne ertesi sabah uyandığında yatak odası buz gibiydi, Caemlyn’e hafif bir kar yağıyordu ve Rand yoktu. Yalnızca kafasının içinde vardı. Bu yeterliydi. Yavaşça gülümsedi. Şimdilik, yeterliydi. Battaniyelerin altında aylak aylak gerinerek geceki serbestliğini düşündü –ve gündüzün çoğundaki! O kişinin kendisi olduğuna inanamıyordu!– ve *güneş* gibi kızarıyor olması gerektiğini düşündü. Ama Rand’ın yanında serbest olmak istiyordu ve bir daha, onunla ilgili hiçbir şeye kızaracağını sanmıyordu.

En iyisi de, Rand ona bir armağan bırakmıştı. Uyandığında, yastığının üzerinde altın rengi bir zambak bulmuştu. Parlak taç yapraklarının üzerinde taze çiy damlaları vardı. Rand’ın kış ortasında böyle bir şeyi nereden bulmuş olabileceğini hayal edemiyordu. Ama onun çevresine bir Koruma örgüsü ördü ve komodinin üzerine, her sabah uyandığında görebileceği bir yere koydu. Örgüyü Moghedien’den öğrenmişti, ama çiçeği sonsuza dek taze tutacaktı, çiy damlaları asla buharlaşmayacaktı ve ona yüreğini veren adamı devamlı hatırlatacaktı.

Sabahı, Alivia’nın gece kaybolduğu haberi ile geçti. Kandaşları kargaşaya sürükleyen ciddi bir mesele. Elayne, Zaida telaş içinde gelip Nynaeve’in Atha’an Miere’e vereceği ders için gelmediğini haber verene kadar, Nynaeve ve Lan’in de kaybolduğunu öğrenmedi. Kimse ne zaman, nasıl gittiklerini bilmiyordu. Kısa süre sonra, Ebou Dar’dan getirdikleri

angreal ve *ter'angreal* koleksiyonundaki en güçlü üç *angreal*'in ve başkalarının kaybolduğunu öğrendi. O nesnelerden bazılarının, her an Tek Güç'le saldırıya uğrayabileceğini düşünen bir kadının kullanması için yapıldığından emindi. Bu, Nynaeve'in telaşla yazıp sakladığı notu daha da rahatsız edici kılıyordu.

13
Harika Haberler

Odanın iki ucundaki şöminelerde kükreyen ateşlere, kat kat kalın halılara ve düşey kayıtlarına takılan karlara ve parlak sabah güneşini içeri sızdırmayı başaran eğik cam çatıya rağmen Güneş Sarayı'nın güneş odası soğuktu, ama görüşme yapmak için uygundu. Cadsuane taht odasını kullanmamanın en iyisi olacağına karar vermişti. Şimdiye dek Lord Dobraine'in Caralibe Damodred ve Darlin Sisnera'yı elinde tutmasına ses çıkarmamıştı –onların fesatlıklarına devam etmelerini engellemek için sıkı kontrol altında bulundurmaktan daha iyi bir çare bulamamıştı– ama Dobraine'in uygun bulacağı sınırları aşarsa adam öfkelenebilirdi. Oğlana o kadar yakındı, yeminlerine o kadar sadıktı ki Cadsuane onu zorlamak istemiyordu. Geriye dönüp kendi hayatına bakıyor, bazılarından çok pişman olduğu başarısızlıklarını hatırlıyordu, yaşamlara mal olan başarısızlıkları, ama burada hata yapmayı, başarısız olmayı göze alamazdı. Özellikle de başarısızlığı. Işık, birilerini *ısırmak* istiyordu!

"Rüzgârbulanımın iadesini talep ediyorum, Aes Sedai!" Tamamen yeşil ipek brokarlara bürünmüş olan Harine din Togara Cadsuane'in önünde gergin gergin oturmuştu ve dolgun dudaklarını sımsıkı kapatmıştı. Çizgisiz yüzüne rağmen, siyah saçlarında beyaz tutamlar vardı. On senedir klanının Dalgahanımlığını yapıyordu ve ondan önce de büyük bir gemiye komuta etmişti. Yelkenhanımı, mavilere bürünmüş genç bir kadın olan Derah din Selaan onların âdetlerine göre dikkatle, otuz santim geriye yerleştirilmiş bir sandalyede oturuyordu. İkisi kara öfke heykelleri gibi görünüyordu, tuhaf takıları bir şekilde etkiyi güçlendiriyordu. Eğilerek, bir tepsi üzerinde sıcak baharatlı şarap dolu gümüş kadehler uzatan Eben'e ikisi de bakmadı.

İki kadın kadehleri almayınca oğlan ne yapacağını bilemedi. Kararsızca kaşlarını çatarak eğildiği yerde kaldı. Sonunda Daigian oğlanın kırmızı ceketini çekiştirdi ve gülümseyerek çekip götürdü onu. Mavi çizgili koyu mavi giysiler içinde eğlenti dolu bir güvercine benziyordu. İri bir burnu ve kocaman kulakları olan, değil yakışıklı, asla şirin bile denmeyecek ince bir delikanlıydı, ama kadın sahiplenircesine davranıyordu. Şöminelerden birinin önündeki minderli sırada yan yana oturdular ve kedi beşiği oynamaya başladılar.

"Kardeşin o talihsiz günde neler olduğunu öğrenmemize yardım ediyor," dedi Cadsuane rahatça ve biraz da dalgınlıkla. Kendi baharatlı şarabından bir yudum alarak, sabırsızlığının belli olmasına aldırmadan bekledi. Dobraine Rafela ile Merana'nın al'Thor denen oğlan adına yaptıkları pazarlığın şartlarının yerine getirilmesinin imkânsız olduğu konusunda ne kadar homurdanırsa homurdansın, yine de Deniz Halkı'nı kendi idare edebilirdi. Cadsuane tüm dikkatini onlara veremezdi. Muhtemelen onlar için daha iyi. Atha'an Miere'e odaklanırsa, onları ısırbeniler gibi şaplaklamak zor olacaktı, ama çileden çıkmasının asıl sebebi onlar değildi.

Odanın diğer ucunda, Daigian ile Eben'in karşısındaki şöminenin çevresine beş Aes Sedai dizilmişti. Nesrine Saray kütüphanesinden aldığı büyük, ahşap ciltli bir kitabı sandalyesinin önündeki okuma sehpasına açmıştı. Diğerleri gibi, o da bir Aes Sedai'den çok bir tüccara yakışacak sade, yünlü bir elbise giymişti. İpek satın alacak para bulamamalarına üzülen varsa da belli etmiyordu. İnce, boncuklu örgüleri ile Sarene geniş bir nakış çerçevesinin önünde ayakta durmuş, iğnesiyle bir çiçek tarlasında yeni bir çiçek işliyordu. Erian ve Beldeine taş oynuyor, Elza onları izleyerek kazananla oynamayı bekliyordu. Dünyaya aldırmadan aylak bir sabahın keyfini çıkarıyor gibi görünüyorlardı. Belki de Cadsuane onları incelemek istediği için burada olduklarını biliyorlardı. Al'Thor denen oğlana neden sadakat yemini etmişlerdi?' En azından Kiruna ve diğerleri yemin etmeye karar verdiklerinde oğlanın yanındaydılar. *Ta'veren* etkisine yakalandığında kimsenin kurtulamayacağını itiraf edebilirdi Cadsuane. Ama bu beşi onu kaçırdıkları için sert bir biçimde cezalandırılmışlardı ve oğlanın yanına getirilmeden yemin etmeye karar vermişlerdi. Başlangıçta kadınların muhtelif açıklamalarını kabul etmeye eğilim duymuştu, ama son birkaç gün içinde bu eğilim sert darbeler almıştı. Rahatsız edici ölçüde sert darbeler.

“Benim *Rüzgârbulanım* senin yetken altında değildir, Aes Sedai,” dedi Harine keskin bir sesle, kan bağını inkâr edermiş gibi. “Shalon hemen bana iade edilmelidir ve edilecektir.” Derah başını sertçe sallayarak onayladı. Cadsuane, Harine ona uçurumdan atlamasını söylese bile Yelkenhanımı’nın aynı hareketi yapacağını düşündü. Atha’an Miere hiyerarşisinde, Derah Harine’den epey aşağıda duruyordu. Ve Cadsuane’in onlar hakkında bildikleri bundan ibaretti. Deniz Halkı faydalı olabilirdi de olmayabilirdi de, ama her durumda onları kontrol altına almanın bir yolunu bulabilirdi.

“Bu bir Aes Sedai soruşturması,” diye yanıt verdi ılımlı bir sesle. “Kule kanununa uymalıyız.” Gevşek bir biçimde yorumlanmış haline, elbette. Kanunun ruhunun biçiminden çok daha önemli olduğuna inanmıştı hep.

Harine engerek gibi şişindi ve haklarını ve taleplerini bir kez daha sıralamaya başladı, ama Cadsuane ancak yarım kulakla dinledi.

Solgun, siyah saçlı Illianlı Erian’ı anlayabiliyordu neredeyse. Son Savaş’ı verirken oğlanın yanında olması gerektiği konusunda son derece ısrarlıydı. Ve Beldeine’i; şalı o kadar yeni almıştı ki yaşı belirsizliğe ulaşmamıştı, bir Yeşil’in olması gereken her şey olmaya öylesine kararlıydı. Ve Elza, oğlanın yaşayıp Karanlık Varlık’la yüzleşeceğinden emin olmaktan bahsederken neredeyse gözleri parlayan hoş yüzlü bir Andorlu. Bir başka Yeşil ve çoğundan daha hararetli. Öne eğilmiş, kitabına bakmakta olan Nesune bir solucanı inceleyen kara gözlü bir kuşa benziyordu. Bir Kahverengi’ydi ve incelemek istiyorsa bir akrep ile bir kutuya kapanabilirdi. Sarene herhangi birinin onu değil sersemletici, güzel bulduğunu işitse irkilecek kadar aptal olabilirdi, ama Beyaz Aes Sedai mantığın gerektirdiği serinkanlı kesinlikte ısrar ederdi; al’Thor Yenidendoğan Ejder’di ve mantıksal olarak onu takip etmek gerekliydi. Fırtınalı sebepler, ahmakça sebepler, ama onları kabul edebilirdi. Diğerleri olmasa.

Koridor kapısı açıldı ve Verin ile Sorilea içeri girdi. Köselemsi, beyaz saçlı Aiel kadın Verin’e bir şey verdi ve Kahverengi Aes Sedai onu kemer kesesine tıktı. Verin sade, bronz rengi elbisesinin üzerine çiçekli bir broş takmıştı; Büyük Yılan yüzüğü dışında Cadsuane’in kadının üzerinde gördüğü ilk mücevher.

“Bu uyumana yardım eder,” dedi Sorilea, “ama unutma, suya üç damla, şaraba bir damla, daha fazla değil. Biraz daha fazla koyarsan, bir gün, hatta daha fazla uyuyabilirsin. Çok daha koyarsan, uyanmayabilirsin. Seni uyaracak tadı yoktur, bu yüzden dikkatli olmalısın.”

Demek Verin de uyumakta güçlük çekiyordu. Oğlan Güneş Sarayı'ndan kaçtığından beri Cadsuane doğru düzgün uyuyamamıştı. Yakında güzel bir gece uykusu çekemezse, gerçekten birilerini ısırabileceğini düşünüyordu. Nesune ve diğerleri Sorilea'yı huzursuz huzursuz süzüyordu. Oğlan hepsini Bilgelere *çırak* yapmıştı ve Aiel kadınların bu işi çok ciddiye aldığını öğrenmişlerdi. Sorilea'nın kemikli parmaklarını bir kez şıklatması aylak sabahlarını sona erdirebilirdi.

Harine sandalyesinden öne eğildi ve Cadsuane'in yanağına parmakları ile sertçe vurdu! "Beni dinlemiyorsun," dedi sertçe. Yüzü fırtına gibiydi, Yelkenhanımı'nınki daha sakin görünmüyordu. *"Dinleyeceksin!"*

Cadsuane parmaklarını birbirine yasladı ve üstlerinden kadına baktı. Hayır. Dalgahanımı'nı burada, şu anda kafasının üzerine oturtmayacaktı. Kadını dairesine gözyaşları içinde göndermeyecekti. Coiren'in dileyebileceği kadar diplomatik olacaktı. Telaşla işittiklerini taradı. "Atha'an Miere'in Gemiler Hanımı adına, onun tüm yetkesi ile konuşuyorsun. Bu hayal edebileceğimden de fazla," dedi ılımlı bir sesle. "Eğer Rüzgârbulan'ın bir saat içinde geri dönmezse, Coramoor'un beni sertçe cezalandırmasını sağlayacaksın. Rüzgârbulanının hapsedilmesi karşılığında bir özür talep ediyorsun. Ve Lord Dobraine'i Coramoor tarafından vadedilen araziyi hemen ayırmaya zorlamamı talep ediyorsun. Bu esas noktaları özetliyor, sanırım." Cadsuane'in kırbaçlanması dışında!

"Güzel," dedi Harine, rahatça arkasına yaslanarak. Artık kendine hâkimdi. Gülümsemesi mide bulandırıcı ölçüde kendinden memnundu. "Öğreneceksin..."

"Sizin Coramoor'unuz bir incir kadar bile umurumda değil," diye devam etti Cadsuane, ılımlı ses tonunu bozmadan. Yenidendoğan Ejder dünyadaki tüm incirler kadar umurundaydı, ama Coramoor bir tane bile etmezdi. Sesini hiç değiştirmedi. "Bir daha izin almadan bana dokunursan seni soydurur, kamçılatır, bağlatır, dairene çuval içinde gönderirim." Eh, en güçlü tarafı asla diplomasi olmamıştı. "Kız kardeşin hakkında dırdır etmeyi bırakmazsan... Eh, gerçekten sinirlenebilirim." Ayağa kalktı ve Deniz Halkı kadının kızgınlıkla şişinmesini, ağzının açık kalmasını görmezden gelerek sesini yükseltti. "Sarene!"

İnce Tarabonlu boncuklu örgülerini şıkırdatarak hızla nakışından döndü ve Cadsuane'in yanına seğirterek duraksamadan koyu gri eteklerini açıp reverans yaptı. Bilgeler bir Bilge konuştuğunda sıçramalarını öğretmişti onlara, ama Cadsuane için sıçramalarını sağlayan gelenekten fazlası vardı.

Bir efsane olmanın avantajları vardı gerçekten, özellikle de öngörülemez bir efsane olmanın.

“Bu ikisine odalarına kadar eşlik et,” diye emretti Cadsuane. “Oruç tutmak ve görgü kuralları hakkında tefekküre dalmak istiyorlar. Bunu yapmalarını sağla. Ve tek bir görgüsüz laf ederlerse ikisini de sopala. Ama bunu diplomatik bir biçimde yap.”

Sarene irkildi, bunun mantıksızlığına itiraz etmek için ağzını açacak oldu, ama Cadsuane’in yüzüne bir bakış fırlattıktan sonra çabucak Atha’an Miere kadınlarına döndü ve kalkmalarını işaret etti.

Harine kara yüzünde sert bir ifade ile, kaşlarını çatarak ayağa fırladı. Kuşkusuz öfkeli bir söylevin ilk kelimesini söyleyemeden Derah koluna dokundu ve eğilip, koyu renk dövmelerle kaplı elinin arkasında, kadının küpelerle dolu kulağına bir şeyler fısıldadı. Yelkenhanımı her ne demişse, Harine ağzını kapattı. Yüzündeki ifade yumuşamadı kesinlikle, ama odanın uzak ucundaki Aes Sedaileri süzdü ve bir an sonra sertçe Sarene’e başı çekmesini işaret etti. Harine gitmek kendi kararıymış gibi yapabilirdi, ama Derah öyle yakından takip etti ki onu kışkışlıyormuş gibi göründü. Bir yandan da, kapı arkasından kapanana kadar omzunun üzerinden huzursuz bakışlar fırlattı durdu.

Cadsuane o ciddilikten yoksun emri verdiğine pişman olacaktı neredeyse. Sarene talimata harfi harfine uyacaktı. Deniz Halkı kadınları sinir bozucuydu, ayrıca şimdiye dek bir işe yaramamışlardı. Sinirini unutmalıydı ki önemli olan şeylere odaklanabilmeliydi ve onları kullanmanın bir yolunu bulursa, aletlerin öyle ya da böyle şekillendirilmesi gerekirdi. Bunun nasıl yapılacağına aldıramayacak kadar öfkeliydi onlara ve beklemektense şekillendirme işine şimdi başlasa da olurdu. Hayır, oğlana öfkeliydi, ama henüz onu eline geçirememişti.

Sorilea yüksek bir hıhlama ile Sarene ile Atha’an Miere’in çıkmasını izlemeyi bıraktı ve kaş çatışını odanın ucunda toplanmış Aes Sedailere yöneltti. Şalını düzeltirken bileklerindeki bilezikleri şıngırdadı. En iyi ruh halinde olmayan bir kadın daha. Deniz Halkı’nın “Aiel vahşileri” hakkında tuhaf fikirleri vardı –aslında Sorilea ile tanışmadan önce Cadsuane’in inandıklarından daha tuhaf değillerdi– ve Bilge o fikirlerden hiç hoşlanmıyordu.

Cadsuane gülümseyerek Sorilea’yı karşılamaya gitti. Sorilea ayağınıza getirteceğiniz türden bir kadın değildi. Herkes ikisinin arkadaş olmaya başladığını düşünüyordu –Cadsuane şaşkınlık içinde, pekâlâ arkadaş

olabileceklerini fark etti– ama kimsenin ittifak kurduklarından haberi yoktu. Eben tepsisiyle yaklaştı ve Cadsuane yarısı boşalmış kadehini tepsiye bırakınca rahatlamış göründü.

“Dün gece geç saatlerde,” dedi Sorilea, kırmızı ceketli oğlan Daigian’ın yanına seğirtirken, “Chisaine Nurbaya *Car’a’carn*’a hizmet etmek istediğini bildirdi.” Sesinde ağır bir onaylamazlık vardı. “İlk ışıklardan önce Janine Bavlara istedi, sonra Innina Darenhold, sonra Vayelle Kamsa. Birbirleriyle konuşmalarına izin verilmiyordu. Gizlice anlaşmış olamazlar. İsteklerini kabul ettim.”

Cadsuane kızgın bir ses çıkardı. “Herhalde onlara kefaret ödetmişsinizdir,” diye mırıldandı, düşünceler içinde. On dokuz Aes Sedai Aiel kampında tutsaktı, o aptal Elaida’nın oğlanı kaçırtmak için gönderdiği on dokuz Aes Sedai ve şimdi *hepsi* onu takip etmek için yemin etmişti! Bu sonuncular en kötüleriydi. “*Kızıl* Aes Sedaileri yönlendirebilen bir erkeğe sadakat yemini etmeye iten ne olabilir?”

Verin bir yorum yapacak oldu, ama Aiel kadın yüzünden sustu. Tuhaf bir biçimde, Verin kendi zorlama çıraklığına, bir balıkçılın bataklığa daldığı gibi dalmıştı. Aiel kampında, dışarıda geçirdiğinden daha fazla zaman geçiriyordu.

“Kefaret değil, Cadsuane Melaidhrin.” Sorilea altın ve fildişi bilezikleri şıngırdatarak kemikli eliyle önemsemez bir jest yaptı. “Karşılanamayacak *toh*’u karşılamaya çalışıyorlar. Bir açıdan, bizim onları *da’tsang* ilan etmemiz kadar aptalca, ama belki, denemeye gönüllüyseler, geri dönülemeyecek yolda değillerdir,” dedi istemeye istemeye. Sorilea o on dokuz Aes Sedai hakkında hoşlanmamaktan öte duygular besliyordu. İncecik bir gülümseme ile tebessüm etti. “Her durumda, onlara öğrenmeye çok ihtiyaçları olan şeyler öğreteceğiz.” Kadın tüm Aes Sedailerin Bilgelerin altında çıraklık yapması gerektiğine inanır gibiydi.

“Umarım onları yakından izlemeye devam edersiniz,” dedi Cadsuane. “Özellikle de son dört tanesini.” Her zaman oğlanın hoşuna gidecek şekilde olmasa da, o saçma yemine sadık kalacaklarından emindi, ama bir ya da ikisinin Kara Ajah olması olasılığı her zaman vardı. Bir zamanlar Kara Ajah’ın kökünü kazımak üzere olduğunu sanmıştı, ama sonra avının duman gibi parmaklarının arasından süzülüp gitmesine seyirci kalmıştı; Caraline Damodred’in kuzeninin Sınırboyları’nda ne işler çevirdiğini çok geç olana kadar öğrenememesi dışında, en acı başarısızlığı. Şimdi, Kara Ajah bile gerçekten önemli olan konunun yanında önemsiz kalıyordu.

“Çıraklar her zaman yakından izlenir,” diye yanıt verdi yaşlı kadın. “Sanırım bu diğerlerine, klan şefleri gibi aylaklık etmelerine izin verildiği için minnet duymaları gerektiğini hatırlatmalıyım.”

Şöminenin önünde kalan dört Aes Sedai o yaklaşırken şevkle doğruldular ve derin reveranslar yaptıktan sonra Sorilea’nın parmağını sallaya sallaya, alçak sesle söylediği şeyleri dikkatle dinlediler. Sorilea onlara öğretecek çok şeyi olduğunu düşünüyor olabilirdi, ama o kadınlar Aes Sedai şalının Bilgelerin çıraklarını pek koruyamadığını çoktan öğrenmişti. *Toh* Cadsuane’e oldukça büyük bir kefaret gibi geliyordu.

“Kadın... amansız,” diye mırıldandı Verin. “Bizim tarafımızda olmasına çok memnunum. Eğer bizim tarafımızdaysa.”

Cadsuane ona keskin bir bakış fırlattı. “Söylemek istemediği bir şeyi söylemek üzere olan bir kadın gibi görünüyorsun. Sorilea hakkında mı?” O ittifak pek belirsizce tanımlanmıştı. Dostluk olsa da olmasa da, Cadsuane’in ve Bilge’nin hedeflerinin farklı olduğu ortaya çıkabilirdi.

“O değil,” diye içini çekti ufak tefek, tombul kadın. Kare yüzüne rağmen, başını bir yana eğerken tombul bir serçeye çok benziyordu. “Beni ilgilendirmediğini biliyorum, Cadsuane, ama Bera ve Kiruna konuklarımızla hiçbir yere varamıyordu, bu yüzden Shalon ile baş başa biraz sohbet ettim. Birazcık *nazikçe* sorguladıktan sonra tüm hikâyeyi anlattı ve Ailil zaten bildiğimi fark ettiğinde her şeyi doğruladı. Deniz Halkı’nın buraya gelmesinden kısa süre sonra, Ailil genç al’Thor’dan ne istediklerini öğrenme umudu ile Shalon’la görüşmüş. Kendi adına, Shalon Ailil’den al’Thor ve buradaki durum hakkında ne öğrenebiliyorsa öğrenmek istiyormuş. Bu görüşmelere, görüşmeler dostluğa, dostluk yastık arkadaşlığına yol açmış. Tahmin ederim, başka her şeyden çok yalnızlık yüzünden. Her durumda, karşılıklı casusluklarından çok bunu saklıyorlarmış.”

“*Bunu* saklamak için mi günlerce sorgulanmaya tahammül etmişler?” dedi Cadsuane inanmazlık içinde. Bera ve Kiruna o ikiliyi ciyaklatmıştı!

Verin’in gözleri bastırılmış bir eğlenti ile ışıldadı. “Cairhienliler ciddi ve iffetlidir, Cadsuane, en azından başkalarının önünde. Perdeler çekildiği zaman tavşanlara dönüşebilirler, ama birinin kulak misafiri olabileceği bir yerde kocalarına dokunduklarını bile itiraf etmezler! Ve Deniz Halkı da aynı ölçüde katıdır. En azından, Shalon başka yerde görevli bir adamla evli ve evlilik yeminlerini ihlal etmek çok ciddi bir suç. Disiplin ihlali olarak

görüyorlar, anlaşılan. Kız kardeşi öğrenecek olursa Shalon... ‘Bir kayığın Rüzgârbulanı olur,’ dedi sanırım tam olarak.”

Cadsuane başını iki yana sallarken, saçlarındaki süslerin de sallandığının farkındaydı. İki kadın Saray’a düzenlenen saldırıdan hemen sonra bağlanmış, ağızları tıkanmış, Ailil’in yatağının altına tıkılmış halde bulunduklarında, saldırı hakkında itiraf ettiklerinden daha fazla bilgileri olduğunu tahmin etmişti. Neden gizli gizli buluştuklarını söylemeyi reddedince emin olmuştu. Saldırı kaçak Asha’manların işiymiş gibi görünse de, bir şekilde onların da işin içinde olduğunu düşünmüştü. En azından sözde kaçak Asha’manların. Onca zaman ve çaba boşa gitmişti. Ya da belki, saklanmayı bu kadar istiyorlarsa, tam olarak boşa gitmemişti.

“Leydi Ailil’i dairesine götür ve gördüğü muamele için özür dile, Verin. Sırlarının saklanacağına dair... belirsiz... teminatlar ver. Ne kadar belirsiz olduğunun farkında olmasını sağla. Ve *güçlü bir şekilde,* erkek kardeşi hakkında işittiği her şeyi bana bildirmek isteyebileceğini ima et.” Şantaj, kullanmaktan hoşlanmadığı bir araçtı, ama üç Asha’man üzerinde kullanmıştı bile ve isyanı buharlaşıp gitmiş gibi görünse de, Toram Riatin yine de sorun çıkarabilirdi. Aslında, Güneş Tahtı’na kimin oturduğu umurunda değildi, ama tahtları önemli sayanların planları ve entrikaları daha önemli meselelere karışmak gibi bir eğilim gösterirdi.

Verin gülümsedi, başını sallarken topuzu hopladı. “Ah, evet, bunun çok işe yarayacağını düşünüyorum. Özellikle de kadın erkek kardeşinden hiç hoşlanmadığı için. Shalon için de aynısını yapmalı mıyım, acaba? Atha’an Miere arasında olan olaylar hakkında? Kendisi için sonuçları ne olursa olsun, kadının Harine’i ne kadar ele vereceğinden emin değilim.”

“Ben ne kadar ele vermesini istiyorsam o kadar ele verecek,” dedi Cadsuane sertçe. “Onu yarın, geç saatlere kadar tut.” Bir an bile, Harine’in taleplerinin karşılandığına inanmasına izin verilmemeliydi. Deniz Halkı oğlan üzerinde kullanılacak bir başka araçtı, o kadar. Herkes ve her şey bu ışık altında görülmeliydi.

Verin’in arkasında, Corele odaya girdi ve kimseyi rahatsız etmek istemiyormuş gibi, kapıyı arkasından dikkatle kapattı. Hiç huyu olmayan bir şey. Oğlan çocuğu kadar ince, kalın kara kaşlı bir kadındı. Gür, parlak, siyah saçları sırtına sarkıyor, giysileri ne kadar düzgün olursa olsun ona vahşi bir görünüş veriyordu. Sarı Aes Sedai olan Corele’in kahkahalar atarak odaya dalması daha olasıydı. Kadın yukarı kalkık burnunun ucunu

ovalayarak tereddütle Cadsuane'e baktı. Her zaman ışıldayan mavi gözleri bu sefer ışıltıdan yoksundu.

Cadsuane ona buyurgan bir jest yaptı ve Corele bir nefes alarak sarı çizgili mavi eteğini iki eliyle kaldırıp halıların üzerinde süzüldü. Odanın uzak ucunda, Sorilea'nın çevresine toplanmış Aes Sedaileri ve diğer tarafta Eben ile kedi beşiği oynayan Daigian'ı süzerek, inişli çıkışlı Murandy aksanı ile, hafif bir sesle konuştu.

"Harika bir haberim var, Cadsuane." Ne kadar harika olduğundan emin değil gibi konuşuyordu. "Damer'ı burada, Saray'da meşgul etmem gerektiğini söylediğini biliyorum, ama hâlâ Aiel kampında olan Aes Sedailere bakmak konusunda ısrar etti. Ne kadar ılımlı bir adam olsa da, istediği zaman çok ısrarcı olabiliyor ve Şifa veremeyeceği hiçbir şey olmadığından güneş kadar emin. Hem, eh, gerçek şu ki, o gidip Irgain'e Şifa verdi. Cadsuane, sanki Irgain hiç..." Sözcüğü söyleyemeyerek sustu. Yine de, sözcük havada asılı kaldı. Yalıtılmadı.

"Harika haber," dedi Cadsuane dümdüz bir sesle. Öyleydi. Her Aes Sedai içinde, Güç'ten kesilebileceği korkusunu taşırdı. Ve şimdi, Şifa verilemeyen bir şeye Şifa vermenin yolu keşfedilmişti. Bir erkek tarafından. *Bu* iş halledilmeden gözyaşları ve suçlamalar olacaktı. Her durumda, işiten her Aes Sedai bunu dünyayı sarsacak bir keşif olarak görecekti –birden çok açıdan; bir erkek!– ama Rand al'Thor ile karşılaştırıldığında bir bardak suda kopan fırtınadan farksızdı. "Sanırım diğerleri gibi dövülmek üzere kendini sunacaktır?"

"Buna gerek kalmayacak," dedi Verin dalgın dalgın. Parmağındaki mürekkep lekesine bakıyordu, ama ötesinde bir şeyi inceliyor gibiydi. "Görünüşe göre Bilgeler Rand'ın Irgain'i ve diğer ikisini... yaptığı şeyi yaptığı zaman... yeterince cezalandırdığını düşünüyorlar. Diğerlerine değersiz hayvanlar gibi davranırlarken, o üçünü canlı tutmaya çalışıyorlardı. Ronaille'e bir koca bulmaktan bahsettiklerini duydum."

"Irgain diğerlerinin ettiği yeminleri biliyor." Corele'nin sesine bir hayret geldi. "Damer'ın onunla işi biter bitmez Muhafızlarının kaybı için ağlamaya başladı, ama o da yemin etmeye hazır. Asıl mesele şu: Damer Sashelle ve Ronaille'e Şifa vermeyi de denemek istiyor," Şaşırtıcı şekilde, meydan okurcasına sırtını dikleştirdi. Tüm diğer Sarılar kadar kibirli bir kadındı, ama Cadsuane karşısındaki konumunu her zaman bilmişti. "Bir çıkış yolu varsa, herhangi bir Aes Sedai'yi o durumda bırakmayı hayal edemiyorum, Cadsuane. Damer'ın denemesine izin vermek istiyorum."

“Elbette, Corele.” Damer’ın ısrarcılığı ona da bulaşıyor gibiydi. Çok ileri gitmediği sürece üzerine varmak istemiyordu Cadsuane. Shienar’da tuhaf olaylar olduğunu duyduğu günden itibaren güvendiği Aes Sedaileri toplamaya başlamıştı –o zamana dek gözleri ve kulakları Siuan Sanche’yi ve Moiraine Damodred’i izlemişti, ama faydalı bir şey öğrenememişti–, buradakileri ve diğerlerini, ama sırf onlara güveniyor olması, kendi yollarına gitmelerine izin vereceği anlamına gelmiyordu. Çok şey tehlikedeydi. Ama her durumda, bir Aes Sedai’yi o durumda bırakamazdı da.

Kapı çarpılarak açıldı ve Jahar siyah örgülerinin uçlarındaki gümüş çanları çınlatarak koşar adım içeri daldı. Başlar döndü ve Merise’in seçtiği, üzerine tam oturan mavi ceket içindeki genç adama baktı –Sorilea ve Sarene bile bakakaldılar– ama ağzından sel gibi çıkan sözcükler delikanlının güneşten esmerleşmiş yüzünün ne kadar güzel olduğunu unutturdu.

“Alanna baygın, Cadsuane. Koridorda bayılıverdi. Merise onu yatak odasına götürttü ve beni size gönderdi.”

Cadsuane hayret nidalarını bastırarak Corele ile Sorilea’yı toparladı –burada bırakamazdı onu– ve Jahar’a yolu göstermesini emretti. Verin de geldi ve Cadsuane onu engellemedi. Verin’in, diğerlerinin kaçırdığı şeyleri görebilmek gibi bir özelliği vardı.

Kara üniformalı hizmetkârların, Jahar’ın kim ya da ne olduğuna dair en ufak fikirleri yoktu, ama Cadsuane onun arkasından çabuk çabuk yürürken onun yolundan kaçıştılar. Delikanlıya daha hızlı gitmesini söylerdi, ama biraz daha hızlansalar koşması gerekecekti. Çok fazla gidemeden, başının ön tarafı tıraşlanmış, siyah ceketinin önünde renkli çizgiler olan kısa boylu bir adam yoluna çıktı ve eğildi. Cadsuane durmak zorunda kaldı.

“Işık sizi kayırsın Cadsuane Sedai,” dedi adam rahatça. “Böylesine telaş içindeyken sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama Leydi Caraline ile Yüksek Lord Darlin’in artık Leydi Arilyn’in sarayında olmadığını size bildirmem gerektiğini düşündüm. Tear’a giden bir ırmak gemisine bindiler. Artık ulaşabileceğiniz bir yerde değiller, korkarım.”

“Benim nerelere ulaşabileceğimi bilsen şaşardın, Lord Dobraine,” dedi Cadsuane soğuk bir sesle. Arilyn’in sarayında en az bir Aes Sedai bırakmalıydı, ama o ikisinin güvende olduğundan emindi. “Bu akıllıca mıydı?” Adamın itiraf edecek cesareti olduğundan kuşku etse de,

Dobraine’in işi olduğundan emindi. O ikisi konusunda Cadsuane’e ısrarcı olmamasına şaşmamak gerekirdi.

Sesi adamı etkilemedi. Ve adam onu şaşırttı. “Yüksek Lord Darlin Lord Ejder’in Tear Naibi olacak ve Leydi Caraline’i göndermek akıllıca olur gibi geldi. İsyanından ve Güneş Tahtı üzerindeki iddiasından vazgeçti, ama diğerleri yine de onu kullanmaya çalışabilir. Belki onları hizmetkârların sorumluluğunda bırakmak akıllıca olmadı, Cadsuane Sedai. Işık aşkına, kusuru onlarda aramamalısınız. İki... konuğu... tutmayı başardılar, ama benim silahlı adamlarıma karşı direnemediler.”

Jahar yola devam etmek için sabırsızlanıyordu. Merise sert bir kadındı. Cadsuane de Alanna’ya ulaşmaya can atıyordu.

“Umarım bir sene sonra da aynı fikirde olursun,” dedi Cadsuane. Dobraine eğilmekle yetindi.

Alanna’nın götürüldüğü yatak odası, en yakın odaydı ve geniş değildi, Cairhienlilerin çok sever göründüğü koyu renk duvar panelleri yüzünden daha da küçük görünüyordu. Herkes içeri girdikten sonra oldukça kalabalık oldu. Merise parmaklarını şıklattı ve işaret etti, Jahar bir köşeye çekildi, ama bunun pek faydası olmadı.

Alanna gözleri kapalı, yatakta yatıyordu. Muhafızı Ihvon yanında diz çökmüş, bileğini ovalıyordu. “Uyanmaya korkuyor sanki,” dedi uzun boylu, ince adam. “Anlayabildiğim kadarıyla bir sorunu yok, ama korkuyor gibi.”

Corele onu kenara itip Alanna’nın yüzünü ellerine aldı. Sarı Aes Sedai *saidar*’ın parıltısına sarındı ve Alanna’nın üzerine Şifa örgüsü yerleşti, ama ince Yeşil kıpırdanmadı bile. Corele başını iki yana sallayarak geriledi.

“Şifa yeteneğim seninki ile boy ölçüşemez belki, Corele,” dedi Merise kuru kuru, “ama denedim.” Onca sene sonra, konuşmasındaki Tarabon aksanı hâlâ belirgindi, ama siyah saçlarını sert yüzünden arkaya çekerek toplamıştı. Cadsuane ona belki diğerlerinden daha fazla güveniyordu. “Şimdi ne yapacağız, Cadsuane?”

Sorilea, dudaklarının incelmesi dışında yüzünde hiçbir ifade olmadan yatakta uzanmış yatan kadına bakıyordu. Cadsuane kadının ittifaklarını gözden mi geçirdiğini merak etti. Verin de Alanna’ya bakıyordu ve kesinlikle dehşet içinde görünüyordu. Cadsuane herhangi bir şeyin Verin’i bu kadar korkutabileceğini düşünmezdi. Ama kendisi de dehşetin heyecanını hissediyordu. Oğlanla bu bağlantıyı kaybederse...

“Oturup uyanmasını bekleyeceğiz,” dedi sakin bir sesle. Yapacak başka hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey.

“Nerede bu adam?” diye hırladı Demandred, yumruklarını arkasında sıkarak. Ayaklarını ayırarak durmuştu ve odaya hâkim olduğunun farkındaydı. Her zaman farkında olurdu. Buna rağmen, Semirhage ya da Mesaana’nın da burada olmasını diliyordu. Hassas bir ittifakları vardı – diğerlerinden kurtulana kadar birbirlerine saldırmayacakları konusunda bir anlaşma yalnızca– ama bunca zamandır geçerliydi. Birlikte çalışarak teker teker rakiplerinin dengesini bozmuşlar, çoğunu devirip ölüme ya da daha kötüsüne yollamışlardı. Ama Semirhage için bu tür görüşmelere katılmak zordu ve Mesaana son zamanlarda çekingen davranır olmuştu. İttifakı sonlandırmayı düşünüyorsa... “O kör aptallar –o ahmaklar!– Cairhien’de başarısızlığa uğradığından beri al’Thor, Kıraç denen o lanet yer dahil, beş ayrı şehirde ve bir düzine kasabada görüldü. Ve bu yalnızca bizim aldığımız raporlara göre! At, koyun ya da bu vahşiler mesaj taşımak için başka neler bulabiliyorsa onunla başka neler yolda, ancak Yüce Efendi bilebilir.”

Gelen ilk kişi olduğu için ortamı Graendal seçmişti ve bu Demandred’in sinirlerini bozuyordu. Manzara duvarları yüzünden çizgili ahşap zemin parlak renkli sarmaşıklar ve daha da parlak renkli, çırpınan kuşlarla dolu bir ormanla çevriliymiş gibi görünüyordu. Havada tatlı ve yumuşak kuş ötüşleri asılıydı. Yanılsama yalnızca kapının kemeri ile bozuluyordu. Kadın neden kaybolanı hatırlamak istiyordu ki? Manzara duvarı yapana kadar, Shayol Ghul’ün yakınındaki bu mekânın dışında şok-mızrakları ya da sho-kanatlar yapsalar da olurdu. Her durumda, hatırladığı kadarıyla Graendal doğayla ilgili her şeyi küçümsedi.

“Ahmaklar” ve “kör aptallar” lafları üzerine Osan’gar kaşlarını çattı ve bunda haklıydı, ama birlikte doğduğu yüzden öylesine farklı olan o çirkin, kırışık yüzdeki ifadeyi çabucak düzeltti. Ne isimle çağrılıyor olursa olsun, kimlere meydan okunacağını, kimlere okunmayacağını her zaman bilmişti. “Şans meselesi,” dedi sakin sakin, ama ellerini ovuşturmaya başladı. Eski bir alışkanlık. Bu Çağ’ın hükümdarlarından biri gibi giyinmişti, ceketi altın işlemelerle öyle kaplanmıştı ki kırmızı kumaşı görünmüyordu neredeyse ve çizmeleri altın saçaklarla çevrilmişti. Boynunda ve bileklerinde, bir çocuğu giydirmeye yetecek kadar çok dantel vardı. Adam aşırılığın anlamını asla öğrenememişti. Özel becerileri olmasa, asla Seçilmiş olamazdı. Osan’gar ellerinin ne yaptığını fark edince sandalyesinin yanındaki yuvarlak masanın üzerinden yüksek, *cuendillar* şarap kadehini kaptı ve koyu renk şarabın kokusunu derin derin içine çekti. “Basit olasılıklar,” diye mırıldandı,

kayıtsız bir sesle konuşmaya çalışarak. “Bir dahaki sefere öldürülecek ya da yakalanacak. Şansı sonsuza dek koruyamaz onu.”

“Şansa mı güveneceksin?” Aran’gar uzun, akıcı sandalyesine, bir yatak sandalyesiymiş gibi uzanmıştı. Puslu bakışlarını Osan’gar’a çevirerek bir bacağını çıplak ayak parmakları üzerinde gererek parlak kırmızı eteğindeki yırtmacın kalçasına dek aralanmasını sağladı. Her nefeste, dolgun göğüslerini zar zor kavrayabilen kırmızı satenden dışarı fırlayıverecekmiş gibi görünüyordu. Kadın olduğundan beri bütün tavırları değişmişti, ama o kadın vücudunun içine yerleştirilmiş şeyin özü aynı kalmıştı. Demandred’in bedensel zevkleri hor gördüğü söylenemezdi pek, ama bir gün kadının arzuları ölümü olacaktı. Bir kez olduğu gibi. Bir dahaki sefer nihai olursa yas tutacağından değil, elbette. “Ona göz kulak olma sorumluluğu senindi, Osan’gar,” diye devam etti kadın, sesi her heceyi okşayarak. “Sen ve Demandred.” Osan’gar irkildi, dilini dudaklarına dokundurdu ve Aran’gar boğuk bir sesle kahkaha attı. “Benim sorumluluğum altında olan...” Kadın bir şeyi mıhlarmış gibi başparmağını sandalyenin kenarına bastırdı ve yine kahkaha attı.

“Daha çok endişeleneceğini sanırdım, Aran’gar,” diye mırıldandı Graendal şarabının üzerinden. Horgörüsünü ancak, streith kumaşından elbisesinin gümüş pusunun dolgun kıvrımlarını saklayabildiği kadar saklıyordu. “Sen, Osan’gar ve Demandred. Ve Moridin, o da her kimse. Belki al’Thor’un başarısından, başarısızlığından korktuğunuz kadar korkmalısınız.”

Aran’gar bir kahkaha atarak ayaktaki kadının elini yakaladı. Yeşil gözleri ışıldıyordu. “Belki sen de, ne demek istediğini, yalnız kaldığımızda daha iyi açıklamalısın.”

Graendal’ın elbisesi siyaha dönerek pusları sakladı. Kaba bir küfürle elini kurtarıp sandalyeden uzaklaştı. Aran’gar... kıkırdadı.

“Ne demek istedin?” dedi Osan’gar keskin bir sesle, zorla sandalyesinden kalkarak. Ayağa kalktığı zaman söylev verecekmiş gibi bir duruş aldı, klapalarını kavradı ve bilgiç bir ses takındı. “İlk olarak, sevgili Graendal, Yüce Efendi’nin *saidin* üzerinde bıraktığı gölgeyi kaldırmak için benim bile bir yöntem tasarlayabileceğimden kuşkuluyum. Al’Thor ilkelin teki. Denediği her şey kaçınılmaz olarak yetersiz kalacak ve ben nereden başlayacağını hayal bile edemeyeceğini düşünüyorum. Her durumda, denemesini engelleyeceğiz, çünkü Yüce Efendi öyle emretti. Ne kadar olasılık dışı gelse de, bir şekilde başarısız olursak Yüce Efendi’nin

hoşnutsuzluğunu çekme korkusunu anladım, ama neden ismini saydığın bizler özellikle korkalım?”

“Her zamanki kadar kör, her zamanki gibi kuru,” diye mırıldandı Graendal. Kendine hâkim olduğundan, elbisesi yine berrak pus gibi olmuştu, ama bu seferki kırmızıydı. Belki de göründüğü kadar sakin değildi. Ya da belki heyecanını bastırdığına inanmalarını istiyordu. Streith dışındaki tüm eşyaları bu çağdandı, altın rengi saçlarındaki ateş damlaları, göğüslerinin arasına sarkan iri yakut, iki bileğindeki süslü altın bilezikler. Ve oldukça tuhaf bir şey. Öyle tuhaf ki, Demandred diğerlerinin fark edip etmediğini merak ediyordu. Sol elinin küçük parmağında sade, altın bir yüzük. Graendal ile sadelik bağdaşmazdı. “Genç adam bir şekilde gölgeyi kaldırırsa, eh... *Saidin* yönlendiren sizler artık Yüce Efendi’nin korumasına ihtiyaç duymayacaksınız. O zaman sizin... sadakatinize... güvenecek mi?” Gülümseyerek şarabını yudumladı.

Osan’gar gülümsemedi. Yüzü soldu ve elini ağzından geçirdi. Aran’gar uzun sandalyesinin kenarında doğrulup oturdu. Artık şehvetli olmaya çalışmıyordu. Elleri kucağında pençe oldu ve Graendal’a gırtlağına atılmak üzereymiş gibi, dik dik baktı.

Demandred’in yumrukları açıldı. Sonunda açığa vurulmuştu. Bu kuşku kafasında yüzeye çıkmadan al’Thor’un öleceğini ummuştu –ya da bu başarısız olursa, yakalanacağını. Gölge Savaşı sırasında, Yüce Efendi’nin kuşkuları yüzünden bir düzineden fazla Seçilmiş ölmüştü.

“Yüce Efendi hepinizin sadık olduğundan emin,” diye bildirdi Moridin, bizzat Karanlığın Yüce Efendisi’ymiş gibi bir tavırla içeri girerek. Sık sık öyle olduğuna inanıyormuş gibi görünüyordu ve şimdi kullandığı oğlan suratı bunu değiştirmiyordu. Sözlerine rağmen yüzü haşindi ve simsiyah giysileri edindiği Ölüm ismine yakışıyordu. “O emin olmayı bırakana kadar endişelenmeniz gerekmiyor.” Kız, Cyndane, kırmızı siyah elbise içinde, iri göğüslü, gümüş saçlı bir gözde gibi peşinden koşturdu. Bir sebepten Moridin’in omzunda bir sıçan vardı, solgun burnu havayı kokluyor, kara gözleri ihtiyatla odayı inceliyordu. Belki de belli bir sebebi yoktu. Daha genç bir yüz, adamın daha az deli görünmesini de sağlamamıştı.

“Bizi neden buraya çağırdın?” diye sordu Demandred. “Yapacak bir sürü işim var, boş konuşmalara ayıracak zamanım yok.” Farkında olmadan, diğer adama uymak için daha dik durmaya çalıştı.

“Mesaana yine mi yok?” dedi Moridin yanıt vermek yerine. “Yazık. Söyleyeceklerimi işitmeliydi.” Omzundaki sıçanı omzundan yakaladı ve

hayvanın bacaklarını boş yere sallamasını seyretti. Onun için sıçandan başka hiçbir şey yoktu sanki. “Küçük, önemsiz meseleler çok önem kazanabilir,” diye mırıldandı. “Bu sıçan. Isam o diğer sıçanı, Fain’i bulup öldürmeyi başarsa da başarmasa da. Yanlış kulağa fısıldanmış bir sözcük ya da doğru kulağa fısıldanmamış bir sözcük. Bir kelebek bir dalın üzerinde kanatlarını çırpar ve dünyanın diğer yanında bir dağ yıkılır.” Aniden sıçan kıvrıldı, dişlerini onun bileğine geçirmeye çalıştı. Moridin kayıtsızca hayvanı havaya fırlattı. Havada bir alev patlaması oldu, alevden daha sıcak ve sıçan yok oldu. Moridin gülümsedi.

Demandred elinde olmadan irkildi. Gerçek Güç’le yapmıştı bunu; o hiçbir şey hissetmemişti. Moridin’in mavi gözlerinden kara bir benek geçti, sonra bir tane daha, düzenli bir akıntı halinde geçtiler. Bu kadar kısa sürede bu kadar çok *saa* edindiğine göre adam onu son gördüğünden beri yalnızca Gerçek Güç kullanıyor olmalıydı. Kendisi, ihtiyaç olmadığı sürece Gerçek Güç’e hiç dokunmamıştı. Büyük ihtiyaç olmadığı sürece. Elbette... kutsanmasından... beri bu ayrıcalık yalnızca Moridin’e aitti. Adam bu kadar serbestçe kullandığına göre gerçekten deliydi. *Saidin*’den de fazla bağımlılık yapan bir uyuşturucuydu o, zehirden de ölümcüldü.

Moridin çizgili zeminde ilerleyerek elini Osan’gar’ın omzuna koydu. *Saa* yüzünden gülümsemesi daha da uğursuz görünüyordu. Kısa boylu adam yutkundu, tereddütle gülümseyerek karşılık verdi. “Yüce Efendi’nin gölgesini nasıl kaldıracağını hiç düşünmemiş olmanız güzel,” dedi Moridin sessizce. Ne zamandır dışarıda duruyordu? Osan’gar’ın gülümsemesi daha da hastalıklı oldu. “Al’Thor sizin kadar bilge değil. Anlat onlara Cyndane.”

Ufak tefek kadın sırtını dikleştirdi. Yüzüne ve vücuduna bakarak, koparılmaya hazır olgun bir erikten farksızdı, ama iri mavi gözleri buzdağları gibiydi. Belki bir şeftali. Bu zamanda şeftaliler zehirliydi. “Sanırım Choedan Kal’ı hatırlarsınız.” O alçak, buğulu sesi hiçbir şey şehvetli olmaktan çıkaramazdı, ama kadın bir şekilde istihza eklemeyi başardı. “Lews Therin’in iki giriş anahtarı var, adam başı birer tane. Ve ikilinin dişisini kullanacak kadar güçlü bir kadın tanıyor. Choedan Kal’ı bu amaç için kullanmayı planlıyor.”

Hemen herkes bir ağızdan konuşmaya başladı.

“Anahtarların hepsinin yok olduğunu sanıyordum!” diye bağırdı Aran’gar, ayağa fırlayarak. Gözleri korkuyla irileşmişti. “Sırf Choedan Kal’ı kullanmayı *denerken* dünyayı paramparça edebilir!”

“Tarih kitabı dışında herhangi bir şey okusaydın onları yok etmenin neredeyse imkânsız olduğunu bilirdin!” diye hırladı Osan’gar ona. Ama çok darmış gibi yakasını çekiştiriyordu ve gözleri yüzünden düşüverecekmiş gibi görünüyordu. “Bu kız onun onları bulduğunu nereden biliyor olabilir? Nereden?”

Sözcükler Cyndane’in ağzından dökülür dökülmez Graendal’ın şarap kadehi elinden düşmüş, yerde tepetaklak sıçramıştı. Elbisesi taze kan kadar kırmızı olmuştu ve ağzı kusacakmış gibi kıvrılmıştı. “Sen de onu tesadüfen eline geçireceğini umuyordun!” diye haykırdı Demandred’e. “Birinin senin için onu bulacağını umuyordun! Aptal! Aptal!”

Demandred Graendal’ın kendi standartlarına göre bile biraz fazla gösterişli davrandığını düşündü. Bildirinin onu şaşırtmadığına iddiaya girebilirdi. Gözlenmesi gereken biri gibi görünüyordu. Demandred konuşmadı.

Moridin bir âşık gibi elini kendi yüreğinin üzerine koyarak Cyndane’in çenesini tutup kaldırdı. Kadının gözleri kızgınlıkla yanıyordu, ama yüzü bir oyuncak bebeğin hiç değişmeyen yüzü de olabilirdi. Adamın ilgisini uysal bir oyuncak gibi kabullendiği kesindi. “Cyndane pek çok şey biliyor,” dedi Moridin yumuşak sesle, “ve bana bildiği her şeyi anlatıyor. Her şeyi.” Ufak tefek kadının yüzündeki ifade hiç değişmedi, ama kadın gözle görülür bir biçimde titredi.

Demandred için tam bir bulmacaydı. Başta kadının Lanfear’ın yeniden cisimleşmiş hali olduğunu sanmıştı. Sözde bedensel göç elde neyin bulunduğuna göre seçilirdi, ama Osan’gar ve Aran’gar Yüce Efendi’nin mizah anlayışının zalimliğinin kanıtlarıydı. Mesaana kızın Lanfear’dan daha zayıf olduğunu söyleyene dek emindi. Mesaana ve diğerleri kızın bu Çağ’dan olduğunu düşünüyordu. Ama al’Thor’dan Lews Therin diye bahsetmişti, tıpkı Lanfear’ın yaptığı gibi ve Choedan Kal’dan, Güç Savaşı’nda yarattığı dehşeti bilen biri gibi bahsetmişti. Daha fazla korkulan tek şey şerateşti, ama yalnızca kıl payı fazla. Yoksa Moridin kendine has amaçlar için öğretmiş miydi ona? Herhangi bir gerçek amacı varsa. Adamın eylemlerinin sırf delilik gibi göründüğü zamanlar olmuştu.

“Yani sonuçta öldürülmesi gerekiyor gibi görünüyor,” dedi Demandred. Hissettiği tatmini saklamak kolay değildi, Rand al’Thor ya da Lews Therin Telamon, adam öldüğü zaman içi rahat edecekti, “Dünyayı ve bizi yok edemeden. Bu onu bulmayı çok daha önemli kılıyor.”

“Öldürmek?” Moridin ellerini, bir şeyi tanıyormuş gibi hareket ettirdi. “Gelir, buna dayanırsa, evet,” dedi sonunda. “Ama onu bulmak sorun değil. Choedan Kal’a dokunduğunda nerede olduğunu bileceksiniz. Ve oraya gidecek, onu yakalayacaksınız. Ya da gerekirse öldüreceksiniz. Nae’blis konuştu.”

“Nae’blis nasıl emrederse,” dedi Cyndane hevesle, başını eğerek ve sözleri odada yankılandı, ama Aran’gar surat asıyor gibi, Osan’gar çaresizlikle, Graendal tuhaf bir biçimde düşünceli konuşmuştu.

Boyun eğmek Demandred’in canını o sözleri söylemek kadar çok sıkıyordu. Demek al’Thor’u *onlar* yakalayacaktı –hem de daha önce değil, Choedan Kal’ı kullanmaya çalışırken, o ve bir kadın kıtaları eritmeye yetecek kadar Tek Güç çekerken!– ama Moridin’in de yanlarında olacağı ima edilmemişti. Ya da ikiz gözdeleri Moghedien ile Cyndane’in. Adam şimdilik Nae’blis’ti, ama belki işler, bir dahaki ölümünde yeni bir beden bulamayacağı şekilde ayarlanabilirdi. Belki yakında ayarlanırdı.

14
Peçenin Perdelediği

Kidron'un Zaferi uzun deniz dalgaları üzerinde yükselip alçalıyor, kıç kamarasındaki yaldızlı lambaları askılarının üzerinde sallıyordu, ama Selucia'nın kendinden emin eli kafasında kayarken Tuon sakin sakin oturuyordu. Yüksek kıç pencerelerinden diğer büyük gemilerin beyaz köpükler içinde, gri yeşil dalgaları yara yara ilerlediğini görebiliyordu. Sıra sıra yüzlerce gemi ufka doğru uzanıyordu. Tanchico'da bunun dört katını bırakmışlardı. *Rhyagelle*, Eve Dönmüş Olanlar. *Corenne*, Dönüş başlamıştı.

Süzülen bir albatros *Kidron*'u takip ediyor gibiydi, gerçekten de bir zafer alameti, ama kuşun uzun kanatları beyaz değil siyahtı. Yine de aynı anlama geliyor olmalıydı. Alametler mekâna göre değişmezdi. Şafakta öten bir baykuş, Imfaral'da da olsanız Noren M'Shar'da da, ölüm ve bulutsuz yağmur demekti.

Giydiricisinin usturasının sabah ayini yatıştırıcıydı ve bugün yatışmaya ihtiyacı vardı. Dün gece öfkeyle emir vermişti. Hiçbir emir öfkeyle verilmemeliydi. Neredeyse *sei'mosiev* gibi, onur kaybetmiş gibi hissediyordu. Dengesi bozulmuştu ve albatros olsa da olmasa da, *sei'taer* kaybı kadar kötü bir alametti Dönüş için.

Selucia son köpükleri ılık, ıslak bezle sildi, sonra kuru bez kullandı ve son olarak pürüzsüz kafasını bir fırçayla hafifçe pudraladı. Giydiricisi geri çekildiği zaman Tuon ayağa kalktı ve girift işlemeli mavi ipekten sabahlığının altın mavi desenli halıya düşmesine izin verdi. Serin hava esmer derisindeki tüyleri kaldırdı hemen. On hizmetçisinin dördü zarifçe duvarın dibinde diz çöktükleri yerlerden kalktılar. İncecik, beyaz cüppeleri içinde temiz hatlı ve alımlıydılar. Hepsi becerileri kadar görünüşleri için de satın alınmışlardı ve çok becerikliydiler. Seanchan'dan buraya yaptıkları

uzun yolculuk sırasında geminin hareketlerine alışmışlardı ve oymalı sandıkların üzerine hazırlanmış elbiseleri alıp Selucia'ya getirmek için koşturdular. Selucia *da'covale*'nin onu giydirmesine asla izin vermezdi, çoraplarını ya da terliklerini bile.

Güzel eskimiş fildişi rengi pilili elbiseyi Tuon'un başından geçirirken, genç kadın iç duvara tutturulmuş yüksek aynadaki yansımalarını karşılaştırmaktan alamadı kendini. Altın saçlı Selucia azametli, krema tenli bir güzelliğe ve serin, mavi gözlere sahipti. Başının sol yanı tıraşlanmış olmasa herkes onu *so'jhin* değil Kan'dan, hem de yüksek düzeyli sanabilirdi. Sesli olarak dile getirse kadını şoke edecek bir fikir. Herhangi birinin sahip olduğu konumu aşması fikri Selucia'yı dehşete düşürürdü. Tuon, kendisinin böylesine buyurgan bir varlığı olmadığını biliyordu. Gözleri fazla iriydi, parlak bir kahverengiydi. Sert ifadesini korumayı unuttuğunda, yürek şeklindeki yüzü yaramaz bir çocuğa aitmiş gibi görünüyordu. Başının üstü Selucia'nın göz hizasına gelmiyordu, üstelik giydiricisi uzun boylu bir kadın değildi. Tuon en iyilerle birlikte at binebilirdi, güreşte üstündü, uygun silahları kullanabilirdi, ama etkileyici olmak için her zaman zihnini çalıştırması gerekmişti. O aleti, tüm diğer yeteneklerinin toplamından daha sıkı eğitmişti. En azından geniş, altın örgü kemeri belini vurguluyor, elbise giymiş oğlan çocuğu sanılmamasını sağlıyordu. Selucia geçerken erkekler izlerdi ve Tuon bazılarının kadının dolgun göğüsleri hakkında yorumlar mırıldandığına kulak misafiri olmuştu. Belki bunun buyurgan bir varlıkla ilgisi yoktu, ama birazcık daha dolgun göğüslere sahip olmak hoş olurdu.

"Işık üzerimde olsun," diye mırıldandı Selucia, eğleniyormuş gibi, *da'covale*'ler geri dönüp duvarın dibinde diz çökerken. "Başınızın tıraşlandığı ilk günden beri bunu her sabah yapıyorsunuz. Üç sene sonra, hâlâ tıraşlamadığım yer kalmış olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

Tuon elini çıplak kafasından geçirdiğini fark etti. Tıraşlanmamış yer aradığını itiraf etti kendine hüzünle. "Bırakmış olsan," dedi sahte bir haşinlikle, "seni dövdürürdüm. Senin benim üzerimde sopa kullandığın zamanların bedeli olarak."

Selucia Tuon'un boynuna bir yakut dizisi yerleştirirken güldü. "Hepsini ödetirseniz bir daha asla oturamayabilirim."

Tuon gülümsedi. Tuon'un annesi Selucia'yı ona beşik armağanı olarak, sütninesi olarak vermişti; daha da önemlisi, gölgesi, kimsenin bilmediği koruması olarak. Selucia hayatının ilk yirmi beş senesi boyunca bu işler için

eğitim almıştı ve gizlice ikincisi için eğitilmişti. Tuon'un on altıncı isim gününde, başı ilk tıraşlandığı zaman, Selucia'ya Evinin geleneksel armağanlarını vermişti; gösterdiği ilgi için küçük bir mülk, verdiği terbiye için af, onu cezalandırdığı her sefer için yüz altın taht dolu bir çuval. Bir yetişkin olarak sunulmasını izlemeye gelen Kan, onca altın çuvalı karşısında etkilenmişti ve çoğu o parayı ele geçirmeyi isterdi. Tuon... ele avuca sığmaz bir çocuktu; dikbaşlı olduğundan bahsetmeye bile gerek yoktu. Ve son geleneksel armağan: bir sonraki görev yerini Selucia'nın kendisinin seçme şansı. Vakur kadın güce ve yetkeye sırtını dönüp, Tuon'un baş hizmetkârı, giydiricisi olmak istediği zaman izleyen kalabalık mı daha çok şaşırmıştı, yoksa kendisi mi, emin değildi. Hâlâ gölgesiydi, elbette, ama bu açıklanmamıştı. Tuon bu karara çok sevinmişti.

"Belki on altı seneye yayılmış küçük dozlar halinde," dedi. Aynada kendini gördüğü zaman, sözlerinde acılık olmadığını ifade etmek için gülümsemesini korudu, sonra sert bir ifade takındı. Onu yetiştiren kadını, yetişkin olana dek yalnızca senede iki kez gördüğü annesinden ya da daha ilk adımlarından itibaren annesinin beğenisini kazanmak için rekabet etmesi gerektiğini öğrendiği kız ve erkek kardeşlerinden daha çok sevdiği kesindi. O rekabet sırasında, şimdiye dek iki tanesi ölmüştü ve üçü onu öldürmeye çalışmıştı. Bir kız, bir erkek kardeşi *da'covale* yapılmış, isimleri kayıtlardan yönlendirme yetenekleri öğrenilmiş gibi kararlı bir biçimde çıkarılmıştı. Şimdi bile Tuon'un konumu güvende sayılmazdı. Tek bir yanlış adım sonucunda ölebilir ya da daha kötüsü unvanı elinden alınıp pazarda satılabilirdi. Işık'ın takdisi, gülümsediği zaman hâlâ on altı yaşında görünüyordu! En fazla!

Selucia gülerek dönüp, giyinme masasının üzerindeki kırmızı lake kaplı desteğinin üzerinden altın dantel başlığı aldı. Seyrek dantel tıraşlanmış kafasını teşhir edecek, Kuzgun ve Güllerden olduğunu gösterecekti. Belki *sei'mosiev* değildi, ama *Corenne* aşkına dengesini yeniden bulmalıydı. *Soe'feia*'sı Anath'dan bir kefaret belirlemesini isteyebilirdi, ama Neferi'nin beklenmedik ölümünden bu yana iki seneden az zaman geçmişti ve yerine gelen kişiye hâlâ alışamamıştı. Bir şey ona, bunu kendi başına yapması gerektiğini söylüyordu. Belki de bilinçli olarak fark etmediği bir alamet görmüştü. Bir gemide karınca olması olası değildi, ama bir sürü farklı türden böcek olabilirdi.

"Hayır, Selucia," dedi sessizce. "Peçe."

Selucia'nın ağzı onaylamazlıkla gerildi, ama sessizce başlığı yerine koydu. Şimdiki gibi yalnızlarken dilini özgürce kullanma hakkına sahipti, ama nelerin söylenebileceğini, nelerin söylenemeyeceğini biliyordu. Tuon'un onu yalnızca iki kez cezalandırması gerekmişti ve Işık'ın gerçeği, Selucia kadar çok üzülmüştü buna. Kadın konuşmadan uzun, şeffaf bir peçe çıkardı, Tuon'un başına örttü ve yakutlarla süslü ince, altın bir bantla tutturdu. *Da'covale*'lerin cüppelerinden de saydam olan peçe, Tuon'un yüzünü hiç saklamıyordu. Ama önemli olan şeyi saklıyordu.

Selucia Tuon'un omuzlarına uzun, altın işlemeli mavi bir pelerin koydu, geriledi ve altın rengi örgüsünün ucu halıya değene kadar eğildi. Diz çökmüş *da'covale*'ler yüzlerini yere yasladılar. Mahremiyet sona ermek üzereydi. Tuon kamaradan yalnız çıktı.

İkinci kamarada altı *sul'dam*'ı, iki yanda üçer üçer dizilmişti ve *damane*'leri önlerinde, güvertenin geniş, cilalı tahtaları üzerinde diz çökmüşlerdi. Onu gördüklerinde *sul'dam*'lar sırtlarını dikleştirdiler. Eteklerindeki kırmızı fon üzerinde gümüş şimşekler kadar gururlu görünüyorlardı. Grilere bürünmüş *damane*'ler diz çöktükleri yerde, kendi gururları ile dik duruyorlardı. Zavallı Lidya dışında. O dizleri üzerinde büzülmüş, gözyaşları ile lekelenmiş yüzünü güverteye yaslamaya çalışıyordu. Kızıl saçlı *damane*'nin tasmasını tutan Ianelle ona kaşlarını çattı.

Tuon içini çekti. Dün geceki öfkesinin sorumlusu Lidya'ydı. Hayır, öfkesine o sebep olmuştu, ama kendi duygularının sorumlusu Tuon'du. *Damane*'ye falına bakmasını emretmişti ve işittikleri hoşuna gitmediği için onun sopalanmasını emretmemeliydi.

Eğilerek Lidya'nın çenesini avucuna aldı; uzun, kırmızı boyalı tırnaklarını *damane*'nin çilli yanağına yasladı ve onu çekip topuklarının üzerine oturttu. *Damane* irkildi ve taze gözyaşları döktü, Tuon onları parmaklarıyla dikkatle silerek *damane*'yi dizleri üzerinde dik durmaya zorladı. "Lidya iyi bir *damane,* Ianelle," dedi. "Kırbaç izlerine sorfa sür ve izler yok olana kadar acısını gidermesi için aslanyürek ver. Ve izler gidene kadar, her öğünde tatlı krema yiyecek."

"Yüksek Leydi nasıl emrederse," diye yanıt verdi Ianelle resmi bir biçimde, ama hafifçe gülümsüyordu. Tüm *sul'dam*'lar Lidya'yı severdi ve *damane*'yi cezalandırmak kadının hoşuna gitmemişti. "Şişmanlarsa onu koşuya çıkarırım. Yüksek Leydi."

Lidya başını çevirerek Tuon'un avucunu öptü ve mırıldandı, "Lidya'nın hanımı çok nazik. Lidya şişmanlamayacak."

Tuon iki sıra boyunca yürüyerek her *sul'dam*'a birkaç kelime etti, her birinin *damane*'sini okşadı. Yanında getirdiği altısı en iyileriydi ve kendisinin onlar için hissettiği sevgiyle denk bir sevgiyle gülümsüyorlardı. Seçilmek için hevesle yarışmışlardı. Tombul, sarı saçlı Dali ile Dani kız kardeştiler ve bir *sul'dam*'ın talimatlarına ihtiyaçları yoktu. Saçları gözleri kadar grileşmiş Charral, hâlâ en çevik dönebilen *damane* idi. Sıkı, kıvırcık, siyah saçlarında kırmızı kurdeleler taşıyan Sera en güçlüleriydi ve bir *sul'dam* kadar gururluydu. Tuon'dan bile kısa olan Tiny Mylen, altı *damane* arasında Tuon'un özel gururuydu.

Yetişkinliğe eriştiğinde *sul'dam*'lık sınavına girmesini pek çok kişiye tuhaf gelmişti, ama o sırada kimse onu reddedemiyordu. Annesi dışında. Annesi sessiz kalarak izin vermişti. Gerçekten *sul'dam* olması düşünülemez bir şeydi, elbette, ama Tuon için *damane* eğitmek, at eğitmek kadar zevkliydi ve ikisinde de iyiydi. Mylen bunun kanıtıydı. Tuon onu Shon Kifar rıhtımlarında satın aldığında solgun, küçük damane şok ve korkudan yarı ölüydü; yemek yemeyi, su içmeyi reddetmişti. *Der'sul'dam*'ların hepsi ümidini kesmiş, onun fazla yaşamayacağını söylemişlerdi, ama şimdi Mylen Tuon'a gülümsüyor, daha o *damane*'nin siyah saçlarını okşamak üzere uzanmadan, elini öpmek için eğiliyordu. Eskiden bir deri bir kemikken, şimdi biraz tombuldu. Tasmasını tutan Catrona onu paylamak yerine, normalde sert olan kara yüzünü kırıştıran bir gülümseme bahşetti ve Mylen'in mükemmel bir *damane* olduğunu mırıldandı. Doğruydu; artık kimse onun eskiden kendine Aes Sedai dediğine inanmazdı.

Ayrılmadan önce, Tuon *damane*'lerin beslenmesi ve egzersizi hakkında birkaç emir verdi. *Sul'dam*'lar ne yapacaklarını biliyorlardı, tıpkı Tuon'un maiyetindeki diğer on ikisi gibi, yoksa hizmetine almazdı onları, ama Tuon ilgilenmeyecek kimsenin *damane* beslemesine izin verilmemesi gerektiğine inanırdı. Her *damane*'sinin kendine has özelliklerini, kendi yüzü kadar iyi bilirdi.

Dış kamarada, duvarlar boyunca dizilmiş, kan kırmızı ve siyaha kaçan yeşil lakeli zırhları içindeki Ölümnöbeti Askerleri o girince dikleştiler. Yani, heykellerin dikleştikleri ne kadar söylenebilirse o kadar dikleştiler. Sert yüzlü adamlardı. Onlar ve beş yüz Ölümnöbeti Askeri daha Tuon'un güvenliği ile görevlendirilmişlerdi. Onu korumak için hepsi ve herhangi biri ölürdü. Tuon ölürse onlar da ölürlerdi. Her biri gönüllü olmuş, onun

koruması olmak için başvurmuştu. Peçeyi görünce kır kafalı Yüzbaşı Musenge yalnızca iki kişinin güvertede ona eşlik etmesini emretti. Güvertede, kırmızı yeşil giysiler içinde iki düzine Ogier Bahçıvan kapının iki yanına dizilmiş, siyah püsküllü baltalarını önlerinde dikmiş, sert bakışlarla herhangi bir tehlikeye karşı nöbet tutuyorlardı. Tuon ölse onlar ölmezdi, ama onlar da korumalığına gönüllü olmuşlardı ve Tuon tereddüde düşmeden hayatını o iri ellerden herhangi birine bırakabilirdi.

Kidron'un üç yüksek direğindeki kaburgalı yelkenler, gemiyi ilerideki karaya sürükleyen soğuk kış rüzgârı ile şişmişti. Karanlık kıyı o kadar yakındı ki Tuon tepeleri ve burunları seçebiliyordu. Güverte erkek ve kadınlarla doluydu; ipeklere bürünmüş Kan'dan yolcuları, pelerinlerini savuran rüzgârı aralarından koşturan yalınayak kadın ve erkek mürettebat gibi görmezden geliyorlardı. Asillerin bazıları mürettebatı biraz fazla gösterişli bir biçimde görmezden geliyordu, sanki onlar her iki adımda bir diz çökerek ya da eğilerek gemiyi idare edebilirlermiş gibi. Yere kapanmaya hazırlanan Kan, Tuon'un peçesini gördükleri zaman, dengin denge yaptığı gibi hafifçe eğilmekle yetindiler. Herkesin Tuon'un sekreteri sandığı keskin burunlu Yuril tek dizinin üzerine çöktü. Adam sekreteriydi, elbette, ama aynı zamanda Eliydi, Arayıcılarının kumandanıydı. Macura denen kadın yere kapandı ve güverteyi öptü, sonra Yuril'in birkaç sessiz kelimesi üzerine kızararak, kırmızı pilili eteğini sıvazlayarak ayağa kalktı. Tuon Tanchico'dayken kadını hizmetine almakta tereddüt etmişti, ama kadın bir *da'covale* gibi yalvarmıştı. Bir sebepten Aes Sedailerden iliklerine dek nefret ediyordu ve verdiği son derece kıymetli bilgiler karşılığında aldığı ödüllere rağmen onlara daha fazla zarar verebilmeyi umuyordu.

Tuon Kan'a başını eğerek, peşindeki iki Ölümnöbeti Askeri ile kıç güverteye tırmandı. Rüzgâr pelerinini idare etmesini güçleştiriyordu ve peçesini bir an yüzüne bastırıyor, bir sonrakinde başının üzerinden savuruyordu. Fark etmezdi; onu takmış olması yeterliydi. Kişisel sancağı, kadim savaş arabasına koşulmuş iki altın aslan, kıç tarafta, uzun bir dümen yekesini kontrol etmek için çabalayan altı dümencinin tepesinde dalgalanıyordu. Peçesini gören ilk gemici haberi iletir iletmez Kuzgun ve Gül kaldırılmıştı. *Kidron*'un kaptanı olan geniş, yıpranmış kadının beyaz saçları ve inanılmaz yeşil gözleri vardı. Tuon'un terliği kıç güverteye dokunur dokunmaz kaptan eğildi, sonra hemen gemisi ile ilgilenmeye geri döndü.

Anath simsiyah ipekler içinde küpeştede duruyordu. Pelerini ya da başlığı olmamasına rağmen soğuk rüzgârdan etkilenmez görünüyordu. İnce bir kadındı, bir erkek için bile uzun boyluydu. Kömür karası yüzü güzeldi, ama iri, kara gözleri deliciydi. Neferi öldüğü zaman İmparatoriçe –sonsuza dek yaşasın– tarafından görevlendirilen *Soe'feia*'sı, yani Gerçeksöyleyeniydi. Neferi'nin Sol Eli onun yerini almak üzere eğitilmiş, hazırken sürpriz olmuştu, ama İmparatoriçe Kristal Taht'tan konuştuğunda, sözü yasaydı. *Soe'feia*'nızdan *korkmanız* kesinlikle beklenmiyordu, ama Tuon biraz korkuyordu. Kadına katılarak korkuluğu kavradı ve boyalı tırnağını kırmamak için ellerini gevşetmesi gerekti. Bu çok kötü şans getirirdi.

"Demek öyle," dedi Anath, sözcükleri Tuon'un kafatasına çivi gibi çakarcasına. Uzun boylu kadın ona kaşlarını çattı ve sesi horgörü doluydu. "Yüzünü saklıyorsun –bir açıdan. Şimdi tam da Yüksek Leydi Tuon oldun. Yalnız, bahsetmeseler de herkes hâlâ gerçekte kim olduğunu biliyor. Bu komediyi daha ne kadar sürdürmeyi düşünüyorsun?" Anath'ın dolgun dudakları alayla kıvrıldı ve ince eliyle sert, önemsemez bir jest yaptı. "Sanırım bu ahmaklık dövdürdüğün *damane* yüzünden. Böyle küçük bir şey yüzünden bakışlarını yere indirdiğini düşünmen aptallık. Seni öfkelendirecek ne söyledi? Kimse bilmiyor gibi. Yalnızca kaçırdığıma üzüldüğüm bir öfke krizi geçirdiğini söylediler."

Tuon korkuluktaki ellerini kıpırtısız tuttu. Titremek istiyorlardı. Yüzündeki sert ifadeyi korumaya çalıştı. "Bir alamet kaldırmamı söyleyene kadar peçeyi takacağım, Anath," dedi, sakin bir sesle. Şans eseri Lidya'nın sır dolu sözlerini kimse işitmemişti. O *damane*'nin geleceği öngörebildiğini herkes biliyordu ve Kan'dan biri işitecek olursa, herkes ellerinin arkasında kaderini konuşmaya başlardı.

Anath kabaca güldü ve ona bir kez daha, daha detaylı bir şekilde, ne büyük bir aptal olduğunu anlatmaya başladı. Çok daha detaylı bir şekilde. Sesini alçaltmaya zahmet etmedi. Kaptan Tehan dümdüz önüne bakıyordu, ama gözleri kırışık suratından düşüverecekmiş gibi görünüyordu. Yanakları gittikçe daha çok kızarsa da Tuon dikkatle dinledi. Sonunda, peçesi tutuşacakmış gibi gelmeye başladı.

Kan'dan olan pek çok kişi Seslerine *Soe'feia* derdi, ama Kan'ın Sesleri *so'jhin*'di ve *Soe'feia* olarak adlandırılmış olsalar bile, sahiplerini kızdırırlarsa cezalandırılabileceklerini bilirlerdi. Gerçeksöyleyen hiçbir şekilde emir almamalı, zorlanmamalıydı. Bir Gerçeksöyleyen, siz işitmek

isteseniz de istemeseniz de, yalın gerçeği söylemek ve dinlediğinizden emin olmak *zorundaydı*. Seslerine *Soe'feia* diyen Kan, neredeyse bin sene önce, tüm sarayın önünde yüzüne tokat attıktan sonra *Soe'feia*'sının yaşamasına ve görevine devam etmesine izin verdiği için, Kristal Taht'a oturan son erkek olan Algwyn'in deli olduğunu düşünüyordu. Tuon'un ailesinin geleneklerini gözleri faltaşı gibi açılmış kaptandan daha fazla anlamıyorlardı. Yüzlerini yarı saklayan yanak koruyucularının arkasında Ölümnöbeti Askerleri'nin ifadeleri hiç değişmedi. Onlar anlıyordu.

"Teşekkür ederim, ama kefarete ihtiyacım yok," dedi nazikçe, Anath sonunda söylevini bitirdiğinde.

Bir kez, merdivenden düşmek gibi aptalca bir sebepten öldüğü için Neferi'ye küfrettikten sonra, yeni *Soe'feia*'sından ona bu hizmeti vermesini istemişti. Ölüye küfretmek aylar boyunca *sei'mosiev* olmanıza yeterdi. Kadın tuhaf bir şekilde, neredeyse nazik davranmıştı, ama Tuon daha sonra günler boyunca ağlamış, iç eteklik bile giyememişti. Ama öneriyi reddetmesinin sebebi bu değildi; kefaret sert olmalıydı, yoksa dengeyi sağlamaya yaramazdı. Hayır, kolay yolu seçmeyecekti, çünkü kararını vermişti. Ve itiraf etmeliydi, *Soe'feia*'sının tavsiyesine direnmek istiyordu. Onu hiç dinlememek istiyordu. Selucia'nın dediği gibi, her zaman dikbaşlı olmuştu. Gerçeksöyleyeninizi dinlemeyi reddetmek iğrençti. Belki, o dengeyi yeniden kurmak için kabul etmeliydi. Geminin yanında üç uzun, gri yunus yükseldi ve haykırdı. Üç ve bir daha yükselmediler. Seçtiğin yoldan ayrılma.

"Kıyıya indiğimizde," dedi, "Yüksek Leydi Suroth övülmeli." Seçtiğin yoldan ayrılma. "Ve hırsları incelenmeli. Önceller ile, İmparatoriçe'nin, sonsuza dek yaşasın, düşlediğinden daha fazlasını başardı, ama böylesine büyük ölçekte başarı aynı ölçüde büyük hırslar yaratır."

Anath konu değişimi üzerine dudaklarını bastırarak sırtını dikleştirdi. Gözleri çakmak çakmaktı. "Suroth'un hırsının İmparatoriçe'nin çıkarı olduğundan eminim," dedi sertçe.

Tuon başını salladı. Kendisi o kadar emin değildi. Bu tür bir eminlik onu bile Kuzgunlar Kulesi'ne götürebilirdi. Belki özellikle onu. "Yenidendoğan Ejder'le en kısa sürede bağlantı kurmak için bir yol bulmalıyım. Tarmon Gai'don'dan önce Kristal Taht'ın önünde diz çökmeli, yoksa her şey kaybedilir." Ejder Kehanetleri bunu açık açık söylüyordu.

Anath'ın ruh hali bir anda değişti. Gülümseyerek elini sahiplenircesine Tuon'un omzuna koydu. Fazla ileri gidiyordu, ama o *Soe'feia* idi ve

sahiplenme fikri yalnızca Tuon’un zihninde olmalıydı. “Dikkatli olmalısın,” diye mırıldandı Anath. “Kaçmasına izin vermeyecek kadar geç olana dek onun için ne kadar tehlikeli olduğunu öğrenmesine izin vermemelisin.”

Başka tavsiyeleri de vardı, ama Tuon bir kulağından girip diğerinden çıkmalarına izin verdi. İşitecek kadar kulak verdi, ama daha önce yüz kez dinlemediği şeyler değildi. Geminin ilerisinde, büyük bir limanın ağzını görebiliyordu. Ebou Dar, *Corenne*’in yayılacağı yer. Tıpkı Tanchico’dan yayıldıkları gibi. Düşünce ona bir zevk ve başarı heyecanı verdi. Peçesinin arkasında, o yalnızca Yüksek Leydi Tuon’du, Kan’dan olan diğerlerinden daha büyük mevki sahibi olmayan biri. Ama yüreğinin içinde, o her zaman Tuon Athaem Kore Paendrag’dı, Dokuz Ayın Kızı ve atalarından çalınan toprakları geri almaya gelmişti.

15
Çandökümcü İhtiyacı

Kutu gibi araba Mat'e gördüğü, tekerlekli evlere benzeyen Tenekeci arabalarını hatırlatıyordu, ama bu araba içinde yaşamak için yapılmamıştı, duvara gömülmüş dolaplar ve iş tezgâhları ile doluydu. İçeriyi dolduran tuhaf, ekşi kokulara karşı burnunu kırıştırarak oturulacak tek şeyin, üç bacaklı taburenin üzerinde rahatsızca kıpırdandı. Kırık bacağı ve kaburgaları hemen hemen iyileşmişti ve o kocaman bina tepesine indiği zaman aldığı yaralar kapanmıştı, ama hâlâ zaman zaman sancıyorlardı. Dahası, duygudaşlık çekmeyi umuyordu. Doğru oynarsanız kadınlar duygudaşlık göstermeye bayılırdı. Parmağındaki uzun mühür yüzüğünü döndürmeyi bırakmaya zorladı kendini. Bir kadına sinirli olduğunuzu belli ederseniz, üzerine kendi anlamlarını yüklerdi ve duygudaşlık pencereden kaçıp giderdi.

"Dinle, Aludra," dedi, en sevimli gülümsemesini takınarak, "artık Seanchanların senin havai fişeklerine dönüp bakmayacağını biliyor olmalısın. O *damane*'ler Semavi Işıklar denen bir şey yapıyor ve senin en iyi havai fişeklerin onların yanında bacadan uçan birkaç kıvılcım gibi kalır, ben öyle duydum. Gücenmece yok."

"Kendi adıma, o sözde Semavi Işıkları görmedim," diye yanıt verdi kadın önemsemezce, güçlü bir Tarabon aksanıyla. Başını sıralardan birindeki fıçı büyüklüğünde tahta havana eğmişti ve beline kadar gelen siyah saçlarını ensesinde toplayan geniş, mavi kurdeleye rağmen yüzüne düşen tutamlar ifadesini gizliyordu. Kara lekelerle kaplı uzun, beyaz önlüğü koyu yeşil elbisesinin kalçalarına ne kadar iyi oturduğunu saklayamıyordu, ama Mat kadının yaptığı şeyle daha çok ilgileniyordu. Eh, aynı ölçüde ilgileniyordu. Kadın kolu kadar uzun, tahta bir tokmakla kaba, kara bir tozu

eziyordu. Pudra Mat'in açtığı havai fişeklerin içinde gördüklerine benziyordu biraz, ama içeriklerini hâlâ bilmiyordu. "Her durumda," diye devam etti Aludra, Mat'in bakışlarından habersiz. "Sana Lonca sırlarını vermeyeceğim. Bunu anlamalısın, değil mi?"

Mat irkildi. Tesadüf eseri Valan Luca'nın gezgin gösterisini izlediği ve Aludra'nın orada olduğunu gördüğü zamandan bu yana, günlerdir kadını bu noktaya getirmek için uğraşıp duruyordu ve bunca zamandır onun Havai Fişekçiler Loncası'ndan bahsedeceğinden korkuyordu. "Ama sen artık Havai Fişekçi değilsin, unuttun mu? Seni attılar... ah... Lonca'dan ayrıldığını söyledin." Bir kez daha, kadını gırtlağını kesmek isteyen dört Lonca üyesinden kurtardığını hatırlatmayı düşündü. Bu tür şeyler çoğu kadının boynunuza atılıp öpücükler yağdırmaya, ne isterseniz onu vermeyi vadetmeye başlaması için yeterli olurdu. Ama kadını kurtardığında öpücük almamıştı, bu yüzden Aludra'nın şimdi öpmeye başlaması pek olası değildi. "Her neyse," dedi havalı havalı, "Lonca hakkında endişelenmen gerekmez. Kaç zamandır geceçiçeği yapıyorsun? Kimse gelip seni durdurmaya kalkışmadı. Niye, bir başka Havai Fişekçi bile görmediğinden eminim."

"Ne işittin?" diye sordu kadın sessizce, başını kaldırmadan. Tokmak yavaşladı, durdu. "Söyle bana."

Mat'in kafasındaki saçlar dimdik oldu. Kadınlar bunu nasıl yapıyordu? Bütün ipuçlarını saklamasına rağmen, doğrudan saklamak istediği konuya gidiyorlardı. "Ne demek istiyorsun? Senin duyduğun söylentilerin aynısını duymuşumdur, herhalde. Çoğu Seanchanlar hakkında."

Kadın öyle hızlı döndü ki saçları savruldu. Ağır topuzu iki eliyle tutup başının üzerine kaldırdı. Mat'ten yaklaşık on yaş daha büyüktü, iri kara gözleri ve öpülmeye hazır görünen küçük, dolgun bir ağzı vardı. Mat bir iki kez öpmeyi düşünmüştü onu. Çoğu kadın birkaç öpücükten sonra yumuşardı. Aludra dişlerini gösteriyor, Mat'in burnunu ısırmaya hazır görünüyordu. "Söyle bana!" diye emretti.

"Rıhtımların orada birkaç Seanchan'la zar atıyordum," dedi Mat gönülsüzce, tokmakları gözünü ayırmadan. Konu ciddi değilse bir erkek blöf yapabilir, fart furt edebilir, sonra yürüyüp gidebilirdi, ama bir kadın sırf canı istedi diye kafanızı çatlatabilirdi. Ve çok uzun süre oturmaktan Mat'in kalçası ağrıyordu. Tabureden ne kadar çabuk kalkabileceğinden emin değildi. "Sana söyleyen ben olmak istemedim, ama... Lonca artık yok, Aludra. Tanchico'daki lonca evi yok oldu." Loncanın tek gerçek evi oydu. Cairhien'deki terk edileli çok olmuştu ve kalanlara gelince, Lonca yalnızca

hükümdarlara ve asillere gösteri yapmak için yolculuk ederdi. “Seanchan askerlerini içeriye almayı reddetmişler ve onlar zorla girdiklerinde mücadele etmeye çalışmışlar. Ne olduğunu bilmiyorum –belki de bir asker sokmaması gereken bir yere lamba soktu– ama anladığım kadarıyla binaların yarısı patlamış. Muhtemelen abartıdır. Ama Seanchanlar Havai Fişekçilerden birinin Tek Güç kullandığına inanıyordu ve onlar...” İçini çekti ve sesini yumuşatmaya çalıştı. Kan ve küller, Aludra’ya bunu söylemek istemiyordu! Ama kadın o lanet tokmağı başının üzerine kaldırmış, dik dik ona bakıyordu. “Aludra, Seanchanlar lonca evinde hayatta kalan herkesi toparlamışlar, Amador’a giden bazılarını ve arada kalan, Havai Fişekçi’ye benzeyen herkesi de ve hepsini *da’covale* yapmışlar. Bunun anlamı...”

“Anlamını biliyorum!” dedi Aludra vahşice. Koca tokmağı indirerek havanı öyle şiddetle dövmeye başladı ki Mat içindeki şey gerçekten de havai fişeklerin içine konan tozsa, patlayacağından korkmaya başladı. “Aptallar!” diye mırıldandı Aludra öfkeyle, tokmağı gümlemeler eşliğinde havana indirerek. “Koca, kör aptallar! Kudretlilerin karşısında birazcık boyun büküp yoluna devam etmelisin, ama onlar bunu göremedi!” Burnunu çekerek elinin tersiyle yanağını sildi. “Yanılıyorsun, genç dostum. Tek bir Havai Fişekçi yaşadığı sürece Lonca da yaşar ve ben hâlâ hayattayım!” Mat’e bakmadan yine yanaklarını sildi. “Sana havai fişek verirsem ne yapacaksın? Mancınığa koyup Seanchanlara atarsın, herhalde?” Hıhlaması bunun hakkında ne düşündüğünü anlatıyordu.

“Fikrimin nesi varmış?” diye sordu Mat kendini savunurcasına. İyi bir savaş mancınığı, yani bir akrep, beş kiloluk bir taşı beş yüz adım uzağa atabiliyordu ve beş kiloluk havai fişek taştan daha fazla zarar verebilirdi. “Her durumda, daha iyi bir fikrim var. Gökyüzüne geceçiçeği atmak için kullandığın o tüpleri gördüm. Üç yüz adımdan uzağa atabileceğini söylemiştin. Yan yatırırsan, iddiaya girerim *bin* adım uzağa geceçiçeği atabilirsin.”

Aludra havanın içine bakarak kendi kendine mırıldandı. “Çok fazla konuşuyorum,” dediğini sandı Mat ve güzel gözlerin mantıklı olmadığı gibi bir şey. Kadının Lonca sırları konusunu yine açmaması için telaşla devam etti. “O tüpler mancınıktan çok daha küçük, Aludra. İyi saklanırlarsa, Seanchanlar nereden geldiklerini asla anlamazlar. Lonca evini onlara ödeteceğini düşün.”

Aludra başını çevirerek saygıyla baktı ona. Şaşkınlıkla karışık saygı, ama Mat bu tarafını görmezden gelmeyi başardı. Aludra'nın gözlerinin çevresi hâlâ kırmızıydı ve yanaklarında gözyaşı izleri vardı. Belki kolunu ona dolarsa... Kadınlar ağladıklarında, genelde biraz teselli görmeyi takdir ederlerdi.

Daha Mat ağırlığını kaldıramadan Aludra tokmağı önüne savurdu ve bir elinde kılıç gibi uzattı. O ince kollar göründüğünden daha güçlü olmalıydılar; tahta tokmak hiç titremiyordu. *Işık,* diye düşündü Mat, *ne yapacağımı tahmin etmiş olamaz!*

"Fırlatma tüplerini yalnızca birkaç gün önce görmüş biri için hiç de fena değil," dedi kadın, "ama ben bunu senden uzun zaman önce düşündüm. Sebebim vardı." Bir an sesi acıydı, ama acılık kayboldu ve içine bir eğlenti tınısı karıştı. "Madem o kadar zekisin, sana bir bilmece soracağım, olmaz mı?" dedi, tek kaşını kaldırarak. Ah, bir şey kesinlikle eğlendirmişti onu! "Sen bana bir çandökümcüyü ne için kullanabileceğimi söyle, ben sana *tüm* sırlarımı söyleyeyim. Hatta yüzünü kızartacak olanları, olmaz mı?"

İşte bu kulağa ilgi çekici geliyordu. Ama havai fişekler Aludra ile baş başa geçirilecek bir saatten daha önemliydi. Mat'i kızartacak ne sırları olabilirdi ki? Bu konuda Mat Aludra'nın yüzünü kızartabilirdi. Kafasına tıkıştırılmış o diğer adamların anıları savaşlardan ibaret değildi. "Bir çandökümcü," dedi düşünceli düşünceli, buradan neye varılacağına dair en ufak fikri olmadan. Eski anıların hiçbiri ipucu vermiyordu. "Şey. sanırım... Bir çandökümcü... Belki..."

"Hayır," dedi Aludra, aniden sertleşen bir tavırla. "Şimdi git, iki üç gün sonra dön. Yapacak işlerim var, onca soru ve sızlanma ile dikkatimi dağıtıyorsun. Hayır; itiraz yok! Şimdi gideceksin."

Mat dik dik bakarak kalktı ve geniş siperlikli siyah şapkasını kafasına geçirdi. Sızlanmak mı? Sızlanmak! Kan ve lanet küller! İçeri girerken pelerinini bir yığın halinde kapının yanına bırakmıştı. Onu kaldırmak için eğilirken alçak sesle homurdandı. Günün çoğunu o taburenin üzerinde geçirmişti. Ama Aludra karşısında biraz ilerleme kaydetmiş olabilirdi. En azından sorduğu bilmeceyi çözebilirse. Alarm çanları. Saati söyleyen gonglar. Hiç akla yakın gelmiyordu.

"Böylesine akıllı bir genç adamı, bir başkasına ait değilmiş gibi öpmeyi düşünebilirim," diye mırıldandı Aludra, son derece sıcak bir sesle. "Popon pek güzel."

Mat kadına yüzünü dönmeden dimdik doğruldu. Yüzündeki kırmızılık yalnızca öfkeden kaynaklanıyordu, ama kadın görse kesin utandığını söylerdi. Biri konuyu açmadığı sürece üzerindeki giysiyi unutabiliyordu. Meyhanelerde birkaç olay yaşanmıştı. Mat, bacaklarına tahta parçaları bağlanmış, kaburgaları sarılmış, başka her yeri sargılar içinde yatarken Tylin tüm giysilerini saklamıştı. Mat yerini bulamamıştı henüz, ama yakılmadıklarından, saklandıklarından emindi. Hem, kadın onu sonsuza dek tutmayı düşünüyor olamazdı. Geriye şapkasından ve boynuna bağladığı siyah ipek eşarptan başka şey kalmamıştı. Ve gömleğinin altında, deri bir sicimin ucunda asılı duran gümüşsü tilkibaşı madalyon, elbette. Ve hançerleri; onlar olmasa gerçekten kötü hissederdi. Sonunda lanet yatağından çıkmayı başardığında, lanet kadın ona yeni giysiler yaptırmıştı ve lanet terzi ölçüsünü alır, prova yaparken orada oturup seyretmişti! Bileklerindeki kar beyazı danteller dikkatli davranmazsa lanet ellerini gizliyordu neredeyse ve boynundan lanet olası beline kadar daha fazla dantel sarkıyordu. Tylin erkeklerin dantellisini seviyordu. Pelerini parlak kırmızıydı, aşırı dar pantolonu kadar kırmızı ve onca lanet şey arasında bir de sırmalarla ve beyaz güllerle süslenmişti. Sol omzundaki, Mitsobar Evi'nin Kılıç ve Çapası'nı içeren beyaz ovalden bahsetmeye bile gerek yoktu. Ceketi bir Tenekeci'yi mutlu edecek kadar maviydi, göğsüne ve kollarına kırmızı ve altın rengi Tear labirentleri eklenmişti. İncileri, safirleri ve Işık bilir istediği başka neleri ekletmemeye Tylin'i ikna etmek için neler çektiğini hatırlamak istemiyordu Mat. Ve kısaydı. Edepsizlik ölçüsünde kısa! Tylin de onun lanet poposundan hoşlanıyordu ve onu başka kimlerin gördüğüne aldırmıyor gibiydi!

Pelerini omuzlarına dolayarak –en azından bu üstünü başını örtüyordu– omzuna kadar gelen bastonunu kapının yanından, yasladığı yerden aldı. Yürüye yürüye ağrıyı giderene kadar kalçası ve bacağı sancıyacaktı. "İki üç gün sonra görüşürüz, o zaman," dedi, toparlayabildiğince vakarla.

Aludra yumuşak bir sesle kahkaha attı. Ama Mat'in işitemeyeceği kadar da yumuşak değil. Işık, bir kadın bir kahkahayla, bir rıhtım kabadayısının bir dizi küfürle yapabileceğinden daha fazlasını yapıyordu! Hem de aynı ölçüde maksatlı bir biçimde.

Aksayarak arabadan çıktı ve araba yatağına tutturulmuş basamaklardan yeterince uzaklaştığı anda kapıyı arkasından çarparak kapattı. Akşam göğü tıpkı sabah olduğu gibiydi; gri, rüzgârlı ve asık suratlı bulutlarla dolu. Keskin rüzgâr kesik kesik esiyordu. Altara gerçek kışı görmüyordu, ama

gördüğü kadarı da yeterli oluyordu. Kar yerine buz gibi yağmurlar ve denizin üzerinde fırtınalar oluyordu ve arada kalan süreler o kadar nemliydi ki soğuğu daha keskin hissediyordunuz. Toprak kuruyken bile çizmelerinizin altından ıslaklık geliyordu. Mat kaşlarını çattı ve aksayarak arabadan uzaklaştı.

Kadınlar! Ama Aludra güzeldi. Ve nasıl havai fişek yapılacağını biliyordu. Çandökümcü? Belki iki gün içinde çözerdi. Aludra *onu* kovalamaya başlamadığı sürece. Son zamanlarda bunu çok fazla kadın yapıyor gibi görünüyordu. Tylin, kadınların Mat'i onun gibi kovalamasına sebep olacak bir değişiklik mi yapmıştı onda? Hayır. Bu saçmaydı. Rüzgâr pelerinini yakaladı, arkasında savurdu, ama Mat ona hâkim olmayı akıl edemeyecek kadar dalgındı. İki ince kadın –akrobat olduklarını düşündü– yanından geçerlerken sinsi sinsi gülümsediler ona ve Mat de gülümseyerek en iyi reveransını yaptı. Tylin onu değiştirmemişti. Hâlâ her zamanki Mat'ti.

Luca'nın gösterisi, Thom'un anlattığından elli kat daha büyüktü, belki daha da fazla. Büyük bir köy büyüklüğünde, bir çadırlar ve arabalar kargaşası. Hava durumuna rağmen bazı göstericiler Mat'in görebileceği bir yerde çalışıyorlardı. Bol, beyaz bluz ve Mat'inki kadar dar pantolon içinde bir kadın iki uzun direğin arasından sarkan halatta ileri geri sallanıyor, kendini fırlatıyor, tam yere düşecekken bir şekilde ayaklarından halata asılı kalıyordu. Sonra dönüp halatı elleriyle tutuyor, kendini yukarı çekip halatın üzerine oturuyor, baştan başlıyordu. Biraz ötede, bir adam en az altı metre uzunluğunda olması gereken, yumurta şeklinde bir tekerleğin üzerinde *koşuyordu.* Adam, onu daha da yukarı kaldıran bir platformun tepesindeydi ve dar ucuna geldiği zaman birazdan aptal boynunu kıracak olan kadından daha da yükseğe tırmanıyordu. Mat üç parlak topu hiç dokunmadan kollarında ve omuzlarında yuvarlayan çıplak göğüslü bir adamı süzdü. Bu ilginçti. Belki kendisi de becerebilirdi. En azından o toplar her tarafınızı kırmaz, sizi kanlar içinde bırakmazdı. Bir ömür yetecek kadar kırık ve kan görmüştü zaten.

Ama asıl gözüne çarpan atlardı. İki düzine adamın soğuğa karşı büzülerek at pisliğini el arabalarına kürediği uzun at sıraları. Yüzlerce at. Sözde, Luca bir Seanchan hayvan eğitimcisini barındırmıştı ve ödül olarak, bizzat Yüksel Leydi Suroth tarafından imzalanan, bütün hayvanlarını alıkoymasına izin veren bir belge almıştı. Mat'in atı Zar güvendeydi, Tarasin Sarayı'nın ahırlarında olduğu için Suroth'un emrettiği çekilişten

kurtulmuştu, ama iğdiş atı o ahırlardan çıkarmak elinden gelmiyordu. Tylin boynuna takılmış bir tasmadan farksızdı ve kadın onu yakında bırakmaya hiç niyetli değildi.

Sırtını dönerken, Luca ile görüşmeler kötü giderse Vanin'e gösteri atlarından bazılarını çalmasını söylemeyi düşündü. Mat'in Vanin hakkında bildiklerine bakarak, adam için bir akşam gezintisinden farksız olurdu. Ne kadar şişman olursa olsun Vanin anasından doğmuş her atı çalabilir ve sürebilirdi. Ne yazık ki Mat bir buçuk kilometreden daha uzağa gidebileceğini sanmıyordu. Yine de, düşünmeye değer bir şeydi. Çaresizleşiyordu.

Aksaya aksaya yürürken akrobatların ve jonglörlerin çalışmasını izledi ve işlerin nasıl bu hale geldiğini merak etti. Kan ve küller! O bir *ta'veren*'di! Dünyayı kendi çevresinde şekillendiriyor olmalıydı! Ama işte buradaydı, başka herkes keyfine bakarken o Tylin'in oyuncağı olarak Ebou Dar'da kısılı kalmıştı –kadın onun tam olarak iyileşmesine bile izin vermeden, bir ördeğin böceğin üzerine atlaması gibi üzerine atlamıştı! O Kandaş kadınlar ayaklarına kapanırken, Nynaeve görüş alanındaki herkese efendilik taslıyordu muhtemelen. Egwene ona Amyrlin diyen o zırdeli Aes Sedailerin bunu gerçekten kastetmediğini anladığında Talmanes ve Kızıl El Birliği onu alıp götürmeye hazır olacaktı. Işık, Elayne'i tanımışsa, Gül Tacı şu anda kafasında olabilirdi! Rand ve Perrin muhtemelen bir sarayda, şöminenin önünde keyif yapıyor, şarap yudumlayarak fıkralar anlatıyorlardı.

Kafasının içinden hafif bir renk seli geçince yüzünü buruşturdu ve alnını ovaladı. Son zamanlarda Rand ve Perrin'i her düşündüğünde oluyordu bu. Nedenini bilmiyordu ve bilmek de islemiyordu. Yalnızca durmasını istiyordu. Ebou Dar'dan bir kaçabilse. Ve havai fişeklerin sırrını yanında götürebilse, elbette, ama kaçmayı her tür sırra tercih ederdi.

Thom ve Beslan hâlâ onları bıraktığı yerdeydiler, Luca'nın süslü arabasının önünde, Luca ile içiyorlardı, ama hemen onlara katılmadı. Bir sebepten, Luca Mat'ten hiç hoşlanmamıştı. Mat aynı duygularla karşılık vermişti, ama onun sebebi vardı. Luca'nın kendini beğenmiş, pek tatmin dolu bir yüzü vardı ve gözüne çarpan her kadına sırıtıyordu. Ve dünyadaki bütün kadınların ona bakmaktan hoşlandığını düşünür gibiydi. Işık, adam evliydi!

Luca bir saraydan çalmış olması gereken yaldızlı bir sandalyeye yayılmış kahkahalar atıyor, iki yanında sıralara oturmuş Thom'a ve

Beslan'a geniş jestler yapıyordu. Luca'nın parlak kırmızı ceketi ve pelerini altın yıldızlar ve kuyrukluyıldızlar ile kaplıydı. Bir *Tenekeci*'nin bile yüzünü kızartırdı! Arabası ise, bir Tenekeci'yi bile gözyaşlarına boğardı! Aludra'nın iş arabasından çok daha geniş olan o şey *lake* kaplı görünüyordu! Arabanın üzerine çepeçevre ayın evreleri resmedilmişti ve kalan kırmızı mavi yüzey boy boy altın yıldızlar ve kuyrukluyıldızlar ile doldurulmuştu. Bu ortamda, Beslan'ın çullanan kuşlar işlenmiş ceketi ve pelerini neredeyse sıradan görünüyordu. Uzun, beyaz bıyıklarını sıvazlayarak bulaşan şarabı temizlemekte olan Thom, sade, bronz rengi yün ceketi ve koyu renk pelerini içinde kesinlikle kasvetli kalıyordu.

Orada olması gereken bir kişi yoktu, ama çevresine bakındığında yakın bir arabanın önünde bir grup kadın gördü. Kendi yaşında olanlardan kır başlı olanlara kadar her yaştan kadın vardı, ama hepsi çevresini aldıkları şeye bakarak kıkırdıyordu Mat içini çekerek o tarafa yollandı.

"Ah, karar veremiyorum," dedi bir oğlan çocuğunun tiz sesi kadınların arasından. "Sana baktığım zaman, Merici, gördüğüm en güzel gözlere sahipsin. Ama sana baktığım zaman, Neilyn, en güzel gözler seninkiler. Senin dudakların olgun kirazlar gibi Gillin ve seninkiler onları öpmeme sebep oluyor Adria. Ve senin boynun, Jameine, bir kuğununki kadar zarif..."

Mat etmek üzere olduğu küfrü yutarak adımlarını becerebildiğince sıklaştırdı ve sağa sola özürler mırıldanarak kadın kalabalığını yarıp geçti. Olver tam ortada duruyordu. Poz keserek, sırıtarak bir kadından diğerine dönen kısa boylu, solgun bir oğlan. O, dişlerini göstere göstere sırıtması kadınlardan herhangi birinin suratına tokadı yapıştırması için yeterli sebepti.

"Lütfen onu affedin," diye mırıldandı Mat, oğlanın elini tutarak. "Hadi gel, Olver; şehre dönmeliyiz. Pelerinini savurmayı bırak. Ne dediğini bilmiyor aslında. Bu tür şeyleri nereden öğrendiğini hiç anlamıyorum."

Neyse ki Mat oğlanı alıp götürürken kadınlar gülüştüler, Olver'in saçlarını karıştırdılar. Bazıları onun tatlı bir çocuk olduğunu mırıldandı! Biri elini Mat'in pelerinin altına uzattı ve poposunu çimdikledi. Kadınlar!

Kalabalıktan sıyrıldıklarında. Mat yanında mutlu mutlu sekmekte olan oğlana kaşlarını çattı. Mat'in ilk gördüğü zamandan bu yana büyümüştü, ama hâlâ yaşına göre kısaydı. O geniş ağız ve aynı genişlikte kulaklarla, asla yakışıklı olmayacaktı. "Kadınlarla o şekilde konuşursan başını belaya sokabilirsin," dedi Mat ona. "Kadınlar erkeğin sessiz ve görgülü olanını

beğenir. Ve ketum olanını. Ketum ve belki biraz da çekingen. Bu niteliklerini geliştirirsen başarılı olabilirsin."

Olver inanmaz bir ifade ile, ağzı açık bakakaldı ona ve Mat içini çekti. Oğlanın ona bakan bir dolu amcası vardı ve Mat dışında hepsi onun üzerinde kötü etki bırakıyordu.

Thom ve Beslan Olver'in gülümsemesini geri getirmeye yetti. Elini kurtardı ve gülerek onlara doğru koştu. Thom ona jonglörlük yapmayı, arp ve flüt çalmayı öğretiyordu. Beslan ise kılıç kullanmayı. Diğer "amcaları" muhtelif becerileri öğretiyordu. Mat gücü geri geldiğinde ona değnek ve İki Nehir yayı kullanmayı öğretmeyi düşünüyordu. Oğlanın Chel Vanin ve Kızılkollardan ne öğrendiğini bilmek istemiyordu.

Mat yaklaşırken Luca süslü sandalyesinden kalktı, budalaca gülümsemesi ekşi bir yüz buruşturmaya dönüştü. Mat'i tepeden tırnağa süzerek o saçma pelerini geniş geniş savurdu ve gürleyen bir sesle, "Ben meşgul bir adamım," diye ilan etti. "Yapacak çok işim var. Yakında özel bir gösteri için Yüksek Leydi Suroth'u misafir edebilirim." Başka tek kelime etmeden, bir eliyle süslü pelerinini tutup esintilerin onu bayrak gibi dalgalandırmasına izin vererek uzun adımlarla uzaklaştı.

Mat kendi pelerinini iki eliyle tuttu. Pelerin ısınmak içindi. Kendisi Suroth'u Saray'da görmüştü, ama yakından değil. Ama dilediğinden daha yakından görmüştü. Kadının Valan Luca'nın, girişe dikilmiş iki yüksek direğin arasına gerilmiş afişin bir adım yüksekliğinde kırmızı harflerle ilan ettiği "Muhteşem Gezgin Sirki ve Muazzam Harikalar ve Mucizeler Gösterisi"ni izlemeye bir dakika ayıracağını hayal edemiyordu. Ayırsa bile, büyük olasılıkla aslanları yerdi. Ya da korkudan öldürürdü.

"Kabul etti mi, Thom?" diye sordu sessizce, Thom'un peşinden kaşlarını çatarak.

"Ebou Dar'dan ayrıldığında onunla yolculuk edebiliriz," diye yanıt verdi yaşlı adam. "Ücreti karşılığı." Hıhlayarak bıyıklarını havalandırdı ve sinirle elini beyaz saçlarından geçirdi. "İstediği para karşılığında krallar gibi yer, krallar gibi uyuruz, ama Luca'yı tanıdığımdan, bunu yapabileceğimizi sanmıyorum. Hâlâ serbest dolaşabildiğimiz için bizim suçlu olduğumuzu düşünmüyor, ama bir şeyden kaçtığımızı, aksi halde başka şekilde yolculuk edeceğimizi biliyor. Ne yazık ki, en erken baharda yola çıkmayı düşünüyor."

Mat'in aklına pek çok seçme küfür geldi. Bahara dek burada kalmak. Işık bilir bahara kadar Tylin ona neler yapardı ya da neler yaptırırdı. Belki

Vanin’in at çalması o kadar kötü bir fikir değildi. “Zar atmak için daha fazla zaman verir bana,” dedi, hiç önemli değilmiş gibi. “Eğer söylediğin kadar çok para istiyorsa, cüzdanımı şişirmeliyim. Seanchanlar için bir şey söyleyebilirsin, kaybetmeye aldırmıyorlar.” Şansının ne kadar yaver gittiğine dikkat etmeye çalışıyordu ve hile yaptığı için gırtlağının kesilmesi tehdidi almamıştı, en azından kendi ayakları üzerinde Saray’dan ayrılmayı başardıktan sonra. Başta şansının yayıldığını ya da belki sonunda *ta’veren*’liğinin bir işe yaradığını düşünmüştü.

Beslan ciddiyetle baktı ona. Mat’ten biraz daha genç, esmer, ince bir adamdı ve Mat onunla ilk tanıştığında gamsız bir adamdı, meyhane gezmeye her zaman hazırdı, özellikle de sonu kadınlar ya da kavga olursa. Seanchanlar geldiğinden beri ciddileşmişti. Ona göre Seanchanlar ciddi bir meseleydi. “Gözdesinin Ebou Dar’dan ayrılmasına yardım ettiğimi öğrenirse annem hiç memnun olmaz, Mat. Beni kısık gözlü, Tarabon piyadeleri gibi bıyıklı biriyle evlendirir.”

Mat bunca zaman geçmesine rağmen irkildi. Tylin’in oğlunun, annesinin Mat’le yaptığı şeyleri sorun etmemesine asla alışamıyordu. Eh, Beslan kadının onu fazla sahiplendiğini düşünüyordu –ama yalnızca birazcık!– ama yardım etmeye razı olmasının tek sebebi buydu. Beslan Mat’in annesinin Seanchanlarla yapmaya zorlandığı anlaşmaları unutmasını sağladığını iddia ediyordu! Mat bazen İki Nehir’de olduğunu diliyordu. Oradayken, en azından insanların nasıl düşündüğünü biliyordunuz. Bazen.

“Artık Saray’a dönebilir miyiz?” dedi Olver, soru sormaktan çok talep bildirir gibi. “Leydi Riselle ile okuma dersim var. O bana kitap okurken başımı onun göğsüne yaslamama izin veriyor.”

“Dikkate değer bir başarı, Olver,” dedi Thom, gülümsediğini saklamak için bıyıklarını sıvazlayarak. Diğer iki adama doğru eğilerek sesini alçalttı. “Kadın o muhteşem yastığa *benim* başımı yaslamama izin vermeden önce arp çalmaya zorluyor beni.”

“Riselle herkesin önce onu eğlendirmesini istiyor,” diye güldü Beslan bilgiç bir tavırla ve Thom hayretle bakakaldı.

Mat homurdandı. Bu sefer sebep bacağı ya da Ebou Dar’da, Mat Cauthon dışındaki bütün erkeklerin başlarını yasladıkları göğsü kendilerinin seçtiği gerçeği değildi. O lanet zarlar yine kafasının içinde yuvarlanmaya başlamıştı. Kötü bir şey o yana geliyordu. Çok kötü bir şey.

16
Beklenmedik Bir Karşılaşma

Şehre varmak için alçak tepelerle kaplı arazide üç kilometreden fazla yürümesi gerekiyordu. Yürüyüş Mat'in bacaklarındaki ağrıyı geçirdi, sonra bir yükseltiye tırmanıp ileride Ebou Dar'ı görmeden geri getirdi. Ebou Dar, hiçbir kuşatma mancınığının aşamadığı beyaz badanalı, kalın duvarının arkasında yükseliyordu. İçerideki şehir de beyazdı, ama orada burada sivri kubbelerin ince renkli çizgilerle süslendiği görülebiliyordu. Beyaz badanalı binalar, beyaz kuleler ve minareler, beyaz saraylar bu gri kış gününde bile parlıyordu. Orada burada, bir kule çentik çentik bitiyor ya da bir binanın yıkıldığı yerdeki boşluk görülüyordu, ama aslında Seanchanların fethi şehre pek az zarar vermişti. Çok hızlı, çok güçlü gelmişlerdi ve dağınık bir direniş bile oluşamadan şehre hâkim olmuşlardı.

Şaşırtıcı şekilde, ticaret senenin bu zamanında normal olan düzeydeydi. Seanchanlar ticareti teşvik ediyordu, ama gemi kaptanlarının ve mürettebatlarının Öncellere itaat edeceklerine, Dönüş'ü bekleyeceklerine ve Eve Dönmüş Olanlara hizmet edeceklerine yemin etmeleri gerekiyordu. Uygulamada, hayatın eskisi gibi devam etmesi anlamına geliyordu bu ve pek az kişi itiraz ediyordu. Mat her baktığında geniş limandaki gemi kalabalığı büyüyordu. Bu akşam, gemiden gemiye geçerek Ebou Dar'ın merkezinden karşıdaki Rahad'a, asla ziyaret etmemeyi tercih edeceği o kaba mahalleye yürüyebilirmiş gibi görünüyordu. Yine yürümeyi ilk kez başarmasından sonraki günlerde sık sık rıhtımlara inip seyretmişti. Kaburgalı yelkenleri olan gemilere ya da Seanchanların kendi mürettebatlarını yerleştirdikleri ve donanımlarını yeniledikleri Deniz Halkı gemilerine değil, Illian'ın Altın Arıları, Arad Doman'ın Kılıç ve Eli ya da Tear'ın Hilali bayraklarını açan gemilere. Artık bunu yapmıyordu. Bugün,

limana bakmadı bile. Kafasının içinde dönen zarlar gök gürültüsü gibi gürlüyordu sanki. Her ne olacaksa, hoşlanacağından kuşkuluydu. Zarlar uyarı verdiğinde olan şeylerden nadiren hoşlanıyordu.

Büyük, kemerli kapıdan düzenli bir araba akışı çıkıyor ve yaya insanlar içeri gitmek için zorlanıyor olsa da, içeri girmek için bekleyen, ta yükseltiye uzanan bir yük ve binek arabası sırası vardı ve sıra pek az ilerliyordu. Tenleri Deniz Halkı kadar kara da olsa Cairhienliler kadar solgun da, at sırtında çıkanların hepsi Seanchan'dı ve kalabalıktan ayırt edilebilmelerinin tek sebebi atlı olmaları değildi. Adamların bazıları bol pantolonlar ve yüksek yakaları çenelerine dek gelen tuhaf, dar ceketler giymişlerdi. Önlerinde sıra sıra parlak, metal düğme vardı. Diğerleri kadınların elbiseleri kadar uzun, süslü işlemeli ceketler giymişlerdi. Bunlar Kan'dandı; ince pililerden yapılmış gibi görünen, bölünmüş eteklerinden rengârenk botlu ayak bilekleri görünen, geniş kol yenleri dizginlerdeki ayaklarına dek uzanan tuhaf kesimli binici elbiseleri giymiş kadınlar da öyle. Birkaçı, düşük doğumlular görmesin diye gözleri dışında tüm yüzlerini gizleyen dantel peçeler takmıştı. Ama binicilerin büyük çoğunluğu üst üste binen plakalardan oluşan, parlak renklere boyanmış zırhlar kullanıyorlardı. Askerlerin de bazıları kadındı, ama canavarsı böcek kafalarına benzeyen boyalı miğferlerin altında kimin hangi cinsten olduğunu anlamak imkânsızdı. En azından hiçbiri Ölümnöbeti Askerleri'nin siyah kırmızı giysilerini giymiyordu. Diğer Seanchanlar ile onların çevresinde huzursuz oluyor gibiydi, ama bu Mat'in uzaklarından geçmesi için yeterli sebepti.

Her durumda, Seanchanların hiçbiri bekleyen arabaların yanında ağır ağır şehre doğru yürüyen üç adam ve bir oğlana bakmadı. Eh, adamlar ağır ağır yürüyordu. Olver sekiyordu. Hızlarını Mat'in bacağı belirliyor gibiydi, ama bastonuna ne kadar yaslandığını diğerlerine belli etmemeye çalışıyordu. Zarlar genelde zar zor kurtulduğu olaylara, savaşlara, tepesine yıkılan binalara işaret ederdi. Tylin. Bu sefer durduklarında ne olacağından korkuyordu.

Şehirden ayrılan arabaların hemen hepsinin sürücü koltuğunda oturan ya da yanında yürüyen birer Seanchan vardı. Atlı olanlara göre sade giyinmişlerdi ve pek de tuhaf görünmüyorlardı, ama sırada bekleyenlerin Ebou Darlı ya da çevre bölgeden olmaları daha olasıydı; erkekler uzun yelekler giymişti ve kadınlar eteklerinin bir yanını kaldırıp dikerek çoraplı bacaklarını ya da rengârenk iç etekliklerini teşhir ediyorlardı, arabalarını öküzler çekiyordu. Sırada yabancılar da vardı, at arabalarından oluşan

küçük kervanların yanındaki tüccarlar. Kışın burada, güneyde, tüccarların kar kaplı yollarla başa çıkmak zorunda kaldığı kuzeye göre daha fazla ticaret oluyordu ve tüccarların bazıları uzaklardan gelmişti. Bakır rengi yanağında koyu renk bir güzellik lekesi olan, dört arabanın başında duran tıknaz bir Domanlı çiçekli pelerinine sarınarak önündeki beş arabalık kervanın başında, araba sürücüsünün yanında oturan adama; uzun, kalın bıyıklarını bir Tarabon peçesinin arkasına saklamış, yağlı görünüşlü adama kaşlarını çatıyordu. Bir rakip, kuşkusuz. Sol kulağında iri bir inci, göğsünde gümüş zincirler taşıyan ince bir Kandorlu eyerinde sakin sakin oturmuş, eldivenli ellerini eyer kaşında kavuşturmuş, bekliyordu. Büyük olasılıkla, şehre girdiği zaman gri iğdiş atının ve arabaya koşulmuş atlarının çekilişe konacağından habersizdi. Yerli halkın beş atından biri alınmıştı ve tüccarların hevesini kırmamak için yabancıların on atından birine el konmuştu. Bedeli ödeniyordu, bu doğruydu, hem de başka gün olsa adil bir ücret olacak bir bedel ödeniyordu, ama talep düşünüldüğünde pazar değerini bulmuyordu yine de. Mat, dikkatini vermese de, atları her zaman fark ederdi. Araba sürücülerininki kadar kasvetli bir ceket giymiş bir Cairhienli öfkeyle gecikme hakkında bağırıp çağırıyor, doru kısrağının sinirle dans etmesine sebep oluyordu. Kısrağın güzelliğini gösteren bir hareket. Büyük olasılıkla subaylardan biri alırdı. Zarlar durduğu zaman ne olacaktı?

Şehrin geniş, kemerli kapılarında nöbetçiler vardı, ama büyük olasılıkla onların nöbetçi olduğunu yalnızca Seanchanlar biliyordu. Şimşek resimli mavi elbiseler içinde *sul'dam*'lar gümüşsü *a'dam*'ların uzunca grilere bürünmüş *damane*'ler ile birlikte arabaların arasında ileri geri yürüyordu. O ikililerden yalnızca bir tanesi, eksiksiz bir saldırı dışında her tür sorunu bastırmaya yeterdi, belki saldırıları bile bastırabilirlerdi, ama varlıklarının asıl sebebi bu değildi. Ebou Dar'ın düşüşünü takip eden ilk günlerde, Mat hâlâ yatalakken, kendilerinin *marath'damane* dediği kadınları bulmak için şehrin altını üstüne getirmişlerdi ve artık o tür kadınların şehre girmesini engelliyorlardı. *Sul'dam*'ların her biri, ne olur ne olmaz diye omzunda yedek bir tasma taşıyordu. İkililer rıhtımlarda da devriye geziyor, gelen her gemiyi, her kayığı karşılıyordu.

Geniş kemerin arkasında, şehrin içinde, uzun bir platformun üzerinde, yerden altı metre yüksekte kazıkların tepesinde, Seanchan adaleti ile uyuşamamış bir düzineden fazla erkeğin ve iki kadının kömürleşmiş, ama yine de seçilebilen başları sergileniyordu. Tepelerinde o adaletin simgesi

asılıydı, sapına girift düğümlü beyaz bir ip dolanmış, eğik kenarlı bir cellat baltası. Her kellenin altında bir tabela suçun ne olduğunu ilan ediyordu: cinayet, tecavüz, gasp, Kan'dan birine saldırı. Daha önemsiz suçlar para cezası, kırbaçlama ya da *da'covale* yapma getiriyordu. Seanchanlar bu konuda tarafsızdı. Kan'dan hiçbiri sergilenmiyordu –Kan'dan olup da idamı hak edenler Seanchan'a geri gönderiliyor ya da beyaz bir iple boğuluyordu– ama o kellelerden üçü eskiden Seanchan bedenlerine bağlıydı ve adaletlerinin ağırlığı düşük seviyeden kişiler kadar yüksek kişilere de biniyordu. İsyan yazılı iki tabela, eskiden Atha'an Miere'in Gemiler Hanımı olan kadın ile onun Kılıçların Efendisi'ne ait kellelerin altındaydı.

Mat o kapıdan o kadar sık geçmişti ki artık sergilenenleri fark etmiyordu bile. Olver tekerleme söyleyerek sekmekteydi. Beslan ile Thom kafa kafaya vermişti ve Mat Thom'un bir kez usulca "riskli iş" dediğini duydu, ama neden bahsettikleri umurunda değildi. Sonra yolu bir duvarın altından geçiren uzun, loş bir tünele girdiler. İstese bile, geçen arabaların gümbürtüsü yüzünden duyamazdı. Thom ile Beslan araba tekerleklerinden uzakta, yolun kenarında kalarak mırıldanmaya devam ettiler. Olver de peşlerinden yürüyordu, ama Mat yine gün ışığına çıktığında, hepsinin birden tünelin ağzında durduğunu fark etmeden Thom'un sırtına tosladı. Tam ekşi bir yorum yapacakken, aniden neye baktıklarını gördü. Arkasından gelenler onları kenara ittirdi, ama o da bakakalmıştı.

Ebou Dar sokakları her zaman insanlarla dolu olmuştu, ama bu şekilde değil. Sanki bir baraj yıkılmış, şehre bir insan seli salıvermişti. Kalabalık önündeki sokağı bir yandan diğerine dolduruyor, daha önce hiç görmediği cinsten canlı hayvanları çeviriyordu. Yüksek, uzun boynuzları olan benekli beyaz sığırlar, ince tüyleri döşeme taşlarına sarkan açık kahverengi keçiler, dört boynuzlu koyunlar vardı. Görebildiği bütün sokaklar aynı ölçüde kalabalıktı. Arabalar kalabalığın içinde santim santim ilerliyordu. Araba sürücülerinin bağırışları ve küfürleri insan seslerini ve hayvanların gürültülerini boğuyordu. Mat sözcükleri seçemiyordu, ama aksanları seçebiliyordu. Ağır, peltek Seanchan aksanları. Bazıları yanındakini dürtüklüyor, Mat'in parlak giysilerine işaret ediyordu. Daha önce hiç han ya da bıçakçı dükkânı görmemiş gibi, ağızları açık bir biçimde her şeye işaret ediyorlardı, ama Mat yine de kendi kendine homurdandı ve şapkasının siperliğini gözlerinin üzerine çekti.

"Dönüş," diye mırıldandı Thom ve Mat hemen yanı başında olmasa duyamayacaktı. "Biz Luca'nın yanında keyif çatarken *Corenne* gelmiş."

Mat Seanchanların anlatıp durduğu bu Dönüş'ü bir istila, bir ordu olarak düşünmüştü. Araba sürücülerinden biri, arabanın yanına tırmanıp, tahta saksılar içinde asmalara benzeyen şeyleri dürtükleyen oğlanlara kırbacını sallayarak bağırdı. Bir başka arabada uzun bir matbaa makinesi vardı. Tünele dönmeyi yeni başarmış bir başkası bira imalatçılarının fıçılarına benzeyen şeyler taşıyordu ve arabadan hafif bir şerbetçiotu kokusu yayılıyordu. Diğer bir araba tuhaf renkli tavuklar, ördekler, kazlar dolu sandıklar taşıyordu; satılmaya getirilmiş kuşlar değil, bir çiftçinin sürüsü. Gerçekten de bir orduydu bu, ama Mat'in hayal ettiği türden değil. Böyle bir orduyla savaşmak, askerlerle savaşmaktan daha zordu.

"Gözlerim hançerlensin, bunun içinden geçmek için yüzmemiz gerekecek!" diye homurdandı Beslan tiksinti içinde, kalabalığın başlarının üzerinden ileriye bakmak için ayakuçlarında yükselerek. "Açık bir sokak bulmak için daha ne kadar gitmemiz gerekecek?"

Mat kendini, gözlerinin tam önünde olan ama göremediği şeyi hatırlarken buldu: gemilerle *dolu* bir liman. Gemilerle dolu. Sabah ilk ışıklarla, Luca'nın kampına gitmek için ayrılırlarken limanda olanlardan iki üç kat daha fazla gemiyle ve bazıları hâlâ manevra yapıyordu. Yani limana girmek için bekleyen başkaları vardı. Işık! Sabahtan bu yana kaçı yükünü boşaltmış olabilirdi? Yükünü boşaltmak için bekleyen kaç tane vardı? Işık, o kadar gemide kaç insan taşınabilirdi? Ve neden Tanchico'ya değil buraya gelmişlerdi? Belkemiğinden aşağı bir ürperti yayıldı. Belki de hepsi burada değildi.

"Arka sokakları ve geçitleri deneseniz daha iyi," dedi Mat, şamatanın üzerinden duyurmak için sesini yükselterek. "Aksi halde gece yarısından önce Saray'a varamazsınız."

Beslan dönüp kaşlarını çattı ona. "Bizimle gelmiyor musun? Mat, yine bir gemiye binip kaçmaya kalkarsan... Annemin bu sefer geçiştirmeyeceğini biliyorsun."

Mat Kraliçe'nin oğlunun kaş çatışına yine kaş çatarak karşılık verdi. "Yalnızca biraz gezinmek istiyorum," diye yalan söyledi. Saray'a döner dönmez Tylin onu okşamaya, sevmeye başlayacaktı. Aslında o kadar kötü değildi –gerçekten değil–, yalnız kadın Mat'in yanaklarını okşarken, kulağına sevgi sözcükleri fısıldarken onları kimin gördüğüne aldırmıyordu, gören oğlu bile olsa. Dahası, ya kafasının içindeki zarlar kadının yanında durursa? Bugünlerde Tylin'in onu sahiplendiği söylenemezdi pek. Kan ve küller, kadın onunla evlenmeye karar vermiş olabilirdi! Mat henüz

evlenmek istemiyordu, ama kiminle evleneceğini biliyordu ve o kişi Tylin Quintara Mitsobar değildi. Yalnız, Tylin aksine karar verirse ne yapacağını bilemiyordu.

Aniden Thom'un "riskli iş" diye mırıldandığını hatırladı. Thom'u tanıyordu, Beslan'ı da öyle. Olver ağzı bir karış açık, açık ağızlarla çevreyi seyreden Seanchanları seyrediyordu. Daha yakından bakmak için fırlayacak oldu ve Mat tam zamanında yakaladı onu, itirazlar eden oğlanı Thom'un ellerine tutuşturdu. "Oğlanı Saray'a götür ve Riselle'in işi bittiğinde derslerini ver. Ve kafanda ne delilik varsa unut gitsin. Kellelerinizi kapının dışındaki sergiye ekleyebilirsiniz. Tylin'inkini de." Ve Mat'inkini. Bunu asla unutturmamalıydı!

İki adam ifadesiz yüzlerle ona bakarak kuşkularını doğruladılar.

"Belki ben de seninle birlikte gezintiye çıkmalıyım," dedi Thom sonunda. "Konuşabiliriz. Olağanüstü bir şansın var Mat ve nasıl diyelim, belli bir maceraperestliğin var." Beslan başını salladı. Olver Thom'un elinde kıvranarak aynı anda tüm tuhaf insanlara birden bakmaya çalışıyordu ve büyüklerinin ne konuştuğuna aldırış etmiyordu.

Mat ekşi ekşi homurdandı. Neden insanlar onun bir kahraman olmasını istiyordu her zaman? Eninde sonunda bu tür şeyler onu öldürtecekti. "Benim hiçbir şey hakkında konuşmam gerekmiyor. Onlar buradalar, Beslan. Gelmelerini engelleyememişsen, gitmelerini de sağlayamazsın, gün kadar açık. Söylentilere inanılırsa, Rand onlarla ilgilenecek." Yine, o renkler kafasında döndü, bir anlığına zarların seslerini boğacak gibi oldu. "O lanet Dönüş'ü bekleme yeminini ettin; hepimiz ettik." Yemin etmeyi reddetmek, zincire vurulmak ve rıhtımlarda çalışmak ya da Rahad'ın kanallarını temizlemek demekti. Bu yüzden Mat'in defterine göre yemin sayılmazdı. "Rand'ı bekle." Renkler bir kez daha geldi ve gitti. Kan ve küller! Onlar... belli kişiler hakkında düşünmeyi bırakması gerekiyordu. Renkler yine döndü. "Zaman verirsen doğru bile çıkabilirler."

"Anlamıyorsun, Mat," dedi Beslan haşin bir sesle. "Annem hâlâ tahtta oturuyor ve Suroth onun yalnızca Ebou Dar çevresini değil tüm Altara'yı yöneteceğini söylüyor. Belki daha fazlasını. Ama annemin yere kapanması ve Aryth Okyanusu'nun diğer yanındaki bir kadına *sadakat* yemini etmesi gerekti. Suroth benim Kanlardan biri ile evlenmem ve başımın iki yanını tıraşlamam gerektiğini söylüyor ve annem onu dinliyor. Suroth annem ona denkmiş gibi davranıyor olabilir, ama Suroth konuştuğunda onun *dinlemesi* gerekiyor. Suroth ne derse desin, artık Ebou Dar gerçekten bizim değil ve

kalanlar da olmayacak. Belki onları silah gücüyle püskürtemeyiz, ama ülkeyi onlar için fazla sıcak kılabiliriz. Beyazpelerinler öğrendi bunu. ‘Altara Öğleni’ ile neyi kastettiklerini sor onlara.”

Mat kimseye sormadan tahmin edebilirdi. Ebou Dar’daki Seanchan askerlerinin Beyazpelerin Savaşı sırasında tüm Altara’da bulunan Beyazpelerinlerden daha fazla olduğuna işaret etmemek için dilini ısırdı. Seanchanlarla dolu bir cadde çene yarıştırılacak yer değildi, çoğu çiftçi ya da zanaatkâr gibi görünse de. “Başını bir kazığa geçirtmek için sabırsızlandığını anlıyorum,” dedi sessizce. Seslerin gürültüsü, sığırların böğürmesi, kazların gaklamalarının üzerinden duyulabilecek en alçak sesiyle. “Dinleyicileri biliyorsun. Şuradaki, seyise benzeyen adam onlardan olabilir, sırtında bir bohça taşıyan şu sıska kadın da.”

Beslan Mat’in gösterdiği iki kişiye öyle dik baktı ki, eğer gerçekten Dinleyici iseler, sırf bu yüzden onu raporlayabilirlerdi. “Belki Andor’a ulaştıklarında farklı bir şarkı söylersin,” diye hırladı ve yoluna çıkan herkesi ittirerek kalabalığın içinde ilerlemeye başladı. Kavga çıksa şaşırmazdı Mat. Adamın kavga aradığını tahmin ediyordu.

Thom Olver’le birlikte, takip etmek üzere döndü, ama Mat onun kolunu yakaladı. “Elinden geliyorsa yatıştır onu, Thom. Başlamışken kendini de yatıştır. Bu zamana kadar körlemesine tıraş olmaktan vazgeçmişsindir diyordum.”

“Ben sakinim ve onu sakinleştirmeye çalışıyorum,” dedi Thom kuru kuru. “Ama oturup bekleyemez; bu onun ülkesi.” Köselemsi yüzünden hafif bir gülümseme geçti. “Risk almayacağını söylüyorsun, ama alacaksın. Ve aldığın zaman, Beslan ve benim yapmayı deneyebileceklerimiz bahçede bir akşam gezintisi gibi kalacak. Gel, evlat,” dedi, Olver’i omuzlarına kaldırarak. “Derse geç kalırsan Riselle başını yaslamana izin vermeyebilir.”

Omuzlarında oturan Olver’le, Beslan’dan daha hızlı yürümeyi başaran Thom uzaklaşırken Mat arkasından kaşlarını çattı. Thom ne demek istemişti? Mat, buna zorlanmadığı sürece asla riske girmezdi. Asla. Kayıtsızca sıska kadına ve çizmelerine gübre yapışmış adama baktı. Işık, *gerçekten* Dinleyici olabilirlerdi. Herkes olabilirdi. İzleniyormuş gibi kürek kemiklerinin arası karıncalanmaya başladı.

Sokaklar boyunca santim santim ilerledi. Rıhtımlara yaklaştıkça ortalık insanlar, hayvanlar ve arabalarla daha da kalabalık oluyordu. Kanalların üzerindeki köprülerde bulunan dükkânlar kepenklerini indirmişti, sokak satıcıları battaniyelerini kaldırmıştı, normalde her köşe başında insanları

eğlendiren akrobatlar ve jonglörler gitmiş olmasa da, gösterilerini yapacak boşluk bulamazlardı. Çok fazla Seanchan vardı ve neredeyse beşte birinin asker olduğu sert bakışlarından ve omuzlarının duruşundan belli oluyordu. Zırh giymedikleri zaman bile çiftçilerden ve zanaatkârlardan çok farklıydılar. Zaman zaman bir grup *sul'dam* ve *damane,* bir boşluğun ortasında kalabalığın içinde ilerliyordu. Askerlerden daha geniş boşluklar yaratıyorlardı. Korkudan oluşmuyordu o boşluklar, en azından Seanchanlar için. Seanchanlar mavi elbiseler üzerinde kırmızı panelli şimşek işareti taşıyan kadınlara saygıyla eğiliyorlar, ikililer geçerken onayla gülümsüyorlardı. Beslan aklını yitirmişti. Seanchanlar, söylentilere göre bir hafta önce doğuda onlarla savaşanlar gibi bir Asha'man ordusu dışında hiç kimse tarafından püskürtülemezdi. Ya da Havai Fişekçilerin sırları ile silahlanmış biri dışında. Işık aşkına, Aludra bir çandökümcüden ne bekliyor olabilirdi?

Rıhtımlara yaklaşmamaya özen gösterdi. Bu konuda dersini almıştı. Asıl istediği bir zar oyunuydu, gecenin geç saatlerine dek sürecek bir zar oyunu. Tercihen, Saray'a döndüğünde Tylin'i uyumuş bulmasını sağlayacak kadar geç saatlere. Kadın, kumar oynamasından hoşlanmadığını söyleyerek zarlarını almıştı, ama Mat yatalakken onu iddiaya girmeye ikna ettiğinde kumar oynamaktan pekâlâ hoşlanmıştı. Neyse ki zar her yerde bulunabilirdi ve Mat'in şansı varken, diğer adamların zarlarını kullanmak daha iyiydi zaten. Ne yazık ki, iddiayı kazandığında Tylin'in onun gitmesine izin vermeyeceğini keşfettikten sonra –kadın onun neden bahsettiğini anlamamış gibi yapmıştı!– oyunu kadına kendi ilacını yutturmak için kullanmıştı. Zamanında ne kadar eğlenceli olursa olsun, ciddi bir hata olmuştu bu. İddialar tükendikten sonra, kadın öncekinden iki kat kötü davranmaya başlamıştı.

Girdiği meyhaneler ve ortak salonlar sokaklar kadar doluydu, değil zar atmak, kupa kaldıracak kadar bile yer yoktu. Her yer kahkahalar atan ve şarkı söyleyen Seanchanlarla, onları kasvetli bir sessizlik içinde izleyen asık suratlı Ebou Darlılarla doluydu. Mat yine de, kiralayabileceği bir odacık bulma ihtimaline karşı meyhanecileri sorguladı, ama hepsi başlarını iki yana salladı. Mat aksini beklemiyordu zaten. Yeni gelenlerden önce bile yer yoktu. Yine de, şarabının içine bakan ve atları olmadan mallarını nasıl şehirden çıkaracaklarını düşünen yabancı tüccarlar kadar kasvetli hissetmeye başladı. Luca ne isterse istesin ödeyecek altını vardı, hatta daha fazlası, ama hepsi Tarasin Sarayı'nda bir sandıktaydı ve Saray hizmetkârları

onu avlanmış bir geyik gibi geri *taşıdıktan* sonra hepsini tek seferde almaya kalkışmayacaktı. O sırada tek yaptığı gemi kaptanları ile konuşmaktı; kumar için bir gecede ihtiyaç duyduğundan daha fazla altınla Saray'dan çıkmaya çalıştığını Tylin öğrenirse, ki öğrenirdi... Ah, hayır! Bir odası olmalıydı, bir hanın tavan arasında gardırop büyüklüğünde bir delik; altınlarını azar azar getirip saklayabileceği herhangi bir yer ya da zarlarda şansı olmalıydı, ya o ya bu. Ama şansı olsa da olmasa da, sonunda bugün ikisini de bulamayacağını anladı. Ve o lanet zarlar kafasının içinde yuvarlanmaya devam ediyordu.

Bir yerde uzun zaman kalmıyordu ve bunun tek sebebi oyun ya da oda eksikliği değildi. Tenekecileri bile utandıracak parlak giysileri dikkat çekiyordu. Seanchanların bazıları onun insanları eğlendirmek için geldiğini düşünüyor, şarkı söylemesi için para vermeye çalışıyordu! Bir iki kez buna izin verecek oldu, ama onu dinledikten sonra paralarını geri isterlerdi. Kemerlerinin arkasına uzun, kıvrık hançerler takmış, öfkelerini Seanchanlardan çıkaramayan bazı Ebou Darlı erkekler, bir asilin soytarısına benzemek için yalnızca yüz boyaları eksik olan hödükten çıkarabileceklerini düşündüler. Mat ne zaman bu türden birinin onu süzdüğünü görse kalabalık sokağa geri döndü. Henüz kavga edecek durumda olmadığını zor yoldan öğrenmişti ve katilinin başının şehir kapısının yanında kazığa çakılmasının ona bir faydası dokunmazdı.

Mat bulabildiği yerde, bir yan sokağın ağzına bırakılmış, ters çevrilmiş bir fıçının üzerinde, bir kişilik boş yer bulunan, bir meyhanenin dışındaki sırada dinlendi. Bir seferinde taş bir basamağa oturdu, ama binanın sahibi gelerek, süpürgesinin bir darbesi ile şapkasını uçurdu. Midesi sırtına yapışmıştı, herkesin renkli giysilerine baktığını hissetmeye başlamıştı, rutubetli soğuk iliklerine işlemişti ve kafasının içinde at toynakları gibi gürleyen zarlar dışında zar bulacağı yoktu. Kafasının içindeki zarların hiç bu kadar gürültülü olduklarını hatırlamıyordu.

"Geri dönüp Kraliçe'nin lanet gözdesi olmaktan başka çare yok!" diye hırladı ve değneğine yaslanarak sokağın yanında yatan çatlak bir tahta kasadan doğruldu. Gelip geçenler, yüzü boyalıymış gibi bakakaldılar ona. Mat onları görmezden geldi. Fark etmeye değmezlerdi. Bir adama o şekilde, faltaşı gibi açılmış gözlerle bakarak hak ettikleri gibi, kafalarına vura vura dövmeyecekti onları.

Sokakların gerçekten de önceki kadar dolu olduğunu fark etti. Kalabalığın içinde ilerlemeye çalışırsa Saray'a dönmesi geceyi bulacaktı.

Elbette, o zaman Tylin uyumuş olurdu. Belki. Midesi, neredeyse zarların sesini boğacak bir sesle guruldadı. Çok geç kalırsa kadın mutfaklara onu beslememelerini emredebilirdi.

Kalabalığın içinde zorla on adım yürüdükten sonra dar, karanlık bir yan sokağa döndü. Zemin taş döşeli değildi. Penceresiz duvarlardaki beyaz badana çatlamıştı ve çoğu yerde dökülmüş, altındaki tuğlaları teşhir ediyordu. Havada pis bir çürük kokusu vardı. Mat çizmelerinin altında ezildiğinde iğrenç bir koku yayan şeyin çamur olduğunu umdu, insanlar da yoktu. Adımlarını açarak yürüyebiliyordu. Ya da bugün adımlarını açmak sayılan bir şekilde. Nefes nefese kalmadan, her yanı ağrımadan, bastona yaslanmadan yürüyebileceği günü sabırsızlıkla bekliyordu. Şehirde labirent gibi uzanan, omuzlarının anca sığdığı dar geçitler, eğer yolu bilmiyorsanız içinde kaybolacağınız kadar karışıktı. Yürüdüğü dar, çarpık geçit aniden, aynı yöne uzanır gibi görünen üç dört geçide bölündüğü zaman bile yolunu kaybetmedi. Ebou Dar'da sık sık gözlerden kaçınması gerekmişti ve bu geçitleri avucunun içi gibi biliyordu. Ama tuhaf bir şekilde, hâlâ izlendiğini hissediyordu. Bu lanet giysiler üzerinde olduğu sürece bu duyguyu hissedeceğini düşünüyordu.

Bir geçitten diğerine giderken zaman zaman insan ve hayvan kalabalığının içinden geçmesi, insanlarla tıka basa dolu bir köprüde ittire kaktıra yürümesi gerekse de, yine de Saray'a üç sokak geçmek için gerekecek sürede vardı. İyi aydınlatılmış bir meyhane ile kepenkleri kapatılmış bir lake işi dükkânı arasındaki gölgeli geçitte seğirtirken, mutfaklarda ne bulabileceğini merak etti. Çoğundan daha büyük, dostsalar üç kişinin yan yana yürüyebileceği kadar geniş olan bu geçit Tarasin Sarayı'nın önündeki Mol Hara Meydanı'na çıkıyordu. Suroth Saray'da yaşıyordu ve sundukları ilk yemekten sonra kırbaçlanan aşçılar kendilerini aşıyorlardı. Kremalı midye olabilirdi, belki soslu balık, biberli kalamar da. Gölgelerin arasında on adım attıktan sonra ayağı fışırdamayan bir şeye geldi. Mat homurdanarak, buz gibi çamura düştü ve son anda dönerek ağrıyan bacağının üzerine düşmekten kurtuldu. Ceketi buz gibi sıvıyı hemen emdi. Mat onun su olduğunu umdu.

Omzuna çizmeler indiğinde yine homurdandı. Adam küfrederek, geçitteki çamura daha beter saplanarak üzerinden devrildi, tek dizi üzerine çöktü ve dümdüz yere serilecekken meyhanenin yanına tutunarak durabildi. Mat'in gözleri loş ışığa alışmıştı; ince, sıradan bir adam gördü. Yanağında büyük bir yara izi varmış gibi görünen bir adam. Ama bir adam değil.

Çıplak eliyle bir dostunun gırtlağını parçaladığını, kendi göğsünden çıkardığı hançeri ona fırlattığını gördüğü bir yaratık. Ve ayağı takılmasa o şey tam önüne, kolaylıkla ulaşabileceği bir yere atlatacaktı. Belki *ta'veren*'liği lehine işlemişti, Işık'a şükür! *Gholam*'ın duvara tutunarak düşmekten kurtulması ve başını çevirip dik dik ona bakması için gereken sürede bütün bunlar zihninde çaktı.

Mat bir küfürle yere düşürdüğü bastonunu kaptı ve beceriksizce, mızrak gibi yaratığa fırlattı. Yaratığın sendeleyerek ona bir an kazandırması için bacaklarına. Yaratık su gibi yana akarak, çizmeleri çamurda biraz kayarak bastondan kaçındı ve sonra kendini Mat'in üzerine fırlattı. Ama gecikme yeterli olmuştu. Değnek elinden fırlar fırlamaz Mat gömleğinin içindeki tilkibaşı madalyona uzandı, sicimi koparak madalyonu dışarı çekti. *Gholam* üzerine atlarken madalyonu çılgınca savurdu. Göğsüne serin serin yaslanan gümüş, yaratığın uzanan elini kızaran pastırma gibi cızırdatarak, yanık et kokusu eşliğinde süpürdü. Yaratık cıva kadar hızla, hırlayarak dönen madalyondan kaçınmaya, Mat'in bir yerini tutmaya çalıştı. Mat'i eline geçirirse Mat ölmüş demekti. *Gholam* bu sefer, Rahad'daki gibi onunla oynamaya çalışmazdı. Madalyonu savurmaya devam ederken tilkibaşını yaratığın diğer eline, yüzüne çarptı; her seferinde, sanki kor gibi bir demirle vurmuş gibi, bir cızırtı ve yanık et kokusu çıktı. *Gholam* dişlerini göstererek geriledi, ama ellerini pençe yaparak, en ufak zayıflık gösterisi karşısında atılmaya hazırlanarak ayakuçlarında çömeldi.

Mat madalyonu yavaşlatmadan sallanarak doğruldu. İnsana benzeyen şeyi izledi. *Kadını istediği kadar, seni de ölü görmek istiyor,* demişti yaratık Rahad'da, gülümseyerek. Şimdi ne konuşuyor, ne gülümsüyordu. Mat "kadının" kim olduğunu, kimin onun ölmesini istediğini bilmiyordu, ama geri kalan kısmı cam kadar berraktı. Ve işte buradaydı, ayakta bile zor duruyordu. Bacağı ve kalçası, kaburgaları ateş gibi yanıyordu. *Gholam*'ın üzerine düştüğü omzundan bahsetmiyordu bile. Sokağa, kalabalığa ulaşmak zorundaydı. Belki yeterince kalabalık olursa yaratık vazgeçerdi. Küçük bir umuttu, ama görebildiği tek umut buydu. Sokak uzak değildi. Mesafenin yumuşatamadığı sesleri duyabiliyordu.

Dikkatle geriledi. Çizmesi pis bir koku yayan bir şeyden kaydı ve onu meyhane duvarına fırlattı. *Gholam*'ı ancak gümüş tilkibaşını çılgınca savurarak geriletebildi. Sokaktaki sesler baştan çıkarıcı bir şekilde yakından geliyordu. Barsine'de bile olabilirlerdi. Barsine öleli çok olmuştu ve birazdan Mat de ölecekti.

“Bu sokakta!” diye bağırdı bir adam. “Beni takip edin! Acele edin! Kaçacak!”

Mat bakışlarını *gholam*’dan ayırmadı. Yaratığın bakışları ona, sokağa kaydı, sonra duraksadı. “Hasat ettiklerim dışında kimse tarafından görülmeme emri aldım,” diye tükürdü ona, “bu yüzden biraz daha yaşayacaksın. Biraz daha.”

Dönerek, çamurda biraz kayarak geçit boyunca koştu, ama meyhanenin arkasına dolanırken yine de akarcasına hareket ediyordu.

Mat yaratığın peşinden koştu. Neden, bilmiyordu, yalnız onu öldürmeye çalışmıştı, bunu yine deneyecekti ve tüyleri diken diken olmuştu. Demek canı istediğinde onu öldürecekti, öyle mi? Madalyon onu incitebiliyorsa, belki öldürebilirdi de.

Meyhanenin köşesine geldiğinde, *gholam*’ın döndüğünü ve onu gördüğünü gördü. Yaratık yine bir anlığına duraksadı. Meyhanenin arka kapısı aralıktı, kutlama sesleri geliyordu. Yaratık meyhanenin karşısında yükselen duvardaki eksik tuğladan kalan deliğe ellerini soktu ve Mat gerildi. Yaratığın silaha ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu, ama oraya silah gizlemişse... O şey bir silahla saldırırsa direnebileceğini sanmıyordu. Kollar elleri takip etti ve sonra *gholam*’ın başı deliğe girdi. Mat’in ağzı açık kaldı. *Gholam*’ın göğsü, bacakları deliğe kaydı ve yaratık gözden kayboldu. Mat’in iki eli genişliğinde bir delikte.

“Böylesini gördüğümü sanmıyorum,” dedi biri yanından, sessizce ve Mat irkilerek artık yalnız olmadığını fark etti. Konuşan omuzları çökük, beyaz saçlı, yaşlı bir adamdı. Hüzünlü suratının ortasında kocaman bir gaga burnu, sırtına asılmış bir bohçası vardı. Çok uzun bir hançeri ceketinin altındaki kınına sokuyordu.

“Ben gördüm,” dedi Mat boş boş. “Shadar Logoth’ta.” Bazen kaybolduğunu sandığı kendi anıları hiç yoktan yüzeye çıkıyordu ve bu anı *gholam*’ı izlerken kendiliğinden gelmişti.

“Orayı ziyaret eden çok kişi hayatta kalmaz,” dedi yaşlı adam, ona bakarak. Yıpranmış yüzü bir şekilde aşina geliyordu, ama Mat bir türlü çıkaramıyordu. “Seni Shadar Logoth’a götüren neydi?”

“Arkadaşların nerede?” dedi Mat. “Bağırdığın insanlar?” Geçitte yalnız ikisi vardı. Sokağın gürültüsü sürüyordu ve acele etmeleri gerekiyordu, birilerinin kaçacağını bağıranlar yoktu.

Yaşlı adam omuzlarını silkti. “Ne bağırdığımı anlayan olduğunu sanmıyorum. Onları anlamak yeterince zor. Her neyse, adamı korkutacağını

düşündüm. Ama bunu görünce...” Duvardaki deliğe işaret ederek neşesizce güldü ve dişlerindeki boşlukları sergiledi. “Bence hem sende, hem bende Karanlık Varlık’ın kendi şansı var.”

Mat yüzünü buruşturdu. Bunun kendisi hakkında söylendiğini çok sık duymuştu ve hiç hoşlanmıyordu. Daha çok, doğru olmadığından emin olamadığı için. “Belki öyledir,” diye mırıldandı. “Affet beni; hayatımı kurtaran adama kendimi tanıtmalıyım. Adım Mat Cauthon. Sen Ebou Dar’a yeni gelenlerden misin?” Adamın sırtındaki bohça, yolculuk yapan biri olduğunu düşündürüyordu. “Uyuyacak yer bulmakta güçlük çekeceksin.” Diğer adamın uzattığı boğum boğum ele dikkat etti. Bütün kemikleri aynı anda kırılmış ve doğru düzgün iyileşmemiş gibi düğüm düğümdü. Ama kavrayışı güçlüydü.

“Adım Noal Charin, Mat Cauthon. Hayır, bir süredir buradayım. Ama Altın Ördekler’in tavan arasındaki şiltemde, bu sabah odasını bir Seanchan subayına terk eden şişman bir Illianlı yağ tüccarı yatıyor. Bir geceliğine bu geçitte bir yer bulabileceğimi düşünmüştüm.” Çarpık, boğuk boğum parmağı ile iri burnunun yanını ovalayarak, geçitte uyumak doğal bir şeymiş gibi güldü. “Şehirde bile, kötü bir yerde uyuduğum ilk sefer olmayacak.”

“Senin için bundan daha iyisini bulabilirim sanırım,” dedi Mat ona, ama söyleyeceği diğer şeyler dilinin ucunda dondu. Zarların kafasının içinde hâlâ dönmekte olduğunu fark etti. *Gholam* onu öldürmeye çalışırken unutmayı başarmıştı, ama hâlâ dönüyorlar, düşmeyi bekliyorlardı. *Gholam*’dan daha kötü bir şey hakkında uyarıyorlarsa. Mat bilmek istemiyordu. Yalnız, öğrenecekti. Bundan kuşku yoktu. Artık çok geç olduğunda öğrenecekti.

17
Pembe Kurdeleler

Mat ve Noal geçitten dışarı seğirtirken Mol Hara'da esen soğuk rüzgârlar Mat'in pelerinini havalandırıyor, giysilerindeki çamuru buza döndürme tehditleri savuruyordu. Güneş çatıların üzerinde yarı gizlenmişti ve gölgeler uzamıştı. Bir elinde bastonunu, diğerinde gerekirse hemen çıkarabilmek için ceketinin cebine tıktığı tilkibaşının kopuk sicimini kavrarken, pelerinini başıboş bırakmak zorunda kalmıştı. Tepeden tırnağa, her yeri ağrıyordu, kafasının içindeki zarlar takırdayarak uyarılar haykırıyordu ve Mat ikisinin de farkında değildi. Aynı anda her yönü izlemeye çalışmakla ve o şeyin küçücük bir delikten nasıl geçebildiğini merak etmekle fazla meşguldü. Kendini huzursuzluk içinde meydanın döşeme taşlarını izlerken buldu. Ama yaratığın ona açık alanda saldırması olası gelmiyordu.

Çevre sokaklardan bir uğultu geliyordu, ama burada kaburgaları çıkmış bir köpekten başka hareket eden yoktu. Köpek uzun zaman önce ölmüş Kraliçe Nariene'in heykelinin süslediği çeşmenin yanından koştu. Bazıları kadının kaldırdığı elinin, Ebou Dar'ı zengin eden okyanusun bolluğuna işaret ettiğini söylüyordu, diğerleri ise onun tehlikelere işaret ederek uyardığını. Yine başkaları, ardılının heykelin yalnızca bir göğsünün açık olduğuna dikkat çekerek Nariene'in dürüstlüğünün ortalama olduğunu ilan etmek istediğini iddia ediyordu.

Başka gün olsa Mol Hara kışın bile, bu saatte gezinen sevgililer, sokak satıcıları ve umutlu dilencilerle dolu olurdu, ama Seanchanlar geldikten sonra dilenciler sokaklardan alınıp işe koşulmuştu ve kalanlar gündüz bile evlerinden çıkmıyordu. Sebep Tarasin Sarayı'ydı; o beyaz kubbeler, mermer kuleler, demir işi balkonlar yığını; Işığın İnayeti ile Altara Kraliçesi

–ya da Ebou Dar'dan birkaç günlük at yolculuğu mesafesi dahilinde olan kısmının kraliçesi– olan Tylin Quintara Mitsobar'ın, Dört Rüzgârın Hanımı ve Fırtınalar Denizi'nin Koruyucusu olan kadının konutu. Belki daha da önemlisi, Seanchan İmparatoriçesi'nin, sonsuza dek yaşasın, Öncellerine kumanda eden Yüksek Leydi Suroth Sabelle Meldarath'ın konutu. Şu anda Ebou Dar'da çok önemli olan bir konum. Her girişte, yeşil çizmeleri, bol beyaz pantolonları ve yeşil ceketlerin üzerine geçirilmiş yaldızlı plaka zırhları ile, Tylin'in nöbetçileri bekliyordu. Böceksi miğferler, mavi sarı ya da yeşil beyaz ya da aklınıza hayalinize gelmeyecek renk kombinasyonları içinde çizgili zırhlar giymiş erkek ve kadınlar da öyle. Altara Kraliçesi'nin dinlenmek için güvenliğe ve sessizliğe ihtiyacı vardı. Daha doğrusu, Suroth olduğunu söylüyordu ve Suroth Tylin'in bir şeye ihtiyacı olduğunu söylemişse, kısa süre sonra Tylin gerçekten de o şeye ihtiyacı olduğuna karar veriyordu.

Mat bir an duraksadıktan sonra Noal'ı ahır avlusunun kapılarından birine götürdü. Yabancı birini içeri alabilmesi olasılığı, meydana inen büyük mermer merdivenlere göre ahırlarda daha fazlaydı. Tylin'in karşısına çıkmadan önce üzerindeki onca çamurdan kurtulma şansından bahsetmiyordu bile. Bir meyhane kavgasından sonra darmadağın döndüğü son seferde kadın hoşnutsuzluğunu açık açık ifade etmişti.

Açık kapıların bir yanında, baltalı kargı taşıyan Ebou Darlılar, diğer yanında püsküllü mızrak taşıyan Seanchanlar vardı ve her iki grup da Nariene'in heykeli kadar kıpırtısızdılar.

"Işık'ın takdisi buradaki herkesin üzerinde olsun," diye mırıldandı Mat nazikçe Ebou Darlı nöbetçilere. Emin olana kadar Ebou Darlılara nazik davranmak her zaman en iyisiydi. Daha sonra da. Buna rağmen, onlar Seanchanlardan daha... esnekti.

"Size de, Lordum." diye yanıt verdi tıknaz subayları, sallana sallana yaklaşarak. Mat adamı tanıdı; Surlivan Sarat, iyi bir adam, her zaman bir espri patlatmaya hazır, atlardan iyi anlayan biri. Surlivan başını iki yana sallayarak, ince, yaldızlı çubuğu ile sivri miğferinin kenarına vurdu. "Yine kavgaya mı karıştınız, Lordum? Sizi gördüğü zaman fena köpürecek."

Mat omuzlarını dikleştirdi ve bastonuna yaslandığını fazla belli etmemeye çalışarak kabardı. Espri patlatmaya hazır, ha? Bir düşününce, güneşten kararmış adamın dili eğe gibiydi. Ve atlardan hiç de anlamıyordu. "Arkadaşımın burada, adamlarımla birlikte yatması sorun olur mu?" diye sordu Mat kabaca. "Olmaması gerek. Adamlarımın yanında bir kişilik daha

yer var.” Aslında, birden fazla kişilik yer vardı. Şimdiye dek, sırf peşinden Ebou Dara geldikleri için sekiz adam ölmüştü.

“Benim için olmaz, Lordum,” dedi Surlivan, ama Mat’in yanındaki sıska adamı süzerek dudaklarını büzdü. Ama Noal’ın ceketi, en azından loş ışıkta, kaliteli görünüyordu, dantelleri bile vardı ve Mat’ten daha iyi durumdaydı. Belki bu kararın lehine olmasını sağladı. “Ve onun her şeyi bilmesi gerekmiyor, dolayısıyla onun için de sorun olmaz.”

Mat kaşlarını çattı, ama ağzından çıkacak sert bir kelime hem onun, hem Noal’ın başını derde sokmadan üç zırhlı Seanchan dörtnala kapıya yaklaştılar ve Surlivan onları karşılamak için döndü.

“Sen ve hanımın Kraliçenin Sarayı’nda mı yaşıyorsunuz?” diye sordu Noal, kapılara doğru yürümeye başlayarak.

Mat adamı geri çekti. “Onları bekle,” dedi. Seanchanlara doğru başını sallayarak. Hanımı mı? Lanet kadınlar! Lanet kafasının içindeki lanet zarlar!

“Yüksek Leydi Suroth’a mesajım var,” diye bildirdi Seanchanlardan biri, zırhlı omzundan sarkan deri çantaya vurarak. Miğferindeki tek ince tüy düşük rütbeli bir subay olduğunu gösteriyordu, ama hızlı görünen uzun boylu, boz donlu bir iğdiş ata binmişti. Diğer iki hayvan da yeterince sağlamdı, ama bunun dışında onlar için söylenecek söz yoktu.

“Işık’ın takdisiyle gir,” dedi Surlivan, hafifçe eğilerek.

Seanchan kadın eyerinden hafifçe eğilerek karşılık verdi. “Işık’ın takdisi senin de üzerinde olsun,” dedi peltek aksanıyla ve üç Seanchan ahır avlusuna girdiler.

“Çok tuhaf,” dedi Surlivan düşünceli düşünceli, üçünün peşinden bakarken. “Her zaman onlardan değil bizden izin istiyorlar.” Çubuğunu kapıların diğer yanındaki Seanchan nöbetçilere doğru salladı. Kaskatı pozlarını hiç bozmamışlardı. Mat’in görebildiği kadarıyla yeni gelenlere bakmamışlardı bile.

“Peki, içeri giremeyeceklerini söylesen ne olurdu?” diye sordu Noal sessizce, sırtındaki bohçayı kaydırarak.

Surlivan topuğu üzerinde döndü. “Kraliçeme yemin etmiş olmam yeterli,” dedi ifadesiz bir sesle, “ve o da kendininkini verdi... kime verdiyse. Arkadaşınıza bir yatak verin, Lordum. Ve onu uyarın, Ebou Dar’da söylenmeden kalması daha iyi olacak şeyler, sorulmaması gereken sorular var.”

Noal şaşırmış görünüyordu, yalnızca merak ettiğini söyleyerek itiraz etti, ama Mat Altaralı subayla karşılıklı birkaç nazik laf daha konuştu –mümkün olduğunca çabuk elbette– ve alçak sesle Dinleyicileri açıklayarak yeni bulduğu arkadaşını kapıdan geçirdi. Adam postunu *gholam*'dan kurtarmış olabilirdi, ama bu adamın onu Seanchanların eline teslim etmesine izin vereceği anlamına gelmiyordu. Bir de Arayıcı dedikleri insanlar vardı ve işittiği birkaç kırıntıya bakılırsa –Ölümnöbeti Askerleri hakkında serbestçe konuşanlar bile konu Arayıcılar olunca çenelerini kapatıyorlardı– Arayıcıların yanında Beyazpelerin Sorgucular sineklere işkence eden oğlanlar gibi kalıyordu; iğrenç, ama endişe gerektirecek bir şey de değil.

"Anlıyorum," dedi yaşlı adam yavaşça. "Bunu bilmiyordum." Kendi kendine sinirlenmiş gibiydi. "Seanchanlarla epey zaman geçiriyor olmalısın. Yüksek Leydi Suroth'u da tanıyor musun? Bu kadar yüksek bağlantıların olduğunu hiç tahmin edemediğimi söylemeliyim."

"Mümkün olduğu zaman meyhanelerde askerlerle zaman geçiriyorum," diye yanıt verdi Mat ekşi ekşi. Tylin izin verdiğinde. Işık, evli bir erkekten farkı yoktu! "Suroth benim hayatta olduğumdan bile habersiz." Ve Mat bu şekilde kalacağını umuyordu.

Üç Seanchan gözden kaybolmuştu bile, atları ahırlara götürülüyordu, ama pek çok *sul'dam damane*'lerine akşam egzersizi yaptırıyor, taş döşeli avluda geniş bir halka halinde yürütüyorlardı onları. Grilere bürünmüş *damane*'lerin yaklaşık yarısı esmer tenli kadınlardı ve Rüzgârbulan olarak taktıkları mücevherleri yoktu. Saray'da ve başka yerlerde onlara benzer başkaları vardı; Seanchanlar kaçmayı başaramayan Deniz Halkı gemilerinden zengin bir hasat yapmışlardı. Çoğu asık suratlı bir teslimiyetle ya da taştan ifadelerle bakıyordu, ama yedi sekiz tanesi kafası karışmış halde, inanmazlık içinde önlerine dikmişlerdi gözlerini. Onların her birinin yanında Seanchan doğumlu birer *damane* vardı, Seanchanlar diğerlerinin ellerini tutuyor, kollarını omuzlarına doluyor, gümüş tasmaya bağlı bilezikleri takan kadınların onaylayan bakışları altında gülümsüyor, fısıldıyordu. O sersemlemiş kadınların birkaçı, can simidine tutunur gibi, *damane*'lere tutunuyordu. Islak giysileri olmasa bile, bu manzara Mat'i ürpertmeye yeterdi.

Noal'ı avludan çabucak geçirmeye çalıştı, ama halka adamın yakınına ne Seanchan, ne de Atha'an Miere olan bir *damane* getirdi. Kadın tombul, saçları grileşmeye başlamış, zeytin tenli, Altaralı ve birinin annesiymiş gibi

görünen bir *sul'dam*'a bağlıydı. *Damane*'sine nasıl baktığına bakarak, huysuz bir çocuğun sert annesi gibi. Seanchanların elinde geçirdiği bir buçuk ay içinde Teslyn Baradon etlenmişti, ama yaşı belirsiz yüzünde hâlâ, günde üç öğün dikenli çalı yiyen birinin ifadesi vardı. Diğer yandan, tasmasının ucunda uysal uysal yürüyor, *sul'dam*'ının mırıldandığı emirlere duraksamadan itaat ediyordu. Mat ve Noal geçerken durup yerlere kadar eğildi. Ama bir anlığına kara gözleri ona nefretle baktı, sonra o ve *sul'dam*'ı ahır avlusunda yürümeye devam ettiler. Uysallıkla ve itaatkârlıkla. Mat, sorun çıkardıkları için bu ahır avlusunda tepetaklak edilip uluyana dek sopalanan *damane*'ler görmüştü ve Teslyn de aralarındaydı. Kadın Mat'e hiç iyi davranmamıştı ve birkaç kötülük de yapmıştı, ama yine de başına bunun gelmesini dilemezdi.

"Ölmekten iyidir, herhalde," diye mırıldandı, yürümeye devam ederek. Teslyn zorlu bir kadındı, büyük olasılıkla her anını kaçmayı planlayarak geçiriyordu, ama zorluluk sizi ancak bir yere kadar götürebiliyordu. Gemiler Hanımı ve onun Kılıçların Efendisi kazıkta çığlık atmadan ölmüşlerdi, ama bu onları kurtaramamıştı.

"Buna inanıyor musun?" diye sordu Noal dalgın dalgın, beceriksizce bohçasını düzelterek. Kırık elleri o hançeri rahatlıkla kullanmıştı, ama başka her konuda hantal kalıyor gibiydiler.

Mat adama kaşlarını çattı. Hayır; inandığını sanmıyordu. O gümüş *a'dam*'lar, Tylin'in ona taktığı görünmez tasmaya çok fazla benziyordu. Diğer yandan, kazığa bağlanmaktan kurtaracaksa, Tylin gıdısını hayatını sonuna dek gıdıklayabilirdi. Işık, kafasının içindeki o lanet zarların artık durmasını diliyordu! Hayır, bu yalandı. Sonunda onların ne anlama geldiğini öğrendikten sonra, zarların asla durmamasını istiyordu.

Chel Vanin ve hayatta kalan Kızılkolların paylaştığı oda ahırlardan çok uzak değildi. Alçak tavanlı, beyaz badanalı duvarlı, hayatta kalanlar için çok fazla yatak barındıran bir odaydı. Kelleşen, yağlı bir yığına benzeyen Vanin gömleği içinde bir yatağa uzanmış, göğsüne açık bir kitap dayamıştı. Mat adamın *okuyabilmesine* şaşmıştı. Vanin dişlerinin arasındaki boşluktan tükürerek Mat'in çamurlu giysilerini süzdü. "Yine mi kavga ettiniz?" diye sordu. "İddiaya girerim o bundan hoşlanmayacak." Ayağa kalkmadı. Birkaç şaşırtıcı istisna dışında, Vanin kendini herhangi bir lord ya da leydiye denk görüyordu.

"Sorun mu çıktı, Lord Mat?" diye hırladı Harnan, ayağa fırlayarak. Hem karakteri, hem de vücudu sağlam bir adamdı, ama sıktığı koca çenesi

yanağına dövmeyle işlenmiş kaba şahin desenini çarpıtıyordu. “Affedersiniz, ama kavga edecek durumda değilsiniz.”

Son üçü hevesli ifadelerle çevresine toplanmışlardı, ikisi gömleklerinin eteklerini pantolonlarına tıkarak ceketlerini kapatmışlardı. Mat’ten on yaş daha büyük, çocuk görünümlü bir Cairhienli olan Metwyn kılıcını yatağının ayakucunda, dayadığı yerden aldı ve kınından biraz çekerek keskin kenarını kontrol etti. Kılıç konusunda aralarında en iyisi oydu, gerçekten ustaydı, ama demirciye benzemesine rağmen Gorderan da pek farklı değildi ondan. Gorderan geniş omuzlarının düşündürdüğü kadar ağır değildi. Ebou Dar’a gelirken Mat’i bir düzine Kızılkol takip etmişti, sekizi ölmüştü ve kalanlar Saray’da kısılı kalmıştı. Hizmetkâr kadınları çimdikleyemiyorlar, zar yüzünden kavga edemiyorlar, yüzüstü devrilene kadar içemiyorlardı. Halbuki handa kaldıkları zaman bunların hepsini yapabiliyorlar ve hancının onları yataklarına taşıtacağını biliyorlardı. Belki cüzdanları şimdikinden daha hafif oluyordu, o kadar.

“Noal size neler olduğunu benden daha iyi anlatabilir,” diye yanıt verdi Mat, şapkasını kafasında arkaya iterek. “Burada, sizinle kalacak. Bu gece hayatımı kurtardı.”

Bu şok nidaları ve Noal için onay haykırışları getirdi. Omzuna attıkları şaplaklar yaşlı adamı yere yıkacak kadar güçlüydü. Vanin şişman parmağı ile kitapta kaldığı yeri işaretleyecek ve doğrulup ince şiltesinin kenarında oturacak kadar ileri gitti.

Noal bohçasını boş bir yatağa bırakarak süslü jestlerle hikâyesini anlattı. Kendi rolünü hafifletti, hatta Mat kahraman gibi mücadele ederken çamurda ayağı kayan, ağzı bir karış açık *gholam*’a bakakalan bir hödük gibi gösterdi kendini. Adam doğal bir hikâyeciydi, tarif ettiği şeyi gözlerinizin önüne getirmekte bir âşık kadar yetenekliydi. Harnan ve Kızılkollar adamın kumandanlarının havasını söndürmemeye çalıştığını anlayarak ve onaylayarak içtenlikle kahkaha attılar, ama Mat’e saldıran şeyin duvardaki minik bir deliğe girip kaybolduğu kısma geldiğinde kahkahalar dindi. Vanin kitabını bıraktı ve yine dişlerinin arasından tükürdü. *Gholam* Vanin ve Harnan’ı Rahad’da yarı ölü bırakmıştı. Başka av peşinde olduğu için yarı ölü.

“O şey bir sebepten beni istiyor gibi,” dedi Mat hafif bir sesle, yaşlı adam hikâyesini bitirip, bitkinlik içinde yatağa çöktüğünde. “Muhtemelen hatırlamadığım bir geçmişte benimle zar atmıştır. Onunla aramıza girmediğiniz sürece hiçbirinizin endişelenmesine gerek yok.” Şaka

yapmaya çalışarak sırıttı, ama kimse gülümsemedi bile. “Her durumda, sabah size altın dağıtacağım. Illian’a giden ilk gemide yer ayırtacaksınız ve Olver’i de yanınıza alacaksınız. Gelirlerse Thom ve Juilin’i de.” En azından hırsız avcısının gideceğini tahmin ediyordu. “Nerim ve Lopin’i de, elbette.” O iki uşağın ona bakmasına alışmıştı, ama burada onlara ihtiyacı yoktu. “Talmanes Caemlyn yakınlarında bir yerde olmalı. Onu kolayca bulabilirsiniz.” Onlar gittiği zaman Mat Tylin’le yalnız kalacaktı. Işık, *gholam*’la bir kez daha yüzleşmeyi tercih ederdi!

Harnan ve diğer üç Kızılkol bakıştılar. Fergin, tam olarak anlamamış gibi kafasını kaşıyordu. Anlamamış olabilirdi. Kemikli adam iyi bir askerdi –en iyisi değil, ama yeterince iyi– ama konu başka şeyler olunca o kadar zeki değildi.

“Bu doğru olmaz.” dedi Harnan sonunda. “Her şeyden önce, siz olmadan dönersek Lord Talmanes derimizi yüzer.” Diğer üçü başlarını salladılar. Fergin bunu anlayabilirdi.

“Ya sen, Vanin?” diye sordu Mat.

Şişman adam omuzlarını silkti. “O oğlanı Riselle’den uzaklaştırırsam, daha ilk gece oğlan bağırsaklarımı deşer. Onun yerinde olsam ben de yapardım. Hem, burada kitap okumak için zamanım oluyor. Nalbant olarak çalışırken buna fazla fırsat bulamıyordum.” Gezgin nalbant olduğunu iddia ediyordu. Ya da seyis. Aslında, adam bir at hırsızı ve kaçakçıydı; iki, belki daha fazla ülkedeki en iyi at hırsızı ve kaçakçı.

“Hepiniz delisiniz,” dedi Mat kaşlarını çalarak. “Onun beni istiyor olması, yoluna çıkarsanız sizi öldürmeyeceği anlamına gelmiyor. Önerim hâlâ geçerli. Aklı başına gelen herkes gidebilir.”

“Senin benzerlerini daha önce de gördüm,” dedi Noal aniden. Beli bükük yaşlı adam yaşlanmışlık ve bitkinlik timsaliydi, ama Mat’i inceleyen gözleri parlak ve keskindi. “Bazı adamlarda, diğer adamların gösterdiği yere gitmesini sağlayan bir hava vardır. Bazıları yıkıma gider, diğerleri ihtişama. Bence senin adın tarih kitaplarına yazılabilir.”

Harnan da Fergin kadar şaşkın görünüyordu. Vanin tükürdü ve uzanıp kitabını açtı.

“Bütün şansımı kaybedersem belki,” diye mırıldandı Mat. Tarihe geçmenin ne gerektirdiğini biliyordu. O tür şeyler yaparken insan ölebilirdi.

“O sizi görmeden temizlenseniz daha iyi olacak,” diye sesini yükseltti Fergin aniden. “Onca çamur eyerinin altına diken kaçırır, orası kesin.”

Mat öfkeyle şapkasını kaparak, tek kelime etmeden, uzun adımlarla odadan çıktı. Eh, bastonuna yaslanarak aksarken becerebildiğince uzun adımlarla. Kapı arkasından kapanmadan, Noal'ın bir Deniz Halkı gemisine bindiği ve soğuk tuzlu suyla banyo yapmayı öğrendiği seferin hikâyesini anlatmaya başladığını duydu. En azından, başı öyleydi.

Tylin onu görmeden temizlenmeyi düşünüyordu –gerçekten– ama Ebou Darlıların hatırlattıkları mevsimin hatırına yaz halısı dediği çiçekli duvar halıları asılmış koridorlarda aksaya aksaya yürürken, Saray'ın yeşil beyaz üniformalarını giymiş dört adam ve yedi kadın Kraliçe'nin huzuruna çıkmadan önce banyo yapıp giysilerini değiştirmeyi isteyebileceğini söyledi, Kraliçe'nin haberi olmadan ona bir banyo hazırlamayı ve temiz giysiler getirmeyi önerdi. Mat ve Tylin hakkında her şeyi bilmiyorlardı, Işık'a şükür –en kötü kısımları o ve Tylin'den başka kimse bilmiyordu– ama bu haliyle bile çok fazla şey biliyorlardı. Daha da kötüsü, koca lanet Tarasin Sarayı'nda bulunan her lanet hizmetkâr onaylıyordu. Her şeyden önce, Tylin Kraliçe'ydi ve onları ilgilendirdiği kadarıyla ne isterse onu yapabilirdi. İkinci olarak, Seanchanlar şehri ele geçirdiğinden beri kadının öfkesi burnundaydı ve tertemiz, danteller içinde bir Mat Cauthon Kraliçe'nin önemsiz meseleler için hizmetkârların burunlarını koparmasını engelleyebiliyorsa, o zaman onun kulaklarının arkasını ovalar, bir Güneşgünü armağanı gibi dantellere sarmalayabilirlerdi!

"Çamur mu?" dedi Mat, eteklerini açarak diz kıran güzel, güleç yüzlü bir hizmetçiye. Kadının kara gözlerinde bir ışıltı vardı ve korsesinin derin yakası neredeyse Riselle'inkiyle boy ölçüşecek kadar fazla göğüs gösteriyordu. Başka gün olsa, seyretmek için biraz zaman ayırırdı. "Hangi çamur? Ben çamur göremiyorum!" Kadının ağzı açık kaldı ve doğrulmayı unuttu. Mat aksaya aksaya uzaklaşırken çöktüğü yerden bakakaldı.

Hızla bir köşeyi dolanan Juilin Sandar Mat'e toslayacaktı neredeyse. Tearlı hırsız avcısı boğuk bir küfürle geri sıçradı, ona çarpan kişinin kim olduğunu fark etmeden esmer yüzü grileşti. Sonra bir özür mırıldandı ve geçip gidecek oldu.

"Thom budalalığına seni de mi karıştırdı, Juilin?" dedi Mat. Juilin ve Mat hizmetkâr kısmının derinliklerinde bir odayı paylaşıyorlardı ve adamın burada olması için bahanesi yoktu. Çizmelerinin tepesinde genişleyen o koyu renk Tear ceketi içinde, Juilin hizmetkârlar arasında, tavuk kümesine dalmış ördek kadar dikkat çekerdi. Suroth bu konularda sertti, Tylin'den de sert. Mat'in görebildiği kadarıyla tek sebebi, Thom ve Beslan'ın uğraştığı

işler olabilirdi. “Hayır; söylemeye zahmet etme. Harnan ve diğerlerine bir teklif yaptım ve senin için de geçerli. Gitmek istiyorsan, gitmen için para veririm.”

Aslında Juilin ona herhangi bir şey söyleyecekmiş gibi görünmüyordu. Hırsız avcısı başparmaklarını kemerinin arkasına takmış, Mat’in bakışlarına sakin sakin karşılık veriyordu. “Harnan ve diğerleri ne dedi? Hem, Thom ne yapıyor ki ona aptal diyorsun? Thom buradaki çatılarda yolunu senden de, benden de daha iyi bulur.”

“*Gholam* hâlâ Ebou Dar’da, Juilin.” Thom Evler Oyunu’nu en iyi *kendisinin* bildiğini biliyordu ve politikaya burnunu sokmaya bayılıyordu. “O şey bu akşam beni öldürmeye çalıştı.”

Juilin midesine yumruk yemiş gibi homurdandı ve elini kısa, siyah saçlarından geçirdi. “Yine de benim biraz daha kalmak için sebebim var,” dedi. Havası hafifçe değişti; inatçı, savunmacı, suçlu bir hal aldı. Mat adamı hiç birilerini keserken görmemişti, ama bir erkek öyle görünüyorsa, bunun yalnızca tek bir sebebi olabilirdi.

“Kadını da yanına al,” dedi Mat. “Ve gelmek istemezse, eh, Tear’a varmandan bir saat sonra iki dizine iki kadın oturtursun. Kadınlar böyledir, Juilin. Biri hayır derse, her zaman evet diyecek bir başkası vardır.”

Bir kucak dolusu keten havlu ile yanlarından geçmekte olan bir hizmetkâr adam Mat’in çamurlu haline şaşkın şaşkın baktı, ama Juilin adamın ona baktığını sandı ve başparmaklarını kemerinden kurtararak daha alçakgönüllü durmaya çalıştı. Fazla başarı kazanamadı. Thom hizmetkârlarla uyuyor olabilirdi, ama baştan beri bir şekilde kendi seçimiymiş gibi, bir eksantriklik gibi göstermeyi başarmıştı ve onu burada ya da belki eskiden Mat’in olan Riselle’in odasına giderken gören kimse bunu tuhaf bulmuyordu. Juilin hırsız avcısı –asla hırsız *yakalayıcı* değil– olması hakkında uzun uzun konuşmuştu ve onlar kadar iyi olduğunu göstermek için alıngan lordcukların ve kendinden memnun tüccarların gözlerinin içine o kadar çok bakmıştı ki Saray’daki herkes onun kim ve ne olduğunu biliyordu. Ve nerede kalması gerektiğini, ki o yer aşağı kattaydı.

“Lordum bilge,” dedi adam aşırı yüksek sesle ve gergin gergin, silkinircesine eğildi. “Lordum kadınlar hakkında her şeyi biliyor. Lordum bu mütevazı adamı affederse, yerime dönmeliyim.” Gitmek için dönerken, yine yüksek sesle konuştu. “Bugün işittiğime göre Lordum bir kez daha sokaklarda sürüklenmiş gibi geri dönerse, Kraliçe Lordumun şahsını fena pataklayacakmış.”

Ve bu arabayı iki parçaya ayıran taş oldu.

Mat Tylin'in dairesinin kapılarını sertçe açarak içeri daldı, şapkasını oda boyunca fırlattı... ve ağzı bir karış açık, söylemeyi planladığı her şey dilinde donmuş halde kalakaldı. Şapkası halılara düştü ve yuvarlandı, ama Mat nereye gittiğini görmedi. Sert bir rüzgâr, Mol Hara'ya bakan uzun, perdeli balkona açılan yüksek, üç kemerli pencereleri sarsıyordu.

Tylin, yaldızlı bambuya benzeyecek şekilde oyulmuş bir sandalyede döndü ve altın şarap kadehinin üzerinden ona baktı. Şakaklarına kır düşmüş dalga dalga parlak siyah saçları, bir av kuşunun gözleri ile bakan güzel yüzünü çevreliyordu ve o yüz şu anda hiç de memnun görünmüyordu. Mat'in dikkatini önemsiz şeyler çekip duruyordu. Kadın bacak bacak üstüne atmış, ayağını hafifçe sallıyor, kat kat yeşil beyaz iç etekliği dalgalandırıyordu. Elbisesinin önündeki, açık yeşil dantel kenarlı oval dekolte, mücevher kabzalı evlilik hançerinin aralarına sarkıttığı dolgun göğüslerinin yarısını teşhir ediyordu. Tylin yalnız değildi. Karşısında Suroth vardı, şarap kadehine kaşlarını çatarak uzun tırnakları ile sandalyenin kolunu dövüyordu. Saçlarının iki yanı tıraşlanmış, ortada sorguç gibi bir kısım bırakılmış olmasına rağmen yeterince güzel bir kadındı, yalnız onun yanında Tylin tavşan gibi kalıyordu. İki elindeki ikişer uzun tırnağı maviye boyanmıştı. Yanında küçük bir kız oturuyordu. O da, beyaz eteklerinin üzerine düşen çiçekli bir cüppe giymişti, ama tüm kafası incecik bir peçe ile örtülmüştü –kafası tamamen tıraşlanmış gibiydi!– ve üzerinde yakutlardan bir servet taşıyordu. Mat şok içinde olmasına rağmen yakutları ve altınları fark etti. Simsiyah cüppesi kadar kara, Aiel kadınlarından bile uzun, ince bir kadın kollarını kavuşturmuş, saklayamadığı bir sabırsızlıkla kızın sandalyesinin arkasında duruyordu. Dalgalı, siyah saçları kısaydı, ama hiç tıraşlanmamıştı, demek ki ne Kan'dandı, ne de *so'jhin.* Azametli bir güzelliğe sahip olan kadının yanında Tylin ve Suroth gölgede kalıyordu. Mat, kafasına çekiçle vurulmuş gibi hissettiği zamanlarda bile güzel kadınları fark ederdi.

Ama onu aniden durduran Suroth'un ya da yabancıların varlığı değildi. Zarlar, kafatasının içinde yankılar bırakarak durmuştu. Bu daha önce hiç olmamıştı. Mat orada durup mermer şöminedeki alevlerden Terkedilmişler fırlamasını ya da yerin yarılıp ayaklarının altındaki Saray'ı yutmasını bekledi.

"Beni hiç dinlememişsin, güvercinim," diye cıvıldadı Tylin tehlikeli bir sesle. "Dedim ki, mutfağa git ve ben sana ayıracak zaman bulana kadar tatlı

ye. Gitmişken bir de banyo yap.” Kara gözleri ışıldadı. “Çamur meselesini daha sonra konuşacağız.”

Mat sersem sersem her şeyi kafasından geçirdi. Odaya girmişti, zarlar durmuştu ve... Hiçbir şey olmamıştı. Hiçbir şey!

“Bu adam saldırıya uğramış,” dedi ufak tefek, peçeli kişi, doğrularak. Sesi dışarıdaki rüzgâr kadar soğuk oldu. “Bana sokakların güvenli olduğunu söylemiştin, Suroth! Memnun olmadım.”

Bir şey olmak *zorundaydı!* Çoktan olmuş olmalıydı! Zarlar durduğunda her zaman bir şey olurdu.

“Sizi temin ederim, Tuon, Ebou Dar sokakları Seandar sokakları kadar güvenlidir,” diye yanıt verdi Suroth ve bu Mat’in şaşkınlığından sıyrılmasını sağladı. Kadın... endişeli gibiydi. Asıl Suroth başkalarını endişeli hissettirirdi.

Da’covale’lerin hemen hemen saydam giysileri içinde ince, zarif bir genç adam yüksek, mavi porselenden bir sürahi ile kadının yanında belirdi ve başını eğerek şarabını tazelemeyi önerdi. Ve Mat’in bir kez daha irkilmesine sebep oldu. Odada başkası olduğunu fark etmemişti. O edepsiz giysiler içindeki sarı saçlı adam fark etmediği tek kişi değildi üstelik. Aynı ince cüppeden giymiş, ince, ama hoş kıvrımlara sahip kızıl saçlı bir kadın, üzerinde baharat şişeleri, daha fazla ince Deniz Halkı porselen şarap sürahisi ve şarap ısıtmak için gereken süngüleriyle küçük, yaldızlı, pirinç bir mangal bulunan bir masanın yanında diz çökmüştü. Saçları grileşmeye yüz tutmuş, endişeli bakışlı, Mitsobar Evi’nin yeşil beyaz üniformasını giymiş bir hizmetkâr kadın masanın diğer tarafında bekliyordu. Ve bir köşede bir başka Seanchan vardı. O kadar kıpırtısızdı ki Mat kadını görmeyecekti neredeyse. Altın rengi saçlarının yarısı tıraşlanmış, kırmızı sarı panelli elbisesi çenesine kadar gelmese Riselle’inkilerle boy ölçüşebilecek göğüslere sahip, kısa saçlı bir kadındı. Mat göğüsleri görmek istediğinden değil. Seanchanlar *so’jhin*’leri konusunda alıngandılar. Tylin ise bütün kadınlar hakkında alıngandı. Mat yataktan çıkmayı başardığından beri dairesine Mat’in ninesinden daha genç bir hizmetkâr kadın sokmamıştı.

Suroth zarif adama, ne olduğunu merak edermiş gibi baktı, sonra tek kelime etmeden başını iki yana salladı ve dikkatini çocuğa, Tuon’a çevirdi. Tuon elini sallayarak adamı yerine gönderdi. Üniformalı hizmetkâr ileri atılarak sürahiyi adamdan aldı ve Tylin’in kadehini doldurmaya çalıştı, ama Kraliçe küçük bir jestle onu duvarın dibine gönderdi. Tylin çok, çok

kıpırtısız oturuyordu. Bu, Tuon denen çocuk Suroth'u bu kadar korkutuyorsa, dikkat çekmek istememesine şaşmamak gerekirdi.

"Memnun olmadım, Suroth," dedi kız yine, kadına sertçe kaşlarını çatarak. Ayakta bile, sandalyesinde oturan Yüksek Leydi'ye o kadar tepeden bakamıyordu. Mat onun da bir Yüksek Leydi, Suroth'tan daha yüksek bir leydi olması gerektiğini tahmin etti. "Çok şeyi geri aldın ve bu İmparatoriçe'yi, sonsuza dek yaşasın, memnun edecek, ama doğuya düşüncesizce saldırman tekrarlanmaması gereken bir felaket oldu. Ayrıca, bu şehrin sokakları o kadar güvenliyse, bu adam nasıl saldırıya uğrayabiliyor?"

Suroth'un sandalyenin kolunu ve şarap kadehini kavrayan elindeki boğumlar bembeyaz olmuştu. Tylin'e, bu söylev onun suçuymuş gibi dik dik baktı ve Tylin özür dilercesine gülümseyerek başını eğdi. Ah, kan ve küller. Mat bunun bedelini ödeyecekti!

"Düştüm, o kadar." Bütün başların nasıl ona döndüğüne bakarak, sesi havai fişekler de olabilirdi. Suroth ve Tuon onun konuşması karşısında şoke olmuş gibiydi. Tylin tavşanını kızarmış seven bir kartal gibi. "Leydilerim," diye ekledi Mat, ama bu hiçbir işe yaramadı.

Uzun boylu kadın aniden uzandı ve şarap kadehini Tuon'un elinden kapıp şömineye fırlattı. Bacadan yukarı kıvılcımlar fırladı. Hizmetkâr kadın, daha fazla zarar görmeden kadehi almak istermiş gibi kıpırdandı, sonra *so'jhin*'in bir dokunuşu üzerine yatıştı.

"Aptallık ediyorsun, Tuon," dedi uzun boylu kadın ve sesinin yanında kızın sertliği kahkaha gibi kalıyordu. O aşina, peltek Seanchan aksanı hiç yok gibiydi. "Suroth buradaki durumu kontrol altına almış. Doğuda olanlar herhangi bir savaşta olabilir. Saçma ve önemsiz konular için zaman harcamayı bırakmalısın."

Suroth bir anlığına hayret içinde ağzı açık, bakakaldı, sonra donuk maskesini takındı yine. Mat'in de ağzı açık kalmıştı. Kan'dan biri karşısında o sesi kullanırsanız, kırbaçlama direğine bir yolculukla kurtulduğunuz için şanslı sayardınız kendinizi!

Şoke edici şekilde, Tuon başını hafifçe eğdi. "Haklı olabilirsin, Anath," dedi sakin sakin, hatta bir miktar saygıyla. "Zaman ve alametler gösterecek. Ama genç adamın yalan söylediği açık. Belki Tylin'in öfkesinden korkuyordur. Ama şehirde benim görmediği uçurumlar yoksa, yaraları düşerken alabileceğinden daha derin."

Demek Mat Tylin'in öfkesinden korkuyordu, öyle mi? Eh, iş ona gelirse, birazcık korkuyordu gerçekten. Ama yalnızca birazcık. Ama bunun ona hatırlatılması hoşuna gitmiyordu. Omzuna kadar gelen bastonuna yaslanarak rahat etmeye çalıştı. Onu oturmaya davet edebilirlerdi, değil mi? "Sizin delikanlılar şehri ele geçirirken yaralandım," dedi, en arsız sırıtışı ile. "Sizinkiler şimşekler ve ateş topları yağdırıyordu. Ama iyileştim artık, sorduğunuz için teşekkür ederim." Tylin yüzünü şarap kadehine gömdü, ama yine de kadehin üzerinde, daha sonra ödetmeyi vadeden bir bakış fırlatmayı başardı.

Tuon eteklerini hışırdatarak halıların üzerinde yaklaştı. O ince peçenin arkasında saklı kalan esmer yüz, idam hükmü veren bir yargıç gibi bakmasa güzel sayılabilirdi. Ve kel bir kafa yerine doğru düzgün saçları olsa. Gözleri iri ve parlaktı, ama tamamen ifadesizdi. Uzun tırnaklarının hepsinin parlak kırmızıya boyanmış olduğunu fark etti Mat. Bunun herhangi bir anlamı olup olmadığını merak etti. Işık, o yakutların parası ile bir adam senelerce lüks içinde yaşayabilirdi.

Kız bir elini uzattı, parmak uçlarını Mat'in çenesinin altına dayadı ve Mat geri çekilecek oldu. Tylin Tuon'un başının üzerinden dik dik bakarak, öyle bir şey yaparsa Mat'e o anda, oracıkta haddini bildireceğini vadedene kadar. Mat öfkeli bakışlarla, kızın başını bir o yana, bir bu yana çevirerek incelemesine izin verdi

"Sen bizim için savaştın mı?" diye sordu. "Yeminleri ettin mi?"

"Ettim," diye mırıldandı Mat. "Diğeri için fırsatım olmadı."

"Demek savaşırdın," diye mırıldandı kız. Yavaş yavaş çevresinde dolanarak incelemeye devam etti, bileğindeki danteli elledi, boynuna bağladığı siyah ipek eşarba dokundu, pelerinin kenarını kaldırıp işlemeleri süzdü. Mat kıpırdanmayı reddederek, Tylin'inkine denk dik bakışlarla tahammül etti. Işık, bu kadar incelemeden at satın aldığı olmuştu! Kız şimdi de dişlerine bakmak isterdi!

"Oğlan size nasıl yaralandığını söyledi," dedi Anath, buz gibi, buyurgan bir sesle. "Onu istiyorsanız satın alın da bitsin. Uzun bir gün oldu, yatakta olmalısınız."

Tuon duraksadı, Mat'in parmağındaki uzun mühür yüzüğünü inceledi. Oymacının becerisini gösterecek bir örnek olarak oyulmuştu, hilallerle çevrili koşan bir tilki ve uçan iki kuzgun. Tesadüf eseri satın almıştı, ama sonra sevmişti onu. Kızın yüzüğü mü istediğini merak etti. Tuon doğrularak

Mat’in yüzüne baktı. “İyi bir tavsiye, Anath,” dedi. “Onun için ne kadar istersin, Tylin? Gözde biriyse, sen fiyatını söyle, ben iki katını vereyim.”

Tylin’in şarabı boğazına kaçtı ve öksürmeye başladı. Mat neredeyse yere devrilecekti. Kız onu *satın almak* mı istiyordu? Eh, yüzündeki ifadeye bakarak, bir atı inceliyor da olabilirdi.

“O özgür bir adam, Yüksek Leydi,” dedi Tylin titrek bir sesle, konuşmayı başarabildiğinde. “Ben... ben onu satamam.” Tylin dişlerinin takırdamasını engellemeye çalışıyormuş gibi konuşmasa, lanet Tuon fiyatını sormuş olmasa Mat kahkaha atardı. Özgür bir adammış! Ha!

Kız, aklından çıkarmış gibi ona sırtını döndü. “Korkuyorsun Tylin ve Işık aşkına, korkmaman gerekir.” Tylin’in sandalyesine süzülerek, iki eliyle peçesini kaldırdı, yüzünün alt kısmını açtı, eğilip Tylin’i hafifçe, birer gözünden ve dudaklarından öptü. Tylin şoke olmuş gibiydi. “Benim için kardeş gibisin. Suroth için de,” dedi Tuon nazik bir sesle. “İsmini Kan’dan biri olarak bizzat yazacağım. Altara Kraliçesi’ne ek olarak Yüksek Leydi Tylin olacaksın ve vadedildiği gibi, daha fazlası.”

Anath yüksek sesle hıhladı.

“Evet, Anath, biliyorum,” diye içini çekti kız, doğrularak ve peçesini indirerek. “Uzun ve zahmetli bir gün oldu ve yoruldum. Ama bilsin ve içi rahat etsin diye, Tylin’e onun için hangi toprakların düşünüldüğünü göstereceğim. Dairemde haritalar var, Tylin. Oraya kadar bana eşlik etme şerefini bahşeder misin bana? Mükemmel masözlerim vardır.”

“Şeref benimdir,” dedi Tylin, öncekinden daha az titrek olmayan bir sesle.

So’jhin’in bir jesti üzerine sarı saçlı adam koşarak gidip kapıyı açtı ve açık tutarak diz çöktü, ama Altaralı da olsalar Seanchan da, kadınların herhangi bir yere gitmeden önce uzun uzun giysilerini sıvazlamaları, düzeltmeleri gerekti. Ama Tuon ve Suroth için bu işi kızıl saçlı *da’covale* yaptı. Mat fırsattan faydalanarak Tylin’i, kulak misafiri olunmayacak kadar uzağa çekti. *So’jhin*’in mavi gözlerinin ona dönüp durduğunu fark etti, ama en azından ince *da’covale* kadının ilgisini kabul eden Tuon onun varlığını unutmuş gibiydi.

“Düşmedim,” dedi Tylin’e yumuşak sesle. “Bir saat önce *gholam* beni öldürmeye çalıştı. Gitmem en iyisi olabilir. O şey beni istiyor ve yakınımdaki başka herkesi de öldürür.” Plan aklına yeni gelmişti, ama başarılı olması ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyordu.

Tylin burnunu çekti. “O... şey... seni alamaz, domuzcuğum.” Tuon’a, fark etse Tylin’i kardeş gibi gördüğünü unutturacak cinsten bir bakış fırlattı. “O da alamaz.” En azından fısıldayacak kadar sağduyuluydu.

“O kim?” diye sordu Mat. Eh, bir şanstan daha fazlası olmamıştı zaten.

“Yüksek Leydi Tuon. Artık sen de benim bildiğim kadarını biliyorsun,” diye yanıt verdi Tylin, aynı ölçüde alçak bir sesle. “O konuştuğunda Suroth sıçrıyor ve Anath konuştuğunda o sıçrıyor, ama Anath’ın bir tür hizmetkâr olduğuna yemin edebilirim. Bunlar çok tuhaf bir halk, tatlım.” Aniden bir parmağıyla Mat’in yanağından bir parça çamur kopardı. Mat yüzünde de çamur olduğunu fark etmemişti. Aniden kadının gözlerindeki kartal geri döndü. “Pembe kurdeleleri hatırlıyor musun, tatlım? Geri döndüğümde, pembeler içinde nasıl göründüğüne bakacağız.”

Tuon ve Suroth ile birlikte, kuğu gibi dışarı süzüldü. Anath, *so’jhin* ve *da’covale*’ler peşlerinden giderek Mat’i anaç hizmetkâr kadınla baş başa bıraktılar. Kadın şarap masasını temizlemeye başladı. Mat bambu oymalı sandalyelerin birine çöktü ve haşini ellerine dayadı.

Başka zaman olsa, o pembe kurdeleler dehşete düşürürdü onu. Tylin’den intikam almaya asla kalkışmamalıydı. *Gholam* bile kafasını o kadar meşgul etmiyordu. Zarla durmuştu ve... Ne? Daha önce hiç görmediği üç kişiyle yüz yüze gelmişti, ama o olamazdı. Belki Tylin’in Kan’dan olmasıyla ilgili bir şeydi. Ama önceden, zarlar her durduğunda, başına bir şey gelmiş olurdu.

Hizmetkâr kadın her şeyi taşımaları için başkalarını çağırana kadar oturup düşündü, Tylin dönene kadar oturdu. Kadın pembe kurdeleleri unutmamıştı ve bu Mat’in uzunca bir süre başka her şeyi unutmasına sebep oldu.

18
Bir Teklif

Gholam’ın onu öldürmeye çalışmasından sonraki günler Mat’i deli edecek kadar tekdüze geçiyordu. Gri gökyüzü asla değişmiyordu, tek değişen yağmur yağıp yağmaması oluyordu.

Sokaklarda, şehrin biraz dışında bir kurt tarafından gırtlağı parçalanarak öldürülen bir adamdan bahsediliyordu. Kimse endişelenmemişti, yalnızca meraklanmışlardı; senelerdir Ebou Dar’ın bu kadar yakınında kurt görülmemişti. Mat endişeliydi. Şehir insanları bir kurdun şehir duvarlarına bu kadar yaklaştığına inanıyor olabilirdi, ama o gerçeği biliyordu. *Gholam* gitmemişti. Harnan ve diğer Kızılkollar inatla gitmeyi reddediyor, onun sırtını kollayabilecekleri konusunda ısrar ediyorlardı. Vanin sebep vermeden reddetmişti, Mat’in hızlı atlardan anladığı hakkındaki yorumu bir sebep sayılmazsa. Ama bunu söyledikten sonra tükürmüştü. Zeytin tenli yüzü bir erkeğin yutkunmasına sebep olacak kadar güzel, iri kara gözleri insanın dilini kurutacak kadar bilgiç olan Riselle Olver’in yaşını sordu ve ona yakın dediğinde şaşırmış göründü, düşünceli düşünceli dudaklarına vurdu, ama oğlanın derslerinde herhangi bir şeyi değiştirmişse bile, Olver yine de hem kadının göğsü, hem de ona okuduğu kitaplar hakkında gevezelik ederek çıkıyordu derslerden. Mat Olver’in Riselle ve kitaplar için gecelik Yılanlar ve Tilkiler oyunundan hemen hemen vazgeçtiğini düşünüyordu. Ve oğlan eskiden Mat’in kullandığı daireden koşarak çıkarken, genellikle kolunun altında arpıyla Thom giriyordu. Kendi başına, Mat’in dişlerini gıcırdatmasına sebep olacak bir şeydi, ama gerçekte yarısı bile değildi.

Thom ve Beslan sık sık birlikte çıkıyorlar, onu davet etmiyorlar, yarım gün ya da yarım gece boyunca dönmüyorlardı. İkisi de planları hakkında

tek kelime etmiyorlardı, ama en azından Thom utanmış görünecek zarafeti gösteriyordu. Mat, boş yere insanları öldürtmeyeceklerini umuyordu, ama onun fikirlerine pek ilgi göstermiyorlardı. Beslan onu gördüğünde dik dik bakıyordu. Juilin gizlice yukarı kata çıkmaya devam etti, Suroth tarafından görüldü ve ahırlarda bileklerinden asılarak kırbaçlandı. Mat Vanin'in adamın kırbaç izlerini tedavi ettiğini gördü –adam insanları tedavi etmenin atları tedavi etmekten farksız olduğunu iddia ediyordu– ve bir dahaki sefere daha kötü olabileceği konusunda uyardı, ama aptal adam aynı gece, hâlâ sırtındaki gömleğin ağırlığı yüzünden irkilirken yukarı kata çıktı yine. Hırsız avcısı söylemeyi reddediyordu, ama sebep bir kadın olmalıydı. Mat Seanchan asil kadınlardan biri olduğundan şüpheleniyordu. Thom sık sık dışarı çıkarken, Saray hizmetkârlarından biri olsa adamın kendi odasında buluşabilirlerdi.

Suroth ya da Tuon değildi, kesinlikle, ama Saray'da, Seanchan Yüksek Kanından olan yalnızca o ikisi değildi. Seanchan asillerin çoğu şehirde oda ya da ev tutmuştu, ama çoğu Suroth'la, bir avuç kadarı kızla gelmişti. Birden fazla kadın, sorguçlu kafalarına ve şakakları tıraşlanmamış herkese tepeden bakmalarına –yani mobilyalardan daha fazla dikkat ederlerse– rağmen kucaklanması hoş olacak tiplere benziyordu. O kibirli kadınlardan birinin hizmetkârlar kısmında uyuyan bir adama dönüp bakması olası gelmiyorsa da, eh, Işık biliyordu ya, kadınların erkekler konusunda tuhaf zevkleri vardı. Mat'in Juilin'i rahat bırakmaktan başka yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kadın her kimse, hırsız avcısının kellesini uçurtabilirdi, ama bir erkeğin doğru düzgün düşünebilmesi için böyle bir ateşin kendi kendini tüketmesi gerekirdi. Kadınlar bir erkeğin aklına tuhaf şeyler yapıyordu.

Yeni gelen gemiler günler boyunca insan, hayvan ve yük indirdiler, öyle ki hepsi şehirde kalsa şehir duvarları patlayıverirdi, ama şehirden çıkıyorlar; aileleri, zanaatları ve hayvanları ile birlikte, kök salmak üzere kırsala akıyorlardı. Askerler de binlerle gelip gidiyordu; düzenli piyadeler, deneyimli asker havası taşıyan süvariler parlak renkli zırhları içinde kuzeye ya da ırmak üzerinden doğuya gidiyorlardı. Mat onları saymaya çalışmaktan vazgeçti. Bazen tuhaf yaratıklar görüyordu, ama onların çoğu sokaklara sokmamak için şehrin yukarısında indiriliyorlardı. At boyunda, üç gözlü, bronz pullu *torm*'lar sırf varlıklarıyla çevrelerindeki gerçek atları çılgına çeviriyorlardı ve adam boyunca kıllı, kanatsız kuşlar olan *corlm*'lar uzun kulaklarını devamlı seğirterek uzun gagalarıyla yırtacak et arıyorlardı sanki. Uzun burunları ve daha da uzun dişleri ile bir de *s'redit*'ler vardı.

Yarasaya benzer kanatlarını açarak sırtlarında insan taşıyan dev kertenkelelere benzeyen *raken* ve daha da iri *to'raken*'ler Rahad'ın aşağısındaki iniş alanlarından havalanıyorlardı. İsimleri öğrenmek kolaydı; *raken* süren izcilerin gerekliliğini, iz sürmede *corlm*'ların yeteneklerini, *s'redit*'lerin ağır yükleri taşımaktan başka işlere yarayıp yaramadıklarını, *torm*'ların güvenilemeyecek kadar zeki olduklarını anlatmaya her Seanchan askeri can atıyordu. Mat çoğu asker gibi bir içki, bir kadın ve biraz kumar isteyen adamlardan bir sürü ilginç şey öğrendi. Bu askerler gerçekten deneyimliydi. Seanchan Aryth Okyanusu ile Dünyanın Omurgası arasındaki bütün uluslardan daha büyük bir imparatorluktu. Hepsi İmparatoriçe'nin hükmü altındaydı, ama tarihleri, askerlerin becerilerini keskin tutan bitmek tükenmek bilmez isyanlar, ayaklanmalarla doluydu. Çiftçileri konuşturmak daha zordu.

Askerlerin hepsi gitmiyordu, elbette. Güçlü bir garnizon kalmıştı. Yalnızca Seanchanlardan oluşmuyorlardı, aralarında çelik peçeli Tarabonlu mızraklı askerler, plaka zırhlarını Seanchan zırhına benzeyecek şekilde boyamış Amadicialı kargılı askerler de vardı. Ve Tylin'in Evinin silahlı adamları dışında Altaralılar. Seanchanlara bakılırsa, iç bölgelerden gelen, göğüs plakalarında kırmızı çizgiler bulunan askerler Tarasin Sarayı'nı koruyan adamlar kadar Tylin'indi, ama tuhaf bir şekilde, bu Kraliçe'yi pek memnun etmedi. İç bölgelerden gelen adamları da. Onlar ve Mitsobar Evi'nin yeşil beyazlı askerleri birbirlerini, küçük bir odaya kapatılmış yabancı erkek kediler gibi gözlüyordu. Herkes birbirine dik dik bakıyordu, Tarabonlular Amadicialılara, Amadicialılar Altaralılara... Tersi de geçerliydi. Eskiden kalan düşmanlıklar yüzeye çıkmıştı, ama kimse yumruklarını sıkmak ya da küfretmekten ileri gitmiyordu. Gemilerden beş yüz Ölümnöbeti Askeri inmiş, bir sebepten Ebou Dar'da kalmıştı. Büyük bir şehirde beklenen suç oranı, Seanchanlar geldikten sonra çok düşmüştü, ama Ölümnöbeti Askerleri, kaldırım taşlarından yankesiciler, kabadayılar, belki tam teçhizatlı haydutlar fırlamasını beklermiş gibi, sokaklarda devriye gezmeye başlamışlardı. Altaralılar, Amadicialılar ve Tarabonlular öfkelerine hâkim oluyorlardı. Ancak bir budala Ölümnöbeti Askerleri ile tartışırdı ve bunu ancak bir kez yapabilirdi. Ölümnöbeti Askerleri'nin bir birliği daha şehre yerleşmişti, kırmızı siyah üniformalar içinde yüz Ogier. Bazen diğerleri ile birlikte devriye geziyorlar, bazen uzun saplı baltalarını omuzlarına dayayarak geziniyorlardı. Mat'in dostu Loial'e hiç benzemiyorlardı. Ah, aynı geniş burunlara, tüylü kulaklara ve fincan

büyüklüğünde gözlerinin yanına kadar sarkan uzun kaşları vardı, ama Bahçıvanlar insanlara, birkaç dalının budanmasına ihtiyacı olup olmadığını merak ediyormuş gibi bakıyordu. Kimse Bahçıvanlarla bir kez bile tartışacak kadar aptal çıkmamıştı.

Seanchanlar Ebou Dar şehrinden dışarı, haberler içeri akıyordu. Tavan arasında uyumak zorunda kalsalar bile, tüccarlar hanların ortak salonlarında tüylerini kabartıyor, pipolarını tüttürerek başka kimsenin bilmediği bütün bildiklerini anlatıyorlardı. Anlattıkları kârlarını engellemediği sürece. Tüccar korumaları paylaşmayacakları kârlara aldırmıyorlardı ve her şeyi anlatıyorlardı, anlattıklarının bazıları doğruydu. Denizciler bir kupa bira ya da daha iyisi sıcak baharatlı şarap alan herkese anlatıyorlardı hikâyelerini ve yeterince sarhoş olduklarında daha fazla konuşuyorlar, ziyaret ettikleri limanları, tanık oldukları olayları, midelerini içkiyle doldurdukları son seferde gördükleri düşleri anlatıyorlardı. Yine de, Ebou Dar'ın dışındaki dünyanın Fırtınalar Denizi gibi kaynadığı açıktı. Her yönden yakıp yağmalayan Aiellere; Seanchan olmayan ordulara; Tear'da, Murandy'de, Arad Doman'da, Andor'da, tamamen Seanchan kontrolü altında olmayan Amadicia'da hareket halinde olan ordulara dair hikâyeler geliyordu. Altara'nın yüreğinde, ordu denemeyecek kadar küçük silahlı gruplardan düzinelercesi vardı. Altara ve Amadicia'daki adamlar dışında, kimse kimin kiminle savaşmayı düşündüğünden emin görünmüyordu ve Altara hakkında da bazı kuşkular vardı. Altaralıların, sorunlardan faydalanarak komşularından intikam almak gibi bir âdetleri vardı.

Ama şehri en çok sarsan haberler Rand hakkında olanlardı. Mat onu ya da Perrin'i düşünmemek için elinden geleni yapıyordu, ama herkesin ağzında Yenidendoğan Ejder varken o dönen renklerden kaçınmak kolay değildi. Yenidendoğan Ejder öldü, diyordu bazıları, Aes Sedailer tarafından öldürüldü, tüm Beyaz Kule Cairhien'de ya da belki Illian'da, Tear'da hep birden tepesine indi. Hayır, onu kaçırmışlardı ve Yenidendoğan Ejder Beyaz Kule'de hapsedilmişti. Hayır, kendi ayağı ile Beyaz Kule'ye gitmiş, Amyrlin Makamı'na sadakat yemini etmişti. Sonuncusuna daha çok inanılıyordu, çünkü bizzat Elaida tarafından imzalanan, Yenidendoğan Ejder'in tutsak olduğunu ilan eden bildiriyi gördüğünü iddia eden adamlar vardı. Mat, en azından Rand'ın öldüğünü ya da sadakat yemini ettiğini iddia eden söylentilerden kuşku ediyordu. Tuhaf bir sebepten dolayı, Rand ölse bileceğinden emindi ve diğerine gelince, adamın gönüllü olarak Beyaz Kule'ye yüz elli kilometreden daha fazla yaklaşacağına inanmıyordu.

Yenidendoğan Ejder olsa da olmasa da, bunu yapmayacak kadar sağduyulu olmalıydı.

Bu haber –tüm versiyonları– Seanchanları, arı kovanına sokulan çomak gibi karıştırdı. Gece gündüz, her saatte yüksek rütbeli subaylar tuhaf, tüylü miğferlerini kollarının altına sıkıştırarak, çizmeleri yer seramiklerinin üzerinde çınlayarak, sert yüzlerle Tarasin Sarayı’nın koridorlarında yürüyorlardı. Haberciler atlar ve *to’raken*’ler üzerinde Ebou Dar’dan ayrılıyorlardı. *Sul’dam* ve *damane*’ler kapılarda nöbet beklemekle yetinmek yerine sokaklarda devriye gezmeye, bir kez daha yönlendirebilen kadın aramaya başladılar. Mat subayların yolundan uzak duruyor, sokaklarda yanlarından geçerken nazikçe *sul’dam*’lara başını sallıyordu. Rand’ın durumu ne olursa olsun, Ebou Dar’da bu konuda hiçbir şey yapamazdı. İlk önce şehirden çıkmayı başarması gerekiyordu.

Gholam’ın onu öldürme teşebbüsünü takip eden sabah, Tylin dairesinden çıkar çıkmaz Mat uzun, pembe kurdelelerin hepsini, o koskocaman tomarı şöminede yaktı. Aynı zamanda, kadının onun için diktirdiği pembe ceketi, iki pembe pantolonu ve pembe pelerini de yaktı. Daire yanık yün ve ipek kokusu ile doldu ve koku dağılsın diye Mat pencereleri açtı, ama aslında pek de umurunda değildi. Parlak mavi pantolon, işlemeli yeşil ceket ve acı verici ölçüde süslü, mavi bir pelerin giyerken büyük rahatlama hissetti. Onca dantel bile rahatsız etmedi onu. En azından hiçbiri pembe değildi. Bir daha pembe renkte hiçbir şey *görmek* istemiyordu!

Şapkasını kafasına geçirerek, adımlarını yere vura vura Tarasin Sarayı’ndan çıktı. Şehrin tüm meyhanelerini, hanlarını, denizci batakhanelerini on kez turlaması gerekse bile, kaçması için gerekecek her şeyi bir deliğe saklamak konusunda yepyeni bir kararlılık edinmişti. Rahad’dakileri bile dolaşacaktı. Yüz kez! Gri martılar ve kara kanatlı deniz kuşları daha fazla yağmur vadeden kurşuni gökyüzünde dolaşıyorlardı ve tuz kokusu taşıyan buz gibi rüzgâr Mol Hara’da esiyor, pelerinleri uçuruyordu. Mat her birini kırmaya kararlıymış gibi bastonunu döşeme taşlarına vuruyordu. Işık, gerekirse üzerindeki giysilerden başka hiçbir şey almadan Luca’yla giderdi. Belki Luca yolculuk ücretini ödemek için bir hödük olarak çalışmasına izin verirdi! Adam muhtemelen bunda ısrar ederdi. En azından böylece Aludra’ya ve sırlarına yakın olurdu.

Uzun adımlarla meydanı boylu boyunca aştıktan sonra, çok iyi bildiği geniş, beyaz bir binanın önünde buldu kendini. Kemerli kapının üzerindeki

tabela Gezgin Kadın diyordu. Kolunun altındaki miğferde üç siyah tüy bulunan, kırmızı siyah zırh içinde uzun boylu bir adam dışarı çıktı ve atının getirilmesini beklemeye başladı. Şakakları kırlaşmış, küt yüzlü bir adamdı. Mat'e bakmadı. Mat de ona bakmaktan kaçındı. Adam yüzeyde ne kadar hoş görünürse görünsün, Ölümnöbeti Askerleri'ndendi ve bir sancak generali idi. Saray'ın yakınında bulunan Gezgin Kadın'daki bütün odalar yüksek rütbeli Seanchan subayları tarafından tutulmuştu ve bu yüzden Mat yürüyebilir hale geldikten sonra oraya dönmemişti. Sıradan Seanchan askerler o kadar kötü adamlar değillerdi, gecenin yarısı boyunca kumar oynamaya, sıraları geldiğinde içki ısmarlamaya hazırdılar, ama yüksek rütbeli subaylar asillerden farksızdı. Yine de, bir yerden başlaması gerekiyordu.

Ortak salon tıpkı hatırladığı gibiydi; yüksek tavanlı, saatin erkenliğine rağmen tüm duvarlarda yanan lambalarla iyice aydınlatılmış. Odanın soğumaması için yüksek kemerli pencereler kepenklerle kapatılmıştı ve iki uzun şöminede ateşler çıtırdıyordu. Hava hafif bir pipo dumanı ile doluydu ve mutfaklardan güzel yemeklerin kokusu geliyordu. Flüt çalan iki kadın ve dizlerinin arasına sıkıştırdığı davulu çalan bir adamın çıkardığı hızlı, tiz Ebou Dar havasına tempo tutarak başını sallamaya başladı. Şimdilik, burada kaldığı zamanlardan çok farklı değildi. Ama sandalyelerin hepsinde Seanchanlar oturuyordu. Bazıları zırh, diğerleri uzun, işlemeli ceketler giymişlerdi; içiyor, konuşuyor, masalara yaydıkları haritaları inceliyorlardı. Omzuna *der'sul'dam* alevi işlenmiş gri saçlı bir kadın bir masada rapor veriyor gibiydi, bir başkasında hemen arkasında yuvarlak yüzlü bir *damane* bulunan sıska bir *sul'dam* emir alıyordu. Bazı Seanchanlar başlarının yanlarını ve arkalarını tıraşlamışlardı, bu yüzden kafalarına tas geçirmiş gibi görünüyorlardı, arkada kalan uzun saçları bir tür geniş kuyruk gibi, erkeklerde omuzlara, kadınlarda bellerine kadar sarkıyordu. Bunlar basit lord ve leydilerdiler. Yüksek bir şey de değildiler, ama bunun pek önemi yoktu. Lord lorddu işte, dahası daha fazla içki getirtmek için hizmetkâr kadın bulmaya giden erkek ve kadınlarda subayların ifadesiz suratlı horgörüsü vardı, yani hizmet ettikleri kişilerin insanın başına bela açmaya yetecek kadar unvanı vardı. Pek çok kişi onu fark etti ve kaşlarını çattı. Mat neredeyse çıkacaktı.

Sonra hancının odanın arkasındaki korkuluksuz merdivenlerden indiğini gördü. Azametli, ela gözlü, kulaklarında iri, altın halkalar ve saçlarında pek az gri olan bir kadındı. Setalle Anan Ebou Darlı değildi, Altaralı bile

olmadığını tahmin ediyordu Mat, ama evlilik hançeri kabzası aşağıya gelecek şekilde gümüş kolyesinden derin, dar yakasına sarkıyordu. Belinde ayrı bir uzun, kıvrık hançer vardı. Kadın Mat'in bir lord olması gerekliğini biliyordu, ama buna ne kadar inandığından, inansa bile bunun ne faydasının dokunacağından emin değildi Mat. Her durumda, kadın da onu aynı anda gördü ve hemen gülümsedi. Dostça gülümsemesi yüzünü daha da güzelleştirdi. Gidip onu selamlamak, fazla da ilgi göstermeden hal hatır sormak şart olmuştu. Kadının kaslı kocası, Mat'in düşünmek istemediği kadar çok yara izi taşıyan bir balıkçı teknesi kaptanıydı. Kadın hemen Nynaeve ve Elayne'i sordu ve Kandaşlardan haberi olup olmadığını sorarak Mat'i şaşırttı. Mat kadının onları nereden duyduğunu bilemiyordu.

"Nynaeve ve Elayne'le gittiler," diye fısıldadı, Seanchanların onlarla ilgilenmediğinden emin olmak için ihtiyatla çevreyi süzerek. Çok şey söylemeyi düşünmüyordu, ama Seanchanların işitebileceği bir yerde Kandaşlardan bahsetmek tüylerini diken diken ediyordu. "Yani, bildiğim kadarıyla hepsi güvende."

"Güzel. Aralarından birine tasma takılacak olsa üzülürdüm." Aptal kadın sesini alçaltmamıştı bile!

"Evet; bu güzel," diye mırıldandı Mat ve kadın yönlendirebilen kadınların Seanchanlardan kaçmayı başarmasına ne kadar memnun olduğunu bağırmaya başlamadan, telaşla ihtiyaçlarını açıkladı. O da mutluydu, yalnız coşkudan kendini zincire vurduracak kadar mutlu değildi.

Kadın başını iki yana sallayarak basamaklara oturdu ve ellerini dizlerine koydu. Sol yanı dikilmiş koyu yeşil eteği kırmızı iç etekliklerini teşhir ediyordu. Renk seçimine gelince Ebou Darlılar gerçekten de Tenekecileri bayıltacak kombinasyonlar buluyordu. Seanchan seslerinin uğultusu tiz müzikle yarışıyordu ve kadın orada oturmuş, sert sert Mat'e bakıyordu. "Bizim âdetlerimizi bilmiyorsun, sorun bu," dedi kadın. "Altara'da gözdeler eski ve şerefli bir gelenektir. Pek çok erkek ya da kadın evlenip eleğini duvara asmadan önce, gözde olarak son bir macera yaşar, şımartılır, armağan yağmuruna tutulur. Ama görüyorsun, gözde dilediği zaman gider. Tylin sana işittiğim gibi davranmamalıydı. Yine de," dedi ihtiyatla, "seni iyi giydirdiğini söylemeliyim." Bir eliyle halka çizdi. "Pelerinini tutarak dön de daha iyi görebileyim."

Mat sakinleşmek için derin derin nefes aldı. Sonra üç tane daha aldı. Yüzüne hücum eden kanın tek sebebi öfkeydi. Kızarmamıştı. Kesinlikle

kızarmamıştı! Işık, bütün şehir biliyor muydu? “Kullanabileceğim boş bir yerin var mı, yok mu?” diye sordu boğuk bir sesle.

Olduğu anlaşıldı. Mat kilerdeki bir rafı kullanabilirdi. Anan Hanım rafın bütün sene kuru kaldığını, bir de Mat’in önceden altın sandığını sakladığı, mutfak zeminindeki boşluğun olduğunu söyledi. İstediği kira o kadar düşüktü ki Mat kadının daha iyi görebilmesi için pelerinini tutarak döndü. Kadın kedi gibi sırıttı! Seanchanlardan biri, kırmızı mavi zırh içinde akbaba suratlı bir kadın gösteriyi o kadar beğendi ki üzerinde tuhaf işaretler olan, bir yanında ürkütücü görünüşlü bir kadın yüzü, diğerinde bir tür ağır sandalye resmi bulunan şişman, gümüş bir para fırlattı.

Yine de, Mat giysi ve para saklayacak yer bulmuştu ve Saray’a, Tylin’in dairesine döndüğünde, oraya saklayacak giysileri olduğunu öğrendi.

“Korkarım Lordumun giysileri korkunç bir durumda,” dedi Nerim kederle. Sıska, gri saçlı Cairhienli ateş damlası dolu bir çuval armağan edildiğini bildirirken de aynı ölçüde mahzun olurdu. Uzun yüzü daimi yastaydı. Ama Tylin’in geri dönmesi ihtimaline karşı kapıya göz kulak olmayı ihmal etmedi. “Her şey çok pislenmiş. Korkarım Lordumun en iyi ceketleri küflenmiş.”

“Hepsi Prens Beslan’ın çocukluk oyuncakları ile aynı dolaptaydı, Lordum,” diye güldü Lopin, Juilin’inkine benzeyen koyu renk ceketinin klapalarını çekiştirerek. Kelleşmeye yüz tutmuş adam Nerim’in tam tersiydi, kemikli değil tıknaz, solgun değil esmerdi ve yuvarlak göbeği kahkahayla sallanıyordu. Nalesean’ın ölümünden sonra, bir süre her şeye iç çekme konusunda Nerim ile yarışmıştı, ama haftalar sonra eski haline kavuşmuştu. En azından kimse eski efendisinden bahsetmediği sürece. “Ama tozlanmışlar, Lordum. Prens oyuncak askerlerini kaldırdığından beri o dolabı açan olduğunu sanmıyorum.”

Mat sonunda şansının yaver gittiğini hissederek, giysilerini parça parça Gezgin Kadın’a taşımalarını ve her yolculukta bir cep dolusu altın da götürmelerini söyledi. Tylin’in yatak odasında, kirişi çözülmüş İki Nehir yayının yanına yaslanmış olan siyah saplı mızrağı son turu beklemek zorundaydı. Onu dışarı çıkarmak, Mat’i dışarı çıkarmak kadar zor olabilirdi. Kendine kolaylıkla yeni bir yay yapabilirdi, ama *ashandarei*’i bırakmaya niyeti yoktu.

O lanet şey için çok yüksek bir bedel ödedim, diye düşündü, boynuna doladığı eşarbın gizlediği yara izini elleyerek. Bir sürü bedelin ilki. Işık, istemediği yara izleri ve savaşlardan başka umut edeceği şeyler olduğunu

düşünmek güzel olurdu. Ve bilmediği, hatta tanımadığı bir eşten başka. Bundan daha fazlası olmalıydı. Ama öncelik Ebou Dar'dan çıkmaktaydı. Her şeyden önce bu vardı.

Lopin ve Nerim eğilerek, iki şişman keseyi dolduracak kadar parayla yanından ayrıldılar. Şişkinlik olmasın diye paraları değişik ceplere dağıtmışlardı. Onlar gider gitmez Tylin geldi ve neden uşaklarının yarış yaparcasına koridorlarda koştuğunu sordu. Mat intihara eğilimli hissetse, ona altınları ile birlikte kimin hana daha önce varacağını görmek için yarıştıklarını söyleyebilirdi ya da giysilerini temizlemeye ilk kimin başlayacağını görmek için. Bunun yerine, konuyu değiştirdi ve kısa süre sonra, sonunda kumar dışında herhangi bir konuda işine yaramaya başlayan şansı dışındaki bütün düşünceleri kafasından çıkardı. Her şeyi taçlandırmak için tek gereken, şehirden ayrılmadan önce Aludra'nın ona istediği bilgiyi vermesiydi. Tylin kendi aklını yaptığı işe verdi ve Mat bir süreliğine havai fişekleri, Aludra'yı ve kaçma planlarını unuttu. Bir süreliğine.

Şehirde bir süre arandıktan sonra, sonunda bir çandökümcü buldu. Ebou Dar'da bir dizi gong imalatçısı vardı, ama yalnızca bir tane çan imalatçısı vardı. Batı duvarının dışında, bir dökümhanenin yanındaydı. Kadavraya benzeyen, sabırsız bir adam olan çan imalatçısı, dev demir fırınının önünde terliyordu. Bunaltıcı dökümhanenin tek uzun odası bir tür işkence odasından farksızdı. Tavan kirişlerinden çekme zincirleri sarkıyordu, fırından aniden alevler fışkırıyor, titreşen gölgeler düşürüyor, Mat'i yarı körleştiriyordu. Ve öfkeli ateşlerin görüş alanında bıraktığı imgeler gittiğinde, bir başka patlama ile yine gözlerini kısıyordu. Her yerlerinden ter damlayan işçiler fırının eritme potasından bir buçuk adam boyunda, silindirler üzerinde duran kare bir kalıba eriyik bronz döküyordu. Ona benzer başka büyük kalıplar taş zeminde, muhtelif boylarda küçük kalıpların arasında duruyordu.

"Lordum şaka yapmaktan hoşlanıyor," dedi Sutoma Efendi zorlama bir gülüşle, ama ıslak siyah saçları sarkar, yüzüne yapışırken hiç de eğleniyor gibi görünmüyordu. Gülüşü de yanakları kadar boş geliyordu ve dikkatle izlemezse her biri uzanıp uyuyuverecekmiş gibi, işçilerine kaş çatıp duruyordu. O sıcakta ölü bir adam bile uyuyamazdı. Mat'in gömleği ıslak ıslak üzerine yapışmıştı ve teri ceketini lekelemeye başlamıştı. "Ben Havai Fişekçiler hakkında hiçbir şey bilmem Lordum ve bilmeyi de istemem. Faydasız gösteriş, o havai fişekler. Çanlar gibi değil. Lordum bana izin verirse? Çok meşgulüm. Yüksek Leydi Suroth zafer dizisi için on üç çan

sipariş etti, kalıba dökülmüş en büyük çanları. Ve Calwyn Sutoma onları dökecek!" Kendi şehri üzerine kazanılmış bir zafer olması Sutoma'yı hiç rahatsız etmiyor gibiydi. Bu, sonuncusu adamın sırıtması ve kemikli ellerini birbirine sürtmesi için yeterliydi.

Mat Aludra'ya pes ettirmeye çalıştı, ama kadının kendisi de kalıba dökülmüş bronzdan farksızdı. Eh, sonunda kolunu ona dolamayı başardığında bronzdan çok daha yumuşak oldu, ama kadını titreten öpücükler kararlılığını hiç esnetemedi.

"Ben bir erkeğe bilmesi gerekenden daha fazlasını anlatmaya inanmam," dedi nefes nefese, arabasının minderli sırasının üzerinde, Mat'in yanında otururken. Daha fazla öpücüğe izin vermedi, ama verdikleri konusunda pek şevkli davranmıştı. Bir kez daha ince ince örmeye, boncuklarla süslemeye başladığı saçları dolaşmıştı. "Erkekler dedikodu yapar, değil mi? Laf, laf, laf. Bir sonraki cümlede ne diyeceğinizi bile bilmezsiniz. Dahası, belki de sırf geri dönesin diye merakını uyandırdım, değil mi?" Ve hem kendisinin, hem Mat'in saçlarını daha fazla karıştırmaya koyuldu.

Ama Mat ona Tanchico'daki lonca evini anlattıktan sonra daha fazla geceçiçeği yapmadı. Mat Sutoma Efendi'ye iki ziyarette daha bulundu, ama ikincisinde çan imalatçısı kapıyı yüzüne kapattı. İnsanoğlunun elinden çıkmış en büyük çanları döküyordu ve hiçbir aptal yabancının aptalca sorularıyla buna engel olmasına izin vermeyecekti.

Tylin iki elinin ilk iki parmağının tırnaklarını yeşile boyamaya başladı, ama başının yanlarını tıraşlamadı. Eninde sonunda tıraşlayacağını söyledi Mat'e, uzun saçlarını arkaya çekip yatak odası duvarındaki yaldızlı aynada kendini inceleyerek, ama ilk önce fikre alışmak istiyordu. Seanchanlara uyum sağlamaya başlamıştı ve Beslan annesine kaç karanlık bakış fırlatırsa fırlatsın, Mat kadını suçlayamıyordu.

Aludra hakkında herhangi bir şeyden kuşkulanması imkânsızdı, ama Havai Fişekçi'yi öptüğü günün ertesinde, Tylin'in dairesindeki anaç hizmetkârlar kayboldu ve yerine beyaz saçlı, kırışık kadınlar geldi. Tylin geceleri kıvrık kemer hançerini yatak direklerine, uzanabileceği bir yere saplamaya başladı. Bir yandan da, Mat'in duyabileceği bir şekilde, onun *da'covale*'lerin incecik cüppelerinin içine nasıl bakacağından bahsediyordu. Aslında, hançerini yatak direklerine yalnızca geceleri saplamıyordu. Sırıtkan hizmetkâr kadınlar, Mat'e yalnızca Kraliçe'nin yatak direğini hançerlediğini söyleyerek onu Tylin'in dairesine çağırır olmuştu ve Mat

yüzünde bir gülümseme gördüğü her üniformalı kadından kaçmaya başlamıştı. Bir kraliçe olduğu, tüm diğer asil kadınlar kadar burnu büyük olduğu gerçeği dışında, Tylin'in yatağına girmekten hoşlanmadığından değil. Ve bir kedinin oyuncağı olmuş bir fare gibi hissettirdiği gerçeği dışında. Ama kışın kendi köyünde gördüğünden uzun olsalar da, gündüzler kısa sürüyordu ve Mat kadının o kadarını da kendine ayırmaya kararlı mı olduğunu merak ediyordu.

Neyse ki Tylin Suroth ve Tuon'la gittikçe daha fazla zaman geçirmeye başlamıştı. Seanchanlara uyum sağlarken, en azından Tuon'la dost da olmaya başlamıştı. Kimse Suroth'la dost olamazdı. Tylin kızı ya da kız Tylin'i evlat edinmiş gibiydi. Tylin, ana hatları dışında, sohbetlerini anlatmıyordu Mat'e ve genellikle bunu bile yapmıyordu, ama saatlerce baş başa kalıyorlar, sessizce konuşarak ve bazen de gülüşerek Saray koridorlarında dolaşıyorlardı. Sık sık Anath ya da Tuon'un altın saçlı *so'jhin*'i de peşlerinden yürüyor, zaman zaman iki sert bakışlı Ölümnöbeti Askeri de katılıyordu.

Mat Suroth, Tuon ve Anath arasındaki ilişkiyi hâlâ çözememişti. Yüzeyde, Suroth ve Tuon denkmişler gibi davranıyorlar, birbirlerine isimleri ile hitap ediyor, birbirlerinin esprilerine gülüyorlardı. Tuon Suroth'a kesinlikle hiçbir emir vermiyordu, en azından Mat'in işitebileceği bir yerde vermemişti, ama Suroth Tuon'un önerilerini emir kabul ediyor gibiydi. Diğer yandan Anath kızı ustura kadar keskin eleştirilerle merhametsizce paylıyor, ona aptal diyor, hatta daha kötü lakaplar takıyordu.

Bir öğlen kadının koridorlarda Tuon'a soğuk bir sesle, "Bu en kötü türden aptallık, kızım," dediğini işitti. Tylin kaba çağrısını göndermemişti –henüz– ve Mat gönderemeden gizlice Saray'dan çıkmaya çalışıyor, duvarlar boyunca süzülüyor, köşelerden ileriyi gözetliyordu. Sutoma'yı ve Aludra'yı ziyaret etmeyi planlıyordu. Üç Seanchan kadın –Selucia'yı sayarsa dört, ama onların bu şekilde gördüğünü sanmıyordu– bir sonraki dönemeçte toplanmıştı. Gülümseyen hizmetkâr kadınlara dikkat ederek, sabırsızca gitmelerini bekliyordu. Her ne hakkında konuşuyorlarsa, tam ortasına dalmasını takdir etmezlerdi. "Kırbacı bir tatsan aklın başına gelir, kafandaki saçmalıkları temizler," diye devam etti uzun boylu kadın, buz gibi bir sesle. "Kırbaçlanmanı iste de hallet, bitsin."

Mat parmağını kulağına sokup silkeledi ve başını iki yana salladı. Yanlış duymuş olmalıydı. Ellerini bel hizasında kavuşturmuş, sakin sakin durmakta olan Selucia'nın kılı kıpırdamadı.

Ama Suroth'un nefesi kesildi. "Kuşkusuz bunun için onu cezalandırırsınız!" dedi peltek aksanı ile öfkeyle, öfkeli bakışlarıyla Anath'ta delikler açarak. Ya da açmaya çalışarak. Uzun boylu kadın Suroth'a bir sandalyeden daha fazla dikkat etmedi.

"Anlamıyorsun, Suroth." Tuon'un iç çekişi yüzündeki peçeyi kıpırdattı. Örten, ama saklamayan peçeyi. Kız... teslim olmuş gibi görünüyordu. Mat kızın kendisinden yalnızca birkaç yaş küçük olduğunu öğrenince şoke olmuştu. Ona sorsalar on yaşında olduğunu söylerdi. Eh, altı ya da yedi. "Alametler aksini söylüyor, Anath," dedi kız sakin sakin, hiç de öfkeli olmayan bir sesle. Yalnızca gerçekleri ifade ediyordu sanki. "Emin ol, değişirlerse ben sana söylerim."

Biri Mat'in omzuna dokundu ve Mat arkasına döndüğü zaman yüzünde geniş bir sırıtış olan bir hizmetkâr kadın gördü. Eh, hemen gitmek için o kadar da hevesli değildi.

Tuon kafasını karıştırıyordu. Ah, koridorlarda rastlaştıklarında Mat en iyi reveransını yapıyordu ve karşılığında kız tıpkı Suroth ya da Anath gibi, onu tamamen görmezden geliyordu, ama koridorlarda biraz fazla rastlaşıyorlarmış gibi gelmeye başlamıştı.

Bir akşam Mat, Tylin'in bir iş meselesi için Suroth'la bir odaya kapandığını öğrendikten sonra Tylin'in dairesine girdiğinde, yatak odasında Tuon'u *ashandarei*'i incelerken bulmuştu. Kızın parmaklarını mızrağın siyah sapına oyulmuş, Kadim Lisan'daki sözcükler üzerinde gezdirdiğini görünce yerinde donakalmıştı. Yazının iki ucuna, daha da siyah bir metalden birer kuzgun kakılmıştı ve hafifçe kıvrık çeliğine iki kuzgun daha kazınmıştı. Seanchanlara göre kuzgunlar İmparatorluk armasıydı. Nefes bile almadan, ses çıkarmadan geri geri çıkmaya çalıştı.

O peçeli yüz ona döndü. Şirin bir yüzdü aslında, ısırıp bir ağız dolusu odun koparmaya hazır görünmese güzel bile sayılabilirdi. Mat artık onun oğlan çocuğu gibi göründüğünü düşünmüyordu –kızın devamlı taktığı o geniş kemerler kıvrımlarını vurguluyordu– ama yine de benziyordu. Ninesinden küçük yetişkin kadın görüp de aylak aylak, onunla dans etmenin, belki öpüşmenin neye benzeyeceğini merak etmediği olmamıştı, hatta o burnu büyük Seanchan Kanıdan olanlar için bile, ama Tuon hakkında hiç öyle bir şey düşünmemişti. Bir kadının kucaklayacak bir şeyleri olmalıydı, yoksa ne anlamı vardı ki?

"Tylin'in böyle bir şeye sahip olduğunu düşünemiyorum," dedi kız serin bir ses ve peltek aksanıyla, uzun çelikli mızrağı Mat'in yayının yanına

bırakarak, “bu yüzden senin olmalı. Nedir bu? Nasıl oldu da senin eline geçti?” O soğuk sorular Mat’in dişlerini sıkmasına sebep oldu. Lanet kadın bir hizmetkâra emir veriyordu sanki. Işık, bildiği kadarıyla kız onun adını bile bilmiyordu! Tylin, satın alma teklifini yaptığından beri onu hiç sormadığını, ondan hiç bahsetmediğini söylemişti.

“Buna mızrak denir, Leydim,” dedi Mat, kapı çerçevesine yaslanıp başparmaklarını kemerinin arkasına takma dürtüsüne direnerek. Ne de olsa kız Seanchan’dı. “Onu satın aldım.”

“Ödediğin bedelin on katını veririm,” dedi kız. “Söyle yeter.”

Mat kahkaha atacaktı neredeyse. Kahkaha atmak istiyordu, ama keyiften değil, orası kesindi. *Satmayı düşünür müsün* değil, yalnızca *onu satın alacağım ve ödeyeceğim ücret de bu.* “Bedeli altınla ödenmedi, Leydim.” İstemsizce, eli siyah eşarba giderek boynunu saran yara izini örtüp örtmediğini kontrol etti. “Değil on katını ödemek, ancak bir aptal bir sefer öder onu.”

Kız bir an onu inceledi. Peçesi ne kadar ince olursa olsun yüzündeki ifade okunamazdı. Ve sonra, Mat ortadan kayboldu sanki. Mat artık orada değilmiş gibi süzülüp yanından geçti ve daireden çıktı.

Mat’in onunla yalnız karşılaştığı tek sefer değildi. Elbette, Anath, Selucia ya da korumaları her zaman peşinden gitmiyordu, ama Mat’e öyle geliyordu ki, bir şey almak için geri dönmeye karar verip de kızı tek başına ona bakarken bulduğu ya da odasından aniden çıkıp da onunla odasının dışında karşılaştığı seferler çok sık oluyordu. Birden fazla kez Saray’dan ayrılırken omzunun üzerinden arkaya bakmış, kızın peçeli yüzünün pencereden dışarı baktığını görmüştü. Evet, gözlerini ona dikip baktığını gösteren hiçbir şey yoktu. Kız ona bakıyor, sonra Mat yokmuş gibi geçip gidiyordu; bir pencereden bakıyor, Mat onu görür görmez odaya geri dönüyordu. Mat koridorda bir ayaklı şamdandı, Mol Hara’da bir döşeme taşıydı. Ama Mat’in sinirlerini bozmaya başlamıştı. Hem, kadın onu *satın almayı* teklif etmişti. Böyle bir şey bile tek başına, bir adamın sinirlerini bozmaya yeterdi.

Ama Tuon bile, her şeyin sonunda yoluna girmeye başladığına dair içinde yükselen duyguyu bozamıyordu. *Gholam* geri dönmemişti ve Mat yaratığın belki de daha kolay bir “hasat” aramaya gittiğini düşünmeye başlamıştı. Her durumda, yaratığın ona saldırabileceği karanlık ve ıssız yerlerden uzak duruyordu. Madalyonun işe yaraması iyiydi, hoştu, ama iyi bir kalabalık daha iyiydi. Aludra’ya yaptığı son ziyarette kadın neredeyse

ağzından bir şey kaçıracaktı –bundan emindi– ama sonra kendine gelmiş, telaşla Mat'i paketleyip arabasından göndermişti. Yeterince öperseniz bir kadının size söylemeyeceği şey yoktu. Mat, Tylin'in kuşkulanmaması için Gezgin Kadın'dan uzak duruyordu, ama Nerim ve Lopin onun asıl giysilerini gizli gizli hanın kilerine taşıyordu. Tylin'in yatağının altında duran demir destekli sandığın içindekiler parça parça Mol Hara meydanını geçiyor, hanın mutfağının altındaki gizli deliğe gidiyordu.

Ama mutfak zeminindeki o delik Mat'i düşündürmeye başlamıştı. Sandık saklamak için yeterince iyiydi. Sandığı açmak için insanın keskiler kırması gerekirdi. O sırada kendisi de handa kalıyordu. Artık, Setalle mutfağı boşalttıktan sonra altın deliğe boşaltılıp bırakılıyordu. Ya biri Lopin ve Nerim her geldiğinde kadının neden herkesi dışarı kovaladığını merak ederse? Nereye bakması gerektiğini biliyorsa, o döşeme taşını herhangi biri kaldırabilirdi. Mat bizzat emin olmak zorundaydı. Daha sonra, çok daha sonra, lanet zarların neden onu uyarmadığını merak edecekti.

19
Üç Kadın

Güneş henüz ufuktan tamamen kopmadan rüzgâr kuzeyden esmeye başlamıştı. Yerliler bunun her zaman yağmur anlamına geldiğini söylüyordu ve Mat Mol Hara meydanını geçerken bulutlarla dolu gökyüzü gerçekten de yağmur tehditleri savuruyordu. Gezgin Kadın'ın ortak salonundaki erkek ve kadınlar değişmişti, bu saatte *sul'dam* ya da *damane* yoktu, ama müzisyenler henüz gelmemiş olsa da, mekân hâlâ Seanchanlar ve pipo dumanı ile doluydu. Odadaki insanların çoğu kahvaltı ediyordu, bazıları onlardan ne yemelerinin istendiğinden emin değilmiş gibi çanakları kararsızlıkla inceliyorlardı –Ebou Darlıların kahvaltıda yemeyi sevdiği o tuhaf beyaz lapa hakkında kendisi de aynı hisleri taşıyordu– ama herkes yemeğine dalmamıştı. Uzun, işlemeli cüppeler giymiş üç adam ve bir kadın bir masada iskambil oynuyorlardı. Hepsi başlarını küçük asillerin tarzında tıraşlamıştı. Bir anlığına Mat'in dikkatini masadaki altın paralar çekti; büyük paralara oynuyorlardı. En büyük para yığını Anath kadar kara, ufak tefek, siyah saçlı bir adamın önündeydi. Adam gümüş yuvalı piposunun çok uzun sapının üzerinden rakiplerine kurt gibi sırıtıyordu. Ama Mat'in kendi altını vardı ve kartlar konusundaki şansı zarlardaki kadar iyi değildi.

Ama Anan Hanım daha hava aydınlanmadan iş için dışarı çıkmış, hanın idaresini kızı Marah'ya bırakmıştı, Marah öyle diyordu. Annesininkiyle aynı ela renge sahip iri, güzel gözleri ve hoş bir tombulluğu olan Marah eteklerini sol budunun yarısına kadar kaldırıp dikmişti. Mat orada kalırken Anan Hanım'ın asla izin vermediği bir şey. Marah onu gördüğüne pek memnun olmamıştı, Mat ona yaklaşır yaklaşmaz kaşlarını çattı. Mat orada kalırken kendi eliyle iki adamı öldürmüştü; kafasını kırmaya çalışan

hırsızlardı, ama Gezgin Kadın'da bu tür şeyler olmazdı. Handan ayrılırken kız onu uğurladığına pek memnun olduğunu açıkça ifade etmişti.

Marah, Mat'in şimdi istediği şeyle de ilgilenmiyordu ve Mat açıklamak istemiyordu. Mutfakta ne gizlendiğini yalnızca Anan Hanım biliyordu, Mat öyle umuyordu ve bu bilgiyi ortak salonda ilan edecek değildi. Bu yüzden aşçının yemeklerini özlediği gibi bir hikâye uydurdu ve o açık saçık dikilmiş eteği gözetleyerek kıza bakmayı daha da çok özlediğini ekledi. Ebou Dar'daki bütün kadınlar göğüslerinin yarısını sergilerken iç eteklik sergilemenin neden utanç verici sayıldığını anlayamıyordu, ama Marah'nın oynaklığı üzerindeyse, belki birkaç iltifat Mat'in işini kolaylaştırabilirdi. Ona en iyi gülümsemesi ile baktı.

Karşılığında onu yarım kulakla dinleyen Marah yanından geçen bir hizmetkâr kadını, Mat'in iyi tanıdığı puslu gözlü, kedi gibi bir kadını yakaladı. "Hava Kumandanı Yulan'ın kupası boşalmış, Caira," dedi Marah öfkeyle. "Onu dolu tutman gerekiyor! İşini yapamıyorsan, kızım, yakabilecek çok insan var Ebou Dar'da!" Marah'dan epey büyük olan Caira alayla diz kırdı. Ve Mat'e kaşlarını çattı. Caira daha dizlerini doğrultamadan Marah dönüp kirli tabaklarla dolu bir tepsiyi dengeleyerek dikkatle yürümekte olan bir oğlanı yakaladı. "Aylaklık etmeyi bırak, Ross!" diye payladı. "Yapılacak bir sürü iş var. Yap, yoksa seni ahıra götürürüm ve bundan hiç hoşlanmazsın, sana söyleyeyim!"

Marah'nın en küçük erkek kardeşi dik dik baktı ona. "Baharı sabırsızlıkla bekliyorum, o zaman yine teknelerde çalışabilirim," diye mırıldandı surat asarak. "Frielle evlendiğinden beri aksiliğin üzerinde. Hem de sırf o senden daha küçük ve sen hâlâ teklif almadın diye."

Marah onun kafasına vurmaya çalıştı, oğlan kolaylıkla kaçındı, ama tepsiye yığılı tabak çanaklar tangırdadı ve düşecek gibi oldu. "Neden iç etekliklerini balıkçı rıhtımlarında kaldırıp iğnelemiyorsun?" diye bağırdı oğlan, kız yine tokat atmaya çalışmadan kaçarak.

Kız sonunda dikkatini ona çevirdiğinde Mat içini çekti. İç eteklik kaldırma onun için yeniydi, ama Marah'nın yüzüne bakarak tahmin edebiliyordu. Kızın kulaklarından buhar fışkırıyor olmalıydı. "Yemek istiyorsan daha sonra gelmelisin. Ya da istersen bekleyebilirsin. Ne zaman hizmet görürsün, bilmiyorum."

Kız kötü kötü gülümsedi. Kimse o ortak salonda beklemeyi tercih etmezdi. Bütün yerler Seanchanlar tarafından kapılmıştı ve ayakta bekleyen daha fazla Seanchan vardı, öyle ki önlüklü hizmetkâr kadınlar, yiyecek ve

içki dolu tepsilerini yukarı kaldırarak dikkatle aralarından dolanmaları gerekiyordu. Caira ufak tefek, esmer adamın kupasını dolduruyor, eskiden Mat'e sunduğu cinsten sıcak gülümsemeler bahşediyordu ona. Mat kadının neden ona ekşi davrandığını bilmiyordu, ama o anda hayatında idare edemeyeceği kadar çok kadın vardı zaten. Hem, Hava Kumandanı neydi ki? Öğrenmesi gerekecekti. Daha sonra.

"Ben mutfakta beklerim," dedi Marah'ya. "Enid'e yemeklerini ne kadar özlediğimi söylemek istiyorum."

Kadın itiraz edecek oldu, ama bir Seanchan kadın sesini yükselterek şarap istedi. Sert bakışlı, mavi yeşil zırhlı, kolunun altında iki tüylü bir miğfer taşıyan bir kadındı ve kupasını hemen istiyordu. Bütün hizmetkârlar meşgul görünüyordu, bu yüzden Marah Mat'e son bir kez yüzünü buruşturduktan sonra, yüzüne hoş bir gülümseme oturtmaya çalışarak ve pek de beceremeyerek o tarafa seğirtti. Mat bastonunu kaldırarak kadının uzaklaşan sırtına süslü bir reverans yaptı.

Ortak salonda pipo dumanına karışmış olan güzel kokular mutfağı kaplamıştı: kızaran balıklar, pişen ekmekler, şişlerde cızırdayan etler. Demir kuzineler, fırınlar, uzun tuğla şömine odayı ısıtmıştı ve ter içinde altı kadın ve üç bulaşıkçı oğlan aşçıbaşının talimatlarına uyarak koşturuyordu. Bir subayın üniforması gibi, bembeyaz bir önlük takmış, hükümdarlığını yerine getirmek için uzun saplı bir tahta kaşık kullanan Enid Mat'in gördüğü en şişman kadındı. İstese de kollarını kadının çevresinde kavuşturabileceğini sanmıyordu. Kadın onu hemen tanıdı ve zeytin rengi yüzü geniş, sinsi bir sırıtma ile ikiye bölündü.

"Demek haklı olduğumu anladın," dedi, kaşığı ona doğru uzatarak. "Yanlış kavunu sıktın ve kavunun aslında kılık değiştirmiş bir aslanbalığı, senin de yalnızca tombul bir homurbalığı olduğun ortaya çıktı." Başını arkaya devirerek kahkaha attı.

Mat zorla sırıttı. Kan ve lanet küller! Gerçekten de herkes biliyordu! *Bu lanet şehirden gitmem lazım,* diye düşündü sertçe, *yoksa hayatımın geri kalanı boyunca bu lanet kahkahalar peşimi bırakmayacak!*

Aniden altın hakkındaki korkuları aptalca geldi. Kuzinelerin önündeki gri taşlar yerli yerinde görünüyordu, mutfaktaki tüm diğerlerinden farksızdı. Açabilmek için işin hilesini bilmeniz gerekiyordu. Ziyaretleri arasında tek bir altın kaybolacak olsa Lopin ve Nerim söylerdi. Biri hanında hırsızlık yapmaya kalksa, muhtemelen Anan Hanım izini sürer, suçlunun derisini yüzerdi. Mat kendi yoluna gitse de olurdu. Belki bu saatte Aludra'nın

iradesi daha zayıf olurdu. Belki ona kahvaltı da sunardı. Mat kahvaltı etmeden çıkmıştı.

Ziyareti hakkında merak uyandırmamak için, Enid'e soslu balığını ne kadar sevdiğini, Tarasin Sarayı'nda sunulandan ne kadar iyi olduğunu anlattı ve hiç abartmıyordu. Enid gerçekten harikaydı. Kadın sevinçle gülümsedi ve fırından bir balık çıkarıp Mat için tabağa koyarak şaşırttı onu. Ortak salonda biri bekleyebilir, dedi ona, tabağı uzun mutfak masasının bir ucuna koyarak. Kaşığını sallayarak tombul bir bulaşıkçı oğlana tabure getirtti.

Mat altın gibi kızarmış düzbalığa bakarken ağzı sulandı. Muhtemelen Aludra diğer zamanlardan daha zayıf olmayacaktı. Ve bu kadar erken saatte rahatsız edildiğine kızarsa Mat'e kahvaltı sunmayabilirdi. Midesi sesli sesli guruldadı. Pelerinini ahır avlusu kapısının yanındaki çengele astı, bastonunu onun altına dayadı, şapkasını taburenin altına tıktı ve kirlenmesin diye dantellerini yukarı kıvırdı.

Anan Hanım pelerinini çıkararak ve yağmur damlalarını yere silkeleyerek ahır avlusu kapısından içeri girdiğinde, Mat'in dilindeki tat ve tabağındaki ince kılçıklar dışında pek az şey kalmıştı. Ebou Dar'a geldiğinden beri tuhaf şeylerden tat almayı öğrenmişti Mat, ama yine de balığın ona bakan gözlerini oldukları yerde bırakmıştı. O şeylerin ikisi de balığın başının aynı yanındaydılar!

Mat ağzını keten bir peçeteye silerken Anan Hanım'ın peşinden bir başka kadın girdi. Kapıyı arkasından çabucak kapattı ve ıslak pelerininin başlığını indirmedi. Ayağa kalkarken Mat o başlığın içindeki yüzü gördü ve neredeyse taburesini devirecekti. Kadına reverans yaparken şaşkınlığını saklamayı iyi başardığını düşündü, ama başı dönüyordu.

“Sizi burada bulduğumuz iyi oldu, Lordum,” dedi Anan Hanım işbilir bir tavırla, pelerinini bir bulaşıkçıya uzatarak. “Aksi halde sizi çağırtmam gerekecekti. Enid, mutfağı boşalt lütfen ve kapıyı gözle. Genç lordla yalnız konuşmam gerek.”

Aşçı yamaklarını, bulaşıkçıları çabucak ahır avlusuna kışkışladı ve yağmur hakkındaki şikâyet mırıltılarına, yanan yemekler hakkında feryatlara rağmen, bu işe Enid kadar alışık oldukları açıktı. Kadın Anan Hanım'a ve yanındaki kişiye dönüp bir daha bakmadan, uzun kaşığını kılıç gibi kaldırarak ortak salon kapısına seğirtti.

“Ne sürpriz,” dedi Joline Maza, başlığını arkaya atarak. Yerel tarzda derin bir yakası olan koyu renk, yün elbisesi üzerine bol geliyordu ve

yıpranmış, lime lime olmuş görünüyordu. Ama kadının kayıtsız tavrına bakarak asla anlamazdınız bunu. “Anan Hanım Ebou Dar’dan ayrılırken beni de yanına alabilecek bir adam tanıdığını söylediği zaman, sen olduğunu hiç tahmin edemedim.” Kahverengi gözlü, güzel bir kadındı ve gülümsemesi en az Caira’nınki kadar sıcaktı. Ve Aes Sedai diye haykıran yaşı belirsiz bir yüzü vardı. Kaşıklı bir aşçı tarafından korunan kapının hemen arkasında düzinelerce Seanchan varken.

Joline pelerinini çıkardı, çengellerden birine asmak için döndü ve Anan Hanım gırtlağında sinirli bir ses çıkardı. “Henüz güvenli değil, Joline,” dedi, bir Aes Sedai’den çok kızlarından biriyle konuşurmuş gibi. “Ben seni güven içinde...”

Aniden ortak salon kapısında bir kargaşa oldu. Enid bağırarak kimsenin giremeyeceğini söylüyordu ve Seanchan aksanlı biri aynı ölçüde yüksek bir sesle kadının kenara çekilmesini emrediyordu.

Mat bacaklarının itirazlarına aldırmadan, hayatı boyunca düşünmediği kadar hızlı hareket etti, Joline’i belinden yakaladı, kendini ahır avlusunun kapısının yanındaki sıraya bıraktı ve Aes Sedai’yi kucağına çekti. Sıkı sıkı sarılarak onu öpüyormuş gibi yaptı. Kadının yüzünü saklamaya çalışmanın aptalca bir yoluydu, ama pelerinin başlığını kafasına geçirmek dışında aklına gelen tek çözümdü. Kadın kızgınlıkla inledi, ama sonunda Seanchan’ın sesini duyduğunda gözleri korkuyla irileşti ve çabucak kollarını Mat’in boynuna doladı. Mat şansının sürmesi için dua ederek kapının açılmasını izledi.

Enid yüksek sesle itiraz etmeye devam ederek mutfağa geriledi. Onu iterek ilerleyen ıslak pelerinli *so’jhin*’i kaşığıyla dövüyordu. *So’jhin* kısacık bir örgüsü olan, iri yapılı, kaşlarını çatmış, Enid’in omzuna bile gelmeyen bir adamdı ve darbelerin çoğunu boş eliyle savuşturuyor, savuşturamadıklarına da aldırmıyor gibiydi. Mat’in gördüğü ilk sakallı *so’jhin*’di ve çenesinin sağ yanından sol yanına tırmanıp, kulağının ortasında aniden sona erdiğinden adama yamuk bir görüntü veriyordu. Arkasından uzun boylu, keskin mavi gözleri ve solgun sert bir yüzü olan bir kadın geliyordu. Kadın boğazında kılıç şeklinde iri, gümüş bir iğne ile tutturulmuş girift işlemeli mavi pelerinin arkaya atarak açık mavi pilili eteğini sergiledi. Kısa siyah saçları çanak gibi kesilmişti, kalanlar kulaklarının üstü hizasında çepeçevre tıraşlanmıştı. Yine de *damane*’li bir *sul’dam*’dan iyiydi. Biraz daha iyi. Enid savaşı kaybettiğini fark ederek

adamdan uzaklaştı, ama kaşığını nasıl kavradığına, nasıl dik dik baktığına bakarak, Anan Hanım emir verse hemen yine üzerine atlardı.

“Öndeki adam hancının arkadan dolandığını gördüğünü söyledi,” diye bildirdi *so’jhin* Illian aksanıyla. Setalle’ye bakıyordu, ama Enid’i ihtiyatla gözlüyordu yine de. “Sen Setalle Anan’san, o zaman bil ki bu Yeşil Kumandanı Leydi Egeanin Tamarath’tır ve bizzat Yüksek Leydi Suroth Sabelle Meldarath tarafından imzalanmış bir emirle kendilerine oda verilmesi emredilmiştir.” Adamın sesi değişti, bir bildiriden çok oda isteyen bir adamın sesine benzedi. “Ama en iyi odaların; iyi bir yatağı olsun ve şuradaki meydanı görsün. Ayrıca şöminesi tütmesin.”

Adam konuştuğu zaman Mat irkildi ve Joline, belki de birinin onlara doğru geldiğini düşünerek, korku içinde Mat’in ağzının içine inledi. Gözleri dökmediği gözyaşları ile parlıyordu ve Mat’in kollarında titriyordu. Joline inlediği zaman Leydi Egeanin Tamarath onlardan yana baktı ve tiksintiyle yüzünü buruşturarak, ikiliyi görmemek için sırtını döndü. Ama Mat’i meraklandıran adamdı. Işık aşkına, bir Illianlı nasıl *so’jhin* olmuştu? Adam bir şekilde tanıdık geliyordu. Büyük olasılıkla hatırlamadan edemediği o uzun zaman önce ölmüş, binlerce yüzden biriydi.

“Setalle Anan benim ve en iyi odalarımda Hava Kumandanı Lord Abaldar Yulan kalıyor,” dedi Anan Hanım sakin sakin, ne *so’jhin*’den ne de Kan’dan etkilenmeden. Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ondan sonraki en iyi odalarımda Bayrak Generali Furyk Karede kalıyor. Ölümnöbeti Askerleri’nden. Yeşil Kumandanı rütbece onlardan üstün mü sayılıyor bilmiyorum, ama her durumda, kimin kalacağını, kimin başka yere gideceğini kendi aranızda halletmelisiniz. Hiçbir Seanchan konuğu hanımdan atmamak gibi bir politikam var. Kirayı ödedikleri sürece.”

Mat gerilerek bir patlama bekledi –Suroth bunun yarısı için kadını kırbaçlatırdı!– ama Egeanin gülümsedi. “Birazcık yüreği olan biriyle iş yapmak bir zevk,” dedi peltek aksanıyla. “İyi anlaşacağımızı düşünüyorum, Anan Hanım. Fazla ileri gitmediğin sürece. Kumandan emir verir, mürettebat itaat eder, ama güvertemde kimseyi süründürmem.” Mat kaşlarını çattı. Güverte. Gemi güvertesi. Neden bu bir şey hatırlatır gibiydi? Bazen o eski anılar can sıkıcı oluyordu.

Anan Hanım kara gözlerini Seanchan’ın mavi gözlerinden ayırmadan başını salladı. “Siz öyle diyorsanız, Leydim. Ama umarım Gezgin Kadın’ın benim gemim olduğunu hatırlarsınız.” Neyse ki Seanchan kadın mizahtan anlıyordu. Güldü.

“O zaman sen kendi geminin kaptanı ol,” dedi gülerek, “ben de Altın Kumandanı olayım.” Bu da her ne demekse. Egeanin içini çekerek başını iki yana salladı. “Işık’ın gerçeği, burada rütbece üstün olduğum çok kişi yok, herhalde, ama Suroth yakında olmamı istiyor, bu yüzden ya birileri daha düşüğüne razı olacak ya da iki büklüm olmayı istemiyorsa taşınacak.” Aniden kaşlarını çattı, Mat ile Joline’den yana bakacak oldu ve dudaktan tatsız tatsız büküldü. “Bu tür şeylerin her yerde yapılmasına izin vermiyorsundur umarım, Anan Hanım?”

“Sizi temin ederim, benim çatımın altında bir daha benzerini görmeyeceksiniz,” diye yanıt verdi hancı rahatça.

So’jhin de Mat’e ve kucağındaki kadına kaşlarını çatıyordu ve adamın irkilip, arkasından ortak salona gitmesi için Egeanin’in adamın kolunu çekiştirmesi gerekti. Mat horgörüyle homurdandı. Adam dilediği kadar, hanımı kadar öfkelenmiş görünsün, Mat Illianlıların bayramlarını duymuştu; yarı giyinik, hatta daha beter durumda insanların ortalıklarda dolaşması konusunda en az Ebou Dar bayramları kadar kötüydüler. İnsanlar *da’covale*’lerden ya da askerlerin anlatıp durduğu şu shea dansçılarından da edepsiz giyiniyorlardı.

Kapı ikilinin arkasından kapanırken Joline’i kucağından kaldırmaya çalıştı, ama kadın ona sarılarak yüzünü omzuna gömdü ve usul usul ağladı. Enid rahat bir nefes alarak, kemikleri yumuşamış gibi masaya yaslandı. Anan Hanım bile sarsılmış görünüyordu. Mat’in kalktığı tabureye çöktü ve başını ellerine dayadı. Ama yalnızca bir anlığına, sonra yine ayağa fırladı.

“Elliye kadar say ve sonra herkesi içeri al, Enid,” dedi çabucak. Bir saniye önce titremekte olduğunu kimse anlamazdı. Joline’in pelerinini çengelden aldı, şömine rafındaki kutudan uzun bir çıra seçti ve eğilip ocaktaki ateşten yaktı. Bana ihtiyacın olursa kilerde olacağım, ama biri sorarsa, nerede olduğumu bilmiyorsun. Ben aksini söyleyene kadar sen ve benden başka kimse oraya inmeyecek.” Enid, bu son derece sıradan bir talimatmış gibi başını salladı. “Getir onu,” dedi hancı Mat’e, “ve oyalanma. Gerekirse kucağında taşı.”

Gerçekten de Mat’in Joline’i taşıması gerekti. Hâlâ sessizce ağlamakta olan Joline ne onu bırakıyor, ne de başını omzundan kaldırıyordu. Işık’a şükür ağır değildi, ama buna rağmen kucağındaki yükü ile Anan Hanım’ın peşinden kiler kapısına giderken Mat’in bacağında küt bir ağrı başladı. Anan Hanım her konuda oyalanmasa zonklamaya rağmen durumdan zevk alabilirdi.

Yüz elli kilometre dahilinde hiç Seanchan yokmuş gibi, kadın ağır kapının yanındaki rafta duran lambayı yaktı, çırayı dikkatle üfleyip söndürdü, lambanın yüksek, cam şişesini yerleştirdi, sonra dumanları tüten çırayı küçük bir teneke tepsiye koydu. Telaş etmeden kemer kesesinden uzun bir anahtar çıkardı, demir kilidi açtı ve sonunda Mat'e kapıdan geçmesini işaret etti. Kapının arkasındaki merdivenler bir fıçıyı çıkarmaya izin verecek kadar geniş, ama dikti, aşağıdaki karanlıkta gözden kayboluyordu. Mat denileni yaptı, ama kadın kapıyı kapatıp, kilitlerken ikinci basamakta bekledi, kadının lambayı kaldırarak öne geçmesini bekledi. İhtiyaç duyduğu son şey merdivenden yuvarlanmaktı.

"Bunu sık sık yapar mısın?" diye sordu, Joline'i kaldırarak. Kadın ağlamayı bırakmıştı, ama hâlâ titreyerek sıkı sıkı sarılıyordu ona. "Aes Sedaileri saklamayı, demek istiyorum."

"Şehirde hâlâ bir Aes Sedai olduğunu söyleyen dedikodular duymuştum," diye yanıt verdi Anan Hanım, "ve onu Seanchanlardan önce bulmayı başardım. Bir Aes Sedai'yi onlara bırakamazdım." Omzunun üzerinden dik dik Mat'e bakarak itiraz etmesi için meydan okudu. Mat itiraz etmek istiyordu, ama ağzından laf çıkmadı. Elinden geldiği sürece, herhangi birinin Seanchanlardan kaçmasına yardım edeceğini düşünüyordu ve Joline Maza'ya borçlanmıştı.

Gezgin Kadın kilerleri dolu tutulan bir handı ve karanlık kiler genişti. Yan yatırılıp yığılmış şarap ve bira fıçılarının arasında koridorlar uzanıyordu, çıtaları arasında boşluklar bulunan patates ve şalgam kasaları taş zeminden yükseğe uzanıyordu, sıra sıra yüksek rafta kurufasulye, bezelye ve biber çuvalları bekliyordu, Işık bilir başka neler içeren tahta kasalardan yığınlar vardı. Pek az toz var gibiydi, ama hava düzgün kilerlerin hepsinde olduğu gibi kuru kokuyordu.

Mat temiz bir rafın üzerinde düzgünce katlanmış duran giysilerini gördü –giysilerini burada saklayan başka biri yoksa– ama onlara bakma fırsatı bulamadı. Anan Hanım kilerin uzak ucuna gitti. Mat orada, Joline'i ters çevrilmiş bir fıçının üzerine bıraktı. Kadını oraya bırakmak için kollarını boynundan koparması gerekti. Joline burnunu çekerek kol yeninden bir mendil çıkardı ve kızarmış gözlerini sildi. Pençe pençe kızarmış yüzüne bakan kimse Aes Sedai olduğunu düşünmezdi. Eskimiş elbisesinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

"Sinirleri bozulmuş," dedi Anan Hanım, lambayı ters duran, tıpası gitmiş bir başka fıçının üzerine koyarak. Çevrede başka pek çok fıçı vardı,

şarapçının ya da biracının geri dönmesini bekliyorlardı. Mat'in kilerde gördüğü en boş yer burasıydı. "Seanchanlar geldiğinden beri saklanıyor. Son birkaç gündür, Seanchanlar yalnızca sokakları değil binaları da aramaya karar verdiğinden beri. Muhafızları onu birkaç kez başka yere taşımak zorunda kaldı. Herkesin sinirlerim bozmaya yeter, sanırım. Ama burayı aramaya kalkışacaklarından kuşkuluyum."

Mat yukarıdaki onca subayı düşünerek, kadının muhtemelen haklı olduğunu kabullenmek zorunda kaldı. Yine de, riski alan kendisi olmadığı için memnundu. Joline'in önünde çömelirken bacağına saplanan sancıyla homurdandı. "Elimden gelirse sana yardım ederim," dedi. Nasıl edeceğini bilemiyordu, ama ona borçluydu işte. "Bunca zamandır onlardan kaçınmayı başardığın için memnun olmalısın. Teslyn o kadar şanslı değildi."

Joline mendilini gözlerinden çekerek dik dik ona baktı. "Şans mı?" diye tükürdü öfkeyle. Aes Sedai olmasa, alt dudağını o şekilde çıkarmışken, Mat onun surat astığını düşünürdü. "Kaçabilirdim! Anladığım kadarıyla ilk gün her yer kaos içindeymiş. Ama baygındım. Seanchanlar Saray'a üşüşmeden Fen ve Blaeric beni dışarı zor taşıdılar. Baygın bir kadını taşıyan iki adam çok fazla dikkat çektiği için Seanchanlar tarafından kapatılmadan şehir kapılarına yaklaşamadılar. Teslyn'in yakalanmasına sevindim! Bana bir şey verdi; verdiğinden eminim! İşte bu yüzden Fen ve Blaeric beni uyandıramadı, bu yüzden o canavarların beni bulacağından korkarak ahırlarda uyuyorum ve ara sokaklarda saklanıyorum. Başına geleni hak etmişti!"

Mat söylev karşısında gözlerini kırpıştırdı. O eski anılarda bile, bir seste bu kadar saf zehir işittiğini sanmıyordu. Anan Hanım Joline'e kaşlarını çattı ve eli seğirdi.

"Her neyse, sana elimden geldiğince yardım edeceğim," dedi Mat telaşla, iki kadının arasına girebilmek için ayağa kalkarak. Aes Sedai olsa da olmasa da, Anan Hanım Joline'e tokat atabilirdi ve Joline karşılık verirken yukarıda bir *damane* bulunabileceğini düşünecek durumda görünmüyordu. Basıl gerçekti bu: Yaratıcı, kadınları erkeklerin hayatını güçleştirmek için yaratmıştı. Işık aşkına, bir Aes Sedai'yi Ebou Dar'dan nasıl çıkaracaktı? "Sana borçluyum."

Joline'in alnı hafifçe kırıştı. "Ne borcu?"

"Nynaeve ile Elayne'i uyarmamı isteyen not," dedi Mat yavaşça. Dudaklarını yaladı ve ekledi, "Yastığıma bıraktığın."

Kadın önemsemezce elini salladı, ama yüzüne diktiği gözlerini hiç kırpmadı. “Şehir duvarlarından çıkmama yardım ettiğin gün aramızdaki bütün borçlar silinecek, Cauthon Efendi,” dedi, tahtına oturmuş bir kraliçe kadar azametli bir sesle.

Mat sertçe yutkundu. Not yastığına bırakılmamıştı, bir şekilde cebine tıkılmıştı. Ve bu, kime borçlu olduğu konusunda yanıldığı anlamına geliyordu.

Joline’in yalanını yüzüne vurmadan –Mat’in hatasına işaret etmemekten ibaret olsa da yalandı işte– ayrıldı. Bunu Anan Hanım’a da söylemedi. Bu onun kendi sorunuydu. Midesini bulandırıyordu. Hiç öğrenmemiş olmayı diliyordu.

Tarasin Sarayı’na döndüğünde doğrudan Tylin’in dairesine döndü ve kuruması için pelerinini bir sandalyeye yaydı. Yağmur pencereleri dövüyordu. Şapkasını oymalı, yaldızlı gardıroplardan birinin üzerine koydu, ellerini ve yüzünü havluyla silerek kuruladı ve ceketini değiştirmeyi düşündü. Birkaç yerde yağmur pelerinin içine geçmişti. Ceketi yer yer nemlenmişti. Nem. Işık!

Tiksinti içinde hırlayarak çizgili havluyu buruşturdu ve yatağın üzerine attı. Oyalanıyordu, hatta Tylin’in içeri girip yatak direğini hançerleyeceğini umuyordu –yalnızca birazcık– ki yapması gereken şeyi geciktirsin. Yapmak zorunda olduğu şeyi; Joline seçenek bırakmamıştı.

Bu şekilde bakmaya zahmet ederseniz, Saray’ın yerleşimi basitti. Hizmetkârlar en alt katta, mutfakların ve bazı kilerlerin olduğu yerde kalıyordu. Bir üst katta geniş görüşme odaları ve kâtiplerin sıkışık ofisleri vardı. Üçüncü katta fazla önemli olmayan konuklar kalıyordu ve şimdi çoğu Seanchan Kanından olanlarca işgal edilmişti. En üst kat Tylin’in dairesi, Suroth, Tuon ve başka birkaç kişi gibi daha önemli konuklar için ayrılmıştı. Yalnız, saraylarda bile bir tür tavan arası olurdu.

Mat dikkat çekmeyen bir köşenin arkasına gizlenmiş merdivenin başında bir an durdu, sonra derin bir nefes alarak tırmanmaya başladı. Merdivenlerin tepesindeki dev, penceresiz, alçak tavanlı ve zemini kaba tahtalarla kaplanmış odada önceden her ne varsa, Seanchanlar geldikten sonra temizlenmişti ve boşluk her biri ayrı kapıya sahip minik tahta odalarla doldurulmuştu. Arada kalan dar koridorlar sade, demir ayaklı şamdanlarla aydınlatılmıştı. Hemen yukarıdaki çatıyı döven yağmur burada daha gürültülüydü. Mat en üst basamakta yine durdu ve ancak ayak sesi duymadığını fark ettiğinde nefes aldı. Minik odalardan birinde bir kadın

ağlıyordu, ama hiçbir *sul'dam* belirmeyecek, burada ne işi olduğunu sormayacaktı. Büyük olasılıkla buraya geldiğini öğreneceklerdi, ama hızlı davranırsa öğrenmesi gereken şeyi öğrenmeden değil.

Sorun, hangi odanın aradığı kadına ait olduğunu bilmemesiydi. İlk odaya gitti ve kapıyı açıp içeri baktı. Bir Atha'an Miere kadını ellerini kavuşturmuş, dar yatağının kenarında oturuyordu. Yatak, üzerinde bir lavabo, sürahi ve minik bir ayna bulunan sehpa odanın çoğunu kaplıyordu. Duvardaki çengellerden gri elbiseler sarkıyordu. Bir *a'dam*'ın halkalardan oluşan gümüş zinciri bir yay halinde kadının boynundaki gümüş tasmadan duvara kakılmış bir çengele asılmış gümüş bileziğe uzanıyordu. Kadın minik odanın her köşesine uzanabilirdi. Eskiden küpelerinin ve burun halkasının asılı olduğu küçük delikler henüz iyileşmemişti. Yara gibi görünüyorlardı. Kapı açıldığı zaman kadın yüzünde korku dolu bir ifade ile başını kaldırdı, sonra korkunun yerini merak aldı. Ve belki umut.

Mat tek kelime etmeden kapıyı kapattı. *Hepsini birden kurtaramam,* diye düşündü sertçe. *Yapamam!* Işık, bundan nefret ediyordu.

Sonra açtığı kapılar ilkiyle tıpatıp aynı odalar ve üç Deniz Halkı kadını daha sergiledi, biri yatağının üzerinde yüksek sesle ağlıyordu. Sonra yatağının üzerinde uyuyan sarı saçlı bir kadın gördü. Hepsinin *a'dam*'ı gevşekçe çengellere asılmıştı. O kapıyı, al'Vere Hanım'ın keklerinden birini burnunun dibinde çalmaya çalışıyormuş gibi, yavaşça kapattı. Sarı saçlı kadın Seanchan olmayabilirdi, ama riske girecek değildi. Bir düzine kapı sonra rahat bir nefes aldı, içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Teslyn Baradon yüzünü ellerine yaslamış, yatağında yatıyordu. Yalnızca kara gözleri kıpırdayarak Mat'i hançerlediler. Kadın hiçbir şey söylemedi, kafatasına delikler açmaya çalışıyormuş gibi bakmakla yetindi.

"Ceketimin cebine bir not koydun," dedi Mat alçak sesle. Duvarlar inceydi; ağlayan kadının sesini hâlâ duyabiliyordu. "Neden?"

"Elaida o kızları asa ve etolü istediği kadar çok istiyor," dedi Teslyn basitçe, yerinden kıpırdamadan. Sesi hâlâ sertti, ama Mat'in hatırladığı kadar da değil. "Özellikle Elayne'i. Elimden gelirse Elaida'nın... işini zorlaştırmak... istedim. Bırak onlar için ıslık çalsın." Acı acı güldü. "Kızların işine karışmasın diye Joline'e çatalkök bile verdim. Bak beni nereye getirdi. Joline kaçtı ve ben..." Gözleri çengeldeki gümüş bileziğe kaydı.

Mat içini çekerek çengellere asılı elbiselerin yanına, duvara yaslandı. Kadın o notta nelerin yazılı olduğunu biliyordu: Elayne ve Nynaeve için bir

uyarı. Işık, Mat bilmiyor olduğunu, o lanet şeyi cebine bir başkasının koymuş olmasını diliyordu. Zaten bir işe yaramamıştı. Elaida'nın peşlerinde olduğunu ikisi de biliyordu. Not hiçbir şeyi değiştirmemişti! Kadın onlara yardım etmeye çalışmamıştı aslında, yalnızca Elaida'nın... işini zorlaştırmak... istemişti. Temiz bir vicdanla yürüyüp gidebilirdi. Kan ve küller! Onunla hiç konuşmamalıydı. Artık konuştuğuna göre...

"Elimden gelirse kaçmana yardım etmeye çalışacağım," dedi gönülsüzce.

Kadın yatakta kaldı. Ne yüzündeki ifade, ne de sesi değişti. Basit ve önemsiz bir şeyi açıklıyor olabilirdi. "Tasmayı çıkarmayı başarsan bile çok uzağa gidemem, belki Saray'dan çıkamam bile. Ve çıksam bile, *a'dam* takmadığı sürece hiçbir yönlendiren kadın şehir kapılarından çıkamaz. Orada kendim nöbet bekledim, biliyorum."

"Ben bir yol bulurum," diye mırıldandı Mat, parmaklarını saçlarından geçirerek. Bir yol bulmak? Ne? "Işık, kaçmak istiyormuş gibi bile konuşmuyorsun."

"Sen ciddisin," diye fısıldadı kadın, zar zor duyulur bir sesle. "Yalnızca bana sataşmak için geldiğini sanmıştım." Yavaşça doğrulup oturdu, ayaklarını yere sarkıttı. Gözlerini Mat'inkilere dikmişti, sesine bir aciliyet gelmişti. "Kaçmak *istiyor* muyum, ha? Onları memnun edecek bir şey yaptığımda *sul'dam* bana tatlı veriyor. Kendimi o ödülleri *hevesle beklerken* buluyorum." Sesine nefes nefese bir dehşet tınısı girmişti. "Tatlıları sevdiğimden değil, *sul'dam*'ı memnun ettiğimden." Gözünden tek bir damla gözyaşı aktı. Derin derin nefes aldı. "Kaçmama yardım edersen, istediğin her şeyi yaparım. Beyaz Kule'ye ihanet dışında..." Ağzını sıkı sıkı kapattı ve sırtını dikleştirerek gözlerini uzaklara dikti. Aniden kendi kendine başını salladı. "Kaçmama yardım edersen, istediğin *her şeyi* yaparım," dedi.

"Elimden geleni yaparım," dedi Mat ona. "Bir yol bulmalıyım."

Kadın, Mat gece çöktüğünde onu kaçırmaya söz vermiş gibi başını salladı. "Burada, Saray'da tutulan bir Aes Sedai daha var. Edesina Azzedin. O da bizimle gelmeli."

"Bir kişi daha mı?" dedi Mat. "Sen dahil üç dört Aes Sedai gördüğümü sanmıştım. Her neyse, değil başkalarını, seni bile dışarı çıkarabileceğimden emin değilim..."

"Diğerleri... değişti." Teslyn'in ağzı gerildi. "Guisin ve Mylen –onu Sheraine Caminelle olarak tanıyordum, ama artık yalnızca Mylen ismine

yanıt veriyor– o ikisi bize ihanet eder. Edesina hâlâ kendisi. Asi olsa da onu burada bırakmam.”

“Bak şimdi,” dedi Mat yatıştırırcasına gülümseyerek, “seni dışarı çıkartmaya çalışacağımı söyledim, ama *ikinizi* birden çıkartmanın yolunu...”

“Artık gitsen iyi olacak,” diye sözünü kesti kadın yine. “Erkeklerin buraya çıkmasına izin verilmiyor. Hem, burada görülürsen kuşku uyandırırsın.” Ona kaşlarını çatarak burnunu çekti. “Bu kadar süslü giyinmesen daha iyi olurdu. On sarhoş Tenekeci bile senin kadar dikkat çekemez. Şimdi git. Çabuk. Git!”

Mat kendi kendine homurdanarak gitti. Tam da bir Aes Sedai’den beklenecek şey. Sen ona yardım etmeyi öner, sonra bir de bakmışsın, tek başına elli kişiyi zindan kurtarmak için gecenin bir yarısı dik bir uçuruma tırmanıyorsun. O uzun zaman önce ölmüş bir başka adamdı, ama hatırlıyordu ve uygun düşüyordu. Kan ve lanet küller! Tek bir Aes Sedai’yi nasıl kurtaracağını bilmiyordu ve kadın ondan iki tanesini kurtarmasını istiyordu!

Merdivenlerin dibindeki köşeyi dolandı ve Tuon ile burun buruna geldi.

“*Damane* yuvaları erkeklere yasaktır,” dedi kız, peçesinin arkasından soğuk soğuk ona bakarak. “Sırf içeri girdiğin için cezalandırılabilirsin.”

“Ben bir Rüzgârbulan’ı arıyordum, Yüksek Leydi,” dedi Mat telaşla, reverans yaparak ve hayatı boyunca düşünmediği kadar hızlı düşünerek. “Zamanında bana bir iyilik yapmıştı ve mutfaklardan bir şey isteyebileceğini düşündüm. Pasta falan. Ama onu göremedim. Herhalde o yakalanmadı...” Sesi soldu gitti, şaşkın şaşkın bakakalmıştı. Kızın her zaman takındığı sert maske eriyip gitmiş, yerini bir gülümseme almıştı. Kız gerçekten güzeldi.

“Çok naziksin,” dedi. “*Damane*’lere karşı nazik olduğunu bilmek güzel. Ama dikkatli olmalısın. *Damane*’leri yatağına alan adamlar var.” Dolgun dudakları tiksintiyle büküldü. “Kimsenin senin sapık olduğunu düşünmesini istemezsin.” O sert ifade yüzüne geri döndü. Bütün tutsakların hemen idam edilmesini emretmek üzere gibi görünüyordu.

“Uyarınız için teşekkür ederim, Yüksek Leydi,” dedi Mat, biraz titrek bir sesle. Ne tür bir adam tasma takılmış bir kadınla yatmak isterdi ki?

Sonra, kızı ilgilendirdiği kadarıyla Mat ortadan kayboldu sanki. Kimseyi görmüyormuş gibi koridorda süzülerek uzaklaştı. Ama bu sefer Yüksek Leydi Tuon Mat’i hiç ilgilendirmiyordu. Gezgin Kadın’ın kilerinde saklanan bir Aes Sedai ve *damane* tasması takılmış iki tanesi daha Mat

lanet olası Cauthon’un kellelerini kurtarmasını bekliyordu. Teslyn’in ilk fırsatta bu Edesina’ya haber vereceğinden emindi. Bir an önce güvenli bir yere kaçırmazsa sabırsızlanmaya başlayabilecek üç kadın. Konuşmayı seven kadınlar ve yeterince konuşurlarsa telaffuz edilmemesi daha iyi olacak şeyleri ağızlarından kaçırabilecek kadınlar. Sabırsız kadınlar diğerlerinden daha fazla konuşurdu. Mat kafasının içindeki zarları duyamıyordu, ama bir saatin tiktaklarını duyabiliyordu sanki. Ve saatin çanını bir celladın baltası çalabilirdi. Uykusunda savaş planlayabilirdi, ama o eski anılar bu konuda pek işe yaramıyor gibiydi. Ona entrikacı biri lazımdı; komplolara, çarpık işlere alışık biri. Thom’un karşısına alıp konuşma zamanı gelmişti. Ve Juilin’i.

İki adamdan birini aramaya koyulurken, farkında olmadan, “Kuyunun Dibindeyim” şarkısını mırıldanmaya başladı. Eh, gerçekten de öyleydi, gece çöküyordu ve yağmur gerçekten bardaktan boşanırcasına yağmaya başlamıştı. Sık sık olduğu gibi, eski anılardan bir başka isim yüzeye çıktı, bin sene önce Artur Şahinkanadı tarafından yıkılmış Farashelle’deki Takedo Sarayı’nın bir şarkısı. Ama arada geçen seneler ezginin kendisini pek az değiştirmişti. O zamanlarda ona “Mandenhar’da Son Direniş” diyorlardı. Bu da pekâlâ uyuyordu.

20
İhanet Meseleleri

Bethamin Tarasin Sarayı'nın çatısındaki sıkışık *damane* yuvalarına tırmanırken yazı tahtasını dikkatle tutuyordu. Bazen mürekkep şişesinin tıpası gevşiyordu ve mürekkep lekesini giysilerden çıkarmak çok zordu. Yüksek Kan'dan birinin huzuruna çağrılmış gibi, her zaman üstünü başını düzgün tutardı. Merdiveni çıkarlarken, bugün onunla birlikte denetime gelen Renna ile konuşmadı. Görevli oldukları işi yapmaları gerekiyordu, aylak aylak gevezelik etmeleri değil. Sebep kısmen buydu. Diğerleri en sevdikleri *damane* ile eşleşmek için dalavere çevirirken, bu topraklardaki tuhaf görüntülere alık alık bakarken, burada kazanılacak ödüller hakkında spekülasyonlar yaparken, Bethamin görevlerine odaklanır, en zorlu *marath'damane*'yi *a'dam*'a alıştırmakla görevlendirilmeyi talep eder, başka herkesten iki kat fazla, iki kat uzun çalışırdı.

Yağmur sonunda durmuştu ve yuvalar sessizdi. *Damane*'ler en azından bugün biraz egzersiz yapabileceklerdi –yuvalarında fazla kapalı kalırlarsa çoğu surat asmaya başlıyordu ve bu uyduruk yuvalar gerçekten de dardı– ama ne yazık ki *damane*'leri yürütme işi bugün ona verilmemişti. Eskiden Suroth'un en iyi, en saygın eğitimcisi olmasına rağmen Renna asla *damane*'leri yürütmekle görevlendirilmezdi. Kadın zaman zaman biraz sert olabiliyordu, ama son derece yetenekliydi. Bir zamanlar, genç yaşına rağmen herkes yakında *der'sul'dam* yapılacağını söylüyordu. İşler değişmişti. Her zaman *damane*'lerden fazla *sul'dam* olurdu, ama Falme'den beri kimse Renna'nın bir *damane* ile eşleştirildiğini görmemişti; ne onun, ne de Suroth'un Falme'den sonra kişisel hizmetine aldığı Seta'nın. Bethamin şarabını yudumlarken Kan ve onlara hizmet edenler hakkında dedikodu yapmayı başka herkes kadar severdi, ama sohbet Renna ve

Seta'ya döndüğünde asla fikrini açıklamıyordu. Ama onları sık sık düşünüyordu.

"Sen diğer yandan başla, Renna," diye emretti. "Ee? Yine tembellikten Essonde'ye raporlanmak mı istiyorsun?"

Falme'den önce, kısa boylu kadın kendine güvenle dolup taşardı, ama şimdi solgun yanağında bir kas seğirdi ve Bethamin'e hastalıklı, dalkavuk bir gülümseme bahşettikten sonra, dağıldığından korkarmış gibi uzun saçlarını sıvazlayarak yuvaların arasındaki dar koridora seğirtti. Renna'nın en yakın dostları dışındaki herkes ona biraz zorbalık yapıyor, kadının eski kibrinin intikamını alıyordu. Aksini yapmak göze çarpmak olurdu, dikkatle seçilmiş yollar dışında Bethamin'in dikkatle kaçındığı bir şey. Kendi sırları mümkün olduğunca derinlere gömülmüştü ve bildiğini kimsenin bilmediği sırlar hakkında sessizliğini koruyordu, ama Bethamin Zeami'nin mükemmel bir *sul'dam* timsali olduğunu herkesin aklına yazmaya çalışıyordu. Hem kendinde, hem de eğittiği *damane*'lerde mutlak mükemmelliğe ulaşmak için çabalıyordu.

Hızlı ve verimli bir şekilde denetime koyuldu. *Damane*'lerin kendilerini ve yuvalarını düzenli tutup tutmadıklarını kontrol etti, tutmamış olanları yazı tahtasının üstüne iğnelenmiş sayfaya düzgün el yazısı ile not etti ve eğitimde özellikle başarılı olmuş birkaç *damane*'ye sert şekerler vermek için durduğu zamanlar dışında oyalanmadı. Eşleştiği *damane*'lerin çoğu girişte, diz çöktükleri yerden gülümseyerek karşılıyorlardı onu. İmparatorluk'tan da gelseler okyanusun bu yanından da, sıkı ama adil olduğunu biliyorlardı. Diğerleri gülümsemiyordu. Çoğu Atha'an Miere olan *damane*'ler onu kendisinki kadar esmer yüzlerinde taş gibi ifadeler, sakladıklarını sandıkları donuk öfkeler ile karşılıyordu.

Bazılarını yapacağı gibi, cezalandırılmak üzere öfkelerini not etmedi. Hâlâ direndiklerini sanıyorlardı, ama cafcaflı takılarının iade edilmesi için bulundukları yakışıksız talepler geçmişte kalmıştı artık ve diz çöküyor, doğru düzgün konuşuyorlardı. En zor vakalarda, yeni bir isim vermek faydalı bir araç oluyor, olup bitmiş şeylerle aralarında bir mesafe yaratıyordu ve gönülsüzce de olsa, bu kadınlar yeni isimlerine yanıt veriyordu. Gönülsüzlük, kaş çatmalarla birlikte solacaktı ve sonunda eskiden başka isimleri olduğunu bile hatırlamayacaklardı. Aşina bir düzendi ve güneşin doğacağı kadar kesindi. Bazıları hemen kabulleniyordu, diğerleri ne olduklarını öğrendiklerinde şoka giriyorlardı. Her zaman, aylar içinde zorla, yavaş yavaş boyun eğenler olurdu. Başkaları bir gün korkunç

bir hata yapıldığını, sınavları geçememesinin imkânsız olduğunu haykırırken, ertesi gün sakinleşiyor, kabulleniyorlardı. Okyanusun bu yanında detaylar değişiyordu, ama burada da olsa İmparatorlukla da, sonuç her zaman aynı kalıyordu.

Damane’lerin ikisi hakkında, düzenlilikle ilgisi olmayan notlar aldı. Ondan bile uzun boylu bir Atha’an Miere olan Zushi’nin kesinlikle sopalanması gerekiyordu. Kadının elbisesi kırışıktı, saçları dağınıktı, yatağı yapılmamıştı. Ama yüzü ağlamaktan şişmişti ve diz çöker çökmez yeniden hıçkırıklara boğuldu, yanaklarında gözyaşları süzüldü. Üzerine oturacak şekilde dikkatle dikilmiş elbisesi şimdi üzerinden gevşekçe sarkıyordu, üstelik kadın baştan tombul değildi. Bethamin Zushi’nin ismini kendisi vermişti ve onunla özellikle ilgileniyordu. Çelik uçlu kalemi eline aldı, mürekkebe batırdı ve Zushi’nin Saray’dan alınıp İmparatorluk’tan gelmiş bir başka *damane* ile, tercihen yeni tasmalanmış bir *damane* ile yürek dostu olmakta deneyimli biri ile birlikte iki kişilik yuvaya kapatılmasını öneren bir not yazdı. Bu eninde sonunda gözyaşlarını kuruturdu.

Ama Suroth’un buna izin vereceğinden emin değildi. Suroth bu *damane*’lere İmparatoriçe adına el koymuştu elbette –bunların onda birine şahsen sahip olan birinin isyan planladığından şüphelenilir, hatta açık açık suçlanırdı– ama onlar kendi malıymış gibi davranıyordu. Suroth izin vermezse bir başka yol bulunurdu. Bethamin ümitsizlik yüzünden *damane* kaybetmeyi reddediyordu! Özel yorum gerektiren ikincisi Tessi idi ve bu konuda itiraz beklemiyordu.

Bethamin kapıyı açar açmaz Illianlı *damane* zarifçe diz çöktü ve ellerini bel hizasında kavuşturdu. Yatağı yapılmıştı, yedek gri elbiseleri düzgünce çengellerde asılıydı, fırçası ve tarağı lavabo sehpasının üzerinde güzelce yerleştirilmişti ve yer süpürülmüştü. Bethamin daha azını beklemiyordu zaten. Tessi baştan beri düzenliydi. Tabağını bitirmeyi öğrendiğinden beri güzelce kilo alıyordu. Ödül olarak verilen şekerler dışında, *damane*’lerin öğünleri titizlikle planlanırdı; sağlıksız bir *damane* israf demekti. Ama Tessi asla kurdelelerle süslenmeyecek, güzel *damane* yarışmalarına sokulmayacaktı. Yüzü sakinken bile daima öfkeli gibiydi. Ama bugün, Bethamin’in o girmeden önce de var olduğundan emin hissettiği hafif bir gülümseme vardı yüzünde. Tessi, henüz gülümseme beklemediği *damane*’lerdendi.

“Benim küçük Tessi’m bugün nasıl hissediyor?” diye sordu.

“Tessi çok iyi hissediyor,” diye yanıt verdi *damane* rahatça. Önceden, her seferinde doğru düzgün konuşmak için çabalaması gerekmişti ve bunu yapmayı açık açık reddettiği için daha dün dayak yemişti.

Bethamin düşünceli düşünceli çenesini elleyerek diz çökmüş *damane*’yi inceledi. Kendine Aes Sedai diyen bütün *damane*’lere kuşkuyla yaklaşıyordu. Tarih onu büyülüyordu, Birleşme’den önce var olmuş değişik dillerdeki tarihçelerin tercümelerini bile okumuştu. O eski hükümdarlar cani, kaprisli iktidarlarının keyfini çıkarmış, nasıl iktidara geldiklerini, komşu devletleri nasıl ezdiklerini, diğer hükümdarları nasıl alt ettiklerini yazmaktan zevk almışlardı. Çoğu suikast sonucu, genellikle kendi vârislerinin ya da takipçilerinin ellerinde can vermişti. Aes Sedailerin neye benzediğini Bethamin çok iyi biliyordu.

“Tessi iyi bir *damane,*” diye mırıldandı sıcak bir sesle, kemer kesesindeki kıvrılmış kâğıdın içinden sert bir şeker çıkararak. Tessi şekeri almak için öne eğildi, teşekkür olarak elini öptü, ama gülümsemesi biraz silindi, ama kırmızı şekeri ağzına attığında geri gelmişti. Demek öyle. *Sul’dam*’ı kandırmak için kabullenir gibi yapmak yeni değildi, ama Tessi’nin eskiden ne olduğu düşünülürse, büyük ihtimalle kaçmayı planlıyordu.

Dar koridora çıktığında Bethamin Tessi’nin eğitiminin ve cezalarının iki katına çıkarılmasını, gelişigüzel ödüllendirilmesini, böylece mükemmel davransa bile başının okşanacağından emin olamamasının sağlanmasını kuvvetle öneren bir not aldı. Haşin bir yöntemdi, normalde kaçındığı bir yöntem, ama bir sebepten en inatçı *marath’damane*’leri çok kısa zamanda esnek *damane*’lere dönüştüren bir yöntemdi. Aynı zamanda, en uysal *damane*’leri üretiyordu. Bethamin bir *damane*’nin iradesini kırmaktan hoşlanmıyordu, ama Tessi’nin geçmişini unutabilmesi için kırılması gerekiyordu. Sonunda, bu sayede daha mutlu olacaktı.

Renna’dan önce işini bitiren Bethamin, diğer *sul’dam* aşağı inene kadar merdivenin dibinde bekledi. Kadın son basamaktan inerken, “Kendininkini götürürken bunu da Essonde’ye götür,” diyerek, yazı tahtasını Renna’ya uzattı. Renna bu görevi, önceki emir kadar uysallıkla kabul etti ve o sayfalarda kendisi hakkında bir rapor olup olmadığını merak ediyormuş gibi, yazı tahtasında göz gezdirerek hızla uzaklaştı. Falme’den önceki Renna’dan çok farklıydı.

Bethamin pelerinini alıp, yatağını başka iki *sul’dam*’la paylaşmak zorunda kaldığı hana dönme niyetiyle Saray’dan ayrıldı, ama kilitli

kutusundan para alır almaz handan çıktı. Bugün denetimden başka görevi yoktu ve kalan saatler ona aitti. Bu sefer fazladan görev istemek yerine, zamanını andaç satın alarak geçirecekti. Belki yerli kadınların boyunlarına taktığı hançerlerden alırdı, buralıların tercih ettiğinin aksine, kabzası mücevher kakmalı olmayanlardan bulabilirse. Ve lake işleri, elbette; buradakiler İmparatorluk'ta bulunabilenler kadar iyiydi ve desenleri çok... yabancıydı. Alışveriş yapmak rahatlatıcı olacaktı. Bethamin'in rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Mol Hara meydanının döşeme taşları sabahki yağmurun ıslaklığı ile parlıyordu hâlâ ve havada hoş bir tuz kokusu vardı. Ona L'Heye Denizi kıyısındaki, doğduğu köyü hatırlatıyordu, ama buz gibi soğuğa karşı pelerinine sarınması gerekiyordu. Abunai'de hiç soğuk olmazdı ve ne kadar uzaklara yolculuk yapmış olursa olsun soğuğa hiç alışamamıştı. Ama evine dair düşünceler teselli vermiyordu. Kalabalık sokaklarda yürürken Renna ve Seta kafasını öyle meşgul ediyordu ki insanlara çarpıyordu ve şehirden çıkarken bir tüccar kervanının arabalarının önüne çıkıverdi. Araba sürücüsünün bağırışı ile kendine geldi ve tam zamanında geriye sıçradı. Araba, biraz önce durduğu yerden gürleyerek geçti ve kırbacı kullanan kadın ona bakmadı bile. Bu yabancılar bir *sul'dam*'a gösterilmesi gereken saygıdan habersizdi.

Renna ve Seta. Falme'de bulunan herkesin unutmak istediği anıları vardı, aşırı sarhoş oldukları zamanlar dışında anlatmadıkları anılar. Kendisinin de vardı, ama onunkiler efsanelerden çıkmış hayaletlerle savaşmanın şoku değildi, yenilginin dehşeti, gökyüzünde delice görüntüler de değildi. O gün üst kata çıkmamış olduğunu kaç kez dilemişti? Keşke Tuli'nin, metaller konusunda harika yetenekleri olan *damane*'nin ne durumda olduğunu merak etmeseydi. Ve Renna ile Seta'nın çılgına dönmüş bir halde, birbirlerinin boynundaki adam tasmaları çıkarmaya çalıştığını görmüştü. İkisi de acıyla haykırıyor, mide bulantısı ile ayakta sallanıyor, tasmalarla uğraşıyorlardı. Elbiselerinin önünde kusmuk lekeleri vardı. Çılgınlıkları içinde, Bethamin'in dehşet içinde gerilediğini görmemişlerdi.

İki *sul'dam*'ın *marath'damane* olduğunu görmenin dehşeti değildi yalnızca, kendi ani kişisel dehşetiydi. Sık sık *damane*'lerin örgülerini görebilecekmiş gibi hissetmişti ve *damane*'lerin varlığını her zaman hissediyor, ne kadar güçlü olduğunu anlıyordu. Pek çok *sul'dam* yapabiliyordu bunu; adam kullanma deneyimiyle edinilen bir beceri olduğunu herkes biliyordu. Ama o ikisinin çaresizliğini gördüğünde

istenmeyen düşünceler doğmuş, her zaman kabullendiği gerçeklere farklı ve korkutucu bir bakış açısı vermişti. Örgüleri *görecek gibi* mi oluyordu, yoksa görüyor muydu? Bazen yönlendirmeyi *hissettiğini* de düşünüyordu. *Sul'dam*'ların bile, yirmi beşinci isim günlerine dek her sene sınanması gerekiyordu ve Bethamin her seferinde başarısız olarak sınavdan geçmişti. Yalnız... Renna ve Seta keşfedildikten sonra yeni bir sınama olacaktı, bir şekilde ilkinden kaçınmış olan *marath'damane*'leri bulmak için yeni bir sınama. Böyle bir darbe ile İmparatorluk'un kendisi titreyebilirdi. Ve Renna ile Seta'nın imgesi beynine kazınmışken, o sınavlardan sonra Bethamin Zeami'nin artık saygın bir vatandaş olmayacağını kesin olarak biliyordu. Bunun yerine, Bethamin adlı bir *damane* İmparatorluk'a hizmet edecekti.

Utanç duygusu hâlâ içini yakıyordu. Kişisel korkularını İmparatorluk'un ihtiyaçlarının önüne koymuştu; doğru, haklı ve iyi olduğunu bildiği her şeyin önüne. Falme'ye savaş ve kâbus gelmişti, ama Bethamin bir *damane* ile eşleşip cepheye katılmak için koşmamıştı. Bunun yerine, kargaşadan faydalanarak bir at bulmuş, becerebildiğince hızla ve uzağa kaçmıştı.

Durduğunu fark etti. Bir terzi dükkânının vitrinine bakıyordu, ama görmüyordu aslında. Görmek istediğinden değil. Senelerdir şimşek desenli kırmızı panelleri olan mavi elbiseden başka şey giymek aklına gelmemişti. Ve onu böylesine edepsizce teşhir eden bir şey giymeyi hiç düşünmemişti. Eteklerini dalgalandırarak yürümeye devam etti, ama Renna ile Seta'yı, Suroth'u aklından çıkaramıyordu.

Anlaşıldığı kadarıyla Alwhin iki tasmalı *sul'dam*'ı bulmuş, Suroth'a raporlamıştı. Ve Suroth ne kadar tehlikeli bir seçim olursa olsun Renna ve Seta'yı koruyarak İmparatorluk'a siper olmuştu. Ya aniden yönlendirmeye başlarlarsa? Onların ölümlerini ayarlaması İmparatorluk için daha iyi olurdu belki, ama bir *sul'dam* öldürmek Yüksek Kan'dan biri için bile cinayetti. *Sul'dam*'lar arasında iki kuşkulu ölüm kesinlikle Arayıcıları getirirdi. Bu yüzden Renna ile Seta özgür bırakılmıştı. Eşleşmelerine asla izin verilmezken özgür oldukları söylenebilirse. Alwhin görevini yapmıştı ve Suroth'un Sesi olarak ödüllendirilmişti. Suroth, ne kadar tatsız olursa olsun, görevini iyi yapmıştı. Yeni sınama yoktu. Kendi kaçışı boşa gitmişti. Ve eğer kalsaydı kendini Tanchico'da bulmayacaktı. Tanchico, Falme'den de beter bir kâbus olmuştu.

Zırhları içinde muhteşem görünen bir Ölümnöbeti Askerleri birliği yürüyerek geçti ve Bethamin durup onların yürüyüşünü izledi. Kalabalık

içinde, yelken açmış büyük bir geminin bıraktığı gibi bir dümensuyu bırakıyorlardı. Tuon sonunda kendini gösterdiğinde şehirde ve ülkede sevinç olacaktı ve yeni gelmiş gibi kutlamalar yapılacaktı. Dokuz Ayın Kızı'nı bu şekilde düşündüğü için suçlu bir keyif hissetti. Küçükken yasak bir şey düşünürken de böyle hissederdi, ama elbette, Tuon peçesini kaldırana kadar yalnızca Yüksek Leydi Tuon'du, Suroth'un dengiydi. Ölümnöbeti Askerleri yürekleri ve ruhları ile İmparatoriçe'ye ve İmparatorluk'a adanmış bir şekilde yürüyüp gittiler ve Bethamin aksi yöne yöneldi. Son derece uygun bir seçimdi, çünkü o yüreği ve ruhuyla özgürlüğünü korumaya adamıştı kendini.

Gökyüzünün Altın Kuğuları, bir genel ahır ve bir lakeci dükkânı arasına sıkışmış minik bir han için fazla ihtişamlı bir isimdi. Lakeci dükkânı dükkândaki her şeyi satın alan askeri subaylarla doluydu. Ahır ise çekilişte satın alınmış ve henüz dağıtılmamış atlarla. Altın Kuğular *sul'dam*'larla doluydu. Aslında, en azından gece çöktüğünde, tıka basa dolu olacaktı. Yalnızca iki yatak arkadaşı olduğu için Bethamin şanslıydı. Mümkün olduğunca çok kişiyi barındırması emredilen hancı, sığacaklarını düşündüğü yerde bir yatağa dört beş kişi tıkıştırıyordu. Yine de yatak örtüleri temizdi ve yiyecekler tuhaf, ama oldukça iyiydi. Ve tek alternatifi samanlık olduğundan, Bethamin paylaşmaktan memnundu.

Bu saatte ortak salonun yuvarlak masaları boşlu. Burada yaşayan *sul'dam*'ların bazılarının görevleri vardı kuşkusuz ve kalanlar yalnızca hancıdan kaçınmak istiyordu. Darnella Shoran kollarını kavuşturmuş, kaşlarını çatmış, bir sürü hizmetkâr kadının çalışkan tavırlarla yeşil seramikli yerleri süpürmesini izliyordu. Gri saçlarını ensesinde topuz yapmış sıska bir kadındı, uzun çenesi kavgacı bir görünüş veriyordu ona. Taktığı, kabzası ucuz kırmızı ve beyaz mücevherlerle süslü o saçla hançer olmasa *der'sul'dam* sanılabilirdi. Sözde hizmetkâr kadınlar özgürdü, ama hancı konuştuğu zaman köle gibi sıçrıyorlardı.

Kadın hızla ona döndüğünde Bethamin de sıçradı. "Erkekler hakkındaki kurallarımı biliyor musun, Zeami Hanım?" diye sordu. Bunca zaman sonra bile, bu insanların ağır konuşma tarzı tuhaf geliyordu. "Sizin yabancı âdetlerinizi duydum ve böyle olmanız yalnızca sizi ilgilendirir, ama benim çatımın altında değil. Erkeklerle buluşmak istiyorsan, başka yerde yapacaksın!"

"Seni temin ederim, burada ya da başka herhangi bir yerde erkeklerle buluşmuyorum, Shoran Hanım."

Hancı kuşkuyla kaşlarını çattı ona. “Eh, adam seni isminle sordu. Şirin, sarı saçlı bir adam. Delikanlı değil, ama çok yaşlı da değil. Seninkilerden biri, peltek peltek konuşuyor, öyle ki dediğini zor anlıyorsun.”

Bethamin yatıştırıcı bir ses kullanmaya çalışarak kadını tarif ettiği kişiye benzeyen kimseyi tanımadığına, görevleri yüzünden erkeklere ayıracak zamanı olmadığına ikna etmeye çalıştı. Söyledikleri doğruydu, ama gerekse yalan söylerdi. Altın Kuğular’a el konmamıştı ve bir yatakta üç kişi yatmak samanlıkta yatmaktan *çok daha* iyiydi. Alışverişe çıkarken kadının küçük bir hediye isteyip istemediğini öğrenmeye çalıştı, ama daha renkli mücevherler kakılmış bir hançer önerdiğinde kadın alınmış göründü. Pahalı bir şey kastetmemişti, rüşvet olarak değil –gerçekten değil– ama Shoran Hanım öyle anlamış göründü, kızgınlıkla kabardı, kaşlarını çattı. Her durumda, kadının fikirlerini değiştirebildiğinden emin değildi. Bir sebepten, hancı hepsinin boş zamanlarını zinayla geçirdiğine inanır gibiydi. Bethamin, aklında alışverişten başka hiçbir şey yokmuş gibi yaparak ortak salonun kenarındaki korkuluksuz merdiveni tırmanmaya başladı.

Ama adamın kimliği onu endişelendirmişti. Bu tarifte birini kesinlikle tanımıyordu. Büyük olasılıkla sorduğu sorular için gelmişti, ama eğer durum buysa, adam onun izini buraya kadar sürmeyi başardıysa, o zaman yeterince gizli davranamamıştı. Belki tehlikeli ölçüde. Yine de, adamın geri döneceğini umuyordu. Bilmek zorundaydı. Zorunluydu!

Odasının kapısını açtı ve donakaldı. İmkânsız bir şekilde, demir kilitli kutusu yatağın üzerinde duruyordu ve kapağı açılmıştı. Çok iyi bir kilitti o ve anahtar kemer kesesinin dibindeydi. Hırsız hâlâ oradaydı ve tuhaf bir biçimde, günlüğünü karıştırıyordu. Işık aşkına, adam Shoran Hanım’ı nasıl aşmıştı?

Şaşkınlığından hemen sıyrıldı. Kemer bıçağını kınından çekerek, çığlık atmak için ağzını açtı.

Adamın yüzündeki ifade hiç değişmedi, kaçmaya ya da ona saldırmaya da kalkışmadı. Yalnızca kesesinden küçük bir şey çıkardı ve Bethamin’in görmesi için kaldırdı ve kadının nefesi gırtlağında kurşuna döndü. Uyuşuk uyuşuk hançerini kınına soktu ve silahsız olduğunu, bir silaha erişmeye çalışmadığını göstermek için ellerini kaldırdı. Adamın parmaklarının arasında, üzerine kuzgun ve kule kazınmış altın kenarlı fildişi bir plaka vardı. Aniden adamı gerçekten gördü; sarı saçlı ve orta yaşlarında. Belki Shoran Hanım’ın söylediği gibi yakışıklıydı, ama ancak deli bir kadın bir Gerçeğin Arayıcısı hakkında bu şekilde düşünürdü. Işık’a şükür, günlüğüne

tehlikeli bir şey kaydetmemişti. Ama adam biliyor olmalıydı. Onu ismiyle sormuştu. Ah, Işık, biliyor olmalıydı!

“Kapıyı kapat,” dedi adam sessizce, plakayı kesesine koyarak ve Bethamin itaat etti. Kaçmak istiyordu. Merhamet dilenmek istiyordu. Ama adam bir Arayıcı’ydı, bu yüzden titreyerek olduğu yerde kaldı. Şaşkınlık içinde, adamın günlüğü kilitli kutuya geri koyduğunu ve odadaki tek sandalyeye doğru işaret ettiğini gördü. “Otur. Rahatsız olmana gerek yok.”

Bethamin yavaşça pelerinini astı ve sandalyeye yerleşti; bu sefer tuhaf, parmaklıklı sırtın ne kadar rahatsız olduğuna aldırmadı. Ürperdiğini saklamaya çalışmadı. Kan’dan biri bile, Yüksek Kan’dan biri bile bir Arayıcı tarafından sorgulanırken titreyebilirdi. Küçük bir umudu vardı. Adam yanında gelmesini emretmemişti. Belki de bilmiyordu.

“Egeanin Sarna adlı bir gemi kaptanı hakkında sorular soruyorsun,” dedi adam. “Neden?”

Umut, göğsünde hissettiği bir gümleme ile yıkıldı. “Eski bir dostu arıyordum,” dedi titreyerek. En iyi yalanlar her zaman, içinde olabildiğince çok gerçek taşıyanlardı. “Falme’de birlikteydik. Hayatta kalmayı başarıp başarmadığını bilmiyorum.” Bir Arayıcı’ya yalan söylemek ihanetti, ama Falme’de savaştan kaçarak ilk ihanetini etmişti zaten.

“Yaşıyor,” dedi adam kısaca. Gözlerini ondan ayırmadan yatağın ucuna oturdu. Gözleri maviydi ve Bethamin’in pelerinini almayı istemesine sebep oluyorlardı. “O bir kahraman. Yeşil Kumandanı, artık Leydi Egeanin Tamarath. Ödülünü Yüksek Leydi Suroth’tan aldı. O da burada, Ebou Dar’da. Onunla dostluğunu yenileyeceksin. Ve kimlerle görüştüğünü, nerelere gittiğini, neler söylediğini bana raporlayacaksın. Her şeyi.”

Bethamin isterik kahkahalar atmamak için dişlerini sıktı. Adam onun değil Egeanin’in peşindeydi. Işık’a şükürler olsun! Sonsuz merhameti ile Işık’a şükürler olsun! Bethamin yalnızca önlem alması olasılığına karşılık kadının yaşayıp yaşamadığını öğrenmek istemişti. Egeanin onu bir kez kurtarmıştı, ama ondan önceki on senelik tanışıklıkları sırasında kadın bir görevbilirlik timsaliydi. Kendisi için bedeli ne olursa olsun o tek suçtan pişman olması mümkün gelmişti her zaman, ama şaşırtıcıdır, olmamıştı. Ve Arayıcı Egeanin’in peşindeydi, onun değil!.. Önünde olasılıklar yükseldi, aslında kesinlikler ve artık içinden gülmek gelmiyordu. Bunun yerine, dudaklarını yaladı.

“Nasıl?.. Nasıl dostluğumuzu yenileyebilirim?” Zaten hiçbir zaman dostluk olmamıştı, yalnızca tanışıklıktı, ama açıklamak için çok geçti artık.

“Kan’a terfi ettiğini söylüyorsun. İlk girişim ondan gelmeli.” Korku ona cesaret vermişti. Ve Falme’de olduğu gibi paniğe sürüklemişti. “Neden senin Dinleyicin olmamı istiyorsun? Ne zaman dilesen onu sorguya çekebilirsin.” Dilini durdurmak için yanağının iç tarafını ısırdı. Işık, adamın bunu yapmasından daha az istediği şey yoktu. Arayıcılar İmparatoriçe’nin, sonsuza dek yaşasın, gizli eliydi; İmparatoriçe adına Suroth’u, hatta Tuon’u bile sorguya çekebilirdi. Evet, hata yaptığı ortaya çıkarsa korkunç bir şekilde ölürdü, ama Egeanin karşısında risk küçüktü. O yalnızca düşük Kan’dandı. Egeanin’i sorguya çekerse...

Şok içinde, adamın yalnızca itaat etmesini söylemek yerine onu inceleyerek oturduğunu gördü. “Bazı şeyleri açıklayacağım,” dedi ve bu daha da büyük bir şoktu. Arayıcılar asla açıklamazdı, Bethamin öyle duymuştu. “Hayatta kalmazsan bana ya da İmparatoriçe’ye bir faydan dokunmaz ve neyle yüz yüze olduğunu anlamazsan hayatta kalamazsın. Sana söylediklerimi tek bir kişiye açıklarsan, kendini bulacağın yerde Kuzgunlar Kulesi güzel bir düş gibi gelir. Dinle ve öğren. Egeanin şehir elimize geçmeden önce Tanchico’ya gönderilmişti. Başka şeylere ek olarak Falme’de bırakılan *sul’dam*’ları bulmakla görevlendirilmişti. Tuhaf bir biçimde, o hiç bulamadı, ama senin geri dönmene yardım edenler gibi başkaları buldu. Egeanin bunun yerine, bulduğu *sul’dam*’ları öldürdü. Onu bizzat ben suçladım ve inkâr etmeye kalkışmadı. Hakaret görmüş gibi, hatta kızmış gibi bile görünmedi. Ve gizli gizli Aes Sedailerle arkadaşlık kurdu.” İsmi ifadesiz bir biçimde, insanların normalde gösterdiği tiksintiyle değil daha çok bir suçlama gibi söylemişti. “Tanchico’dan ayrılırken, Bayle Domon adlı bir adamın kumanda ettiği bir gemiyle yolculuk etti. Adam gemisine binilmesi ve el konulması konusunda biraz sorun çıkardı. Egeanin onu satın aldı ve hemen *so’jhin* yaptı, yani açık ki kadın için önem taşıyor. İlginç şekilde, aynı adamı Falme’de Yüksek Lord Turak’a götürdü. Domon Yüksek Lord’un öyle saygısını kazandı ki sık sık onunla sohbet etmek üzere davet edildi.” Yüzünü buruşturdu. “Şarabın var mı? Ya da brendi?”

Bethamin irkildi. “Sanırım Iona’da yerel brendiden bir matara var. Sert bir içki...”

Adam yine de bir kupa doldurmasını emretti ve Bethamin telaşla itaat etti. Kaçınılmaz olanı ertelemek için adamın konuşmaya devam etmesini istiyordu. Egeanin’in *sul’dam* öldürmediğini kesin olarak biliyordu, ama verebileceği kanıt onu Renna ile Seta’nın acı kaderine mahkûm ederdi. Şanslıysa. Bu Arayıcı İmparatorluk’a karşı görevini Suroth’un açısından

görüyorsa. Bethamin otururken adam kalay kupasının içine bakarak içindeki koyu renk elma brendisini döndürdü.

“Yüksek Lord Tutak büyük bir adamdı,” diye mırıldandı. “Belki İmparatorluk’un gördüğü en büyük adamlardan. *So’jhin*’inin ölümde de onu takip etmeye karar vermesi yazık oldu. Şerefli bir davranış, ama Yüksek Lord’u öldüren çeteye Domon’un da dahil olup olmadığını belirlemek imkânsız oldu.” Bethamin irkildi. Bazen Kan başka birinin ellerinde ölürdü, elbette, ama cinayetten hiç bahsedilmezdi. Arayıcı, içmeden kupasının içine bakarak sözlerine devam etti. “Yüksek Lord Suroth’u izlememi emretmişti bana. Kadının İmparatorluk’un kendisi için bir tehlike olduğundan kuşkulanıyordu. Bunlar kendi sözleri. Ve onun ölümünden sonra, kadın Öncellerin komutasını ele geçirmeyi başardı. Yüksek Lord’un ölümünü onun emrettiğine dair hiçbir kanıt yok elimde, ama bunu düşündürecek çok şey var. Suroth Falme’ye bir *damane* getirdi, eskiden Aes Sedai olan genç bir kadın.” Yine, ismi ifadesiz ve sert bir biçimde söylemişti. “Kadın bir şekilde Turak’ın öldüğü gün kaçtı. Suroth’un maiyetinde de eskiden Aes Sedai olan bir *damane* var. Kadın hiç tasmasız görülmedi, ama...” Bu önemsiz bir şeymiş gibi omuzlarını silkti. Bethamin’in gözleri yuvalarından uğradı. Kim bir *damane*’nin tasmasını çıkarırdı ki? İyi eğitilmiş bir *damane* insana mutluluk veren bir ödül sayılırdı, ama sarhoş bir *grolm*’un tasmasını çıkarmaktan farkı yoktu! “Mallarının arasında gizlenmiş bir *marath’damane* olması muhtemel görünüyor,” diye devam etti adam, ihanete varmasına ramak kalmış suçları saymıyormuş gibi. “Tanchico’ya ulaşmayı başaran *sul’dam*’ların öldürülmesi emrini Suroth’un verdiğine inanıyorum. Belki Egeanin’in Aes Sedailerle buluştuğunu saklamak için. Siz *sul’dam*’lar her zaman, bir *marath’damane*’yi ilk görüşte tanıyacağını söylersiniz, değil mi?”

Aniden başını kaldırıp baktı ve bir şekilde Bethamin o donuk bakışları bir gülümseme ile karşılamayı başardı. Adamın yüzü herhangi bir erkeğinkinden farksızdı, ama o gözler... Bethamin oturduğuna memnundu. Dizleri öyle titriyordu ki eteklerinin altından belli olmamasına şaşırıyordu. “Korkarım o kadar kolay değil.” Titrek olmayan bir sesle konuşmayı başaracaktı neredeyse. “Sen... Kuşkusuz Suroth’u Yüksek Lord Turak c-c-cinayeti ile suçlayacak kadar bilgi sahibisindir.” Adam Suroth’u yakalarsa, onu ya da Egeanin’i işe karıştırmanın gereği yoktu.

“Turak büyük bir adamdı, ama ben İmparatoriçe’ye, sonsuza dek yaşasın, karşı sorumluyum ve onun cisminde İmparatorluk’a karşı.”

Brendisini tek bir uzun yudumla içti ve yüzü de sesi kadar sertleşti. “Turak’ın ölümü İmparatorluk’un karşı karşıya kaldığı tehlike karşısında tozdan farksız. Bu topraklardaki Aes Sedailer İmparatorluk’ta güç elde etme peşinde. Hiç kimsenin sabah uyanıp uyanmayacağından emin olmadan gözlerini kapatamadığı o kaos ve cinayet günlerine geri dönmek istiyorlar. İçimizden kaynaklanan zehirli bir ihanet solucanı onlara yardım ediyor. Suroth o solucanın başı bile olmayabilir. İmparatorluk aşkına, solucanın tamamını öldürmeden onu yakalamaya cüret edemiyorum. Egeanin o solucana ulaşmak için takip edebileceğim bir ipucu ve sen de Egeanin’e giden ipucusun. Bu yüzden ne pahasına olursa olsun onunla dostluğunu yenileyeceksin. Beni anlıyor musun?”

“Anlıyorum ve itaat edeceğim.” Bethamin’in sesi titriyordu, ama başka ne diyebilirdi ki? Işık onu kurtarsın, ne diyebilirdi?

21
Bir Mülk Meselesi

Egeanin yatağına uzanmış, ellerini kaldırmış, avuçlarını tavana doğru açmış, parmaklarını germişti. Açık mavi eteği bacaklarının üzerinde yelpaze gibi yayılmıştı ve dar pilileri fazla kırıştırmamak için kıpırtısız yatmaya çalışıyordu. Elbiselerin insanın hareket etmesini nasıl engellediğine bakarak, Karanlık Efendinin icadı olmalıydılar diye düşündü. Orada yatarken, en az yarısını kırmadan eline halat alamayacağı kadar uzun tırnaklarını inceledi. Uzun senelerdir eline halat aldığından değil, ama her zaman gerektiğinde işe koyulabilecek durumda olmuştu.

"...sırf budalalık!" diye hırladı Bayle, tuğla şöminede yanan kütükleri ocak süngüsüyle dürtükleyerek. "Talih beni dürtüklesin, *Denizşahini* rüzgârlara inşa edilmiş bütün Seanchan gemilerinden daha fazla yaklaşabilirdi ve daha hızlı giderdi. İleride bora da vardı ve..." Egeanin ancak adamın oda hakkında homurdanmayı bırakıp eski konuya giriştiğini anlayacak kadar dinledi. Koyu renk panelli oda Gezgin Kadın'daki en iyi oda değildi, en iyi oda olmaya yaklaşmıyordu bile, ama manzara dışındaki tüm gereksinimlerini karşılıyordu. İki pencere ahır avlusuna bakıyordu. Yeşil Kumandanı bayrak generali ile aynı rütbedeydi, ama bu mekânda, ancak Her Daim Muzaffer Ordu'daki üst düzey subayların yardımcılarından ya da sekreterlerinden daha yüksekti. Denizde olduğu gibi orduda da, Yüksek Kan'dan olmadığınız sürece Kan'dan olmak pek az işe yarıyordu.

Serçe parmaklarındaki deniz yeşili tırnak boyası ışıldıyordu. Her zaman yükselmeyi ummuştu, belki annesi gibi, filoları yöneten Altın Kumandanlığına. Küçük bir kızken, tıpkı annesi gibi İmparatoriçe'nin Denizdeki Eli unvanını almayı, Kristal Taht'ın solunda durmayı, bizzat İmparatoriçe'nin, sonsuza dek yaşasın, *so'jhin*'i olmayı, onunla doğrudan

konuşabilmeyi hayal etmişti. Genç kadınlar aptalca hayaller kurardı. Ve itiraf etmek zorundaydı. Öncellere seçildikten sonra yeni bir isim edinme olasılığını düşünmüştü. Ummamıştı kesinlikle –bu haddini aşmak olurdu– ama çalınan toprakların geri alınmasının Kan'a yeni katılanlar anlamına geleceğini herkes biliyordu. Artık, umduğundan on sene önce, Yeşil Kumandanı olmuştu ve yüce zirvesinde İmparatoriçe'nin, sonsuza dek yaşasın, oturduğu bulutlarla çevrili sarp dağın yamaçlarında duruyordu.

Ama değil küçük bir filo, büyük gemilerden birinin kumandasının bile ona verileceğinden kuşkuluydu. Suroth hikâyesini kabul ettiğini söylemişti, ama o zaman neden hâlâ Cantorin'de kalıyordu? Sonunda emirler gelmişken, neden bir gemiye değil de buraya raporlamak zorundaydı? Elbette, bir Yeşil Kumandanı için bile ancak belli sayıda komuta görevi vardı. Sebep bu olabilirdi. Suroth'un yakınlarında bir pozisyon için seçilmiş olabilirdi, ama aldığı emirler ilk bulduğu taşıtla Ebou Dar'a gideceğini ve yeni talimatları bekleyeceğini bildirmişti. Belki. Yüksek Kan düşük olanla Ses araya girmeden konuşabilirdi, ama ona öyle geliyordu ki, ödülünü verip onu huzurundan kovaladıktan sonra Suroth onu unutuvermişti. Aynı zamanda Suroth'un kuşkulandığı anlamına geliyor olabilirdi. Savlar halkalar çiziyordu. Her durumda, o Arayıcı kuşkularından vazgeçmişse deniz suyu üzerinde yaşardı. Adamın elinde kuşkudan fazlası yoktu, yoksa Egeanin şimdi bir zindanda çığlıklar alıyor olurdu, ama aynı zamanda adam şehirdeydi, onu izliyor, yanlış adım atmasını bekliyordu. Şimdi tek damla kanını dökemezdi, ama Arayıcılar bu tür önemsiz sorunlarla uğraşmakla deneyimliydi. Ama izlemekle yetindiği sürece, gözleri büzülene kadar bakabilirdi. Artık Egeanin'in ayaklarının altında sağlam bir güverte vardı ve buradan sonra adımını nereye atacağına çok dikkat edecekti. Altın Kumandanlığı artık mümkün olmayabilirdi, ama Yeşil Kumandanı olarak emekli olmak da şerefli bir şeydi.

"Ee?" diye sordu Bayle. "Buna ne dersin?"

Geniş, sağlam ve güçlü bir adamdı, tam da Egeanin'in beğendiği gibi ve kaşlarını çatmış, yumruklarını kalçalarına dayamış, gömleği içinde yatağın yanında duruyordu. Bir *so'jhin*'in hanımı karşısında takınacağı bir poz değil. Egeanin içini çekerek ellerini karnına indirdi. Bayle bir *so'jhin*'in nasıl davranması gerekliğini bir türlü öğrenemiyordu. Hepsi bir şaka ya da oyunmuş gibi kabul ediyordu; hiçbiri gerçek değilmiş gibi. Egeanin kendisinin Yüksek Kan'dan olmadığını kaç kez açıklarsa açıklasın, bazen onun Sesi olmak istediğini söylüyordu. Bir kez dövdürmüşü onu ve daha

sonra özür dileyene kadar adam onunla aynı yatakta yatmayı reddetmişti. Özür dileyene kadar!

Telaşla adamın hırlamaları arasından yarı işittiği şeylerin üzerinden geçti. Evet; bunca zaman sonra, hâlâ aynı itirazlar. Yeni bir şey yok. Bacaklarını yatağın yanından sarkıtarak doğrulup oturdu ve parmaklarını tuta tuta saydı. Bunu o kadar sık yapmıştı ki artık ezbere tekrarlayabilirdi. "Kaçmaya kalkışsan, diğer gemideki *damane* direklerini dal gibi kırardı. Bu tesadüfi bir durdurma olayı değildi Bayle ve sen bunu biliyorsun; ilk soruları, senin *Denizşahini* olup olmadığındı. Seni rüzgâra salarak ve İmparatoriçe'ye, sonsuza dek yaşasın, bir armağanla Cantorin'e gitmekle olduğumuzu bildirmekle kuşkularını yatıştırdım. Başka herhangi bir şey –herhangi bir şeyi– yapmaya kalksak hepimiz ambara zincirlenirdik ve Cantorin'e varır varmaz satılırdık. Bunun yerine cellada gidecek kadar şanslı olacağımızı sanmıyorum." Başparmağını kaldırdı. "Ve son olarak, sana söylediğim gibi sakin kalsan, sen de bloka gitmezdin. Bana çok pahalıya mal oldun!" Görünüşe göre Cantorin'deki pek çok kadın kendisiyle aynı zevke sahipti. Açık artırmadaki fiyatı çok yükseltmişlerdi.

Adam inatçının tekiydi, kaşlarını çattı, kısa sakalını sinirle ovaladı. "Ben hâlâ kenardan aşağı atabilirdik, diyorum," diye mırıldandı. "O Arayıcı'nın onun gemide olduğuna dair hiçbir kanıtı yoktu elinde."

"Arayıcıların kanıtlara ihtiyacı yoktur," dedi Egeanin, adamın aksanını taklit ederek. "Arayıcılar kanıtı bulur ve bulma işi acı vericidir." Uzun zaman önce kendisinin bile kabullendiği konuyu açıyorsa, belki Egeanin sonunda bu işin sonunu görecekti. "Her durumda, Bayle, o tasma ve bilezikleri Suroth'un almasının hiçbir zararının olmadığını kendin kabul ettin. Birisi yeterince yaklaşmadığı sürece adama takamazlar ve bunu birinin yaptığını ya da yapacağını düşündüren hiçbir şey duymadım." Biri yapsa da fark etmeyeceğini eklemekten kaçındı. Bayle Dünya Denizi'nin bu yanındaki Kehanetleri bile bilmiyordu, ama hiçbirinin Yenidendoğan Ejder'in Kristal Taht'ın önünde diz çökeceğinden bahsetmediği konusunda ısrar ediyordu. Bu eril *a'dam*'ın takılması gerekli olabilirdi, ama Bayle bunu bir türlü anlayamıyordu. "Olan oldu, Bayle. Işık üzerimizde parlarsa, İmparatoriçe'nin hizmetinde uzun yaşayacağız. Şimdi, bu şehri bildiğini söylüyorsun. Görecek ya da yapacak ilginç ne var?"

"Her zaman çeşit çeşit festival olur," dedi adam yavaşça, istemeye istemeye. Boşuna olsa bile, savından vazgeçmeyi hiç sevmiyordu. "Bazılarını beğenebilirsin. Bazılarını sevmezsin, sanırım. Sen... seçicisin."

Bununla ne demek istiyordu? Adam aniden sırıttı. “Bir Bilge Kadın bulabiliriz. Burada evlilik yeminlerini onlar dinliyor.” Parmaklarını kafasının tıraşlanmış yerinden geçirerek, gözlerinin önüne getirmeye çalışıyormuş gibi bakışlarını kaldırdı. “Elbette, bana konumumla ilgili ‘haklarım ve ayrıcalıklarım’ hakkında verdiğin dersi düşünerek, ilk önce beni azat etmen gerekiyor. Talih beni dürtüklesin, daha vadedilen mülklerin bir adımını görmedin. Ben ticarete geri dönersem kısa zamanda sana mülk verebilirim.”

Egeanin’in ağzı açık kaldı. Bu eski bir konu değildi. Bu çok, çok yeniydi. Egeanin her zaman sakin kafalı olmakla övünmüştü. Yeteneği ve cüreti sayesinde komuta seviyelerine yükselmişti. Deniz savaşlarında, fırtınalarda, gemi kazalarında deneyim edinmişti. Ve o anda panik içinde, başı dönerek ana direkteki gözlem yuvasından bakan, ilk yolculuğuna çıkmış bir acemi gibi hissediyordu. Sanki koca dünya çevresinde fırıl fırıl dönüyordu ve gözlerini dolduran denize düşmesi kaçınılmazdı.

“O kadar basit değil,” dedi, ayağa fırlayarak. Bayle gerilemek zorunda kaldı. Işık’ın gerçeği, nefes nefese çıkan sesinden nefret ediyordu! “Seni azat ederken özgür bir adam olarak geçimini sağlayacak bir yol temin etmem gerekiyor.” Işık! Sözcüklerin ağzından çağlarcasına dökülmesi nefes nefese kalmaktan bile kötüydü. Kendini bir güvertede hayal etti. Bu biraz iyi geldi. “Senin durumunda, bu sana bir gemi satın almamı gerektiriyor, sanırım,” dedi, en azından kayıtsız konuşmayı başararak, “ve senin de bana hatırlattığın gibi, henüz mülk almadım. Dahası, senin kaçakçılık işine geri dönmene izin veremem ve sen bunu biliyorsun.” Bu kadarı basit gerçekti ve kalanlar da aslında yalan değildi. Denizde geçirdiği seneler kârlı olmuştu ve sahip olduğu altın miktarı Kan’dan birinin sahip olacağı yanında önemsiz kalsa da, büyük bir gemi olmasa bile bir gemi satın alabilirdi, ama gemi alabileceğini inkâr etmemişti.

Adam kollarını açtı, yapmaması gereken bir şey daha ve bir an sonra Egeanin yanağını onun geniş omzuna dayadı ve adamın onu sarmalamasına izin verdi. “Her şey yoluna girecek, sevgilim,” diye mırıldandı adam nazikçe. “Bir şekilde her şey yoluna girecek.”

“Bana ‘sevgilim’ dememelisin, Bayle,” diye payladı onu Egeanin, adamın omzunun üzerinden şömineye bakarak. Bir türlü bakışlarını odaklayamıyordu. Tanchico’dan ayrılmadan önce adamla evlenmeye karar vermişti, ona şöhret kazandıran o şimşek gibi kararlardan biri. Adam kaçakçı olabilirdi, ama Egeanin buna bir son verebilirdi ve adam azimli,

güçlü ve zekiydi; tam bir denizci. Egeanin için bu sonuncusu her zaman şart olmuştu. Yalnız, adamın geleneklerini bilmiyordu. İmparatorluk'un bazı yerlerinde evlenme teklifini erkekler yapardı ve bir kadın bunu ima bile etse alınırdı. Bir erkeği baştan çıkarmak konusunda da pek az şey biliyordu. Sahip olduğu birkaç sevgili rütbece ona denk erkekler olmuştu hep, açık açık yaklaşabileceği ve içlerinden biri bir başka gemiye tayin edildiği ya da terfi aldığı zaman veda edebileceği erkekler. Ve şimdi adam *so'jhin*'di. İnsanın kendi *so'jhin*'i ile yatmasında yanlış olan bir şey yoktu elbette, ama bu gerçeği insanların gözüne sokamazdınız. Adam her zamanki gibi yatağın ayakucuna bir şilte seriyordu, ama asla orada yatmıyordu. Ama bir *so'jhin*'i azat etmek, Bayle'in alay ettiği bütün haklarından ve ayrıcalıklarından mahrum bırakmak zalimliğin zirvesiydi. Hayır, yine asıl meseleden kaçınarak yalan söylüyordu; daha da kötüsü, kendi kendine yalan söylüyordu. Bayle Domon'la evlenmeyi bütün yüreğiyle istiyordu. Ama azat edilmiş bir malla evlenmek konusunda acı bir kararsızlığı vardı.

"Leydim nasıl emrederse öyle olacak," dedi Bayle, tasasız bir sahte resmiyetle.

Egeanin onu kaburgalarının altından yumrukladı. Sertçe değil. Yalnızca homurdanmasına yetecek kadar. Adam öğrenmek zorundaydı! Egeanin Ebou Dar manzaralarını daha fazla seyretmek istemiyordu. Yalnızca olduğu yerde, Bayle'in kollarında kalmak, karar vermek zorunda olmamak, oracıkta sonsuza dek durmak istiyordu.

Kapı sertçe çalındı ve Egeanin adamı ittirdi. En azından buna itiraz etmeyecek kadar bilgisi vardı. O ceketini çekiştirirken Egeanin elbisesindeki pilileri silkeledi ve yatakta uzanırken oluşmuş kırışıklıkları sıvazladı. Ne kadar kıpırtısız yatmış olursa olsun bir sürü kırışık oluşmuştu. Kapıyı çalan, Suroth'un çağrısını ileten biri de olabilirdi, herhangi bir şey ihtiyacı olup olmadığını sormak için gelmiş bir hizmetkâr da, ama gelen her kimse, güvertede yuvarlanmayı yeni bitirmiş gibi görünmesine izin vermeyecekti.

Faydasız çabasından vazgeçti ve Bayle'in düğmelerini ilikleyip bir *so'jhin* için uygun sandığı tavrı takınmasını bekledi *–Emirler haykırmaya hazırlanarak kıç güvertede duran bir kaptan gibi,* diye düşündü, kendi kendine içini çekerek– sonra, "Gel!" diye havladı. Kapıyı açan kadın, görmeyi beklediği son kişiydi.

Bethamin onu tereddütle süzdükten sonra içeri daldı ve kapıyı arkasından yavaşça kapattı. *Sul'dam* derin bir nefes aldı, sonra diz çökerek

sırtını dikleştirdi. Şimşek desenli kırmızı panelleri olan koyu mavi elbisesi yeni temizlenmiş ve ütülenmiş gibi görünüyordu. Egeanin'in dağınık, sinirli hali ile keskin bir zıtlık oluşturuyordu. "Leydim," diye başladı kararsızca, sonra yutkundu. "Leydim, sizinle görüşmeyi diliyorum." Bayle'e bakarak dudaklarını yaladı. "Sizi memnun edecekse yalnız olarak, Leydim?"

Egeanin bu kadını en son Tanchico'da bir bodrumda görmüştü. Bethamin'in boynundaki tasmayı çıkarmış, gitmesini söylemişti. Yüksek Kan'dan olsa, bu şantaj için yeterli olurdu! Kuşkusuz, bir *damane*'yi serbest bırakmak kadar ağır bir suçla itham edilirdi. İhanetle. Yalnız, Bethamin kendi sonunu hazırlamadan bunu açıklayamazdı.

"Söylemek istediğin her şeyi o da duyabilir, Bethamin," dedi Egeanin sakin sakin. Sığ sulardaydı ve sakin olunacak yer değildi. "Ne istiyorsun?"

Bethamin dizleri üzerinde kıpırdandı ve dudaklarını yalayarak biraz daha zaman israf etti. Sonra, aniden, sözcükler ağzından çağlarcasına döküldü. "Bir Arayıcı bana geldi ve bizim... tanışıklığımızı yenilememi, ona sizin hakkınızda rapor vermemi istedi." Gevelemekten kendini almak istermiş gibi alt dudağını ısırdı ve Egeanin'e baktı. Kara gözleri çaresizlik ve yakarı doluydu, tıpkı Tanchico'daki bodrumda olduğu gibi.

Egeanin kadının bakışlarını serinkanlılıkla karşıladı. Sığ sular ve beklenmedik bir bora. Ebou Dar'a gelmesini söyleyen tuhaf emir aniden açıklığa kavuşmuştu. Aynı adam olması gerektiğini bilmek için tarifini dinlemeye ihtiyacı yoktu. Bethamin'e, Arayıcı'yı ele vererek neden hainlik ettiğini sormasına da gerek yoktu. Adam kuşkularının onu sorguya çekmeye yetecek kadar güçlü olduğuna karar verirse, sonunda Egeanin ona bildiği her şeyi anlatırdı ve buna belli bir bodrum da dahildi ve Bethamin kısa sürede kendini bir kez daha *a'dam* takarken bulurdu. Kadının tek umudu, Egeanin'in Arayıcı'dan kaçınmasına yardım etmekti.

"Kalk," dedi. "Otur." Neyse ki iki sandalye vardı, ama ikisi de rahat görünmüyordu. "Bayle, sanırım çekmeceli dolabın üzerinde bir matara brendi var."

Bethamin öyle titriyordu ki Egeanin'in onun kalmasına ve sandalyeye gitmesine yardım etmesi gerekti. Bayle içine biraz brendi koyduğu işlemeli gümüş kadehleri getirdi ve eğilerek ilk önce Egeanin'e sunmayı hatırladı, ama sonra dolaba döndü ve Egeanin adamın kendisi için de bir kadeh doldurduğunu gördü. Orada, elinde kadehle durdu ve dünyadaki en doğal şeymiş gibi onları izlemeye başladı. Bethamin faltaşı gibi açılmış gözlerle baktı ona.

“Kazığa çakılmak üzereymiş gibi görünüyorsun,” dedi Egeanin ve *sul’dam* irkildi, korku dolu bakışlarını Egeanin’in yüzüne çevirdi. “Yanılıyorsun, Bethamin. İşlediğim tek gerçek suç seni serbest bırakmaktı.” Tam olarak doğru değildi, ama sonuçta, eril *a’dam*’ı Suroth’un ellerine o teslim etmişti. Ve Aes Sedailerle konuşmak suç değildi. Arayıcı kuşkulanıyor olabilirdi –Tanchico’da kapısını dinlemeye çalışmıştı– ama Egeanin *marath’damane* yakalamakla görevli bir *sul’dam* değildi. En kötü durumda azarlanırdı. “Bunu öğrenmediği sürece beni tutuklaması için sebep yok. Söylediklerimi ya da benimle ilgili başka bir şey bilmek istiyorsa, söyle ona. Yalnız, beni tutuklamaya karar verirse seni ele vereceğimi unutma.” Bethamin’in aniden güvenli bir çıkış yolu bulduğunu ve onu geride bırakabileceğini düşünmesine karşı bir hatırlatma koruyabilirdi onu ancak. “Bana bir kez bile çığlık attırması gerekmeyecek.”

Sul’dam isterik kahkahalar atmaya başlayarak onu şaşırttı. En azından Egeanin öne eğilip onu tokatlayana kadar.

Bethamin asık suratla yanağını ovalayarak, “O bodrum *hariç* hemen her şeyi biliyor, Leydim,” dedi. Ve Egeanin, Bayle, Suroth, hatta Tuon’u Aes Sedailerle, eskiden Aes Sedai olan *marath’damane* ve *damane*’lerle ilişkilendiren fantastik ihanet ağını tarif etmeye başladı.

Bir inanılmaz suçlamadan diğerine geçerken Bethamin’in sesi gittikçe daha panik dolu oldu ve fazla zaman geçmeden Egeanin brendisini yudumlamaya başladı. Küçük yudumlar alıyordu. Sakindi. Kendine hâkimdi. Ayrıca... Sığ suların ötesinde bir durumdu bu. Rüzgâraltı kıyısına yakın seyrediyordu ve Ruhköreden o fırtınaya binmiş, gözlerini çalmaya geliyordu. Bir süre dinledikten sonra Bayle’in kendi gözleri de irileştikçe irileşti, sonra ağzına kadar koyu renk, sert içkiyle dolu kadehi başına dikti. Egeanin onun şokunu görünce rahatladı ve rahatladığı için bir vicdan azabı sızısı hissetti. Onun bir katil olduğuna inanmayacaktı. Dahası, elleri oldukça becerikliydi, ama kılıç ustalığı yalnızca ortalamaydı; silahlı ya da çıplak ellerle, Yüksek Lord Turak sazan gibi bağırsaklarını dökerdi Bayle’in. Bunu düşünmek için tek bahanesi adamın Tanchico’da iki Aes Sedai ile birlikle bulunmasıydı. Bütün bunlar saçmalıktı. Öyle olmak zorundaydı! O iki Aes Sedai herhangi bir entrikanın parçası değillerdi, yalnızca tesadüfen karşılaşmışlardı. Işık’ın gerçeği, kız çocuklarından farksızdılar ve hemen hemen çocuk kadar masumdular, fırsat bulduklarında Arayıcı’nın gırtlağını kesmelerini önerdiğinde kabul edemeyecek kadar yumuşak yürekliydiler. Yazık. Eril *a’dam*’ı onlar *vermişti*. Belkemiğinden

aşağı bir buz parçası yürüdü. Arayıcı Aes Sedailerin söylediği şekilde *a'dam*'dan kurtulmayı düşündüğünü öğrenirse, herhangi biri öğrenirse, onu okyanusun dibine göndermiş gibi ihanetle suçlanırdı. *Hain değil misin?* diye sordu kendi kendine. Karanlık Varlık gözlerini çalmaya geliyordu.

Bethamin yanaklarından yaşlar akarak, kendi kendine sarılırmış gibi, kadehi göğsüne bastırdı. Titrememeye çalışıyorsa da, fena halde başarısızlığa uğruyordu. Titreyerek Egeanin'e ya da belki onun ötesinde bir şeye bakıyordu. Dehşet verici bir şeye. Ateş odayı yeterince ısıtmamıştı henüz, ama Bethamin'in yüzü boncuk boncuk terlemişti. "...ve Renna ile Seta'yı öğrenirse," diye geveledi, "kesin olarak anlar! Benim ve diğer *sul'dam*'ların peşine düşer! Onu durdurmak zorundasın! Beni ele geçirirse ismini veririm! Veririm!" Aniden titreyerek kadehi kafasına dikti, içindekileri boğazından aşağı boca etti, boğulur gibi oldu, öksürdü, sonra yine doldurması için Bayle'e uzattı. Adam yerinden kıpırdamadı. Mızrak yemiş gibi görünüyordu.

"Renna ve Seta kim?" diye sordu Egeanin. *Sul'dam* kadar korkmuştu, ama her zamanki gibi yüzü sertti. "Arayıcı onlar hakkında ne öğrenebilir?" Bethamin onunla göz göze gelmekten kaçınarak bakışlarını kaçırdı ve Egeanin aniden anladı. "Onlar da *sul'dam*, değil mii Bethamin? Ve tıpkı senin gibi tasmalandılar."

"Onlar Suroth'un hizmetinde," diye sızlandı kadın. "Ama asla eşleşmelerine izin verilmiyor. Suroth biliyor."

Egeanin bitkin bitkin gözlerini ovaladı. Belki de bir komplo vardı gerçekten. Ya da Suroth o ikiliyi İmparatorluk'u korumak için saklıyordu. İmparatorluk *sul'dam*'lara dayanıyordu; gücü onların üzerine inşa edilmişti. *Sul'dam*'ların yönlendirmeyi öğrenebilecek kadınlar olduğu haberi İmparatorluk'u en derinden sarsardı. Onu sarsmıştı kuşkusuz. Belki paramparça etmişti. Bethamin'i görevbilirliğinden salıvermemişti. Tanchico'da çok şey değişmişti. Artık yönlendirebilen kadınların tasmalanmayı hak ettiğine inanmıyordu. Suçlular hak ediyordu kesinlikle, belki Kristal Taht'a yemin etmeyi reddedenler de ve... Bilmiyordu. Eskiden hayatı kaya gibi sağlam değerlerden, asla sarsılmayan rehber yıldızlara benzeyen değerlerden oluşuyordu. Egeanin eski hayatını geri istiyordu. Birkaç kesin değer istiyordu.

"Düşündüm ki," diye başladı Bethamin. Dudaklarını yalamayı bırakmazsa dudak falan kalmayacaktı kadının yüzünde. "Leydim, eğer Arayıcı... bir kazaya kurban giderse... belki onun ölümüyle tehlike de

geçer.” Işık, kadın Kristal Taht’a karşı bir komplo düzenlendiğine *inanıyordu* ve kendi postunu kurtarmak için komployu halının altına süpürmeye razıydı!

Egeanin ayağa kalktı ve *sul’dam*’ın taklit etmekten başka seçeneği yoktu. “Üzerinde düşüneceğim, Bethamin. Her boş gününde beni görmeye geleceksin. Arayıcı bunu bekleyecek. Ben kararımı verene dek hiçbir şey yapmayacaksın. Beni anlıyor musun? Kendi görevlerin ve benim sana söylediklerim dışında hiçbir şey.” Bethamin anlamıştı. Tehlike ile bir başkasının uğraşması kadını o kadar rahatlatmıştı ki yine diz çöktü ve Egeanin’in elini öptü.

Egeanin kadını neredeyse sepetleyerek kapıyı kapattı, sonra kadehini şömineye fırlattı. Kadeh tuğlalara çarptı, sekti ve yerdeki küçük halının üzerinde yuvarlandı. Bir yanı içine çökmüştü. İlk komuta rütbesini kazandığı zaman babası vermişti o kadeh takımını ona. Bütün gücü tükenmiş gibiydi. Arayıcı ay ışığı huzmelerini ve tesadüfleri örmüş, ilmek yapıp boynuna geçirmişti. Bunun yerine mal ilan edilmezse. Bu olasılık karşısında ürperdi. Ne yaparsa yapsın, Arayıcı köşeye kıstırmıştı onu.

“Onu öldürebilirim.” Bayle, vücudunun geri kalanı gibi geniş olan ellerini gerdi. “Hatırladığım kadarıyla sıska bir adamdı. Herkesten itaat görmeye alışık biri. Birinin boynunu kırmasını beklemiyor olacak.”

“Onu asla bulamazsın ki öldüresin, Bayle. Kadınla asla aynı yerde iki kez buluşmayacak ve kadını gece gündüz izlesen bile, Arayıcı pekâlâ kılık değiştirebilir. Kadının konuştuğu her erkeği öldüremezsin.”

Sırtını dikleştirerek yazı masasının üzerinde durduğu masaya gitti ve kapağı açtı. O ilk komuta rütbesinde, bu dalga oymaları ile süslü, cam mürekkep şişesi gümüşten bir yuvaya oturtulmuş, gümüş kum şişeli yazı masasını annesi armağan etmişti. Düzgünce yığılmış ince kâğıt yapraklar yeni armasını taşıyordu; bir kılıç ve halat dolanmış çapa. “Azat belgeni yazacağım,” dedi, gümüş kalemi mürekkebe batırarak, “ve sana buradan gitmene yetecek kadar para vereceğim.” Kalem sayfa üzerinde kaydı. Her zaman güzel bir el yazısı olmuştu. Seyir defteri kayıtlarının okunaklı olması gerekirdi. “Korkarım bir gemi satın almana yetmez, ama yeterli olmak zorunda. Yelken açan ilk gemi ile gideceksin. Başının geri kalanını da tıraşlarsan sorun yaşamazsın. Kel adamların peruk takmadığını görmek hâlâ şaşırtıyor beni, ama madem kimse...” Bayle kâğıdı kalemin altından çekince nefesini tuttu.

“Beni özgür bırakırsan artık bana emir veremezsin,” dedi adam. “Dahası, beni serbest bırakırken kendi başıma geçinebileceğimden emin olmalısın.” Sayfayı ateşe attı ve tamamı kararana, kıvrılana kadar izledi. “Bir gemi alacağını söyledin ve sözünü tutmanı bekliyorum.”

“Beni iyi dinle,” dedi Egeanin, en iyi kıç güvertesi sesiyle, ama adamı hiç etkilemedi. O lanet elbise yüzünden olmalıydı.

“Bir mürettebata ihtiyacın var,” dedi adam, onu dinlemeden, “ve ben burada bile sana mürettebat bulabilirim.”

“Mürettebatın bana ne faydası var? Gemim yok ki. Olsa bile, Arayıcı’nın bulamayacağı nereye gidebilirdim?”

Bayle, bu hiç önemli değilmiş gibi omuzlarını silkti. “İlk önce mürettebat. Mutfaktaki o delikanlıyı tanıdım. Dizlerine bir kız oturtmuş olanı. Yüzünü buruşturmayı bırak. Biraz öpüşmekte hiçbir zarar yok.”

Egeanin adama haddini bildirmeye hazırlanarak sırtını dikleştirdi. Kaş çatıyordu bir kere, yüzünü buruşturmuyordu; o ikili herkesin önünde hayvanlar gibi elleşiyorlardı ve Bayle onun malıydı! Onunla bu şekilde konuşamazdı!

“Delikanlının adı Mat Cauthon,” diye devam etti Bayle, Egeanin ağzını açarken. “Giysilerine bakılırsa, epey basamak atlamış. Onu ilk gördüğümde çiftçi ceketi içinde, Trollocların bile korktuğu bir yerde Trolloclardan kaçıyordu. Son gördüğümde Beyazköprü kasabasının yarısı yanıyordu ve bir Myrddraal onu ve arkadaşlarını öldürmeye çalışıyordu. Kendim görmedim, ama aksine inanmam. Bana göre Trolloclar ve Myrddraaller karşısında hayatta kalabilen biri işimize yarar. Özellikle de şimdi.”

“Bir gün,” diye hırladı Egeanin, “devamlı anlatıp durduğun bu Trollocları ve Myrddraalleri kendi gözlerimle görmem gerekecek.” O yaratıklar adamın anlattığının yarısı kadar bile korkunç olamazlardı.

Bayle sırıtarak başını iki yana salladı. Egeanin’in bu sözde Gölgedölleri hakkında ne düşündüğünü biliyordu. “Üstelik genç Cauthon Efendi’nin gemimde arkadaşları vardı. Böyle bir durumda işe yarayacak iyi adamlar. Birini tanıyorsun. Thom Merrilin.”

Egeanin nefesini tuttu. Merrilin akıllı bir yaşlı adamdı. Tehlikeli bir yaşlı adam. Ve Bayle ile tanıştığında o iki Aes Sedai ile birlikteydi. “Bayle, bir komplo var mı? Söyle bana. Lütfen?” Kimse mallara lütfen demezdi, *so’jhin*’lere bile. En azından çok istedikleri bir şey olmadığı sürece.

Bayle yine başını iki yana salladı, elini taş şömine rafına dayadı ve alevlere bakarak kaşlarını çatlı. “Balıklar nasıl yüzerse Aes Sedailer de o

şekilde entrika çevirir. Suroth ile birlikte komplo kuruyor olabilirler, ama asıl soru şu: Suroth onlarla birlikte komplo kurabilir mi? Onun *damane*'lere nasıl baktığını gördüm. Pireli, bulaşıcı hastalık taşıyan sokak köpeklerine bakar gibiydi. Bırak komplo kurmayı, bir Aes Sedai'yle konuşur mu?" Başını kaldırdı; gözleri açık ve berraktı, hiçbir şey saklamıyordu. "Bunu dürüstçe söylüyorum. Ninemin mezarı üzerine yemin ederim, benim entrikadan falan haberim yok. Ama on tanesini biliyor olsam bile, ne pahasına olursa olsun, yine de o Arayıcı'nın seni ya da başka birini incitmesine izin vermezdim." Tam da sadık bir *so'jhin*'in söyleyeceği türden bir şeydi. Eh, Egeanin'in duyduğu hiçbir *so'jhin* bu kadar açıksözlü davranmazdı, ama duygular aynıydı yine de. Yalnız, adamın bunu kastetmediğini, asla kastedemeyeceğini biliyordu.

"Teşekkür ederim, Bayle." Titremeyen bir ses komuta seviyesinde biri için şarttı, ama Egeanin sesi şimdi titremediği için kendisiyle gurur duyuyordu. "Bulabiliyorsan, bu Cauthon Efendi'yi ve Thom Merrilin'i bul. Belki bir şeyler yapılabilir."

Adam çıkmadan önce eğilmedi, ama Egeanin onu paylamayı düşünmedi bile. O da Arayıcı'nın onu ele geçirmemesi konusunda kararlıydı. Onu durdurmak için ne gerekirse yapacaktı. Bu, Bethamin'i serbest bırakmadan önce vardığı bir karardı. Eğilmiş kupayı ağzına kadar brendi ile doldurdu. Düşünemez hale gelene kadar içmeyi düşünüyordu, ama bunun yerine koyu renk sıvıya dokunmadan bakarak oturdu. Her ne gerekirse. Işık, Bethamin'den farksızdı! Ama bunu bilmek hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Her ne gerekirse.

22
Hiç Yoktan Beliren

Amhara Pazarı, Far Madding'de yabancıların ticaret yapmalarına izin verilen üç pazardan biriydi, ama ismine rağmen dev meydan hiç pazara benzemiyordu; ne pazar tezgâhları vardı, ne de sergilenen mallar. Her büyük şehirde görülebilecek, seyrek ama hareketli bir kalabalığın içinden birkaç atlı, parlak üniformalar giymiş adamlar tarafından taşınan birkaç kapalı tahtırevan ve zaman zaman da perdeleri kapatılmış arabalar geçiyordu. Çoğu kişi, şehri çevreleyen sabah rüzgârlarına karşı pelerinlerine sıkı sıkı sarınmışlardı ve telaşla ilerlemelerine sebep olan şey acil işlerden çok soğuktu. Meydanın çevresinde, şehrin diğer iki Yabancılar Pazarı'nda olduğu gibi, bankacıların yüksek, taş evleri yabancı tüccarların kaldığı arduvaz çatılı taştan hanlar, mallarının depolandığı penceresiz tıknaz taş depolar ve taş duvarlı araba avluları ile omuz omuza duruyordu. Far Madding taş duvarlar ve arduvaz çatılardan oluşan bir şehirdi. Senenin bu zamanında, hanların en iyi durumda dörtte biri doluydu, depolar ve araba avluları daha da boştu. Ama bahar geldiğinde, ticaret canlandığında tüccarlar bulabildikleri her boşluk için şimdikinin üç katı ücret ödeyeceklerdi.

Meydanın ortasındaki yuvarlak, mermer kaidenin üzerinde Savion Amhara'nın heykeli yükseliyordu. Kürk astarlı cüppesinin mermerden sureti içinde, boynuna makamının mermerden zinciri asılmış, iki boy yüksekliğinde, gururlu bir heykeldi. Birinci Konsey Üyesi olan kadının mücevherli mermer tacı altındaki mermer yüzü sertti ve mermer bir kılıcın kabzasını sağ eliyle sıkı sıkı kavramıştı. Kılıcın ucunu terlikli ayaklarının arasına dayamıştı. Sol elini ise uyarırcasına, altı yüz metre uzaktaki Tear Kapısı'na uzatmıştı. Far Madding Tearlı, Illianlı ve Caemlynli tüccarlar

sayesinde geçiniyordu, ama Yüksek Konsey her zaman yabancılara ve onların yoz, yabancı âdetlerine karşı ihtiyatlı olmuştu. Heykelin altında duran çelik miğferli, üst üste binen kare metal plakalar dikilmiş deri bir ceket giymiş, sol omzuna Altın El işlenmiş bir Sokak Bekçisi uzun bir sopa kullanarak kara kanatlı gri güvercinleri korkutuyordu. Savion Amhara, Far Madding tarihindeki en çok saygı duyulan üç kadından biriydi, ama gölün kıyılarından içerilerde o kadınların hiçbiri bilinmezdi. Dünyadaki tüm tarihçelerde Far Maddingli iki adamın adı geçerdi, ama doğduklarında biri Aren Mador, diğeri Fel Moreina diye adlandırılmıştı. Far Madding Raolin Karanlıkbelası ve Yurian Taşyay'ı unutmak için elinden geleni yapıyordu. Rand'ın Far Madding'de olmasının asıl sebebi o iki adamdı.

O geçerken Amhara'da birkaç kişi ondan yana baktı, ama kimse dikkat etmedi. Mavi gözleri ve omuzlarına gelen saçları uzaklardan geldiğini açıkça ifade ediyordu. Burada, erkekler saçlarını bazen bellerine dek uzatıyorlar, enselerinde bağlıyorlar ya da kıskaçla tutturuyorlardı. Ama Rand'ın sade, kahverengi yünlüleri sıradandı, ortalama bir tüccarın giyeceğinden farklı değildi ve göl rüzgârlarına rağmen pelerinsiz dolaşan tek kişi o değildi. Diğerlerinin çoğu çatal sakallı Kandorlular, örgülerine çan bağlamış Arafelliler ya da şahin gagalı Saldaealılardı; Sınırboyları ile karşılaştırıldığında bu havayı ılık bulan erkek ve kadınlardı ve Rand'da, Sınırboylu olmadığını söyleyen hiçbir şey yoktu. Kendi adına, o yalnızca soğuğun ona dokunmasına izin vermiyor, vızıldayan bir sineği görmezden geldiği gibi görmezden geliyordu onu. Eline eyleme geçme fırsatı geçerse pelerin engel olabilirdi.

Bu sefer boyu dikkat çekmiyordu. Far Madding'de bir sürü çok uzun boylu adam vardı ve birkaçı yerliydi. Manel Rochaid Rand'dan ancak bir el kısaydı. Rand adamın epey arkasından izliyor, insanların ve tahtırevanların aralarına girmesine, hatta bazen avını saklamasına izin veriyordu. Saçlarını Nynaeve'in verdiği bitkilerle siyaha boyadıktan sonra, arkasına dönüp baksa bile kaçak Asha'man'ın onu tanıyacağından kuşkuluydu. Kendi adına, Rochaid'i gözden kaybedeceğinden korkmuyordu. Yerli erkeklerin çoğu, göğsü ve omuzları parlak ipliklerle işlenmiş, belki daha zenginler için mücevherli bir saç kıskacı eklenmiş sönük renklere bürünmüşlerdi. Dışarlıklı tüccarlar aşın zengin görünmemek için ciddi, yapmacıksız giysiler giymişlerdi ve sürücüleri ile korumaları kaba yünlülere bürünmüşlerdi. Rochaid'in parlak kırmızı ipek ceketi göze çarpıyordu. Adam bir elini kılıcının kabzasına hafifçe dayamış, kürk astarlı pelerini

rüzgârla dalgalanarak, bir kral gibi yürüyordu meydanda. Rochaid tam bir aptaldı. O çırpınan pelerin ve kılıç dikkat çekiyordu. Mumlanmış, kıvrılmış bıyıkları, normal bir insan gibi titremekte olması gereken bir Murandyli olduğunu ilan ediyordu ve o kılıç... Saf bir kaz kafalı aptal.

Buraya geldiğine göre asıl aptal olan sensin, dedi Lews Therin çılgınca, nefes nefese, kafasının içinde. *Delilik! Delilik! Buradan gitmemiz gerek! Gitmek zorundayız!*

Rand sesi duyamadan gelerek ellerine sıkı sıkı oturan eldivenlerini düzeltti ve istikrarlı adımlarla Rochaid'i izledi. Meydandaki Şehir Bekçileri'nin bazıları adamı izliyordu. Yabancılar taşkın ve sorun çıkaran kişiler olarak görülürdü ve Murandyliler alıngan olmakla ünlüydüler. Kılıç taşıyan bir yabancı her zaman Bekçilerin dikkatini çekerdi. Rand kendi kılıcını handa, Min'in yanında bıraktığına memnun oldu. Min'in kafasının içindeki varlığı Elayne, Aviendha ya da Alanna'nınkinden daha güçlüydü. Diğerlerinin belli belirsiz farkındaydı. Min kafasının içinde canlı gibiydi.

Rochaid Amhara meydanından çıkar, şehrin derinliklerine yönelirken çatılardan güvercin sürüleri havalandı, ama normalde yaptıkları gibi kusursuzca gökyüzüne yükselmek yerine çarpıştılar, bazıları taklalar atarak yere düştü. İnsanlar güvercinlere bakakaldı, biraz önce dikkatle Rochaid'i izlemekte olan Şehir Bekçileri de vardı aralarında. Adam arkasına bakmadı, ama görse de fark etmezdi. *Ta'veren* etkilerini görmeden de, Rand'ın şehirde olduğunu biliyordu, yoksa burada olmazdı.

Rochaid'in peşinden Coşku Caddesi'ne girerken –aslında düzenli aralıklarla dizilmiş yapraksız, gri kabuklu ağaçların ayırdığı iki düz, geniş yoldan oluşuyordu– Rand gülümsedi. Rochaid ve arkadaşları muhtemelen kendilerini çok akıllı sanıyorlardı. Belki de Tear Taşı'ndaki Maredo Ovaları'nın kuzeyini gösteren haritanın rafına baş aşağı yerleştirildiğini görmüşlerdi ya da Chachin'deki Aesdaishar Sarayı'nın kütüphanesindeki, güney şehirleri hakkındaki kitabın yanlış rafa konduğunu ya da Rand'ın bıraktığı diğer ipuçlarını fark etmişlerdi. Telaş içindeki bir adam küçük hatalar yapabilirdi, ama o ipuçlarının herhangi iki üç tanesi bir araya geldiğinde Far Madding'e işaret ediyordu. Rochaid ve diğerleri bunu çabuk görmüşlerdi, beklediğinden daha çabuk ya da bunu onlara gösteren birinden yardım almışlardı. Her durumda, fark etmezdi.

Murandylinin neden diğerlerinden önce geldiğini bilmiyordu, ama Torval, Dashiva, Gedwyn ve Kisman'ın Cairhien'de beceremedikleri işi bitirmek için geleceklerini biliyordu. Terkedilmişlerden birinin peşinden

buraya gelecek kadar aptal olmaması yazıktı. Diğerlerini yollamakla yetineceklerdi. Yapabilirse, diğerleri gelmeden Rochaid'i öldürmek istiyordu. Burada, tarafsız sahada bile, olasılıkları kendi lehine düzeltmesi en iyisi olacaktı. Rochaid iki gündür Far Madding'deydi; açık açık uzun boylu, kızıl saçlı bir adam hakkında sorular soruyor, hayatta hiçbir tasası yokmuş gibi kasıla kasıla dolaşıyordu. Adam tariflerine biraz uyan bir sürü adam görmüştü, ama hâlâ av değil avcı olduğunu sanıyordu.

Bizi buraya ölmemiz için getirdin! diye inledi Lews Therin. *Burada olmak ölüm kadar kötü!*

Rand huzursuzca omuzlarını silkti. Bu sonuncusu hakkında sesle aynı fikirdeydi. Gitmek Lews Therin kadar memnun edecekti onu. Ama bazen tek seçim kötü ile daha kötü arasında oluyordu. Rochaid ilerideydi, neredeyse ulaşabileceği bir yerde. Şu anda önemli olan tek şey buydu.

Coşku Caddesi boyunca uzanan gri taş dükkânlar ve hanlar Ambara Meydanı'ndan uzaklaştıkça değiştiler. Gümüşçülerin yerini bıçakçılar, onların yerini kuyumcular aldı. Erkek ve kadın terzileri yünlüler yerine işlemeli ipekler ve brokarlar sergilemeye başladılar. Şimdi döşeme taşlarının üzerinden gürleyerek geçen arabaların lake kapılarında armaları, aynı renk ve büyüklükte dört ya da altı atı vardı ve binicilerin atları birinci sınıf Tear atları ya da aynı ölçüde iyi atlardı. Koşturan adamların taşıdığı tahtırevanlar yayalar kadar sıklaştı. Ve yayalar arasında, göğüslerinde ve omuzlarında bol işleme bulunan ceketler ve elbiseler giymiş dükkân sahipleri, sandalye taşıyıcılar kadar parlak üniformalar giymiş insanların yanında azınlıkta kaldı. Genellikle erkeklerin saç kıskaçları renkli camlarla ya da bazen inciler ya da daha zengin mücevherlerle süslü oluyordu, ama karısı mücevher satın alabilecek durumda olan pek az erkek yürüyordu. Yalnızca soğuk rüzgâr aynıydı. Bu, bir de üçlü gruplar halinde devriye gezen, sorun çıkması olasılığına karşı ihtiyatla çevreyi süzen Sokak Bekçileri. Yabancılar Pazarı'ndaki kadar çok değildiler, ama ne zaman bir devriye gözden kaybolsa bir diğeri beliriyordu ve ne zaman bir geçitten daha geniş bir sokak Coşku Caddesi ile kesişse, köşe başında taştan bir gözlem kaidesi üzerinde bir gözetçi ve gözetçinin sorun görmesi olasılığına karşı kaidenin dibinde iki nöbetçi bekliyor oluyordu. Far Madding'de huzur titizlikle korunuyordu.

Rand caddede yürümeye devam eden Rochaid'e bakarak kaşlarını çattı. Adanın ortasındaki Konsey Meydanı'na gidiyor olabilir miydi? Orada Konsey Salonu, Far Madding'in Maredo'nun başkenti olduğu, beş yüz sene

öncesinden kalma anıtlar ve şehrin en zengin kadınlarının sayımevlerinden başka bir şey yoktu. Far Madding'de zengin bir adam, karısı ona cömert bir harçlık veren bir adamdı ya da geçinmesine yetecek kadar para miras almış bir dul. Belki de Rochaid Karanlıkdostları ile buluşacaktı. Ama öyleyse, adam neden beklemişti?

Aniden bir baş dönmesine yakalandı, bir anlığına görüş alanını bulanık bir yüz doldurdu ve Rand yanından geçen birine çarptı. Rand'dan daha uzun boylu, parlak yeşil üniforma giymiş sarı saçlı adam taşıdığı sepeti kaldırdı ve Rand'ı nazikçe savuşturdu. Adamın güneşten kararmış yüzünün yan tarafında uzun, büzülmüş bir yara izi uzanıyordu. Adam başını eğerek bir özür mırıldandı ve hızla yoluna devam etti.

Rand doğrulurken alçak sesle küfretti.

Onları çoktan yok ettin, diye fısıldadı Lews Therin kafasının içinde. *Şimdi yok edecek bir başkası var ve artık zamanı gelmişti. Son gelmeden biz üçümüz kaç kişiyi öldüreceğiz, merak ediyorum.*

Kes sesini! diye düşündü Rand öfkeyle, ama bet sesle gülen horgörülü bir ses yanıt verdi ona. Onu altüst eden bir Aiel'le karşılaşmak değildi. Far Madding'e geldiğinden beri çok Aiel görmüştü. Bir sebepten, tarihleri hakkındaki gerçeği öğrendikten sonra kaçan yüzlerce Aiel kendilerini burada bulmuşlardı. Yaprağın Yolu'nu takip etmeye çalışıyorlardı, ama yaşam boyu *gai'shain* olmaları dışında ne gerektirdiği hakkında en ufak fikirleri yoktu. Rand'ı endişelendiren baş dönmesi ya da başı döndüğünde yarı gördüğü yüzün kime ait olduğu bile değildi. İleride, altı gri atın çektiği bir araba tahtırevanları ve hızla yürüyen üniformalı insanları yara yara geçiyordu. Dükkânlara girip çıkan erkekler ve kadınlar vardı, ama kırmızı bir ceket yoktu. Sinirle eldivenli yumruğunu avucuna vurdu.

Körlemesine ilerlemek ahmakçaydı. Adama toslayabilir ya da en azından görülebilirdi. Şimdiye dek Rochaid Rand'ın onun şehirde olduğunu bilmediğini sanıyordu, boşa harcanmayacak kadar önemli bir avantaj. Rand Rochaid'in nerede kaldığını biliyordu: yabancı erkeklere hizmet veren bir handa kalıyordu. Yarın hanın dışında oyalanır, bir başka fırsat beklerdi. Diğerleri gece gelebilirdi de. Herhangi iki Asha'man'ı, belki beşini birden öldürebileceğini düşünüyordu, ama sessizce yapılamazdı. Beş kişiyle karşı karşıyayken yaralanabilirdi ve en iyi durumda kılıcını bırakmak zorunda kalırdı ama bunu yapmak istemiyordu. Kılıç Aviendha'nın armağanıydı. En kötü ihtimalle...

Gözüne, ileride bir köşe başında kaybolan kürk astarlı bir pelerinin uçuşması ilişti ve o tarafa koştu. Orada nöbet bekleyen Bekçiler sırtlarını dikleştirdiler. Tepedeki adam kemerindeki çıngırağı çıkardı. Dipte bekleyenlerden biri uzun sopasını tarttı, diğeri çatallı sırığını kaidenin basamaklarına yasladığı yerden kaldırdı. Sırığın çatallı ucu bir kolu, bacağı ya da boynu tutup bırakmayacak şekilde yapılmıştı. Sırığın kendisi, kılıç ya da balta darbelerine karşı demirle sarılmıştı. Sert bakışlarla, dikkatle izliyorlardı onu.

Rand onlara başını salladı ve gülümsedi, sonra gizli gizli yan sokağa bakarak oradaki kalabalığı taradı. Kaçan bir hırsız gibi değil, yalnızca birine yetişmeye çalışan biri gibi. Sopa kemer halkasına geri döndü, çatallı sırık basamaklara yaslandı. Rand nöbetçilere bir daha bakmadı. İleride, giyen kişi bir başka sokağa dönerken pelerini ve belki kırmızı bir ceket gördü.

Rand elini birini selamlayacakmış gibi kaldırarak adamın peşinden koştu, insanların ve sokak satıcılarının arabalarının çevresinden dolandı. Tepsilerinde dikiş iğneleri, toplu iğneler ya da taraklar sergileyen sokak satıcıları bağırıp çağırarak dikkat çekmeye çalışıyorlardı. Burada pek az insan işlemeli giysiler giyiyordu. Saçlar sade bile olsa, kıskaçla değil basit iplerle bağlanmıştı. Bu sokaklar sıkışık ve çarpıktı; kasap, mumcu ve berber dükkânlarının, tenekecilerin, çömlekçilerin ve fıçıcıların üzerinde üç dört kat yükselen ucuz hanlar ve dar, taştan apartmanlardan oluşan gelişigüzel bir labirent. Arabalar bu sokaklara sığmazdı ve tahtırevanlar, biniciler de yoktu, yalnızca iş peşinde sepet taşıyan ya da gezinen, Sokak Bekçileri dışında herkese tepeden bakan bir avuç üniformalı hizmetkâr vardı. Devriyeler ve nöbetçiler burada bile görülüyordu.

Sonunda Rand takip ettiği adamı görebilecek kadar yaklaşmayı başardı. Rochaid sonunda pelerinine sarınarak kırmızı ceketi ve faydasız kılıcını saklamayı akıl etmişti, ama kim olduğu kuşkusuzdu. Aslında, şimdi dikkat çekmemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu; omzu dükkânların cephelerini süpürerek, sokağın kenarında sinsi sinsi yürüyordu. Aniden gizlice çevresine bakındı, sonra minik bir sepetçi dükkânı ile kirli tabelasındaki ismi okunmayan bir han arasındaki geçide daldı. Rand sırıtacaktı neredeyse. Zaman harcamadan adamın peşinden seğirtti. Far Madding'in geçitlerinde Sokak Bekçisi ya da nöbetçi yoktu.

O geçitler Rand'ın arkada bıraktığı sokaklardan bile çarpıktı, şehirdeki her bina blokunu kesen, kendilerine has bir labirent oluşturuyorlardı ve Rochaid gözden kaybolmuştu bile, ama Rand adamın çizmelerinin ıslak,

taşlı toprağı dövdüğünü duyabiliyordu. Penceresiz taş duvarlar arasında ses yankılanıyor, çoğalıyordu, bu yüzden nereden geldiğini bilmek imkânsızdı, ama yine de, eğer dostsalar yan yana iki adamın ancak geçebileceği kadar dar geçitlerde koşturdu. Rochaid neden bu labirente gelmişti acaba? Her nereye gidiyorsa, oraya çabuk varmak istemişti. Ama bir mekândan diğerine gitmek için geçitleri nasıl kullanacağını biliyor olamazdı.

Rand aniden kendi ayak seslerinden başkasını duymadığını fark etti ve yerinde kalakaldı. Sessizlik. Durduğu yerden, bulunduğu geçidin ileride üç geçide açıldığını görebiliyordu. Nefes bile almadan kulak kabarttı. Sessizlik. Neredeyse geri dönecekti. Ve sonra en yakın geçidin ağzından, geçerken biri kazayla bir taş tekmelemiş ve taş duvara çarpmış gibi bir takırtı duydu. Adamı öldürüp işini bitirmesi en iyisi olacaktı.

Rand köşeyi dönüp geçide girdi ve Rochaid'i onu beklerken buldu.

Murandyli pelerinini arkaya atmıştı ve iki eliyle kılıcının kabzasını kavramıştı. Far Madding barış bağı kabzayı ve kını ince telden bir ağ ile kaplıyordu. Adamın yüzünde küçük, bilgiç bir gülümseme vardı. "Güvercin kadar kolay yeme geliyorsun," dedi, kılıcını çekmeye başlayarak. Teller kesilmişti, sonra sağlam görünecek şekilde tutturulmuştu. "İstiyorsan kaç."

Rand kaçmadı. Bunun yerine öne adım attı, sol elini Rochaid'in kılıcının kabzasına vurdu, hâlâ yarısı kının içinde olan kılıcı kıstırdı. Adamın gözleri şaşkınlıkla irileşti, ama durup zevklenmenin onu öldürdüğünü hâlâ anlamamıştı. Kılıcını çekmeyi bitirmek için yer açmaya çalışarak geriledi, ama Rand rahatça takip etti, kılıcın çekilmesini engelledi ve kalçasından dönerek parmak boğumlarını hızla Rochaid'in gırtlağına vurdu. Kıkırdaklar yüksek bir çatırtı ile ezildi ve kaçak öldürmeye çalışmayı unuttu. İri iri açılmış gözlerle geri geri sendeledi, iki elini boğazına doladı ve çılgınca, ezik nefes borusundan nefes almaya çabaladı.

Rand göğüs kemiğinin altına inecek ölümcül darbeyi vurmak üzereydi, ama arkadan bir fısıltı gelince Rochaid'in alaylı bakışı yeni bir anlam kazandı, Rochaid'i iten Rand adamın üzerine yere devrildi. Hızla savrulan metal taş duvara çarptı ve bir adam küfretti. Rand Rochaid'in kılıcını kavrayarak aynı hareketin devamı olarak yuvarlandı ve omzu üzerinde dönerken kılıcı çekti. Rand geldiği yöne bakarak ayakları üzerine basıp çömelirken Rochaid tiz, gürültülü bir çığlık attı.

Raefar Kisman durmuş, ağzı bir karış açık, Rochaid'e bakıyordu Rand'a saplamaya çalıştığı kılıç Rochaid'in göğsüne saplanmıştı. Murandylinin ağzından kan akıyordu ve topuklarını yere dayamış, kanlı ellerini keskin

çeliğe dolamış, sanki çıkarmaya çalışıyordu. Bir Tearlı için açık tenli, orta boylu biri olan Kisman'ın giysileri, kılıç kemeri dışında Rand'ınki kadar sadeydi. Kılıcı pelerininin altına saklayarak dikkat çekmeden Far Madding'in her yerine gidebilirdi.

Adamın şaşkınlığı yalnızca bir an sürdü. Rand kılıcın kabzasını iki eliyle kavrayarak doğrulurken Kisman kendi kılıcını kurtardı ve yerde çırpınan suç ortağına bir daha bakmadı. Rand'ı izlemeye başladı. Elleri sinirli sinirli uzun kılıç kabzasında kıpırdanıyordu. Güç'ü silah olarak kullanabildiği için o kadar gururlanıyordu ki tenezzül edip kılıç kullanmayı öğrenmemişti. Rand öğrenmişti. Rochaid son bir kez seğirdi ve kıpırtısız kaldı. Bakışları gökyüzüne dikilmişti.

"Ölme zamanı," dedi Rand sessizce, ama o öne çıkarken Tearlının arkasında bir yerde bir çıngırak ötmeye başladı, sonra bir tane daha. Sokak Bekçileri.

"İkimizi de yakalayacaklar," diye nefes verdi Kisman, çılgına dönmüş gibi. "Bizi bir cesedin tepesinde dururken bulurlarsa ikimizi de *asarlar!* Asacaklarını biliyorsun!"

En azından kısmen doğruydu. Bekçiler onları orada bulursa sürükleye sürükleye Konsey Salonu'nun altındaki hücrelere götürürlerdi. Daha fazla çıngırak çalmaya başladı ve sesler yaklaştı. Bekçiler üç adamın teker teker aynı geçide daldığını fark etmiş olmalıydı. Belki Kisman'ın kılıcını da görmüşlerdi. Rand gönülsüzce başını salladı.

Tearlı ihtiyatla geriledi ve Rand'ın takip edecekmiş gibi görünmediğini fark edince kılıcını kınına soktu ve kara pelerinini arkasında dalgalandırarak çılgınca kaçtı.

Rand ödünç kılıcı Rochaid'in cesedinin üzerine fırlattı ve diğer yöne kaçtı. O yönde henüz çıngırak sesi yoktu. Şansı varsa görülmeden sokağa çıkabilir, kalabalığa karışabilirdi. Ölmekten başka korkuları vardı. Eldivenleri çıkarıp kollarındaki Ejderleri göstermek asılmaktan kurtulmasını sağlardı, bundan kuşkusu yoktu. Ama Konsey Elaida'nın tuhaf fermanının kabul ettiğini ilan etmişti. Rand bir kez hücreye atılırsa, Beyaz Kule onu almak için birilerini gönderene kadar orada kalırdı. Bu yüzden koşabildiğince hızla kaçtı.

Kisman kalabalığın arasına karıştı ve üç Sokak Bekçisi biraz önce çıktığı geçide dalınca rahat bir nefes aldı. Kını içindeki kılıcını saklamak için pelerinine sarınarak trafiğin akışına uydu, kimseden hızlı gitmedi,

bazılarından daha yavaş yürüdü. Bekçilerin dikkatini çekecek hiçbir şey yapmadı. İki tanesi, omuzlarına dayadıkları değneğe asılı geniş bir çuvala tıkılmış bağlı bir tutsakla yanından geçtiler. Yalnızca adamın başı görünüyordu ve gözleri çılgınca bir o yana, bir bu yana kayıyordu. Kisman ürperdi. Gözleri kavrulsun, o adam kendisi olabilirdi! Kendisi!

Rochaid'in onu bu işe ikna etmesine izin vermek aptalcaydı. Herkes gelene, fark edilmemek için şehre gizlice, teker teker girene kadar beklemeleri gerekiyordu. Rochaid al'Thor'u öldüren kişi olmanın ihtişamını istiyordu; Murandyli al'Thor'dan daha iyi olduğunu kanıtlama arzusu ile yanıyordu. Bu yüzden ölmüştü ve neredeyse Raefar Kisman'ı da öldürecekti ve bu Kisman'ı öfkeden deliye döndürüyordu. O Güç'ü ihtişamdan daha fazla istiyordu, belki Tear'ı Taş'tan yönetmek istiyordu. Belki daha fazlasını. Sonsuza dek yaşamak istiyordu. Bunlar vadedilmişti ona; hakkıydılar. Öfkesinin sebebi kısmen, al'Thor'u gerçekten öldürmelerinin beklenip beklenmediğinden emin olamamasıydı. Yüce Efendi bunu istediğini biliyordu –adam ölüp gömülene kadar rahat uyuyamayacaktı!– ama yine de...

"Öldür onu," diye emretmişti M'Hael, onları Cairhien'e göndermeden önce, ama başarısızlıkları kadar keşfedilmeleri de kızdırmıştı onu. Far Madding son şansları olacaktı; bunu cilalı pirinç kadar açıkça ifade etmişti. Dashiva ortadan kayboluvermişti. Kisman adam kaçtı mı, yoksa M'Hael tarafından öldürüldü mü, bilmiyordu ve umurunda da değildi.

"Öldür onu," diye emretmişti Demandred daha sonra, ama bir kez daha keşfedilmektense kendilerinin ölmesinin yeğ olduğunu da eklemişti. Herhangi biri tarafından keşfedilmek; o kişi M'Hael bile olsa, sanki Taim'in emrini bilmiyormuş gibi.

Ve daha da sonra, Moridin, "Gerekirse onu öldürün, ama her şeyden öte, sahip olduğu her şeyi bana getirin," demişti. "Bu önceki hatalarınızı telafi eder." Adam Seçilmişlerden biri olduğunu söylüyordu ve doğru olmadığı sürece kimse böyle bir iddiada bulunacak kadar deli olamazdı, ama adam al'Thor'un eşyalarının ölümünden daha önemli olduğunu düşünür gibiydi, sanki onu öldürmek o kadar gerekli değilmiş gibi.

O ikisi, Kisman'ın karşılaştığı yegâne Seçilmişlerdi, ama başını ağrıtıyorlardı. Cairhienlilerden de kötüydüler. Söylemedikleri şeylerin bir insanı bir Yüksek Lord tarafından imzalanmış bir ölüm fermanından daha çabuk öldürebileceğini tahmin ediyordu. Eh, Torval ve Gedwyn geldikten sonra bir çözüm...

Aniden sağ kolunda bir acı hissetti ve Kisman endişe içinde pelerinine yayılan kan lekesine baktı. Derin bir kesiğe benzemiyordu ve hiçbir yankesici onu önkolundan yaralamazdı.

"O adam bana ait," diye fısıldadı bir adam arkasından, ama döndüğü zaman yalnızca sokaktaki, kendi işine bakan kalabalık vardı. Pelerinindeki kara lekeyi fark eden birkaç kişi çabucak bakışlarını kaçırdı. Bu şehirde, kimse en ufak şiddetle bile ilişkilendirilmek istemiyordu. Görmek istemedikleri şeyi görmezden gelmek konusunda iyiydiler.

Yaranın zonklaması ve yanması artıyordu. Kisman pelerinin rüzgâra salıvererek sol elini kolundaki kanlı kesiğe bastırdı. Kolu eline şişmiş ve sıcak geliyordu. Aniden dehşet içinde sağ eline bakakaldı. Eli bir haftalık ceset gibi kararmış, şişmişti.

Çılgınca koşmaya, yoluna çıkan insanları ittirmeye, devirmeye başladı. Ona neler olduğunu, nasıl yapıldığını bilmiyordu, ama sonuçtan emindi. Şehirden çıkamazsa, gölü geçip tepelere varamazsa. O zaman bir şansı vardı. Bir at. Bir ata ihtiyacı vardı! Bir şansı olmak zorundaydı. Sonsuza dek yaşayacağı vadedilmişti! Tek görebildiği yaya insanlardı ve onlar da önünde dağılıyorlardı. Bekçilerin çıngıraklarını duyduğunu sandı, ama kulaklarında zonklayan nabzı da olabilirdi. Her şey kararıyordu. Yüzü sert bir şeye çarptı ve düştüğünü anladı. Son düşüncesi, Seçilmişlerden birinin onu cezalandırmaya karar verdiği oldu, ama ne için, bilemiyordu.

Rand içeri girdiğinde Maredo Tacı'nın yuvarlak masalarında oturan birkaç adam vardı yalnızca. Gösterişli ismine rağmen mütevazı bir handı, yukarıdaki iki katta iki düzine odası vardı. Ortak salonun duvarları sarıya boyanmıştı ve masalara hizmet eden adamlar uzun, sarı önlükler takmıştı. Odanın iki ucundaki taş şömineler, dışarıdaki soğuktan sonra dikkate değer bir ısı veriyorlardı. Kepenkler kapatılmıştı, ama duvara asılmış lambalar odanın loşluğunu alıyordu. Mutfaklardan gelen kokular öğle yemeğinde lezzetli göl balıkları vadediyordu. Bunu kaçırırsa üzülürdü Rand. Maredo Tacı'nın aşçıları çok iyiydi.

Lan'in duvarın dibindeki bir masada tek başına oturduğunu gördü. Adamın saçlarını arkada tutan örülmüş deri sicim diğer erkeklerin bakışlarını çekiyordu, ama Lan kısa süreliğine bile olsa *hadori*'yi çıkarmayı reddediyordu. Rand ile göz göze geldi ve Rand odanın arka tarafındaki merdivene doğru başını salladığında sorgularcasına bakmakla zaman kaybetmedi; yalnızca şarap kadehini bıraktı, kalktı ve merdivene yöneldi.

Kemerinde küçük bir bıçaktan başkası olmamasına rağmen tehlikeli görünüyordu, ama bu konuda da yapılacak hiçbir şey yoktu. Masalardaki adamların çoğu Rand'dan yana baktı, ama bir sebepten onunla göz göze geldiklerinde bakışlarını kaçırdılar.

Rand mutfağın yakınında, Kadınlar Odası'nın kapısında durdu. Oraya erkeklerin girmesine izin yoktu. Sarı duvarlarına boyanmış birkaç çiçek dışında, Kadınlar Odası ortak salondan daha süslü değildi, ama burada ayaklı şamdanlar ve şömine alnı da sarıya boyanmıştı. Buradaki masalara hizmet veren kadınların taktığı sarı önlükler de ortak salondaki erkeklerin taktıklarından farklı değildi. İnce, gri saçlı hancı Nalhera Hanım Min, Nynaeve ve Alivia'nın masasına oturmuştu ve hepsi çay içerek gevezelik ediyor, gülüşüyordu.

Eski *damane*'yi görünce Rand'ın çenesi gerildi, Nynaeve kadının gelmekte ısrar ettiğini söylemişti, ama Rand Nynaeve söz konusu olduğunda herhangi birinin herhangi bir konuda "ısrar" edebileceğini sanmıyordu. Nynaeve gizli bir sebepten dolayı Alivia'nın gelmesini istemişti. Davranışlarında gizemli bir şeyler vardı, sanki Rand Elayne'den ayrılıp onun yanına gittiğinden ben Aes Sedai gibi davranmak için çok çabalıyormuş gibi. Üç kadın yüksek yakalı, korsesi, omuzları ve yakaları çiçek ve kuş işlemeli Far Madding elbiseleri giymişlerdi, ama zaman zaman Nynaeve elbiselere homurdanıyordu. Kuşkusuz sağlam İki Nehir yünlülerini burada bulunabilen güzel kumaşlara tercih ettiği hakkında. Diğer yandan, alnındaki kırmızı *ki'sain* beneği bütün bakışları çekmesine yetmiyormuş gibi, bir de saraya gidiyormuş gibi mücevherlerle donanmıştı: ince bir altın kemer, uzun bir kolye, bir sürü bilezik. Bir tanesi dışında bütün mücevherleri parlak mavi safirler, Rand'ın tanımadığı parlak yeşil taşlarla süslüydü ve sağ elindeki bütün parmaklar aynı ölçüde zengin yüzüklerle doluydu. Dikkat çekmemek için Büyük Yılan yüzüğünü bir yerlere tıkmıştı, ama kalanlar on kat fazla dikkat çekiyordu. Pek çok kişi Aes Sedai yüzüğünü tanımazdı, ama o mücevherlerde ne kadar para olduğunu herkes görebilirdi.

Rand boğazını temizledi ve başını eğdi. "Karıcığım, seninle yukarıda görüşmem gerek," dedi ve son anda eklemeyi akıl etti, "eğer seni memnun edecekse." Görgü kurallarına uyarak bundan daha acil konuşamazdı, ama kadınların oyalanmayacağını umdu. Sırf hancıya Rand'ın emrine amade olmadıklarını göstermek için oyalanabilirlerdi de. Bir sebepten, Far

Madding halkı uzaktan gelen kadınlar erkekler söylediğinde sıçradıklarına inanıyor gibiydi!

Ona "karım" dediğinde hep yaptığı gibi, Min sandalyesinde dönerek ona sırıttı. Rand'ın kafasının içindeki Min hissi sıcak ve sevinçliydi, aniden eğlentiyle kıvılcımlanmıştı. Far Madding'deki konumlarını çok gülünç buluyordu. Bakışlarını Rand'dan ayırmadan Nalhera Hanım'a eğildi ve alçak sesle bir şeyler söyleyerek yaşlı kadını güldürdü. Nynaeve'in yüzünde ise acılı bir ifade belirdi.

Alivia, Rand onu Taim'e teslim ederkenki sinmiş kadına hiç benzemeyen bir tavırla doğruldu. Onca tutsak *sul'dam* ve *damane* kurtulmaya can attığı bir yüktü, o kadar. Kadının altın rengi saçlarında beyaz teller, gözlerinin kenarlarında ince çizgiler vardı, ama o gözler artık haşindi. "Ee?" dedi, Nynaeve'e tepeden bakarak, ama bir şekilde sözcük hem bir eleştiri, hem bir emir gibi çıktı.

Nynaeve kadına dik dik baktı ve hiç acele etmeden kalktı, eteklerini düzeltti, ama en azından kalktı.

Rand daha fazla beklemeden hızla yukarı çıktı. Lan merdivenin başında, aşağıdaki ortak salondan görülmeyecek bir yerde bekliyordu. Rand sessizce olanları özetledi. Lan'in taş suratındaki ifade değişmedi.

"En azından birinin işi bitti," dedi, Nynaeve ile paylaştığı odaya dönerek. "Ben eşyalarımızı hazırlayayım."

Rand Min ile paylaştıkları odaya girmişti bile. Aceleyle yüksek gardıroptaki eşyalarını çıkarıyor, hasır sepetlere gelişigüzel yığıyordu ki Min sonunda odaya girdi. Nynaeve ve Alivia ile.

"Işık, bu şekilde yaparsan bütün eşyalarımızı mahvedeceksin," diye nida etti Min, Rand'ı omuzlayıp sepetten uzaklaştırarak. Elbiseleri çıkarmaya, düzgünce katlayarak yatağın üzerine, Rand'ın barış bağlı kılıcının yanına koymaya başladı. "Neden toplanıyoruz?" diye sordu, ama Rand'a yanıt vermesi için fırsat tanımadı. "Nalhera Hanım her sabah sopalasam bu kadar surat asmayacağını söyledi," dedi gülerek ve burada giymediği ceketlerden birini silkeleyerek. Rand ona yenilerini alacağını söylemişti, ama Min işlemeli ceketlerini ve pantolonlarını bırakmaya yanaşmamıştı. "Düşüneceğimi söyledim. Lan'den pek hoşlanıyor." Aniden hancıyı taklit ederek sesini tizleştirdi. "Düzgün, ılımlı tavırlı bir adam güzel bir surattan yeğdir, derim her zaman."

Nynaeve hıhladı. "Kim her dilediğinde halkadan atlatabileceği bir erkeği ister?" Rand ona bakakaldı ve Min'in ağzı açık kaldı. Nynaeve Lan'e

tam olarak bunu yaptırıyordu ve Rand adamın buna nasıl tahammül edebildiğini anlamıyordu.

“Erkekler hakkında çok fazla düşünüyorsun, Nynaeve,” dedi Alivia peltek peltek. Nynaeve kaşlarını çattı, ama bir şey söylemek yerine bileziklerinden birini, zincirlerle dört yüzüğe bağlanmış tuhaf bir parçayı elleyerek durdu. Alivia, onu kızdıramadığına sinirlenmiş gibi başını iki yana salladı.

“Toplanıyorum, çünkü gitmemiz gerek. Hem de bir an önce,” dedi Rand telaşla. Tuhaf gelse de, Nynaeve şimdilik sessiz olabilirdi, ama yüzü biraz daha kararırsa örgüsünü çekiştirmeye başlayacak, saatler boyunca kimseyi konuşturmadan bağıracaktı.

Rand Lan’e anlattıklarını tekrarlamayı bitirmeden Min eşyaları katlamayı bıraktı ve bunun yerine kitaplarını ikinci sepete yerleştirmeye başladı. Acelesinden, normalde yaptığı gibi onları pelerinlere sarmıyordu. Diğer iki kadın, Rand’ı daha önce hiç görmemişler gibi durmuş, bakıyorlardı. Min gibi hemen anlamış olmamaları ihtimaline karşı Rand ekledi, “Rochaid ve Kisman bana pusu kurdular. Takip ettiğimi biliyorlardı. Kisman kaçtı. Bu hanı biliyorsa, o, Dashiva, Gedwyn ve Torval hep birlikte buraya gelebilir. Belki iki üç gün sonra, belki bir saat içinde.”

“Ben kör değilim,” dedi Nynaeve, ona bakmaya devam ederek. Sesinde hararet yoktu; yalnızca göstermelik olarak mı itiraz ediyordu? “Acele etmek istiyorsan, yün kafalının teki gibi durmak yerine Mine yardım et.” Bir an daha baktı, sonra başını iki yana sallayarak çıktı.

Alivia arkasından gitmeden önce bir an durup dik dik Rand’a baktı. Hayır, artık kadında en ufak sinmişlik izi yoktu. “Bu şekilde devam edersen kendini öldürtebilirsin,” dedi onaylamaz bir sesle. “Daha yapacak çok işin var. Yardım etmemize izin vermelisin.”

Kadın kapıyı arkasından kapatırken Rand kaşlarını çattı. “Alivia hakkında görün var mı, Min?”

“Her zaman, ama senin kastettiğin türden değil. Gördüklerimi de anlamıyorum zaten.” Min kitaplardan birine bakarak burnunu kırıştırdı ve kitabı kenara ayırdı. O kadar da küçük olmayan kütüphanesinden tek bir kitabı bırakması olası değildi. Kuşkusuz bu kitabı yanında taşımayı ve ilk fırsatta okumayı düşünüyordu. Burnunu kitaplara gömerek saatler harcıyordu. “Rand,” dedi Min yavaşça, “onca şeyi yaptın, bir adam öldürdün ve diğeri ile yüzleştin ve... Rand, ben hiçbir şey *hissetmedim.* Bağ

aracılığıyla, demek istiyorum. Ne korku, ne öfke. Hatta *endişe* bile! Hiçbir şey."

"Ona öfkeli değildim." Rand başını iki yana sallayarak giysileri yine sepete tıkmaya başladı. "Yalnızca öldürülmesi gerekiyordu, o kadar. Hem, neden korkacakmışım ki?"

"Ah," dedi Min minicik bir sesle. "Anlıyorum." Kitaplarına geri döndü. Bağ çok sessizleşmişti, sanki Min derin düşüncelere dalmış gibi, ama sessizliğin içinde kıvranan endişeli bir iplikçik vardı.

"Min, söz veriyorum sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim." Bu sözü tutabileceğinden emin değildi, ama denemeye kararlıydı.

Min ona gülümsedi, neredeyse kahkaha attı. Işık, çok güzeldi. "Bunu biliyorum, Rand. Ve ben de sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim." Bağda, öğle güneşi gibi alev alev bir aşk aktı. "Ama Alivia haklı. Bir şekilde sana yardım etmemize izin vermelisin. Bu adamları güzelce tarif edersen, belki biz de sorular sorabiliriz. Tüm şehri tek başına tarayamazsın."

Biz ölü adamlarız, diye mırıldandı Lews Therin. *Ölü adamlar mezarlarında sessizce yatmalılar, ama asla susmuyorlar.*

Rand kafasının içindeki sesi duymadı bile. Aniden Kisman ve diğerlerini tarif etmesine gerek olmadığını anladı. Onları öyle iyi çizebilirdi ki, yüzlerini herkes tanıyabilirdi. Yalnız, hayatı boyunca resim çizmeyi hiç becerememişti. Ama Lews Therin çizebiliyordu. Bu onu korkutmalıydı. Korkutmalıydı.

Isam odayı adımlıyor, *Tel'aran'rhiod*'un her daim mevcut aydınlığını inceliyordu. Bir bakış ile bir sonraki arasında yatak örtüleri bir kırışık, bir düzgün oluyordu. Çiçekli örtü önce sade, koyu kırmızı bir örtüye, sonra kapitone bir örtüye dönüşüyordu. Geçici olan özellikler burada her zaman değişirdi ve Isam değişimleri artık fark etmiyordu. *Tel'aran'rhiod*'u Seçilmişler gibi kullanamıyordu, ama en özgür hissettiği yer burasıydı. Burada, kim olmayı istiyorsa o kişi olabiliyordu. Düşünceye güldü.

Yatağın yanında durdu, iki zehirli hançeri dikkatle kınından çıkardı ve Görünmez Dünya'dan uyanık dünyaya adım altı. Bunu yaparken Luc oldu. Uygun geliyordu.

Uyanık dünyadaki oda karanlıktı, ama tek pencereden Luc'un battaniyeler altında uyuyan iki kişinin siluetini görmesine yelecek kadar ay ışığı geliyordu. Duraksamadan iki kişiyi hançerledi. Küçük feryatlarla

uyandılar, ama Luc hançerleri çekip tekrar tekrar sapladı. Zehir varken, iki kişinin odanın dışından duyulacak kadar yüksek sesle bağırması pek olası değildi, ama bu cinayeti zehrin sağlayamayacağı bir şekilde kendisinin kılmak istiyordu. Kısa süre sonra, hançeri kaburgalarına sapladığında kıvranmayı bıraktılar.

Hançerleri örtüye sildi ve çekerkenki kadar dikkatle kınlarına soktu. Luc'a pek çok yetenek verilmişti, ama zehre ya da başka silahlara karşı bağışıklık bunların arasında yoktu. Sonra cebinden kısa bir mum aldı, şöminedeki külleri üfleyerek içindeki közleri ortaya çıkardı ve fitili yaktı. Daha sonra bile olsa, öldürdüğü insanları görmekten her zaman zevk almıştı. Tear Taşı'nda o iki Aes Sedai özellikle zevk vermişti. Hiç yoktan belirdiği zaman yüzlerinde beliren inanmazlık, onları kurtarmaya gelmediğini anladıkları zamanki dehşet değerli anılardı. O adam Isam'dı, Luc değil, ama anılar yine de değerliydi. İkisi de Aes Sedai öldürme fırsatını sık bulmuyordu.

Bir an yataktaki erkeğin ve kadının yüzlerini inceledi, sonra mumun alevini çimdikleyerek söndürdü ve mumu cebine koyduktan sonra *Tel'aran'rhiod*'a döndü.

O anki müşterisi onu bekliyordu. Bir erkek, bu kadarından emindi, ama Luc ona bakamıyordu. O, fark etmediğiniz pis Gri Adamlar gibi değildi. Beyaz Kule'de onlardan birini öldürmüştü. Dokununca soğuk ve boş geliyorlardı. Bir cesedi öldürmekten farksız olmuştu. Hayır, bu adam Güç'le bir şey yapmıştı, bu yüzden Luc'un bakışları camdan süzülen su gibi üzerinden akıp geçiyordu. Göz ucu ile baktığında bile bulanık geliyordu.

"Bu odada uyuyan iki kişi sonsuza dek uyuyacak," dedi Luc, "ama adam keldi ve kadının saçları grileşmişti."

"Yazık olmuş," dedi adam ve sesi Luc'un kulaklarında eriyip gitti sanki. Açık açık duysa da tanımazdı. Adam Seçilmişlerden biri olmalıydı. Seçilmişler dışında pek az kişi ona nasıl ulaşılabileceğini biliyordu. Yönlendirebilen erkekler arasındaki hiç kimse bunu bilmiyordu ve onlar da ona emir vermeye cüret edemezlerdi. Ondan hizmet almak için, Yüce Efendi dışındaki herkes her zaman yalvarmıştı ve son zamanlarda Seçilmişlerin de yalvarması gerekmemişti, ama Luc'un karşılaştığı Seçilmişlerin hiçbiri bu tür önlemler almazdı.

"Bir kez daha denememi ister misin?" diye sordu Luc.

"Belki. Sana söylediğimde. Daha önce değil. Unutma, bundan kimseye bahsetmeyeceksin."

“Emredersin,” diye yanıt verdi Luc eğilerek, ama adam bir kapıyol açmıştı bile. Kapıyol karlı bir ormandaki açıklığa bakıyordu. Daha Luc doğrulamadan adam gitti.

Gerçekten yazık olmuştu. Yeğenini ve o kadını öldürmeye can atıyordu. Ama geçirecek zaman varsa, avlanmak her zaman bir zevkti. Isam oldu. Isam kurt öldürmeyi Luc’tan daha fazla severdi.

23
Güneşi Kaybetmek

Shalon yabancı gelen yünlü pelerini bir eliyle sıkı sıkı tutmaya çalışarak, daha da yabancı gelen eyerden düşmemek için çabalayarak beceriksizce atını topukladı ve Harine ile Kılıçefendisi Moad'u Güneş Sarayı'nın ahır avlusundaki delikten dışarı takip etti. Deliğin nereye gittiğinden emin değildi, bunun dışında uzun, açık bir alandı –açıklık mı diyorlardı? Bunun doğru olduğunu sanıyordu–; büyükçe bir gemi güvertesinden daha geniş bir açıklık. Etrafı seyrek, güdük ağaçlarla kaplı tepelerle çevrilmişti. Aralarında tek tanıdığı tür olan çamlar çok küçüktü ve katran ve terebentin yapmaktan başka işe yaramazdı. Kalanların çoğunda, aklına kemikleri getiren çıplak, gri dallar vardı. Sabah güneşi ağaçların hemen üzerinde duruyordu ve soğuk arkada bıraktığı şehirdekinden daha keskindi. Atının adımını şaşırıp onu, karların yerdeki çürük yaprakları kaplamadığı yerlerde çıkıntı yapan kayaların üzerine fırlatmayacağını umdu. Atlara güvenmiyordu. Gemilerin aksine, hayvanların kendi zihinleri vardı. Üzerine tırmanmak için tehlikeli şeylerdi. Ve atların dişleri vardı. Ne zaman atı bacaklarının yakınında kendi dişlerini gösterse Shalon irkiliyor, atının boynunu okşuyor, yatıştırıcı sesler çıkarıyordu. En azından, hayvanın o sesleri yatıştırıcı bulduğunu umuyordu.

Düz, koyu yeşil giysilere bürünmüş olan Cadsuane ise siyah yeleli ve kuyruklu yüksek atının üzerinde rahat rahat oturuyordu. Kapıyolu yapan örgüyü koruyan oydu. Atlar onu rahatsız etmiyordu. Onu hiçbir şey rahatsız etmiyordu. Ani bir esinti kadının atının kalçasına yaydığı koyu gri pelerini oynattı, ama Cadsuane soğuğun farkında olduğunu belli etmedi. Shalon ve arkadaşlarını izlemek üzere başını çevirirken koyu gri topuzundaki altın süsler sallandı. Düzgün hatlı bir kadındı, ama pürüzsüz yüzünün saçlarına

uymadığı dışında kalabalık içinde dikkatinizi çekmeyecek biriydi. Ama onu tanıdığınızda, artık çok geç demekti.

Shalon, Cadsuane'e fazla yaklaşmak anlamına gelecek olsa bile, örgünün nasıl yapıldığını görmek için çok şey verirdi, ama kapıyol tamamlanana kadar ahır avlusuna girmesine izin verilmemişti ve seren cundasına serilmiş yelken görmek, değil yelken yapmayı, yelken açmayı bile öğretmezdi insana. Tek bildiği kapıyolun ismiydi. Yanından geçerken Aes Sedai ile göz göze gelmekten kaçındı, ama o bakışları hissetti. Kadının bakışları ayak parmaklarının kıvrılmasına, üzengilerin vermediği dayanağı aramasına yol açıyordu. Kaçış yolu göremiyordu, ama Aes Sedaileri inceleyerek bir tane bulmayı umuyordu. Aes Sedailer hakkında pek az bilgisi vardı, bunu rahatça itiraf edebilirdi –Cairhien'e gelmeden önce onlardan biriyle karşılaşmamıştı bile ve onları ancak, onlardan biri olmak üzere seçilmediği için Işık'a şükrederken hatırlıyordu– ama Cadsuane'in yoldaşları arasında, gözle görülmeyen akıntılar vardı. Yüzeyde görünür olanı değiştirebilecek derin, güçlü akıntılar.

Cadsuane'in hemen peşinden kapıyoldan geçmiş olan dört Aes Sedai bu... açıklığın... bir yanında, atlarının sırtında, Üç Muhafızları ile bekliyorlardı. En azından Shalon hararetli Ihvon'un Alanna'nın Muhafızı, Tomas'ın ise ufak tefek Verin'in Muhafızı olduğundan emindi, ama aynı zamanda siyah Asha'man ceketi giymiş çok genç delikanlının tombul Daigian'ın yanından ayrılmadığını da görmüştü. Kuşkusuz o Muhafız olamazdı. Olabilir miydi? Eben daha çocuktu. Ama kadın ona baktığında, her zamanki şişkin kibri daha da kabarıyordu sanki. Bir şey ilgisini çektiğinde mavi gözleri hançerlere dönüşebilen, hoş görünüşlü bir kadın olan Kumira biraz ötede eyerinde oturmuş, Eben'i öyle keskin bakışlarla izliyordu ki delikanlının derisi yüzülmüş bir halde yerde yatmadığına şaşmak gerekirdi.

"Buna daha fazla tahammül etmeyeceğim," diye homurdandı Harine, yürümeye devam etsin diye kısrağını çıplak topukları ile döverek. Sarı ipek brokarları tıpkı Shalon'un mavi ipek brokarları gibi, eyerinde oturmasına pek yardımcı olmuyordu. Kadın hayvanın hareketleri ile sallanıyor, kayıyordu ve her adımda düşmesine ramak kalıyordu. Rüzgâr yine esti, kadının kuşağının sarkan uçlarını savurdu, pelerinini kabarttı, ama kadın giysilerine hâkim olmaya tenezzül etmedi. Gemilerde pelerinler pek kullanılmazdı; hareket etmeyi engellerlerdi ve hayatta kalmak için en çok ihtiyacınız olduğu anda kollarınıza, bacaklarınıza dolaşırlardı. Moad pelerin

kullanmayı reddetmiş, en soğuk denizlerde giydiği kapitone mavi ceketle yetinmişti. Tamamen bronz yünlülere bürünmüş Nesune Bihara kapıyoldan, her şeyi aynı anda görmeye çalışıyormuş gibi çevresine bakınarak geçti ve sonra bir sebepten surat asan Elza Penfel kürk astarlı yeşil pelerinine sıkı sıkı sarınarak geldi. Diğer Aes Sedailerin hiçbiri soğuğa karşı sarınmaya zahmet etmiyor gibiydi.

“Coramoor’u *belki* görebilirmişim, o öyle diyor,” diye mırıldandı Harine, dizginleri çekip kısrağı Aes Sedailerin toplandığı yönün aksine çevirerek. “Belki! Ve bu *fırsatı*, bir ayrıcalık bahşedermiş gibi sunuyor.” Harine’in isim söylemesine gerek yoktu; Harine bu şekilde, denizanası sokması gibi “o” dediği zaman, ancak tek bir kadını kastediyor olabilirdi. “Buna hakkım var, pazarlığı yapıldı ve kabul edildi! Üzerinde anlaştığımız maiyeti reddediyor bana! Yelkenhanımımı ve hizmetkârlarımı geride bırakmak zorunda kalıyorum!” Erian Boroleos açıklıkta belirdi. Savaş bulmayı beklermiş gibi ihtiyatlıydı. Arkasından, Aes Sedai gibi görünmeyen Beldeine Nyram geldi. İkisi de yeşillere bürünmüştü. Erian tamamen, Beldeine yenlerinde ve eteklerinde çizgiler halinde. Bunun bir anlamı var mıydı? Büyük olasılıkla yoktu. “Coramoor’a bir Yelkenhanımı karşısında yüreğine dokunan miço kız gibi mi yaklaşacağım?” Bir sürü Aes Sedai bir aradayken pürüzsüz yüzlü yaşı belirsizliği açıkça görebiliyordunuz, öyle ki saçları beyaz da olsa, yirmi yaşında mı, yoksa bunun iki katı mı, bilemiyordunuz. Beldeine ise yalnızca yirmi yaşında görünüyordu. Ve bu, eteklerinden daha fazla bilgi vermiyordu. “Kendi yatağımı havalandırıp kendi örtülerimi mi yıkayacağım? Kadın protokolü rüzgâra bıraktı! Buna izin vermeyeceğim! Artık olmaz!” Bunlar eski şikâyetlerdi; Cadsuane’in, ona eşlik edeceklerse hangi şartlara uyacaklarını bildirdiği dün geceden beri bir düzine kez dile getirilmişti. O koşullar katıydı, ama Harine’in kabul etmekten başka çaresi yoktu ve bu kızgınlığım daha da arttırıyordu.

Shalon yarım kulakla dinliyor, başını sallıyor, uygun yanıtlar mırıldanıyordu. Anlaşma, elbette. Kız kardeşi anlaşma bekliyordu. Dikkati daha çok Aes Sedailer üzerindeydi. Gizlice. Moad dinliyormuş gibi yapmıyordu, ama o Harine’in Kılıçefendisiydi zaten. Harine başka herkese karşı ıslak düğüm kadar sıkı olabilirdi, ama Moad’a o kadar serbesti tanıyordu ki insan o sert bakışlı, gri saçlı adamın kadının sevgilisi olduğunu sanırdı, özellikle de ikisi de dul olduğundan. En azından, Harine’i tanımayan biri öyle sanabilirdi. Harine asla kendinden daha düşük konumda

bir sevgili edinmezdi ve şimdi, elbette, bu hiç sevgili edinemeyeceği anlamına geliyordu. Her durumda, atlarını ağaçların yakınında durdurduklarında, Moad dirseğini yüksek eyer kaşına yasladı, elini yeşil kuşağının arkasına sokulmuş kılıcının uzun kabzasına dayadı ve açık açık Aes Sedaileri ve yanlarındaki adamları inceledi. At binmeyi nereden öğrenmişti? Hatta adam... rahat görünüyordu. Kılıcı ve kılıcı ile uyumlu hançerini takmış olmasa bile, kulağındaki en ağır cinsten sekiz küpeye ve kuşağındaki düğümlere bakarak rütbesi ilk bakışta anlaşılabiliyordu. Aes Sedailer aynısını yapmanın bir yolunu bilmiyorlar mıydı? Bu kadar düzensiz olabilirler miydi? Sözde Beyaz Kule tahtları öğüten ve kendi iradesine göre yeniden biçimlendiren mekanik bir alet gibiydi. Elbette, bugünlerde makineler de kırılabiliyor gibi görünüyordu.

“Dedim ki, bizi nereye gelirdi, Shalon?”

Harine’in buz gibi bir usturaya benzeyen sesi Shalon’un yüzündeki kanın çekilmesine sebep oldu. İnsanın küçük kardeşinin altında hizmet vermesi her zaman güçtü, ama Harine işi daha da güçleştiriyordu. Yalnızken soğuktan da öteydi ve halk içinde ise, değil bir Rüzgârbulan’ı, bir Yelkenhanımı’nı bile ayak bileklerinden astırabilecek biriydi. Ve o genç kıyıbağlı kadın, Min, ona bir gün Gemiler Hanımı olacağını söylediğinden beri daha da keskin olmuştu. Sert bakışlarla Shalon’a bakarak, nahoş bir kokudan kurtulmak ister gibi altın parfüm kutusunu kaldırdı. Halbuki soğuk parfümü öldürüyordu.

Shalon telaşla gökyüzüne baktı, güneşe bakarak çıkartmaya çalıştı. Sekstantının *Beyaz Serpinti*’de bir sandığa kilitlenmemiş olduğunu diledi – kıyıbağlıların, değil nasıl kullanıldığını, bir sekstantı bile görmesine izin verilmezdi– ama bir işe yarayacağından emin değildi. Bu ağaçlar daha kısa olabilirdi, ama yine de ufku göremiyordu. Kuzeye doğru, tepeler yükselerek dağlara dönüşüyor, onlar da kuzeydoğuya ve güneybatıya dönüyordu. Ne kadar yüksekte olduklarını bilmesi imkânsızdı. Karada, hoşuna gitmeyecek kadar çok iniş ve çıkışlar vardı. Buna rağmen her Rüzgârbulan kaba tahminler yapmayı bilirdi. Ve Harine bilgi talep ettiğinde, onu almayı beklerdi.

“Ancak tahmin yürütebilirim, Dalgahanımı,” dedi. Harine’in çenesi gerildi, ama hiçbir Rüzgârbulan bir tahmini kesin bir konum olarak sunmazdı. “Sanırım Cairhien’in üç yüz dört yüz fersah güneyindeyiz. Daha fazlasını bilemiyorum.” İpli çubuk kullanarak tutturduğu sicim boşanan her bir günlük çömez başlangıç olarak güverte sorumlusundan dayak yerdi, ama

ağzından çıkanı kulağı duyduğunda sözcükler Shalon’un dilini dondurdu. Bir günde yüz fersah, hızlı bir gemi için iyi mesafeydi. Moad düşünceli düşünceli dudaklarını büzdü. Harine, Güç’le havaya örülmüş deliklerden süzülen yelken açmış gemiler görürmüş gibi boş boş Shalon’a bakarak yavaşça başını salladı. O zaman denizler gerçekten onların olurdu. Sonra silkelendi, Shalon’a döndü ve gözleri çengel gibi Shalon’un bakışlarını yakaladı. “Ne pahasına olursa olsun bunu öğrenmelisin. Sana öğretirse onun için beni gözetleyeceğini söyle. Onu ikna edersen, Işık izin verirse sana öğretebilir. Ya da en azından, diğerlerinden birine yeterince yaklaşıp öğrenebilirsin.”

Shalon dudaklarını yaladı. İrkildiğini Harine’in görmediğini umuyordu. “Onu daha önce reddettim, Dalgahanımı.” Aes Sedai’nin neden onu bir hafta boyunca elinde tuttuğuna dair bir açıklamaya ihtiyacı vardı ve gerçeğin bir versiyonu en güvenli bahane gibi gelmişti. Harine her şeyi biliyordu. Verin’in çözdüğü sır dışında. Cadsuane’in o sırrı saklama talebini Shalon’un kabul ettiği dışında. Işığın İnayeti üzerinde olsun, Ailil meselesinden pişmandı, ama o kadar yalnızdı ki ne olduğunu anlamadan fazla derine açılmıştı. Harine’le birlikteyken, kocası Mishael’den ayrı kaldığı uzun ayları yumuşatacak, ballı şarap eşliğinde edilen sohbetler yoktu. En iyi durumda, onun kollarına uzanana kadar daha aylar geçecekti. “Neden şimdi inansın ki bana?”

“Çünkü sen öğrenmek istiyorsun.” Harine bir eliyle havayı yardı. “Kıyıbağlılar açgözlülüğe her zaman inanır. Kendini kanıtlamak için bazı şeyler satman gerekecek, elbette. Her gün ne satacağına ben karar vereceğim. Belki onu benim istediğim yöne yönlendirebilirsin.”

Shalon’un kafatasına sert parmaklar saplandı sanki. Cadsuane’e mümkün olduğunca az şey anlatmayı düşünmüştü ve nadiren, ta ki onu özgür kılacak bir yol bulana kadar. Aes Sedai ile her gün konuşması, daha da kötüsü açık açık yalan söylemesi gerekirse, kadın Shalon’un istediğinden daha fazlasını koparabilirdi ağzından. Harine’in istediğinden daha fazlasını. Çok daha fazlasını. Gün doğumu kadar kesindi. “Beni affedin, Dalgahanımı,” dedi, toplayabildiğince büyük bir saygıyla, “ama söylememe izin verirseniz...”

Sarene Nemdahl yaklaşıp atını önlerinde dizginlediğinde sustu. Aes Sedailerin ve Muhafızların sonuncuları kapıyoldan geçmişti ve Cadsuane kapıyolun yok olmasına izin vermişti. Güzel, ama ince bir kadın olan Corele kahkaha atarak ve siyah saçlarını arkaya savurarak Kumira ile

konuşuyordu. Gözleri Kumira'nınkilerden de mavi olan, düzgün hatlı yüzü Harine'i bile duraksatacak kadar sert olan uzun boylu Merise keskin jestlerle yük atlarını çeken dört adama yön gösteriyordu. Başka herkes dizginlerini topluyordu. Herkes açıklıktan çıkmaya hazırlanıyor gibiydi.

Sarene çok güzeldi, ama mücevher kullanmaması görüntüsünü bozuyordu, elbette. Özerindeki sade, beyaz elbise de öyle. Kıyıbağlılar renklerden hiç zevk almıyor gibiydi. Kadının koyu renk pelerininin astarı bile beyaz kürktendi. "Cadsuane hizmetlin olmamı istedi... emretti, Dalgahanımı," dedi, başını saygıyla eğerek. "Sorularıma becerebildiğince yanıt verecek, geleneklerimizi bildiğim kadarıyla anlatacağım. Benimle olmanın sana rahatsızlık verebileceğini biliyorum, ama Cadsuane emir verdiği zaman biz itaat etmeliyiz."

Shalon gülümsedi. Aes Sedai'nin gemilerdeki hizmetlilerin kıyıbağlıların hizmetkâr dedikleri kişiler ile aynı işi yaptıklarını bildiğinden kuşkuluydu. Harine muhtemelen gülecek, Aes Sedailerin doğru düzgün örtü temizleyip temizleyemediğini soracaktı. Harine'in bir seferliğine iyi bir ruh halinde olması güzel olacaktı.

Ama Harine gülmek yerine, belkemiği ana direğe dönüşmüş gibi dikildi, gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. "Ben rahatsızlık hissetmiyorum!" diye terslendi. "Yalnızca sorularımı bir başka birine... Cadsuane'e sormayı... tercih ediyorum. Evet Cadsuane'e. Ve benim ona ya da herhangi birine itaat etmem gerekmiyor! Kimseye! Gemiler Hanımı dışında!" Shalon kaşlarını çattı; kız kardeşinin bu kadar şaşkın konuşması tuhaftı. Harine derin bir nefes alarak daha kararlı bir tavırla konuştu, ama bir açıdan önceki kadar tuhaftı. "Ben Atha'an Miere'in Gemiler Hanımı adına konuşuyorum ve gereken saygıyı talep ediyorum! Talep ediyorum dedim, beni duydun mu? Duydun mu?"

"Bir başkasını göndermesini isteyebilirim," dedi Sarene kuşkuyla, bunu istemenin herhangi bir şey değiştirmeyeceğini düşünürmüş gibi. "O gün bana oldukça açık talimatlar verdiğini anlamalısın. Ama öfkeme hâkim olabilmeliydim. Kusurlarımdan biri budur. Öfke mantığı yok eder."

"Emirlere itaat etmeyi anlarım," diye hırladı Harine, eyerinde büzülerek. Sarene'in gırtlağına sarılmaya hazır görünüyordu. "Emirlere itaat etmeyi *takdir ederim!*" diye hırladı neredeyse. "Bununla beraber, yerine getirilmiş emirler unutulabilir. Artık onlardan bahsedilmesi gerekmez. Beni anlıyor musun?" Shalon yan yan ona baktı. Neden bahsediyordu? Sarene hangi emirleri yerine getirmişti ve neden Harine

onların unutulmasını istiyordu? Moad kaşlarını kaldırdığını saklamaya çalışmadı. Harine en azından onun izlediğinin farkındaydı, yüzü fırtınaya dönüştü.

Sarene fark etmemiş gibiydi. “İnsan nasıl bilinçli olarak unutabilir, anlamıyorum,” dedi yavaşça, alnı hafifçe kırışarak, “ama sanırım asıl kastettiğin unutmuş gibi yapmak. Öyle mi?” Başlığından sarkan boncuklu örgüler, kadın bu aptallık karşısında başını iki yana sallarken şıkırdadı. “Pekâlâ. Sorularına elimden geldiğince yanıt vereceğim. Ne bilmek istiyorsun?” Harine yüksek sesle içini çekti. Shalon bunu sabırsızlık sanabilirdi, ama rahatlama olduğunu düşündü. Rahatlama!

Rahatlamış olsa da olmasa da, Harine her zamanki Harine oldu, kendine hâkim ve buyurgan; Aes Sedai’nin gözlerine, kadını bakışlarını indirmeye zorluyormuş gibi baktı. “Nerede olduğumuzu ve nereye gittiğimizi söyleyebilirsin,” dedi.

“Kintara Tepeleri’ndeyiz,” dedi Cadsuane, aniden önlerinde belirerek. Atı şahlandı, havayı tekmeledi, karlar saçtı. “Ve Far Madding’e gidiyoruz.” Eyerinde kalmayı başarmakla kalmadı, hayvanın şahlandığının farkında bile değilmiş gibiydi!

“Coramoor bu Far Madding denen yerde mi?”

“Sabır bir erdemdir, öyle duymuştum, Dalgahanımı.” Cadsuane Harine’in unvanını kullanmış olsa da, tavrında saygı yoktu. Tam tersine. “Benimle at süreceksin. Ayak uydurmaya ve düşmemeye bak. Seni bir çuval tahıl gibi taşımak zorunda kalmam hiç hoş olmazdı. Şehre vardıktan sonra, ben konuşmanı söyleyene kadar sessiz kalacaksın. Cehaletinle sorun yaratmana izin veremem. Sarene’in sana rehberlik etmesine izin vereceksin. Sarene talimatlarını aldı.”

Shalon bir öfke patlaması bekledi, ama Harine, gözle görülür bir çabayla da olsa, dilini tuttu. Cadsuane arkasını döndükten sonra Harine öfkeli öfkeli homurdandı, ama Sarene’in atı hareket ettiği zaman çenesini kapadı. Açık ki homurdanmalarını Aes Sedai’nin duymaması gerekiyordu.

Cadsuane’le birlikte at sürmenin onun arkasında at sürmek anlamına geldiği anlaşıldı. Ağaçların arasından güneye yöneldiler. Alanna ve Verin kadının yanında at sürüyordu, ama Harine onlara katıldığında Cadsuane tek bir bakışla, başka kimsenin istenmediğini açıkça ifade etti. Beklenen patlama gelmedi yine. Bunun yerine, Harine bir sebepten Sarene’e kaş çattı, sonra atını döndürerek Shalon ile Moad’un arasına girdi. Shalon’un diğer yanındaki Sarene’e başka soru sormaya zahmet etmedi, ilerideki kadınların

sırtlarına dik dik bakmakla yetindi. Shalon Harine'i tanımasa, o bakışlarda öfkeden çok surat asma olduğunu söylerdi.

Kendi adına, Shalon sessizlik içinde at sürmekten memnundu. Bir yandan konuşmak zorunda kalmadan da at sürmek yeterince zordu zaten. Dahası, aniden neden Harine'in bu kadar tuhaf davrandığını anlamıştı. Harine Aes Sedailerle arasını düzeltmeye çalışıyor olmalıydı. Sebep bu olmalıydı. Harine gerçekten gerekli olmadığı sürece asla öfkesini kontrol altına almaya çalışmazdı. Şimdi kontrol altında tutmanın gerilimi ile içten içe kaynıyor olmalıydı. Ve eğer çabaları istediği sonucu vermezse, Shalon'u kaynatırdı. Bunu düşünmek Shalon'un başını ağrıtıyordu. Işık ona yardım ve rehberlik etsin, kız kardeşini gizli gizli gözetlemekten kaçınabilmek için öyle bir yol bulmalıydı ki kız kardeşinin yanak zincirinin şereften yoksun bırakılmasına sebep olmamalıydı ve kendisini de bir mavnada, bir Yelkenhanımı'nın altında, neden daha yükselerek öfkesini başkalarından çıkarma fırsatı yakalayamadığını kara kara düşünürken bulmamalıydı. Daha da kötüsü, Mishael evlilik yeminlerinin kırıldığını ilan edebilirdi. Bir yol olmak zorundaydı.

Zaman zaman eyerinde dönüyor, arkasında at süren Aes Sedai'ye bakıyordu. Öndeki kadınlardan öğrenebileceği hiçbir şey yoktu kuşkusuz. Cadsuane ve Verin sık sık konuşuyorlardı, ama birbirlerine eğilerek, çok alçak sesle konuştuklarından duyulmuyorlardı. Alanna ileriye odaklanmış gibiydi, gözleri her zaman güneye dönüktü. İki üç kez atını hızlandırmış, Cadsuane'in sessiz uyarısına gönülsüzlükle itaat ederek, hararetli bakışlar ya da kasvetli bir yüz buruşturması ile geri dönmüştü. Cadsuane ve Verin kadına ilgi gösteriyorlardı, Cadsuane Alanya'nın kolunu, Shalon'un atının boynunu okşadığı gibi okşuyordu ve Verin Alanna nekahet devresindeymiş gibi gülümsüyordu ona. Bütün bunlar Shalon için hiçbir şey ifade etmiyordu. Bu yüzden diğerlerini düşündü.

Sırf rüzgârı örme, hava durumunu tahmin etme ya da konumunuzu belirleme yeteneğiniz ile yükselmezdiniz gemilerde. Aldığımız emirlerin satır aralarındaki niyeti okuyabilmeniz, küçük jestleri ve mimikleri yorumlayabilmeniz gerekirdi; kıl payı farkla da olsa kimin kime boyun eğdiğini fark edebilmeliydiniz, çünkü cesaret ve yetenek insanı ancak bir dereceye kadar yükseltebilirdi.

Dört kadın, Nesune, Erian, Beldeine ve Elza biraz arkada, grup halinde at sürüyorlardı, ama aslında birlikle değillerdi, yalnızca aynı mekânı paylaşıyorlardı. Kendi aralarında konuşmuyorlar, birbirlerine

bakmıyorlardı. Birbirlerinden pek hoşlanmıyorlar gibiydi. Zihninde, Shalon onları Sarene ile aynı tekneye koymuştu. Aes Sedailer, Cadsuane'in yetkesi altındaymış gibi davranıyorlardı, ama bunun doğru olmadığı açıktı. Merise, Corele, Kumira ve Daigian, Cadsuane kumandasında bir başka teknedeydiler. Alanna bazen bir teknede, bazen diğerinde gibi görünüyordu. Verin ise bazı açılardan Cadsuane'in teknesine aitmiş, ama içinde değilmiş gibiydi. Bu yeterince tuhaf değilmiş gibi, bir de saygı meselesi vardı.

Tuhaf bir biçimde, Aes Sedailer deneyim ya da beceriden çok Güç seviyesine değer veriyorlardı sanki. Kendi aralarında, güçlerine göre sıralanmışlardı, tıpkı kıyı meyhanelerinde kavga eden miço erkekler gibi. Hepsi Cadsuane'e saygı gösteriyordu, elbette, ama kalanlar arasında tuhaflıklar vardı. Kendi hiyerarşilerine göre, Nesune'nin teknesindeki bazıları Cadsuane'in teknesindeki diğerlerinden saygı bekleyecek durumdaydı, ama Cadsuane'in teknesinde olup da saygı göstermesi gerekenler bunu yapıyor olsa da, herkesin bildiği büyük bir suç işlemiş bir üste saygı gösteriyormuş gibi davranıyorlardı. Hiyerarşilerine göre Nesune Cadsuane ve Merise dışında herkesten yüksekteydi, ama en aşağılarda olan Daigian karşısında, o suçu işlediğini inatla inkâr ediyormuş gibi davranıyordu, onun teknesindeki diğerleri de aynı tavır içindeydi. Bütün bunlar alttan alta oluyordu, birinin çenesini hafifçe çıkarması, tek kaşını hafifçe kaldırması, dudaklarını bükmesi ile, ama gemilerde yükselmek üzere eğitilmiş biri için çok açıktı. Belki bütün bunlarda onun işine yarayacak bir şey yoktu, ama üstüpü kaldıracaksa bunu yapmanın tek yolu bir iplik bulup çekmekti.

Rüzgâr hızlanmaya başlamıştı; esintiler pelerinini sırtına yapıştırıyor, iki yandan öne doğru savrulmasına sebep oluyordu. Shalon farkında bile değildi.

Muhafızlar bir başka iplik olabilirdi. Hepsi en arkadan geliyordu, Nesune ve diğer üç Aes Sedai yüzünden görülmüyorlardı. Aslında, on iki Aes Sedai'nin yediden fazla Muhafızı olmasını beklemişti. Her Aes Sedai'nin en az bir tane Muhafız sahibi olması gerekiyordu. Başını sinirle iki yana salladı. Kızıl Ajah dışında, elbette. Aes Sedailer hakkında *o kadar da* cahil değildi.

Her neyse, mesele kaç Muhafız olduğu değil, hepsinin Muhafız olup olmadığı idi. Kır kafalı yaşlı Damer'ı ve şirin Jahar'ı da, aniden Aes Sedailerin peşine takılmadan önce siyah ceketler içinde gördüğünden emindi. O zamanlar, siyah ceketlere yakından bakmak içinden gelmemişti

ve doğrusu, zarif Ailil onu yarı körleştirmişti, ama emindi. Ve Eben'in konumu ne olursa olsun, diğer ikisinin artık Muhafız olduğundan neredeyse emindi. Neredeyse. Merise işaret ettiğinde Jahar, Nethan ya da Bassane kadar hızlı sıçrıyordu ve Corele'nin Damer'a nasıl gülümsediğine bakarak adam ya kadının Muhafızı ya da yatak arkadaşıydı ve Shalon Corele gibi bir kadının kel, topal bir yaşlı adamı yatağına alacağını hayal edemiyordu. Aes Sedailer hakkındaki bilgisi sınırlı olabilirdi, ama yönlendirebilen erkeklerle bağ kurmanın kabul edilen türden bir uygulama olmadığından emindi. Bunu yaptıklarını kanıtlayabilirse, belki bu onu Cadsuane'e bağlayan halatı kesmeye yetecek kadar keskin bir bıçak olurdu.

"Adamlar artık yönlendiremiyor," diye mırıldandı Sarene.

Shalon eyerinde öyle çabuk döndü ki düşmemek için iki eliyle atının yelesine tutunmak zorunda kaldı. Rüzgâr pelerinini başına geçirdi ve yerine yerleşmeden önce bununla da mücadele etmesi gerekti. Ağaçlıklardan çıkıp geniş bir yola geliyorlardı. Yol güneye kıvrılarak tepelik araziyi geride bırakıyor, kahverengi otlarla kaplı, ufka kadar uzanan kahverengi bir denize benzeyen bir düzlüğün kıyısında, yaklaşık bir buçuk kilometre uzaktaki göle yöneliyordu. Batı kıyısı dar bir sazlık şeridi ile sınırlanmış olan göl zavallı bir su kütlesiydi, en fazla on altı kilometre uzunluğundaydı ve genişliği daha dardı. Ortasında orta büyüklükte bir ada vardı. Göz görebildiğince yüksek duvarlarla çevriliydi ve duvarda düzenli aralıklarla kuleler yükseliyordu. Ada bir şehirle kaplıydı. Bütün bunları tek bakışta gördü ve gözlerini Sarene'e dikti. Kadın sanki aklından geçenleri okuyordu. "Neden yönlendiremiyorlar?" diye sordu. "Siz?.. Siz onları... ehlileştirdiniz mi?" Doğru sözcüğün bu olduğunu sanıyordu, ama bunun bir erkeği öldürmesi gerekiyordu. Bilinmeyen bir sebepten, idamı yumuşatmak için kullanılan tuhaf bir yöntem olduğunu düşünmüştü hep.

Sarene gözlerini kırpıştırdı ve Shalon Aes Sedai'nin kendi kendine konuşmuş olduğunu fark etti. Shalon'un peşinden tepeden inerken kadın Shalon'u inceledi, sonra bakışlarını adadaki şehre çevirdi. "Dikkatli birisin, Shalon. Erkekler hakkında fark ettiklerini kendine saklaman daha iyi olur."

"Onların Muhafız olması gibi mi?" dedi Shalon sessizce. "Bu yüzden mi onlarla bağ kurabildiniz? Onları ehlileştirdiğiniz için mi?" Kadından bir itiraf koparmayı umuyordu, ama Aes Sedai ona bir bakış fırlatmakla yetindi. Cadsuane'in peşinde tepenin dibine ulaşana ve yola dönene kadar konuşmadı. Yol topraktı, yoğun trafiğin sıkılaştırdığı toprak, ama şimdi yalnızdılar.

“Bu pek de sır sayılmaz,” dedi Sarene sonunda ve sır olmayan bir şey için pek de gönüllü olmayan bir tavırla, “ama iyi bilinen bir gerçek de değil. Orada doğmuş Aes Sedailer dışında, Far Madding’den sık bahsetmeyiz ve onlar bile bu şehri nadiren ziyaret ederler. Yine de, şehre girmeden önce öğrenmelisin. Şehirde bir *ter’angreal* var. Ya da belki üç *ter’angreal*. Kimse bilmiyor. Onlar –ya da o– ne yerinden oynatılabiliyor ne de incelenebiliyor. Kırılış sırasında, Güç yönlendiren deli erkeklerin gündelik bir korku kaynağı olduğu zamanlarda yapılmış olmalılar. Ama güvenlik için böyle bir bedel ödemek.” İnanmazlık içinde başını iki yana sallarken göğsüne sarkan boncuklu örgüler şıngırdadı. “Bu *ter’angreal*’ler bir *yurdu* taklit ediyor. En azından önemli açılardan, korkarım, ama herhalde bir Ogier aynı fikirde olmazdı.” Hüzünle içini çekti.

Shalon ona bakakaldı ve şaşkın şaşkın Harine ve Moad ile bakıştı. Masallar neden bir Aes Sedai’yi korkutuyordu? Harine ağzını açtı, sonra Shalon’a aşikâr soruyu sormasını işaret etti. Belki yolu açılsın diye Sarene ile de dost olmasını istiyordu. Shalon’un başı gerçekten ağrıyordu. Ama meraklanmıştı da.

“Onlar hangi açılar?” diye sordu dikkatle. Kadın gerçekten de beş boy yüksekliğinde, ağaçlara şarkı söyleyen insanlara inanıyor muydu? Bir de baltalar hakkında bir şey vardı. Aelfinn ekmeğini çalmaya geliyor; Ogier kafanı kesmeye geliyor. Işık, en son Harine daha beşikteyken duymuştu bunları. Annesi gemilerde yükselirken, kendi ilk çocuğu ile birlikte Harine’i büyütme işi de ona kalmıştı.

Sarene’in gözleri şaşkınlıkla irileşti. “Gerçekten bilmiyor musun?” Bakışları ilerideki ada şehre döndü. Yüz ifadesine bakılırsa sintineye dalmak üzereydi. “Bir *yurdun* içinde yönlendiremezsin. Gerçek Kaynak’ı hissedemezsin bile. Dışarıda yapılmış hiçbir örgü içeride olanları etkileyemez. Bu önemli olduğundan değil. Aslında, burada iç içe geçmiş iki *yurt* var. Büyük olanı erkekleri etkiliyor, ama biz köprüden geçmeden küçük olanına girmiş olacağız.”

“Orada yönlendiremeyecek misin?” dedi Harine. Aes Sedai bakışlarını şehirden ayırmadan başını sallayınca Harine’in dudakları ince, soğuk bir gülümseme ile kıvrıldı. “Belki oda bulduktan sonra sen ve ben talimatlardan bahsederiz.”

“Felsefe okur musun?” Sarene şaşırmış görünüyordu. “Talimatlar Teorisi bugünlerde pek tutulmuyor, ama ben her zaman orada öğrenilecek

çok şey olduğunu düşünmüşümdür. Tartışmak hoş olur, kafamı dağıtır. Cadsuane buna zaman ayırmamıza izin verirse.”

Harine’in ağzı açık kaldı. Aes Sedai’ye bakarken eyerine tutunmayı unuttu ve onu düşmekten alıkoyan tek şey Moad’un kolunu yakalaması oldu.

Shalon Harine’in felsefeden bahsettiğini hiç duymamıştı, ama kız kardeşinin neyden bahsettiği umurunda değildi. Far Madding’e bakarken sertçe yutkundu. Güç kullanarak birine kalkan koymayı öğrenmişti, elbette, eğitimin bir parçası olarak ona da kalkan konulmuştu, ama kalkan konulduğunda yine de Kaynak’ı hissedebilirdiniz. Onu, göz ucuyla görülen bir güneş gibi hissetmemek neye benzeyecekti acaba?

Göle yaklaşırlarken, Kaynak’a ilk dokunuşunun coşkusundan bu yana ilk kez onun bu kadar farkına vardı. Onu içine çekmemekten kendini zor alıkoyuyordu, ama Aes Sedailer ışığı görür, anlardı ve büyük olasılıkla sebebini bilirlerdi. Kendini ya da Harine’i bu şekilde utandırmayacaktı. Suyun üzerinde küçük, kemereli kayıklar vardı, hiçbiri altı yedi boydan daha uzun değildi, bazıları ağ çekiyor, diğerleri uzun kürekler marifetiyle ilerliyordu. Yüzeyde yuvarlanan, rüzgârın kaldırdığı, zaman zaman birbirine çarparak suyu köpürten dalgalara bakarak, yelkenler burada işe yaramaz, tam tersine engel olurlardı. Yine de, gemilerdeki zarif dört, sekiz ya da on iki kürekli kayıklara hiç benzemeseler de, aşina bir manzara oluşturuyorlardı. Bir sürü tuhaflık arasında minik bir teselli.

Yol göle doğru sekiz yüz metre kadar uzanan bir toprak parçasına döndü ve aniden Kaynak kayboldu. Sarene içini çekti, ama bunun dışında herhangi bir işaret vermedi. Shalon dudaklarını yaladı. Korktuğu kadar kötü değildi. Bir şekilde... boş... hissettirmişti, ama buna dayanabilirdi. Çok uzun süre dayanması gerekmediği sürece. Rüzgâr esiyor, dönüyor, pelerinlerini çalmaya çalışıyordu. Aniden soğumuştu sanki.

Çıkıntının sonunda, yol ile su arasında, koyu renk arduvaz çatılı gri taş evlerden bir köy duruyordu. Geniş sepetlerle seğirtmekte olan köylü kadınlar atlı grubu görünce durdular. Birden fazlası bakarken kendi burnunu yokladı. Shalon Cairhien’de o bakışlara alışmıştı. Her durumda, onun dikkatini köyün karşısındaki tahkimat çekti. Beş boy yüksekliğinde, sıkı bir taş duvarla çevrili bir tümsekti. Köşelerdeki kulelerin tepesinden, miğferlerinde yüz koruyucu parmaklıklar bulunan askerler bakıyordu. Bazıları kurulmuş arbaletler taşıyordu. Köprünün yakınındaki demir kaplı geniş kapıdan yola daha fazla miğferli asker döküldü. Kare pullu zırh

giymiş, sol omuzlarına altın birer kılıç işlenmiş adamlardı. Bazılarının belinde kılıç vardı, diğerleri uzun mızraklar ya da arbaletler taşıyordu. Shalon Aes Sedailerin savaşa savaşa geçmeye çalışmasını mı beklediklerini merak etti. Miğferinde sarı bir tüy olan subay Cadsuane'e durmasını işaret etti, sonra ona yaklaştı, miğferini çıkardı ve beline kadar dökülen, içinde gri tutamlar olan saçlarını serbest bıraktı. Adamın sert, hoşnutsuz bir yüzü vardı.

Cadsuane eyerinde iyice eğilerek adamla birkaç kelime konuştu, sonra heybesinin altından şişman bir kese çıkardı. Adam keseyi aldı, geriledi, askerlerden birine, miğfer takmamış uzun boylu, kemikli bir adama öne çıkmasını işaret etti. Adamın elinde bir yazı tahtası vardı. Saçları subayınki gibi ensesinde toplanmıştı ve beline kadar geliyordu. Adam saygıyla başını eğdikten sonra Alanna'ya ismini sordu ve kalemini sık sık mürekkebe batırarak, dilini dişlerinin arasına kıstırarak dikkatle yazdı. Miğferini kalçasına dayamış olan hoşnutsuz subay Cadsuane'in arkasındaki diğerlerini ifadesizce izliyordu. Kese, unutulmuş gibi elinden sarkıyordu. Adam bir Aes Sedai ile konuştuğunun farkında değildi sanki. Ya da belki aldırış etmiyordu. Burada, bir Aes Sedai tüm diğer kadınlardan farksızdı. Shalon ürperdi. Burada, kendisi tüm diğer kadınlardan farksızdı, burada kaldığı sürece yeteneklerinden mahrumdu. Mahrum.

"Tüm yabancıların ismini alıyorlar," dedi Sarene. "Konsey şehirde kimlerin olduğunu bilmek istiyor."

"Belki bir Dalgahanımı'nı rüşvet almadan içeri bırakırlar," dedi Harine kuru kuru. Alanna'ya sırtını dönmekte olan kemikli asker Shalon ile Harine'in mücevherlerini fark edince, kıyıbağlıların hep yaptığı gibi irkildi, sonra onlara yaklaştı.

"İsminiz, Hanımefendi, sizi memnun edecekse?" dedi nazikçe Sarene'e, yine başını eğerek. Kadın ismini söyledi ve Aes Sedai olduğundan bahsetmedi. Shalon da yalnızca ismini söyledi, ama Harine unvanını da ekledi, Harine din Togara İki Rüzgâr, Shodein Klanı'nın Dalgahanımı, Atha'an Miere'in Gemiler Hanımı'nın Olağanüstü Büyükelçisi. Adam gözlerini kırpıştırdı, sonra dilini ısırdı ve başını yazı tahtasına eğdi. Harine kaşlarını çattı. Birini etkilemek istediği zaman, o kişinin etkilenmesini beklerdi.

Kemikli adam yazarken, omzundan deri bir çanta sarkan tıknaz, miğferli bir asker Harine'in atını ve Moad'un atını ittirerek geçti. Yüz parmaklıklarının arkasında, büzülmüş bir yara izi ağzının bir kenarını alaylı

bir sırıtış gibi yukarı çekiyordu, ama adam Harine'e saygıyla başını eğdi. Ve sonra Moad'un kılıcını almaya çalıştı.

"İzin vermelisin, yoksa şehirden ayrılana kadar kılıçlarını burada bırakırsın," dedi Sarene çabucak, Kılıçefendisi kını tıknaz adamın elinden kurtarınca. "Cadsuane bu hizmetin bedelini ödüyor, Dalgahanımı. Far Madding'de, çekilmemesi için barış bağlı olmadığı sürece hiç kimsenin kemer bıçağından daha büyük silah taşımasına izin verilmiyor. Bu adamlar gibi Duvar Bekçileri bile kılıçlarını görev yerlerinden alıp götüremezler. Öyle değil mi?" diye sordu sıska askere ve adam öyle olduğunu ve bunun iyi bir şey olduğunu söyleyerek yanıt verdi.

Moad omuzlarını silkerek kılıcı kuşağından çıkardı ve daima alayla sırıtırmış gibi görünen adam fildişi kabzalı hançerini de istediğinde, onu da teslim etti. Adam uzun hançeri kemerinin arkasına sokarak çantasından bir makara ince tel çıkardı ve kılıcı beceriyle ince bir ağla kaplamaya başladı. Sık sık durup kemerinden bir mühür çıkarıyor, tellerin çevresine küçük, kurşun bir disk katlıyordu, ama hızlı, deneyimli elleri vardı.

"İsim listesi diğer iki köprüye dağıtılacak," diye devam etti Sarene, "ve adamların tellerin sağlam olduğunu göstermeleri gerekecek, aksi halde bir yargıç hiçbir suç işlenmediğinden emin olana kadar tutuklanacaklar. Hiç suç işlenmemişse bile, çok ağır bir para cezası ve kırbaçlanma cezası var. Çoğu yabancı paradan tasarruf etmek için içeri girerken silahlarını teslim eder, ama bunu yaparsak bu köprüden çıkmamız gerekir. Işık bilir buradan giderken ne yöne gitmek isteyeceğiz." Alanna'nın tek başına uzun köprüye yönelmesini engellemekte olan Cadsuane'e bakarak, neredeyse kendi kendine ekledi, "En azından, onun bu şekilde mantık yürüttüğünü umuyorum."

Harine hıhladı. "Bu saçmalık. Moad kendini nasıl savunacak?"

"Far Madding'de kimsenin kendini savunmasına ihtiyaç yoktur, Hanımefendi." Tıknaz adamın sesi kabaydı, ama alaylı değildi. Yalnızca açık olanı ifade ediyordu. "Sokak Bekçileri bunu sağlar. Herhangi birinin kılıç taşımasına izin verecek olursak, başka her yer kadar kötü oluruz. O yerlerin neye benzediğini duydum Hanımefendi ve bunu burada istemiyoruz." Harine'e eğildi ve yazı tahtalı adamı peşine takarak sıra boyunca ilerledi.

Moad, çeliği ve kınıyla düzgünce sarmalanmış kılıcına ve hançerine baktı, sonra mühürlerin kuşağına takılmamasına özen göstererek yerlerine yerleştirdi. "Kılıçlar ancak akıl başarısızlığa uğradığında işe yarar," dedi.

Harine yine hıhladı. Shalon, Far Madding bu kadar güvenli bir yerse, adamın o yara izini nasıl edindiğini merak etti.

Arkadan, diğer adamların olduğu yerden itiraz sesleri yükseldi, ama çabucak bastırıldılar. Merise tarafından bastırıldığına iddiaya girebilirdi Shalon. Zaman zaman Merise'in yanında Cadsuane gevşek kalıyordu. Kadının Muhafızları Amayar'ın kullandığı bekçi köpekleri gibiydi, bir ıslık üzerine sıçramaya hazırdılar ve kadın diğer Aes Sedailerin Muhafızlarını bastırmaktan da çekinmemişti. Kısa süre sonra bütün kılıçlar barış bağlı olmuş, yük atlarında gizli silah aranmıştı ve köprüye çıkmışlardı. Atların nalları taşların üzerinde çınlıyordu. Shalon her şeyi görmeye çalışıyordu, ama meraktan çok aklını yoksunluğundan uzaklaştırmak için.

Köprü düzdü ve geride bıraktıkları yol kadar genişti. Alçak taş korkuluklar arabaların suya düşmesini engelliyordu, ama olası saldırganlara koruma sağlayacak nitelikte değildi. Aynı zamanda, çok uzundu, yaklaşık bin iki yüz metre kadar ve ok kadar düzdü. Zaman zaman teknelerden biri köprünün altından geçiyordu, ki direkleri olsa yapamazlardı bunu. Şehrin demir destekli kapılarının iki yanında yüksek kuleler vardı –Sarene Caemlyn Kapısı olduğunu söylemişti. Omuzlarında altın kılıç işaretleri taşıyan nöbetçiler kadınlara başlarını eğdiler ve erkekleri kuşkuyla süzdüler. Ötedeki sokak...

Gözlem yapmanın faydası yoktu. Sokak geniş ve düzdü, insanlar ve arabalarla doluydu, iki yanı iki üç katlı taş binalarla çevriliydi, ama her şey bulanık geliyordu. Kaynak kaybolmuştu! Bu şehirden çıktığı zaman geri geleceğini biliyordu, ama Işık, şimdi çıkmak istiyordu. Ama gitme zamanı kim bilir ne zaman gelecekti? Coramoor bu şehirde olabilirdi ve Harine kendini Coramoor'a bağlamaya kararlıydı; belki Coramoor'un kimliği yüzünden, belki de Gemiler Hanımı olmasına yardımcı olacağını düşündüğünden. Harine gidene kadar, Cadsuane anlaşmayı bozana kadar, Shalon buraya demirlemişti. Buraya, Gerçek Kaynak'ın olmadığı yere.

Sarene durmaksızın konuşuyordu, ama Shalon onu duymuyordu neredeyse. Ortasında dev bir kadın heykeli olan geniş bir meydandan geçtiler, ama Shalon yalnızca ismini yakaladı, Einion Avharin, ama Sarene'in kadının Far Madding'de neden ünlü olduğunu, neden heykelin Caemlyn Kapısı'na işaret ettiğini biliyordu. Meydanın ötesindeki cadde bir dizi yapraksız ağaçla ikiye ayrılmıştı. Kalabalığın içinde tahtırevanlar, arabalar, kare pullu zırhlar giymiş adamlar dolanıyordu, ama yalnızca gözü görüyordu onları. Titreyerek büzüldü. Şehir kayboldu. Zaman kayboldu.

Kaynak'ı bir daha asla hissetmeyeceği korkusu dışında her şey kayboldu. O ana kadar, onun görünmez varlığından nasıl bir teselli aldığını hiç fark etmemişti. O hep oradaydı, biliş ötesi bir sevinç, zengin bir yaşam vadediyordu, öyle ki Güç gittiği zaman renkler soluyordu. Ve şimdi Kaynak gitmişti. Yoktu. Farkında olduğu, farkında olabileceği tek şey buydu. O gitmişti.

24
Konsey İçinde

Biri Shalon'un kolunu sarstı. Sarene'di ve Aes Sedai onunla konuşuyordu. "Orada, içeride," dedi Sarene, "Konsey Salonu'nda. Kubbenin altında." Elini çekerek derin bir nefes aldı ve dizginleri topladı. "Sırf daha yakınız diye etkinin daha büyük olduğunu düşünmek saçma," diye mırıldandı, "ama öyle geliyor."

Shalon bir çabayla kendine geldi. Boşluk gitmiyordu, ama kendini onu görmezden gelmeye zorladı. Ama aslında, çekirdeği çıkarılmış bir meyve gibi hissediyordu.

Bulundukları yer dev bir meydandı –beyaz taş döşeli dev bir meydan. Ortada büyük bir saray yükseliyordu; tepesindeki, yarım topa benzeyen yüksek, mavi kubbe dışında bembeyaz olan yuvarlak bir yapı. Kubbenin altındaki iki kat devasa, yivli sütunlarla çevriliydi ve ikinci kata tırmanan, iki yandaki geniş taş basamaklar inen çıkan insanlarla doluydu. Hemen önlerinde açık duran iki yüksek kemerli kapı kanadı dışında, en alt kat bembeyaz taşlardan oluşuyordu. Taşlara normal boyunun iki katı kadar yüksek, taçlı kadınlar oyulmuştu. Aralarında beyaz taştan tahıl demetleri ve serbest uçları rüzgârda dalgalanacakmış gibi görünen kumaş topları; altın, gümüş, demir ya da belki üçünü birden temsil eden külçe yığınları; ağzından para ve mücevherler taşan çuvallar vardı. Kadınların ayaklarının altındaki daha küçük, beyaz taştan figürler çepeçevre uzanan bir şerit üzerinde araba sürüyor, demirhanelerde ya da dokuma tezgâhlarında çalışıyordu. Bu insanlar ticaretteki başarılarını ilan eden bir anıt yapmışlardı. Bu aptalcaydı, insanlar ticarette daha iyi olduğunuza karar verirlerse, bu onları kıskandırırdı ve sonuç olarak inatlaşırlar, saçma

pazarlıklar talep etmeye başlarlardı. Ve bazen kabul etmek dışında seçeneğiniz olmazdı.

Shalon Harine'in ona bakarak kaşlarını çattığını fark etti ve eyerinde sırtını dikleştirdi. "Affedin beni, Dalgahanımı," dedi. Kaynak gitmişti, ama geri dönecekti –elbette dönecekti!– ve Shalon'un bir görevi vardı. Korkuya teslim olduğuna utanıyordu, ama boşluk sürüyordu. Ah, Işık, boşluk! "Şimdi daha iyiyim. Bundan sonra daha iyi iş çıkaracağım." Harine başını sallamakla yetindi, ama hâlâ kaşlarını çatıyordu. Shalon'un tüyleri diken diken oldu. Harine beklenen fırçayı çekmediği zaman, bunun sebebi daha kötüsünü yapmayı düşünmesi olurdu.

Cadsuane meydanda dümdüz ilerledi. Konsey Salonu'nun açık kapılarından geçti ve bir kapalı ahır avlusuna benzeyen geniş, yüksek tavanlı odaya girdi. Kapılarına hem altın kılıç, hem de altın el resmedilmiş tahtırevanların yanında çömelmiş mavi ceketli bir düzine adam onlar içeri girdiğinde şaşkınlıkla başlarını kaldırdılar. Kılıç ve el arması taşıyan bir arabanın atlarını çözmekte olan, geniş süpürgelerle yeri süpüren mavi yelekli adamlar da öyle. İki seyis daha, atları saman ve dışkı kokusu yayan geniş bir koridorda götürüyordu.

Orta yaşlı, tombul, pürüzsüz yanaklı bir adam döşeme taşları üzerinde koşa koşa geldi, başını eğerek ellerini ovuşturdu. Diğer adamların uzun saçları enselerinde bağlanmışken, bu adamınki küçük, gümüş bir kıskaçla tutturulmuştu ve mavi ceketi iyi kalite yünden dikilmiş gibi görünüyordu. Sol göğsüne iri bir Kılıç ve El işlenmişti. "Affedersiniz," dedi adam dalkavuk bir gülümsemeyle, "sizi gücendirmeyi hiç istemem, ama korkarım yolunuzu şaşırmışsınız. Burası Konsey Salonu ve..."

"Birinci Konsey Üyesi Barsalla'ya Cadsuane Melaidhrin'in onu görmeye geldiğini söyle," diye adamın sözünü kesti Cadsuane, atından inerken.

Adamın gülümsemesi kayboldu, gözleri irileşti. "Cadsuane Melaidhrin mi? Ben sizin!.." Kadının aniden sertleşen bakışları altında sustu, sonra elini ağzına kapatarak öksürdü, sonra yine geniş geniş gülümsedi. "Beni affedin, Cadsuane Sedai. Ben Birinci Konsey Üyesi'ne haber gönderirken sizi ve arkadaşlarınızı bir bekleme odasında ağırlamamıza izin verir misiniz?" O arkadaşları fark edince adamın gözleri hafifçe irileşti. Açık ki o da Aes Sedaileri tanıyabiliyordu, en azından grup halindeyken. Shalon ve Harine'i görünce gözlerini kırpıştırdı, ama bir kıyıbağlı için kendine hâkim olabilen biriydi. Ağzı açık kalmadı.

“Bacaklarının gidebildiğince hızla Aleis’e koşup geldiğimi söylemene izin veririm, evlat,” diye yanıt verdi Cadsuane, pelerinini çözüp eyerine atarak. “Ona söyle, kubbede olacağım. Koca günü ona ayırmadığımı da söyle. Ee? Sıçra!” Bu sefer adamın gülümsemesi kaybolmadı, hastalıklı bir hal aldı, ama bir an daha duraksadıktan sonra, seyislere gelip atları almalarını bağırarak koşmaya başladı.

Ama Cadsuane emirlerini bitirir bitirmez adamı unutmuştu. “Verin, Kumira, siz ikiniz benimle geleceksiniz,” diye bildirdi işbilir bir tavırla. “Merise, ben dönene kadar herkesi bir arada ve hazır tut... Alanna, geri dön ve atından in. Alanna!” Alanna gönülsüzce atını kapılardan çevirdi ve surat asarak yere indi. İnce Muhafızı Ihvon endişeyle izliyordu onu. Cadsuane, sabrı taşmak üzereymiş gibi içini çekti. “Onu burada tutmak için gerekirse üzerine otur, Merise,” dedi, dizginlerini ufak tefek, ince bir seyise teslim ederek. “Aleis ile işim bittiğinde herkesin gitmeye hazır olmasını istiyorum.” Merise başını salladı ve Cadsuane seyise döndü. “Atımın tek ihtiyacı biraz su,” dedi ve atı sevgiyle okşadı. “Bugün onu fazla yormadım.”

Shalon memnunlukla kendi atını seyise teslim etti ve herhangi bir talimat vermedi. Seyis hayvanı öldürse de umurunda değildi. Sersem halde ne kadar at sürdüğünü bilmiyordu, ama Cairhien’den buraya kaç fersah mesafe varsa, her metresini eyerde geçirmiş gibi hissediyordu. Giysileri kadar etleri de kırışmış gibi geliyordu. Aniden Jahar’ın şirin yüzünün diğer erkeklerin arasında olmadığını fark etti. Verin’in tıknaz, gri kafalı, tüm diğerleri kadar sert Muhafızı Tomas Jahar’ın bindiği gri, benekli yük atını çekiyordu. Genç adam nereye gitmişti? Merise adamın yokluğundan endişelenmiş görünmüyordu kesinlikle.

“Bu Birinci Konsey Üyesi,” diye hırladı Harine, Moad’un yardımıyla atından inerken. Shalon gibi onun da her yeri tutulmuş gibiydi. Adam atından rahatça yere atlamıştı. “Burada önemli bir kadın mı, Sarene?”

“Far Madding’in hükümdarı olduğunu söyleyebilirsin, ama diğer Konsey Üyeleri ona denkler arasında birinci diyorlar, o da her ne demekse.” Kendi atını bir seyise teslim ederken, Sarene oldukça rahat görünüyordu. Belki bu *ter’angreal* Kaynak’ı çalmadan önce sıkkındı, ama şimdi, buzdan oyulmuş gibi, tavırlarında serin bir uzaklık vardı. Seyis kadının yüzüne bakarken kendi ayaklarına takılıp sendeledi. “Eskiden Birinci Konsey Üyesi Maredo kraliçelerine danışmanlık yapardı, ama Maredo’nun...

dağılmasından... sonra çoğu Birinci Konsey Üyesi kendini Maredo'nun hükümdarlarının doğal vârisi saydı."

Shalon kıyıbağlıların tarihi hakkındaki bilgisinin, kıyıdan uzak coğrafyalar hakkındaki bilgisi kadar eksik olduğunu biliyordu, ama Maredo diye bir ulusu hiç duymamıştı. Ama Harine için yeterliydi. Eğer bu Birinci Konsey Üyesi buraya hükmediyorsa, Shodein Klanı'nın Dalgahanımı onunla tanışmalıydı. Harine'in vakarı daha azını kabul etmezdi. Ahır avlusunda Cadsuane'e doğru, kararlılıkla, topallaya topallaya yürüdü.

"Ah, evet," dedi çekilmez Aes Sedai, Harine daha ağzını açamadan. "Sen de benimle geleceksin. Ablan da. Ama Kılıçefendin gelmesin. Kubbede bir erkek yeterince kötü olurdu, ama kılıçlı bir erkek Konsey Üyeleri'nin yerlere devrilip kriz geçirmesine sebep olurdu. Sormak istediğin bir şey mi var, Dalgahanımı?" Harine ağzını işitilir bir diş tıkırtısı ile kapattı. "Güzel," diye mırıldandı Cadsuane. Shalon inledi. Bu, kız kardeşinin ruh haline hiç iyi gelmeyecekti.

Cadsuane onları geniş, mavi seramikli koridorlardan geçirdi. Duvarlara parlak renkli halılar asılmış, ışıltılı aynaları olan yaldızlı ayaklı şamdanlarla aydınlatılmıştı. Mavili hizmetkârlar önce onlara şaşkın şaşkın bakıyor, sonra onlar geçerken telaşla eğilerek kıyıbağlı selamı veriyorlardı. Cadsuane onları beyaz taştan uzun, dik merdivenlerden çıkardı. Beyaz duvara dokundukları yerler dışında hiçbir yerden destek almıyordu o merdivenler. Üstelik duvara hiç dokunmadıkları yerler de vardı. Cadsuane bir kuğu gibi süzülüyordu, ama öyle hızlı yürüyordu ki Shalon'un bacaklarındaki ağrı bir yanma hissine dönüştü. Harine'in yüzü tahta maske gibiydi, merdivenleri koşarcasına çıkmak için harcadığı çabayı saklıyordu. Kumira bile biraz şaşırmış görünüyordu, ama Cadsuane'in hızı kendisine herhangi bir çabaya mal olmuyor gibiydi. Tombul, ufak tefek Verin, zaman zaman omzunun üzerinden Harine ile Shalon'a gülümseyerek Cadsuane'in yanında ilerliyordu. Shalon bazen Verin'den nefret ettiğini düşünüyordu, ama o gülümsemelerde garez ya da eğlenti yoktu, yalnızca cesaretlendirme arzusu vardı.

Cadsuane onları merdivendeki, duvarlarla çevrili son bir kıvrımdan geçirdi ve aniden çepeçevre girift desenli, yaldızlı metal korkuluklarla çevrili bir balkona çıktılar... Shalon'un ağzı bir an açık kaldı. Yukarıda, zirvesi otuz metreden yüksek görünen mavi bir kubbe vardı. Kubbe tek başına, desteksiz duruyordu. Kıyıbağlılar hakkındaki cehaleti coğrafya ve tarihe –ve Aes Sedailere– ek olarak mimariyi de kapsıyordu. Aslında,

kıyıbağlılar hakkındaki cehaleti, Cairhien dışında, eksiksizdi. Shalon bir gemi çizebilir, yapımına göz kulak olabilirdi, ama bu kubbenin nasıl yapılabileceğini hayal bile edemiyordu.

İçinden geçtiklerine benzer, beyaz taş kenarlı, kemerli kapılar uzun balkona açılan üç merdivenin yerini işaretliyordu, ama yalnız değildiler ve bu Cadsuane'i memnun etmiş gibiydi. Yine de kadın kendi kendine başını sallamakla yetindi. "Kumira, Dalgahanımı ile ablasına Far Madding'in koruyucusunu göster." Sesi engin kubbenin içinde hafifçe yankılanıyordu. Verin'i biraz öteye çekti ve ikisi kafa kafaya verdiler. Fısıltıları yankılanmıyordu.

"Onları affetmelisiniz," dedi Kumira sessizce, Harine ile Shalon'a. Bu bile, tam bir yankı sayılmasa bile, hafif bir ses yarattı. "Barış, bu iş Cadsuane için bile rahatsızlık verici olmalı." Parmaklarını kısa, kahverengi saçlarından geçirdi ve eski hallerini alsınlar diye başını salladı. "Konsey Üyeleri Aes Sedaileri gördüklerine nadiren memnun olurlar. Özellikle de burada doğmuş Aes Sedaileri. Sanırım Güç hiç yokmuş gibi davranmayı tercih ediyorlar. Eh, tarihleri sebep veriyor ve son iki bin senedir bu yapmacıklığı sürdürmek için yöntemleri de vardı. Her durumda, Cadsuane Cadsuane'dir işte. Şişmiş bir kafa görüp de söndürmeye karar vermemesi nadirdir. O kafa bir taç takmış olsa bile. Ya da Konsey Üyesi tacı. Burayı en son yirmi seneden daha uzun süre önce, Aiel Savaşı sırasında ziyaret etti, ama o ziyareti hatırlayan bazılarının Cadsuane'in döndüğünü duyunca yataklarının altına saklanmak isteyeceğini tahmin ediyorum." Kumira küçük, eğlenti dolu bir kahkaha attı. Shalon gülünecek şey göremiyordu. Harine dudaklarını büktü, ama karnı ağrıyormuş gibi görünmesine sebep oldu.

"Şeyi... koruyucuyu görmek istiyor musunuz?" diye devam etti Kumira. "Herhangi bir isim kadar iyi, sanırım. Görecek çok şey yok." İhtiyatla yaldızlı korkuluğa yaklaştı ve düşmekten korkarmış gibi üzerinden aşağı baktı, ama o mavi gözler yine keskinleşmişti. "Onu incelemek için her şeyimi verirdim, ama bu imkânsız, elbette. Bildiğimiz şey dışında başka neler yapabildiğini kim bilebilir?" Sesinde üzümü kadar huşu da vardı.

Shalon yüksekten korkmazdı, Aes Sedai'nin yanında girift işlenmiş metale yaslandı. Kaynak'ı yok eden bu şeyi görmek istiyordu. Bir an sonra Harine de katıldı onlara. Shalon şaşkınlık içinde, Kumira'yı huzursuz eden yüksekliğin altı metreden az olduğunu gördü. Aşağıda, mavi beyaz seramikler kıvrımlı bir labirent oluşturuyorlardı. Labirentin merkezinde sarı

çerçeveli, iki sivri uçlu kırmızı bir oval vardı. Balkonun altında beyazlar içinde üç kadın eşit aralıklarla, tabureler üzerinde, kubbe duvarının dibinde oturuyorlardı. Her kadının yanında, bir boy genişliğinde, puslu kristalden yapılmış gibi görünen birer disk yere gömülmüştü. Diskin içine berrak kristalden, odanın merkezine işaret eden uzun, ince bir şerit kakılmıştı. Puslu diskler metal halkalarla çevriliydi ve pusula gibi işaretlenmişlerdi. Büyük işaretlerin arasında daha küçük işaretler vardı. Shalon emin olamıyordu, ama en yakındaki metal halkaya rakamlar yazılmış gibiydi. Hepsi buydu. Canavarsı şekiller yoktu. Işığı emen devasa, siyah bir şey hayal etmişti. Elleri titremesin diye korkuluğu kavradı ve kıpırtısız durabilmek için dizlerini kilitledi. Aşağıdaki her neyse, Işık'ı *çalmıştı*.

Terliklerin fısıltısı, içeri girerken kullandıkları kapıdan birilerinin geldiğini ilan etti. Saçları başlarının tepesinde toplanmış, elbiselerinin üzerine yeleksiz ceketlere benzeyen uzun, dökümlü, bol altın işlemeli, arkalarında yerde sürünen mavi ipek cüppeler giymiş bir düzine gülümseyen kadın. Bu insanlar rütbeyi ilan etmeyi biliyorlardı. Her kadın kalın, altın zincirlerden sarkan, altın kenarlı kırmızı oval şeklinde iri kolyeler takmıştı ve aynı şekil her birinin başındaki ince, altın taçların önünde tekrarlanmıştı. Bir kadında kırmızı ovaller mineden değil yakutlardan yapılmıştı ve safirlerle aytaşları kadının alnındaki altın halkayı neredeyse gizliyordu. Kadının sağ işaret parmağında kalın, altın bir mühür yüzüğü vardı. Uzun boylu ve azametli bir kadındı, şakakları kırlaşmış siyah saçları başının üzerinde büyük bir topuzla toplanmış, ama yüzü çizgisizdi. Diğerleri uzun ya da kısa, toplu ya da zayıf, güzel ya da çirkindiler, hiçbiri genç değildi, her birinde bir yetke havası vardı, ama bu kadın mücevherlerinden daha fazlası ile göze çarpıyordu. İri, kara gözleri sevecenlik ve bilgelik doluydu ve yaydığı şey yalnızca yetke havası değil, aynı zamanda buyurganlıktı. Bu kadının Birinci Konsey Üyesi olduğunu söylenmeden anlamıştı Shalon, ama kadın yine de ilan etti.

"Ben Aleis Barsalla, Far Madding'in Birinci Konsey Üyesi." Bir kadın için kalın olan tatlı sesi bir bildiride bulunuyor ve tezahürat bekler gibiydi. Sesin kubbenin içinde yankılanması o beklenen tezahüratları andırıyordu. "Far Madding Shodein Klanı'nın Dalgahanımı ve Atha'an Miere'in Gemiler Hanımı'nın Olağanüstü Büyükelçisi Harine din Togara İki Rüzgâr'a hoş geldiniz der. Işık sizi aydınlatsın ve refaha kavuştursun. Ziyaretiniz Far Madding'deki her yüreği memnun ediyor. Atha'an Miere'i daha fazla öğrenme fırsatını sevinçle karşılıyorum, ama yolculuğunuzun

zahmetinden sonra yorgun olmalısınız. Sarayımda sizin için hoş daireler hazırlattım. Dinlenip yemek yedikten sonra konuşabiliriz; her iki tarafın avantajına olacak konulardan, Işık'ı memnun edecekse." Diğerleri cüppelerinin eteklerini açarak yan eğildiler.

Harine, gülümsemesinde bir tatmin izi ile, başını hafifçe eğdi. Sonunda burada gereken saygıyı gösteren biri çıkmıştı. Ve büyük olasılıkla onun ve Shalon'un mücevherlerine alık alık bakmamalarının da faydası olmuştu.

"Kapılardan gelen ulaklar her zamanki kadar hızlıymış anlaşılan, Aleis," dedi Cadsuane. "Bana karşılama yok mu?" Cadsuane gelip Harine'in yanında dururken Aleis'in gülümsemesi bir anlığına inceldi ve diğerlerinden bazılarının gülümsemeleri tamamen kayboldu. Kalanlar da zorlamaydı. Yüzünde ciddi bir ifade olan güzel bir kadın kaşlarını çatacak kadar ileri gitti.

"Dalgahanımı'nı buraya getirdiğin için sana minnettarız, Cadsuane Sedai." Birinci Konsey Üyesi o kadar da minnettar görünmüyordu. Sırtını dikleştirdi ve dümdüz ileri, Cadsuane'e değil başının üzerinden arkaya baktı. "Eminim sen gitmeden önce minnetimizin derinliğini ifade etmenin bir yolunu buluruz."

Huzurundan ayrılabileceklerini bundan daha açık ifade etmek için emir vermesi gerekirdi, ama Aes Sedai uzun boylu kadına gülümsedi. Tam olarak nahoş bir gülümseme olduğu söylenemezdi, ama eğlenti dolu da değildi. "Bir süreliğine burada kalabilirim, Aleis. Kalacak yer önerin için teşekkür ederim, kabul ediyorum. Tepelerde bir saray en iyi handan yeğdir." Birinci Konsey Üyesi'nin gözleri hayretle irileşti, sonra kararlılıkla kısıldı.

Aleis konuşamadan, "Cadsuane benimle kalmalı," dedi Harine, en fazla yarı boğulmuş gibi gelen bir sesle. "Onun hoş karşılanmadığı yerde ben de hoş karşılanmamış sayılırım." Cadsuane'e eşlik edeceklerse kabul etmek zorunda kaldığı anlaşmanın parçasıydı bu. Başka şeylerin yanı sıra, Coramoor'a katılana kadar Cadsuane'in söylediği yere, söylediği zaman gidecekler, aldığı davetlere Cadsuane'i de dahil edeceklerdi. Bu, sonuncusu o sırada önemsiz görünmüştü, özellikle de diğerleri ile karşılaştırıldığında, ama açık kadın nerede nasıl karşılanacağını çok iyi biliyordu.

"Cesaretin kırılmasın, Aleis." Cadsuane sır verircesine Birinci Konsey Üyesi'ne doğru eğildi, ama sesini alçaltmadı. Kubbedeki yankılar sözlerini güçlendiriyordu. "Eminim benim düzelteceğim kötü alışkanlığın kalmamıştır."

Birinci Konsey Üyesi'nin yüzü kıpkırmızı oldu ve arkasındaki Konsey Üyeleri sorgu dolu ifadelerle bakıştılar. Bazıları kadına, yepyeni bakışlarla baktılar. Nasıl rütbe kazanıp, nasıl kaybediyorlardı acaba? Aleis dışında on iki kişi olmaları tesadüftü kuşkusuz, ama klan Yelkenhanımlarının İlk On İkisi, Dalgahanımı'nı genellikle kendi aralarından seçerdi ve Dalgahanımlarının İlk On İkisi, Gemiler Hanımı'nı seçerdi. Harine o tuhaf kızın sözlerini bu yüzden kabullenmişti, çünkü o İlk On İki'dendi. Bu, bir de iki Aes Sedai'nin kızın gerçek görüler gördüğünü söylemesi. Bir Dalgahanımı'nın, hatta bir Gemiler Hanımı'nın rütbesi sökülebilirdi, ama ancak belli durumlarda, örneğin büyük yetersizlik göstermesi, aklını yitirmesi durumunda ve İlk On İki'nin oybirliğiyle karar vermesi gerekirdi. Kıyıbağlılar arasında işler daha farklı, genellikle baştan savma bir şekilde yürüyor gibiydi. Aleis'in Cadsuane'e diktiği bakışlar hem nefret dolu, hem de ürkekti. Belki sırtındaki on iki çift gözü hissediyordu. Diğer Konsey Üyeleri onu tartıyorlardı. Ama Cadsuane bu şehrin politikalarına karışmayı seçmişse, neden seçmişti? Ve neden böylesine sözünü sakınmadan yapmıştı?

"Bir erkek yönlendirdi," dedi Verin aniden. Kalanlara katılmamıştı ve on adım ötede, korkuluğun üzerinden bakıyordu. Kubbe sayesinde sesi rahatça duyulmuştu. "Son zamanlarda yönlendiren çok erkekle karşılaştınız mı, Birinci Konsey Üyesi?"

Shalon aşağı baktı ve gözlerini kırpıştırdı. Önceden berrak olan kristal kısımlar kararmıştı ve odanın merkezine işaret etmiyorlardı, bir şekilde kabaca aynı yöne dönmüşlerdi. Aşağıdaki kadınlardan biri ayağa kalkmış, eğilmiş; ince, siyah göstergenin işaretli halkada nereyi gösterdiğine bakıyordu ve diğer iki kadın yuvarlak tepeli kapıya seğirtiyorlardı. Shalon aniden anladı. Nirengi yapmak bütün Rüzgârbulanlar için basit bir meseleydi. O kapının arkasında bir yerde harita vardı ve kısa süre sonra yönlendiren adamın konumu bulunacaktı.

"Kadınlar için kırmızı oluyor, siyah değil," dedi Kumira fısıldarcasına. Hâlâ korkuluğa yanaşmıyordu, ama onu iki eliyle kavramış, aşağı eğilmiş, bakıyordu. "Uyarır, yerini belirler ve savunur. Başka ne yapıyor acaba? Bunu yapan kadınlar daha fazlasını istiyorlardı, belki daha fazlasına ihtiyaç duyuyorlardı. Başka neler yaptığını bilmemek inanılmaz ölçüde tehlikeli olabilir." Ama korkmuş görünmüyordu. Heyecanlıydı.

"Bir Asha'man, sanırım," dedi Aleis sakin sakın, bakışlarını Cadsuane'den kopararak. "Bizi rahatsız edemezler. Kanuna uydukları

sürece şehre girmekte özgürler.” O ne kadar sakin olursa olsun, arkadaki kadınların bazıları ilk defa kıyıbağlılar arasına giren miço kızlar gibi kıkırdadılar. “Affet beni, Aes Sedai. Far Madding sana hoş geldin diyor. Ama korkarım ismini bilmiyorum.”

Verin hâlâ kubbenin zeminine bakıyordu. Shalon yine korkuluğun üzerinden baktı ve ince siyah göstergeler... değişirken... gözlerini kırpıştırdı. Bir an siyahtılar ve kuzeye işaret ediyorlardı, bir sonrakinde berraktılar ve labirentin merkezini gösteriyorlardı. Dönmemişlerdi; yalnızca bir an öyle, sonra böyle olmuşlardı.

“Hepiniz bana Eadwina diyebilirsiniz,” dedi Verin. Shalon irkildiğini saklayamadı. Kumira gözünü bile kırpmadı. “Tarih sever misiniz, Birinci Konsey Üyesi?” diye devam etti Verin başını kaldırmadan. “Guaire Amalasan’ın Far Madding kuşatması yalnızca üç hafta sürdü. Vahşi bitti.”

“*Onu* dinlemek istediklerinden kuşkuluyum,” dedi Cadsuane keskin bir sesle. Gerçekten de, bir sebepten birden çok Konsey Üyesi rahatsız görünüyordu. Işık aşkına, Guaire Amalasan da kimdi? İsim belli belirsiz tanıdık geliyordu, ama Shalon bir türlü çıkartamıyordu. Bir kıyıbağlı fatih, açık ki.

Aleis Cadsuane’e bir bakış fırlattı ve ağzı gerildi. “Tarih Guaire Amalasan’ı olağanüstü bir general olarak anlatır, Eadwina Sedai, belki yalnız Artur Şahinkanadı’nın onu aştığını söyler. Onu aklına getiren nedir?”

Shalon Cadsuane ile yolculuk eden Aes Sedailerden birinin onun en kayıtsız uyarısına emirlerinden daha az aldırış ettiğini görmemişti, ama Verin bu sefer ona kulak asmadı. Başını da kaldırmadı. “Yalnızca onun Güç kullanmadığını, ama Far Madding’i içi geçmiş erik gibi ezdiğini düşünüyordum.” Ufak tefek, tombul Aes Sedai aklına bir şey gelmiş gibi duraksadı. “Biliyor musunuz, Yenidendoğan Ejder’in Illian, Tear, Andor ve Cairhien’de orduları var. On binlerce Aiel’den bahsetmiyorum bile. Çok haşin bir halktır, Aieller. Burada keşif yapan Asha’manlar hakkında bu kadar sakin olabilmenize şaştım.”

“Bence onları yeterince korkuttun,” dedi Cadsuane sertçe.

Verin sonunda yaldızlı korkuluktan döndü. Gözlerini ürkmüş bir kıyıbağlı kuş gibi kocaman kocaman açmıştı. Tombul elleri kanat gibi çırpındı. “Ah. Benim kastettiğim... Ah, hayır. Yenidendoğan Ejder size karşı harekete geçmeyi düşünse çoktan yapardı bunu bence. Hayır, tahmin ederim Seanchanlar... Onları duydunuz mu? Altara’dan ve batının daha ilerisinden aldığımız haberler gerçekten çok korkunç. Önlerine çıkan her şeyi

süpürüyorlar gibi. Hayır, Yenidendoğan Ejder'in planlarında onların Far Madding'i ele geçirmekten daha önemli olduğunu tahmin ediyorum. Onu öfkelendirecek ya da takipçilerini altüst edecek bir şey yapmadığınız sürece, elbette. Ama eminim bunu yapmayacak kadar zekisinizdir." Çok masum görünüyordu. Konsey Üyeleri arasında bir kıpırdanma oldu, aslanbalığı aşağıda yüzerken küçük balıkların yüzeyi dalgalandırması gibi.

Cadsuane içini çekti. Sabrının sınırına yaklaştığı açıktı. "Yenidendoğan Ejder'i tartışmak istiyorsan, Eadwina, bunu bensiz yapmalısın. Ben yüzümü yıkamak ve biraz sıcak çay içmek istiyorum."

Birinci Konsey Üyesi, ne kadar inanılmaz gelse de, Cadsuane'in varlığını unutmuş gibi irkildi. "Evet. Evet, elbette. Cumere, Narvais, lütfen Dalgahanımı ile Cadsuane Sedai'yi... benim sarayıma götürüp rahat etmelerini sağlar mısınız?" Cadsuane'i konutunda ağırlamanın verdiği rahatsızlığı belli eden, o ufak duraksama dışında hiçbir şey yoktu. "Ben Eadwina Sedai ile biraz daha sohbet etmek istiyorum. Eğer onu da memnun edecekse." Aleis Konsey Üyeleri'nin büyük kısmını peşine takarak balkonda süzüldü. Kadınlar toplanır, onu alır götürürken Verin aniden korkmuş ve kararsız göründü. Shalon şaşkınlığına ya da huzursuzluğuna, önceki masumluğundan daha fazla inanmıyordu. Artık Jahar'ın nerede olduğunu bildiğini sanıyordu. Yalnız, nedenini bilemiyordu.

Aleis'in ismini söylediği kadınlar –Cadsuane'e kaşlarını çatan güzel kadın ile ince, gri saçlı bir kadın– Birinci Konsey Üyesi'nin ricasını emir kabul ettiler; belki öyleydi de. Cüppelerini açarak o yarım eğilmelerle selam verdiler ve Harine'den onu memnun edecekse onlara eşlik etmesini rica ettiler ve süslü sözlerle ona eşlik etmenin onlara ne kadar zevk verdiğini bildirdiler. Harine ekşi bir yüzle dinledi. Dilerlerse yoluna sepet sepet gül yaprağı serpebilirlerdi, ama Birinci Konsey Üyesi onu astlarına bırakmıştı. Shalon, öfkesi yatışana kadar kız kardeşinden kaçınmanın bir yolu olup olmadığını merak etti.

Cadsuane Verin'in Aleis ile birlikte uzaklaşmasını izlemedi, en azından açık açık izlemedi, ama balkondaki bir sonraki kapıda gözden kaybolduklarında ağzı hafif bir gülümseme ile büküldü. "Cumere ve Narvais," dedi aniden. "Cumere Powys ve Narvais Maslin mi? Sizin hakkınızda bazı şeyler duydum." Bu dikkatlerin Harine'den ona dönmesine sebep oldu. "Her Konsey Üyesi'nin uyması gereken standartlar var," diye devam etti Cadsuane daha sert bir sesle. İki kadını kollarından yakaladı ve iki yanına alarak merdivene döndü. Kadınlar endişeli endişeli bakışarak

götürüldükleri yere gittiler. Harine unutulmuştu anlaşılan. Kapıda Cadsuane durup arkasına baktı, ama Harine'e ya da Shalon'a değil. "Kumira? Kumira?"

Diğer Aes Sedai irkildi ve korkuluğun üzerinden son bir kez, uzun uzun baktıktan sonra dönüp Cadsuane'i takip etti. Harine ve Shalon için aynısını yapmaktan başka seçenek kalmamıştı. Yoksa yollarını kendi başlarına bulmak zorunda kalacaklardı. Shalon diğerlerinin peşinden fırladı, Harine daha ağır davranmadı. Cadsuane iki yanındaki Konsey Üyeleri'ni tutmaya devam ederek kıvrıla kıvrıla inen merdivende başı çekti. Bir yandan da alçak sesle konuşuyordu. Kumira kendisiyle öndeki üç kişi arasında olduğundan Shalon hiçbir şey duyamıyordu. Cumere ile Narvais konuşmaya çalıştı, ama Cadsuane birkaç kelimeden fazlasını söylemelerine izin vermedi, sonra yine kendisi konuşmaya başladı. Sakin, kayıtsız görünüyordu. Yanındaki iki kadın endişeli görünmeye başlamışlardı. Işık aşkına, Cadsuane ne peşindeydi?

"Bu mekân seni rahatsız ediyor mu?" dedi Harine aniden.

"Saki gözlerimi kaybettim." Bunun doğruluğu karşısında Shalon ürperdi, "Korkuyorum, Dalgahanımı, ama Işık izin verirse korkumu kontrol altında tutmayı başarırım." Işık, başarabileceğini umuyordu. Çılgınca ihtiyacı vardı buna.

Harine öndeki kadınlara kaşlarını çatarak başını salladı. "Aleis'in sarayında ikimizin birlikte banyo yapabileceği bir küvet bulunduğundan kuşkuluyum. Ballı şarabı bildiklerini de sanmıyorum, ama bir şeyler buluruz." Cadsuane ve diğerlerinden dönerek, beceriksizce Shalon'un koluna dokundu. "Çocukken karanlıktan korkardım ve sen korkum geçene kadar asla yanımdan ayrılmazdın. Ben de seni yalnız bırakmayacağım, Shalon."

Shalon adımını şaşırdı ve tepetaklak yuvarlanmadan zor hâkim oldu kendine. Harine, ilk kez Yelkenhanımı olduğu günlerden bu yana ismini ancak yalnızken kullanmıştı. Ondan önce, yalnızken bile bu kadar dost canlısı değildi. "Teşekkür ederim," dedi ve bir çabayla ekledi, "Harine." Kız kardeşi yine kolunu okşadı ve gülümsedi. Harine gülümsemek konusunda deneyimli değildi, ama beceriksiz gülümseme teşebbüsünde sıcaklık vardı.

Ama ilerideki kadınlara yöneltti̇ği bakışlarda sıcaklık yoktu. "Belki gerçekten de burada bir pazarlık yapabilirim. Cadsuane safralarını kaydırdı, bu yüzden dengesiz seyrediyorlar. Ona yaklaştığında nedenini öğrenmeye çalışmalısın, Shalon. Aleis'in köpek dişini kolye yapmak isterdim –tek

kelime etmeden sırtını dönüp gitmesi!– ama Cadsuane’in Coramoor’u burada bir tür soruna bulaştırmasına izin verme pahasına olmaz. Öğrenmelisin, Shalon.”

“Belki Cadsuane başka herkesin nefes aldığı gibi doğallıkla başkalarının işine karışıyordur,” diye yanıt verdi Shalon içini çekerek, “ama denerim, Harine. Elimden geleni yaparım.”

“Her zaman öyle yaptın, abla. Her zaman yapacaksın. Biliyorum.”

Shalon yine içini çekti. Kız kardeşinin yeni bulduğu sıcaklığının derinliğini sınamak için çok erkendi henüz, itiraf af getirebilirdi de getirmeyebilirdi de ve aynı anda hem evliliğini, hem de rütbesini kaybetmeye dayanamazdı. Ama Verin sırrını saklamak için Cadsuane’in ne koşullar öne sürdüğünü sözünü sakınmadan aktardığından beri ilk defa, Shalon itiraf etmeyi düşünmeye başladı.

25
Bağlar

Rand Konsey Başı'ndaki odasında yatağının üzerinde bağdaş kurmuş, sırtını duvara vermiş, Thom Merrilin'in uzun zaman önce verdiği gümüş zarflı flütü çalıyordu. Bir Çağ önce miydi? Oymalı duvar panelleri ve Nethvin Pazarı'na bakan pencereleri olan bu oda, Maredo Tacı'ndakinden daha iyiydi. Arkasına yığdığı yastıklar kaz tüyüydü, yatağın sayvanı ve perdeleri işlemeliydi, lavabo sehpasının üzerindeki aynada tek bir kabarcık yoktu. Zengin bir yabancı tüccara kiralanacak türden bir odaydı. Cairhien'den ayrılırken yanına yeterince altın almayı akıl etmesi iyi olmuştu. Fazla para taşıma alışkanlığını kaybetmişti. Yenidendoğan Ejder'in her ihtiyacı karşılanıyordu. Yine de, flütü sayesinde oda masrafını karşılayacak kadar kazanabilirdi. Ezginin adı "Uzun Gece için Ağıt"tı ve daha önce hiç duymamıştı. Ama Lews Therin duymuştu. Resim yeteneği gibiydi. Rand bunun onu korkutması ya da öfkelendirmesi gerektiğini düşünüyordu, ama Lews Therin ağlarken oturup çalmıştı yalnızca.

"Işık, Rand," diye mırıldandı Min, "orada oturup o şeyi üfleyip duracak mısın?" Çiçekli halının üzerinde ileri geri yürürken etekleri savruluyordu. Min, Elayne ve Aviendha ile arasındaki bağ, aksini hiç bilmemiş, hiç istememiş gibi geliyordu. Nefes alıyordu ve onlara bağlanmıştı; biri de diğeri kadar doğaldı. "Birilerinin işitebileceği bir yerde tek bir yanlış kelime ederse, eğer çoktan etmişse... Kimsenin Elaida adına seni alıp götürmesine ve bir hücreye kapatmasına izin *vermeyeceğim!*" Alanna'nın bağı daha önce hiç bu hissi vermemişti. Kendi içinde değişmemişti, ama Caemlyn'deki o günden bu yana Alanna'nın bağı bir müdahale gibi gelmeye başlamıştı; omzunun üzerinden bakan bir yabancı gibi, çizmesine kaçmış diken gibi ve bu his zaman geçtikçe artıyordu. "Onu çalmak *zorunda* mısın?

Ağlayacağım geliyor, aynı zamanda tüylerimi diken diken ediyor. Eğer seni tehlikeye atarsa!..” Hançerlerinden birini bol kol yeninin içindeki saklama yerinden çıkararak yumruğunda savurdu.

Rand flütü ağzından çıkardı ve üzerinden sessizce ona baktı. Min’in yüzü kızardı. Aniden hırlayarak hançeri kapıya fırlattı. Hançer saplandığı yerde titredi.

“O şurada,” dedi Rand flütle işaret ederek. Farkında olmadan, Alanna’nın konumunu takip ederek flütü kaydırdı. “Yakında burada olur.” Alanna önceki günden beri Far Madding’deydi ve Rand kadının neden şimdiye dek beklediğini anlamıyordu. Alanna kafasının içinde bir duygular yumağıydı; endişeli ve ihtiyatlı, sinirli ve kararlı ve her şeyden öte, öfkeli. Zar zor bastırabildiği bir öfke. “Burada olmamayı tercih ediyorsan, başka yerde bekleyebilirsin...” Min başını öfkeyle iki yana salladı. Kafasının içinde, Alanna’nın yanı başında o vardı. O da endişe ve öfkeyle kaynıyordu, ama ne zaman Rand’a baksa içi aşkla ışıl ışıl oluyordu, bakmadığı zamanlarda da. Korku da vardı, ama bunu saklamaya çalışıyordu.

Rand flütünü dudaklarına götürdü ve “Sarhoş Çerçi”ye başladı. Bu ölüleri bile oynatacak kadar neşeliydi. Lews Therin ona hırladı.

Min durdu, kollarını kavuşturarak onu süzdü, sonra aniden elbisesini çekiştirerek kalçalarının üzerinde düzeltti. Rand içini çekerek flütü indirip bekledi. Bir kadının sebepsiz yere giysilerini düzeltmesi bir erkeğin zırhının kayışlarını sıkılaştırması ve eyer kolanını kontrol etmesi gibiydi; Min saldırıya geçmeyi düşünüyordu ve kaçarsanız köpek gibi biçilirdiniz. Şimdi Min’in kararlılığı Alanna’nınki kadar güçlüydü; beyninin arkasında parlayan ikiz güneşler gibi.

“Alanna buraya varana kadar ondan bahsetmeyeceğiz,” dedi sertçe, konuyu açan Rand’mış gibi. Kararlılık ve hâlâ korku vardı, öncekinden de güçlüydü, devamlı bastırılıyor, devamlı kabarıyordu.

“Niye, elbette, karıcığım, eğer seni memnun edecekse,” diye yanıt verdi Rand, Far Maddinglilerin yaptığı gibi başını eğerek. Min yüksek sesle burnunu çekti.

“Rand, Alivia’dan hoşlanıyorum. Nynaeve’e dokuz doğurtuyor olsa bile hoşlanıyorum.” Bir yumruğunu kalçasına dayayarak öne eğildi ve parmağını Rand’ın burnuna uzattı. “Ama seni öldürecek.” Her sözcüğü ısırırcasına söylemişti.

“Ölmeme yardım edeceğini söyledin,” dedi Rand sessizce. “Senin sözlerin.” Ölürken nasıl hissedecekti acaba? Min’i, Elayne’i ve Aviendha’yı

bıraktığı için hüzün. Onlara getirdiği acı için hüzün. Her şey bitmeden önce babasını bir kez daha görmek isterdi. Bu şeylerin dışında, ölümün rahatlama olacağını düşünüyordu neredeyse.

Ölüm gerçekten bir rahatlama, dedi Lews Therin hararetle. *Ben ölüm* istiyorum. *Biz ölümü hak ediyoruz!*

"Ölmeme yardım etmek beni öldürmekle aynı şey değil," diye devam etti Rand. Artık sesi duymazdan gelmekte ustalaşmıştı. "Gördüklerin konusunda fikrini değiştirmediysen."

Min çileden çıkarak ellerini havaya fırlattı. "Ne gördüysem gördüm ve sana söyledim, ama aralarında bir fark görebiliyorsam Kıyamet Çukuru yutsun beni. Sen neden olduğunu düşünesin, anlamıyorum!"

"Eninde sonunda ölmek zorundayım, Min," dedi Rand sabırla. İnanmak zorunda olduğu kişiler öyle demişti. Yaşamak için ölmek zorundasın. Bu hâlâ mantıklı gelmiyordu, ama tek bir soğuk gerçek bırakıyordu ona. Tıpkı Ejder Kehanetleri'nin söyler göründüğü gibi, ölmek zorundaydı. "Yakında değil, umarım. Yakında ölmemeyi planlıyorum. Üzgünüm, Min. Benimle bağ kurmana asla izin vermemeliydim." Ama reddedecek kadar güçlü değildi, tıpkı onu kendinden uzaklaştıracak kadar güçlü olmadığı gibi. Yapılması gereken işi yapamayacak kadar zayıftı. Kışı soğurmalıydı, öyle ki kışın yüreği bir Güneşgünü öğlen vakti gibi gelmeliydi.

"Vermeseydin, yine de seni bağlar yapardık." Bunun Alanna'nın yaptığından ne farkı olacağını sormamanın daha iyi olacağına karar verdi Rand. Min'in bir fark gördüğü kesindi. Dizleri üzerinde yatağa tırmanarak Rand'ın yüzünü avuçlarına aldı, "Beni dinle, Rand al'Thor. Ölmene izin vermeyeceğim. Ve sırf bana nispet olsun diye ölmeyi başarırsan, arkandan gelir, seni geri getiririm." Aniden Rand'ın kafasının içinde hissettiği ciddiliğin içine kalın bir eğlenti damarı karıştı. Min'in sesi sahte bir sertlik kazandı. "Ve sonra yaşaman için buraya getiririm seni. Saçlarını beline kadar uzattırırım ve üzeri aytaşları ile süslenmiş saç kıskaçları taktırırım."

Rand ona gülümsedi. Min hâlâ gülümsetebiliyordu onu. "Ölümden beter kader hiç duymadım, ama sanırım bu uygun düşer."

Biri kapıyı çaldı ve Min yerinde dondu. Sessiz bir soru ile, Alanna'nın ismini şekillendirdi. Rand başını salladı ve şaşkınlık içinde Min'in onu yastıkların üzerine devirdiğini ve kendini onun göğsüne attığını gördü. Kıvrılarak başını kaldırdığı zaman, Min'in lavabo sehpasının aynasında kendini görmeye çalıştığını fark etti. Min sonunda hoşuna giden bir

pozisyon buldu. Bir elini Rand'ın ensesine, diğerini kendi yüzünün yanında göğsüne koymuş, yarı üzerine uzanmıştı. "İçeri gir," diye seslendi.

Cadsuane odaya girdi ve kapıya saplanmış hançere kaşlarını çatarak durdu. Güzel, koyu yeşil yünden elbisesi ve gümüş bir broş ile tutturulmuş kürk astarlı pelerini ile, başarılı bir tüccar ya da bir bankacı sanılabilirdi, ama kafasının tepesindeki demir grisi topuzdan sarkan altın kuşlar, balıklar, yıldızlar ve aylar her iki meslek için de fazla gösterişli kaçardı. Büyük Yılan yüzüğünü takmamıştı, bu yüzden çok fazla dikkat çekmemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Siz çocuklar tartışıyor muydunuz?" diye sordu ılımlı bir sesle.

Rand Lews Therin'in gölgelerde çöken bir dağ kedisi gibi kıpırtısızlaştığını hissedebiliyordu. Bu kadın karşısında Lews Therin de kendisi kadar ihtiyatlıydı.

Min kıpkırmızı bir yüzle ayağa kalktı ve öfkeyle elbisesini düzeltti. "O olduğunu söyledin!" dedi suçlarcasına, tam Alanna içeri girerken. Cadsuane kapıyı kapattı.

Alanna Min'e bir bakış fırlattı, sonra onu görmezden gelerek Rand'a odaklandı. Kara gözlerini ondan ayırmadan pelerinini çıkardı ve odadaki iki sandalyeden birinin üzerine attı. Ellerini eteklerine götürüp sıkı sıkı kavradı. O da altın Aes Sedai yüzüğünü takmamıştı. Gözleri ona takıldığı andan itibaren, bağda coşku çiçeklenmişti. Tüm diğer duygular hâlâ oradaydı; endişe, öfke, ama Rand kadının coşku hissetmesini hiç beklememişti!

Rand pozisyonunu değiştirmeden flütünü aldı ve onunla oynamaya başladı. "Seni gördüğüme şaşırmalı mıyım, Cadsuane? Ben seni o kadar da sık görmek istemezken, ortaya çıkıp duruyorsun. Sana Yolculuk yapmayı kim öğretti?" Bu olmalıydı. Bir an Alanna düşüncenin kıyısında belirsiz bir farkındalıktı, bir sonrakinde kafasının içinde hayat bulmuştu. Başta Alanna'nın Yolculuk öğrendiğini sanmıştı, ama Cadsuane'i gördükten sonra gerçeği anlamıştı.

Alanna'nın ağzı gerildi ve Min bile onaylamaz bakışlarla baktı. Muhafız bağından gelen duygular, birinde sıçrayıp koşturdu, diğerinde sevince öfke karıştı. Alanna neden *coşku* hissediyordu?

"Hâlâ bir keçiden daha görgülü değilsin, gördüğüm kadarıyla," dedi Cadsuane kuru kuru. "Evlat, doğduğum yeri ziyaret etmek için iznine ihtiyacım olduğunu sanmıyorum. Yolculuğa gelince, benim herhangi bir şeyi nerede, ne zaman öğrendiğim seni hiç ilgilendirmez." Pelerininin iğnesini çıkardı; broşu kemerine, el altında bir yere taktı ve pelerini düzgün

tutmak Rand'dan çok daha önemliymiş gibi, kolunun üzerine katladı. Sesine bir sinir tınısı geldi. "Öyle ya da böyle, bir sürü yol arkadaşı yıktın sırtıma. Alanna seni tekrar görmek için öyle deli oluyordu ki ancak taş yürekli biri onu getirmeyi reddedebilirdi. Sorilea sana yemin etmiş diğerlerinden bazılarının, Alanna ile birlikte gelmelerine izin verilene kadar bir işe yaramayacaklarını söyledi, bu yüzden Nesune, Sarene, Erian, Beldeine ve Elza'yı da getirmek zorunda kaldım. Harine, ablası ve Kılıçefendisinden bahsetmiyorum bile. Kadın Alanna'nın seni bulmaya geldiğini duyduğunda bayılmalı mı, çığlık mı atmalı, yoksa birilerini mi ısırmalı, karar veremedi. Ve sonra üç kara ceketli dostun var. Seni görmeye ne kadar hevesli olduklarını bilmiyorum, ama onlar da burada. Eh, artık seni bulduğumuza göre, Deniz Halkı'nı ve Aes Sedaileri sana gönderebilir, onlarla senin uğraşmana izin verebilirim."

Rand bir küfür mırıldanarak ayağa fırladı. "Hayır! Onları benden uzak tut!"

Cadsuane'in gözleri kısıldı. "Kullandığın dil konusunda seni daha önce uyarmıştım; bir daha uyarmayacağım." Bir an daha kaşlarını çatarak Rand'a baktı, sonra Rand'ın dersini almış olduğuna karar vermiş gibi başını salladı. "Şimdi, bana ne yapacağımı söyleyebileceğini düşündüren nedir, evlat?"

Rand kendi kendisiyle mücadele etti. Burada emir veremezdi. Cadsuane'e hiçbir yerde emir verememişti. Min onun kadına ihtiyacı olduğunu, kadının ona öğrenmesi gereken bir şey öğretebileceğini söylemişti ve bu Rand'ın kadının karşısında daha huzursuz hissetmesinden başka bir işe yaramamıştı. "Buradaki işimi bitirip sessizce gitmek istiyorum," dedi sonunda. "Onlara söyleyeceksen, en azından ben gitmeye hazır olana kadar bana yaklaşmalarına izin vermeye cesaret edemeyeceğimi de söyle." Kadın tek kaşını kaldırarak bekledi ve Rand derin bir nefes aldı. Kadın neden her şeyi güçleştiriyordu? "Nerede olduğumu hiçbirine söylemezsen memnun olurum." Gönülsüzce, çok gönülsüzce ekledi, "Lütfen." Min, nefesini tutuyormuş gibi nefes verdi.

"Güzel," dedi Cadsuane bir an sonra. "Denediğin zaman görgülü olabiliyorsun. Gerçi dişlerin ağrıyormuş gibi görünmene sebep oluyor. Sanırım şimdilik sırrını saklayabilirim. Şehirde olduğunu hepsi bilmiyor. Ah, evet. Sana söylemeliyim. Merise Narishma, Corele Damer ile bağ kurdu ve genç Hopwil Daigian'ın oldu." Bunu, aklından kolayca çıkabilecek önemsiz bir bilgi gibi söylemişti.

Rand bu sefer küfrünü mırıldanmaya zahmet etmedi ve Cadsuane'in sert tokadı neredeyse çenesini yerinden oynatacaktı. Gözlerinin önünde kara benekler yüzdü. Diğer kadınların biri inledi.

"Sana söylemiştim," dedi Cadsuane sakin sakin. "Bir daha uyarmayacağım."

Min Rand'a doğru bir adım attı ve Rand başını hafifçe iki yana salladı. Bu hareket beneklerin kaybolmasını sağladı. Çenesini ovalamak istiyordu, ama ellerini yanlarında tuttu. Flütü kavrayan parmaklarını gevşetmesi gerekti. Cadsuane tokat olayı hiç olmamış gibi davranıyordu.

"Flinn ve diğerleri bağ kurulmasını neden kabul etti?" diye sordu.

"Onları gördüğün zaman kendin sor," diye yanıt verdi kadın. "Min, sanırım Alanna bir süreliğine onunla yalnız kalmak istiyor." Min'in yanıtını beklemeden kapıya dönerken ekledi, "Alanna, ben aşağıda, Kadınlar Odası'nda bekleyeceğim. Fazla gecikme. Tepeler'e dönmek istiyorum. Min?"

Min dik dik Alanna'ya baktı. Dik dik Rand'a baktı. Sonra ellerini havaya fırlattı ve kendi kendine homurdanarak uzun adımlarla Cadsuane'in peşinden gitti. Kapıyı arkasından çarptı.

"Kendi saç renginle daha çok beğeniyordum seni." Alanna kollarını göğsünde kavuşturdu ve Rand'ı süzdü. Bağda öfke ve coşku savaş halindeydi. "Sana yakın olmanın daha iyi olacağını umuyordum, ama hâlâ kafamın içinde bir taş gibisin. Burada dururken bile, kızgın olup olmadığını bilemiyorum. Buna rağmen burada olmak daha iyi. Bir Muhafız'dan uzun zaman ayrı kalmak hoşuma gitmez."

Rand onu ve bağdan akan dalga dalga coşkuyu görmezden geldi. "Far Madding'e neden geldiğimi sormadı," dedi sessizce, tahtanın arkasındaki Cadsuane'i görebilecekmiş gibi kapıya bakarak. Merak ediyor olmalıydı kuşkusuz. "Ona benim burada olduğumu sen söyledin, Alanna. Sen olmalısın. Yeminine ne oldu?"

Alanna derin bir nefes aldı ve yanıt vermeden önce bir an duraksadı. "Cadsuane'in sana beş paralık değer verdiğini sanmıyorum," diye terslendi. "Yemine becerebildiğimce sadık kalıyorum, ama sen işimi zorlaştırıyorsun." Sesi sertleşmeye başladı ve bağdaki öfke kabardı. "Çekip giden ve beni geride bırakan bir adama sadakat borçluyum. Sana nasıl hizmet edeceğim peki? Daha da önemlisi, ne yaptın?" Halıyı aşarak dikildi ve gözlerinde alev alev yanan bir öfke ile baktı. Rand ondan otuz santim

uzundu, ama kadın fark etmiyor gibiydi. “Bir şey yaptın, biliyorum. Üç gün baygın yattım! Ne yaptın?”

“Biri benimle bağ kuracaksa, izin verdiğim birilerinin bağ kurmasının daha iyi olacağına karar verdim.” Kadının tokadı yüzüne inmeden elini yakaladı. “Bir güne yetecek kadar tokat yedim.”

Kadın, gırtlağını ısıracakmış gibi dişlerini göstererek dik dik baktı ona. Bağdan şimdi hançer gibi damıtılmış bir öfke geliyordu yalnızca. “Başka birinin seninle *bağ kurmasına* izin mi verdin?” diye hırladı. “Buna nasıl cüret edersin! Her kimse, mahkemeye vereceğim onu! *Sopalattıracağım!* Sen benimsin!”

“Çünkü beni sen *aldın,* Alanna,” dedi Rand soğuk soğuk. “Başka Aes Sedailer öğrenirse, asıl sopalanan *sen* olursun.” Min bir sefer Rand’ın Alanna’ya güvenebileceğini, Yeşil Aes Sedai ile dört Aes Sedai’yi daha onun “avucunda” gördüğünü söylemişti. Tuhaf bir şekilde, ona güveniyordu gerçekten, ama o da Alanna’nın avucundaydı ve olmak istemiyordu. “Beni bırak. O zaman bunu yaptığını inkâr ederim.” Lan kendisi ve Myrelle’i anlatana kadar bunun mümkün olduğunu bilmiyordu. “Beni bırakırsan ben de yeminini geçersiz sayarım.”

Bağdan gelen kızgın öfke azaldı, ama yok olmadı. Kadının yüzü ve sesi sakinleşti. “Bileğimi acıtıyorsun.”

Rand bunu biliyordu. Acıyı bağdan hissedebiliyordu. Bıraktı ve kadın bileğini Rand’ın hissettiği acının gerektirmediği kadar gösterişli bir şekilde ovaladı. Bileğini ovalamaya devam ederek ikinci sandalyeye oturdu ve bacak bacak üzerine attı. Düşünüyor gibiydi.

“Seni bırakmayı düşündüm,” dedi sonunda. “Düşledim.” Küçük, hüzünlü bir kahkaha attı. “Hatta Cadsuane’den bağı ona aktarmama izin vermesini istedim. Böyle bir şey istemem ne kadar çaresiz olduğumu gösteriyor. Ama bir kişi seni idare edebilecekse, o kişi Cadsuane’dir. Ama o reddetti. Sana sormadan önermeme öfkelendi, ama sen kabul etsen bile o istemiyor.” Ellerini açtı. “Bu yüzden benimsin.” Yüzü değişmedi, ama bunu söylerken coşku yine alevlendi. “Seni nasıl edinmiş olursam olayım, sen benim Muhafızımsın ve benim bir sorumluluğum var. İçimdeki sorumluluk duygusu, sana itaat etme yeminim kadar güçlü. En az o kadar güçlü. Bu yüzden seni kimseye bırakmayacağım. O kişinin seni doğru düzgün idare edebileceğinden emin olana dek değil. Kim seninle bağ kurdu? Becerikli biriyse sana sahip olmasına izin verebilirim.”

Bağı Cadsuane'in alması olasılığı Rand'ın belkemiğinden aşağı buz parçaları geçmesine sebep olmuştu. Alanna bağla onu kontrol etmeyi hiç başaramamıştı ve Rand herhangi bir Aes Sedai'nin bunu yapabileceğini sanmıyordu, ama Cadsuane ile asla riske girmezdi. Işık!

"Bana aldırmadığını sana düşündüren ne?" diye sordu Alanna'nın sorusunu yanıtlamak yerine. Güvense de güvenmese de, elinden gelirse bunun yanıtını kimse öğrenmeyecekti. Elayne, Min ve Aviendha'nın yaptığı şey Kule kanununa uymuyor olabilirdi, ama onunla bu şekilde bağ kurdukları öğrenilirse diğer Aes Sedailerin cezalarından daha beter şeyler vardı korkmaları gereken. Yatağın kenarına oturarak flütü ellerinde çevirdi. "Sırf benimle bağ kurmayı reddettiği için mi öyle düşünüyorsun? Belki sonuçları hakkında senin kadar kayıtsız değildir. Cairhien'de bana geldi ve benden başka bir sebepten olamayacak kadar uzun kaldı. Gerçekten de ben buradayken tesadüfen arkadaşlarını ziyaret etmeye karar verdiğine inanmam mı gerekiyor? Beni bulabilmek için seni Far Madding'e getirdi."

"Rand, her gün senin nerede olduğunu sordu," dedi Alanna önemsemezce, "ama Seleisin'de, senin kim olduğunu merak etmeyen tek çoban kaldığını sanmıyorum. *Tüm dünya* bunu bilmek istiyor. Uzakta, güneyde olduğunu, günlerdir yerinden kıpırdamadığını biliyordum. O kadar. Onun ve Verin'in buraya geleceğini öğrendiğim zaman, beni de yanında götürmesi için yalvarmam gerekti –dizlerimin üzerine çöküp yalvardım! Ama şehrin üzerindeki tepelerde kapıyoldan çıkana kadar senin burada olduğunu bilmiyordum. Bundan önce, seni bulmak için Tear'ın yarı yoluna kadar Yolculuk yapmam gerektiğini sanıyordum. Buraya geldiğimizde Cadsuane öğretti bana, bu yüzden gelecekte benden bu kadar kolay kaçınabileceğini sanma."

Cadsuane Alanna'ya Yolculuk mu öğretmişti? Ama bu hâlâ Cadsuane'e kimin öğrettiğini açıklamıyordu. Fark edeceğinden değil, diye düşündü Rand. "Ve Damer ile diğer ikisi onlarla bağ kurulmasına izin verdiler, öyle mi? Yoksa o Aes Sedailer senin beni aldığın gibi aldılar mı onları?"

Kadının yanakları hafifçe kızardı, ama sesi titremiyordu. "Merise'in Jahar'a sorduğunu duydum. Adamın kabul etmesi iki gün aldı ve kadının baskı yaptığını hiç görmedim. Diğerleri için bir şey diyemem, ama Cadsuane'in dediği gibi, onlara sorabilirsin. Rand, anlamalısın, o adamlar senin 'Siyah Kule'ne dönmeye korkuyor." İsmi söylerken ağzı ekşi ekşi çarpıldı. "Sana düzenlenen saldırı için suçlanacaklarından korkuyorlar. Öylesine kaçsalar, kaçak olmakla suçlanırlar. Bunun senin hâlâ geçerli olan

emirlerinden olduğunu sanıyorum. Aes Sedailer dışında kime gidebilirlerdi? İyi bir şey oldu, üstelik." Harika bir şey görmüş gibi gülümsedi ve sesine bir heyecan geldi. "Rand, Damer yalıtılmaya Şifa vermenin bir yolunu keşfetti! Işık, o sözcüğü dilim donmadan söyleyebiliyorum. Irgain, Ronaille ve Sashalle'e Şifa verdi. Onlar da tıpkı tüm diğerleri gibi sana sadakat yemini ettiler."

"Ne demek tüm diğerleri?"

"Aiellerin elindeki tüm Aes Sedaileri kastediyorum. Kızıllar bile." Bunu yarı inanmazlıkla söyledi, ama iki ayağını yere koyar, gözlerini onunkilere dikerek öne eğilirken inanmazlık yerini yoğunluğa bıraktı. "Her biri yemin etti ve senin Nesune ve diğerleri, yemin eden ilk beşi için belirlediğin kefareti kabul etti. Cadsuane onlara güvenmiyor. Onların Muhafızlarını getirmesine izin vermezdi. İtiraf etmeliyim, başta ben de kararsızdım, ama onlara güvenebileceğine inanıyorum. Sana sadakat yemini ettiler. Bunun bir Aes Sedai için anlamını biliyorsun. Biz ettiğimiz yemini bozamayız, Rand. Bu imkânsız."

Kızıllar bile. O ilk beş tutsak sadakat yemini ettiğinde şaşırmıştı Rand. Elaida onları onu kaçırmaları için göndermişti ve bunu yapmışlardı da. Bunun olmasını *ta'veren*'liğinin sağladığından emindi, ama bu yalnızca olasılıkları değiştiriyordu, başka zaman olsa milyonda bir olasılıkla olacak şeyi kesinlik haline getiriyordu. Ne şart altında olursa olsun, bir Kızıl'ın yönlendirebilen bir adama yemin ettiğine inanmak zordu.

"Bize ihtiyacın var, Rand." Kadın ayağa kalktı ve odayı adımlamak istermiş gibi kıpırdandı, ama bunu yerine durup gözlerini kırpmadan onu izledi. Ne yaptığının farkında değilmiş gibi eteğini sıvazlıyordu. "Aes Sedailerin desteğine ihtiyacın var. Bu olmadan, her ulusu fethetmen gerekir ve şimdiye dek pek başarılı olmadın. Cairhien'deki isyan sana bitmiş gibi gelebilir, ama Dobraine'in senin Naibin olması herkesin hoşuna gitmiyor. Yeniden ortaya çıkarsa, pek çok kişi Toram Riatin'e gidebilir. Yüksek Lord Darlin Taş'ta rahatmış, öyle duyduk, Tear'daki Naibin olduğunu ilan etmiş, ama oradaki asiler sürü sürü Haddon Mirk'ten çıkıp onu desteklemediler. Andor'a gelince, Elayne Trakand tahta çıktığında seni destekleyeceğini söylüyor olabilir, ama askerlerini Caemlyn'den çıkardı ve tahta çıkmayı başardığında onların Andor'da kalmasına izin verirse Afet'te çan takarım. Aes Sedailer sana yardım edebilir. Elayne bizi dinler. Cairhien ve Tear'daki asiler de dinler. Beyaz Kule üç bin senedir savaşları durduruyor, isyanları bitiriyor. Rafela ile Merana'nın Harine ile yaptığı anlaşma hoşuna gitmemiş

olabilir, ama istediğin her şeyi elde ettiler. Işık, adam, bırak sana yardım edelim!”

Rand yavaşça başını salladı. Aes Sedailerin ona sadakat yemini etmesi yalnızca gücüyle insanları etkilemenin bir yolu gibi görünmüştü. Onu kendi amaçları için kullanabilecekleri korkusu başka her şeye karşı kör olmasına sebep olmuştu. Bunu itiraf etmek hoşuna gitmiyordu. Aptallık etmişti.

Herkese güvenen bir adam aptalın tekidir, dedi Lews Therin, *kimseye güvenmeyen adam da aptalın tekidir. Yeterince uzun yaşarsak, hepimiz aptallık ederiz.* Adam neredeyse aklı başında konuşmuştu.

“Cairhien’e dön,” dedi Rand. “Rafela ile Merana’ya söyle, Haddon Mirk’teki asiler ile görüşmelerini istiyorum. Söyle, Bera ile Kiruna’yı da alsınlar.” Min, Alanna dışında o dördüne de güvenebileceğini söylemişti. Cadsuane’in yanında getirdiği diğer beşi için ne demişti? Her birinin bir şekilde ona hizmet edeceğini mi? Bu yeterince sağlam değildi, henüz değil. “Darlin Sisnera’nın Naibim olmasını ve yaptığım yasaların korunmasını istiyorum. Bunun dışında, isyanı sona erdirmek için diledikleri gibi anlaşma yapabilirler. Bundan sonra... Sorun ne?”

Alanna’nın yüzü asılmıştı. Sandalyeye çöktü. “Yalnızca, bunca yol geldim ve sen hemen gönderiyorsun beni. Sanırım o kız buradayken en iyisi bu,” diye içini çekti. “Cairhien’de, siz ikinizin yaptıkları beni bütün gece uyanık tutmasın diye bağı maskelemek için neler çektim bilemezsin. Bu, bağı tamamen maskelemekten çok daha zordur, ama Muhafızlarım ile iletişimi tamamen koparmak hoşuma gitmez. Yalnız. Cairhien’e dönmek aynı ölçüde kötü olacak.”

Rand boğazını temizledi. “Yapmak istediğim bu.” Kadınların bazı şeylerden çok daha rahat bahsedebileceğini öğrenmişti, ama bunu yapmaları hâlâ şoke ediyordu onu. Min ile sevişirken Elayne ve Aviendha’nın bağı maskelediğini umdu. İkisi yatakta birlikteyken, ondan başka kimse olmuyordu. Elayne’le birlikte olduğunda da aynısı olmuştu. Alanna’yla bunu konuşmak istemediği kesindi. “Sen Cairhien’deki işini bitirdiğinde belki benim buradaki işim de biter. Bitmemişse... Bitmemişse buraya dönebilirsin. Ama yine de ben aksini söyleyene kadar benden uzak durman gerek.” Bu kısıtlamaya rağmen kadının içindeki coşku yenilendi.

“Seninle kimin bağ kurduğunu söylemeyeceksin, değil mi?” Rand başını iki yana sallayınca içini çekti. “Ben gitsem iyi olacak.” Ayağa kalktı, pelerinini aldı ve koluna astı. “Cadsuane en iyi zamanlarda sabırsızdır. Sorilea bize anaç tavuk gibi göz kulak olmasını tembihledi ve bunu yapıyor.

Bir şekilde.” Kapıda durup son bir soru sordu. “Neden buradasın, Rand? Cadsuane’in umurunda olmayabilir, ama benim umurumda. Dilersen sır olarak saklarım. Bir *yurtta* birkaç günden fazla kalabildiğim hiç olmadı. Neden burada, Kaynak’ı hissedemediğin bir yerde kalmak isteyesin?”

“Belki de benim için o kadar kötü değildir,” diye yalan söyledi Rand. Ona söyleyebileceğini fark etti. Sırrını saklayacağına güveniyordu. Ama kadın onu Muhafızı olarak görüyordu ve Alanna bir Yeşil’di. Hiçbir açıklama, Rand’ın bununla yalnız başına yüzleşmesine izin vermesini sağlamazdı, ama Far Madding’de Alanna kendini Min’den daha iyi savunamazdı, belki o kadar bile yapamazdı. “Sen git, Alanna. Yeterince zaman harcadım.”

Kadın gittikten sonra yine sırtını duvara verdi ve flütünü elleyerek oturdu. Ama çalmak yerine düşündü. Min Cadsuane’e ihtiyacı olduğunu söylemişti, ama Cadsuane, meraklanmak dışında onunla ilgilenmiyordu. Kötü huylu bir merak. Bir şekilde kadının ilgisini çekmeliydi. Işık aşkına, bunu nasıl yapacaktı?

Aleis’in sarayının avlusunda Verin güçlükle tahtırevandan kalktı. Bu şeylere sığacak şekilde yapılmamıştı işte, ama Far Madding’de bir yere gitmenin en hızlı yolu onlardı. Arabalar her zaman, eninde sonunda kalabalıkta kısılı kalıyordu ve onun gitmek istediği bazı yerlere hiç gidemiyorlardı. Alacakaranlık çökerken gölden esen rutubetli rüzgârlar soğuyordu, ama Verin cüzdanından iki gümüş peni çıkarıp, tahtırevan taşıyıcılarına verirken rüzgârın pelerinini savurmasına izin verdi. Aleis’in hizmetlileri olduğundan para vermesi gerekmiyordu, elbette, ama Eadwina bunu biliyor olamazdı. Adamlar parayı kabul etmemeliydi, ama gümüşler bir anda ceket ceplerinde kayboldu ve ikiliden genç olanı, orta yaşlarında yakışıklı bir adam, ona süslü bir eğilme ile selam verdi. Sonra tahtırevanı kaldırdılar ve ön duvarın köşesinde alçak bir bina olan ahıra doğru koşturdular. Verin içini çekti. Orta yaşlarında bir oğlan. Far Madding’e döndükten sonra, hiç ayrılmamış gibi düşünmeye başlaması uzun sürmemişti. Bu konuda dikkatli olmalıydı. Aleis ve diğerlerinin gerçek ismini keşfetmesi tehlikeli olabilirdi. Verin Mathwin’in sürgün emrinin iptal edildiğini sanmıyordu. Bir Aes Sedai kanuna aykırı davrandığında Far Madding sessiz kalırdı, ama Konsey Üyeleri’nin Aes Sedailerden korkmak için sebebi yoktu ve bir Aes Sedai’ye kırbaç cezası verildiği nadir durumlarda Kule, kendine has sebeplerden dolayı, sesini çıkarmıyordu.

Kule'nin ses çıkarmaması için en son sebep olmaya Verin'in hiç niyeti yoktu.

Aleis'in sarayı Güneş Sarayı'nın, Andor Kraliyet Sarayı'nın ya da kralların ve kraliçelerin hükmettiği tüm diğer yerlerdeki sarayların tırnağı bile olamazdı, elbette. Burası kadının kendi mülküydü, Birinci Konsey Üyesi olarak konumu ile bir ilgisi yoktu. İki yanda, irili ufaklı başka saraylar uzanıyordu, her biri Tepeler'in olduğu taraf hariç yüksek duvarlarla çevriliydi. Tüm adada, tepe olarak adlandırılabilecek tek yükselti olan Tepeler, dik bir uçurum ile suya kavuşuyordu. Yine de o kadar alçak değildi. Şehrin adının Fel Moreina olduğu zamanlardan bu yana Barsalla kadınları ticaret ve politika ile uğraşıyorlardı. Barsalla sarayının iki katı yüksek sütunlu yürüyüş yolları ile çevriliydi ve duvarlarla çevrili arazinin büyük kısmını beyaz mermerden bir küpe benzeyen bina kaplıyordu.

Cadsuane'i, geniş mermer şöminenin sıcaklığı kaçmasın diye çekilmiş perdeler olmasa güzel bir göl manzarasına bakacak bir oturma odasında buldu. Cadsuane dikiş sepetini sandalyesinin yanındaki küçük, kakmalı bir masaya koymuş oturuyor, sakin sakin iğnesi ile nakış çemberi üzerinde çalışıyordu. Yalnız değildi. Verin pelerinini döşemeli bir sandalyenin arkasına serdi ve beklemek için bir başka sandalyeye oturdu.

Elza ona bakmadı bile. Normalde hoş yüzlü olan Yeşil Cadsuane'in önünde, halının üzerinde durmuş; haşin bir ifade, kıpkırmızı bir yüz ve öfkeli bakışlarla Cadsuane'e bakıyordu. Elza her zaman diğer Aes Sedailere göre konumunun bilincinde olmuştu, belki aşırı bilincinde. Onun değil Cadsuane'e meydan okumak, Verin'i görmezden gelmesi için bile sinirlerinin tepesine fırlamış olması gerekirdi. "Onun gitmesine nasıl izin verebildin?" diye sordu kadın Cadsuane'e. "Onsuz adamı nasıl bulacağız?" Ah, demek konu buydu.

Cadsuane başını nakış çemberinden kaldırmadı, iğnesi minik dikişler atmaya devam etti. "O dönene kadar bekleyebilirsin," dedi sakin sakin.

Elza'nın yanlarında tuttuğu yumrukları titriyordu. "Nasıl bu kadar soğukkanlı davranabiliyorsun?" diye sordu. "O adam Yenidendoğan Ejder! Bu şehir onun için ölüm tuzağı olabilir! Senin!.." Cadsuane bir parmağını kaldırınca kadın çenesini kapattı. Cadsuane'in tek yaptığı buydu, ama onun yapması yeterli olmuştu.

"Söylevine yeterince tahammül ettim, Elza. Gidebilirsin. Hemen!"

Elza duraksadı, ama aslında başka seçeneği yoktu. Koyu yeşil eteklerini kavrayarak diz kırarken yüzü hâlâ kıpkırmızıydı, ama oturma odasından

öfkeli adımlarla çıkmış olsa da, yine de oyalanmadan yapmıştı bunu.

Cadsuane nakış çemberini kucağına bıraktı ve arkasına yaslandı. “Biraz çay yapar mısın, Verin?”

Verin elinde olmadan hafifçe irkildi. Kadın bir kez bile ondan yana bakmamıştı. “Elbette, Cadsuane.” Yan masalardan birinin üzerinde, dört ayaklı bir dayanakta bol işlemeli bir gümüş çaydanlık duruyordu ve neyse ki hâlâ sıcaktı. “Alanna’nın gitmesine izin vermek akıllıca mıydı?” diye sordu.

“Oğlanın bilmesi gerektiğinden daha fazlasını öğrenmesine izin vermeden durduramazdım onu, değil mi?” diye yanıt verdi Cadsuane kuru kuru.

Verin acele etmeden çaydanlığı eğip ince, mavi bir porselen fincanı doldurdu. Deniz Halkı porseleni değildi, ama yine de inceydi. “Onun neden başka yere gitmeyip Far Madding’e geldiğine dair bir fikrin var mı? Oraya buraya sıçramayı bırakmasının sebebinin burada olması olabileceğini duyduğumda neredeyse dilimi yutacaktım. Tehlikeli bir şeyse, belki onu durdurmayı denemeliyiz.”

“Verin, canı ne isterse onu yapabilir, her şeyi. Tarmon Gai’don’a kadar yaşadığı sürece. Ve benim ona bir kez daha gülmeyi ve ağlamayı öğretmeme yetecek kadar yanında kalabildiğim sürece.” Gözlerini kapattı, parmak uçları ile şakaklarını ovaladı ve içini çekti. “Taşa dönüşüyor Verin ve insan olduğunu yeniden öğrenmezse Son Savaş’ı kazanması kaybetmesinden çok da iyi olmayabilir. Genç Min ona, bana ihtiyacı olduğunu söyledi; kuşku uyandırmadan bu kadarını ağzından aldım. Ama onun bana gelmesini beklemeliyim. Alanna ve diğerlerini nasıl hiçe saydığını gördün. Kendisi istese bile öğretmek yeterince zor olacak. Rehberliğe direniyor, her şeyi kendi başına yapması ve öğrenmesi gerektiğini düşünüyor ve bunun için çalışmasını sağlamazsam, hiç öğrenmez.” Ellerini kucağındaki nakış çemberinin üzerine bıraktı. “Bu gece sırlarımı açma eğilimindeydim. Benim için sıradışı. O çayı doldurmayı bitirirsen, biraz daha sır açabilirim.”

“Ah, evet; elbette.” Verin telaşla ikinci bir fincan doldurdu, küçük şişeyi açmadan kesesine gizledi. Sonunda Cadsuane’den emin olmak güzeldi. “Bal ister misin?” diye sordu şaşkın bir sesle. “Bir türlü aklımda kalmıyor.”

26
Beklenti

Egwene ile birlikle Emond Meydanı'nın kahverengi otlarla kaplı köy çayırında yürürken, değişiklikler Elayne'i hüzünlendirdi. Egwene şaşkına dönmüş görünüyordu. *Tel'aran'rhiod*'da ilk belirdiğinde Egwene'in arkasında uzun bir örgü sarkıyordu ve sade, yünlü bir elbise giymişti. Yürürken eteğinin altından sağlam ayakkabılar görünüyordu. Elayne, İki Nehir'de yaşarken giydiği türden giysiler olduğunu tahmin etmişti. Şimdi koyu renk saçları omuzlarına sarkıyordu ve ince dantelden küçük bir başlıkla tutturulmuştu. Giysileri Elayne'inki kadar zengindi; korsesi, yüksek yakası, etek uçları ve manşetleri gümüş iplikle işlenmiş masmavi bir elbise. Kalın, deri ayakkabıların yerini gümüş işlemeli kadife terlikler almıştı. Elayne kendi yeşil ipekten binici elbisesi, belki utanç verici bir şekilde değişmesin diye yoğunlaşmak zorunda kalıyordu, ama arkadaşının yaptığı değişikliklerin bilinçli olduğu açıktı.

Rand'ın Emond Meydanı'nı yine seveceğini umuyordu, ama artık onun ve Egwene'in büyüdüğü köy değildi. Düşler Dünyası'nda insanlar yoktu, ama Emond Meydanı'nın artık büyükçe, zengin bir kasaba olduğu belliydi. Üç evden biri düzgün kesilmiş taşlardan yapılmıştı, bazıları üç kata kadar çıkıyordu ve sazdan çok rengârenk kiremitli çatılar kullanılmıştı. Bazı sokaklar düzgün serilmiş, pürüzsüz taşlarla kaplanmıştı; henüz yepyeniydiler, yıpranmamışlardı. Hatta kasabayı çepeçevre saran kalın bir taş duvar, kuleler ve bir Sınırboyu kasabasına daha çok yakışacak demir kaplı kapılar vardı. Duvarların dışında değirmenler ve bıçkıhaneler, bir dökümhane, halı ve kumaş dokumacıları için geniş atölyeler vardı. Dükkânlarda mobilyacıların, çömlekçilerin, terzilerin, bıçakçıların, kuyumcuların ve gümüşçülerin malları sergileniyordu ve çoğu

Caemlyn’dekiler kadar güzeldi. Bazıları Arad Doman ya da Tarabon tarzında görünüyordu.

Hava serindi, ama soğuk değildi, en azından şimdilik yerde kar izi yoktu. Burada güneş tam tepedeydi, ama Elayne uyanık dünyada hâlâ gece olduğunu umuyordu. Sabahla yüzleşmeden önce biraz gerçek uyku çekmek istiyordu. Son birkaç gündür hep yorgundu; yapılacak onca iş ve pek az zaman vardı. Buraya gelmişlerdi, çünkü herhangi birinin onları burada bulması imkânsız gelmişti, ama Egwene doğduğu yerdeki değişikliklere bakarak oyalanıyordu. Ve Elayne’in Emond Meydanı’na bakmak için Rand dışında sebepleri vardı. Sorun, daha doğrusu sorunlardan biri, siz Düşler Dünyası’nda belki on saat geçirirken uyanık dünyada bir saat geçmiş olabileceği idi, ama tersi de pekâlâ mümkündü. Caemlyn’de çoktan sabah olmuş olabilirdi.

Egwene çayırın kenarında durup, bir kayalık çıkıntıdan bir adamı devirebilecek kuvvetle fışkıran ve hızla genişleyen derenin üzerinde kemerlenen geniş, taş köprüye baktı. Çayırın ortasında, her yanına isimler kazınmış dev, mermer bir direk ve taş kaideler üzerinde iki yüksek bayrak direği dikilmişti. “Bir savaş anıtı,” diye mırıldandı. “Emond Meydanı’nda böyle bir şey olacağı kimin aklına gelirdi? Gerçi Moiraine Trolloc Savaşları sırasında, Manetheren ölürken bu noktada büyük bir savaş verildiğini söylemişti.”

“İncelediğim tarihçelerde vardı,” dedi Elayne sessizce, çıplak bayrak direklerine bakarak. Şimdilik boştular. Burada Rand’ı hissedemiyordu. Ah, hâlâ Birgitte gibi kafasının arkasındaydı; kaya gibi bir duygular ve fiziksel hisler düğümü. Rand uzaktayken onları yorumlamak daha da güçleşmişti, ama burada, *Tel’aran’rhiod*’da onun hangi yönde olduğunu bilemiyordu. Ne kadar küçük olsa da, o bilgiyi özlüyordu. Onu özlüyordu.

Bayrak direklerinin üzerinde sancaklar belirdi, bir kez tembel tembel dalgalanacak kadar kaldı, sonra gitti. Bir tanesinin üzerinde, mavi fon üzerinde uçan kızıl bir kartal görmesine yetecek kadar. Herhangi bir kızıl kartal değil; Kızıl Kartal. Bir kez, Nynaeve ile birlikle *Tel’aran’rhiod*’da burayı ziyaret ederken onu gördüğünü sanmış, yanıldığına karar vermişti. Norry Efendi fikrini düzeltmişti. Elayne Rand’ı seviyordu, ama onun büyüdüğü yerde biri Manetheren’i mezarından kaldırmaya çalışıyorsa, Rand’ı ne kadar üzse de Elayne bunu dikkate almalıydı. O sancak ve o isim hâlâ Andor’u tehdit edecek kadar güç taşıyordu.

“Bode Cauthon ve köyden gelen diğer çömezlerden değişimleri duymuştum,” diye devam etti Egwene, çayırın çevresindeki evlere kaşlarını çatarak, “ama böylesini beklememiştim.” O evlerin çoğu taştı. Çok daha geniş bir binanın geniş temelleri üzerinde hâlâ minik bir han duruyordu. Temelin ortasında devasa bir meşe yükseliyordu, ama temelin diğer yanında hana benzeyen bir başka binanın inşası bitmek üzereydi ve kapının üzerine asılmış geniş tabelada Okçular yazıyordu. “Acaba babam hâlâ Belediye Başkanı mı? Annem iyi mi? Ya kız kardeşlerim?”

“Orduyu yarın harekete geçireceğini biliyorum,” dedi Elayne, “eğer çoktan yarın olmamışsa, ama kuşkusuz Tar Valon’a ulaştıktan sonra burayı ziyaret etmek için birkaç saat ayırabilirsin.” Yolculuk işleri o kadar kolaylaştırıyordu ki. Belki kendisi de Emond Meydanı’na birilerini göndermeliydi. Bu görevi verecek kadar güvendiği birini bulabilirse. Güvendiği birini bu iş için ayırabilirse.

Egwene başını iki yana salladı. “Elayne, Amyrlin Makamı olduğuma inanmadıkları için ya da inansalar da, beni tanıdıklarına göre kuralları ihlal edebileceklerine inandıkları için birlikte büyüdüğüm kadınların sopalanmasını emretmek zorunda kaldım.” Aniden omuzlarında yedi çizgili etol belirdi. Ama Egwene fark ettiğinde yüzünü buruşturdu ve yok etti onu. “Amyrlin olarak Emond Meydanı ile yüzleşebileceğimi sanmıyorum,” dedi hüzünle. “Henüz değil.” Silkelendi ve sesini sertleştirdi. “Çark dönüyor Elayne ve her şey değişiyor. Buna alışmak zorundayım. Buna *alışacağım.*” Siuan Sanche gibi konuşmuştu, her şey değişmeden önce Siuan’ın Tar Valon’da konuştuğu gibi. Etollü ya da etolsüz, Egwene tam bir Amyrlin Makamı gibi konuşmuştu. “Sana Gareth Bryne’ın askerlerinden bir kısmını gönderemeyeceğimden emin misin? En azından Caemlyn’i güvene almaya yetecek kadar?”

Aniden ışıl ışıl karlarla çevrildiler. Kar dizlerine dek geliyordu. Şiddetli bir yağış olmuş gibi, çatılar beyaz tümseklerle kaplanmıştı. Böyle bir şey ilk defa olmuyordu ve pelerinler ve daha sıcak giysiler hayal etmek yerine aniden beliren soğuğun onlara dokunmasına izin vermemekle yetindiler.

“Bahardan önce kimse bana karşı harekete geçmeyecek,” dedi Elayne. En azından ordular kışın harekete geçmezdi, Egwene’in ordusu gibi Yolculuktan faydalanmadıkları sürece değil. Ordular önce kara, kar eridiğinde çamura saplanırdı. O Sınırboylular muhtemelen bu sene kışın hiç gelmeyeceğini düşünerek güneye doğru yola çıkmışlardı. “Dahası, Tar Valon’a geldiğinde bütün askerlerine ihtiyacın olacak.”

Egwene'in başını sallaması ve öneriyi tekrarlamaması şaşırtıcı değildi. Son ay boyunca orduya asker bulmaya odaklanmış olsalar da, Gareth Bryne'ın arkasında Tar Valon'u ele geçirmek için ihtiyaç duyacaklarını söylediği asker sayısının ancak yarısı vardı. Egwene'e bakılırsa, adam elindekilerle işe girişmeye hazırdı, ama bunun Egwene'i endişelendirdiği açıktı. "Verecek zor kararlarım var, Elayne. Çark dilediği gibi dokuyor, ama yine de karar vermesi gereken benim."

Elayne bir dürtüyle karları yararak yaklaştı ve kollarını Egwene'in boynuna dolayıp ona sarıldı. En azından karları yararak başladı. Egwene'i bağrına bastığında kar kaybolmuş, elbiselerinde tek bir ıslak nokta bile bırakmamıştı. İkisi dans ediyormuş gibi sendelediler, düşecek gibi oldular.

"Doğru kararı vereceğini biliyorum," dedi Elayne, kahkahasını tutamayarak. Egwene onun kahkahasına katılmadı.

"Umarım öyle olur," dedi ciddi bir sesle, "çünkü neye karar verirsem vereyim bu yüzden insanlar ölecek." Elayne'in kolunu okşadı. "Eh, bu tür kararları sen anlayabiliyorsun, değil mi? İkimiz de yataklarımıza dönmeliyiz." Devam etmeden önce duraksadı. "Elayne, Rand bir daha sana gelirse ne dediğini, ne yapacağına ya da nerede yapacağına dair herhangi bir ipucu verip vermediğini bana bildirmelisin."

"Anlatabileceğim her şeyi anlatırım, Egwene." Elayne vicdan azabı hissetti. Egwene'e her şeyi anlatmıştı –hemen hemen her şeyi– ama Rand'ı Min ve Aviendha ile bağladığını anlatmamıştı. Yaptıkları şeyi Kule kanunu yasaklamıyordu. Vandene'i dikkatle sorguladığında bu kadarını anlamıştı. Ama buna izin verilip verilmediği açık değildi. Yine de, Birgitte'in aldığı Arafelli bir paralı askerin, "yasaklanmayan şeye izin verilmiş sayılacağını" söylediğini duymuştu. Bu Lini'nin eski deyişlerinden biri gibi geliyordu neredeyse, ama dadısının bu kadar müsamahakâr olduğunu sanmıyordu. "Rand kafana takılıyor, Egwene. Her zamankinden daha fazla, demek istiyorum. Bu kadarını anlayabiliyorum. Neden?"

"Sebeplerim var, Elayne. Gözler ve kulaklar çok rahatsız edici söylentiler raporluyor. Yalnızca söylenti olduklarını umuyorum, ama değillerse..." Şimdi gerçekten de tam bir Amyrlin Makamı olmuştu; çelik kadar sağlam, dağ kadar büyük görünen kısa boylu, ince bir genç kadın. Kararlılık gözlerini doldurmuş, çenesini çıkartmasına sebep olmuştu. "Onu sevdiğini biliyorum. Ben de seviyorum. Ama ben Beyaz Kule'ye sırf o Aes Sedaileri *damane* gibi zincirlesin diye Şifa vermeye çalışmıyorum. İyi uyu,

güzel rüyalar gör, Elayne. Hoş rüyalar insanların fark etmediği kadar kıymetli." Bunun üzerine uyanık dünyaya geri döndü.

Elayne bir an durup Egwene'in biraz önce durduğu yere baktı. Neden bahsediyordu? Rand bunu asla yapmazdı! Sırf Elayne aşkına olsa bile yapmazdı! Kafasının arkasındaki o kaya gibi sert düğümü dürtükledi. Rand bu kadar uzaktayken, altın damarlar yalnızca anılarında parlıyordu. Kuşkusuz yapmazdı. Elayne endişe içinde düşten çıktı, uyuyan bedenine döndü.

Uykuya ihtiyacı vardı, ama kendi bedenine döner dönmez göz kapaklarına güneş ışığı düştü. Saat *kaçtı* acaba? Yapması gereken görüşmeler, yerine getirmesi gereken görevler vardı. Aylarca uyumak istiyordu. Görev duygusuyla güreşti, ama görev duygusu kazandı. Meşgul bir gün onu bekliyordu. Her gün meşgul bir gündü. Gözleri açılıverdi; hiç uyumamış gibi, kumla doluymuş gibi geliyorlardı. Pencerelerden sızan ışığın eğimine bakarak, gün doğumunun üzerinden epey zaman geçmişti. Orada öyle yatabilirdi. Görev. Aviendha uykusunda kıpırdandı ve Elayne onun kaburgalarını şiddetle dürtükledi. O uyanmak zorundaysa, Aviendha'nın aylaklık etmesine izin vermeyecekti.

Aviendha irkilerek ve yatağın başucunda duran sehpadaki hançerine uzanarak uyandı. Elini koyu renk, boynuz kabzaya dokunmadan indirdi. "Bir şey beni uyandırdı," diye mırıldandı. "Bir Shaido'nun... Güneşe bak! Neden bu kadar uyumama izin verdin?" diye sordu çabucak yataktan kalkarak. "Sırf seninle kalmama izin veriliyor olması..." uykuda kırışmış iç etekliğini başının üzerinden çıkarırken sözleri bir anlığına boğuldu "...tembellik ettiğimi düşünürse Monaelle'in beni sopalamayacağı anlamına gelmiyor. Bütün gün orada yatmayı mı düşünüyorsun?"

Elayne inleyerek yataktan kalktı. Essande giyinme odasının kapısında beklemeye başlamıştı bile; Elayne akıl edip de emir vermediği sürece asla uyandırmıyordu onu. Elayne kendini beyaz saçlı kadının sessiz bakımına teslim etti. Aviendha kendi başına giyindi. Aviendha'nın, bir başkası tarafından giydirilmenin nasıl insanı bebek gibi hissettireceği, Elayne'in kendi başına giyinmeyi nasıl unutacağı ve onu giydirmek için başkasına *ihtiyaç duyacağı* hakkındaki yorumları ve kahkahaları Essande'nin sessizliğini telafi ediyordu. Aynı yatağı paylaşmaya başladıklarından bu yana her sabah aynı şeyi yapıyordu. Aviendha bunu çok gülünç buluyordu. Elayne, nedimesinin giysi önerilerine yanıt vermek dışında tek kelime

etmedi ve son sedef düğme de iliklendiği zaman boy aynasının önünde durup kendini inceledi.

“Essande,” dedi sonra, kayıtsızca, “Aviendha’nın giysileri hazır mı?” Biraz gümüş işlemeli güzel, mavi yünlüler bugün yüzleşeceği şey için yeterli olurdu.

Essande neşelendi. “Leydi Aviendha’nın güzelim ipekleri ve dantelleri mi, Leydim? Ah, evet. Hepsi fırçalandı, temizlendi, ütülendi ve kaldırıldı.” Bir duvarın dibine dizilmiş gardıroplara işaret etti.

Elayne omzunun üzerinden kız kardeşine gülümsedi. Aviendha gardıroplara, içinde engerekler varmış gibi baktı, sonra yutkundu ve telaşla koyu renk, katlanmış eşarbı başına sarmayı bitirdi.

Elayne Essande’yi gönderdiği zaman, “Belki ihtiyacın olur diye,” dedi.

“Pekâlâ,” diye mırıldandı Aviendha, gümüş kolyesini takarak. “Kadının seni giydirmesi hakkında daha fazla şaka yok.”

“Güzel. Yoksa ona *seni* giydirmesini söylerim. İşte, *bu* eğlenceli olur.”

Kendi kendine, şaka kaldırmayı bilmeyen insanlar hakkında homurdanmakta olan Aviendha’nın aynı fikirde olmadığı açıktı. Elayne onun edindiği tüm giysilerden kurtulunmasını talep etmesini bekledi. Bu işi Aviendha’nın halletmemiş olmasına şaşmıştı.

Aviendha için oturma odasında hazırlanan kahvaltıda kuru üzümlü jambon, kuru eriklerle pişirilmiş yumurtalar, çam fıstıkları ile hazırlanmış kurutulmuş balık, üzerine tereyağı sürülmüş taze ekmek ve balla şurup haline gelmiş çay vardı. Eh, tam olarak şurup gibi değildi, ama öyle görünüyordu. Elayne ekmeğine tereyağı sürmedi, çayına pek az bal kattı ve kalanlar yerine özellikle sağlıklı olduğu söylenen sıcak tahıl ve bitki lapası yedi. Min Aviendha’ya ne derse desin hamile gibi hissetmiyordu, ama üçü sarhoş olurken Min Birgitte’e de söylemişti. Muhafızı, Dyelin ve Reene Harfor onu, “onun durumunda bir kadın için uygun” bir beslenme rejimine sokmuşlardı. Mutfaklardan abur cubur istettiği zaman istediği şey bir şekilde gelmiyordu ve oraya kendisi gitse, aşçılar öyle asık suratlı, onaylamaz bakışlar fırlatıyorlardı ki Elayne hiçbir şey almadan çıkıyordu.

Baharatlı şarap, tatlı ve artık izin verilmeyen diğer şeyleri pek özlemiyordu –en azından çok fazla değil, Aviendha’nın tartları ve pudingleri mideye indirdiği zamanlar dışında– ama Saray’daki *herkes* hamile olduğunu biliyordu. Ve elbette, bu herkesin kimden olduğunu olmasa bile nasıl hamile kaldığını bildiği anlamına geliyordu. Erkekler, *bildikleri* gerçeği ve Elayne’in onların bildiğini *bildiği* gerçeği dışında çok

kötü değildi; ama kadınlar bildiklerini saklamaya zahmet etmiyorlardı. Durumu kabullenmiş de olsalar kınıyor da olsalar, yarısı Elayne hoppa bir kadınmış gibi bakıyordu, diğer yarısı düşünceli düşünceli. Elayne kendini lapayı yutmaya zorlayarak –o kadar kötü değildi aslında, ama Aviendha'nın dilimedigi jambondan ya da erikli yumurtadan birazcık yemek hoşuna giderdi– topak topak lapayı ağzına atarken sabah bulantılarının başlamasını, böylece onları Birgitte ile paylaşabilme fırsatını dört gözle bekliyordu.

O sabah dairesine giren Essande'den sonraki ilk ziyaretçi, Elayne'in rahme düştüğü henüz kesin olmayan çocuğunun babası olarak Saray kadınlarının seçtiği ilk adaydı.

"Kraliçem," dedi Yüzbaşı Mellar, tüylü şapkasını savurup eğilerek. "Başkâtip Majesteleri'nin keyfini bekliyor." Yüzbaşının hiç kırpmadığı kara gözleri öldürdüğü adamların düşlerine hiç girmeyeceğini söylüyordu ve göğsündeki dantel kenarlı kuşak ile boynundaki ve bileklerindeki danteller daha da sert görünmesine sebep oluyordu. Aviendha çenesindeki yağı keten bir peçete ile silerek, ifadesizce adamı izledi. Kapının iki yanındaki iki kadın koruma hafifçe yüzlerini buruşturdular. Mellar'ın Asker kadınların ya da en azından güzel olanların poposunu çimdiklemek gibi bir ünü olmuştu bile. Şehir meyhanelerinde isimlerine leke sürmesinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Asker kadınların gözlerinde ikincisi çok daha kötüydü.

"Henüz kraliçe değilim, Yüzbaşı," dedi Elayne sertçe. Adam karşısında olabildiğince kısa konuşmaya çalışıyordu. "Koruma bulunması işi nasıl gidiyor?"

"Şimdiye dek yalnızca otuz iki kişi bulduk, Leydim." Balta suratlı adam şapkasını bırakmadan iki elini kılıcının kabzasına dayadı. Aylak duruşu kraliçem dediği birinin önünde hiç de uygun kaçmıyordu. Sırıtışı da öyle. "Leydi Birgitte'in standartları yüksek. O standartlara uyan çok kadın yok. Bana on gün verseniz, onlardan daha iyi, sizi yüreklerinde aynı ölçüde aziz tutacak yüz adam bulabilirim."

"Sanmıyorum, Yüzbaşı Mellar." Sesindeki soğukluğu belli etmemek zordu. Adam kendisi ve Elayne hakkındaki söylentileri duymuş olmalıydı. Sırf Elayne onları inkâr etmedi diye, onun adamı... çekici bulduğunu düşünüyor olabilir miydi? Yarısı boşalmış lapa kâsesini ittirdi ve ürpertisini bastırdı. Şimdiye dek otuz iki? Sayıları hızla artıyordu. Rütbe talep etmekte olan bazı Boru Avcıları Elayne'in korumaları arasında görev yapmanın özel bir şeref taşıdığına karar vermişti. Elayne kadınların gece gündüz görev yapamayacağını kabul ediyordu, ama Birgitte ne derse desin, yüz koruma

hedefi aşırı geliyordu. Ama daha azını önerdiğinde kadın ayak diriyordu. “Lütfen Başkâtip’e içeri girebileceğini söyle,” dedi adama. Adam bir kez daha süslü bir selam verdi.

Elayne onu takip etmek üzere doğruldu ve adam aslan oymalı kapı kanatlarından birini açarken elini onun koluna koydu ve gülümsedi. “Hayatımı kurtardığın için tekrar teşekkür ederim, Yüzbaşı,” dedi, bu sefer bir okşayış kadar sıcak bir sesle.

Adam alayla güldü! Asker kadınlar, hem içeridekiler, hem de adam kapıyı arkasından kapatmadan önce koridorda görebildikleri donmuş gibi, dümdüz önlerine bakıyorlardı ve Elayne arkasına döndüğü zaman Aviendha’nın Mellar’a bakarkenkinden birazcık daha fazla ifade ile ona bakmakta olduğunu gördü. Ama o birazcık da şaşkınlık vericiydi. Elayne içini çekti.

Halıları aşarak kolunu kız kardeşinin omzuna doladı ve kulağına bir şeyler söyledi. Korumalığını yapan kadınlara, pek az kişiye söylediği şeylere kulak misafiri olmalarına izin verecek kadar güveniyordu, ama onlara açmaya cesaret edemediği bazı meseleler vardı. “Bir hizmetçinin geçtiğini gördüm, Aviendha. Kadınlar erkeklerden daha beter dedikodu yapıyor. Bu çocuğun Doilin Mellar’a ait olduğuna inanan ne kadar çok insan olursa, bebek o kadar güvende olur. Gerekirse adamın popomu çimdiklemesine bile izin veririm.”

“Anlıyorum,” dedi Aviendha yavaşça ve tabağında didiklemeye başladığı yumurtalar ve eriklerden başka bir şey görüyormuş gibi bakışlarını tabağına dikti.

Norry Efendi, Saray’ın ve şehrin idaresi ile ilgili her zamanki dünyevi işleri, yabancı başkentlerden aldığı haber parçalarını, sınır ötesi ile iş yapan tüccarlardan, bankacılardan ve diğerlerinden edindiği bilgileri sundu, ama ilk haberi en ilginci olmasa bile Elayne için en önemlisiydi.

“Şehirdeki iki en önemli bankacı... yumuşadı, Leydim,” dedi, her zamanki toz kadar kuru sesiyle. Deri dosyasını göğsüne bastırarak yan yan Aviendha’yı süzdü. Raporlarını verirken onun da orada olmasına hâlâ alışamamıştı. Korumalara da. Aviendha dişlerini çıkararak ona baktı ve adam gözlerini kırpıştırdı, sonra kemikli elini ağzına kapatarak öksürdü. “Hoffley Efendi ve Andscale Hanım başta biraz... tereddütlüydü, ama şap pazarını benim kadar iyi biliyorlar. Hazinelerinin artık sizin olduğunu söylemek doğru olmayabilir, ama Saray kasasına yirmi bin altın kron taşınmasını ayarladım ve gerektiğinde daha fazlası gelecek.”

“Leydi Birgitte’e bilgi ver,” dedi Elayne adama, rahatladığını saklayarak. Birgitte henüz, değil başka bir şey yapacak, Caemlyn kadar büyük bir şehri tutacak kadar Asker bile bulamamıştı, ama Elayne bahardan önce arazilerinden para kazanmayı beklemiyordu ve paralı askerler *gerçekten* pahalıydı. Artık, Birgitte yerlerine birilerini bulamadan altın eksikliği yüzünden kaybetmeyecekti onları. “Sırada ne var, Norry Efendi?”

“Korkarım kanalizasyonlara öncelik verilmeli, Leydim. Oradaki sıçanlar baharda olduğu kadar hızlı ürüyor ve...”

En önemli olduğunu düşündüğü konuları karman çorman anlattı. Norry Elenia ile Naean’ı kimin kurtardığını hâlâ öğrenmemiş olmasını kişisel bir başarısızlık olarak görüyor gibiydi, halbuki kurtarılışlarının üzerinden bir hafta geçmemişti daha. Tahıl fiyatları aşırı yükseliyordu, tüm diğer besin maddelerinin de öyle ve Saray çatılarının onarılmasının başta tahmin edilenden daha uzun süreceği, daha pahalıya patlayacağı şimdiden belli olmuştu, ama besin maddeleri kış ilerledikçe her zaman pahalanırdı ve inşaat işleri her zaman başta söylenenden daha pahalıya patlardı. Norry Yeni Braem’den aldığı son mektubun birkaç günlük olduğunu itiraf ediyordu, ama Sınırboyları’ndan gelenler, adamın anlayamadığı bir sebepten, oldukları yerde kalmaktan memnun görünüyorlardı. Şimdiye dek, değil Sınırboyları’ndan geldiği söylenen ordu kadar büyük bir tanesi, herhangi bir ordu kırsalı soyup soğana çevirmiş olmalıydı. Elayne de nedenini anlamıyordu, ama yine de durumdan memnundu. Şimdilik. Cairhien’den gelen, Aes Sedailerin Rand’a yemin ettiği söylentileri Egwene’e endişelenmek için bir sebep veriyordu, ama *herhangi bir* Aes Sedai’nin gerçekten böyle bir şey yapması olası gelmiyordu. Norry’ye göre haberlerin en önemsiziydi bu, ama Elayne için öyle değildi. Rand, Aes Sedaileri Egwene’e yabancılaştırmayı göze alamazdı. Herhangi bir Aes Sedai’yi yabancılaştırmayı göze alamazdı. Ama bunu yapmanın yollarını bulmuş gibiydi.

Kısa süre sonra Halwin Norry’nin yerini Reene Harfor aldı. Kapıdan geçerken korumalara başını salladı ve Aviendha’ya geniş geniş gülümsedi. Saçları kırlaşmaya başlamış, tombul kadın Elayne’in Aviendha’ya kız kardeşim demesi konusunda kararsızlık hissetmiş olsa da, hiç belli etmemişti ve artık gerçekten Aviendha’yı onaylıyormuş gibi görünüyordu. Ama gülümsese de gülümsemese de, onun verdiği rapor Başkâtip’inkinden çok daha ciddiydi.

“Jon Skellit Arawn Evi’nden para alıyormuş, Leydim,” dedi Reene, yuvarlak yüzünde bir cellada bile gidecek bir ifadeyle. “İki kez, Arawn’ı tuttuğu bilinen adamlardan kese alırken görülmüş. Ve Ester Norham’ın da birilerinden para aldığından şüphe yok. Hırsızlık yapmıyor, ama gevşek bir tahtanın altına elli altın krondan fazla para saklamış ve dün gece on kron daha ekledi.”

“Diğerlerine yaptığını yap,” dedi Elayne hüzünle. Birinci Hizmetkâr casus olduğundan emin hissettiği dokuz kişi yakalamıştı ve dördünün kimlere hizmet ettiğini henüz öğrenememişti. Reene’nin herhangi bir casus bulması Elayne’i öfkelendirmeye yeterdi, ama berberlerin veya kuaförlerin de casus olması fazlaydı. İkisi de annesine hizmet etmiş kişilerdi. Sadakatlerini Morgase’in kızına aktarmaya karar vermemiş olmaları yazıktı.

Harfor Hanım yapacağını mırıldanırken Aviendha yüzünü buruşturdu, ama casusları işten çıkartmak ya da onun önerdiği gibi öldürmek anlamsızdı. Yerlerine bilmedikleri yeni casuslar gelecekti, o kadar. *Bir casus, sen öğrenene kadar düşmanın aracıdır,* derdi annesi, *ama sen öğrendikten sonra senin aracındır.* Thom, *Bir casus bulduğun zaman,* demişti, *onu kundakla ve kaşıkla besle.* Başkasına hizmet ettikleri öğrenilen erkekler ve kadınların, Elayne’in onların bilmesini istediği şeyleri öğrenmesine “izin verilecekti”. Verilen bilgilerin hepsi doğru olmayacaktı. Örneğin, Birgitte’in bulduğu asker sayısı gibi.

“Ya diğer mesele, Harfor Hanım?”

“Henüz bir şey yok, Leydim, ama umutluyum,” dedi Reene, öncekinden de ciddi bir biçimde. “Umutluyum.”

Birinci Hizmetkâr gittikten sonra iki tüccar heyeti geldi. İlki mücevher kakmalı küpeler takmış, göğüslerine gümüş lonca zincirleri asmış Kandorlulardı. Onların hemen ardından ciddi ceketlerine ve elbiselerine azıcık renk katmış yarım düzine Illianlı geldi. Elayne küçük kabul odalarından birini kullandı. Mermer şöminenin iki yanına av sahneleri betimleyen duvar halıları asılmıştı; Beyaz Aslanlar değil ve cilalı ahşap duvar panelleri oymasız. Bunlar tüccardı, diplomat değil, ama onlara şarap sunduğu halde kendisinin içmemesi bazılarını gücendirmiş gibiydi. Kandorlu da olsa Illianlı da, hepsi Elayne’in arkasından odaya giren ve kapının iki yanına dikilen korumalara yan yan baktı, ama Elayne’e suikast düzenlendiğini hâlâ duymamak için sağır olmaları gerekirdi. Kapının dışında altı koruma daha bekliyordu.

Kandorlular dikkatle Elayne'i dinlemedikleri zaman gizli gizli Aviendha'yı süzdüler ve Illianlılar ilk bakışta gözleri irileştikten sonra ona bakmaktan tamamen kaçındılar. Kuşkusuz bir Aiel'in varlığını anlamlı buluyorlardı. O Aiel bir köşede yerde otursa ve hiçbir şey söylemese bile. Ama Kandorlu da olsalar Illianlı da, tüccarlar aynı şeyi istiyorlardı, Elayne'in Yenidendoğan Ejder'i çok kızdırıp, ordularını ve Aiellerini Andor'u yakıp yağmalamaya göndermesine sebep olmamasını, ama bunu açık açık söylemiyorlardı. Caemlyn'in birkaç kilometre uzağında bir Aiel ve bir Ejder Alayı kampı olduğundan da bahsetmiyorlardı. Caemlyn'deki Ejder bayraklarını ve Işık Sancaklarını indirttiğine göre, şimdi ne yapmayı planladığını sormaları yeterliydi. Elayne onlara başka herkese söylediği şeyi söyledi; Andor'un Yenidendoğan Ejder ile ittifak kuracağını, ama onun fethettiği bir yer olmadığını. Karşılık olarak, Elayne'e iyi dileklerde bulundular ve Aslan Tahtı üzerindeki iddiasını bütün yürekleri ile desteklediklerini söylemediler, ama ima ettiler. Elayne başarısız olursa, tahta kim çıkarsa çıksın yine de Andor'a girebilmek istiyorlardı.

Illianlılar eğilerek ve diz kırarak çıktıktan sonra Elayne bir anlığına gözlerini kapattı ve şakaklarını ovaladı. Öğle yemeğinden önce bir de cam imalatçıları ile görüşmesi vardı ve daha sonra da beş tüccar ve zanaatçı heyeti ile; samimiyetsiz, basmakalıp sözlerle ve belirsizliklerle dolu, çok meşgul bir gün. Ve Nynaeve ile Merilille gittiği için, bu gece Rüzgârbulanlara ders verme sırası ondaydı, en iyi durumda tüccarlarla yaptığı en kötü görüşmeden de nahoş bir deneyim. Gözlerini açık tutamayacak kadar yorulmadan önce, Ebou Dar'da buldukları *ter'angreal*'i incelemek için pek az zaman kalacaktı geriye. Aviendha'nın onu yatağa yarı taşımak zorunda kalması utanç vericiydi, ama duramazdı. Yapılacak çok iş vardı ve bir günde yeterince saat yoktu.

Cam imalatçılarının gelmesine neredeyse bir saat vardı, ama Aviendha Ebou Dar'dan getirdikleri şeylere bir göz atma önerisini acımasızca reddetti.

"Birgitte seninle konuştu mu?" diye sordu Elayne, kız kardeşi onu sürüklercesine dar taş merdivenden çıkarırken. Dört koruma ileriden gidiyordu ve diğerleri arkadan geliyor, Elayne ile Aviendha arasında olanları özenle görmezden geliyorlardı. Ama Tearlılar arasında zaman zaman görülen mavi gözlere ve sarı saçlara sahip tıknaz bir Boru Avcısı olan Rasoria Domanche'nin yüzünde minik bir gülümseme gördüğünü sandı.

“İçeride çok fazla zaman geçirdiğini ve pek az uyuduğunu onun mu söylemesi gerek?” diye yanıt verdi Aviendha horgörüyle. “Temiz havaya ihtiyacın var.”

Yüksek, revaklı yürüyüş yolunda hava gerçekten temizdi. Ve güneş gri gökyüzünde yükselmiş olsa da, soğuk. Pürüzsüz sütunların arasında soğuk bir rüzgâr esiyordu, bu yüzden onu güvercinlerden korumak için hazır bekleyen koruma kadınların tüylü şapkalarını takması gerekmişti. Elayne aksilik ederek soğuğu görmezden gelmeyi reddetti.

“Seninle Dyelin konuşmuş,” diye homurdandı titreyerek. Dyelin hamile bir kadının her gün uzun uzun yürümesi gerektiğini iddia ediyordu. Elayne’e, Kız-Veliaht olsa da olmasa da, gerçekte şimdilik yalnızca Trakand Evi’nin Yüksek Makamı olduğunu ve Trakand’ın Yüksek Makamı Taravin’in Yüksek Makamı ile konuşmak istiyorsa, bunu ya Saray koridorlarında ileri geri yürüyerek yapacağını ya da hiç yapamayacağını söylemişti.

“Monaelle yedi çocuk doğurdu,” diye yanıt verdi Aviendha. “Temiz hava almanı sağlamam gerekliğini söylüyor.” Omuzlarına çektiği şalından başka korunağı olmamasına rağmen rüzgârı hissettiğini belli etmiyordu. Ama diğer yandan, doğanın unsurlarını görmezden gelmek konusunda Aieller de Aes Sedailer kadar iyiydi. Elayne kollarını kendine dolayarak kaşlarını çattı.

“Surat asmayı bırak, kardeşim,” dedi Aviendha. Beyaz kiremiti çalıların üzerinden zar zor görünen ahır avlusuna işaret etti. “Bak, Reanne Corly Merilille Ceandevin’in dönüp dönmediğini kontrol ediyor.” Ahır avlusunda artık aşina olmuş dikey ışık çizgisi belirdi, dönerek üç metre boyunda, üç metre genişliğinde bir deliğe dönüştü.

Elayne Reanne’in başına kaşlarını çattı. Hiç de surat *asmıyordu.* Belki de Kandaşlar henüz Aes Sedai olmadığından Reanne’e Yolculuk etmeyi öğretmemeliydi, ama diğer Aes Sedailerin hiçbiri örgünün işe yaramasını sağlayacak kadar güçlü değillerdi ve Rüzgârbulanların öğrenmesine izin verilmişse, Elayne’in kitabına göre bunu yapabilecek birkaç Kandaşın öğrenmesine de izin verilmeliydi. Dahası, her şeyi kendisi yapamazdı. Işık, sıcağın ve soğuğun ona dokunmasına izin vermemeyi öğrenmeden önce de kış bu kadar soğuk muydu?

Şaşkınlık içinde, Merilille’in koyu renk kürk astarlı pelerinindeki karları silkeleyerek kapıyoldan geçtiğini gördü. Yedi gün önce onunla birlikle gönderdiği miğferli Asker adamlar da peşinden geldi. Merilille’in

kaybolması Zaida ve Rüzgârbulanlardan, ılımlı bir biçimde ifade etmek gerekirse, pek nahoş tepkiler çekmişti, ama Gri Aes Sedai, ne süreliğine olursa olsun, onlardan kaçma fırsatının üzerine atlamıştı. Her gün, aynı yerde kapıyol açarak gelip gelmediğini kontrol etmek gerekmişti, ama Elayne daha en az bir hafla beklemiyordu. On kırmızı pelerinli Asker'in sonuncusu da ahır avlusuna geldiği zaman ufak tefek, ince Gri Aes Sedai eyerinden indi, dizginleri bir seyise verdi ve ahırlarda görevli kadın daha yolundan kaçamadan Saray'a doğru seğirtti.

"Temiz hava almak *gerçekten* hoşuma gidiyor," dedi Elayne, dişleri takırdamasın diye, "ama Merilille geri döndüğüne göre, aşağı inmeliyim." Aviendha, onun kaçındığından kuşkulanırmış gibi tek kaşını kaldırdı, ama merdivenleri ilk inmeye başlayan da o oldu. Merilille'in geri dönmesi önemliydi ve telaşına bakılırsa, kadın ya çok iyi haberler getirmiş ya da çok kötü haberler.

Elayne ve kız kardeşi oturma odasına girdiğinde –peşlerinden iki koruma gelip kapının iki yanına dikildiler elbette– Merilille çoktan gelmişti. Islak lekelerle kaplı pelerini sandalyenin sırtına asılmıştı, açık gri binici eldivenleri kemerinin arkasına kıstırılmıştı ve siyah saçları fırçalanmak istiyordu. Kara gözlerinin altındaki mor halkalarla, Merilille'in solgun yüzü Elayne'in hissettiği kadar bitkin görünüyordu.

Ahır avlusundan ne kadar çabuk gelmiş olursa olsun, Merilille yalnız değildi. Birgitte düşünceli düşünceli kaşlarını çatarak ve bir elini şöminenin oymalı rafına dayayarak duruyordu. Diğer eliyle, tıpkı Nynaeve'in yaptığı gibi uzun, sarı örgüsünü kavramıştı. Bugün kısa, kırmızı ceketinin altına bol, koyu yeşil pantolon giymişti; insanın gözlerini irkiltecek türden bir kombinasyon. Ve Yüzbaşı Mellar Elayne'e süslü bir şekilde, beyaz tüylü şapkasını savurarak eğildi. Adamın burada yeri yoktu, ama Elayne kalmasına izin verdi, hatta ona sıcak bir ifade ile gülümsedi. *Çok* sıcak bir ifade ile.

Yan masalardan birinin üzerine büyük, gümüş bir tepsi koymuş olan tombul, genç hizmetçi gözlerini kırpıştırdı ve iri iri açılmış gözlerle Mellar'a baktı, ama sonra diz kırıp çıkmayı akıl etti. Elayne kapı kapanana kadar gülümsemesini korudu. Bebeği koruyacak her şeyi yapmaya razıydı. Halat desenli tepside başka herkes için sıcak, baharatlı şarap vardı ve Elayne için de açık çay. Eh, en azından sıcaktı.

"Oldukça şanslıydım," diye içini çekti Merilille, yerine oturduktan sonra, Mellar'a şarap kadehinin üzerinden kararsızca bakarak. Adamın

Elayne'in hayatını kurtardığı hikâyesini biliyordu, ama söylentiler başlamadan önce gitmişti. "Reanne kapıyolu Sınırboyları'nın sekiz kilometre uzağına açmış. Vardıklarından beri yerlerinden kıpırdamamışlar." Burnunu kırıştırdı. "Hava durumu böyle olmasa lağım ve at pisliği kokusu insanı boğardı. Haklıydın, Elayne. Dört hükümdar da orada, birkaç kilometre arayla kamp kurmuşlar. Her birinin birer ordusu var. İlk gün Shienarlıları buldum ve o zamandan bu yana zamanımın çoğunu Shienarlı Easar ve diğer üçü ile konuşarak harcadım. Her gün başka bir kampta görüşüyorduk."

"Bakınmak için de biraz zaman harcamışsındır umarım," dedi Birgitte saygıyla, şöminenin yanındaki yerinden. Bağ kurduğu hariç tüm Aes Sedailere karşı saygılıydı. "Kaç kişiler?"

"Doğru bir tahmin yapabileceğini sanmıyorum," diye araya girdi Mellar, aksini asla düşünemezmiş gibi. Bu sefer dar suratı gülümsemiyordu. Şarabının içine bakarak omuzlarını silkti. "Ama her ne görmüşsen, bir değeri vardır. Eğer sayıları yeterliyse, Caemlyn'i tehdit edemeden açlıktan ölebilirler. Yemek ve yem olmadan, dünyanın en büyük ordusu yürüyen cesetten farksızdır." Kahkaha attı. Birgitte karanlık karanlık adamın sırtına baktı, ama Elayne yan taraftaki elini hafifçe kaldırarak ona sessiz kalmasını işaret etti.

"Yiyecek açısından iyi bir durumda değiller, Yüzbaşı," dedi Merilille serinkanlılıkla, belirgin yorgunluğuna rağmen sandalyesinde dikleşerek, "ama henüz açlıktan ölmüyorlar da. Eğer iş buna gelirse, ben olsam açlıktan öleceklerine güvenmezdim." Deniz Halkı'ndan uzak birkaç gün geçirdikten sonra iri gözleri artık devamlı şaşkın bakmıyordu ve pürüzsüz Aes Sedai hâkimiyetine rağmen, kimin hayatını kurtarmış olursa olsun Doilin Mellar'dan hoşlanmamaya karar verdiği açıktı. "Sayılarına gelince, iki yüz binden fazla, derim ve bu konuda kendi subayları dışında herhangi birinin daha doğru bir tahmin yürütebileceğinden kuşkuluyum. Açken bile, çok fazla kılıç demek bu." Mellar, Aes Sedai'nin bakışlarından rahatsız olmadan omuzlarını silkti yine.

İnce Gri Aes Sedai adama ne bir daha baktı, ne de onu açıkça görmezden geldi; sözlerine devam ederken adam onun için bir mobilyadan farksız olmuştu sanki. "Yanlarında en az on Aes Sedai var, Elayne, ama bu gerçeği saklamak için büyük çaba gösterdiler. Egwene'in takipçilerinden olmadıklarını sanıyorum, ama Elaida'nın tarafında da olmayabilirler.

Korkarım Kule'nin sorunları sona erene kadar çok fazla Aes Sedai bir kenara çekilip oturdu." Yine içini çekti, belki bu sefer yorgunluktan değildi.

Elayne yüzünü buruşturarak fincanı bir kenara bıraktı. Mutfaklar bal göndermemişti ve Elayne gerçekten çayını şekersiz sevmiyordu. "Ne istiyorlar, Merilille? Hükümdarlar demek istiyorum, Aes Sedailer değil." On Aes Sedai o orduyu on kat daha tehlikeli kılıyordu, özellikle de Rand için. Hayır, herkes için. "Bunca zaman eğlence olsun diye karların ortasında oturup durmuyorlardır."

Gri Aes Sedai ince ellerini hafifçe açtı. "Uzun vadede, ancak tahminde bulunabilirim. Kısa vadede, seninle görüşmek istiyorlar. Bir an önce. Yeni Braem'e geldiklerinde Caemlyn'e atlılar göndermişler, ama senenin bu zamanında onların buraya gelmesi bir hafta daha, hatta daha fazla alabilir. Saldaealı Tenobia, görünürde ilgilerinin olduğu belli bir kişiyle bir bağlantın ya da en azından yakın tanışıklığın olduğunu ağzından kaçırdı ya da kaçırmış gibi yaptı. Bir şekilde, belli olaylar olurken Falme'de olduğunu biliyorlar." Mellar şaşkın şaşkın kaşlarını çattı, ama kimse onu aydınlatmadı. "O Aes Sedailer yüzünden Yolculuktan bahsetmedim, ama çok yakında bir yanıtla dönebileceğimi söyledim."

Elayne Birgitte'le bakıştı, Birgitte de omuzlarını silkti, ama onunki ne ilgisizlikten, ne de horgörüdendi. Elayne'in taht mücadelesindeki rakiplerini etkilemeleri için Sınırboyluları kullanmak konusundaki umutlarında en büyük boşluk, kendisi yalnızca merhum kraliçenin Kız-Veliahtı ve Trakand Evi'nin Yüksek Makamı iken mevcut hükümdarlara nasıl yaklaşacağı idi. Birgitte'in omuz silkmesi, o boşluk kapandığı için minnettar ol, diyordu, ama Elayne Sınırboylu bu insanların pek az kişinin bildiği bir şeyi nasıl öğrendiğini merak ediyordu. Ve eğer onlar biliyorsa, başka kaç kişinin bildiğini. Doğmamış çocuğunu *mutlaka* koruyacaktı.

"Hemen geri dönmeye razı olur muydun, Merilille?" diye sordu. Aes Sedai şevkle kabul etti ve gözlerinin hafifçe irileşmesi, bir süreliğine daha Rüzgârbulanların yanına dönmemek için her tür kokuya tahammül edeceğini düşündürüyordu. "O zaman birlikte gidebiliriz. Benimle hemen görüşmek istiyorlarsa, bugünden daha erkeni olamaz." Gecikmeye izin vermeyecek kadar çok şey biliyorlardı. Çocuğunu hiçbir şeyin tehdit etmesine izin veremezdi. Hiçbir şeyin!

27
Kralları ve Kraliçeleri Hazırlıksız Yakalamak

Gideceğini söylemesi kadar kolay değildi, elbette.

"Bu hiç akıllıca değil, kardeşim," dedi Aviendha karanlık karanlık, Merilille üstüne başına çekidüzen vermek için koştura koştura gittiğinde. Gerçekten de koştura koştura gitmişti; Gri Aes Sedai daha oturma odasının kapısına varmadan Deniz Halkı'na karşı gözlerini açmıştı. Elayne'in konumunda bir Aes Sedai "git" dediğinde Merilille giderdi. Aviendha kollarını kavuşturmuş, şalına sarınmış, tam bir Bilge timsali gibi, Elayne'in yazı masasının tepesine dikilmişti. "Bu hiç akıllıca değil."

"Akıllıca mı?" diye hırladı Birgitte ayaklarını açarak ve yumruklarını kalçalarına dayayarak. "Akıllıca mı? Bu kız burnunu ısırsa bile 'akıllıca'nın ne olduğunu anlamaz! Nedir bu acele? Bırak Merilille Grilerin yaptığı işi yapsın, birkaç gün ya da bir hafta sonrası için bir görüşme ayarlasın. Kraliçeler hazırlıksız yakalanmaktan nefret eder, krallar ise iğrenir. İnan bana, kendim biliyorum. Seni pişman etmenin yollarını bulurlar." Muhafız bağı kadının yüzündeki öfke ve çileden çıkmışlığı yankılıyordu.

"Onları hazırlıksız yakalamayı *istiyorum*, Birgitte. Benim hakkımda ne kadar bilgileri olduğunu öğrenmeme yardımcı olabilir." Elayne yüzünü buruşturarak lekeli sayfayı ittirdi ve kakmalı gül ağacından kâğıt kutusundan yeni bir sayfa aldı. Merilille'in haberi ile bitkinliği kaybolmuştu, ama düzgün, temiz bir el yazısı ile yazmak zor geliyordu. Yazı tarzının da doğru olması gerekiyordu. Bu Andor'un Kız-Veliahtı'ndan değil. Yeşil Ajah'tan bir Aes Sedai olan Elayne Trakand'dan gelen bir mektup olmalıydı. Elayne ne görmelerini istiyorsa, onu görmeliydiler.

"Söyle de aklını başına alsın, Aviendha," diye mırıldandı Birgitte. "Yapamazsan, lanet bir eşlikçi grubu toplayabiliyor muyum, bakmalıyım."

“Eşlikçi grubu olmayacak, Birgitte. Sen dışında. Bir Aes Sedai ve Muhafızı. Ve Aviendha, elbette.” Elayne yazmaya ara verip kız kardeşine gülümsedi, ama o karşılık vermedi.

“Cesaretini biliyorum, Elayne,” dedi Aviendha. “Cesaretine hayranım. Ama *Sha’mad Conde* bile ne zaman ihtiyatlı olacağını bilir!” İhtiyattan bahseden *Aviendha* mıydı? Aviendha... burnunu ısırsa bile ihtiyatın ne olduğunu anlamazdı!

“Bir Aes Sedai ve Muhafızı mı?” diye nida etti Birgitte. “Sana söyledim, artık kaçıp macera yaşamaya gidemezsin!”

“Eşlikçi yok,” dedi Elayne kararlılıkla, bir kez daha denemek üzere kalemini mürekkebe batırarak. “Bu bir macera değil. Yalnızca, bu şekilde yapılmak zorunda.” Birgitte ellerini havaya fırlatarak bir sürü küfür hırladı, ama Elayne’in daha önce duymadığı şeyler değildi.

Şaşkınlık içinde, Mellar’ın geride kalmaya ses çıkarmadığını gördü. Dört hükümdar ile görüşmek tüccarlarla görüşmek kadar sıkıcı olmayacaktı, ama adam, Elayne ona ihtiyaç duymadığına göre görevinin başında kalmasına izin verilmesi için yalvardı. Bu Elayne’i tatmin etti. Kraliyet Korumaları’nın Yüzbaşısı Sınırboylulara Kız-Veliaht’ı düşündürürdü. Mellar’ın onu yan yan süzmeye karar verebileceğinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Ama korumalarının kalanı Yüzbaşı Mellar’ın ilgisizliğini paylaşmıyordu. Koruma kadınlardan biri koşa koşa Caseille’e gitmişti anlaşılan, çünkü Elayne daha yazısını bitirmeden uzun boylu Arafelli kadın uzun adımlarla oturma odasına daldı ve tüm korumalarla birlikte ona eşlik etmesine izin verilmesini talep etti. Sonunda Birgitte’in kadına itiraz etmeyi bırakmasını emretmesi gerekti.

Bu sefer Birgitte Elayne’in fikrinden dönmeyeceğini anlamış görünüyordu. Giysilerini değiştirmek üzere Caseille ile birlikte çıktı. Eh, aslında küfürler homurdanarak çıkmış, kapıyı arkasından çarpmıştı, ama en azından gitmişti. Bir seferliğine Kumandan General ceketini çıkarma fırsatı yakaladığına sevineceğini sanırdınız, ama bağ o küfürleri yankılıyordu. Aviendha küfretmedi, ama Birgitte’in tembihlerine uydu. Ama her şey öyle çabuk halledilmeliydi ki Elayne’in onun sözlerini duymazdan gelmek için bahanesi oldu.

Essande çağrıldı, uygun giysiler hazırlamaya başladı. Bu arada Elayne öğle yemeğini erkenden, çabucak yedi. Yemeği o istetmemişti; Aviendha istetmişti. Görünüşe göre Monaelle öğün atlamanın fazla yemek kadar kötü

olduğunu söylemişti. Cam imalatçıları ve diğer delegasyonlarla kendisinin başa çıkması gerektiğini öğrenen Harfor Hanım, başını onayla eğerken hafifçe yüz buruşturdu. Çıkmadan önce Saray için keçi bulduğunu bildirdi. Elayne'in keçi sütü içmesi gerekiyordu, hem de bol bol. Careane o gece Rüzgârbulanlara kendisinin ders vereceğini duyunca inledi, ama en azından kadın Elayne'in beslenmesi hakkında yorum yapmadı. Aslında, gece çökene kadar Saray'a dönmüş olacağını düşünüyordu, ama aynı zamanda o dersi kendi vermiş kadar yorgun olacağını da düşünüyordu. Vandene de tavsiyede bulunmadı, o türden değil. Elayne eğitiminin bir parçası olarak tüm diğer uluslarla birlikte Afetsınırı'ndaki ulusları da incelemişti ve planlarını Sınırboyları'nı iyi bilen beyaz saçlı Yeşil'le tartışmıştı, ama yine de Vandene'i yanına almayı çok isterdi. Sınırboyları'nda yaşamış biri onun gözünden kaçan nüansları görebilirdi. Ama Essande onu aceleyle giydirirken, sırf Vandene'in önceden söylediği şeyler konusunda emin olabilmek için, son birkaç soru sormaktan fazlasına cesaret edemedi. Böyle bir çabaya ihtiyacı olmadığını fark etti. Yay çekerken Birgitte'in olduğu kadar odaklanmıştı.

Sonunda Reanne'in, eski bir *sul'dam*'ı onun da yönlendirebileceğine ikna etmeye çalışmakta olduğu yerden getirilmesi gerekti. Reanne Merilille'i göndermek için ilk ördüğü günden beri ahır avlusunda aynı örgüyü yapıyordu; güçlük çekmeden Braem Ormanı'ndaki aynı yere açabiliyordu onu. Saray'da o bölgeye dair, Merilille'in kampların yerini işaretleyebileceği kadar iyi haritalar yoktu ve kapıyolu Elayne ya da Aviendha örecek olsa, Reanne'in bildiği küçük açıklığa değil de kampların on beş kilometre, hatta daha fazla uzağına açılabilirdi. Gri Aes Sedai dönmeden önce Braem Ormanı'nda kar yağışı durmuştu, ama buna rağmen taze kar içinde on beş kilometre yol gitmek fazladan iki saat anlamına gelirdi. Elayne bu işin bir an önce olup bitmesini istiyordu. Hız. Herkesin hızla hareket etmesi gerekiyordu.

Deniz Halkı Saray'ı saran telaşın farkında olmalıydı. Asker kadınlar mesaj taşıyarak koridorlarda koşturuyor, o ya da bu insanı bulup getiriyorlardı, ama Elayne onların hiçbir şey söylemediğinden emindi. Zaida yanlarında gelmeye karar verirse, Elayne onu reddederse Rüzgârbulanlardan birine kendi kapıyolunu açtırabilirdi ve Dalgahanımı kaçınılması gereken bir güçlüktü. Kadın şimdiden, Saray üzerinde Elayne kadar çok hak sahibiymiş gibi davranıyordu. Zaida'nın üste çıkmaya çalışması, Mellar'ın ona yan yan bakması kadar bozardı işleri.

Acele etmek Essande'nin yeteneğini aşıyor gibiydi, ama başka herkes uçarcasına hareket ediyordu ve güneş tam tepeye tırmandığında Elayne kendini Braem Ormanı'ndaki karlar arasında ağır ağır Ateşyürek'i sürerken buldu. Yabani kaz uçuşuyla Caemlyn'in yaklaşık elli fersah kuzeyindeydiler, ama yapraklarını kaybetmiş gri dallı ağaçların arasına karışmış yüksek çamlar, meşinyapraklar ve meşelerle dolu yoğun bir ormana ulaşmaları için kapıyoldan bir adım atmaları yetmişti. Zaman zaman, Merilille'in koşan atının toynak izleri dışında bembeyaz bir halı gibi karla kaplı kahverengi bir otlak açılıyordu. Merilille mektupla önden yollanmıştı ve onun önden Sınırboylulara ulaşabilmesi için Elayne, Aviendha ve Birgitte bir saat sonra takip etmişti. Caemlyn'den Yeni Braem'e giden yol birkaç kilometre batıdaydı. Burada, insan yerleşimlerinden bin fersah uzakta gibi hissediyorlardı.

Elayne için giyinmek zırh seçimi kadar ciddi bir iş olmuştu. Daha iyi ısıtsın diye ağaçsansarı kürkü astarlı bir pelerin seçmişti, ama koyu yeşil yün kalın değil yumuşaktı ve binici elbisesi süssüz yeşil ipekti. Sıkı binici eldivenleri bile sade, koyu yeşil deridendi. Kılıçlar çekilmemişse, bir Aes Sedai'nin hükümdarlar ile görüşürken giyeceği türden bir kıyafetti. Görünür yerdeki tek mücevheri kaplumbağa şeklinde küçük, kehribar bir broştu ve bunu tuhaf bulan çıkarsa, bırak bulsunlardı. Sınırboylulardan bir ordu, rakiplerinden birinin, hatta Elaida'nın kuramayacağı kadar büyük bir tuzaktı, ama on Aes Sedai –on ya da daha fazla– Elaida'nın olabilirdi. Elayne onu paketleyip Beyaz Kule'ye götürmelerine izin vermeyecekti.

"Bu işten vazgeçsek *toh* edinmeyiz, Elayne." Kaşlarını çatmakta olan Aviendha'nın üzerinde hâlâ Aiel giysileri, gümüş kolyesi ve ağır fildişi bileziği vardı. Tıknaz, doru atı Ateşyürek'ten ve Birgitte'in ince gri atı Ok'tan bir el kısaydı ve çok daha yumuşak başlı bir attı ve Aviendha öncekine göre çok daha rahat at biniyordu. Eyerine bacaklarını açarak bindiği için dizlerinin üzerine kadar sıyrılan eteğinin altından kara çoraplı bacakları görünüyordu. Başına sardığı şal dışında ısınmış görünüyordu. Birgitte'in aksine, o Elayne'i vazgeçirme çabalarından vazgeçmemişti. "Hazırlıksız yakalamak iyi, güzel, ama seninle yarı yolda buluşurlarsa sana daha çok saygı duyarlar."

"Merilille'i bırakamam," dedi Elayne hissettiğinden daha büyük sabırla. Belki artık yorgun hissetmiyordu, ama özellikle dinlenmiş de hissetmiyordu ve dırdıra tahammül edecek durumda değildi. Ama Aviendha'yı terslemek istemiyordu. "O benim geleceğimi bildiren bir mektupla beklerken ben

gelmezsen aptal gibi hissedebilir. Daha da kötüsü, ben aptal gibi hissederim."

"Aptal olmaktansa aptal gibi hissetmek yeğdir," diye mırıldandı Birgitte yarı kendi kendine. Koyu renk pelerinini eyerinin arkasına yaymıştı ve girift örgüsü başlığındaki açıklıktan beline sarkıyordu. Soğuğa ve zaman zaman taze karları tüy gibi havalandıran sert rüzgâra verdiği tek taviz o başlığı yüzünü çevrelemesine yetecek kadar kaldırmak olmuştu. Görüş alanının daralmasını istemiyordu. Yayının bulunduğu, yayı kuru tutmak için düşünülmüş çantanın kapağı, yaya çabucak ulaşabilmesini sağlamak için açılmıştı. Kılıç takabileceği önerisi, Elayne öneriyi Aviendha'ya yaptığında yaratacağı kadar büyük bir kızgınlıkla reddedilmişti. Birgitte yaylardan anlıyordu, ama kılıcı çekmeye çalışırken kendini yaralayabileceğini iddia ediyordu. Yine de, başka zaman olsa kısa yeşil ceketi ormana karışabilirdi ve şaşırtıcı ama, bu sefer geniş bacaklı pantolonu ceketi ile aynı renkteydi. Kadın şimdi Kraliçenin Askerleri'nin Kumandan Generali değil bir Muhafız'dı, ama unvan onu bekleneceği kadar memnun etmemişti. Bağdan tetiktelik kadar kızgınlık da geliyordu.

Elayne'in verdiği nefes buharlandı. "Siz ikiniz burada ne yapmaya çalıştığımı biliyorsunuz. Karar verdiğimden beri biliyorsunuz. Neden aniden üfleme camdan yapılmışım gibi davranmaya başladınız?"

İkili onun arkasından bakıştılar, her biri diğerinin önce konuşmasını bekledi, sonra sessizce dönüp dümdüz önlerine baktılar ve Elayne aniden anladı.

"Kızım doğduğunda," dedi kuru kuru, "ikiniz de sütninesi olmak için başvuruda bulunabilirsiniz." Bebek kız olursa. Min söylemişse bile, Aviendha ve Birgitte o gecenin sarhoşluğu ile unutmuştu. İlk önce bir oğlunun olması daha iyi olabilirdi, böylece kız kardeşi gelmeden eğitimine başlayabilirdi. Ama bir kız tahta çıkma meselesini güvenceye alırdı, halbuki yalnız bir oğul kenara itilirdi ve Elayne birden çok çocuk istese de, bir çocuğu daha olacağını söyleyen hiçbir şey yoktu. Işık izin verse de Rand'ın başka çocuklarını doğursa, ama pratik düşünmek zorundaydı. "Benim sütnineye ihtiyacım yok."

Aviendha'nın güneşten kararmış yanakları utançla daha da karardı. Birgitte'in ifadesi değişmedi, ama Muhafız bağından aynı his sızıyordu.

Yaklaşık iki saat boyunca Merilille'in izlerini takip ederek, ağır ağır at sürdüler ve Elayne en yakındaki kampa çok yaklaşmış olmaları gerektiğini düşünürken Birgitte aniden ileriyi işaret etti ve, "Shienarlılar," dedi, sonra

çantasındaki yayı gevşetti. Bağdaki tetiktelik kızgınlığı ve başka her şeyi boğmuştu. Aviendha, orada olduğundan emin olmak istermiş gibi kemer bıçağını yokladı.

Merilille'in izlerinin bir yanında, ağaçların altında bekleyen atlar ve adamlar öyle kıpırtısızdı ki Elayne neredeyse bir tür çıkıntı sanacaktı onları. Sonra miğferlerinin üzerinden tuhaf sorguçları fark etti. Atları, Shienar ağır süvarilerinin genelde olduğu gibi zırhlı değildi, ama adamların kendisi plaka ve zincir zırh giymişlerdi, uzun kabzalı kılıçları sırtlarındaydı ve kemerlerinden, eyerlerinden kılıçlar ve topuzlar sarkıyordu. Kara gözleri hiç kırpılmıyordu. Atlardan biri kuyruğunu salladığı zaman, hareket şaşırtıcı geldi.

Elayne ve diğer iki kadın önlerinde dizgin çekerken keskin yüzlü bir adam haşin bir sesle konuştu. Miğferinin üzerindeki sorguç dar kanallara benziyordu. "Kral Easar güvende olduğunuz teminatlarını gönderdi Elayne Sedai, ben de kendiminkileri ekliyorum. Adım Kayen Yokata, Fal Eisen Lordu'yum ve kampımda size ya da yanınızdakilere zarar gelirse Barış beni terk etsin ve Afet ruhumu kavursun."

Elayne'in dilediği kadar rahatlatıcı sözler değildi. Bütün bu güvenlik garantileri yalnızca bu konuda belirsizlik olduğunu ve yine olabileceğini ifade ediyordu. "Bir Aes Sedai'nin Shienarlılardan teminat almasına gerek var mı?" dedi. Çömezlerin sükûnet egzersizini yapmaya başladı ve buna ihtiyaç duymadığını fark etti. Çok tuhaf. "Başı çekebilirsin, Lord Kayen." Adam başını sallamakla yetindi ve atını çevirdi.

Shienarlılardan bazıları ifadesiz yüzlerle Aviendha'ya baktılar, bir Aiel olduğunu anlamışlardı, ama arkadan gelmekle yetindiler. Kısa yolculuklarındaki sessizliği yalnızca taze kar tabakasının altındaki sertleşmiş karı ezen toynakların sesi bozuyordu. Elayne haklıydı. Shienar kampı çok yakındı. Kampa varmadan birkaç dakika önce atlı ve zırhlı nöbetçiler görmeye başladı ve bundan kısa süre sonra Shienar kampına girdiler.

Ağaçların arasına yayılmış olan kamp Elayne'in hayal ettiğinden daha büyük görünüyordu. Sağda, solda, ileride çadırlar, yemek pişirmek için yakılmış ateşler, bağlanmış at dizileri ve araba sıraları göz görebildiğince uzanıyordu. Elayne ve eşlikçileri geçerken askerler merakla başlarını kaldırdılar. Başları, bazen omuzlarına kadar gelen tutamlar dışında tıraşlamış, sert yüzlü adamlardı. Pek azı zırh giymişti, ama hepsinin zırhları ve silahları el altında duruyordu. Koku Merilille'in anlattığı kadar kötü

değildi, ama o ateşlerin üzerinde her ne kaynıyorsa, onun kokusunun altında lağım ve at pisliği kokusu alabiliyordu. Çoğu zayıftı, ama hiçbiri açlık çekiyormuş gibi görünmüyordu. Açlığın zayıflığı değildi bu, yalnızca üstlerinde hiçbir zaman fazla yağ taşımamış adamların zayıflığıydı. Elayne ateşlerin üzerinde et kızarmadığını fark etti. Et bulmak tahıl bulmaktan daha zordu, ama kışın bu vaktinde tahıl da kıttı. Arpa çorbası bir adamı el kadar güçlendiremezdi. Bir an önce harekete geçmeleri gerekiyordu; hiçbir bölge bu büyüklükte dört orduyu çok uzun süre besleyemezdi. Elayne'in yalnızca doğru yöne hareket etmelerini sağlaması gerekiyordu.

Gördüğü herkes kafası tıraşlı askerlerden değildi, elbette, ama aralarındaki erkekler aynı ölçüde zorlu görünüyordu. Ok yapan okçular, arabalar üzerinde çalışan tekerlekçiler, at nallayan nalbantlar, kaynayan kazanları karıştıran çamaşırcılar, terzi ya da birinin karısı olabilecek, iğneleriyle çalışan kadınlar vardı. Her zaman bir ordunun yanında pek çok kişi gelirdi, bazen askerler kadar kalabalık olurlardı. Ama Elayne Aes Sedai olabilecek hiç kimseyi görmedi; Aes Sedailerin kollarını sıyırıp tahta tokaçlarla çamaşır kazanı karıştırmaları ya da yamalı yünlüler giyip pantolon onarmaları olası görünmüyordu. Neden saklanıyorlardı ki? Elayne Kaynak'a kucak açma, göğsüne iğnelediği kaplumbağa *angreal*'i aracılığıyla *saidar* çekme dürtüsüne direndi. Her seferinde bir savaş vermeliydi ve ilk önce Andor için savaşmalıydı.

Görebildiği tüm diğerlerinden daha büyük bir çadırın, tek bir sivri çatısı olan açık renk kanvas çadırın önünde Kayen atından indi ve Elayne'in inmesine yardım etti. Birgitte'e ve Aviendha'ya yardım etmesinin gerekip gerekmediğine karar veremeden duraksadı, ama Birgitte rahatça atından inip dizginleri bekleyen bir askere uzatarak, Aviendha ise eyerden yarı düşerek adamın ikilemini çözdü. Aviendha'nın at binmesi ilerlemişti, ama ata binip inmek hâlâ güç geliyordu. Gülen biri olup olmadığını görmek için dik dik çevresine bakınarak bol eteklerini düzeltti, sonra şalı kafasından indirip omuzlarına yerleştirdi. Birgitte yayını ve sadağını eyerden almış olmayı diliyormuş gibi atının götürülmesini izledi. Kayen giriş kapaklarından birini çekip açtı ve eğildi.

Elayne sakinleşmek için son bir kez derin derin içini çekerek diğer iki kadının önünden içeri girdi. Onu bir ricacı gibi görmelerine izin veremezdi. Buraya yalvarmak ya da savunmak için gelmemişti. *Bazen,* demişti Gareth Bryne, Elayne daha çocukken, *sayıca dezavantajlı durumda olduğunu,*

kaçış yolu olmadığını görürsün. Her zaman düşmanının en az beklediği şeyi yap, Elayne. Bu durumda, saldırmalısın. En baştan saldırıya geçmeliydi.

İçeride Merilille yere serilmiş kat kat halıların üzerinde süzülürcesine yaklaştı. Ufak tefek Gri'nin gülümsemesi tam olarak rahatlamış değildi, ama Elayne'i gördüğüne memnun olduğu açıktı. Ondan başka beş kişi daha vardı, iki kadın ve üç adam, adamlardan biri hizmetkârdı, çarpık bacaklarına ve yaralı yüzüne bakılırsa eski bir süvari. Adam gelip pelerinlerini ve eldivenlerini aldı –ve Aviendha'yı gördüğünde gözlerini kırpıştırdı–, sonra gümüş bir tepsi üzerinde yüksek boyunlu bir sürahi ve bir dizi kadehin bulunduğu sade, tahta masanın yanına çekildi. Diğer dördü Sınırboyu uluslarının hükümdarlarıydı. Çadırdaki mobilyalar sırtsız kamp sandalyeleri ve parlayan kömürlerle dolu dört büyük mangalla tamamlanıyordu. Andor'un Kız-Veliahtı'nın bekleyeceği türden bir karşılama değildi; Kız-Veliaht için hükümdarların maiyetleri, pek çok hizmetkâr, ciddi görüşmeler başlamadan önce boş sohbetler, hükümdarların yanı başlarında erkek ve kadın danışmanlar gerekirdi. Ama tam da umduğu karşılamayı bulmuştu.

Saray'dan ayrılmadan önce gördüğü Şifa Merilille'in gözlerinin altındaki mor halkaları yok etmişti. Kadın Elayne'i basit bir vakarla tanıştırdı. "Daha önce belirttiğim gibi, bu Yeşil Ajah'tan Elayne Trakand." O kadar. Elayne Vandene'den, karşısındaki hükümdarları tanıyacak kadarını öğrenmişti.

"Hoş geldiniz, Elayne Sedai," dedi Shienarlı Easar. "Barış ve Işık üzerinizde olsun." Kısa bir adamdı, Elayne'den uzun değil, bronz rengi ceket içinde inceydi, başının yanından sarkan uzun, beyaz tepe tutamına rağmen yüzü kırışıksızdı. Adamın hüzünlü gözlerine bakarken, Elayne kendi kendine onun iyi bir asker olmaya ek olarak bilge bir hükümdar ve becerikli bir diplomat sayıldığını hatırladı. Adamın görünüşünde bunu anlatan hiçbir şey yoktu. "Size şarap sunabilir miyim? Baharatlar taze değil, ama yaşlanırken keskinleştiler."

"Merilille Caemlyn'den onca yolu bugün geleceğinizi söylediğinde, itiraf ediyorum kendisi bir Aes Sedai olmasa sözlerinden kuşku ederdim." Kandorlu Ethenielle Merilille'den yaklaşık yarım el kısa, tombul bir kadındı. Siyah saçlarına pek az ak düşmüştü, ama kadının gülümsemesi dışında anaç hiçbir tarafı yoktu. Güzel, mavi yünlülere ek olarak asil bir vakarla kuşanmıştı. Mavi gözlerindeki bakışlar açık ve berraktı.

“Geldiğinize sevindik,” dedi Arafelli Paitar şaşırtıcı ölçüde gür, zengin bir sesle. Elayne bir şekilde sesi duyunca içinin ısındığını hissetti. “Sizinle konuşacak çok şeyimiz var.” Vandene adamın Sınırboyları’ndaki en güzel adam olduğunu söylemişti ve belki uzun zaman önce öyleydi de, ama yüzü yaşla kırışmıştı ve kısa, gri saçlarının üst kısmı kelleşmişti. Ama sade yeşiller içinde uzun boylu, geniş omuzluydu ve güçlü görünüyordu. Ve kesinlikle aptal görünmüyordu.

Diğerleri yaşlarını zarafetle taşırken, Saldaealı Tenobia güzelliğini olmasa bile gençliğini teşhir ediyordu. Kartal burunlu, geniş ağızlı bir kadındı. En güzel tarafı Elayne’in gözlerine aynı hizadan bakan çekik, neredeyse menekşe rengi gözleriydi. Belki tek güzel tarafı. Diğerleri uluslara hükmetmelerine rağmen sade giysiler giymişken, Tenobia’nın açık mavi elbisesi inciler ve safirlerle işlenmişti ve saçlarına da safirler takmıştı. Bir saraya uygun, ama bir kampa pek de uygun değil. Ve diğerleri nazikken... “Işık aşkına, Merilille Sedai,” dedi Tenobia yüksek sesle, kaşlarını çatarak, “gerçeği söylediğini biliyorum, ama bu kadın Aes Sedai’den çok çocuğa benziyor. Kara gözlü Aieller getireceğinden de bahsetmedin.”

Easar’ın yüzü değişmedi, ama Paitar’ın ağzı gerildi ve Ethenielle bir anneye uyacak bir ifade ile Tenobia’ya yan yan bakacak kadar ileri gitti. Çok sinirlenmiş ve hoşnutsuz bir anneye.

“Kara mı?” diye mırıldandı Aviendha şaşkın şaşkın. “Benim gözlerim kara değil. Ejderduvarı’nı aşana kadar bir çerçininki hariç kara göz görmedim.”

“Yalnızca gerçeği söyleyebilirim, Tenobia, sizi temin ederim,” diye başladı Merilille.

Elayne koluna dokunarak susturdu onu. “Aes Sedai olduğumu bilmeniz yeterli, Tenobia. Bu benim kız kardeşim, Taardad Aiellerinin Dokuz Vadi boyundan Aviendha.” Aviendha onlara gülümsedi ya da en azından dişlerini gösterdi. “Bu Muhafızım Leydi Birgitte Trahelion.” Birgitte altın rengi örgüsünü savurarak kısaca eğildi.

Tanıttığı bir kadın da diğeri kadar şaşkınlık yaratmıştı –bir Aiel kadını onun *kız kardeşi* miydi? Hem de Muhafızı bir *kadın?*– ama Tenobia ve diğerleri Afet sınırında uluslara hükmediyorlardı, kâbusların gün ışığında yürüyebileceği, çok fazla şaşıran birinin ölmüş sayılacağı yerlerde. Ama Elayne kendilerine gelmeleri için zaman tanımadı onlara. *Onlar senin ne*

yaptığını anlamadan saldır, demişti Gareth Bryne, *ve onları bozguna uğratana ya da yarıp geçene kadar saldırmaya devam et.*

“Hoşbeş kısmının tamamlandığını varsayabilir miyiz?” dedi, eski askerin uzattığı tepsideki, baharatlı şarap kokusu saçan kadehi alarak. Muhafız bağından bir ihtiyat dalgası geldi ve Aviendha’nın kadehine yan yan baktığını gördü, ama içmeyi düşünmüyordu zaten. İkisinin konuşmadığına memnun oldu. “Ancak bir budala bunca yolu Andor’u işgal etmek için geldiğinizi düşünür,” dedi, sandalyelere gidip oturarak. Hükümdar olsalar da olmasalar da, ya onu takip edeceklerdi ya da sırtını seyredeceklerdi. Birgitte’in sırtını, çünkü kadın hemen arkasında duruyordu. Her zamanki gibi Aviendha yere çöktü ve eteklerini düzgün bir yelpaze oluşturacak şekilde düzeltti. Onlar da arkasından geldiler. “Sizi getiren Yenidendoğan Ejder,” diye devam etti Elayne. “Falme’de bulunduğum için benimle görüşme talebinde bulunmak istediniz. Soru şu: bu sizin için neden önemli? Orada olanlara dair, zaten bildiğinizden daha fazlasını anlatabileceğimi mi düşünüyorsunuz? Valere Borusu çalındı, efsanelerin ölü kahramanları Seanchan istilacılara karşı yürüdü, Yenidendoğan Ejder gökyüzünde, herkesin gözü önünde Gölge ile savaştı. Bu kadarını biliyorsanız, benim bildiğim kadarını biliyorsunuz demektir.”

“Görüşme?” dedi Tenobia inanmazlıkla, oturmak üzereyken duraksayarak. Kendini bırakınca kamp sandalyesi gıcırdadı. “Kimse bir *görüşme talebinde* bulunmadı! Andor tahtına çıkmış olsaydınız!..”

“Konudan ayrılmayalım, Tenobia,” diye araya girdi Paitar ılımlı bir tavırla. Oturmak yerine, zaman zaman şarabını yudumlayarak ayakta kaldı. Elayne adamın yüzündeki kırışıkları görebildiğine seviniyordu. Aksi halde o ses bir kadının aklını karıştırabilirdi.

Ethenielle yerine otururken Tenobia’ya bir bakış fırlattı ve kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Elayne hüzünlü bir “evlilik” sözcüğünü duyduğunu sandı, ama bu mantıklı gelmiyordu. Her durumda, kadın sandalyesine yerleşir yerleşmez dikkatini Elayne’e çevirdi. “Başka zaman olsa haşinliğiniz hoşuma gidebilirdi, Elayne Sedai, ama müttefiklerinizden birinin kurduğu pusuya düşmek pek hoşa gidecek bir şey değil.” Tenobia kaşlarını çattı, halbuki Ethenielle o keskin gözleri ondan yana çevirmemişti bile. “Falme’de olanlar,” dedi Kandor Kraliçesi Elayne’e, “sonuçları kadar önemli değil. Hayır, Paitar; ne söylememiz gerekiyorsa söylemeliyiz. Şimdiden çok fazla şey biliyor zaten, aksini yapamayız. Falme’de Yenidendoğan Ejder’in yoldaşlarından biri olduğunu biliyoruz, Elayne.

Belki bir dosttu. Haklısın; istila için gelmedik. Yenidendoğan Ejder'i bulmak için geldik. Ve bunca yolu, sırf nerede olduğunu kimsenin bilmediğini öğrenmek için gelmişiz. Onun nerede olduğunu biliyor musun?"

Elayne sözünü sakınmadan sorulan soru karşısında hissettiği rahatlamayı gizledi. Elayne'in bir yol arkadaşı ya da bir dosttan daha fazlası olduğunu düşünseler asla sormayacakları bir soruydu. Kendisi de aynı ölçüde açıksözlü olabilirdi. Saldır ve saldırmaya devam et. "Onu neden bulmak istiyorsunuz? Elçiler ya da ulaklarla ona dilediğiniz mesajı gönderebilirsiniz." Neden büyük ordular getirdiklerini sormakla aynı şeydi bu.

Easar şarap almamıştı, yumruklarını kalçalarına dayamış, duruyordu. "Gölge'ye karşı savaş Afet boyunca veriliyor," dedi sertçe. "Son Savaş, Shayol Ghul'de olmasa bile Afet'te verilecek. Ve o Sınırboyları'nı görmezden gelip Trolloc Savaşları'ndan beri Myrddraal görmemiş topraklarla uğraşıyor."

"Nerede mızrak dansı edeceğine *Car'a'carn* karar verir, ıslaktopraklı," dedi Aviendha küçümsemeyle. "Onu takip ediyorsanız, o zaman o nerede derse orada savaşırsınız." Kimse ona bakmadı. Hepsi Elayne'e bakıyordu. Hiçbiri Aviendha'nın sunduğu açıklığı kullanmadı.

Elayne kendini düzenli nefes almaya ve bakışlarına gözünü kırpmadan karşılık vermeye zorladı. Bir Sınırboyu ordusu Elaida'nın Elayne Trakand'ı yakalamak için kuramayacağı kadar büyük bir tuzaktı, ama Rand al'Thor, Yenidendoğan Ejder bambaşka bir mesele olabilirdi. Merilille sandalyesinde kıpırdandı, ama talimatlarını almıştı. Gri Aes Sedai kaç anlaşmada pazarlık yapmış olursa olsun, Elayne söze başladıktan sonra sessiz kalacaktı. Birgitte'in başından özgüven akıyordu. Rand okunmaz, uzak bir taş gibiydi. "Beyaz Kule'nin onunla ilgili bildirisini biliyor musunuz?" diye sordu sessizce. Şimdiye dek öğrenmiş olmalıydılar.

"Kule, aracı olarak Kule'yi kullanmadan Yenidendoğan Ejder'e yaklaşan herkesi aforoz edecek," dedi Paitar, aynı ölçüde alçak bir sesle. Sonunda oturdu ve ciddi bakışlarla süzdü Elayne'i. "Sen bir Aes Sedai'sin. Kuşkusuz bu da aynı şey demek."

"Kule her işe burnunu sokuyor," diye mırıldandı Tenobia. "Hayır, Ethenielle; bunu söyleyeceğim! Kule'nin bölündüğünü tüm dünya biliyor. Elaida'yı mı, yoksa asileri mi izliyorsun, Elayne?"

“Dünya bildiğini sandığı şeyi nadiren bilir aslında,” dedi Merilille, odadaki harareti düşüren bir sesle. Elayne’in emrettiği yere koşan, Rüzgârbulanlar baktığında ciyaklayan ufak tefek kadın şimdi dimdik oturuyor, Tenobia’ya bir Aes Sedai gibi, pürüzsüz yüzünde sesi kadar soğuk bir ifade ile bakıyordu. “Kule’nin işleri Kule’nin sakinlerini ilgilendirir, Tenobia. Öğrenmek istiyorsan, çömez defterine isminin yazılması için başvur, yirmi sene içinde biraz öğrenebilirsin.”

Aydınlık Majesteleri, Kuzeyin Kalkanı ve Afetsınırının Kılıcı, Kazadi Evi’nin Yüksek Makamı, Shahayni, Asnelle, Kunwar ve Ganai Leydisi Tenobia si Bashere Kazadi, bir tipinin öfkesi ile dik dik baktı Merilille’e. Ve hiçbir şey söylemedi. Elayne’in kadına duyduğu saygı azıcık arttı.

Merilille’in itaatsizliği onu kızdırmamıştı. Yalnızca gerçeği söylermiş gibi yaparken kaçamaklı yanıt vermekten kurtarmıştı onu. Egwene, Üç Yemin’i etmiş gibi yaşamaları gerektiğini söylemişti ve şu anda, burada Elayne bu sözün ağırlığını hissediyordu. Burada, annesinin tahtına oturmak için mücadele veren Andor’un Kız-Veliahtı değildi, yalnızca o değil. O Yeşil Ajah’tan bir Aes Sedai’ydi ve sözlerine dikkat etmesi için, saklı kalmasını istediği şeyleri saklamak isteğinden daha fazla sebebi vardı.

“Onun tam olarak nerede olduğunu söyleyemem size.” Bu doğruydu, çünkü onlara ancak belirsiz bir yön gösterebilirdi, kabaca Tear’a doğru ve ne kadar uzakta olduğunu bilmek imkânsızdı; doğruydu, çünkü onlara bu kadarını söyleyecek kadar bile güvenmiyordu. Neyi nasıl söylediğine dikkat etmek zorundaydı. “Bir süre olduğu yerde kalmayı düşündüğünü biliyorum.” Rand günlerdir yerinden kıpırdamamıştı, Elayne’in yanından ayrıldıktan sonra ilk defa bir yerde yarım günden fazla kalmıştı. “Size anlatabileceklerimi anlatırım, ama ancak bir hafta içinde güneye ilerlemeyi kabul ederseniz. Zaten burada daha fazla kalırsanız hem etiniz, hem arpanız tükenecek. Size söz veriyorum, Yenidendoğan Ejder’e doğru yürüyor olacaksınız.” En azından başlangıçta öyle olacaklardı.

Paitar kel kafasını iki yana salladı. “Andor’a girmemizi mi istiyorsun Elayne Sedai –ya da artık Leydi Elayne mı demeliyim?– Andor’un tacını takma çabanda sana Işık’ın takdisini diliyorum, ama bunun için savaşmak üzere adamlarımı sunamam.”

“Elayne Sedai ve Leydi Elayne birdir.” dedi Elayne onlara. “Sizden benim için savaşmanızı islemiyorum. Aslında, tüm kalbimle tek bir çatışma yaşamadan Andor’dan çıkmanızı diliyorum.” Gümüş kadehini kaldırarak içmeden dudaklarını ıslattı. Muhafız bağından bir ihtiyat dalgası geldi ve

Elayne elinde olmadan güldü. Aviendha kaşlarını çatarak göz ucuyla onu izliyordu. Şimdiden müstakbel anneye bakmaya başlamışlardı.

“Bunu gülünç bulan birilerinin olduğuna sevindim,” dedi Ethenielle alayla. “Bir Güneyli gibi düşünmeye çalış, Paitar. Burada Evler Oyunu’nu oynuyorlar ve sanırım Elayne bunu çok akıllıca yapıyor. Akıllı olmalı, herhalde; her zaman *Daes Dae’mar*’ı Aes Sedailerin icat ettiğini işitmişimdir.”

“Taktik düşün, Paitar.” Easar küçük bir gülümsemeyle Elayne’i inceliyordu. “Caemlyn’e istilacı olarak gireceğiz, pek çok Andorlu bu şekilde düşünecek. Burada kış ılımlı geçiyor olabilir, ama yine de o kadar uzağa gidebilmemiz için haftalar geçecek. Biz Andor’dan çıkana kadar Elayne yeterince Andor Evi’ni aleyhimize, kendi tarafında birleştirmiş olacak, böylece Aslan Tahtı’na çıkacak ya da çıkmak üzere olacak. En azından yeterince güç toplamış olacak ve başka kimse ona karşı direnemeyecek.” Tenobia kaşlarını çatarak, eteklerini düzelterek sandalyesinde kıpırdandı, ama Elayne’e bakarken, gözlerinde daha önce orada olmayan bir saygı vardı.

“Ve biz Caemlyn’e ulaştığımızda, Elayne Sedai,” dedi, “savaşmadan Andor’dan çıkmamız için bizimle... pazarlık... yapacaksın.” Bu bir soruya çok yakın çıkmıştı. “Gerçekten de çok akıllıca.”

“Eğer onun planladığı gibi giderse,” dedi Easar, gülümsemesi solarak. Bakmadan elini uzattı ve eski asker o ele bir şarap kadehi verdi. “Savaşlar nadiren planlandığı gibi gider; böyle kansız türden olanlar bile, bana göre.”

“Kansız olmasını çok istiyorum,” dedi Elayne. Işık, öyle olmak zorundaydı, yoksa ülkeyi iç savaştan kurtarmak yerine daha kötüsüne bulaştırmış olurdu. “Öyle olması için büyük çaba göstereceğim. Sizin de aynısını yapmanızı bekliyorum.”

“Tesadüf eseri, Davram Amcamın nerede olduğunu biliyor olabilir misin, Elayne Sedai?” dedi Tenobia aniden. “Davram Bashere? Yenidendoğan Ejder’le olduğu kadar onunla konuşmayı da çok istiyorum.”

“Lord Davram Caemlyn’den çok uzakta değil, Tenobia. Ama siz oraya vardığınızda hâlâ orada olacağına söz veremem. Yani, siz kabul ederseniz?” Elayne kendini nefes almaya, endişesini gizlemeye zorladı. Artık geri dönüşsüz bir noktadaydı. Onların güneye ilerleyeceğinden emindi, ama anlaşma yapmazlarsa kan dökülürdü.

Uzun bir süre çadırda, mangallarda çıtırdayan kömürlerin sesi dışında sessizlik hüküm sürdü. Ethenielle iki adamla bakıştı.

“Amcamı görmek şartıyla,” dedi Tenobia hararetle, “ben kabul ediyorum.”

“Şerefim üzerine kabul ediyorum,” dedi Easar kararlılıkla ve hemen arkasından, daha ılımlı bir sesle Paitar konuştu, “Işık aşkına, kabul ediyorum.”

“O zaman hepimiz kabul ediyoruz demektir,” diye nefes verdi Ethenielle. “Ve şimdi senin sözün, Elayne Sedai. Yenidendoğan Ejder’i nerede bulacağız?”

Elayne’in içinden bir heyecan dalgası geçti ve bunun yalnızca heyecandan mı kaynaklandığını, yoksa içinde korku da mı olduğunu bilemiyordu. Kendisi ve Andor için tehlikelerini göze alarak yapmak için geldiği şeyi yapmıştı ve doğru kararı mı verdiğini ancak zaman söyleyebilirdi. Duraksamadan yanıt verdi. “Size söylediğim gibi, tam olarak nerede olduğunu söyleyemem. Ama Murandy’de aramak faydalı olacaktır.” Doğrusu, eğer bir faydası olacaksa, onlar için değil Elayne için olacaktı. Egwene bugün Murandy’den ayrılmış, Arathelle Renshar ile diğer asilleri güneyde tutan orduyu götürmüştü. Belki Sınırboyluların güneye ilerlemesi Arathelle, Luan ve Pelivar’ı Dyelin’in vereceklerini düşündüğü kararı vermeye, Elayne’i desteklemeye zorlardı. Işık izin verse de öyle olsa.

Tenobia dışındaki Sınırboylular Rand’ın nerede olduğunu öğrendiklerine hiç sevinmiş görünmediler. Ethenielle içini çekmiş gibi uzun bir nefes salıverdi. Easar başını salladı ve düşünceli düşünceli dudaklarını büzdü. Paitar şarabının yarısını içti. İçtiği ilk gerçek içkiydi. Yenidendoğan Ejder’i bulmayı ne kadar çok istiyor olurlarsa olsunlar, onunla karşılaşmaya can atmıyor gibiydiler. Diğer yandan Tenobia eski askerden daha fazla şarap istedi ve amcasını görmeyi ne kadar istediğini anlattı durdu. Elayne kadının aile ilişkilerine bu kadar önem verdiğini sanmazdı.

Senenin bu zamanında gece erken çöküyordu ve yalnızca birkaç saatlik gün ışığı kalmıştı. Easar bunu işaret ederek o gece için kalmalarını önerdi. Ethenielle kendi çadırının rahat olacağını belirtti, ama Elayne hemen gitmeleri gerektiğini söylediğinde hayal kırıklığına uğramış görünmedi.

“Bu kadar kısa sürede bu kadar mesafe katetmeniz olağanüstü,” diye mırıldandı Ethenielle. “Aes Sedailerin Yolculuk denen bir şeyden bahsettiklerini duydum. Kayıp bir Yeti’ymiş galiba.”

“Yolculuğunuz sırasında çok Aes Sedai ile karşılaştınız mı?” diye sordu Elayne.

“Birkaç kişiyle karşılaştık,” diye yanıt verdi Ethenielle. “Her yerde Aes Sedailer var gibi.” Tenobia’nın yüzü bile aniden ifadesiz olmuştu.

Elayne Birgitte’in ağaçsansarı kürkü astarlı pelerini omuzlarına dolamasına izin verirken başını salladı. “Var gerçekten. Atlarımızı getirtir misiniz?”

Ağaçların arasından geçip kamptan çıkana kadar kimse konuşmadı. Kamptaki at ve lağım kokusu hafifti, ama kokular geride kaldığında bir şekilde hava daha temiz, kar daha beyaz gelmeye başladı.

“Çok sessizdin, Birgitte Trahelion,” dedi Aviendha, doru atının kaburgalarını topukları ile tekmeleyerek. Yürümesi hatırlatılmayınca hayvanın duracağına inanıyordu hep.

“Bir Muhafız Aes Sedaisi adına konuşmaz; lanet olası Muhafız dinler ve onun sırtını kollar,” diye yanıt verdi Birgitte kuru kuru. Shienar kampının bu kadar yakınında, ormanda tehdit oluşturabilecek birilerinin bulunması olası değildi, ama Birgitte’in yayı hâlâ kılıfına girmemişti ve bakışları ağaçlıkları tarıyordu.

“Benim alışık olduğumdan çok daha hızlı bir pazarlık biçimi oldu, Elayne,” dedi Merilille. “Normalde herhangi bir anlaşmaya varılmadan önce bu meselelerin aylar olmasa bile günlerce, haftalarca konuşulması gerekir. Onlar Domanlı olmadığı için şanslısın. Ya da Cairhienli,” diye ekledi tedbirlice. “Sınırboylular rahatlatıcı ölçüde açık ve doğrudandır. Başa çıkması kolaydırlar.”

Açık ve doğrudan? Elayne başını hafifçe iki yana salladı. Rand’ı bulmak istiyorlardı ve nedenini saklamışlardı. Aes Sedailerin varlığını da saklamışlardı. En azından, Elayne onları Murandy’ye doğra gönderdiğinde Rand’dan uzaklaşıyor olacaklardı. Şimdilik bu yeterli olmalıydı, ama Elayne’in Rand’ı uyarması gerekliydi. Onu tehlikeye atmadan bunun nasıl yapacağını bulabildiğinde. *Ona iyi bak, Min,* diye düşündü. *Bizim için ona iyi bak.*

Kamptan birkaç kilometre uzaklaştığında dizginleri çekti ve ormanı Birgitte kadar titizlikle izlemeye başladı. Özellikle arkalarını. Güneş ağaç tepelerine inmişti. Bir anlığına bir tilki koşturarak belirdi, sonra gözden kayboldu. Çıplak, gri bir dalda bir şey kıpırdandı, belki bir kuş ya da sincap. Aniden kara bir şahin gökten dalışa geçti ve tiz bir ciyaklama aniden sessizliği böldü ve kesildi. Takip edilmiyorlardı. Onu endişelendiren Shienarlılar değil saklanan Aes Sedailerdi. Daha önce, Merilille’in haberiyle kaybolan yorgunluğu, Sınırboylular ile görüşmesi sona erdikten

sonra fazlasıyla geri dönmüştü. Bir an önce yatağına girmek için can atıyordu, ama Yolculuk etmeyi onu bilmeyen Aes Sedailere verecek kadar da değil.

Saray'daki ahır avlusuna açılan bir kapıyol örebilirdi, ama kapıyol açılırken tesadüfen orada olan birini öldürme riskine girmiş olurdu, bu yüzden çok iyi bildiği bir başka yere ördü. Öyle yorgundu ki örmek için çaba gerekiyordu, öyle yorgundu ki gümüş çizgi havada belirene kadar göğsüne iğnelenmiş *angreal* aklına gelmedi. Kapıyol önceki kar yağışlarının dümdüz ettiği kahverengi otlarla kaplı bir alana açıldı. Daha önce, Kraliçenin Askerleri'nin at sürmesini, bir emir üzerine saf bozup dörderli sıralar halinde dizilmelerini izlemesi için Gareth Bryne'ın onu getirdiği, Caemlyn'in hemen güneyinde bir alana.

“Durup bakacak mısın?” diye sordu Birgitte.

Elayne gözlerini kırpıştırdı. Aviendha ve Merilille endişeyle onu incelemekteydiler. Birgitte'in yüzünden bir şey anlaşılmıyordu, ama bağdan da endişe geliyordu.

“Yalnızca düşünüyordum,” dedi Elayne ve Ateşyürek'i topuklayıp kapıyoldan geçirdi. Yatmak harika olacaktı.

Eski idman sahasından on beş metrelik beyaz duvarlara oturtulmuş yüksek, kemerli kapılara kadar kısa bir yolculuk oldu. Kapıların önündeki uzun pazar binaları bu saatte boştu, ama yine de keskin bakışlı Askerler nöbet bekliyordu. Onun ve diğerlerinin geçişini, Elayne'i tanımamış gibi izlediler. Büyük olasılıkla paralı askerler. Onu Aslan Tahtı'nda görmedikleri sürece tanımayacaklardı. Işık'ın yardımıyla, şansı varsa, onu orada göreceklerdi.

Alacakaranlık hızla çöküyordu, gökyüzü koyu griye dönüyor, sokaklara düşen gölgeler uzuyordu. Dışarıda pek az kişi kalmıştı, koşturan insanlar o günkü işlerini bitirip akşam yemeği ve sıcak bir ateş bulacakları evlerine dönmek için acele ediyorlardı. Bir tüccarın koyu renk lake kaplı tahtırevanını taşıyan iki adam koştura koştura ilerideki sokaktan geçti ve birkaç dakika sonra iri bir itfaiye arabası dörtnala koşan sekiz atın arkasında diğer yönden gürleyerek yaklaştı, demir destekli tekerlekleri döşeme taşları üzerinde yüksek sesle tangırdadı. Yine bir yerlerde yangın çıkmıştı. Daha çok gece çıkıyorlardı. Dört atlı Asker yaklaştılar ve dönüp bir kez daha bakmadan geçip gittiler. Kapılardaki adamlar gibi tanımamışlardı Elayne'i.

Elayne eyerinde sallanarak, yatağında olduğunu dileyerek atını sürdü.

Eyerinden kaldırıldığını fark edince şoke oldu. Kapattığını hatırlamadığı gözlerini açtı ve Birgitte'in onu kollarına almış, Saray'a taşımakta olduğunu gördü.

"Beni yere indir," dedi yorgun yorgun. "Yürüyebilirim."

"Ayakta bile duramıyorsun," diye hırladı Birgitte. "Kıpırdanma."

"Onunla konuşamazsın!" dedi Aviendha yüksek sesle.

"Gerçekten de uykuya ihtiyacı var, Norry Efendi," dedi Merilille kararlı bir sesle. "Yarına kalmak zorunda."

"Beni affedin, ama yarını *bekleyemez*," diye yanıt verdi Norry ve şaşırtıcı ama, bu sefer onun sesi de kararlıydı. "Onunla hemen konuşmam *şart!*"

Elayne'in başı kalkarken sallanmak istiyordu. Halwin Norry o deri dosyayı her zamanki gibi göğsüne bastırmıştı, ama taçlı kafalardan bahsederken çatı onarımlarından bahsederkenki aynı kuru sesi kullanan adam Aviendha'yı ve Merilille'i aşma çabasıyla neredeyse dans ediyordu. İki kadın adamın birer kolunu yakalamış, tutuyorlardı.

"Beni yere indir, Birgitte," dedi Elayne yine ve Birgitte itaat ederek bir kez daha şaşırttı onu. Ama koluyla ona destek olmaya devam etti ve Elayne bunun için minnettardı. Bacaklarının onu uzun süre destekleyebileceğinden kuşkuluydu. "Sorun nedir, Norry Efendi? Adamı bırak, Aviendha. Merilille?"

Başkâtip bırakılır bırakılmaz öne atıldı. "Siz gittikten kısa süre sonra haber geldi, Leydim," dedi. Sesi hiç de tozlu değildi. Alnı endişeyle kırışmıştı. "Dört ordu var... Küçük olduklarını söyleyebilirim, sanırım. Işık, beş bin adamın bir ordu sayıldığı zamanları hatırlıyorum." Elini kel kafasından geçirdi ve kulaklarının arkasındaki beyaz tutamları dağıttı. "Doğudan Caemlyn'e yaklaşan dört küçük ordu var," diye devam etti, her zamanki sesine daha çok benzeyen bir sesle. "Korkarım bir hafta içinde burada olacaklar. Yirmi bin adam. Belki otuz. Emin olamıyorum." İçindeki kâğıtları göstermeyi önerecekmiş gibi dosyayı Elayne'e doğru uzattı. Adam *gerçekten* heyecanlıydı.

"Kim?" dedi Elayne. Doğuda Elenia'nın mülkleri ve güçleri vardı, ama Naean'ın da. Ama ikisi de yirmi bin kişilik bir ordu çıkartamazdı. Hem, kar ve çamur onları bahara dek tutuyor olmalıydı. Lini'nin ince sesinin, *"Olmalı" ile, "olacaktı" ile köprü inşa edemez,* dediğini duyar gibi oldu.

"Bilmiyorum, Leydim," diye yanıt verdi Norry, "henüz."

Fark etmez, diye düşündü Elayne. Her kimse, geliyorlardı, hem de şu anda. “Norry Efendi, ilk ışıklarla duvarların dışında bulabildiğince yiyecek satın almanı ve Saray’a getirtmeni istiyorum. Birgitte, orduya katılma ödülü ilan eden bayraktar, paralı askerlerin orduya katılmaları için dört günleri olduğunu, aksi halde şehri terk etmek zorunda olduklarını da ilan etmeye başlasın. Ve halka da ilan edin, Norry Efendi. Kuşatma başlamadan şehirden ayrılmak isteyen varsa hemen gitmeli. Beslememiz gereken boğaz sayısını azaltır ve belki orduya daha fazla adam katılmasını sağlar.” Birgitte’in desteğini bırakarak dairesine giden koridorlarda yürümeye başladı. Diğerleri takip etmek zorunda kaldı. “Merilille, Kandaşlar ve Atha’an Miere de öğrensin. Onlar da kuşatma başlamadan ayrılmak isteyebilir. Haritalar, Birgitte. Daireme iyi haritalar getirilsin. Bir şey daha, Norry Efendi...”

Uykuya, bitkinliğe zaman yoktu. Savunması gereken bir şehir vardı.

28
Bez Çuvalda Bir Haber

Mat'in elinden gelirse Teslyn'e yardım edeceğini söylediği günün ertesi sabah –henüz Joline'i ve bu Edesina'yı görmemişti bile!– Tylin şehirden ayrılacağını bildirdi.

"Suroth bana artık Altara'nın ne kadarını kontrol edebileceğimi gösterecek, güvercinim," dedi. Kemer bıçağı oymalı yatak direğine saplanmıştı ve dolaşık örtülerin arasında, kırışık çarşafların üzerinde yatıyorlardı. Mat'in üzerinde yalnızca, boynundaki yara izini saklayan ipek eşarp vardı ve Tylin kendi derisi içindeydi. Çok güzel bir tendi onunki, Mat'in dokunduğu en pürüzsüz tendi. Kadın uzun, yeşil boyalı tırnağını aylak aylak Mat'in diğer yara izleri üzerinde gezdirdi. Öyle ya da böyle, epey yara izi edinmişti, ama yaralanmaktan kaçınmadığından değil. Postu mezatta fazla para getirmezdi, o kadarı kesindi, ama yara izleri kadını büyülüyordu. "Aslında onun fikri değildi. Tuon harita üzerinde değil kendi gözlerimle görmemin... bana yardım edeceğini... düşünüyor ve kız ne önerirse önersin Suroth yapıyor. Ama dünden yapılmış olmasını tercih ediyor. Hızlı yolculuk etmek için *to'raken*'e bineceğiz. Günde üç yüz kilometreden fazlasını yapıyorlarmış, anlaşıldığı kadarıyla. Ah, hasta görünme, domuzcuğum. Seni o şeylerden birinin sırtına binmeye zorlamayacağım."

Mat rahat bir nefes aldı. Onu altüst eden uçma fikri değildi. Bundan hoşlanacağını düşünüyordu. Ama Ebou Dar'dan ayrılacak olursa Teslyn, Joline, hatta bu Edesina denen kadının sabırsızlanıp ne aptallıklar edeceğini ya da Beslan'ın ne ahmaklıklara bulaşacağını Işık bilirdi ancak. Beslan kadınlar kadar çok endişelendiriyordu onu. Seanchan hayvanlarına binme

fikriyle heyecanlanmış olan Tylin, bir kartala her zamankinden çok benziyordu.

“Bir haftadan biraz daha fazla kalacağım, tatlım. Hmmm.” O yeşil tırnak Mat’in kaburgalarının üzerini çaprazlama geçen otuz santimlik, büzülmüş yara izini takip etti. “Ben dönene kadar güvende kalman için seni yatağa bağlayayım mı?”

Kadının kötücül gülümsemesine en sevimli sırıtışı ile karşılık vermek biraz çaba gerektiriyordu. Mat kadının şaka yaptığından hemen hemen emindi, ama yalnızca hemen hemen. Kadının bugün onun için seçtiği giysiler göz kamaştırıcı ölçüde parlak kırmızılardan oluşuyordu; ceketine ve pelerinine işlenmiş çiçekler, siyah şapkası ve eşarbı dışında her şey kırmızıydı. Yakasındaki ve manşetlerindeki beyaz danteller kalanların daha da kırmızı görünmesine sebep oluyordu. Yine de, kadının dairesinden çıkma hevesiyle Mat o giysileri çabucak giydi. Tylin’in yanında hiçbir şeyden emin olmayan erkek akıllılık etmiş olurdu. Kadın şaka *yapmıyor* da olabilirdi.

Tylin Suroth’un sabırsızlığını abartmamıştı anlaşılan. Tylin’in oturma odasındaki, Suroth’un armağanı olan mücevher süslü saate bakarak, iki saat sonra, Mat Kraliçe’yi uğurlamak için rıhtımlara gidiyordu. Eh, Suroth ve Tylin onlara eşlik edecek yirmi kadar Kan’dan kişiden ve onların *so’jhin*’leri olan, yarısı tıraşlanmış başlarını Kan’dan olanlara eğen ve geri kalan herkese tepeden bakan erkek ve kadınlardan oluşan grubun önünde at sürüyordu. Mat ise Zar’ın sırtında arkadan izliyordu. Bir Altara Kraliçesi’nin “gözdesi” Kan’dan olanlarla birlikte at süremiyordu ve Tylin artık Kan’dan olanlara dahildi, elbette. Mat kadının hizmetkârı olma hakkını miras yoluyla almış falan değildi, o düzeyde sayılmıyordu.

Kan’dan olanlar ve *so’jhin*’lerin çoğu güzel atlara binmişlerdi; kemerli boyunları olan, narin adımlar atan zarif kısraklar; vahşi bakışlı, güçlü sırtlı, geniş göğüslü iğdiş atlar. Mat’in şansı at yarışlarında işe yaramıyor gibiydi, ama o atların herhangi birine karşı Zar’ın üzerine bahis oynayabilirdi. Küt burunlu doru iğdiş at gösterişli değildi, ama Mat kısa koşuda Zar’ın o güzel hayvanların çoğunu geçebileceğinden, uzun koşuda ise hepsini yenebileceğinden emindi. Ahırda bunca zaman kaldıktan sonra, Zar koşamasa bile sıçramak istiyordu ve hayvanı kontrol altında tutmak için Mat’in tüm becerisini –eh, o eski adamların anılarıyla gelen becerinin tamamını– kullanması gerekiyordu. Ama daha rıhtım yolunu yarılamadan bacağı kalçasına dek ağrımaya başladı. Ebou Dar’dan yakında ayrılmak

istiyorsa ya deniz yoluyla ya da Luca'nın sirki ile birlikle gitmesi gerekecekti. İş buna gelirse, adamın bahar gelmeden yola çıkmasını nasıl sağlayacağını biliyordu. Tehlikeli bir fikirdi belki, ama başka seçenek göremiyordu. Tek olası seçenek daha da riskliydi.

Arkada yalnız değildi. Normalde giydikleri ince giysilerin üzerine kalın, beyaz cüppeler geçirmiş elliden fazla erkek ve kadın ikişerli sıralar halinde arkasında yürüyorlardı. Bazıları lezzetli yiyeceklerle dolu iri sepetler taşıyan yük atlarını çekiyordu. Kan'dan olanlar hizmetkârsız yapamazlardı; aslında, bu kadar az hizmetkârla güçlük çekeceklerini düşünüyor gibiydiler. *Da'covale*'ler bakışlarını nadiren döşeme taşlarından kaldırıyordu ve yüzleri süt kadar yumuşaktı. Mat bir kez bir *da'covale*'nin kırbaçlanmaya gönderildiğini görmüştü. Onun yaşlarında, sarı saçlı bir adamdı ve adam kendi cezası için kullanılacak aleti koşa koşa getirmişti. Değil kurtulmak, oyalanmaya ya da saklanmaya bile çalışmamıştı. Mat bu tür insanları anlamıyordu.

Önünde, kısa bölünmüş eteklerinden ayak bilekleri görünen altı *sul'dam* at sürüyordu. Bir iki tanesininki çok güzel ayak bilekleriydi, ama kadınlar eyerlerinin üzerinde, onlar da Kan'danmış gibi oturuyordu. Şimşek paneli pelerinlerinin başlıkları sırtlarına bırakılmıştı ve soğuk onlara dokunamazmış, dokunmaya cüret edemezmiş gibi, soğuk rüzgârın pelerinlerini havalandırmasına izin veriyorlardı. İki tanesinin atlarının yanında yürüyen tasmalı *damane*'leri vardı.

Mat gizlice kadınları süzdü. *Damane*'lerden biri, açık mavi gözleri olan kısa boylu bir kadın, gümüşsü bir *a'dam* ile Mat'in Teslyn'i yürüttüğünü gördüğü tombul, zeytin tenli *sul'dam*'a bağlıydı. Siyah saçlı *damane* Pura ismine yanıt veriyordu. Kadının pürüzsüz yüzündeki Aes Sedai yaşı belirsizliği açıktı. Teslyn kadının gerçek bir *damane* olduğunu söylediğinde Mat gerçekten inanmamıştı, ama saçları grileşmeye yüz tutmuş *sul'dam* eyerinde eğilip eskiden Ryma Galfrey olan kadına bir şeyler mırıldandı ve *sul'dam* her ne mırıldanmışsa, Pura kahkaha attı ve sevinçle ellerini çırptı.

Mat ürperdi. Boynundaki *a'dam*'ı çıkarmaya kalksa kadın imdat diye bağırırdı. Işık, neler düşünüyordu böyle! Üç Aes Sedai'nin pastırmasını ateşten çekmek zorunda olması yeterince kötüydü –Kavrulsundu, ama her döndüğü yerde buna benzer bir iş kalıyordu başına!– bir de daha fazla kadını Ebou Dar'dan kaçırmayı düşünmesi gerekmiyordu.

Ebou Dar büyük bir deniz limanı idi, belki bilinen dünyadaki en büyük liman ve şehir boyunca uzanan rıhtımdan uzun, gri parmaklar halinde

iskeleler çıkıyordu. Hemen hemen bütün bağlama noktaları boy boy Seanchan gemileri ile doluydu, Suroth geçerken gemilerin mürettebatları donanımların başından tezahürat yaptılar, gök gürültüsü gibi seslerle kadının ismini haykırdılar. Diğer gemilerdeki adamlar da kollarını sallıyor, bağırıyorlardı, ama çoğu kime, neden tezahürat yaptıkları konusunda şaşkın görünüyordu. Kuşkusuz onlardan bunun beklendiğini düşünüyorlardı. Liman üzerinde esen rüzgâr o gemilerdeki Illian'ın Altın Arıları, Tear'ın Hilali, Mayene'in Altın Şahini bayraklarını dalgalandırıyordu. Görünüşe göre, Rand oradaki tüccarların Seanchanların elindeki limanlarla ticaret yapmasına yasak koymamıştı ya da tüccarlar gizli iş çeviriyorlardı. Mat'in kafatasının içinde renkler çaktı ve gitsinler diye başını iki yana salladı. Çoğu tüccar, kâr getirecekse annelerinin katili ile bile ticaret yapardı.

En güneydeki iskelede gemi yoktu ve lake kaplı miğferlerinde ince tüyler bulunan Seanchan subaylar Suroth ile Tylin'in bekleyen büyük kayıklardan birine binmesine yardım etmek üzere bekliyordu. Her kayıkta, uzun küreklerin başında sekizer kürekçi vardı. Tylin Mat'in başını eğmesi için saçlarını sökercesine çekiştirerek ve izleyen kimse yokmuş gibi poposunu çimdikleyerek son bir öpücük verdikten sonra kayığa bindi. Tylin kayıkta yerleşene kadar Suroth sabırsızlıkla kaşlarını çattı ve aslında ondan sonra bile Seanchan kadın sabırsızlanmaya devam etti, *so'jhin*'i Alwhin'e bakarken parmaklarını oynattı, öyle ki keskin sıraların üzerinden koşturarak ona bir ya da diğer eşyayı taşıdı durdu.

Subaylar Kan'dan kişilerin kalanına eğilerek selam verdiler, ama merdivenleri *so'jhin*'lerinin yardımıyla inmek zorunda kaldılar. *Sul'dam*'lar *damane*'lerin kayıklara binmesine yardım etti ve kimse beyaz cüppeli kişilerin sepetleri taşımasına ve binmelerine yardım etmedi. Kısa zaman sonra, kayıklar demirlemiş Seanchan gemileri, ele geçirilmiş Deniz Halkı gemileri arasında dolanarak limanda ilerliyordu. Rahad'ın güneyinde, *raken* ve *to'raken*'lerin tutulduğu yere gidiyorlardı. Deniz Halkı gemilerinin büyük kısmının yelkenleri, kaburgalı Seanchan yelkenleri ve farklı donanımlarla yenilenmiş gibi görünüyordu. Mürettebatları da Seanchan'dı. Mat'in düşünmemeye çalıştığı Rüzgârbulanlar ve belki satılan bazı kişiler dışında, hayatta kalan tüm Atha'an Miere Rahad'da, diğer *da'covale*'ler ile birlikte kanalların dibinde birikmiş kum tabakasını temizliyorlardı. Ve Mat'in bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Onlara herhangi bir borcu yoktu, tabağında kendi başına halledebileceğinden daha fazla sorun vardı ve yapabileceği hiçbir şey yoktu. İşte o kadar!

Deniz Halkı gemilerini geride bırakmak için atını döndürüp çabucak uzaklaşmak istiyordu. Rıhtımlarda kimse ona ilgi göstermiyordu. Subaylar kayıklar açılır açılmaz gitmişti. Mat'in kim olduğunu bilmediği biri yük atlarını götürmüştü. Denizciler halat donanımlarından indi ve işlerine döndü; gemi yükleyici loncasının üyeleri balya, kasa ve fıçılarla dolu alçak, ağır el arabalarını ittirmeye koyuldu. Ama çok erken ayrılırsa, Tylin onun yoluna devam edip şehirden çıkmayı planladığına karar verebilir, onu çağırtabilirdi, bu yüzden Mat iskelenin ucunda Zar'ın üzerinde oturdu ve kadın dürbünsüz onu göremeyecek kadar uzaklaşana kadar kaz kafalı bir aptal gibi el sallamaya devam etti.

Zonklayan bacağına rağmen rıhtımı yavaşça at sürerek geçti. İskeleye bakmaktan kaçınıyordu. Ciddi giyimli tüccarlar durmuş, yüklerinin bindirilmesini ya da indirilmesini izliyor, bazen mallarına daha iyi davransınlar, daha hızlı taşısınlar diye yeşil yelekli bir adama ya da kadına gizlice bir kese veriyordu, ama lonca üyelerinin daha hızlı hareket etmeleri mümkün görünmüyordu. Güneyliler, güneşin tam tepede olduğu ve kaz bile kızartacak kadar sıcak olduğu zamanlar dışında her zaman koşar adım yürüyorlardı. Gökyüzü grileşmiş, denizden keskin bir rüzgâr eserken, güneş nerede olursa olsun soğuk olurdu.

Mat Mol Hara meydanının hizasına geldiğinde rıhtımlarda *damane*'leri ile birlikte devriye gezen yirmiden fazla *sul'dam* saymıştı. Demirlemiş, Seanchanlara ait olmayan gemilerden ayrılan kayıkları araştırıyorlar, limana yeni girmiş ya da yola çıkmak üzere olan gemilere biniyorlardı. Mat onların orada olacağından oldukça emindi zaten. Valan Luca'yı tercih etmesi gerekecekti. Tek diğer seçenek, acil durumlar haricinde, tercih edilmeyecek kadar tehlikeliydi. Luca da riskliydi, ama geriye kalan tek gerçek seçenek oydu.

Tarasin Sarayı'na döndüğünde irkilerek Zar'dan indi ve bastonunu eyer kolanının arkasından çekti. Seyisin doru atı almasına izin verdi ve aksaya aksaya içeri girdi. Sol bacağı ağırlığını zar zor taşıyabiliyordu. Belki sıcak su dolu bir küvet acısını biraz dindirirdi. Belki ondan sonra düşünebilirdi. Luca'yı hazırlıksız yakalaması gerekecekti, ama iş Luca'ya gelmeden, üstesinden gelinmesi gereken birkaç sorun daha vardı.

"Ah, buradasınız," dedi Noal, önüne fırlayarak. Mat adama yatak bulduktan sonra zaman zaman gözü ilişmişti ona, o kadar, ama şimdi, her gün şehirde kaybolduğu ve Saray'a ancak gece döndüğü düşünülürse, yeni fırçalanmış gri ceketi içinde iyi dinlenmiş görünüyordu. Adam

manşetlerindeki dantelleri düzelterek, sır verircesine gülümsedi ve dişlerindeki boşlukları sergiledi. “Bir şey planlıyorsunuz Lord Mat ve ben de hizmetimi sunmak isterim.”

“Bacağımdaki ağırlığı kaldırmayı planlıyorum,” dedi Mat, becerebildiğince kayıtsız bir tavırla. Noal yeterince zararsız görünüyordu. Harnan’a bakılırsa, uyumadan önce hikâyeler anlatıyordu; Harnan ve diğer Kızılkolların sorgulamadan yuttuğu hikâyeler. O hikâyelerin bazıları, sözde Aiel Kıraçları’nın ötesindeki, yönlendirebilen kadınların yüzlerinin dövmeli olduğu, üç yüzden fazla suçun ölümle cezalandırıldığı, dağların altında Ogierlerden de uzun, yüzleri göbeklerinde devlerin yaşadığı Shibouya adında bir yerle ilgiliydi. Noal oraya gittiğini iddia ediyordu. Bu tür iddiaları olan kimse zararsızdan başka bir şey olamazdı. Diğer yandan, Mat’in onu ceketinin altında taşıdığı uzun hançerleri kullanırken gördüğü tek seferde hiç zararsız görünmemişti. Adamda, silah kullanmaya alışık olduğunu söyleyen bir şey vardı. “Başka bir şey planlarsam seni de düşünürüm.”

Noal gülümsemeye devam ederek çarpık parmaklarından birinin gaga burnunun yanına vurdu. “Henüz bana güvenmiyorsunuz. Bu anlaşılabilir bir şey. Ama size zarar vermeyi düşünseydim, o gece, geçitte geride kalmam yeterli olurdu. Gözlerinizde o bakış var. Büyük adamları plan yaparken izledim. Kıyamet Çukuru kadar karanlık hainlerin de. Bilinmesini istemediği tehlikeli planlar yapmakta olan bir adam, belli bir ifadeyle bakar.”

“Benim gözlerim yalnızca yorgun,” diye güldü Mat bastonuna yaslanarak. Plan yapan büyük adamlar? Yaşlı adam muhtemelen Shibouya’da, devlerle birlikte görmüştü onları. “Geçit için teşekkür ederim, bilirsin. Senin için yapabileceğim başka şeyler varsa söyle. Ama şu anda, gidip sıcak bir banyo yapacağım.”

“Bu *gholam* kan içiyor mu?” diye sordu Noal, Mat aksaya aksaya uzaklaşacakken onun kolunu yakalayarak.

Işık, Mat o ismi yaşlı adamın duyabileceği bir yerde söylememiş olmayı diliyordu. Birgitte’in ona o şeyden hiç bahsetmemiş olmasını diliyordu. “Neden soruyorsun?” *Gholam* kanla yaşardı. Başka hiçbir şeyle beslenmezdi.

“Dün gece gırtlağı parçalanmış bir adam daha bulundu, ama adamda ya da yatağında hiç kan yoktu. Bahsetmemiş miydim? Moldine Kapısı’nın yakınında bir handaymış. Eğer o şey şehirden ayrıldıysa, geri dönmüş.”

Mat'in ötesinde birisi için süslü bir şekilde, yerlere kadar eğildi. “Fikrinizi değiştirirseniz, ben her zaman hazırım,” dedi alçak sesle, doğrulurken.

Yaşlı adam hızla uzaklaşırken Mat omzunun üzerinden arkaya baktı. Tuon yaldızlı ayaklı şamdanların birinin dibinde durmuş, peçesinin arkasından onu izliyordu. En azından ona bakıyordu. Ya da bakış fırlatıyordu? Her zamanki gibi, Mat onu görür görmez kız döndü ve beyaz, pilili eteklerini hafifçe hışırdatarak, süzülürcesine uzaklaştı. Bugün yanında kimse yoktu.

Mat o gün ikinci defa ürperdi. Kızın Suroth ve Tylin ile gitmemesi yazık olmuştu. Bir somun ekmek bulan adam birkaç kırıntı eksik olduğu için şikâyet etmemeliydi, ama Aes Sedailer, Seanchanlar, onu izleyen bir *gholam,* işine burnunu sokan bir yaşlı adam ve gözlerini dikip ona bakan sıska kızlar her erkeğin tüylerini ürpertmeye yeterdi. Belki sıcak banyoyla zaman harcamayı unutmalıydı.

Giysilerinin kalanını Beslan'ın oyuncak dolabından getirmesi için Lopin'i gönderdiği zaman daha iyi hissetti. Nerim'i de Juilin'i bulması için göndermişti. Bacağı hâlâ ateş gibi zonkluyor, ne zaman yürümeye kalksa titriyordu, ama zaman harcamaya niyeti yoktu, bu yüzden işine baksa daha iyi olacaktı. Tylin geri dönmeden Ebou Dar'dan ayrılmak istiyordu ve bunun için on günü vardı. Riske girmek istemiyorsa, daha az zamanı varmış gibi davranmalıydı.

Hırsız avcısı başını yatak odası kapısından içeri uzattığında, Mat Tylin'in yüksek boy aynasının karşısında kendini süzüyordu. Kırmızı... giysiler... Tylin'in verdiği diğer cici bicilerle birlikte dolaba tıkılmıştı. Belki Tylin'in bir sonraki gözdesi bazılarını kullanabilirdi. Üzerine geçirdiği ceket, sahip olduğu en iyi ceketti; tek bir işlemesi olmayan, ince dokunmuş mavi yündendi. Bir erkeğin giyerken gurur duyabileceği ve kimsenin ona bakakalmasına sebep olmayacak türden bir ceket. Aklı başında bir ceket.

“Belki birazcık dantel,” diye mırıldandı, gömleğinin yakasını yoklayarak. “Birazcık.” Bir düşününce, gerçekten de çok sade bir ceketti. Neredeyse kasvetli.

“Ben dantelden anlamam,” dedi Juilin. “Beni bunun için mi çağırttın?”

“Hayır, elbette değil. Neye sırıtıyorsun?” Adam yalnızca sırıtmakla yetinmiyordu; gülümsemesi esmer yüzünü neredeyse ikiye ayırmıştı.

“Mutluyum, o kadar. Suroth gitti ve ben mutluyum. Bana dantel sormak istemiyorsan, ne istiyorsun?”

Kan ve lanet küller! Adamın ilgilendiği kadın Suroth'un *da'covale*'lerinden biri olmalıydı! Geride bıraktıklarından biri. Değil bunun için mutlu olmak, kadının gidip gitmemesine aldırmak için başka sebebi olamazdı adamın. Ve adam Suroth'un mallarından birini almak istiyordu! Eh, belki iki *damane* almakla karşılaştırıldığında bu pek önemli sayılmazdı.

Mat aksaya aksaya gidip kolunu Juilin'in omzuna koydu ve onu oturma odasına götürdü. "Şu boyda bir kadına uyacak bir *damane* elbisesine ihtiyacım var," elini omuz hizasına kaldırdı, "ince bir kadın için." Adama en içlen gülümsemesi ile gülümsedi, ama Juilin'in kendi gülümsemesi epey soldu. "Üç *sul'dam* giysisi ve bir *a'dam*'a da ihtiyacım var. Aklıma, yakalanmadan bir şeyi çalmayı en iyi bilen adamın bir hırsız avcısı olabileceği geldi."

"Ben bir hırsız *avcısıyım*," diye hırladı adam, Mat'in kolunu silkip atarak, "hırsız değil!"

Mat'in sırıtışı da kayboldu. "Juilin, o Aes Sedaileri şehirden çıkarmanın tek yolu, nöbetçilerin onların hâlâ *damane* olduğunu düşünmeleri. Teslyn ve Edesina lazım olan şeyi takıyorlar hâlâ, ama Joline'in kılık değiştirmesi gerek. Suroth on gün sonra dönecek, Juilin. O zamana kadar gitmiş olmazsak, büyük olasılıkla biz giderken senin gözden hâlâ onun malı olacak." O zamana kadar gidemezlerse hiçbirinin gidemeyeceğini hissetmekten alamadı kendini. Işık, bu şehirde bir insan dışarıda olmasa da titreye titreye ölebilirdi.

Juilin yumruklarını koyu renk Tear ceketinin ceplerine sokarak dik dik baktı ona. Aslında, dik dik boşluğa, hoşuna gitmeyen bir şeye baktı. Sonunda yüzünü buruşturdu ve, "Kolay olmayacak," diye mırıldandı.

Takip eden günler hiç de kolay değildi. Hizmetkâr kadınlar yeni giysilerini görünce cıkladılar, güldüler. Yani eski giysilerini görünce. Sırıttılar ve Mat'in duyabileceği bir şekilde, Tylin döndüğünde Mat'in üstünü ne kadar çabuk değiştirebileceği üzerine iddiaya girdiler –çoğu kadının yola çıktığını duyar duymaz üstündekileri yırtarak koridorlarda koşacağını düşünüyor gibiydi– ama Mat onlara kulak asmadı. Tylin'in geri dönmesi hakkındakiler dışında. Hizmetkâr kadınlardan biri ilk defa bahsettiğinde, kadının bir sebepten geri döndüğünü sanarak derisinden fırlayacaktı neredeyse.

Bazı kadınlar ve erkeklerin tamamı giysilerini değiştirmesini gitmeye hazırlanmak olarak kabul etti. Kaçtığını söylediler onaylamaz tavırlarla ve onu engellemek için ellerinden geleni yaptılar. Onlara göre, Mat Tylin'in diş

ağrısını dindiren merhemdi ve kadının geri dönüp, onu kaybettikleri için onları ısırmasını istemiyorlardı. Lopin ile Nerim'in Tylin'in dairesinde devamlı nöbet tutmasını sağlamasa, giysiler yine ortadan kaybolurdu ve Zar'ın ahırlardan kaybolmasını engelleyen yalnızca Vanin ve Kızılkollar oldu.

Mat bu inanışı teşvik etmeye çalıştı. O ve iki *damane* aynı anda ortadan kaybolduğunda kuşkusuz olaylar birbirine bağlanacaktı, ama Tylin yokken Mat'in kaçma niyetinin açıkça bilinmesi, bu yüzden Tylin'in suçlanmasını engelleyecekti. Her gün, yağmur yağarken bile, Zar'a binerek ahırda daireler çizdiriyordu ve her gün süreyi biraz daha uzatarak dayanıklılığını artırmaya çalışıyordu. Bir süre sonra, gerçekten de dayanıklılığının arttığını fark etti. Bacağı ve kalçası hâlâ çok ağrıyordu, ama atından inmeden on beş kilometre gidebileceğini düşünmeye başlamıştı. En azından on iki buçuk kilometre.

Sık sık, gökyüzü açıldığında, Mat egzersiz yaparken *sul'dam*'lar da *damane*'leri yürütüyor oluyordu. Seanchan kadınlar Mat'in Tylin'in malı olmadığını biliyorlardı, ama diğer yandan Mat birinin onu Tylin'in oyuncağı diye adlandırdığını duymuştu! Tylin'in Oyuncağı, bu onun ismiymiş gibi! Mat, bir ismi olduğunu öğrenmelerine sebep olacak kadar önemli değildi onlar için. Onlar için, insan ya *da'covale*'ydi ya da değildi ve bu yarım mesele onları çok eğlendiriyordu. Mat gülüşen *sul'dam*'ların sesleri eşliğinde at sürdü ve kendi kendine böylesinin daha iyi olduğunu söyledi. Tylin dönmeden önce kaçabilmek için çalıştığını söyleyen ne kadar çok insan olursa, Tylin için o kadar iyi olacaktı. Yalnız, kendisi için pek hoş bir durum değildi.

Zaman zaman yürüyüşe çıkarılan *damane*'ler arasında Aes Sedai yüzleri görüyordu. Teslyn'den başka üç kişi daha vardı, ama Edesina'nın neye benzediğine dair en ufak fikri yoktu. Moiraine'i andıran kısa boylu, solgun kadın olabilirdi; gümüş altın saçlı, uzun boylu kadın da olabilirdi; siyah saçlı ince kadın da. Birer *sul'dam*'ın yanında yürürken, boyunlarındaki parıl parıl tasma ve onları *sul'dam*'lara bağlayan zincir olmasa, hepsi kendi başına yürüyüşe çıkmış gibi görünecekti. Teslyn her gördüğünde daha da sert görünüyordu, bakışlarını dümdüz önüne dikiyordu. Her seferinde, kadının yüzünde daha büyük bir kararlılık oluyordu. Ve bir de, panik olabilecek bir şey. Mat kadın ve sabırsızlığı hakkında endişelenmeye başladı.

Teslyn'e güvence vermek istiyordu –panikle birleşen kararlılığın insanları öldürtebileceğini bilmek için o eski anılara ihtiyacı yoktu, ama anılar fikrini doğruluyordu–, yalnız bir daha tavan arasındaki yuvalara gitmeye cesaret edemiyordu. Her döndüğü yerde Tuon'u görmeye devam ediyordu. Kız ona bakıyor, bir göz atıyor ya da her ne yapıyorsa onu yapıyor oluyordu, ama rahat vermeyecek kadar sık olmaya başlamıştı. Ama kızın onu takip ettiğini düşündürecek kadar da sık değil. Bunu neden yapacaktı ki? Yalnız, çok sık oluyordu. Zaman zaman kızın *so'jhin*'i Selucia yanında oluyordu, bazen de Anath, ama o tuhaf, uzun boylu kadın bir süreliğine Saray'dan ya da en azından koridorlardan kaybolmuş gibiydi. Onun "inzivada" olduğunu duydu, bu da her ne demekse ve Mat kadının Tuon'u da yanına almış olduğunu diliyordu. Kızın ikinci bir kez, bir Rüzgârbulan'a şeker götürdüğüne inanacağından kuşkuluydu. Belki kız hâlâ onu satın almak istiyordu? Eğer durum buysa, Mat nedenini hâlâ anlamıyordu. Kadınları bir erkeğe neyin çektiğini hâlâ anlayamamıştı –en sıradan görünüşlü adamlar için deli oluyorlar gibiydi– ama Tylin ne derse desin kendisinin pek yakışıklı olmadığını biliyordu. Kadınlar bir erkeği yatağa atmak için yalan söylerdi ve attıktan sonra daha beter yalan söylerdi.

Her durumda, Tuon sinirlerini bozan önemsiz bir faktördü. Kulağına kaçmış bir sinek gibi. O kadar. Mat'i terletmek için geveze kadınlardan ve gözünü dikip bakan kızlardan daha fazlası gerekirdi. Ama orada olmasa da, Tylin onu terletiyordu. Geri döner ve Mat'i gitme hazırlıkları yaparken yakalarsa, onu satmak konusunda fikrini değiştirebilirdi. O artık Yüksek Leydi olmuştu ve Mat fazla zaman geçmeden kadının saçını sorguç biçiminde tıraş edeceğinden emindi. Düzgün bir Seanchan Yüksek Kanı. Kim bilir o zaman başka neler yapardı? Tylin biraz terletiyordu onu, ama bunun dışında da, bir insanı sırılsıklam terletmeye yelecek kadar mesele vardı.

Noal'dan ve bazen Thom'dan *gholam*'ın işlediği cinayetlerin haberlerini almaya devam etti. Her gece yeni biri oluyordu, ama o ikisi ve Mat dışında kimse cinayetler arasında bağlantı kurmuyordu. Mat mümkün olduğunda açık mekânlarda bulunuyor, kalabalığa karışıyordu. Tylin'in yatağında uyumayı bıraktı ve üst üste iki gece aynı yerde kalmadı. Bu, bir geceyi samanlıkta geçirmesi anlamına geliyorsa... eh, daha önce de samanlıkta uyumuştu, ama samanın giysilerini aşıp derisini bu kadar dürtüklediğini hatırlamıyordu. Yine de, gırtlağının parçalanmasındansa saman tarafından dürtüklenmek yeğdi.

Teslyn'i kurtarmaya karar verir vermez Thom'u aramıştı ve onu mutfakta, bal soslu tavuk eşliğinde aşçılarla gevezelik ederken bulmuştu. Thom aşçılarla da çiftçiler, tüccarlar ve asillerle geçindiği kadar iyi geçiniyordu. Thom Merrilin herkesle iyi geçinmenin bir yolunu buluyor, herkesin dedikodusunu dinliyor, duyduklarını bir araya getirerek asıl manzarayı ortaya çıkarıyordu. Bir şeye yan yan bakabiliyor, başkalarının gözden kaçırdığı şeyi görüyordu. Thom tavuğu bitirir bitirmez Aes Sedaileri nöbetçilerin önünden geçirmek için kullanılabilecek tek yolu buldu. O zaman her şey kolay göründü. Çok kısa bir süre için. Ama başka engeller doğdu.

Juilin de olaylara aynı çarpık bakışla bakabiliyordu, belki seneler boyunca hırsız avcılığı yapmasından kaynaklanıyordu ve bazı geceler Mat iki adamın paylaştığı, hizmetkârlar kısmındaki minik odada onunla ve Thom'la buluşuyor, o engelleri nasıl aşacaklarını planlamaya çalışıyordu. Mat'i asıl terleten o engellerdi.

Tylin'in gittiği günün gecesi, o buluşmaların ilkinde Beslan Thom'u bulmak için içeri daldı. Kendisi öyle diyordu. Ne yazık ki ilk önce kapıyı dinlemişti ve bir hikâye ile savuşturulamayacak kadar çok şey duymuştu. Ve ne yazık ki planda rol oynamak istiyordu. Hatta bunu nasıl yapacaklarını anlattı onlara.

"Bir isyan," dedi, iki dar yatağın arasındaki üç bacaklı tabureye çökerek. Üzerinde çentik, beyaz bir sürahi ve lavabo duran, aynasız lavabo sehpası mobilyaları tamamlıyordu. Juilin okunmaz bir suratla, gömleği içinde bir yatağın kenarına oturmuştu ve Thom diğerine uzanmış, kaşlarını çatarak parmak boğumlarını inceliyordu. Geriye, başka herhangi birinin içeri almasını engellemek için kapıya yaslanmış olan Mat kalıyordu. Gülmeli mi, yoksa ağlamalı mı, bilemiyordu. Thom'un bu deliliği baştan beri bildiği açıktı; yatıştırmaya çalıştığı şey buydu. "Ben emir verdiğim zaman halk ayaklanacak," diye devam etti Beslan. "Dostlarım ve ben şehrin her yerindeki erkeklerle konuştuk. Savaşmaya hazırlar!"

Mat içini çekerek ağırlığını sağlam bacağına verdi. Beslan emir verdiğinde, onun ve dostlarının tek başlarına ayaklanacağını tahmin ediyordu. Çoğu insan savaşmaktan bahsetmeye, savaşmaktan daha hevesli olurlardı. Özellikle de askerlerle savaşılıyorsa. "Beslan, âşık hikâyelerinde, özgür olmak isteyen yabalı seyisler ve kaldırım taşı kullanan fırıncılar orduları alt eder." Thom öyle şiddetle hıhladı ki uzun beyaz bıyıkları kıpırdandı. Mat onu duymazdan geldi. "Gerçek hayatta, seyisler ve

fırıncılar öldürülürler. İyi askeri gördüğümde anlarım ve Seanchanlar çok iyi asker.”

“Aes Sedailerle birlikte *damane*’leri de serbest bırakırsak, bizim yanımızda savaşırlar!” diye ısrar etti Beslan.

“Tavan arasında iki yüzden fazla *damane* olmalı Beslan ve çoğu Seanchan. Onları serbest bırakmaya kalkarsan, büyük olasılıkla her biri koşa koşa bir *sul’dam* bulmaya gider. Işık, Seanchan olmayan kadınların tamamına bile güvenemiyoruz!” Mat Beslan’ın itirazını susturmak için elini kaldırdı. “Hangilerine güvenebileceğimizi öğrenmenin yolu yok ve zaman da yok. Bunu yapabilsek bile, kalanları öldürmemiz gerekir. Ben tek suçu tasmalanmak olan kadınları öldüremem. Ya sen?” Beslan bakışlarını kaçırdı, ama çenesini çıkarmıştı. Vazgeçmeyecekti.

“*Damane*’leri kurtarsak da kurtarmasak da,” diye devam etti Mat, “halk ayaklanırsa Seanchanlar Ebou Dar’ı mezbahaya çevirir. İsyanları şiddetle bastırıyorlar, Beslan. Büyük şiddetle! Tavan arasındaki bütün *damane*’leri öldürsek bile kamplardan yenilerini getirirler. Annen geri döndüğünde duvarların içinde bir moloz yığını bulur. Senin kellen de duvarların dışına asılmış olur. Onunki de hemen ardından. Oğlunun ne planladığını bilmediğine inanacaklarını düşünmüyorsun, değil mi?” Işık, biliyor muydu? Kadın deneyecek kadar cesurdu. O kadar aptal olduğunu sanmıyordu, ama...

“O bizim fareler olduğumuzu söylüyor,” dedi Beslan acı acı. “Kurtköpekleri geçerken fareler ya sessiz durur ya da yenir,” diye alıntı yaptı. “Ben fare olmaktan hoşlanmıyorum, Mat.”

Mat biraz rahat nefes aldı. “Ölü bir fare olmaktansa canlı bir fare olmak yeğdir, Beslan.” Bunu anlatmanın en diplomatik yolu olmayabilirdi –Beslan ona bakarak yüzünü buruşturdu– ama doğruydu.

Sırf onu dizginlemek için bile olsa, Beslan’ı görüşmelere katılması için cesaretlendirdi, ama Beslan nadiren geldi ve geldiği zaman da şevkini yatıştırmaya çalışmak Thom’a kaldı. Beslan’dan en fazla, onların gitmesinin üzerinden bir ay geçtikten sonra isyan çağrısı yapması, böylece kaçmaları için onlara zaman tanıması için söz alabildi. Tatminkâr bir şekilde olmasa bile, bu iş halledilmişti. Başka her şey iki adım sonra duvara çarpıyor gibiydi. Ya da bir tele takılıyor gibi.

Juilin’in sevgilisi adamın üzerinde epey etkili olmuştu. Kadın için Tear giysilerini çıkarıp yeşil beyaz hizmetkâr üniforması giymeye laf etmiyor ya da iki gece uyumayıp *damane* yuvalarına giden merdivenlerin biraz

ötesinde yer süpürebiliyordu. Kimse süpürge kullanan bir hizmetkâra dönüp bakmıyordu, diğer hizmetkârlar bile. Tarasin Sarayı'nda öyle çok hizmetkâr vardı ki kimse herkesi tanımıyordu ve elinde süpürge olan üniformalı bir erkek gördüklerinde, onun o süpürgeyi kullanıyor olması gerekliğini varsayıyorlardı. Juilin iki tam günü de yer süpürerek geçirdi ve sonunda *sul'dam*'ların sabah ilk iş olarak ve akşam karanlık çöker çökmez yuvaları denetlediklerini, arada her an girip çıkabildiklerini, ama geceleri *damane*'lerin yalnız bırakıldıklarını raporladı.

"Bir *sul'dam*'ın kamplarda olmadığı için memnun olduğunu söylediğini duydum. Orada olsa..." İnce şilteye uzanan Juilin durup elinin arkasına geniş geniş esnedi. Thom yatağının kenarına oturmuştu ve Mat'e tabure kalmıştı. Ayakta durmaktan iyiydi, ama o kadar da değil. Bu saatte çoğu insan uyuyor olurdu. "Orada olsa bazı geceler nöbet tutması gerekecekmiş," diye devam etti hırsız avcısı, konuşabildiği zaman. "*Damane*'lerin de bütün gece uyumalarına izin verilmesi, böylece gün doğumunda dinç olmaları da hoşuna gidiyormuş."

"Demek gece harekete geçmeliyiz," diye mırıldandı Thom, uzun, beyaz bıyığını elleyerek. Gece hareket eden herhangi bir şeyin dikkat çekeceğini eklemesi gerekmiyordu. Seanchanlar geceleri sokaklarda devriye geziyordu ve Şehir Bekçileri bunu hiç yapmamıştı. Seanchanlar tarafından dağıtılana kadar. Bekçiler rüşvet de kabul ediyordu. Artık, geceleri sokaklarda Ölümnöbeti Askerleri'nin olması daha olasıydı ve onlara rüşvet vermeye kalkan biri mahkemeye kadar yaşamayabilirdi.

"Daha *a'dam* bulmadın mı, Juilin?" diye sordu Mat. "Ya da elbise? Elbise bulmak adam bulmak kadar zor olamaz."

Juilin elinin arkasında esnedi yine. "Zamanı geldiğinde bulacağım. Onları ortalıklarda bırakmıyorlar, biliyorsun."

Thom *damane*'leri kapılardan öylesine, yürüye yürüye geçirmenin imkânsız olduğunu öğrendi. Daha doğrusu, rahatça itiraf ettiği gibi, Riselle öğrenmişti bunu. Gezgin Kadın'da kalan yüksek rütbeli subaylardan birinin şarkı söylemesi Riselle'in çok hoşuna gidiyordu, görünüşe göre.

"Kan'dan biri soru sorulmadan *damane*'leri dışarı çıkartabilir," dedi Thom bir sonraki buluşmalarında. Bu sefer o ve Juilin kendi yataklarında oturuyorlardı. Mat o tabureden nefret etmeye başlamıştı. "En azından birkaç tanesini. Ama *sul'dam*'ların Kan'dan biri, yüzbaşı ve daha üstün rütbeli bir subay ya da bir *der'sul'dam* tarafından imzalanmış ve mühürlenmiş bir emre ihtiyacı var. Kapılardaki ve rıhtımlardaki nöbetçilerin elinde,

şehirdeki, bu özelliklere uyan bütün mühürlerin listesi var, bu yüzden sıradan bir mühür yapıp kabul edileceğini bekleyemeyiz. Doğru mührü taşıyan doğru türden bir emrin kopyasına ihtiyacım var. Geriye, üç *sul'dam*'ımızın kimler olacağı sorunu kalıyor."

"Belki Riselle biri olur," diye öneride bulundu Mat. Ne yaptıklarını Riselle bilmiyordu ve ona söylemek riskli olurdu. Thom, Seanchanlar altında hayatın neye benzediğini öğrenmek istiyormuş gibi yaparak ona her tür soruyu sormuştu ve kadın Seanchan dostuna sormaktan mutlu olmuştu, ama güzel kafasını bir kargıya geçirtme riskine girecek kadar da mutlu olmayabilirdi. Hayır demekten daha kötüsünü yapabilirdi. "Ya senin sevgilin, Juilin?" Üçüncü kadın için birini düşünmüştü. Juilin'den Setalle Anan'a uyacak bir *sul'dam* elbisesi istemişti, ama elbiseyi kadına giydirme fırsatı henüz çıkmamıştı. Joline mutfaklara daldığından beri Gezgin Kadın'a yalnızca bir kez gidebilmiş, elinden geleni yaptığını kadına anlatmaya çalışmıştı. Kadın anlamamıştı, ama Anan Hanım Aes Sedai bağırmaya başlamadan onun öfkesini yatıştırmayı başarmıştı. Joline için mükemmel bir *sul'dam* olurdu.

Juilin huzursuzca omuzlarını silkti. "Thera'yı benimle kaçmaya ikna ederken yeterince güçlük çektim. O artık... çekiniyor. Zamanla bu özelliğinin üstesinden gelmesine yardım edebilirim –edebileceğimi biliyorum– ama *sul'dam* rolü yapabileceğini sanmıyorum."

Thom bıyıklarını çekiştirdi. "Ne koşul altında olursa olsun Riselle'in gitmesi olası değil. Bayrak Generali Lord Yamada'nın sesini o kadar beğeniyor ki onunla evlenmeye karar verdi." Üzüntüyle içini çekti. "O kaynaktan daha fazla bilgi alamayacağız, korkarım." Yüz ifadesi, artık başını o göğse yaslayamayacağını söylüyordu. "Eh, ikiniz bunu kimden isteyebileceğimizi düşünün. Ve o emirlerden birini eke geçirip geçiremeyeceğinize bakın."

Thom doğru mürekkebi, kâğıtları bulmayı başardı ve herhangi birinin el yazısını ve mührünü taklit etmeye hazırdı. Mühürleri küçük görüyordu; bir şalgam ve bıçak bulan herkes onları kopyalayabilirdi, öyle diyordu. Bir başka adamın el yazısını, farkı o adamın bile anlamayacağı şekilde taklit etmek ise bir sanattı. Ama hiçbiri doğru mührü taşıyan bir emir bulamadı. Seanchanlar tıpkı adamlar gibi, emirleri de ortalarda bırakmıyorlardı. İki adım sonra taş duvara toslamışlardı. Altı gün öylesine geçivermişti. Dört gün kalmıştı. Mat'e, Tylin'in gidişinin üzerinden altı sene geçmiş ve dönüşüne dört saat kalmış gibi geliyordu.

Yedinci gün, Mat binicilik egzersizinden döndüğünde Thom koridorda durdurdu onu. Eski âşık aylak aylak gevezelik edermiş gibi gülümseyerek sesini alçalttı. Yanlarından geçen hizmetkârlar bir mırıltıdan fazlasını duyamazdı. “Noal’a bakılırsa *gholam* dün gece yine öldürmüş. Arayıcılar, yemek yemeyi ve uyumayı bırakmaları gerekse bile katili bulma emri almışlar, ama emri kimin verdiğini öğrenemedim. Herhangi bir şey yapmalarının emredilmiş olmaları bile sır sayılıyor gibi. Ama şimdiden askıları hazırlıyor, ocak süngülerini ısıtıyorlar.”

Thom’un sesi alçak olsa da, Mat dinleyen birilerinin olup olmadığını görmek için çevresine bakındı. Görünürdeki tek kişi Narvin adlı tıknaz, gri saçlı bir adamdı. Narvin’in üzerinde üniforma vardı, ama ne seğirtiyor, ne de bir şey taşıyordu. Narvin kadar üst düzey hizmetkârlar taşımaz ve seğirtmezdi. Adam Mat’in aynı anda her yöne birden bakmaya çalıştığını görünce gözlerini kırpıştırdı ve kaşlarını çattı. Mat’in içinden hırlamak geçti, ama bunun yerine en sevimli sırıtışını takındı ve Narvin kaşlarını çalarak uzaklaştı. Mat Zar’ın ahırdan alınması için ilk teşebbüsü Narvin’in yaptığından emindi.

“Noal sana Arayıcıları anlattı mı?” diye fısıldadı inanmazlıkla, Narvin yeterince uzaklaşır uzaklaşmaz.

Thom önemsemezce elini salladı. “Elbette hayır. Yalnızca cinayetleri anlattı. Ama bazı fısıltıları duyabiliyor ve ne anlama geldiklerini biliyor gibi. Nadir bir yetenektir bu. Acaba gerçekten Shara’ya gitmiş midir,” dedi düşünceli düşünceli. “Dedi ki...” Mat’in öfkeli bakışları altında boğazını temizledi. “Eh, bunu daha sonra konuşuruz. Riselle’den başka kaynaklarım da var. Çoğu Dinleyici. Dinleyiciler gerçekten de her şeyi işitiyor gibi.”

“Dinleyicilerle mi konuşuyorsun?” Mat’in sesi paslı bir menteşe gibi cıyakladı. Gırtlağının pastan kaskatı kesildiğini sandı.

“Senin bildiğini bilmedikleri sürece önemli değil,” diye güldü Thom. “Mat, Seanchanlar söz konusu olduğunda hepsinin Dinleyici olduğunu varsaymalısın. Böylece, yanlış kulağa yanlış şeyi söylemeden ve bilmek istiyorsan öğrenebilirsin.” Öksürdü, bıyıklarını sıvazladı, ama övgü bekleyen mütevazı gülümsemesini saklayamadı. “Gerçekten Dinleyici olan iki üç kişi tanıyorum. Her durumda, fazladan bilginin zararı dokunmaz. Tylin dönmeden gitmek istiyorsun gerçekten, değil mi? O gittikten sonra biraz... meyus... görünür oldun.”

Mat homurdandı.

O gece *gholam* yine saldırdı. Daha Mat kahvaltıda yediği balığı bitiremeden Lopin ve Nerim haberle gevezelenmeye başlamışlardı. Tüm şehrin ayakta olduğunu iddia ettiler. En son kurban olan kadın bir geçidin ağzında bulunmuştu ve aniden insanlar konuşmaya, bir cinayeti diğerleri ile ilişkilendirmeye başlamışlardı. Başıboş dolaşan bir deli vardı ve insanlar gece sokaklarda daha fazla Seanchan devriyesi istiyordu. Mat tabağını ittirdi. Tüm iştahı kaçmıştı. Daha fazla devriye. Ve bu yeterince kötü değilmiş gibi, bunu öğrenirse Suroth erken dönebilir, Tylin'i de yanında getirirdi. En iyi durumda, iki günü daha olduğunu varsayabilirdi. Yediklerini de kusabileceğini düşündü.

Sabahın kalanını Tylin'in yatak odasındaki halının üzerinde ileri geri adımlayarak –eh, aksayarak– ve bacağındaki ağrıyı görmezden gelerek bir şeyler, iki gün içinde imkânsızı gerçekleştirmesini sağlayacak herhangi bir şey düşünmeye çalışarak geçirdi. Acı gerçekten de azalmıştı. Artık bastonda vazgeçmişti ve gücünün kalanını toplamak için kendini zorluyordu. Bacağını dinlendirmesi gerekmeden dört beş kilometre yürüyebileceğini düşünüyordu. En azından fazla dinlendirmesi gerekmeden.

Öğlen Juilin bir Çağ'dır aldığı tek iyi haberi gelirdi. Tam olarak haber sayılmazdı. İki elbise ve içlerine sarılmış gümüş bir *a'dam* içeren bir bez çuvaldı getirdiği.

29
Bir Başka Plan

Gezgin Kadın'ın tavanı kirişli bodrumu genişti, ama içinde yalnızca beş kişi olmasına rağmen Thom ile Juilin'in paylaştığı oda kadar sıkışık geliyordu. Ters çevrilmiş bir fıçının üzerine konulmuş yağ lambası titreşen gölgeler düşürüyordu. Daha uzakla, bodrum tamamen gölgelere boğulmuştu. Raflar ile kaba taş duvarlar arasında kalan koridorlar bir fıçının yüksekliğinden birazcık daha genişti, ama odanın sıkışık görünmesinin sebebi bu değildi.

"Yardımını istedim, boynuma geçirilmiş bir ilmik değil," dedi Joline soğuk soğuk. Anan Hanım'ın bakımı altında, Enid'in yemeklerini yiyerek geçirdiği bir haftanın ardından Aes Sedai artık perişan görünmüyordu. Mat'in kadının üzerinde gördüğü lime lime elbise gitmiş; yerine güzel, mavi yünden, yüksek yakalı, bileklerinde ve yakasında danteller olan bir elbise gelmişti. Titrek ışığın altında kadının yarı gölgeli yüzü öfkeli görünüyordu, gözleri Mat'in yüzüne delikler açmaya çalışıyordu. "Herhangi bir şey yanlış giderse –herhangi bir şey!– savunmasız kalırım!"

Mat hiçbirine kulak asmıyordu. Sırf iyi kalpli olduğun için –eh, öyle sayılır– yardım teklif et, bak ne hale düşüyorsun. *A'dam*'ı kadının burnunun altında salladı. Alet elinde uzun, gümüş rengi bir yılan gibi kıvrıldı, lambanın loş aydınlığında ışıldadı, tasma ve bilezik yere sürtündü ve Joline koyu renk eteklerini toplayarak *a'dam*'ın dokunuşundan kaçındı. Ağzının nasıl çarpıldığına bakarak, bir engerek sanırdınız. Mat tasmanın kadına uyup uymayacağını merak etti; tasma Joline'in ince boynundan daha geniş görünüyordu. "Duvarların dışına çıkar çıkmaz Anan Hanım onu çıkaracak," diye hırladı. "Ona güveniyorsun, değil mi? Seni burada saklayarak kendi

kellesini tehlikeye attı. Sana söylüyorum, tek yol bu!” Joline inatla çenesini kaldırdı. Anan Hanım kendi kendine öfkeli öfkeli mırıldandı.

“O şeyi takmak istemiyor,” dedi Fen, Mat’in arkasından dümdüz bir sesle.

“Takmak istemiyorsa takmak istemiyordur,” dedi Blaeric daha da düz bir sesle, Fen’in yanından.

Joline’in siyah saçlı Muhafızları, birbirinden bu kadar farklı iki adam için, bir kabuk içinde iki bezelye gibi görünüyorlardı. Fen’in kara çekik gözleri ve taşı bile çentebilecek bir çenesi vardı. Blaeric’ten biraz daha kısa boyluydu ama göğsü ve omuzları daha kaslıydı. Yine de birbirlerinin elbiselerini giyebilirlerdi. Fen’in düz, siyah saçları neredeyse omuzlarına gelirken, mavi gözlü Blaeric’in çok kısa saçları biraz daha açık renkliydi. Blaeric Shienarlıydı, tepe tutamını tıraşlamıştı ve dikkat çekmemek için saçlarını uzatıyordu, ama bundan hiç hoşlanmıyordu. Saldaealı olan Fen Joline dışında hiçbir şeyden hoşlanmaz gibiydi. İki adam da Joline’den çok hoşlanıyordu. İki adamın konuşmaları, düşünceleri, hareketleri birbirlerine benziyordu. İkisi de rengi atmış gömlekler ve işçilerin kalçalarının altına kadar sarkan sade, yün yeleklerinden giymişlerdi, ama onlara bakıp da, bu loş aydınlığa rağmen işçi sanmak için insanın kör olması gerekirdi. Gündüz, Anan Hanım’ın onları işe koştuğu ahırlarda... Işık! Mat’e aslanların onlara dişlerini gösteren bir keçiye baktığı gibi bakıyorlardı. Muhafızları göz ucu ile bile görmeyecek bir yere kaydı. Arkasında o adamlar varken, üzerine sakladığı hançerler pek az teselli veriyordu.

“Onu dinlemeyeceksin, Joline Maza, beni dinleyeceksin.” Setalle ellerini kalçalarına dayadı ve ela gözlerini kadına dikerek ince Aes Sedai’ye döndü. “Yolun her adımını seni ittire ittire yürümem gerekse bile seni Beyaz Kule’ye götüreceğim! Belki yolda bana Aes Sedai olmanın anlamını bildiğini gösterirsin. Yetişkin bir kadın görsem de bana yeter. Şimdiye kadar tek gördüğüm yatağında salya sümük ağlayan ve öfke krizi içinde ağlayan bir çömez!”

Joline, o iri kahverengi gözleri açabildiğimce açarak, kulaklarına inanamıyormuş gibi bakakaldı ona. Mat de kendi kulaklarına inanabildiğinden emin değildi. Hancılar Aes Sedailerin gırtlaklarına atlamazdı. Fen homurdandı, Blaeric kulağa hiç de iltifatkâr gelmeyen bir şeyler mırıldandı.

“Senin kapılardaki nöbetçilerin göremeyeceği bir yerden daha öteye gitmene gerek yok,” dedi Mat Setalle’ye telaşla, Joline’in düşünüyor

olabileceği bir patlamadan kaçınabileceğim umarak. “Pelerininin başlığını iyice kaldırırsan...” Işık, kadına o süslü pelerinlerden alması gerekecekti! Eh, Juilin bir *a’dam* çalabiliyorsa, lanet bir pelerin de çalabilirdi. “...nöbetçiler yalnızca bir *sul’dam* görürler. Gün doğmadan geri dönmüş olurlar ve kimse bir şey anlamaz. Evlilik hançerini takmakla ısrar edersen başka, elbette.” Kendi şakasına güldü, ama kadın gülmedi.

“Sırf yönlendirebildikleri için kadınların hayvanlara dönüştürüldüğü bir yerde kalabileceğimi mı sanıyorsun?” diye sordu Setalle Anan, odayı aşıp Mat’le burun buruna durarak. “Ailemin kalmasına izin verir miyim sence?” Gözleri Joline’e dik dik bakmışsa, Mat’e çakmak çakmak bakıyordu. Dürüst olmak gerekirse, Mat bu soruyu hiç düşünmemişti. Kendisi *damane*’lerin özgür kalmasını istiyordu kesinlikle, ama neden kadın için bu kadar önemli olacaktı ki? Ama açık ki önemliydi; kadının eli kemerinin arkasına sokulmuş uzun, kıvrık hançerinin kabzasına gitti ve onu okşadı. Ebou Darlılar hakaret edilmeyi hoş karşılamazdı ve kadın bu açıdan tam bir Ebou Darlıydı. “Seanchanlar geldikten iki gün sonra, ne olduklarını gördüğümde, Gezgin Kadın’ı satmak için pazarlık yapmaya başladım. Her şeyi Lydel Elonid’e günler önce teslim etmeliydim, ama Lydel bodrumunda bir Aes Sedai bulmayı beklemeyeceği için erteliyordum. Gitmeye hazır olduğunuzda adama anahtarları teslim edip sizinle gelebilirim. Lydel sabırsızlanıyor,” diye ekledi anlamlı anlamlı, omzunun üzerinden Joline’e bakarak.

Ya altınlarım? diye sormak istedi Mat kızgınlıkla. Lydel kadının mutfak zeminin altından çıkan beklenmedik armağanı Mat’in almasına izin verecek miydi? Yine de, boğulacak gibi olmasına sebep olan başka bir şeydi. Aniden Anan Hanım’ın tüm ailesinin peşine takıldığını gözlerinin önüne getirmişti ve buna kadının evli oğulları, kızları, onların çocukları, belki birkaç teyze, hâlâ, amca, dayı, kuzen de dahildi. Düzinelercesi. Belki daha fazlası. Kadın uzaklardan gelmiş olabilirdi, ama kocasının şehrin her yerinde akrabaları vardı. Blaeric sırtına öyle şiddetli bir şaplak attı ki Mat sendeledi.

Adama dişlerini gösterdi ve Shienarlının bunu bir teşekkür gülümsemesi kabul edeceğini umdu. Blaeric’in yüzündeki ifade hiç değişmedi. Lanet Muhafızlar! Lanet Aes Sedailer! Lanet, lanet hancılar!

“Anan Hanım,” dedi dikkatle, “benim Ebou Dar’dan nasıl çıkmak istediğim düşünülürse, ancak belli sayıda insana yer var.” Kadına henüz Luca’nın sirkinden bahsetmemişti. Adamı ikna edememesi olasılığı da

vardı. Ve Luca'yı ne kadar çok insanı yanına almaya ikna etmesi gerekecekse, işi o kadar zor olacaktı. "Biz şehirden çıktıktan sonra sen buraya geri dön. Gitmen gerekiyorsa, kocanın balıkçı teknelerinden biriyle git. Ama ben birkaç gün beklemeni öneririm. Belki bir hafta falan. Seanchanlar iki *damane*'nin kaybolduğunu anladıkları zaman şehirden ayrılmaya çalışan herkesin tepesine binecekler."

"İki mi?" diye araya girdi Joline keskin bir sesle. "Teslyn ve kim?"

Mat irkildi. Bunu ağzından kaçırmayı istememişti. Joline'i sonunda çözmüştü ve aklına gelen sözcükler inatçı, dikbaşlı ve şımarıktı. Bu işin daha güç, başarı şansı daha düşük olduğunu düşünmesine sebep olacak herhangi bir şey, kadının kendine ait çatlak bir plan denemesi için yeterli olabilirdi. Mat'in kendi planlarını mahvedecek bir şey. Kendi başına kaçmaya kalkışırsa mutlaka yakalanırdı ve mücadele ederdi. Ve Seanchanlar şehirde, burunlarının dibinde bir Aes Sedai olduğunu öğrenirlerse, *marath'damane* arayışlarını yine yoğunlaştırırlar, sokak devriyelerini "deli katil" için yaptıklarından daha fazla arttırırlardı ve en kötüsü de, kapılardan geçmeyi daha da güçleştirebilirlerdi.

"Edesina Azzedin," dedi Mat gönülsüzce. "Kadın hakkında daha fazlasını bilmiyorum."

"Edesina," dedi Joline yavaşça. Pürüzsüz alnı hafifçe kırıştı. "Onda bir şey olduğunu duymuştum..." Kadında her ne vardıysa, Joline çenesini kapattı ve haşin bakışlarını Mat'e dikti. "Başka Aes Sedai var mı ellerinde? Eğer Teslyn kurtuluyorsa, hiçbir Aes Sedai'yi onların ellerinde bırakmam!"

Ağzını kapatmak için Mat'in çaba göstermesi gerekti. Dikbaşlı ve şımarık? Blaeric ve Fen'le boy ölçüşebilecek bir dişi aslana bakmaktaydı. "İnan bana, kalmak istemeyen hiçbir Aes Sedai'yi yuvalarda bırakmam," dedi Mat, olabildiğince alaylı konuşmaya çalışarak. Kadın hâlâ inatçıydı. Pura'ya benzeyen diğer ikisini kurtarmakta ısrar edebilirdi. Işık, Mat Aes Sedailere *asla* bulaşmamalıydı ve onu uyaracak eski anılara da ihtiyacı yoktu! Kendi anıları oldukça yeterliydi, teşekkür ederdi.

Fen parmağıyla Mat'in sol omzunun arkasını sertçe dürtükledi. "O kadar hafif dilli olma," dedi Muhafız uyarırcasına.

Blaeric diğer omzunun arkasını dürtükledi. "Kiminle konuştuğunu unutma!"

Joline Mat'in ses tonu karşısında burnunu çekti, ama onu dürtüklemeye kalkmadı.

Mat ensesinde, celladın baltasının ineceği yerde oluşan düğümün gevşediğini hissetti. Aes Sedailer başka insanlar karşısında lafları çarpıtırlardı; başkalarının kendi numaralarını onlara karşı kullanacağını beklemezlerdi.

Setalle'ye döndü. "Anan Hanım, kocanın teknelerinin çok daha iyi olduğunu görebilirsin..."

"Öyle olabilir," diye sözünü kesti kadın, "yalnız Jasfer on gün önce on teknesini ve kanımızdan olanların tamamını götürdü. Geri dönecek olursa loncaların onunla konuşmak isteyeceğini düşünüyorum. Yolcu taşımaması gerekiyordu. Kıyıyı takip ederek Illian'a gidecekler ve orada beni bekleyecekler. Gerçekten Tar Valon'a kadar gitmeyi düşünmüyorum, görüyorsun."

Mat bu sefer irkilmesini başaramadı. Luca'yı ikna edemezse Jasfer Anan'ın balıkçı teknelerini kullanmayı düşünmüştü. Tehlikeli bir seçenekti, doğru, tehlikeliden de öte. Belki delice. Rıhtımlardaki *sul'dam*'lar *damane*'leri balıkçı teknelerine bindiren her emri kontrol etmek isteyeceklerdi, özellikle de gece biniyorlarsa. Ama tekneler her zaman aklının bir köşesinde kalmıştı. Eh, Luca'nın kolunu şiddetle bükmesi gerekecekti, gerektiği kadar şiddetle.

"Akrabalarının bu mevsimde gitmesine izin mi verdin?" Joline'in sesinde inanmazlık ve horgörü birbirine karışmıştı. "En kötü fırtınaların yaklaşmakta olduğu bir mevsimde?"

Sırtı Aes Sedai'ye dönük olan Anan Hanım başını gururla kaldırdı, ama kendisiyle duyduğu bir gurur değildi. "Jasfer'a, gerekirse bir fırtınanın dişlerine yelken açacak kadar çok güveniyorum. Ona senin kendi Muhafızlarına güvendiğin kadar çok güveniyorum. Yeşil Aes Sedai. Hatta daha fazla."

Joline aniden kaşlarını çatarak lambayı demir kaidesiyle birlikte kaldırdı ve hancının yüzüne tuttu. "Daha önce karşılaştık mı? Bazen, yüzünü göremediğimde sesin tanıdık geliyor."

Setalle yanıt vermek yerine *a'dam*'ı Mat'ten aldı ve gümüş tasmanın ucundaki düz, parçalı bileziği açmaya çalıştı. Alet tamamen parçalı olarak yapılmıştı, öylesine kurnazlıkla takılmıştı ki nasıl yapıldığını göremiyordunuz. "Sınama işini halletsek daha iyi olacak."

"Sınama mı?" dedi Mat ve o ela gözleri Mat'e kavururcasına baktı.

"Her kadın *sul'dam* olamaz. Şimdiye dek bunu öğrenmiş olmalıydın. Ben olabileceğimi umut ediyorum, ama yumurta kapıya dayanmadan

öğrensek daha iyi.” İnatla kapalı kalan bileziğe kaşlarını çattı ve ellerinde çevirdi. “Bu şeyin nasıl açıldığını biliyor musun? *Nereden* açıldığını bile bulamıyorum.”

“Evet,” dedi Mat hafif bir sesle. Seanchanlarla *sul’dam*’lar ve *damane*’ler hakkında konuştuğu nadir zamanlarda, savaşta nasıl kullanıldıklarına dair ihtiyatlı sorular sormuştu. *Sul’dam*’ların nasıl seçildiğini düşünmemişti bile. Onlarla savaşması gerekebilirdi –o eski anılar nasıl savaşılacağı hakkında düşünmeyi bırakmasına izin vermiyordu– ama herhangi bir *sul’dam* bulmayı hiç düşünmemişti. “Şimdi sınamak en iyisi.” Halbuki... Işık!

Çengeller Mat için kolaydı, bilezik en kolayı. Zincirin karşısına yakın bir yerde, alttan ve üstten doğru noktaları sıkmak meselesiydi. Bir elle yapılabiliyordu, bilezik metalik bir tıkırtıyla açıldı. Tasma biraz daha zordu ve iki elini kullanması gerekli. Tırnaklarını tasmanın bağlı olduğu yerin iki yanında doğru noktalara koyarak bastırdı, sonra baskıyı azaltmadan döndürdü ve çekti. Hiçbir şey olmamış gibi göründü, ta ki iki yanı diğer yana döndürene kadar. Sonra tasmanın parçaları, bileziğin çıkarttığından daha keskin bir tıkırtı ile zincirin yanından ayrıldılar. Basit. Elbette, Saray’da bunu çözmesi, Juilin’in gördüklerinin yardımına rağmen, yaklaşık bir saat almıştı. Ama buradaki kimse onu övmedi. Kimse onların yapamadığı bir şey yapmış gibi bile bakmadı!

Setalle bileziği bileğine takarak zinciri halkalar halinde önkoluna doladı, sonra açık tasmayı kaldırdı. Joline ona tiksintiyle baktı, eleklerini kavramış olan elleri yumruk oklu.

“Kaçmak istiyor musun?” diye sordu hancı sessizce.

Joline bir an sonra sırtını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. Setalle tasmayı, açılırkenki aynı sert tıkırtıyla Aes Sedai’nin boynunda kapattı. Boyu konusunda Mat yanılmış olmalıydı; kadının elbisesinin yakasının hemen üzerinde, boynuna tam oturdu. Joline’in ağzı seğirdi o kadar, ama Mat arkasındaki Blaeric ile Fen’in gerildiğini hissetti. Nefesini tuttu.

İki kadın yan yana küçük bir adım attılar, Mat’e sürtünerek geçtiler ve Mat tekrar nefes almaya başladı. Joline kararsızca kaşlarını çattı. Sonra bir adım daha altılar.

Aes Sedai haykırdı, ıstırapla kıvranarak yere devrildi. Sözcükleri şekillendiremiyordu, yalnızca inlemeleri daha da yükseliyordu. Yerde büzüldü; kolları, bacakları, hatta parmakları seğiriyor, tuhaf açılarda bükülüyorlardı.

Joline yere düşer düşmez Setalle dizleri üzerine çöktü, elleri tasmaya gitti, ama Blaeric ile Fen daha hızlı davranmıştı. Adamların eylemleri tuhaf görünüyordu. Blaeric diz çökerek feryat eden Joline'i kollarına aldı, göğsüne dayadı ve boynunu ovmaya başladı. Fen kadının kollarına masaj yapıyordu. Tasma açıldı ve Setalle topukları üzerine çöktü, ama Joline seğirmeye ve inlemeye devam etti ve Muhafızlar kadının kramp girmiş kaslarını gevşetmeye çalışırmış gibi masaj yapmaya devam ettiler. Bütün bunlar onun suçuymuş gibi, Mat'e soğuk bakışlar fırlatıyorlardı.

Mat tüm planlarının nasıl boşa gittiğine bakarken adamları görmüyordu bile. Şimdi ne yapacağını, nereden başlayacağını göremiyordu. Tylin iki gün sonra burada olabilirdi ve o dönmeden gitmesi gerektiğinden emindi.

Setalle'nin yanından geçerken kadının omzunu okşadı. "Ona söyle, başka bir şey deneriz," diye mırıldandı. Ama ne? Açık ki, bir *a'dam*'ı kullanabilmek için *sul'dam* yeteneklerine sahip bir kadın gerekiyordu.

Hancı onu, mutfağa çıkan merdivenlerin dibindeki karanlıkta, şapkasını ve pelerinin alırken yakaladı. İşlemesiz, sağlam, sade, yünlü bir pelerindi. Bir erkek işlemesiz de yapabilirdi. Mat işlemeleri kesinlikle özlemiyordu. Hele onca işlemeyi! Kesinlikle hayır.

"Hazırda başka planın var mı?" diye sordu kadın. Mat karanlıkta onun yüzünü seçemiyordu, ama gümüş *a'dam* yine de ışıldıyordu. Kadın bileğindeki bilezikle uğraşıyordu.

"Her zaman bir başka planım vardır," diye yalan söyledi Mat, bileziği açarken. "En azından sen kendi kelleni riske atmayı unutabilirsin. Ben Joline'i senin ellerinden alır almaz gidip kocana katılabilirsin."

Kadın homurdanmakla yetindi. Mat bir planı olmadığını kadının tahmin ettiğini düşündü.

Seanchan dolu ortak salondan kaçınmak istiyordu, bu yüzden ahırdan ahır avlusuna çıktı ve kapıdan geçip Mol Hara'ya çıktı. Seanchanların birinin onu göreceğinden ve neden burada olduğunu merak edeceğinden korkmuyordu. Kasvetli kıyafetlerinin içinde içeri girerken hancı için işe koşturan biri kabul etmiş gibiydiler onu. Ama Seanchanların arasında üç *sul'dam* ve iki *damane* vardı. Mat Teslyn ile Edesina'yı tasmalı bırakacağından korkmaya başlamıştı ve o anda herhangi bir *damane*'ye bakmak istemiyordu. Kan ve lanet küller, yalnızca deneyeceğine söz vermişti!

Zayıf güneş hâlâ yüksekteydi, ama denizden esen rüzgâr hızlanmaya başlamıştı, tuz ve soğuk bir yağmur vaadi taşıyordu. Meydandan geçen,

Ogierlerden değil insanlardan oluşmuş bir Ölümnöbeti Askerleri birliği dışında, Mol Hara'daki herkes yağmur başlamadan işini halledip gitmek için koşturuyordu. Mat Kraliçe Nariene'nin yüksek, çıplak göğüslü heykelinin dibine ulaştığında omzuna bir el indi.

"Süslü kıyafetlerin olmadan seni başta tanımadım, Mat Cauthon."

Mat döndü ve Joline'in hayatına yeniden girdiği gün gördüğü iri yapılı Illianlı *so'jhin*'i gördü. Hoş bir bağlantı değildi. Yuvarlak yüzlü adam, sakalı ve saçlarının yarısının eksik olması yüzünden gerçekten de tuhaf görünüyordu ve gömleği içinde titremekteydi.

"Beni tanıyor musun?" dedi Mat ihtiyatla.

İri yapılı adam geniş geniş gülümsedi. "Talih beni dürtüklesin, tanıyorum. Bir kez gemimde unutulmaz bir yolculuk ettin, bir uçta Trolloclar ve Shadar Logoth, diğerinde bir Myrddraal ve alev alev yanan Beyazköprü vardı. Bayle Domon, Cauthon Efendi. Şimdi beni hatırladın mı?"

"Hatırladım." Bir açıdan hatırlıyordu. Kafasının içinde o yolculuğun büyük kısmı bulanıktı, o diğer adamların anılarının doldurduğu deliklerle doluydu. "Bir ara oturup sıcak baharatlı şarap içerek eski zamanlardan bahsetmeliyiz." Domon Mat'i görmeden Mat adamı görürse bu asla gerçekleşmeyecekti. Anılarında o yolculuktan kalanlar tuhaf bir biçimde nahoştu, tıpkı ölümcül bir hastalığı hatırlamak gibi. Elbette, bir açıdan hastaydı gerçekten. Bir nahoş anı daha.

"Şimdi gibisi yok," diye güldü Domon, kalın kolunu Mat'in omuzlarına atıp onu Gezgin Kadın'a doğru döndürerek.

Adamla dövüşmeden kaçmanın yolu yok gibiydi, bu yüzden Mat adamın suyuna gitti. Dikkat çekmemenin yolu dövüşmekten geçmiyordu. Zaten kazanacağından da emin değildi. Domon şişman görünüyordu, ama yağ tabakası sert kasları örtüyordu. Hem, bir içki fena olmazdı. Dahası, Domon bir tür kaçakçı değil miydi? Ebou Dar'a girip çıkan, başkalarının bilmediği yolları biliyor olabilirdi ve birazcık dikkatli sorgulama sonucunda o yolları açıklayabilirdi. Özellikle de şarap eşliğinde, Mat'in ceketinin cebinde altın dolu şişman bir kese duruyordu ve adamı Güneşgünü bayramında bir kemancı kadar sarhoş etmek için hepsini harcamaya bir şey demezdi. Sarhoş adamlar konuşurdu.

Domon ona dikkat etmeyen Kan'dan kişiler ve subaylar için sağa sola selam vererek onu ortak salondan geçirdi, ama mutfaklara girmedi. Halbuki Enid onlara köşede bir sıra verebilirdi. Bunun yerine, Mat'i korkuluksuz

merdivenden çıkardı. Mat'i hanın arkasındaki odalardan birine sokana kadar, Mat onun ceketini ve pelerinini alacağını varsaydı. Şöminede yanan güzel bir ateş odayı ısıtıyordu, ama Mat aniden dışarıdakinden de fazla üşüdüğünü hissetti.

Domon kapıyı arkalarından kapattı ve kollarını göğsünde kavuşturarak kapının önünde dikildi. "Yeşil Kumandanı Leydi Egeanin Tamarath'ın huzurundasın," dedi resmi bir sesle, sonra daha normal bir sesle ekledi. "Bu Mat Cauthon."

Mat bakışlarını Domon'dan gergin gergin parmaklıklı sırtlı bir sandalyede oturmakta olan kadına çevirdi. Kadının pilili elbisesi bugün açık sarıydı ve üzerine çiçek işlemeli bir cüppe geçirmişti, ama Mat onu tanıyordu. Kadının solgun yüzü sertti ve mavi gözleri Tylin'inki kadar vahşiydi. Yalnız, Mat Egeanin'in öpücük peşinde olmadığını tahmin ediyordu. Kadının elleri inceydi, ama kılıç kullanıcılarınınki gibi nasırlıydı. Mat'in bütün bunların ne demek olduğunu sormaya fırsatı olmadı, gereği de yoktu zaten.

"*So'jhin*'im tehlikeye aşina olduğunu söyledi, Cauthon Efendi." dedi kadın, Domon cümlesini bitirir bitirmez. Ağır, peltek Seanchan aksanı buyurgan ve amirane geliyordu, ama diğer yandan, kadın Kan'dandı zaten. "Gemime mürettebat olarak böyle birine ihtiyacım var ve iyi para öderim, gümüşle değil altınla. Senin gibi başkalarını tanıyorsan onları da tutarım. Ama dillerini tutabilmeleri gerek. İşim beni ilgilendirir. Bayle iki isim daha söyledi. Thom Merrilin ve Juilin Sandar. Onlar da Ebou Dar'daysa, onların becerilerini de kullanabilirim. Beni tanıyorlar ve canlarını bana emanet edebileceklerini biliyorlar. Sen de öyle, Mat Cauthon."

Mat odadaki ikinci sandalyeye oturdu ve pelerinini arkaya attı. Kan'dan düşük asillerin yanında bile oturmaması gerekiyordu –kadının siyah, çanak şeklinde kesilmiş saçları ve serçe parmağının yeşile boyanmış tırnağı onlardan biri olduğunu gösteriyordu– ama düşünmeye ihtiyacı vardı. "Bir geminiz var mı?" diye sordu, daha çok zaman kazanmak için. Kadın öfkeyle ağzını açtı. Kan'dan birine soru sorarken hassas davranılmalıydı.

Domon homurdandı, başını iki yana salladı ve kadın bir an daha da öfkeli göründü, ama sonra sert yüzü yumuşadı. Diğer yandan, gözleri Mat'i matkap gibi deliyordu. Ayağa kalktı, ayaklarını ayırarak durdu, ellerini kalçalarına dayadı ve Mat'le yüzleşti. "En geç bahara bir gemim olacak. Altınlarım Cantorin'den getirilir getirilmez," dedi buz gibi bir sesle.

Mat içini çekti. Eh, aslında Aes Sedaileri bir Seanchan'ın sahip olduğu gemiye bindirmesi şansı yoktu gerçekten. "Thom ve Juilin'i nereden tanıyorsunuz?" Domon kadına Thom'dan bahsetmiş olabilirdi, elbette, ama Işık, kadın Juilin'i nereden tanıyor olabilirdi?

"Çok soru soruyorsun," dedi kadın sertçe, sırtını dönerek. "Korkarım seni kullanamayacağım. Bayle, dışarı çıkar onu." Sonuncusu tam bir emirdi.

Domon kapının önünden ayrılmadı. "Söyle ona," dedi kadına. "Eninde sonunda her şeyi öğrenmeli, yoksa seni şimdi karşı karşıya olduğundan daha büyük bir tehlikeye atar. Söyle ona." Bir *so'jhin* için epey ileri gidebiliyor gibiydi. Seanchanlar mallara hadlerini bildirmek konusunda kusursuzdu. Başka herkese de, elbette. Egeanin göründüğünün çeyreği kadar zorlu olamazdı.

Kadın o anda zorlu görünüyordu, eteklerini tekmeleyerek ileri geri yürüyor, Domon'a, Mat'e kaş çatıyordu. Sonunda durdu. "Tanchico'da onlara biraz yardım ettim," dedi. Bir an sonra ekledi, "Ve yanlarındaki iki kadına, Elayne Trakand ile Nynaeve al'Meara'ya." Bakışları Mat'e dikildi ve isimleri tanıyıp tanımadığını görmek için izledi.

Mat'in göğsü sıkışıyordu. Acıyla değil, daha çok üzerine bahis oynadığı atın diğerlerinin hemen önünde bitiş çizgisine koşmasını izlerken ve sonuç hâlâ belirsizken olduğu gibi. Işık aşkına, Nynaeve ve Elayne Tanchico'da ne işler çevirmişlerdi ki bir Seanchan'ın yardımına ihtiyaç duymuş ve o yardımı almışlardı? Thom ve Juilin detayları anlatmamışlardı. Bunun konuyla ilgisi yoktu zaten. Egeanin sırlarını koruyabilen ve tehlikeye aldırmayan adamlar istiyordu. Kendisi de tehlikedeydi. Kan'dan biri için tehlike oluşturabilecek pek az şey vardı. Kan'dan olan diğer insanlar dışında, bir de... "Arayıcılar peşinde," dedi Mat.

Kadının başını kaldırış biçimi yeterli doğrulamaydı. Kılıç ararmış gibi elini yan tarafına götürdü. Domon yerinde kıpırdandı ve gözlerini Mat'e dikerek iri ellerini esnetti. Gözleri aniden Egeanin'inkilerden de sert oldu. Şişman adam artık gülünç görünmüyordu; tehlikeli görünüyordu. Aniden Mat'in aklına odadan canlı çıkamayabileceği geldi.

"Arayıcılardan kaçmak istiyorsanız size yardım edebilirim," dedi Mat çabucak. "Seanchanların elinde olmayan bir yere gitmeniz gerek. Onların bulunduğu her yerde Arayıcılar sizi bulabilir. Ve bir an önce gitmek en iyisi. Daha fazla altını her zaman bulabilirsiniz. Arayıcılar önce sizi bulmazsa. Thom bir konuda çok hareketlendiklerini söyledi. Ocak süngülerini kızdırıyor, askıları hazırlıyorlarmış."

Egeanin bir süre kıpırdamadan durup ona baktı. Sonunda Domon ile uzun uzun bakıştı. “Belki bir an önce gitmek en iyisidir,” diye nefes verdi. Ama sesi hemen sertleşti. Bir anlığına yüzüne bir endişe gelmişse de, hemen kaybolmuştu. “Arayıcılar şehirden ayrılmamı engellemez, sanırım, ama beni takip ederek benden de çok istedikleri bir şeye ulaşabileceklerini düşünüyorlar. Beni takip edecekler ve *Rhyagelle*’in elindeki topraklardan çıkana kadar askerlerden beni tutuklamalarını isteyebilirler, ki henüz fethedilmemiş topraklara gitmeyi amaçladığımı anlar anlamaz yaparlar bunu. İşte dostun Thom Merrilin’in becerisine bu noktada ihtiyacım olacak, Cauthon Efendi. Burası ile orası arasında, Arayıcıların gözlerinden kaybolmalıyım. Cantorin’deki altın elime geçmeyebilir, ama yardımını cömertçe ödüllendirecek kadar param var. Bundan emin olabilirsin.”

“Bana Mat deyin,” dedi Mat, kadına en iyi gülümsemesiyle gülümseyerek. En iyi gülümsemesi ile en sert yüzlü kadınlar bile yumuşardı. Eh, Egeanin gözle görülür bir biçimde yumuşamadı –tam tersine, hafifçe kaşlarını çattı– ama Mat’in bildiği bir şey vardı, o da gülümsemesinin kadınlar üzerinde bıraktığı etkiydi. “Hemen şimdi kaybolmanızı nasıl sağlayacağımı biliyorum. Beklemeye gerek yok, biliyorsunuz. Arayıcılar sizi yarın tutuklamaya karar verebilir.” Bu hedefi on ikiden vurdu. Kadın irkilmedi –Mat pek az şeyin kadını irkiltebildiğini tahmin ediyordu– ama başını sallar gibi oldu. “Bir şey daha var, Egeanin.” Bu iş hâlâ Aludra’nın havai fişekleri gibi yüzünde patlayabilirdi, ama duraksamadı. Bazen zarları atmanız gerekirdi. “Benim altına ihtiyacım yok, ama çenelerini tutacak üç *sul’dam*’a ihtiyacım var. Onları sağlayabileceğini düşünüyor musun?”

Kadın, saatler gibi gelen bir andan sonra başını salladı ve Mat kendi kendine gülümsedi. Atı bitiş çizgisini birinci olarak geçmişti.

“Domon,” dedi Thom dümdüz bir sesle, dişlerinin arasına sıkıştırdığı pipo sapının üzerinden. İnce yastığı ikiye katlamış, başını yaslamış, uzanıyordu ve penceresiz odada asılı duran solgun mavi dumanı seyrediyor gibiydi. Tek lamba titrek bir ışık saçıyordu. “Ve Egeanin.”

“Ve kadın artık Kan’dan.” Juilin yatağının kenarına oturarak piposunun kararmış çanağına baktı. “Bundan hoşlandığımı sanmıyorum.”

“Onlara güvenemeyeceğimizi mi söylüyorsunuz?” diye sordu Mat, başparmağının dikkatsiz bir hareketi ile piposuna doldurduğu tütünü bastırarak. Ilımlı bir küfürle başparmağını çekti ve yanığın acısını

dindirmek için ağzına soktu. Yine ayakta durmak ya da tabureye oturmak dışında seçeneği yoktu, ama bu sefer tabureye oturmaya lafı yoktu. Egeanin'le uğraşmak fazla zamanını almamıştı, ama Thom hava kararana dek Saray'a dönmemişti ve Juilin'in dönmesi daha da uzun sürmüştü. Beklediği gibi Mat'in haberi ikisini de pek memnun etmemişti. Thom sonunda kabul edilen mühürlerden birini güzelce görebildiğini söyleyerek içini çekmişti yalnızca, ama Juilin ne zaman odanın köşesinde, Mat'in fırlattığı yerde duran bohçaya baksa kaşlarını çatıyordu. Sırf *sul'dam* giysilerine artık ihtiyaçları yok diye adamın bu şekilde söylenip durması gerekmiyordu. "Size söylüyorum. Arayıcılar yüzünden korkudan akıllarını kaçırmışlar," diye devam etti Mat, başparmağı serinlediği zaman. Belki tam olarak akıllarını kaçırmış sayılmazlardı, ama yine de korkmuşlardı. "Egeanin Kan'dan olabilir, ama *sul'dam*'ları ne için istediğimi anlattığımda gözünü bile kırpmadı. Yalnızca, ihtiyaç duyduğumuz şeyi yapacak üç *sul'dam* tanıdığını söyledi. Onları yarın hazır edebilirmiş."

"Onurlu bir kadın, Egeanin," dedi Thom düşünceli düşünceli. Sık sık durup bir duman halkası üflüyordu. "Tuhaf bir kadın olduğu doğru, ama ne de olsa bir Seanchan. Nynaeve'in bile zamanla ondan hoşlanmaya başladığım düşünüyorum. Elayne'in hoşlandığını biliyorum. Ve kadın da onlardan hoşlandı. Aes Sedai olduklarını düşünmesine rağmen. Tanchico'da çok faydalı oldu. Çok faydalı. Yalnızca becerikliden de fazlası. Nasıl oldu da Kan'a terfi ettiğini bilmeyi gerçekten çok isterim, ama evet, Egeanin'e güvenebileceğimize inanıyorum. Domon'a da. İlginç bir adam bu Domon."

"Bir kaçakçı," diye mırıldandı Juilin horgörüyle. "Ve şimdi kadına *ait. So'jhin*'ler maldan ötesidir, biliyorsunuz. Kan'dan olanlara ne yapacaklarını söyleyen *so'jhin*'ler vardır." Thom ona bakarak çalı gibi kaşlarından birini kaldırdı. Yalnızca bunu yaptı, ama bir an sonra hırsız avcısı omuzlarını silkti. "Sanırım Domon güvenilir biri," dedi gönülsüzce. "Bir kaçakçı için."

Mat hıhladı. Belki kıskanıyorlardı. Eh, Mat bir *ta'veren*'di ve bu gerçekle yaşamaları gerekiyordu. "O zaman yarın gece gidiyoruz. Plandaki tek değişiklik, üç gerçek *sul'dam*'ımız olacağı ve bizi kapılardan Kan'dan birinin geçireceği."

"Ve bu *sul'dam*'lar üç Aes Sedai'yi şehirden çıkaracak, serbest bırakacak ve alarm vermek hiç akıllarına gelmeyecek," diye mırıldandı Juilin. "Bir kez, Rand al'Thor Tear'dayken, bir paranın art arda beş kez havaya fırlatılıp kenarı üzerine düştüğünü gördüm. Sonunda çıktık ve parayı masanın üzerinde bıraktık. Sanırım her şey mümkün."

“Ya onlara güvenirsin ya da güvenmezsin, Juilin,” diye hırladı Mat. Hırsız avcısı köşedeki elbise bohçasına dik dik baktı ve Mat başını iki yana salladı. “Tanchico’da ne yaptılar da kadın size yardım etti, Thom? Kan ve küller, ikiniz birden donuk donuk bakmayın yine! Biliyorsunuz, biliyorsunuz ve ben bilsem de olur.”

“Nynaeve *kimseye* söyleme demişti,” dedi Juilin, bu gerçekten önemliymiş gibi. “Elayne de öyle. Söz verdik. Yemin ettiğimizi söyleyebilirsin.”

Thom yastığın üzerindeki başını iki yana salladı. “Koşullar durumu değiştirir, Juilin. Her durumda, yemin değildi.” İç içe üç kusursuz duman halkası üfledi. “Bir tür eril *a’dam* bulup ondan kurtulmamıza yardım etti, Mat. Kara Ajah onu Rand üzerinde kullanmak istiyordu, anlaşıldığı kadarıyla. Nynaeve ile Elayne’in neden bunun bilinmesini istemediğini anlayabilirsin. Böyle bir şeyin var olduğuna dair haber yayılırsa, Işık bilir ne tür hikâyeler doğardı.”

“İnsanların ne tür hikâyeler anlattığı kimin umurunda?” Eril bir *a’dam?* Işık, Kara Ajah onu Rand’ın boynuna taksa ya da Seanchanlar... Yine kafasının içinde renkler döndü ve Mat kendini Rand’ı düşünmeyi bırakmaya zorladı. “Söylenti... kimseyi incitmez.” Bu sefer renkler dönmedi. Şey... hakkında düşünmediği zaman kaçınabiliyordu. Renkler yine döndü ve Mat piponun üzerinden dişlerini gıcırdattı.

“Bu doğru değil, Mat. Hikâyelerin gücü vardır. Âşık hikâyeleri, ozanların destanları, sokaktaki söylentiler. Tutkuları ayaklandırır, insanların dünyayı nasıl gördüğünü değiştirir. Bugün, bir adamın Rand’ın Elaida’ya sadakat yemini ettiğini, Beyaz Kule’de olduğunu söylediğini duydum. Adam buna inanıyordu, Mat. Yeterince Tearlı inanırsa ne olur, örneğin? Tearlılar Aes Sedailerden hoşlanmaz. Öyle değil mi, Juilin?”

“Bazıları hoşlanmaz,” dedi Juilin, sonra Thom ağzından kerpetenle almış gibi ekledi, “Çoğu hoşlanmaz. Ama Aes Sedailerle tanışan çok Tearlı yoktur, bu yüzden çoğumuz bunu bilemez. Yönlendirmeyi yasaklayan kanun yüzünden Tear’a pek az Aes Sedai gelir ve gelenler de varlıklarını ilan etmezler.”

“Önemli olan bu değil, benim Aes Sedai âşığı Tearlı dostum. Her durumda, benim savımı destekliyor. Tear Rand’a bağlı, en azından asiller öyle, çünkü aksi halde Rand’ın geri döneceğinden korkuyorlar, ama Kule’nin onu elinde tuttuğuna inanırlarsa, o zaman belki Rand geri gelmeyecektir. Onun Kule’nin aracı olduğunu düşünürlerse, onun aleyhine

dönmeleri için bir sebep daha olur. Yeterince Tearlı bu iki şeye inanırsa, *Callandor*'u çeker çekmez Rand Tear'dan ayrılsa da olurdu. Bu yalnızca bir söylenti ve yalnızca Tear'daki etkileri, ama Cairhien, Illian ya da başka yerlerde de aynı ölçüde zararlı olabilirdi. Yenidendoğan Ejder'in ve Asha'manların bulunduğu bir dünyada eril bir *a'dam*'ın ne tür hikâyeler doğuracağını bilemiyorum, ama öğrenmek istemeyecek kadar yaşlıyım."

Mat anlıyordu, bir anlamda. Bir insan, ona karşı savaşan birliklerin kumandanının her ne yapıyorsa tam tersini yapıyormuş, gitmeye hiç niyetinin olmadığı yerlere gidiyormuş gibi görünmesi için çabalardı ve düşman da aynısını onun için denerdi. Eğer işini bilen bir düşmansa. Bazen iki tarafın kafaları öyle karışırdı ki çok tuhaf şeyler olurdu. Bazen trajediler. Kimsenin yakmaya niyetinin olmadığı şehirler yanardı, yalnız şehri yakanlar doğru olmayan şeylere inanıyor olurdu ve binlerce kişi ölürdü. Aynı sebepten ekinler yok edilirdi ve takip eden kıtlıkta on binlerce kişi ölürdü.

"O zaman bu eril *a'dam* hakkında ağzımı açmayacağım," dedi. "Herhalde biri... ona... söylemeli?" Renkler çaktı. Belki onları görmezden gelebilir ya da onlara alışabilirdi. Geldikleri gibi gidiyorlardı ve insanı incitmiyorlardı. Yalnız, Mat anlayamadığı şeylerden hoşlanmazdı. Özellikle de bir şekilde Güç'le ilgili olanlardan. Gömleğinin altındaki gümüş tilkibaşı Güç'e karşı onu koruyabilirdi, ama o korumada da kendi anıları kadar çok boşluk vardı.

"Düzenli yazıştığımız söylenemez," dedi Thom kuru kuru, kaşlarını kaldırarak. "Sanırım önemli olduğunu düşünmüşlerse, Elayne ve Nynaeve ona bildirmenin bir yolunu bulmuşlardır."

"Bunu neden yapsınlar ki?" dedi Juilin, eğilip homurdanarak çizmesini çıkartırken. "O şey denizin dibinde." Kaşlarını çatarak çizmeyi köşedeki elbise bohçasının üzerine attı. "Bu gece biraz uyumamıza izin verecek misin, Mat? Yarın gece uyuyabileceğimizi sanmıyorum ve en az iki gecede bir uyumaktan hoşlanırım."

O gece Mat Tylin'in yatağında uyudu. Eski zamanların hatırına değil. Bu düşünce onu güldürdü, ama kahkahalarındaki sızlanma tınısı o kadar fazlaydı ki hiç komik çıkmıyorlardı. Yalnız, insan bir daha ne zaman iyi bir uyku çekebileceğini bilmiyorsa, iyi bir tüy şilte ve kaz tüyü yastıklar samanlığa yeğdi.

Sorun uyuyamamasıydı. Oracıkta yatarak kolunu başının arkasına koydu, *gholam*'ın kapının altındaki aralıktan gelmesi olasılığına karşı

madalyonun deri sicimini bileğine doladı, ama onu uyanık tutan *gholam* değildi. Kafasının içindeki planın üzerinden geçip duruyordu. İyi ve basit bir plandı; bu koşullar altında ne kadar basit olabiliyorsa. Yalnız, ne kadar iyi plan yaparsanız yapın hiçbir savaş planlandığı gibi gitmezdi. Büyük kumandanlar yalnızca dâhiyane planlar yapmakla değil, aynı zamanda o planlar un ufak olduğunda yine de zafer kazanabilmekle tanınırdı. Bu yüzden, ilk ışıklar pencereleri aydınlattığında, Mat hâlâ oracıkta yatıyor, madalyonu parmaklarından geçiriyor, nelerin yolunda gitmeyebileceğini düşünmeye çalışıyordu.

30
Soğuk, Şişman Yağmur Damlaları

Soğuk bir şafak söktü. Gri bulutlar doğan güneşi gizliyor, Fırtınalar Denizi'nden esen rüzgârlar pencerelerdeki gevşemiş camları tıkırdatıyordu. Hikâyelerde, muhteşem kurtarışların ve kaçışların yapıldığı türden bir gün değil. Cinayetlere uygun bir gün. Bir şafak daha görecek kadar yaşamayı umarken hoş bir düşünce değil. Ama plan *gerçekten* basitti. Şimdi elinde kullanabileceği Seanchan Kanı olduğuna göre, hiçbir şey yanlış gidemezdi. Mat kendini buna ikna etmek için çok çabaladı.

Mat giyinirken Lopin ona kahvaltı getirdi; ekmek, jambon, biraz da sert sarı peynir. Ardından hana gidecek birkaç parça giysi ile Nerim girdi. Aralarında Tylin'in diktirdiği birkaç gömlek de vardı. İyi gömleklerdi ve Nerim danteller hakkında bir şeyler yapabileceğini söylemişti, ama her zamanki gibi, kefen dikmesi önerilmiş gibi konuşmuştu. Mat'in çok iyi bildiği gibi, bu mahzun, gri saçlı, ufak tefek adam dikişte becerikliydi. Mat'in epey yarasını dikmişti.

"Nerim ve ben Olver'i Saray'ın arkasındaki çöp kapısından dışarı çıkartacağız," diye ezberden tekrarladı Lopin abartılı bir sabırla, ellerini bel hizasında kenetleyerek. Bir saraydaki hizmetkârlar nadiren öğün kaçırırdı ve adamın koyu renk Tear ceketi yuvarlak göbeğine öncekinden daha da iyi oturuyordu. Ceketinin arkası da kalçalarının üzerinde eskisi kadar boş durmuyordu. "Akşam çöp arabaları gidene kadar orada nöbetçilerden başka kimse olmuyor ve onlar da bizim Lordumuzun eşyalarını oradan çıkarmamıza alıştılar, bu yüzden dikkatlerini çekmeyiz. Gezgin Kadın'da Lordumun altınlarını ve Lordumun kalan giysilerini alacağız ve Metwyn, Fergin ve Gorderan atlarla birlikle bizi karşılayacak. Sonra biz ve Kızılkollar öğleden sonra küçük Olver'i Dal Eira Kapısı'ndan çıkaracağız.

Atların çekiliş kuponları cebimde, Lordum, yük hayvanlarınınki de. Büyük Kuzey Yolu'nda terk edilmiş bir ahır var, Semavi Devre'nin bir buçuk kilometre kuzeyinde. Orada Lordumu görene kadar bekleyeceğiz. Umarım Lordumun talimatlarını doğru anlamışımdır?"

Mat son peynir parçasını yuttu ve ellerini çırptı. "Çok mu sık tekrarlatıyorum sence?" dedi, ceketini giyerek. Sade, koyu yeşil bir ceketti. Bugünkü gibi işlerle uğraşırken insan sade görünmek istiyordu. "Ezbere bildiğinden emin olmak istiyorum. Unutma, yarın gün doğumundan önce beni göremezseniz, Talmanes ve Birlik'i bulana kadar ilerlemeye devam edeceksiniz." Sabah yuvalar incelendiğinde alarm verilecekti ve Mat o zamana kadar şehirden çıkmış olmazsa, şansının bir celladın baltasında durup durmadığını öğrenmeyi umuyordu. Ölmeye ve tekrar yaşamaya yazgılı olduğu söylenmişti ona –bir kehanet ya da kehanete yakın bir şey– ama bunun çoktan olduğundan epey emindi.

"Elbette, Lordum," dedi Lopin ılımlı bir sesle. "Lordum nasıl emrettiyse öyle olacak."

"Kesinlikle, Lordum, diye mırıldandı Nerim, her zamanki kadar kasvetli bir sesle. "Lordum emreder, biz de itaat ederiz."

Mat adamların yalan söylediğinden kuşkulanıyordu, ama iki üç gün beklemenin onlara zararı olmazdı ve o zamana kadar onun gelmeyeceğini anlamış olurlardı. Gerekirse Metwyn ve diğer iki asker onları ikna ederdi. O üçü Mat Cauthon'u izliyor olabilirdi, ama Mat'in kellesi çoktan uçmuşsa kendi kellelerini celladın baltasına uzatacak kadar aptal değildiler. Bir sebepten, Lopin ve Nerim'den o kadar emin değildi.

Riselle'den ayrılmak Olver'i Mat'in korktuğu kadar üzmedi. Konuyu, hana taşınması için oğlanın eşyalarını toplamasına yardım ederken açmıştı. Olver'in bütün eşyaları, daire Mat'inken surat asma odası olan küçük oturma odasındaki dar yatağa dizilmişti.

"O evleniyor, Mat," dedi Olver sabırla, açık olanı göremeyen birine açıklarmış gibi. Riselle'in ona verdiği küçük oymalı kutuyu açtı, kızılşahin tüyünün güvende olup olmadığını kontrol etti, sonra kapattı ve omzunda taşıyacağı deri çantaya tıktı. Tüye, yirmi altın kronu ve bir avuç gümüşü taşımak için kullandığı kese kadar çok dikkat ediyordu. "Kocasının, onun bana okumayı öğretmesinden hoşlanacağını sanmıyorum. Ben onun kocası olsaydım benim hoşuma gitmezdi."

"Ah," dedi Mat. Riselle fikrini verdikten sonra hızlı çalışmıştı. Bayrak Generali Yamada ile evleneceği önceki gün ilan edilmişti ve normalde

gelenekler aylarca beklemelerini gerektirdiği halde düğün yarın olacaktı. Yamada iyi bir general olabilirdi –Mat bilmiyordu– ama Riselle ve o harika göğsün karşısında hiç şansı yoktu. Bugün damadın düğün hediyesi olarak alacağı, Rhannon Tepeleri’ndeki üzüm bağına bakacaklardı. “Yalnızca onu –bilmiyorum– yanımızda götürmemizi falan isteyeceğini düşünmüştüm.”

“Ben çocuk değilim, Mat,” dedi Olver kuru kuru. Çizgili kaplumbağa kabuğunu keten bezine sardı ve çantaya koydu. “Benimle Yılanlar ve Tilkiler oynayacaksın ama, değil mi? Riselle oynamaktan hoşlanıyor ve artık senin hiç zamanın olmuyor.” Mat’in bir yük sepetine konulmak üzere bir pelerine bohçaladığı giysilere rağmen oğlan çantaya iki yedek pantolon, birkaç temiz gömlek ve çorap da eklemişti. Ve ölen babasının onun için yaptığı Yılanlar ve Tilkiler oyununu. Üzerinizde taşıdığınız şeyleri kaybetmeniz daha güç olurdu ve Olver on sene içinde, çoğu insanın bir ömür boyunca kaybettiği kadar çok şey kaybetmişti zaten. Ama hâlâ kuralları bozmadan Yılanlar ve Tilkiler oyununda yenebileceğini sanıyordu.

“Oynayacağım,” diye söz verdi Mat. Şehirden çıkmayı başarırsa oynayacaktı. Kazanmayı hak edecek kadar çok kural bozduğundan emindi. “Ben gelene kadar Rüzgâr’a göz kulak ol.” Olver geniş geniş sırıttı, oğlan için gerçekten de çok geniş bir gülümsemeydi. Oğlan uzun bacaklı gri iğdiş atı neredeyse Yılanlar ve Tilkiler kadar çok seviyordu.

Ne yazık ki Beslan da Yılanlar ve Tilkiler’de kazanabileceğini düşünüyordu.

“Bu gece,” diye hırladı, Tylin’in oturma odasındaki şöminenin önünde ileri geri adımlayarak. İnce adamın gözleri ateşin sıcaklığını alacak kadar soğuktu, elleri dar çelikli kılıcın kabzasına gitmesin istermiş gibi onları arkasında kenetlemişti. Dalga oymalı mermer şömine rafının üzerindeki mücevherli saat, sabahın ikinci saatini ilan etmek için dört kez çaldı. “Birkaç gün önceden haberim olsa muazzam bir şey ayarlayabilirdim!”

“Ben muazzam bir şey istemiyorum,” dedi Mat ona. Adamdan hiçbir şey istemiyordu, ama tesadüf eseri Beslan bir süre önce Thom’u gizlice Gezgin Kadın’ın ahır avlusuna girerken görmüştü; Thom, Egeanin *sul’dam*’larını getirene kadar Joline’i eğlendirmek, sinirlerini yatıştırmak ve saray tavırları ile neşelendirmek için gitmişti, ama hanı ziyaret etmek için başka bir sürü sebebi olabilirdi. Eh, han Seanchanlarla doluyken, belki o kadar çok değil, ama yine de bir sürü. Yalnız, Beslan böceğin üzerine atlayan ördek gibi atlamıştı sebebin üzerine ve işin dışında bırakılmayı kabul etmemişti. “Arkadaşlarından birkaç kişi Liman Yolu’nda,

Seanchanların depo olarak kullandığı dükkânlardan bazılarını yaksa yeter. Gece yarısından sonra, ama ne kadar yakın yaparlarsa o kadar iyi; erken değil bir saat geç olması yeğdir.” Şansı varsa gece yarısından önce şehirden çıkardı. “Bu dikkatleri güneye çeker. Depolarını kaybetmek onları yaralar, biliyorsun.”

“Yapacağımı söyledim,” dedi Beslan ekşi ekşi, “ama yangın çıkarmanın muazzam bir hareket olduğunu söyleyemezsin.”

Mat arkasına yaslandı, ellerini sandalyenin bambu şeklinde oyulmuş kollarına dayadı ve kaşlarını çattı. Ellerini dayamak istemişti en azından, ama mühür yüzüğünü tıkırdatarak parmaklarını ahşaba vurup duruyordu. “Beslan, o yangınlar çıkartılırken sen bir handa görüleceksin, değil mi?” Adam yüzünü buruşturdu. “Beslan?”

Beslan ellerini havaya fırlattı. “Biliyorum, biliyorum. Annemi tehlikeye atmamalıyım. Görüleceğim. Gece yarısı, bir hancının kocası kadar sarhoş olacağım! Görüleceğime iddiaya girebilirsin! Yalnız, bu hiç kahramanca değil, Mat. Annem olsa da olmasa da, ben Seanchanlarla savaş halindeyim.”

Mat içini çekmemeye çalıştı. Neredeyse başaracaktı.

Üç Kızılkol’un atları ahırlardan çıkardığını saklamanın yolu yoktu, elbette. O sabah iki kez hizmetkâr kadınların diğerlerine para verdiğini gördü ve iki seferinde de parayı veren kadın Mat’i görünce dik dik baktı. Vanin ile Harnan görünürde hâlâ ahırların yanındaki uzun kışlada kalıyor olsa da, Saray Mat Cauthon’un yakında gideceğini biliyordu ve bahis paraları ödenmeye başlamıştı bile. Yalnız, çok geç olmadan ne kadar erken gideceğini kimsenin öğrenmeyeceğini umuyordu.

Sabah ilerlerken rüzgâr hızlandı, ama Mat Zar’ı eyerletmiş, eyerinde biraz büzülerek ve pelerinine sıkı sıkı sarınarak Saray’ın ahır avlusunda sonsuz çemberler çizmişti. Her zamankinden daha yavaş sürüyordu atını, bu yüzden Zar’ın çelik nalları döşeme taşları üzerinde tembel çınlamalar çıkartıyordu. Mat zaman zaman gökyüzündeki kararan bulutlara yüzünü buruşturuyor, başını iki yana sallıyordu. Hayır, Mat Cauthon bu havada dışarı çıkmaktan hoşlanmıyordu. Gökyüzü açılana kadar Mat Cauthon kuru, sıcak bir yerde kalacaktı; evet, öyle yapacaktı.

Ahır avlusunda *damane* yürüten *sul’dam*’lar da onun yakında gideceğini biliyordu. Belki hizmetkâr kadınlar Seanchan kadınlarla doğrudan konuşmuyorlardı, ama bir kadının bildiği kısa zamanda bir buçuk kilometre dahilindeki bütün kadınlar tarafından öğrenilirdi. Kuru ormanda yayılan bir

yangın, kadınların arasında yayılan bir dedikodudan daha hızlı hareket edemezdi. Uzun boylu, sarı saçlı bir *sul'dam* ondan yana baktı ve Deniz Halkı kadar esmer yüzünü ikiye bölen bir gülüşle kahkaha attı. Mat yalnızca Tylin'in Oyuncağı idi.

Sul'dam Mat'i ilgilendirmiyordu, ama Teslyn ilgilendiriyordu. Bugüne dek, günler boyunca, yürüyüşe çıkarılan *damane*'ler arasında onu görmemişti. Bugün *sul'dam*'lar pelerinlerinin rüzgârla uçuşmasına izin veriyorlardı, ama *damane*'ler kendilerininkine sıkı sıkı sarınıyordu, yalnız Teslyn'in gri pelerini unutulmuş gibi bir o yana, bir bu yana savruluyordu ve taşların düzensiz olduğu yerlerde kadın biraz sendeliyordu. O Aes Sedai yüzünde gözleri iri iri açılmış ve endişeliydi. Zaman zaman gümüş tasmanın bileziğini takmış etli butlu, siyah saçlı kadına bir bakış fırlatıyordu ve bunu yaptığında kararsızca dudaklarını yalıyordu.

Mat'in midesine bir gerginlik oturdu. Kararlılık nereye gitmişti? Eğer kadın pes etmeye hazırsa...

"Her şey yolunda mı?" dedi Vanin, Mat atından inip dizginleri ona verirken. Yağmur yağmaya başlamıştı, soğuk şişman damlalar ve *sul'dam*'lar kahkahalar atarak, ıslanmaktan kaçınmak için koşturarak, *damane*'leri içeri almak için acele ediyorlardı. *Damane*'lerin bazıları da kahkaha arıyordu, Mat'in kanını donduran bir ses. Vanin birinin neden yağmur altında durup konuştuklarını merak etmesi riskine girmedi. Şişman adam eğilip Zar'ın ön bacaklarından birini kaldırdı ve nalını inceledi. "Her zamankinden biraz fazla bitkin görünüyorsun."

"Her şey yolunda," dedi Mat ona. Bacağındaki ve kalçasındaki ağrı diş gibi oyuyordu, ama Mat bunun ya da yağmurun hızlandığının farkında bile değildi. Işık, Teslyn şimdi teslim oluyorsa... "Sakın unutma. Bu gece Saray'ın içinde bağrışmalar ya da sorun çıktığını düşündüren herhangi bir ses duyarsan, sen ve Harnan beklemeyeceksiniz. Hemen çıkıp Olver'i bulacaksınız. O..."

"Küçük veledin nerede olacağını biliyorum." Vanin Zar'ın bacağını bıraktı, doğruldu ve dişlerindeki boşluktan tükürdü. Yüzünden yağmur damlaları süzülüyordu. "Harnan da tek başına çizmelerini giyemeyecek kadar aptal değil ve ben ne yapacağımı biliyorum. Sen kendine düşene bak ve şansının yaver gideceğinden emin ol. Haydi gel, oğlum." diye ekledi Zar'a hitaben, çok daha sıcak bir sesle. "Senin için güzel yulafım var. Benim için de güzel, sıcak bir balık yahnisi."

Mat yemek yemesi gerektiğini biliyordu, ama bir taş yutmuş ve midesinde yiyeceğe yer kalmamış gibi hissediyordu. Aksaya aksaya Tylin’in dairesine döndü. Islak pelerinini bir sandalyenin üzerine fırlattı ve bir süreliğine dürüp köşeye dayanmış siyah saplı mızrağına ve kirişi çözülmüş yayına baktı. Son anda dönüp *ashandarei*’i almayı planlamıştı. Kan’dan olanların hepsi onun harekete geçtiği saatte yataklarında olmalıydılar, hizmetkârları da; yalnızca dışarıdaki nöbetçiler uyanık kalacaktı, ama gerekenden daha erken bir saatte mızrakla görülmeyi göze alamazdı. Ona Oyuncak diyen Seanchanlar bile, gecenin bir yarısı onu elinde silahla koridorlarda görürse dikkat ederdi. Mat yayı da almayı düşünüyordu. İki Nehir dışında iyi, siyah porsukağacı bulmak neredeyse imkânsızdı, ayrıca çok kısa kesiyorlardı onu. Bir yay kirişi çözükken, onu çeken adamın boyundan iki el daha uzun olmalıydı. Ama belki de bırakmalıydı. İş buna gelirse, *ashandarei*’i kullanmak için iki eline ihtiyaç olacaktı ve yayı bırakmak için bir an gecikmesi ölmesine yol açabilirdi.

“Her şey planlandığı gibi gidecek,” dedi yüksek sesle. Kan ve küller, yün kafalı Beslan gibi konuşuyordu! “Lanet Saray’dan savaşa savaşa çıkmam gerekmeyecek!” Neredeyse aynı ölçüde kalın kafalıydı. Zarlar söz konusu olduğunda şans iyi bir şeydi. Başka konularda şansa güvenmek insanı öldürtebilirdi.

Yatağa uzandı, bir çizmeli ayağını diğerinin üzerine dayadı ve yattığı yerden yayı ve mızrağı incelemeye başladı. Oturma odasının kapısı açık olduğundan, şöminenin üzerindeki saatin geçen zamanı yumuşak çınlamalarla ilan ettiğini duyabiliyordu. Işık, bu gece şansına ihtiyacı vardı.

Penceredeki ışık öyle yavaş soldu ki Mat neredeyse kalkıp güneşin durup durmadığına bakacaktı, ama sonunda gri ışık mor bir alacakaranlığa dönüştü, sonra karanlık çöktü. Saat iki kez çınladı, sonra tek duyulanlar yağmurun gürültüsü ve rüzgârın hışırtısı oldu. Hava durumuna meydan okuyan işçiler aletlerini bırakıp eve yollanmış olmalıydı. Lambaları yakmak ve ateşlere bakmak için kimse gelmedi. Önceki gece yatakta yattığından, kimse bu gece onun orada olmasını beklemiyordu. Yatak odasının şöminesindeki alevler soldu ve söndü. Artık her şey hareket halindeydi. Olver o eski ahırda rahattı; ahırın çatısının büyük kısmı sağlamdı. Saat gecenin ilk saatini ilan etti ve yaklaşık bir hafta sonra da ikinci saat için dört kez çınladı.

Mat yataktan kalkarak, zifiri karanlığın içinde el yordamı ile oturma odasına geçti, yüksek pencerelerden birinin menteşeli kanadını açtı. Güçlü

rüzgâr girift işli beyaz demirden perdenin içinden yağmur damlaları geçiriyordu. Mat'in ceketi çabucak ıslandı. Ay bulutların arkasına saklanmıştı ve şehir, şimşeklerle bile bölünmeyen, yağmurlu bir karanlığa bürünmüştü. Görünüşe göre yağmur ve rüzgâr bütün sokak lambalarını söndürmüştü; Saray'dan ayrılırlarken gece onları saklayacaktı. Bu havada onları gören her devriye dönüp bir daha bakardı. Mat ıslak ceketini geçip içine işleyen rüzgâr yüzünden titreyerek pencereyi kapattı.

Bambu oymalı sandalyelerden birinin kenarına ilişti, dirseklerini dizlerine dayadı ve sönmüş şöminenin üzerindeki saati izlemeye koyuldu. Karanlıkla göremiyordu, ama buradan onun tekdüze tıkırtılarını duyabiliyordu. Kıpırtısız kaldı, ama yeni saatin tek çınlaması seğirmesine sebep oldu. Artık beklemekten başka yapacak hiçbir şey yoktu. Bir süre sonra Egeanin Joline'e *sul'dam*'ını tanıtıyor olacaktı. Gerçekten söyleneni yapacak üç tane bulmuşsa. Joline *a'dam*'ı ona taktıklarında paniğe kapılmazsa. Thom, Joline ve handaki diğerleri onunla Dal Eira'ya varmadan biraz önce buluşacaklardı. Ve eğer Mat buluşma yerine varamazsa, Thom oyulmuş şalgamı ile birlikte gitmiş olacaktı; sahte emirle kapılardan geçebileceklerinden emindi. En azından, bütün plan darmadağın olsa bile onların bir şansı olurdu. Eğer. Düşünecek çok fazla eğer vardı. Bunun için çok geçti.

Saatten, kristale çarpan kaşığın sesi gibi bir *ding* duyuldu. *Ding.* Şu anda, Juilin kıymetli Thera'sına gidiyor olmalıydı ve şansı varsa Beslan bir yerlerde, bir handa deli gibi içiyor olacaktı. Mat derin bir nefes alarak karanlıkta ayağa kalktı ve hançerlerini yoklayarak kontrol etti. Kol yenlerinde, ceketinin altında, çizmelerinin aşağı kıvrılmış tepelerinin altında ve bir tanesi de yakasının arkasında, sarkar halde. Bu iş bittiği zaman daireden çıktı. Başlamak dışında her şey için çok geç.

Yürüdüğü boş koridorlar loştu. Üç ya da dört ayaklı şamdanda birinde, aynasının önünde ateş vardı; arasındaki gölgeler karanlık olmaya asla tam olarak yaklaşmayan küçük ışık havuzları. Çizmeleri seramik zeminde çınlıyordu. Mermer merdivenlerde de çınladı. Bu kadar geç saatte uyanık biri olması olası değildi, ama biri onu görecek olursa, sinsi işler çeviriyormuş gibi görünmemeliydi. Başparmaklarını kemerinin arkasına takarak avare avare dolaşıyormuş gibi yaptı. Bir mutfağın pencere pervazına bırakılmış pastayı çalmaktan kötü değildi. Gerçi, bir düşününce, çocukluğundan kalan delik deşik anılar, bu yüzden bir iki sefer derisinin yüzülmesine ramak kaldığını söylüyordu.

Ahır avlusunu çeviren revaklı yürüyüş yoluna adım attı; yivli, beyaz sütunlar arasında esen rüzgâra ve rüzgârın taşıdığı yağmur damlalarına karşı yakalarını kaldırdı. Lanet yağmur! İnsan bu yağmurda boğulabilirdi bile, hem de henüz gerçekten dışarı çıkmamışken. Duvara asılmış lambalar sönmüştü, yalnızca açık kapıların iki yanındakiler kalmıştı ve sağanak yağmur altında parlak noktalar gibi görünüyorlardı. Kapıların dışındaki nöbetçileri seçemiyordu. Seanchan birliği, hoş bir akşammış gibi kıpırtısız duruyor olmalıydı. Büyük olasılıkla Ebou Darlılar da; hiçbir açıdan diğerlerinin gölgesinde kalmaktan hoşlanmıyorlardı. Bir an sonra, sırılsıklam olmamak için giriş odasına çekildi. Ahır avlusunda hiçbir şey kıpırdamıyordu. Neredeydi bunlar? Kan ve lanet küller, nerede?..

Kapılarda atlılar belirdi, önlerinde sırıklı lambalar taşıyan iki adam vardı. Yağmur yüzünden onları sayamıyordu, ama sayıları çok fazlaydı. Seanchan ulakların lamba taşıyıcıları olur muydu? Bu havada, belki. Yüzünü buruşturarak giriş odasında bir adım daha geriledi. Arkasındaki tek lambanın zayıf ışığı dışarıdaki geceyi siyah bir battaniyeye dönüştürmeye yetiyordu, ama yine de gecenin içine baktı. Birkaç dakika sonra dört pelerinli şekil belirdi, kapıya doğru seğirtti. Eğer bunlar ulaksa, dönüp bakmadan geçip giderlerdi.

“Adamın Vanin kaba,” diye bildirdi Egeanin, yivli sütunları geçer geçmez başlığını arkaya atarak. Karanlıkta yüzü yalnızca bir gölgeydi, ama sesindeki soğukluk daha kadın giriş odasına adım atmadan Mat’e ne göreceğini bildirmeye yetmiş, onu gerilemeye zorlamıştı. Kadının kaşları şiddetle çatılmıştı ve mavi gözleri buzdan matkaplar gibiydi. Arkasından sert yüzlü Domon girdi, pelerinindeki yağmur damlalarını silkeledi, sonra biri solgun ve sarı saçlı, diğeri uzun kahverengi saçlı iki *sul’dam* geldi. Başlarını kaldırmadan ayaklarının dibindeki yer seramiklerini incelediklerinden Mat daha fazlasını göremedi. “Bana kadının yanında iki adam olduğunu söylemedin,” diye devam etti Egeanin, eldivenlerini çıkararak. O ağır aksanın hızlı ve işbilir çıkmasını nasıl başardığı tuhaftı. İnsanın araya laf sokmasına izin vermiyordu. “Anan Hanım’ın geleceğini de. Neyse ki uyarlamayı bilirim. Çapa kuruduktan sonra planların uyarlanması gerekir her zaman. Kurumaktan bahsetmişken, dışarıda koşu mu yapıyordun? Fark edilmemişsindir umarım.”

“Planı uyarlamak ne demek?” diye sordu Mat, parmaklarını saçlarından geçirerek. Işık, *gerçekten* ıslaktı! “Ben her şeyi ayarladım!” O iki *sul’dam*

neden hiç kıpırdamadan duruyordu? Mat gönülsüzlük manzarası görmüşse, o ikiliydi işte. “Dışarıdaki diğerleri kim?”

“Handan insanlar,” dedi Egeanin sabırsızlıkla. “Her şeyden önce, sokak devriyelerinin şüphelenmemesi için doğru düzgün bir maiyetin olmalı. O iki –Muhafız?– kaslı adamlar, mükemmel lamba taşıyıcıları oldular. İkinci olarak, bu rüzgârda onları kaybetme riskine girmek istemedim. En baştan hep beraber olmamız en iyisi.” Başını çevirerek Mat’in *sul’dam*’lara bakışını izledi. “Bunlar Seta Zarbey ve Renna Emain. Bu geceden sonra o isimleri unutacağını umduklarını tahmin ediyorum.”

Seta ismi söylendiğinde solgun kadın irkildi. Bu durumda diğeri Renna’ydı. İki kadın da başlarını kaldırmadılar. Egeanin’in bu kadınlar üzerinde ne gibi bir hâkimiyeti vardı ki? Önemli olduğundan değil. Önemli olan tek şey burada olmaları ve ne gerekliyse yapmaya hazır olmalarıydı.

“Burada durmanın anlamı yok,” dedi Mat. “İşimize bakalım.” Kadının planlarda yaptığı değişiklikler hakkında yorum yapmadı. Hem, Tylin’in yatağında uzanmışken kendisi de bir iki değişikliği göze almaya karar vermişti.

31
Aelfinn'in Söylediği

Mat yuvalara giderken ona eşlik edince Seanchan kadın şaşırdı ve epey de sinirlendi. Seta ve Renna yolu biliyorlardı elbette ve Mat pelerinini ve başka ne taşıması gerekiyorsa onları almaya gidiyor olmalıydı. Loş koridorlarda iki *sul'dam* pelerinleri sırtlarından sarkarak, gözlerini yerden kaldırmadan takip ettiler. Domon, iki kadını güdermiş gibi arkadan geliyordu. Adam her koridor kesişiminde çevreyi gözetlerken başının yanından sarkan örgü sallanıyordu ve bazen adam bir kılıç ya da sopa bulmayı umarmış gibi yan tarafını yokluyordu. Duvar halıları ile süslü koridorlar onlar dışında boş ve sessizdi.

"Orada küçük bir işim var," dedi Mat Egeanin'e, becerebildiğince kayıtsızlıkla. Kadına gülümsedi. "Senin zahmet etmen gerekmez. Bir dakika sürmez." En iyi gülümsemesi kadını dün, handaki odasında olduğundan daha fazla etkilemedi.

"Beni şimdi mahvedersen..." diye hırladı kadın tehditkâr bir sesle.

"Bunu kimin planladığını hatırla," diye mırıldandı Mat, kadın homurdandı. Işık, kadınlar her zaman işlere burunlarını sokup idareyi ele alabileceklerini ve işin sahibi olan erkekten daha iyi iş çıkarabileceklerini düşünüyorlardı!

En azından daha fazla şikâyet etmedi. Çabucak Saray'ın en üst katına tırmandılar, sonra karanlık dar merdivenleri çıkarak yaygın tavan arasına ulaştılar. Yalnızca birkaç lamba yakılmıştı, aşağıdaki koridorlarda olduğundan bile azdı ve minik, tahta odaların arasındaki dar koridor labirenti solgun gölgelerle doluydu. Hiçbir şey kıpırdamıyordu. Mat biraz daha rahat nefes aldı. Renna açık bir rahatlama ile nefes vermiş olmasa daha rahat nefes alabilirdi.

Renna ve Seta hangi *damane*'nin nereye kapatıldığını biliyordu ve tam olarak acele etmeseler de, tavan arasının derinliklerine dalmakta oyalanmadılar da, belki de Domon hâlâ hemen arkalarında yürüdüğünden. İnsana güven verecek cinsten bir tablo değildi. Eh, dilekler at olsaydı dilenciler at sürerdi. İnsan elinde ne varsa onunla yetinirdi. Özellikle de başka seçeneği yoksa.

Egeanin, bu kez konuşmadan, son bir kez, sert sert baktı Mat'e, sonra pelerinini arkasında savura savura diğerlerinin arkasından gitti. Mat kadının sırtına yüzünü buruşturdu. Kadının yürüyüşüne bakarak, elbise giymiş olmasa erkek sanırdınız.

Mat'in gerçekten bir işi vardı, belki o kadar da küçük değildi. Yapmak istediği bir şey değildi. Işık, kendi kendini vazgeçirmeye çalışmıştı! Ama yapmak zorunda olduğu bir şeydi. Egeanin, Domon ve diğerlerinin peşinden bir köşede gözden kaybolur kaybolmaz, Deniz Halkı'ndan birilerinin olduğunu hatırladığı en yakın odaya fırladı.

Sade, tahta kapıyı sessizce, yavaşça açtı ve zifiri karanlık odaya süzüldü. İçeride uyuyan kadın kapı gıcırtısı gibi horluyordu. Yavaşça, el yordamıyla ilerledi, dizi yatağa çarptığında el yordamı ile çabucak battaniyelerin altındaki tümseği yokladı, kadının kafasını tam zamanında buldu ve kadın irkilerek uyanırken elini ağzına kapattı.

"Bir soruyu yanıtlamanı istiyorum," diye fısıldadı. Kan ve küller, ya yanlış odaya girdiyse? Ya bu kadın bir Rüzgârbulan değil de lanet Seanchan kadınlardan biriyse? "Tasmanı boynundan çıkarsam ne yaparsın?" Elini kaldırdı ve nefesini tuttu.

"Bu olursa kardeşlerimi kurtarırım, Işık'ı memnun edecekse." Karanlıkta işittiği Deniz Halkı aksanı Mat'e yine nefes aldırttı. "Işık izin verirse bir şekilde limanı geçer, halkımızın tutulduğu yere gideriz ve kaç kişiyi kurtarabiliyorsak kurtarırız." Görünmeyen kadının sesi hâlâ alçaktı, ama her kelimeyle daha da haşin çıkıyordu. "Işık izin verirse gemilerimizi geri alırız ve savaşa savaşa denize açılırız. Şimdi! Bu bir hileyse cezamı ve işini bitir ya da beni öldür. Pes etmek üzereydim, kendimi vermek üzereydim ve bunun utancıyla sonsuza dek yanacağım, ama sen bana kim olduğumu hatırlattın ve artık asla pes etmeyeceğim. Beni duyuyor musun? Asla!"

"Peki üç saat beklemeni istersem?" diye sordu Mat. Kadın diz çökmeye devam ederek bekleyecekti. "Atha'an Miere'in saatlerin geçişini dakika dakika hesaplayabildiğini hatırlıyorum." Bunu hatırlayan kişi kendisi

değildi, ama anı artık onundu. Allorallen'den Barashta'ya giden bir Atha'an Miere gemisi ve onun ardından kıyıya çıkmayı reddederken ağlayan bir Deniz Halkı kadını.

"Sen kimsin?" diye fısıldadı kadın.

"Adım Mat Cauthon, eğer bir fark edecekse."

"Ben Nestelle din Sakura Güney Yıldızı, Mat Cauthon." Mat kadının tükürdüğünü duydu ve ne yaptığını anladı. Kendi avucuna tükürdü, karanlıkta elleri birbirini buldu. Kadınınki Mat'inki kadar nasırlıydı, kavrayışı güçlüydü. "Bekleyeceğim," dedi. "Ve seni hatırlayacağım. Sen iyi, büyük bir adamsın."

"Ben yalnızca bir kumarbazım," dedi Mat ona. Kadının eli Mat'inkini boynundaki parçalı tasmaya götürdü ve tasma metalik bir tıklama ile açıldı. Kadın uzun, derin bir nefes aldı.

Mat'in kadının parmaklarını doğru yerlere götürmesi ve tasmayı açmanın hilesini bir kez göstermesi yeterli oldu, kadın hemen anladı, ama yine de Mat tatmin olana kadar kadına tasmayı üç kez açtırıp kapattırdı. Bu işi yapacaksa, doğru yapmalıydı. "Üç saat ya da olabildiğince yakın," diye hatırlattı kadına.

"Olabildiğince yakın," diye fısıldadı kadın.

Kadın her şeyi mahvedebilirdi, ama Mat riske girmeyecekse kim girecekti? Şansı olan kişi oydu, değil mi? Belki son zamanlarda şanslı biri olduğu o kadar da belli değildi, ama tam da ihtiyaç duyduğu bir anda Egeanin'i bulmuştu. Mat Cauthon hâlâ şanslıydı.

Odadan girdiği kadar sessiz bir biçimde çıktı ve kapıyı kapattı. Kırmızı panelli bir elbise giymiş, gri saçlı bir kadının geniş sırtına bakıyordu. Kadının arkasında dimdik duran Egeanin ve gümüş *a'dam*'la Renna'ya bağlanmış Teslyn vardı. Domon, Seta ya da Mat'in hâlâ görmediği Edesina'dan iz yoktu. Egeanin avının tepesine çökmüş bir dişi aslan kadar vahşi görünüyordu, ama Teslyn'in gözleri iri iri açılmış, korkudan aklını kaçırmak üzereymiş gibi titriyordu ve Renna'nın ağzında, her an kusabileceğini söyleyen bir ifade vardı.

Nefes bile almaya cesaret edemeden ihtiyatla gri saçlı kadına doğru bir adım attı ve ellerini uzattı. Kadın bağıramadan onu alt edebilirse, onu bir yere saklayabilirlerdi... Nereye? Seta ile Renna onu öldürmek isterdi. Egeanin onları nasıl bir kontrol altına almış olursa olsun, kadın onları ele verebilirdi.

Egeanin’in sert mavi gözleri bir anlığına gri saçlı *sul’dam*’ın omzunun üzerinden ona kaydı, sonra diğer kadının yüzüne odaklandı. “Hayır!” dedi keskin bir sesle. “Planlarımı değiştirerek harcayacak zamanım yok. Yüksek Leydi Suroth dilediğim *damane*’yi kullanabileceğimi söyledi, *Der’sul’dam*.”

“Elbette, Leydim,” diye yanıt verdi gri saçlı kadın, kafası karışmış gibi. “Yalnızca Tessi’nin doğru düzgün eğitilmiş olmadığını işaret ediyorum. Ona bir bakmak için gelmiştim. *Gerçekten* de gelişme kaydediyor, Leydim, ama...”

Mat nefes almadan, ayakuçlarına basa basa geriledi. Ağırlığını duvara yasladığı ellerine vererek dar, karanlık merdiveni indi. Yukarı çıkarken gıcırdayan merdiven hatırlamıyordu, ama girilecek risk vardı, girilmeyecek risk vardı. İnsan girmek zorunda olduğu risklere girerdi ve bunun dışında şansını zorlamazdı. Uzun ömür sürmenin yolu buydu ve Mat’in çok istediği bir şeydi.

Merdivenin dibinde durdu ve yüreği hızlı hızlı çarpmayı bırakana kadar soluklandı. En azından biraz yavaşlayana kadar. Yarına kadar hızlı hızlı çarpmayı bırakmayabilirdi. Mat gri saçlı kadını gördüğünden beri nefes aldığını sanmıyordu. Işık! Egeanin işleri kontrol altında tuttuğunu düşünüyorsa, iyiydi ve güzeldi, ama yine de, Işık! İki *sul’dam*’ın boyunlarına ilmek geçirmiş olmalıydı! *Onun* planı? Eh, harcayacak zaman olmadığı konusunda haklıydı. Mat kaçtı.

Kalçasına keskin bir sancı saplanana kadar koştu, sonra turkuaz kakmalı bir masaya çarptı. Düşmemek için bir yaz duvar halısına tutundu ve parlak çiçekli ipek yarısına kadar sarı mermer kornişten yırtıldı. Masanın üzerinde duran yüksek, beyaz porselen devrildi; mavi kırmızı yer seramiklerinin üzerinde, bütün koridorda yankılanan bir şangırtı ile kırıldı. Bundan sonra, Mat aksaya aksaya yürümeye başladı. Ama bir adamın aksayabildiğince hızlı aksıyordu. Gürültüye bakmak için gelen biri olursa, Mat Cauthon’u orada dururken, hatta iki koridor dahilinde bulamayacaktı.

Tylin’in dairesine kadar aksaya aksaya gitti, oturma odasını geçti, yatak odasına girdi ve ancak o zaman bütün lambaların yakılmış olduğunu fark etti. Yatak odası şöminesindeki ateş, yaldızlı odun sepetindeki yarılmış kütüklerle yenilenmişti. Kollarını arkasına uzatmış, düğmelerini çözmekte olan Tylin Mat’in girişi üzerine başını kaldırdı ve kaşlarını çattı. Koyu yeşil binici elbisesi kırışmıştı. Ateş çıtırdadı, bacaya doğru kıvılcımlar fışkırttı.

“Seni daha beklemiyordum,” dedi Mat, düşünmeye çalışarak. Bu gece yolunda gitmeyebilecek olan onca şey içinde Tylin’in erken dönmesi hiç aklına gelmemişti. Beyni donmuş gibiydi.

“Suroth Murandy’de bir ordunun ortadan kaybolduğunu öğrendi,” diye yanıt verdi Tylin yavaşça, doğrularak. Dalgın dalgın konuşuyor, dikkatini daha çok Mat Cauthon’u incelemeye veriyordu. “Hangi ordu ya da bir ordu nasıl ortadan kaybolabilir, bilmiyorum, ama geri dönmesinin önemli olduğuna karar verdi. Herkesi geride bıraktık, bir hayvanın ikimizi birden ve onu kullanan kadını taşıyabildiğince hızlı geldik ve rıhtımlarda iki at alıp yalnız sürdük. Hatta kadın buraya gelmek yerine meydanın karşısındaki, tüm subaylarının kaldığı hana gitti. Bu gece uyumayı ya da diğerlerinin uyumasına izin vermeyi düşündüğünü sanmıyorum.”

Tylin’in sesi solup gitti, halıların üzerinde Mat’e doğru süzüldü ve onun sade yeşil ceketini elledi. “İnsanın evcil tilki beslemesindeki sorun,” diye mırıldandı, “onun eninde sonunda bir tilki olduğunu hatırlamasıdır.” O iri, kara gözler Mat’in yüzüne baktı. Aniden onun saçlarını iki eliyle kavradı ve başını aşağı çekerek Mat’in ayak parmaklarının çizmelerinin içinde kıvrılmasına sebep olan bir öpücük verdi. “Bu,” dedi nefes nefese, sonunda onu bıraktığında, “seni ne kadar özleyeceğimi göstermek için.” Yüzündeki ifade hiç değişmeden ona öyle bir tokat attı ki Mat’in gözlerinin önünde gümüş rengi benekler uçuştu. “Bu da ben yokken gizlice gitmeye kalkıştığın için.” Sırtını döndü ve kuzguni saçlarını bir omzunun üzerinden öne çekti. “Düğmelerimi çözüver, benim şirin, minik tilkim. O kadar geç geldik ki hizmetçilerimi uyandırmamaya karar verdim, ama bu tırnaklar düğme çözmeyi imkânsız hale getiriyor. Birlikte son bir gece geçiririz ve yarın seni yoluna gönderirim.”

Mat yanağını ovaladı. Kadın dişini kırabilirdi! En azından sarsıntı düşüncelerini harekete geçirmişti. Suroth Gezgin Kadın’daysa, Tarasin Sarayı’nda değildi ve görmemesi gereken şeyleri göremezdi. Şansı hâlâ yaver gidiyordu. Yalnızca önündeki kadın hakkında endişelenmesi gerekiyordu. Tek yol ileriydi.

“Bu gece gidiyorum,” dedi, ellerini Tylin’in omuzlarına koyarak. “Ve giderken tavan arasından iki Aes Sedai alıyorum. Benimle gel. Thom ile Juilin’i gönderip Beslan’ı buldurturum ve...”

“*Seninle* gelmek mi?” dedi kadın inanmazlıkla, ondan uzaklaşarak ve ona dönerek. Gururlu yüzü horgörü doluydu. “Güvercinim, ben *senin* gözden olmayı düşünmüyorum, mülteci olmaya da niyetim yok. Altara’yı

terk edip buraları Seanchanların yerime seçeceği birilerine bırakmaya da. Ben Altara Kraliçesi'yim, Işık bana yardım etsin, ülkemi terk edemem. Gerçekten de Aes Sedaileri serbest bırakmayı düşünüyor musun? Yapmak zorundaysan sana şans dilerim –Aes Sedailere de– ama kafanı bir kazığa geçirtmenin iyi bir yolu gibi görünüyor, tatlım. Kesilip katranla kaplanmayacak kadar güzel bir kafa."

Mat yine kadını omuzlarından yakalamaya çalıştı, ama Tylin delici bir bakışla gerileyince ellerini indirdi. Sesine bulabildiğince çok aciliyet tınısı ekledi. "Tylin, gideceğimden, sen gelmeden ayrılmaya can attığımdan herkesin haberi olmasını sağladım, ki Seanchanlar senin bununla bir ilgin olmadığını anlasın, ama şimdi..."

"Geri döndüm ve seni şaşırttım," diye araya girdi kadın haşin bir sesle, "ve sen beni bağlayıp yatağın altında bıraktın. Sabah bulunduğum zaman sana çok kızgın olacağım. Öfkeden deliye dönmüş olacağım!" Gülümsedi, ama gözleri ışıldıyordu, tilkiler ve onu yoluna göndermek konusunda ne demiş olursa olsun öfkeden deliye dönmekten o kadar da uzak değildi. "Başına ödül koyacağım ve Tuon'a yakalandığın zaman, eğer hâlâ seni istiyorsa seni satın alabileceğini söyleyeceğim. Öfkem içinde kusursuz bir Yüksek Kan olacağım. Bana inanacaklar, ördekçiğim. Suroth'a saçlarımı kazımayı düşündüğümü söyledim bile."

Mat zayıfça sırıttı. Ona kesinlikle inanıyordu. Gerçekten de, yakalanırsa onu satardı. "Kadınlar gece vakti dikenli çalılardan bir labirent gibidir," derlerdi ve yolu kendileri bile bilmezdi.

Tylin kendi bağlanmasına göz kulak olmakta ısrar etti. Bununla gurur duyuyor gibiydi. Eğer Mat'i hazırlıksız yakalamışsa ve güç kullanılarak alt edilmişse, kendi eteklerinden kesilmiş kumaş parçaları ile bağlanmalıydı. Düğümler sıkı olmalı, ne kadar çabalarsa çabalasın kurtulamamasını sağlamalıydı. Mat onu bağladıktan sonra gerçekten de çabaladı, gerçekten de kendini kurtarmaya çalışıyormuş gibi görünecek kadar çok kıvrandı. Belki çalışıyordu da; başaramadığı zaman ağzı bir hırlama ile çarpıldı. El ve ayak bilekleri bel hizasında bağlanmalıydı ve boynuna bağlanmış kumaşın ucu yatağın bacaklarından birine dolanmalıydı, böylece kıvrana kıvrana odayı aşıp koridora gidememeliydi. Ve elbette, yardım istemek için bağıramamalıydı da. Mat kadının ipek mendillerinden birini nazikçe ağzına tıktığında ve yerinde kalması için ağzının üzerine bir başkasını bağladığında kadın gülümsedi, ama gözleri vahşiydi. Gece vakti dikenli çalılardan bir labirent.

“Seni özleyeceğim,” dedi Mat sessizce, kadını yatağın altına ittirirken. Şaşkınlık içinde, gerçekten de özleyeceğini fark etti. Işık! Telaşla pelerinini, eldivenlerini ve mızrağını toparladı, çıkarken lambaları söndürdü. Kadınlar bir erkeğin hiç anlamadan o labirente dolanmasına sebep olabilirdi.

Koridorlar hâlâ boştu ve kendi aksayan adımlarının sesleri dışında sessizdi, ama ahır avlusunun giriş odasına ulaştığında hissettiği tüm rahatlama kayboldu.

Yakılmış olan tek lamba hâlâ, elbette çiçekli olan halıların üzerine titrek bir ışık saçıyordu, ama Juilin ve kadını orada değildi, Egeanin ve diğerleri de. Mat Tylin için onca oyalandıktan sonra, hepsi orada onu bekliyor olmalıydı. Sütunlu yürüyüş yolunun arkasında yağmur her şeyi gizleyen kara bir perde gibi yağıyordu. Ahırlara gitmiş olabilirler miydi? O Egeanin denen kadın canı her istediğinde Mat’in planını değiştiriyor gibiydi.

Kendi kendine homurdanarak pelerinine sarındı ve ahırlara yollanmak üzere sağanağa dalmaya hazırlandı. Bu gece kadınlar canına tak etmişti.

“Demek *gerçekten* gitmeyi düşünüyorsun. Buna izin veremem, Oyuncak.”

Bir küfür sallayarak topuğu üzerinde döndü ve kendini Tuon’la yüz yüze buldu. Kadının esmer yüzü; uzun, saydam peçesinin arkasında sertti. Peçeyi tıraşlanmış kafasında tutan dar halka ateş damlaları ve incilerle kaplıydı, ama beline taktığı geniş, mücevherli kemer ve boynundaki uzun kolye ile birlikte büyük bir servet ederdi. Ne kadar zengin olurlarsa olsunlar, mücevherleri hatırlamanın tam zamanı! Işık aşkına, kadın neden uyanıktı? Kan ve küller, koşa koşa gidip nöbetçilere onu durdurmalarını bağırırsa!..

Çaresizce sıska kıza uzandı, ama kız kıvrılıp elinden kurtuldu ve Mat’in bileğini uyuşturan bir kesme hareketi ile *ashandarei*’i elinden uçurdu. Mat onun kaçmasını bekledi, ama kız bunun yerine ona darbeler yağdırdı, büktüğü parmak boğumları ile vurdu, elleri balta gibi kesti. Mat’in hızlı elleri vardı, Thom’a göre yaşlı âşığın gördüğü en hızlı eller, ama kızı değil yakalamak, savuşturmaktan fazlasını yapamıyordu. Kız burnunu kırmasın diye bunca çabalıyor olmasa –ya da başka bir yerini; öylesine minik bir şey için çok sert vuruyordu– bütün bunları gülünç bulabilirdi. Ortalama boyda olmasına rağmen kıza tepeden bakıyordu, ama kız uzun boylu ve güçlü olan kendisiymiş gibi, onu alt etmeyi beklermiş gibi, yoğunlaşmış bir öfke ile saldırıyordu. Bir sebepten, birkaç dakika için dolgun dudakları bir gülümseme ile kıvrıldı ve Mat mümkün olamayacağını bilmese o iri, parlak

gözlerin zevkle parladığını söylerdi. Kavrulası, böyle bir zamanda bir kadının ne kadar güzel olduğunu düşünmek, mücevherlerine paha biçmeye çalışmak kadar kötüydü!

Kız aniden süzülerek uzaklaştı ve iki elini kullanarak peçesini tutturan mücevher halkasını düzeltti. Şimdi yüzünde zevk yoktu. Yüzü konsantrasyon doluydu. Ayaklarını dikkatle koyarak, bakışlarını Mat'in yüzünden hiç ayırmadan, yavaşça beyaz pilili eteklerini ellerine topladı ve katlayarak dizlerine kadar kaldırdı.

Mat kızın neden hâlâ yardım çağrısında bulunmamış olduğunu anlayamıyordu, ama onun tekme atmak üzere olduğunu biliyordu. Eh, bu konuda söz hakkı olacaksa değil! Kıza doğru sıçradı ve her şey aynı anda oldu. Kalçasına saplanan sancı tek dizi üzerine çökertti onu. Tuon eteklerini neredeyse kalçasına kadar kaldırdı ve aniden havaya sıçrayarak, ince, beyaz çoraplı bacağı ile attığı hızlı tekme Mat'in başının üzerinden geçti.

Noal'ın kıza kollarını doladığını görünce, kızın o kolları orada bulduğunda olduğu kadar şaşırmış olmalıydı, ama kızdan daha hızlı tepki verdi. Kız sonunda bağırmak için ağzını açarken Mat ayağa fırladı ve elinin bir hareketi ile mücevherli halkayı yere devirerek kızın peçesini ağzına tıktı. Kız Tylin gibi işbirliği yapmadı, elbette. Dişlerini Mat'in eline geçirmemesi için Mat'in kızın çenesini sıkı sıkı tutması gerekti. Kızın gırtlağından öfkeli sesler geliyordu ve gözlerinde, saldırısının en kötü anında bile olmayan bir öfke vardı. Noal'ın kollarında kıvranıyor, bacaklarını sallıyordu, ama yaşlı, yıpranmış adam yükünü kaydırarak kızın topuklarıyla onu dövmesinden kaçınabiliyordu. Yıpranmış ya da değil, kızı tutmakta güçlük çekmiyor gibiydi.

"Kadınlarla sık sık bu tür sorunlar yaşar mısın?" diye sordu ılımlı bir sesle, eksik dişli gülümsemesinin çevresinden. Pelerinini takmıştı ve bohçaladığı eşyalarını sırtına bağlamıştı.

"Her zaman," diye yanıt verdi Mat ekşi ekşi ve ağrıyan kalçasına bir diz denk geldiği zaman homurdandı. Tek eliyle boynundaki eşarbı çıkardı ve başparmağını ısırtmak pahasına Tuon'un ağız tıkacının üzerine bağladı. Işık, bu kızla ne *yapacaktı* şimdi?

"Planladığın şeyin bu olduğunu bilmiyordum," dedi Noal, minik kadın kollarında kıvranıyor olmasına rağmen hiç de nefes nefese kalmamış gibi, "ama görebildiğin gibi, ben de bu gece gidiyorum. Bir iki gün içinde, buranın senin yatak verdiğin biri için nahoş bir yer olabileceğini düşündüm."

“Akıllıca bir karar,” diye mırıldandı Mat. Işık, Noal’ı uyarmayı düşünmeliydi.

Dizleri üzerinde eğilerek Tuon’un tekmelerinden kaçındı –en azından çoğundan– ve bacaklarını yakaladı. Kol yeninden çıkardığı hançerle kızın elbisesinin eteğine bir kesik attı ve uzun bir şerit yırtıp kızın ayak bileklerini bağladı. Tylin’le pratik yapmış olması iyi bir şeydi. Kadınları bağlamaya alışık değildi. Eteğin dibinden ikinci bir şerit yırttı, mücevher halkasını yerden kaldırdı ve yerden doğrulmak için gösterdiği çaba ile homurdandı, sonra kızın iki ayakla attığı tekme kalçasını ateşe verince daha fena homurdandı. Halkayı kızın kafasına koyduğunda, Tuon gözlerinin içine baktı. Boş yere çabalamayı bırakmıştı, ama korkmuyordu. Işık, onun yerinde olsa Mat altına kaçırırdı.

Nihayet, o anda Juilin geldi. Pelerinini takmış, kemerindeki kısa kılıcı, çentikli kılıçkıranı ve bir elindeki ince, bambu değneği ile tam teçhizatlıydı. *Da’covale*’lerin dışarıya çıkarken giydiği kalın, beyaz cüppelerden birini giymiş ince, siyah saçlı bir kadın adamın sağ koluna yapışmıştı. Kadın güzeldi, gül goncasına benzeyen dudaklarını surat asarcasına uzatmıştı, ama Mat’in beklediğinden beş altı yaş küçüktü ve iri, kara gözleri çekingenlikle oraya buraya kayıyordu. Tuon’u görünce ciyakladı ve Juilin’i sıcak sobaymış gibi bırakıverdi, kapının yanında yere çökerek başını dizlerine dayadı.

“Thera’yı kaçmaya tekrar ikna etmem gerekti,” diye içini çekti hırsız avcısı, kadına endişeli bir bakış fırlatarak. Gecikmesi için yaptığı tek açıklama bu oldu, sonra dikkatini Noal’ın elindeki kişiye çevirdi. Taktığı saçma, koni şeklindeki şapkayı arkaya iterek kafasını kaşıdı. “Peki onu ne yapacağız?”

“Ahırlarda bırakacağız,” diye yanıt verdi Mat. Vanin seyisleri onu içeri almaya ve Harnan’ın ulakların atlarıyla ilgilenmesine izin vermeye ikna etmişse bırakırlardı. Şimdiye dek yalnızca fazladan bir önlem olarak düşünmüştü bunu, gerçekten gerekli olmayan bir şey gibi. Şimdiye dek. “Samanlığa. Sabaha kadar bulamazlar onu. Ancak o zaman, ahırlara taze saman atarken bulurlar.”

“Ben de onu kaçıracağını sanmıştım,” diye içini çekti Noal, Tuon’un bağlı ayaklarını yere koyup yalnızca kollarını tutmakla yetinerek. Ufak tefek kadın başını kaldırmış, çabalamaya tenezzül etmiyordu. Ağzındaki tıkaca rağmen yüzündeki küçümseme açıktı. Mücadele etmeyi

reddediyordu, ama durumu umutsuz olduğu için değil, mücadele etmemeyi seçtiği için.

Giriş odasına giden koridorda ayak sesleri yankılandı, gittikçe yaklaştı. Sonunda Egeanin gelmiş olabilirdi. Ya da bu gece işlerin nasıl gittiğine bakarak, Ölümnöbeti Askerleri de olabilirdi. Ogier cinsinden olanlardan.

Mat telaşla diğer ikisine kapıdan giren birinin görüş alanında olmayacak köşelere çekilmelerini işaret etti, sonra aksaya aksaya gidip siyah mızrağını aldı. Juilin Thera'yı ayağa çekti ve soluna aldı. Kadın köşeye çökerken adam değneğini iki elinde hazır ederek kadının önüne dikildi. Zayıf bir silaha benziyordu o değnek, ama hırsız avcısı onu çok etkili bir biçimde kullanabiliyordu. Noal Tuon'u sürükleye sürükleye odanın diğer köşesine götürdü ve kadının kollarından birini bırakıp elini ceketinin içine, uzun bıçaklarını sakladığı yere soktu. Mat sırtını yağmurlu geceye vererek odanın ortasına dikildi, *ashandarei*'i önünde dik tuttu. Odaya kim girerse girsin, kalçası Tuon'un tekmeleri yüzünden düğüm düğüm olduğundan oraya buraya sıçrayamayacaktı, ama işler kötüye giderse en azından birkaç kişiyi yaralayabilirdi.

O kapıdan Egeanin girdiğinde rahatlayarak mızrağına yaslandı. Kadının arkasından iki *sul'dam* girdi, sonra Domon takip etti. Mat Edesina'yı ilk kez kim olduğunu bilerek gördü, ama *damane*'lere egzersiz yaptırıldığı bir günden hatırlıyordu onu; o sade, gri elbiselerden birini giymiş, saçları beline kadar gelen ince, düzgün hatlı bir kadındı. Onu Seta'ya bağlayan *a'dam*'a rağmen Edesina sakin sakin çevresine bakındı. Tasmalanmış bir Aes Sedai olabilirdi belki, ama o tasmanın yakında çıkacağından emin olan bir Aes Sedai'ydi. Diğer yandan Teslyn hevesle titriyor, dudaklarını yalıyor, ahır avlusuna açılan kapıya bakıyordu. Renna ve Seta bakışlarını ahır avlusunun kapısından ayırmadan iki Aes Sedai'yi Egeanin'in arkasından hızla yürüttüler.

"*Der'sul'dam*'ı yatıştırmam gerekti," dedi Egeanin, odaya girer girmez. "*Damane*'lerinin üstlerine titriyorlar." Juilin ile Thera'yı fark ettiğinde kaşlarını çattı; Mat kadına Thera'dan bahsetmek için bir sebep görememişti, kadın *damane*'lere yardım etmeye gönüllüyken değil, ama yünlü cüppe gördüğüne sevinmediği açıktı. "Onun Seta ile Renna'yı görmesi birkaç şeyi değiştirdi, elbette," diye devam etti, "ama..." Bakışları Tuon'a takılınca sözleri bıçakla kesildi sanki. Egeanin solgun bir kadındı, ama daha da soldu. Tuon ağız tıkacının üzerinden bir celladın haşinliği ile dik dik bakarak karşılık verdi. "Ah, Işık!" dedi Egeanin boğuk bir sesle, dizlerinin

üzerine çökerek. “Seni deli! Dokuz Ayın Kızı’na el sürmek ağır işkence ile öldürülmek demektir!” İki *sul’dam* inlediler, duraksamadan diz çöktüler, iki Aes Sedai’yi de yere çekmekle yetinmediler, *a’dam*’ları tasmanın hemen altında tutup yüzlerini de yere bastırdılar.

Tuon tam karnından tekmelemiş gibi homurdandı Mat. Tekmelenmiş gibi hissediyordu. Dokuz Ayın Kızı. Bilmekten nefret etse de, Aelfinnler ona doğruyu söylemişti. Ölecek ve yine yaşayacaktı, eğer bunu çoktan yapmamışsa. Dünyayı kurtarmak için dünyanın ışığının yarısından vazgeçecekti ve bunun ne anlama geldiğini düşünmek bile istemiyordu. Evlenecekti... “O benim karım,” dedi yumuşak sesle. Biri boğulur gibi bir ses çıkardı; Domon olduğunu düşündü Mat.

“Ne?” diye ciyakladı Egeanin. Başını Mat’e doğru öyle hızlı çevirdi ki saçları savrularak yüzüne çarptı. Mat Egeanin’in *ciyaklayabileceğini* düşünmezdi. “Bunu söyleyemezsin! Bunu *söylememelisin!*”

“Neden olmasın?” diye sordu Mat. Aelfinnler her zaman doğruyu söylerdi. Her zaman. “O benim karım. Sizin lanet Dokuz Ayın Kızınız benim karım!”

Ona bakakaldılar. Juilin dışında; o şapkasını çıkarmış, içine bakmaktaydı. Domon başını iki yana salladı ve Noal alçak sesle güldü. Egeanin’in ağzı açık kaldı, iki *sul’dam* karşılarında başıboş kalmış bir zırdeli varmış gibi, ağızları bir karış açık, bakıyorlardı. Tuon da bakakalmıştı, ama onun ifadesi kesinlikle okunmazdı, bütün düşüncelerini o iri, kara gözlerin arkasında saklıyordu. Ah, ışık, ne yapacaktı şimdi? Her şeyden önce, harekete geçmeli...

Selucia koştura koştura odaya girdi ve Mat inledi. Koca lanet Saray’daki herkes buraya mı gelecekti? Domon kadını yakalamaya çalıştı, ama kadın ondan kaçındı. Etli butlu, altın saçlı *so’jhin* her zamanki kadar azametli değildi; ellerini kenetlemiş, korkuyla bakıyordu. “Konuştuğum için beni affedin,” dedi korku dolu bir sesle, “ama yaptığınız şey delilikten de öte bir aptallık.” İnleyerek diz çökmüş *sul’dam*’ların arasına girdi, korumalarını istermiş gibi ellerini iki kadının omuzlarına koydu. Mavi gözleri odada bir yerden bir yere kayıyordu. “Alametler ne olursa olsun, geri çekilmeyi kabul ederseniz bu iş hâlâ telafi edilebilir.”

“Sakin ol, Selucia,” dedi Mat yatıştırıcı bir sesle. Kadın ona bakmıyordu, ama o yine de yatıştırıcı hareketler yaptı. Anılarından hiçbiri, isterik bir kadınla nasıl başa çıkacağını söylemiyordu. Saklanmak dışında.

“Kimse incinmeyecek. Hiç kimse! Sana söz veriyorum. Artık sakin olabilirsin.”

Bir sebepten kadının yüzünden bir evham geçti, ama dizleri üzerinde oturdu ve ellerini kucağında kavuşturdu. Aniden tüm korkusu kaybolmuştu ve her zamanki kadar azametli olmuştu. “Hanımıma zarar vermediğiniz sürece size itaat ederim. Ona zarar vermeye kalkarsanız sizi öldürürüm.”

Egeanin böyle bir şey söylese Mat’i düşündürürdü. Bu tombul, krema yanaklı, hanımından uzun olsa da kısa boylu kadın söyleyince, hemen aklından çıkardı. Işık biliyordu ya, kadınlar tehlikeliydi, ama bir leydinin hizmetçisinin idare edebileceğini düşünüyordu. En azından kadın artık isteri krizleri geçirmiyordu. Kadınlara isterinin bu kadar kolay gelip gitmesi tuhaftı.

“Sanırım *ikisini* de samanlığa bırakmayı düşünüyorsun?” dedi Noal.

“Hayır,” diye yanıt verdi Mat, Tuon’a bakarak. Kadın, yine okunmaz bir ifade ile, dümdüz gözlerinin içine bakarak karşılık verdi. Mat kadınların kemiklerini örtecek kadar etli olmasından hoşlanırken, oğlan çocuğu kadar ince, ufak tefek bir kadın. Asil kadınlar onun tüylerini diken diken ederken, Seanchan tahtının vârisi olan bir kadın. Onu *satın almak* isteyen, şimdi ise büyük olasılıkla kaburgalarına bir hançer saplamak isteyen bir kadın. Bu kadın onun karısı olacaktı. Aelfinnler her zaman doğru yanıtlar verirdi. “Onları da yanımızda götürüyoruz,” dedi.

Tuon’un yüzünde sonunda bir ifade belirdi. Aniden bir sırrı anlamış gibi gülümsedi. O gülümsedi ve Mat ürperdi. Ah, Işık, nasıl da ürperdi.

32
Bir Parça Bilgelik

Altın Tekerlek Avharin Pazarı'nın biraz ötesinde, geniş bir handı. Tavanı kirişli uzun ortak salonu küçük, kare masalarla doluydu. Ama öğle olmasına rağmen her beş masanın ancak biri doluydu. Genelde ciddi renkler içinde, saçlarını başının tepesinde topuz yapmış ya da ensesinde toplamış bir kadının karşısında dışarlıklı bir tüccar görülüyordu. Kadınlar da tüccardı ya da bankacı. Far Madding'de bankacılık ve ticaret erkeklere yasaktı. Ortak salondaki tüm yabancılar erkekti, çünkü aralarındaki kadınlar Kadınlar Odası'na girebiliyordu. Mutfaklara pişen balık ve koyun etinin kokusu havayı doldurmuştu, zaman zaman masalardan biri bağırarak odanın arka tarafında sıra olmuş bekleyen erkek hizmetkârlardan birini çağırıyordu. Bunun dışında tüccarlar ve bankacılar seslerini yükseltmiyordu. Dışarıdaki yağmurun sesi yükselmişti.

"Emin misin?" diye sordu Rand, kırışık çizimleri odanın bir yanına çektiği lamba çeneli adamdan geri alarak.

"Sanırım o," dedi adam kararsızca, üzerine sarı bir araba tekerleği işlenmiş uzun önlüğüne ellerini silerek. "Ona benziyor. Yakında döner." Gözleri Rand'ın arkasına kaydı ve adam içini çekli. "Ya bir içki alın ya da gidin. Gallger Hanım çalışıyor olmamız gereken bir zamanda konuşmamızdan hoşlanmaz. Müşterileri hakkında konuşmamdan hiç hoşlanmaz."

Rand omzunun üzerinden arkaya baktı. Kafasının arkasındaki siyah topuza yüksek bir fildişi tarak saplanmış zayıf bir kadın, Kadınlar Odası'na giden sarıya boyanmış kemerin altında duruyordu. Kadının ortak salona bakış tarzı –yarı hükümranlık alanını denetleyen bir kraliçe, yarı tarlalarını inceleyen bir çiftçi gibi, ama her durumda gördüğü müşteri kıtlığından

hoşnutsuz gibi– hancının o olduğunu söylüyordu. Bakışları Rand'a ve lamba çeneli adama takıldığında kadın kaşlarını çattı.

"Baharatlı şarap," dedi Rand, adama biraz para vererek; şarap için bakır paralar ve kesin olmasa da verdiği bilgi için bir gümüş marka. Rochaid'i öldürmesinin ve Kisman'ın kaçmasının üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti ve onca gün içinde çizimleri gösterdiğinde bir omuz silkme, iki yana sallanan bir başla yanıtlanmadığı ilk seferdi bu.

O anda bir düzine boş masa vardı, ama odanın ön tarafında, köşede olmak istiyordu, içeri giren birini görülmeden görebileceği bir yerde. Masaların arasından geçerken kulağına bazı konuşmalar çalındı.

Koyu yeşil ipekler içinde uzun boylu, solgun bir kadın karşısındaki dar siyah Tear ceketi giymiş tıknaz adamın söylediğine başını iki yana sallayarak karşılık veriyordu. Demir grisi topuzu yüzünden yandan bakınca Cadsuane'e benziyordu. Adam taş bloklardan yapılmış gibi görünüyordu, ama esmer, kare yüzü endişeliydi. "Andor hakkında içiniz rahat olsun Admira Hanım," dedi yatıştırırcasına. "İnanın bana, Andorlular birbirlerine bağırır, kılıç sallar, ama asla gerçekten çatışmaya girmezler. Mallarınız için mevcut rotayı kullanmanız sizin çıkarınıza olur. Cairhien Far Madding'den beşte bir oranda daha fazla vergi alır. Fazladan masrafı düşünün." Tearlı, kendisi düşünmüş gibi yüzünü buruşturdu. Ya da kendi çıkarının kadının çıkarları ile çakışıp çakışmadığını merak edermiş gibi.

"Ceset tepeden tırnağa kararmış ve şişmiş, öyle duydum," dedi koyu mavi ceket giymiş beyaz sakallı, zayıf bir Illianlı bir başka masada. "Konsey Üyeleri yakılmasını emretmiş." Kaşlarını anlamlı anlamlı kaldırdı ve ona gelincik izlenimi veren sivri burnunun yanına dokundu.

"Şehirde *veba* olsa, Azereos Efendi, Konsey Üyeleri ilan ederdi," dedi karşısında oturan ince kadın sakin sakin. Topuz yapılmış saçlarında iki girift fildişi tarak vardı. Tilkimsi, ama güzel bir kadındı ve bir Aes Sedai kadar serinkanlıydı, ama kahverengi gözlerinin kenarlarında ince çizgiler vardı. "Gerçekten de ticaretimizin en ufak kısmını Lugard'a kaydırmamamızı öneriyorum. Murandy *son derece* huzursuz. Asiller Roedran'ın bir ordu kurmasına *asla* tahammül etmez. Hem, siz de işitmişsinizdir, işin içinde Aes Sedailer varmış. Işık bilir *onlar* ne yapacak." Illianlı huzursuz huzursuz omuzlarını silkti. Bugünlerde Aes Sedailerin ne yapacağından kimse çok emin değildi; eskiden emin olan vardıysa.

Çatal sakalında gri tutamlar ve sol kulağında iri bir inci bulunan bir Kandorlu, siyah saçlarını kafasının tepesinde sıkı bir topuzla toplamış, koyu

gri ipekler içinde tıknaz bir kadına doğru eğildi. “Yenidendoğan Ejder Illian Kralı olarak taç giymiş, Shimel Hanım.” Alnı daha da kırıştı. “Beyaz Kule’nin ilanını da hesaba katarak, bahar arabalarımı Erinin boyundan Tear’a göndermeyi düşünüyorum. Irmak Yolu daha zordur, ama Illian’daki kürk pazarı riske girmemi gerektirecek kadar iyi değil.”

Tıknaz kadın, öyle yuvarlak bir yüzde çok ince kaçan bir gülümseme ile gülümsedi. “Adamın tacı taktığından beri Illian’da hemen hiç görülmediğini duydum, Posavina Efendi. Her durumda, Kule onun işini görür; şimdiye dek görmediyse. Ve bu sabah Tear Taşı’nın kuşatıldığını haber aldım. Orada kürk için iyi bir pazar bulabileceğin bir durum değil, değil mi? Hayır, Tear risklerden kaçınılabilecek bir yer değil.” Posavina’nın alnındaki kırışıklar derinleşti.

Rand köşedeki küçük masaya ulaşarak pelerinini sandalyenin sırtına bıraktı ve sırtını duvara verip yakasını kaldırarak oturdu. Şamba çeneli adam baharatlı şarap dolu dumanları tüten bir kalay kupa getirdi, telaşla gümüş için teşekkür ettiğini mırıldandı ve bir başka masadan seslenilmesi üzerine hızla uzaklaştı. Odanın iki yanındaki iki geniş şömine havadaki soğuğu alıyordu, ama Rand’ın eldivenlerini çıkarmadığını fark eden olmuşsa da, kimse dönüp bir daha bakmadı. Rand sokak kapısını gözetlerken gözlerini masada, ellerinin arasında duran şarap kupasına dikmiş gibi yaptı.

Kulak misafiri olduğu şeylerin büyük kısmı onu çok ilgilendirmiyordu. Aynılarını daha önce de duymuştu ve bazı konularda kulak misafiri olduğu kişilerden daha fazla bilgi sahibiydi. Elayne solgun kadınla hemfikirdi; örneğin, Andor’u bir Far Maddingli tüccardan daha iyi bilirdi. Taş’ın kuşatma altında olması yeniydi ama. Yine de, henüz endişelenmesine gerek yoktu. Taş yalnızca onun karşısında düşmüştü ve Alanna’nın Tear’da bir yerde olduğunu biliyordu. Onun Far Madding’in hemen kuzeyinden daha da kuzeye sıçradığını ve bir gün sonra güneydoğuda bir yere geçtiğini hissetmişti. Epey uzakta olduğundan Haddon Mirk’te mi, yoksa Tear şehrinde mi olduğunu çıkartamıyordu, ama iki yerden birinde, Rand’ın güvenebileceği dört Aes Sedai ile birlikte olduğundan emindi. Merana ve Rafela Rand’ın Deniz Halkı’ndan istediği şeyi alabilmişse, Tearlılardan da alabilirlerdi. Rafela Tearlıydı ve bu işe yaramalıydı. Hayır, dünya bir süre daha onsuz idare edebilirdi. Etmek zorundaydı.

Uzun, ıslak bir pelerine sarınmış, başlığı yüzünü saklayan uzun boylu bir adam sokaktan içeri girdi. Rand’ın gözleri onu odanın arkasındaki

merdivenlere kadar takip etti. Merdiveni tırmanırken adam başlığını arkaya attı ve gri saçlı, tepesi kelleşmiş bir kafa ve solgun, ince bir yüz sergiledi. Hizmetkâr adamın kastettiği kişi olamazdı. Gözleri olan kimse bu adamı Peral Torval ile karıştırmazdı.

Rand şarabının yüzeyini inceleme işine geri döndü. Düşünceleri ekşimişti. Min ve Nynaeve, Min'in deyişiyle, sokaklarda bir saat daha taban tepmeyi reddetmişti ve Rand Alivia'nın resimleri gösterme işini ciddiye almadığından şüpheleniyordu. Bunu yaptığı zaman bile. Min'in bağına bakarak, üçü o gün şehirden çıkmış, tepelere gitmişti. Min bir sebepten çok heyecanlıydı. Üçü Kisman'ın Rand'ı öldürmeyi başaramadıktan sonra kaçtığını düşünüyordu ve diğer kaçaklar da ya onunla gitmişti ya da hiç gelmemişti. Günlerdir hepsi Rand'ı gitmeye ikna etmeye çalışıyorlardı. En azından Lan pes etmemişti.

Kadınlar neden haklı olmasın? diye fısıldadı Lews Therin sertçe, kafasının içinde. *Bu şehir zindandan da beter. Burada Kaynak yok! Neden kalsınlar ki? Neden aklı başında herhangi bir adam kalsın? Atımıza bineriz, engeli aşarız. Bir günlüğüne, birkaç saatliğine. Işık, yalnızca birkaç saatliğine!* Ses kontrol edilemez bir biçimde, çılgınca kahkaha attı. *Ah, Işık, neden kafamın içinde bir deli var? Neden? Neden?*

Rand öfkeyle Lews Therin'i alçak bir mırıltıya dönüştürdü, tıpkı yakınlarda vızıldayan bir ısırbeni gibi. Sırf Kaynak'ı yeniden hissetmek için kadınlara eşlik etmeyi düşünmüştü, ama yalnızca Min sevinmişti buna. Nynaeve ve Alivia, sabah göğü yağmur vadederken neden şehir dışına çıkmak istediklerini söylememişti. Ve şimdi sağanak yağmur vardı. İlk gidişleri değildi bu. Kaynak'ı hissetmek için olduğunu tahmin ediyordu. Kısa bir süreliğine bile olsa, Tek Güç'ü içlerine çekebilmek için. Eh, Rand yönlendirememeye dayanabilirdi. Kaynak'ın eksikliğine dayanabilirdi. Yapabilirdi! Onu öldürmeye çalışmış adamları öldürebilmek için dayanmak zorundaydı.

Sebep bu değil! diye bağırdı Lews Therin, Rand'ın onu susturma çabalarını aşarak. Korkuyorsun! *Sen erişim* ter'angreal*'ini kullanmaya çalışırken hastalığa kapılırsan bu seni öldürebilir, daha da kötüsü olabilir! Hepimizi öldürebilir!* diye sızlandı.

Şarap Rand'ın bileğine döküldü, manşetini ıslattı ve Rand şarap kadehini kavramış elini gevşetti. O şey zaten başta da yuvarlak değildi ve fark edilecek kadar büktüğünü sanmıyordu. *Korkmuyordu!* Korkunun ona

dokunmasına izin vermedi. Işık, sonunda ölmek zorundaydı. Bunu kabullenmişti.

Beni öldürmeye çalıştılar, bunun için ölmelerini istiyorum, diye düşündü. *Biraz zaman alacaksa, eh, belki o zamana kadar hastalık geçer. Kavrulası, Son Savaş'a kadar yaşamak zorundayım.* Kafasının içinde, Lews Therin öncekinden de delice kahkaha attı.

Bir başka uzun boylu adam kasıla kasıla, odanın arka tarafındaki merdivenin dibinde bulunan ahır avlusu kapısından içeri girdi. Pelerinindeki yağmur damlalarını silkeleyerek başlığını arkaya attı ve Kadınlar Odası'nın kapısına yöneldi. Alaylı ağzı, keskin burnu ve horgörüyle masalardaki insanları süzen bakışları ile Torval'e biraz benziyordu, ama yüzünde yirmi senelik daha yıpranmışlık, bedeninde on beş kilo daha yağ vardı. Sarı kemerden içeri bakarak ağır bir Illian aksanı taşıyan tiz, müşkülpesent bir sesle seslendi. "Gallger Hanım, sabaha gidiyorum. Erkenden, bu yüzden yarın için ücret ödemem, unutma!" Torval Tarabonluydu.

Rand pelerinini aldı, kadehini masaya bıraktı ve arkasına dönüp bakmadı.

Öğle göğü gri ve soğuktu ve yağmur biraz azalmıştı. Sert göl rüzgârları sokaklardaki hemen herkesi kaçırtmıştı. Rand, kuru kalmak kadar ceketinin cebindeki çizimleri de korumak amacıyla tek eliyle pelerinine sarındı ve diğer elini kullanarak rüzgâra karşı başlığını tuttu. Rüzgârın süpürdüğü yağmur damlaları buz parçaları gibi yüzüne çarpıyordu. Tek bir tahtırevan yanından geçti, taşıyıcıların saçları sırılsıklam sırtlarına yapışmıştı ve çizmeleri döşeme taşlarında biriken suları sıçratıyordu. Sokakta kalan pek az insan pelerinlerine sarınarak bata çıka yürüyordu. Daha gün batımına saatler vardı, ama Rand Ovanın Yüreği adlı bir hana gitti, ama içeri girmedi, sonra Maredo'nun Üç Hanımı'na gitti. Kendi kendine yağmur yüzünden olduğunu söyledi. Handan hana yürünecek hava değildi. Ama yalan söylediğini biliyordu. Koyu renk pelerine sarınmış kısa boylu, tombul bir kadın aniden ona yöneldi. Önünde durup başını kaldırdığında Rand kadının Verin olduğunu gördü.

"Demek buradasın," dedi kadın. Yukarı çevirdiği yüzüne yağmur damlaları düşüyordu, ama kadın farkında değil gibiydi. Hancın Avharin'e yürümeyi düşündüğünü tahmin ediyordu, ama emin değildi. Korkarım Keene Hanım insanların geliş gidişine fazla dikkat etmiyor. İşte buradayım, ayakkabılarım ve çorapların sırılsıklam olmuş halde. Küçükken yağmurda yürümeyi severdim, ama arada bir yerde cazibesini yitirmiş gibi."

“Seni Cadsuane mi gönderdi?” diye sordu Rand, umutlu bir tonda konuşmamaya çalışarak. Alanna gittikten sonra, Cadsuane onu bulabilsin diye Konsey Başı’ndaki odasında kalmaya devam etmişti. Kadın handan hana dolaşarak onu aramak zorunda kalırsa Rand onun ilgisini fazla çekmeyebilirdi. Özellikle de arayacağına dair hiçbir işaret vermemişken.

“Ah, hayır; bunu asla yapmaz.” Verin düşünceye şaşmış gibiydi. “Yalnızca haberleri işitmek isteyebileceğini düşündüm. Cadsuane kızlarla birlikte atına binip gitti.” Başını yana eğerek düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. “Ama Alivia’ya kız dememeliyim, herhalde. Merak uyandırıcı bir kadın. Ne yazık ki çömez olamayacak kadar yaşlı; ah, evet, çok yazık. Öğretilen her şeyi hemen kapıyor. Sanırım Güç’le bir şeyi yok etmenin hemen her yolunu biliyor, ama başka hiçbir şey bilmiyor.”

Rand onu sokağın yanına çekti. Tek katlı bir evin saçağının altına sığındılar. Rüzgârdan olmasa bile yağmurdan biraz koruyordu. Cadsuane Min ve diğerlerinin yanında mıydı? Bunun hiçbir anlamı olmayabilirdi. Aes Sedailerin Nynaeve karşısında nasıl büyülendiğini görmüştü ve Min’e göre Alivia daha da güçlüydü. “Ne haberi, Verin?” dedi sessizce.

Ufak tefek, tombul Aes Sedai haber getirdiğini unutmuş gibi gözlerini kırpıştırdı, sonra aniden gülümsedi. “Ah, evet. Seanchanlar. Illian’dalar. Henüz şehirde değil; bembeyaz olmaya gerek yok. Ama sınırı geçmişler. Kıyı boyunca ve içerilerde tahkimat yapılmış kamplar kuruyorlar. Askeri işler konusunda biraz bilgim var. Tarih okurken savaşları hep atlarım. Ama bana öyle geliyor ki, şehre varmış olsalar da olmasalar da, gitmeyi amaçladıkları yer orası. Senin savaşların onları pek yavaşlatmamış gibi. İşte bu yüzden savaşları okumuyorum. Uzun vadede nadiren bir şeyleri değiştiriyorlar, yalnızca kısa vadede bir etkileri oluyor. Sen iyi misin?”

Rand gözlerini açmaya zorladı. Verin tombul bir serçe gibi bakıyordu ona. Onca çatışma, ölen onca adam, onun öldürdüğü onca adam. Ve hiçbir şey değişmemişti. Hiçbir şey!

Yanılıyor, diye mırıldandı Lews Therin kafasının içinde. *Savaşlar tarihi değiştirebilir.* Bundan pek memnun değil gibiydi. *Sorun şu ki, bazen çok geç olana kadar tarihin nasıl değiştiğini bilemiyorsun.*

“Verin, Cadsuane’e gitsem benimle konuşur mu? Tavırlarımın ona uyup uymadığı dışında bir konuda? Onun tek aldırdığı bu gibi.”

“Ah, eyvah. Korkarım Cadsuane bazı açılardan çok gelenekçidir, Rand. Onun bir erkeğe zıpçıktı dediğini hiç duymamıştım, ama...” Bir anlığına düşünceli düşünceli parmak uçlarını dudağına dayadı, sonra başını salladı.

Yağmur damlaları yüzünde kayıyordu. “Onun üzerinde bıraktığın kötü izlenimi silmeyi başarırsan, sanırım söyleyeceklerini dinler. Ya da en azından becerebildiğince silersen. Unvanlar ve taçlar pek az Aes Sedai’yi etkiler Rand ve Cadsuane’i bildiğim herkesten daha az etkiler. O insanların aptal olup olmadığına daha çok bakar. Ona aptal olmadığını gösterirsen, dinleyecektir.”

“O zaman söyle ona...” Derin bir nefes aldı. Işık, Kisman, Dashiva ve tüm diğerlerini çıplak elleri ile boğmak istiyordu! “Ona söyle, yarın Far Madding’den ayrılacağım ve onun da danışmanım olarak benimle geleceğini umuyorum.” Lews Therin cümlenin ilk kısmından sonra rahat bir nefes aldı; bir sesten fazlası olsaydı, ikinci kısımda gerildiğini söylerdi Rand. “Ona söyle, koşullarını kabul ediyorum; Cairhien’deki davranışlarım için özür diliyorum ve gelecekte tavırlarıma dikkat etmek için elimden geleni yapacağım.” Bunu söylemek pek canını sıkmıyordu. Eh, birazcık, ama Min yanılmamışsa Cadsuane’e ihtiyacı vardı ve Min görülerinde hiç yanılmazdı.

“Demek burada peşinde olduğun şeyi buldun?” Rand ona kaşlarını çattı ve kadın gülümseyerek Rand’ın kolunu okşadı. “Far Madding’e, sırf kim olduğunu açıklayarak şehri fethetmeyi düşünerek gelmiş olsaydın, burada yönlendiremediğini fark eder etmez giderdin. Geriye, birini ya da bir şeyi bulmak istediğin seçeneği kalıyor.”

“Belki de ihtiyaç duyduğum şeyi buldum,” dedi Rand sertçe. Yalnız, istediği şeyi bulamamıştı.

“O zaman bu gece Tepeler’deki Barsalla sarayına gel, Rand. Nasıl bulacağını herkes söyleyebilir. Cadsuane’in seni dinlemeye razı olacağından eminim gerçekten.” Pelerinini düzeltirken, ilk defa yünün ıslaklığını fark etmiş göründü. “Ah, eyvah! Gidip üstümü başımı kurutmalıyım. Sana da aynı şeyi yapmanı öneririm.” Gidecekmiş gibi döndü, durdu ve omzunun üzerinden ona baktı. Kara gözlerini kırpmıyordu. Aniden hiç de şaşkın olmayan bir sesle konuştu. “Danışman olarak Cadsuane’den çok daha kötüsünü bulabilirdin, Rand, ama daha iyisini bulabileceğinden kuşkuluyum. Kabul ederse ve sen gerçekten aptal değilsen, onun önerilerini dinlersin.” Yağmur altında, çok şişman bir kuğu gibi süzülürcesine uzaklaştı.

Bazen o kadın beni korkutuyor, diye mırıldandı Lews Therin ve Rand başını salladı. Cadsuane onu korkutmuyordu, ama onun yanında ihtiyatlı davranmak zorunda hissediyordu. Ona yemin etmemiş, Nynaeve dışındaki

bütün Aes Sedailer aynı hissi veriyordu. Ve Nynaeve'den de o kadar emin değildi.

O Konsey Başı'na olan üç kilometrelik mesafeyi yürürken yağmur dindi, ama rüzgâr hızlandı. Kapının üzerindeki, Birinci Konsey Üyesi'nin mücevherli tacını takmış sert görünüşlü bir kadın resmedilmiş tabela menteşe gıcırtıları eşliğinde sallanıyordu. Ortak salon Altın Tekerlek'tekinden küçüktü, ama duvar panelleri oymalı ve cilalıydı, kırmızı tavan kirişlerinin altındaki masalar o kadar sıkışık değildi. Kadınlar Odası'nın kapısı da kırmızıydı ve girift dantel gibi oyulmuştu. Açık renk mermerden şömine rafları da öyle. Konsey Başı'nda, hizmetkâr adamlar uzun saçlarını cilalı gümüş kıskaçlarla toplamışlardı. Yalnızca iki tanesi ortalıklarda görünüyordu, mutfak kapısının yanında ayakta duruyorlardı, ama masalarda yalnızca üç adam vardı; her biri kendi şarabına dalmış, birbirlerinden uzak oturan yabancı tüccarlar. Belki de rakiptiler, çünkü zaman zaman içlerinden biri sandalyesinde kıpırdanıyor, diğer ikisine kaşlarını çatıyordu. Biri, saçları grileşmeye yüz tutmuş bir adam, koyu gri ipek ceket giymişti. Sert yüzlü zayıf adamın kulağında güvercin yumurtası büyüklüğünde kırmızı bir taş vardı. Konsey Başı zengin dışarlıklı tüccarlara hizmet verirdi ve şu anda Far Madding'de onlardan çok yoktu.

Kadınlar Odası'ndaki şömine rafında duran saat –Min gümüş zarflı bir saat olduğunu söylemişti– Rand ortak salona girerken küçük çanlarla saati ilan etti ve daha Rand pelerinini silkelemeyi bitirmeden Lan içeri girdi. Muhafız Rand'la göz göze gelir gelmez başını iki yana salladı. Eh, Rand onları bu noktada bulmayı beklememişti zaten. Bir *ta'veren* için bile, bu imkânsızı zorlamak olurdu.

İkisi buharlar saçan şarap kupaları eşliğinde şöminelerden birinin önündeki uzun, kırmızı sıraya oturduğunda, Lan'e kararını ve sebebini anlattı. Sebebinin bir kısmını. Önemli kısmını. "Şu anda elime geçseler onları öldürürüm ve kaçmaya çalışırım, ama onları öldürmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek. En azından yeterince çok şeyi değiştirmeyecek," diye düzeltti, alevlere kaşlarını çalarak. "Haftalar boyunca, onları yarın bulmayı ümit ederek kalışımı bir gün daha uzatabilirim. Aylar boyunca. Yalnız, dünya beni beklemiyor. Şimdiye dek onların işini bitiririm sanıyordum, ama olaylar beklediğimden daha çabuk gelişiyor. Sırf benim bildiğim olaylar. Işık, şarabını içmekte olan bir tüccarın gevezeliklerine kulak kabartırken duymadığım neler oluyor acaba?"

“Asla her şeyi bilemezsin,” dedi Lan sessizce, “ve bildiklerinin bir kısmı da her zaman yanlıştır. Belki en önemli kısmı. Bilgelik kısmen bunu bilmekte yatar. Cesaret kısmen yine de devam etmektir.”

Rand çizmelerini ateşe doğru uzattı. “Nynaeve sana onun ve diğerlerinin Cadsuane’le arkadaşlık ettiğini söyledi mi? Şu anda onunla at gezisindeler.” Daha doğrusu dönüş yolundaydılar. Min’in gittikçe yaklaştığını hissedebiliyordu. Gelmesi fazla sürmezdi. Hâlâ bir konuda heyecanlıydı; Min onu bastırmaya çalışıyormuş gibi alçalan ve yükselen bir duygu.

Lan gülümsedi; Nynaeve yokken nadir bir şey. Ama gülümsemesi buz gibi gözlerine ulaşmadı. “Sana açıklamamı yasakladı, ama madem biliyorsun... O ve Min Alivia’yı, Cadsuane’in ilgisini kendi üstlerine çekebilirlerse onu sana yaklaştırabileceklerine ikna etti. Onun nerede kaldığını öğrendiler ve ondan kendilerine ders vermesini istediler.” Gülümseme soldu, geriye taştan oyulmuş bir yüz kaldı. “Karım senin için bir fedakârlık yaptı, koyun çobanı,” dedi sessizce. “Umarım bunu hatırlarsın. Çok şey anlatmıyor, ama sanırım Cadsuane ona hâlâ Kabuledilmişlerden biriymiş gibi davranıyor ya da belki bir çömezmiş gibi. Nynaeve’in buna ne kadar zor dayandığını tahmin edebilirsin.”

“Cadsuane herkese çömez gibi davranıyor,” diye mırıldandı Rand. Zıpçıktı? Işık, kadınla nasıl başa çıkacaktı? Ama bir yolunu bulmak zorundaydı. Sessizlik içinde oturup, uzattıkları çizmelerden buharlar çıkmaya başlayana kadar ateşe baktılar.

Bağ uyarı verdi ve Rand tam Nynaeve ahır avlusunun kapısında belirdiğinde başını çevirip baktı. Arkasından Min ve Alivia pelerinlerindeki yağmur damlalarını silkeleyerek ve bölünmüş eteklerini düzelterek girdiler. Bu havada dışarı çıkıp ıslanmamayı beklemişler gibi ıslak lekelere bakıp yüzlerini buruşturuyorlardı. Her zamanki gibi, Nynaeve mücevherli *ter’angreal*’ler takmıştı; kemer ve kolye, bilezikler ve yüzükler ve tuhaf yüzükler ve bileziklerden oluşan *angreal*.

Min üstünü başını düzeltmeye devam ederek Rand’a baktı ve gülümsedi. Onu gördüğüne şaşırmamıştı, elbette. Bağdan bir okşayış gibi bir sıcaklık aktı, ama kadın hâlâ heyecanını bastırmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Diğer iki kadının Lan ile Rand’ı fark etmesi daha uzun sürdü, ama fark ettiklerinde pelerinlerini odalarına götürülmek üzere bir hizmetkâr adama teslim ettiler ve şöminenin yanındaki iki adama katılıp ellerini ateşe uzattılar.

“Yağmurda Cadsuane ile çıktığınız at gezisi hoşunuza gitti mi?” diye sordu Rand, kupasını kaldırıp tatlı şarabından bir yudum alarak. Min’in başı hızla ona döndü ve bağdan suçluluk duygusu geldi, ama yüzündeki ifade saf kızgınlıktı. Rand yutkunurken neredeyse boğulacaktı. Cadsuane’le Rand’dan habersiz görüşmesi nasıl *Rand’ın* suçu oluyordu? “Lan’e dik dik bakmayı bırak, Nynaeve,” dedi, konuşabildiği zaman. “Verin söyledi.” Nynaeve karanlık bakışlarını ona çevirdi, ama Rand başını iki yana salladı. Kadınların her şeyin suçunu erkeklere attığını duymuştu, ama bazen kadınlar buna gerçekten inanıyordu! “Benim adıma onun sana çektirdikleri için özür dilerim,” diye devam etti, “ama artık çekmene gerek olmayacak. Ondan danışmanım olmasını istedim. Daha doğrusu, Verin’den bunu istediğimi ona söylemesini istedim. Bu gece. Şansım varsa yarın bizimle birlikte yola çıkar.” Rahatlama ve şaşkınlık dolu nidalar bekledi, ama aldığı karşılık bu olmadı.

“Cadsuane olağanüstü bir kadın,” dedi Alivia, beyaz karışmış altın rengi saçlarını sıvazlayıp düzelterek. Boğuk, peltek sesi etkilenmiş gibiydi. “Katı bir idareci ve öğretebiliyor.”

“Bazen burnundan tutulup götürülürsen ormanı görebiliyorsun, yün kafa,” dedi Min, kollarını göğsünde kavuşturarak. Bağdan onay duygusu geliyordu, ama Rand bunun sebebinin kaçakları bulma çabasından vazgeçmesi olduğunu sanmıyordu. “Onun Cairhien için bir özür beklediğini unutma. Onu teyzen olarak düşün, saçmalığa tahammül etmeyen teyzen gibi; o zaman onunla geçinebilirsin.”

“Cadsuane göründüğü kadar kötü değil.” Nynaeve diğer iki kadına kaşlarını çattı ve eli omzunun üzerinden öne çekmiş olduğu örgüye doğru seğirdi. Halbuki iki kadının tek yaptıkları ona bakmaktı. “Eh, değil işte! Zamanla... anlaşmazlıklarımızı... çözeriz. Tek gereken zaman. Birazcık zaman.”

Rand Lan’le bakıştı. Lan omuzlarını hafifçe silkti ve içkisinden bir yudum daha aldı. Rand yavaşça nefes verdi. Nynaeve’in Cadsuane’le zamanla çözebileceği anlaşmazlıkları vardı, Min kadında sert bir teyze görüyordu ve Alivia’ya göre kadın sert bir öğretmendi. Nynaeve’i tanıyorsa, ilki çözülene kadar kıvılcımlar çıkartacaktı ve son ikisini istemiyordu. Ama mecburdu. Şarabından bir yudum daha aldı.

Masalardaki adamlar, yüksek sesle konuşmadıkları sürece, duyabilecek kadar yakında değildiler, ama Nynaeve sesini yine de alçalttı ve Rand’a doğru eğildi. “Cadsuane bana iki *ter’angreal*’imin neler yapabildiğini

gösterdi,” diye fısıldadı, gözleri heyecanla parlayarak. “İddiaya girerim onun taktığı süsler de *ter’angreal*’di. Benimkileri dokunur dokunmaz tanıdı.” Nynaeve gülümseyerek başparmağını sağ elindeki üç yüzükten birine, açık yeşil taşlı olana dokundurdu. “Bunun, eğer kurarsam, *saidar* yönlendiren birini beş kilometre öteden hissedebileceğini biliyordum, ama o *saidin*’i de sezebileceğini söylüyor. Aynı zamanda hangi yönde olduklarını da anlayabileceğimi düşünüyor gibi, ama bunu nasıl yapacağını çözemedik.”

Alivia şömineden dönerek yüksek sesle burnunu çekti, ama konuşurken o da sesini alçalttı, “Ve o yapamadığı için tatmin oldun. Yüzünde gördüm. Bilmemek, cehalet nasıl seni tatmin eder?”

“Yalnızca *o* her şeyi bilmediği için,” diye mırıldandı Nynaeve, omzunun üzerinden uzun boylu kadına dik dik bakarak, ama bir an sonra gülümsemesi geri döndü. “En önemlisi, Rand, bu.” Elleri belindeki ince, mücevherli kemere gitti. “O buna ‘Kuyu’ diyor.” Rand yüzüne bir şey sürtününce irkildi ve Nynaeve kıkırdadı. Nynaeve gerçekten kıkırdadı! “Gerçekten bir kuyu bu,” diye güldü ağzına bastırdığı parmaklarının arkasından, “ya da en azından bir fıçı. Ve *saidar* dolu. Çok değil, ama onu yeniden doldurmak için tek yapmam gereken, o bir *angreal*’miş gibi onun aracılığıyla *saidar* çekmek. Harika değil mi?”

“Harika,” dedi Rand hevessizce. Demek Cadsuane saçlarında *ter’angreal*’lerle dolaşıyordu öyle mi ve büyük olasılıkla aralarında bu “kuyulardan” da vardı, yoksa asla tanımazdı. Işık, Rand kimsenin aynı şeyi yapabilen iki *ter’angreal* bulamadığını sanıyordu. Bu gece onunla görüşmek, onun burada bile yönlendirebildiğini bilmeden de yeterince kötü olacaktı.

Tam Min’den onunla gelmesini isteyecekken Keene Hanım telaşla yaklaştı. Kafasının tepesindeki beyaz topuzu öyle sıkıydı ki kadın yüzündeki deriyi sökmeye çalışıyor gibi görünüyordu. Rand ve Lan’e kuşkulu, onaylamaz bir bakış fırlattı ve ne kusur işlediklerini düşünürmüş gibi dudaklarını büzdü. Rand kadının handa kalan tüccarlara da aynı ifade ile baktığını görmüştü. En azından erkeklere. Odalar bu kadar rahat, yemekler bu kadar güzel olmasa, kadın hiç müşteri bulamayabilirdi.

“Bu, bu sabah kocanız için bırakıldı, Farshaw Hanım,” dedi, Min’e üzerinde düzensiz, kırmızı bir mum topağıyla mühürlenmiş bir mektup uzatarak. Hancının sivri çenesi kalktı. “Ve bir kadın onu soruyordu.”

“Verin,” dedi Rand çabucak, soruları engellemek ve kadından kurtulmak için. Buraya kim mektup göndermiş olabilirdi? Cadsuane mi? Onun yanındaki Asha’manlardan biri mi? Belki diğer Aes Sedailerden biri? Hancının gitmesi için sabırsızlanarak Min’in elindeki katlanmış kâğıda kaşlarını çattı.

Min’in dudakları seğirdi, Rand’a bakmaktan öyle dikkatle kaçınıyordu ki Rand gülümsemesinin sebebinin kendisi olduğunu anladı. Kadının eğlentisi bağdan da geliyordu. “Teşekkür ederim, Keene Hanım. Verin bir dosttur.”

O keskin çene daha da yükseldi. “Bana sorarsanız, Farshaw Hanım, güzel bir kocanız varsa dostlarınıza karşı da gözünüzü açmalısınız.”

Kadının kırmızı kemere yürümesini seyrederken Min’in gözleri bağda da akan bir eğlenti ile doluydu ve ağzı kahkaha atmama çabasıyla seğiriyordu. Mesajı Rand’a vermek yerine başparmağı ile mührü kırdı ve bu deli şehrin sakinlerindenmiş gibi mektubu açtı.

Okurken kaşlarını hafifçe çattı, ama Rand’ın aldığı tek uyarı bağdan gelen kısa bir dalga oldu. Mektubu buruşturarak şömineye atmak üzere döndü; Rand sıradan fırladı ve tam Min alevlere fırlatmak üzereyken elinden kaptı.

“Aptallık etme,” dedi Min, onun bileğini yakalayarak. Başını kaldırıp ölüm kadar ciddi kara gözlerle ona baktı. Bağdan gelen yalnızca sert bir yoğunluktu. “Lütfen aptallık etme.”

“Verin’e etmemeye çalışacağıma dair söz verdim,” dedi Rand, ama Min gülümsemedi.

Rand kâğıdı göğsüne bastırarak düzeltti. Tanımadığı örümcek ağı gibi bir el yazısı ile yazılmıştı ve imza yoktu.

> *Kim olduğunu biliyorum ve iyi dileklerimi iletiyorum, ama aynı zamanda Far Madding’den gitmeni diliyorum. Yenidendoğan Ejder her adım attığı yerde ölüm ve yıkım bırakıyor. Neden burada olduğunu artık biliyorum. Rochaid’i öldürdün ve Kisman da öldü. Torval ve Gedwyn Illian Kapısı’nın hemen üstünde Mavi Sazan Sokağı’ndaki, Zeram adlı ayakkabıcının üst katını kiraladı. Onları öldür ve git ve Far Madding’i barış içinde bırak.*

Kadınlar Odası’ndaki saat, saat başını çaldı. Cadsuane ile görüşmeye gitmesine daha saatler vardı.

33
Mavi Sazan Sokağı

Min yatağın üzerinde bağdaş kurup oturmuştu. Binici elbisesi içindeyken, pantolon giydiği zamanki kadar rahat bir duruş değildi. Hançerlerinden birini parmaklarının arkasında yuvarlıyordu. Kesinlikle faydasız bir beceri, demişti Thom, ama bazen insanların gözüne çarpıyor, daha fazlasını yapmaya gerek kalmadan dikkat etmelerini sağlıyordu. Odalarının ortasında Rand kını içindeki kılıcı kaldırmış, barış bağında açtığı kesikleri inceliyordu ve Min'e hiç dikkat etmiyordu. Rand'ın ellerinin arkasındaki Ejder başları metalik kızıllar ve altınlarla pırıldıyordu.

"Bunun bir tuzak olması gerektiğini kabul ediyorsun," diye hırladı Min ona. "Lan de kabul ediyor. Seleisin'de yarı kör bir keçi bile o tuzağa girmeyecek kadar beyin sahibidir! 'Yalnızca aptallar eşekarılarını öper ya da ateşi ısırır!'" diye alıntı yaptı.

"Orada olduğunu biliyorsan, bir tuzak gerçekte tuzak değildir," dedi Rand dalgın dalgın, kestiği tellerden birinin ucunu biraz bükerek karşısındaki tel ile aynı hizaya getirerek. "Orada olduğunu biliyorsan, belki tuzağa düşmeden içine girebilmenin bir yolunu bulursun."

Min hançeri bütün gücüyle fırlattı. Hançer Rand'ın yüzünün önünden uçarak kapıya saplandı ve titremeye başladı. Min, bunu yaptığı son seferi hatırlayarak hafifçe sıçradı. Eh, şimdi tepesinde yatmıyordu ve Cadsuane içeri girecek değildi. Kavrulası adam, kafasının içindeki duygu düğümü hançer akıp geçerken bile kıpırdamamıştı, en ufak şaşkınlık izi belirmemişti! "Yalnızca Gedwyn ile Torval'i görsen bile, diğerleri de orada saklanıyor olabilir. Işık, elli paralı kılıç bekliyor olabilir!"

"Far Madding'de mi?" Rand kapıya saplanmış hançere bakmayı bıraktı, ama başını iki yana salladıktan sonra barış bağını incelemeye geri döndü.

“Tüm şehirde iki paralı asker olduğundan kuşkuluyum, Min. İnan bana, burada kendimi öldürtmeye niyetim yok. Yakalanmadan tuzağın kapanmasını nasıl sağlayacağımı bulamazsam yanına bile yanaşmayacağım.” Adamda ancak bir taş kadar korku vardı! Ve bir taş kadar sağduyu! Öldürülmeye niyeti yoktu, sanki insanlar öldürülmeye niyetlenirmiş gibi!

Min yataktan inerek komodinin önünü açıp Keene Hanım’ın dışarlıklılara kiraladığı odalarda bile bulundurduğu kırbacı çıkardı. Kırbaç kolu kadar uzun, eli kadar genişti, bir yanında tahta bir tutamaç vardı ve diğer ucu üç kuyruğa bölünmüştü. “Belki bunu senin üzerinde kullanırsam burnun tam önündeki şeyin kokusunu alacak kadar açılır!” diye haykırdı.

İşte tam o sırada Nynaeve, Lan ve Alivia içeri girdi. Nynaeve ve Lan pelerinlerini giymişlerdi, Lan’in kılıcı kabzasındaydı. Nynaeve bilezik ve mücevherli kemer –Kuyu– dışındaki tüm takılarını çıkarmıştı. Lan kapıyı sessizce kapattı. Nynaeve ve Alivia durmuş, elindeki kırbacı kaldırmış olan Min’e bakıyordu.

Min telaşla kırbacı çiçekli halının üzerine bıraktı ve ayağının yanı ile yatağın altına tekmeledi. “Lan’in bunu yapmasına neden izin veriyorsun, anlamıyorum, Nynaeve,” dedi, becerebildiğince kararlı bir sesle. O anda, çok da kararlı değildi. İnsanlar neden en kötü zamanda içeri dalıyordu ki?

“Bir Aes Sedai bazen Muhafızının yargısına güvenir,” dedi Nynaeve serinkanlılıkla, eldivenlerini takarak. Yüzünde ancak bir porselen bebekteki kadar duygu vardı. Ah, tırnaklarına dek Aes Sedai olmuştu.

O senin Muhafızın değil, kocan, demek istedi Min, *ve en azından sen yanında gidebiliyorsun, ona göz kulak olabilirsin. Benim Muhafızım benimle evlenecek mi, bilmiyorum ve onunla gitmeye kalkarsam beni bağlamakla tehdit etti!* Bu noktada çok ısrar ettiğinden değil. Rand kaz kafalı bir aptal olacaksa, onu kurtarmanın birine hançer saplamaya çalışmaktan daha iyi yolları vardı.

“Bu işi yapacaksak, koyun çobanı,” dedi Lan sertçe, “görecek ışık varken işimize baksak daha iyi olacak.” Adamın mavi gözleri her zamankinden soğuktu ve cilalanmış taşlar kadar sertti. Nynaeve ona öyle bir bakış fırlattı ki Min onun için üzülecekti neredeyse. Neredeyse.

Rand kılıç kemerini ceketinin üzerine bağladı, sonra pelerinini taktı, başlığı sırtına sarkıttı ve Min’e döndü. Yüzü Lan’inki kadar sertti, mavi gri gözleri de neredeyse aynı ölçüde soğuktu, ama Min’in kafasının içindeki donmuş taşın içinde alev alev altın damarlar parlıyordu. Min ellerini onun

neredeyse omuzlarına gelen siyaha boyanmış saçlarına dolamak ve kaç kişi izliyor olursa olsun öpmek istiyordu. Bunun yerine kollarını göğsünde kavuşturdu ve çenesini kaldırarak bu işi onaylamadığını açıkça ifade etti. O da Rand'ın burada ölmemesi konusunda kararlıydı ve sırf o inatçılık etti diye Min'in pes edeceğini düşünmeye başlamasına da izin vermeyecekti.

Rand onu kollarına almaya çalışmadı. Gerçekten anlamış gibi başını salladı ve kapının yanındaki küçük masanın üzerinde duran eldivenlerini aldı. "Mümkün olduğunca çabuk dönerim, Min. Sonra Cadsuane'e gideriz." O altın damarlar Rand peşinde Lan ile birlikte odadan çıktıktan sonra bile parlamaya devam etti.

Nynaeve kapıyı tutarak duraksadı. "İkisine de göz kulak olacağım, Min. Alivia, lütfen onunla kal ve aptalca bir şey yapmadığından emin ol." Serin, vakur Aes Sedai hâkimiyet timsaliydi. Ta ki koridora bakana kadar. "Kavrulsunlar!" diye ciyakladı. "Gidiyorlar!" Ve sonra kapıyı aralık bırakarak koşmaya başladı.

Kapıyı Alivia kapattı. "Zaman geçirmek için oyun oynayalım mı, Min?" Halıyı aşarak şöminenin önündeki tabureye oturdu ve kemer kesesinden bir parça ip çıkardı. "Kedi beşiği?"

"Hayır, teşekkür ederim, Alivia," dedi Min, kadının sesindeki heves karşısında başını iki yana sallama isteği duyarak. Rand Alivia'nın ne yapacağı konusunda memnun olabilirdi, ama Min kadını tanımaya çalışıyordu ve buldukları hayret vericiydi. Yüzeyde, eski *damane* orta yaşlarında görünen, sert, haşin, hatta ürkütücü, olgun bir kadındı. Nynaeve'i ürkütmeyi başardığı kesindi. Nynaeve Alivia dışında herhangi birine nadiren lütfen derdi. Ama kadın on dört yaşında *damane* yapılmıştı ve tek tuhaflığı çocuk oyunları oynamaya bayılması değildi.

Min odada bir saat olduğunu diliyordu, ama hayal edebildiği, her odasında bir saat bulunan tek han kraliçeler ve krallar için açılmış bir han olabilirdi. Alivia'nın dikkatli bakışları altında ileri geri adımlayarak saniyeleri kafasında saydı, Rand ve diğerlerinin hanın görüş alanından çıkmasının ne kadar süreceğini tahmin etmeye çalıştı. Yeterli zaman geçtiğine karar verdiğinde gardıroptan pelerinini aldı.

Alivia fırlayıp kapının önüne geçti ve ellerini kalçalarına dayadı. İfadesinde çocuksuluk yoktu. "Peşlerinden gitmiyorsun," dedi peltek sesiyle, sertçe. "Yalnızca sorun çıkarır ve buna izin veremem." O mavi gözler, o altın saçlar yanlış kaçıyordu, ama Min'e Rana teyzesini

hatırlatıyordu. Rana teyzesi yanlış bir şey yaptığını her zaman anlar, bir daha yapmak istemeyeceğinden emin olurdu.

“Erkekler hakkındaki konuşmalarımızı hatırlıyor musun, Alivia?” Kadın kıpkırmızı kesildi ve Min telaşla ekledi, “Beyinleri ile düşünmedikleri hakkında olanı diyorum.” Kadınların her zaman alayla, erkekler hakkında hiçbir şey bilmeyen kadınlardan söz ettiklerini duymuştu, ama Alivia ile karşılaşana kadar erkekler hakkında gerçekten hiçbir şey bilmeyen kimseyle karşılaşmamıştı. Alivia gerçekten hiçbir şey bilmiyordu! “Rand bensiz başını yeterinden de fazla derde sokacak. Ben gidip Cadsuane’i bulacağım ve eğer beni durdurmaya çalışırsan...” Yumruğunu kaldırdı.

Alivia uzun uzun, kaşlarını çatarak baktı ona. Sonunda, “Pelerinimi alayım. Seninle geleceğim,” dedi.

Mavi Sazan Sokağı’nda tahtırevanlar ve üniformalı hizmetkârlar yoktu. Arabalar bu dar, dolambaçlı sokağa asla sığmazdı. Arduvaz damlı taş dükkânlar ve evler sokağın iki yanına dizilmişti. Çoğu iki katlıydı, bazıları birbirine yaslanmıştı ve bazılarının aralarında küçük geçitler vardı. Kaldırım yağmurdan ıslaktı hâlâ ve soğuk rüzgâr Rand’ın pelerinini alıp götürmeye çalışıyordu, ama dışarıda insanlar vardı ve işlerinin peşinde koşturuyorlardı. Biri omzunda çengelli sırık taşıyan üç Sokak Bekçisi durup Rand’ın kılıcına baktılar, sonra kendi yollarına gittiler. Sokağın diğer yanında, biraz ötede, Zeram’ın ayakkabıcı dükkânını barındıran bina üç kat yükseliyordu ve buna sivri çatısının altındaki tavan arası dahil değildi.

Çok küçük bir çenesi olan sıska bir adam Rand’ın parasını kesesine koydu ve ince bir tahta parçası kullanarak el arabasının üzerindeki kömürlü ızgaradan kahverengi kabuklu bir etli börek kaldırdı. Adamın yüzü kırışık, koyu renk ceketi perişandı ve grileşmeye yüz tutmuş uzun saçlarını deri bir sicimle bağlamıştı. Gözleri Rand’ın kılıcına kaydı, sonra çabucak kaçtı. “Ayakkabıcıyı neden soruyorsun? Buralardaki en iyi koyun etidir benimki.” Dişlerini göstere göstere sırıttığında çenesi neredeyse kayboldu ve aniden adamın gözlerine bir sinsilik geldi. “Birinci Konsey Üyesi bile daha iyisini yememiştir.”

Ben küçükken hamur denen etli börekler vardı, diye mırıldandı Lews Therin. *Köyde alırdık onları ve...*

Rand eldivenlerinin içine işleyen sıcaklık yüzünden böreği bir elinden diğerine atarken sesini alçalttı. “Çizmelerimi ne tür bir adamın yaptığını

bilmek isterim. Örneğin, yabancılara karşı şüpheci midir? Senden şüphelenen biri en iyi işini çıkarmaz."

"Evet, hanımefendi," dedi çenesiz adam, gri saçlı, kısık gözlü, tıknaz bir kadına başını eğerek. Dört etli böreği kaba bir kâğıda sardı ve paketi verdikten sonra paraları aldı. "Benim için zevktir, hanımefendi. Işık üzerinizde parlasın." Kadın tek kelime etmeden, börek paketini pelerinin altında tutarak koşar adım uzaklaştı ve adam kadının sırtına ekşi ekşi yüz buruşturduktan sonra dikkatini Rand'a çevirdi. "Zeram'da şüpheci olan tek kemik yoktur ve olsa bile, Milsa ondan kurtulmasını sağlardı. Milsa karısı. Son çocukları da evlendikten sonra Milsa en üst katı kiraya vermeye başladı. En azından geceleri kilitlenmeye bir şey demeyen birilerini bulduğunda," diye güldü. "Milsa üçüncü kata kadar çıkan merdiven yaptırdı, bu yüzden ayrı bir oda, ama yeni bir kapı yaptırmak için para vermedi, bu yüzden merdiven dükkândan çıkıyor ve dükkânın kapısını geceleri kilitsiz bırakacak kadar güven dolu biri değildir. O böreği yiyecek misin, yoksa öyle bakacak mısın?"

Rand çabucak bir ısırık aldı, çenesine damlayan sıcak sıvıyı sildi ve küçük bıçakçı dükkânının saçağının altına sığındı. Sokakta etli börek, kızarmış balık, kızarmış bezelye dolu kâğıt koniler satan yiyecek satıcılarından alışveriş yapan başkaları da vardı. Kendisi kadar uzun boylu üç dört adam ve sokaktaki diğer erkeklerin çoğu kadar uzun boylu iki üç kadın Aiel olabilirdi. Belki çenesiz adam göründüğü kadar sinsi değildi ya da belki yalnızca Rand kahvaltıdan beri hiçbir şey yemediğindendi, ama kendini böreği yutmak ve bir tane daha almak isterken buldu. Bunun yerine, kendini yavaşça yemeye zorladı. Zeram iyi iş yapıyor gibiydi. Dükkânına bir sürü insan giriyordu ve çoğu onarılacak çizmeler taşıyordu. Ziyaretçileri önden haber yollamadan yukarı gönderiyor olsa bile, daha sonra tanıyabilirdi, belki başka iki üç kişi de tanıyabilirdi.

Kaçaklar üst katta kalıyorlarsa, geceleri kilitli kalmak fazla güçlük yaratmazdı. Güneyde, ayakkabıcının binası ile tek katlı bir ev arasında bir geçit vardı, tehlikeli bir yükseklik, ama diğer yanda alt katında bir kadın terzisi olan iki katlı ev ayakkabıcının binası ile yan yana duruyordu. Zeram'ın binasının yalnızca ön cephesinde pencere vardı –arkada çöp taşımak için bir başka geçit vardı; Rand çoktan kontrol etmişti– ama gerektiğinde kiremitlerin onarılması için çatıya çıkmanın bir yolu olmalıydı. Oradan terzinin çatısına kısa bir atlayış ve üç çatı sonra bir mumcu dükkânının alçak binası vardı. Oradan sokağa ya da binaların arkasındaki

geçide kolayca atlanabilirdi. Gece, hatta gündüz ışığında bile epey riskli olurdu. Sokaktan uzak durmanız, aşağı inerken devriye gezen bekçilere dikkat etmeniz gerekirdi. Mavi Sazan Sokağı dolambaçlı olduğundan en yakındaki nöbet yerleri görünmüyordu.

Ayakkabıcıya yaklaşan iki adam yüzünden döndü ve bir bıçakçı dükkânının kabarcıklı camının arkasında sergilenen, bir tahtaya tutturulmuş makaslara ve bıçaklara bakıyormuş gibi yaptı. Adamlardan biri uzun boyluydu, ama Aieller kadar değil. Derin başlıkları yüzlerini saklıyordu, ama ikisi de çizme taşımıyordu, pelerinlerini iki elleriyle tutuyor olsalar da, rüzgâr pelerinlerinin eteklerini savuruyor, kınlı kılıçların diplerini sergiliyordu. Bir esinti kısa boylu adamın başlığını başından çekti ve adam onu yine kaldırdı, ama olan olmuştu. Charl Gedwyn saçlarını, iri kırmızı taş kakılmış gümüş bir kıskaçla ensesinde toplamaya başlamıştı, ama hâlâ meydan okurcasına bakan sert yüzlü bir adamdı. Ve Gedwyn'in varlığı diğerinin Torval olduğunu gösteriyordu. Rand üzerine iddiaya girebilirdi. Diğerlerinin hiçbiri o kadar uzun boylu değildi.

İki adamın Zeram'ın dükkânına girmesini bekledikten sonra, Rand eldivenlerinde kalan birkaç yağlı kırıntıyı yaladı ve Nynaeve ile Lan'i aramaya gitti. Onları yolun kıvrıldığı yerin biraz ötesinde, ayakkabıcı dükkânından görülmeyecek bir yerde buldu. Çatıdan inmenin yolu olarak dikkatini çeken mumcu dükkânı biraz arkasındaydı ve bir yanında bir geçit vardı. İleride, dar sokak diğer yana kıvrılıyordu. Elli adım ötede, tepesine bir Sokak Bekçisi tünemiş nöbet yeri vardı, ama mumcu ile aynı sokağı paylaşan bir dolap imalatçısının üç katlı binası yüzünden ötedeki çatıları göremiyordu.

"Torval ile Gedwyn'i yarım düzine insan tanıdı," dedi Lan, "ama diğerleri tanımadı." Geçenler üçüne dönüp bir daha bakmıyor olsa da Lan sesini yükseltmedi. Pelerinlerinin altında kılıç taşıyan iki adam gören herkes adımlarını biraz sıklaştırıyordu.

"Sokağın aşağısındaki kasap o ikisinin ondan alışveriş yaptığını söyledi," dedi Nynaeve, "ama yalnızca iki kişilik." Asıl kanıt kendisininkiymiş gibi yan yan Lan'e baktı.

"Onları gördüm," dedi Rand. "Şimdi içerideler. Nynaeve, Lan'i ve beni binanın arkasındaki geçitten şu çatıya kaldırabilir misin?"

Nynaeve Zeram'ın binasına bakarak bir eliyle belindeki kemeri ovaladı. "Teker teker çıkartabilirim," dedi sonunda. "Ama Kuyu'nun yarısından fazlasını kullanmam gerekir. Tekrar aşağı indiremem."

“Çıkarman yeterli,” dedi Rand ona. “Çatılardan, mumcunun arkasındaki geçide ineriz.”

Ayakkabıcının dükkânına yürürlerken Nynaeve itiraz etti elbette. Nynaeve kendi aklına gelmeyen fikirlere her zaman itiraz ederdi. “Yalnızca sizi çatıya çıkarıp bekleyecek miyim?” diye mırıldandı. Bir yandan sağa sola öyle fena kaş çatıyordu ki insanlar onun iki yanındaki kılıçlı adamlar kadar ondan da kaçıyordu. Nynaeve elini pelerinin altından çıkarıp solgun, kırmızı taşlı bileziği gösterdi. “Bu beni çelikten daha sağlam bir zırhla kaplayabilir. Bana çarpan bir kılıcı hissetmem bile. Ben sizinle içeri girmeyi *düşünüyordum.*”

“Ne için?” diye sordu Rand yumuşak sesle. “Bizim öldürmemiz için onları Güç’le tutmak için mi? Kendin öldürmek için mi?” Nynaeve ayaklarının dibindeki döşeme taşlarına kaşlarını çattı.

Rand Zeram’ın dükkânını geçti, alçak bir evin önünde durdu ve becerebildiğince kayıtsız bir tavırla çevresine bakındı. Görünürde Sokak Bekçisi yoktu, ama Nynaeve’i dar geçide doğru dürtüklerken çabuk davrandı. Rochaid’i izlerken de önceden bekçi görmemişti.

“Çok sessizsin,” dedi Lan, hemen arkasından gelerek.

Nynaeve yanıt vermeden, yavaşlamadan ve arkasına bakmadan üç hızlı adım attı. “Önceden düşünmedim,” dedi sessizce. “Karanlıkdostlarıyla, kaçak Asha’manlarla yüzleşmeyi bir macera olarak düşünüyordum, ama siz oraya onları idam etmek için çıkıyorsunuz. Elinizden gelirse, onlar sizin orada olduğunuzu anlamadan öldüreceksiniz, değil mi?”

Rand omzunun üzerinden Lan’e baktı, ama adam başını iki yana sallamakla yetindi. Kafası Rand’ınki kadar karışmıştı. Elbette, ellerinden gelse herhangi bir uyarı vermeden öldüreceklerdi onları. Bu bir düello değildi; Nynaeve’in dediği gibi bir idamdı. En azından Rand öyle olduğunu umuyordu.

Binaların arkasında uzanan geçit sokağa açılandan biraz daha genişti, taşlı toprak sabahları oradan geçen çöp arabalarının tekerlekleri ile oyulmuştu. İki yanlarında kör taş duvarlar yükseliyordu. Kimse çöp arabalarını izlemek için pencere istemezdi.

Nynaeve durup Zeram’ın binasının arkasına baktı, sonra aniden içini çekti. “Yapabiliyorsanız onları uykularında öldürün,” dedi, böylesine haşin sözler için çok alçak bir sesle.

Görünmez bir şey Rand’ın kollarının altından sıkı sıkı göğsüne dolandı ve Rand yavaşça havalandı, yükseldi ve saçağın çıkıntısının ötesine

süzüldü. Görünmez koşum yok oldu ve çizmeleri eğimli çatıya indi, ıslak gri taşların üzerinde biraz kaydı. Çökerek dört ayak üzerinde ilerledi. Birkaç dakika sonra Lan de süzülerek gelip çatıya kondu. Muhafız da çöktü ve aşağıdaki geçide baktı.

"Gitti," dedi Lan sonunda. Dönüp Rand'a baktı ve işaret etti. "Şuradan gireceğiz."

Çatının zirvesine doğru, taş kiremitlere oturtulmuş bir kapak vardı. Kaldırdıklarında tavan arasına su sızmasını engellemek için metal bir etek olduğunu gördüler. Rand, kenara tutunarak kapaktan gelen ışıkla biraz aydınlanan tozlu tavan arasına alçaldı. Bir an ellerinden asılı kaldı, sonra bırakarak son metreyi düştü. Üç bacaklı bir sandalye ve kapağı açık duran sandık dışında, uzun oda sandık kadar boştu. Görünüşe göre, karısı kiracı almaya başladıktan sonra Zeram tavan arasını depo olarak kullanmayı bırakmıştı.

İki adam hafif adımlarla zemin tahtalarını araştırdılar ve yerde dümdüz duran bir başka, daha geniş kapak buldular. Lan pirinç menteşeleri yokladı ve kuru, passız olduklarını fısıldadı. Rand kılıcını çekti ve başını salladı. Lan hızla kapağı açtı.

Rand kapağın kenarına elini dayayarak destek alıp delikten aşağı atlarken ne bulacağından emin değildi. Hafifçe ayakuçlarına indi. Duvarlara yaslanmış gardıroplara, dolaplara, üst üste yığılmış tahta sandıklara, onların üstünde duran masalara ve sandalyelere bakılırsa tavan arasının yerini bu oda almıştı. Ama görmeyi beklediği son şey, depo odasına sürüklenip atılmış gibi duran iki ölü adamdı. Kara, şişmiş yüzleri tanınmaz haldeydi, ama ikilinin kısa olanının saçlarında iri, kırmızı taş kakılmış gümüş bir kıskaç vardı.

Lan sessizce tavan arasından indi, cesetlere baktı ve tek kaşını kaldırdı. Hepsi buydu. Onu hiçbir şey şaşırtmazdı.

"Fain burada," diye fısıldadı Rand. İsmi söylemek bir şeyi tetiklemiş gibi, yan tarafındaki iki yara zonklamaya başladı. Eski yara buzdan bir disk, yenisi onun üzerinde bir ateş çubuğu gibiydi. "Mektubu gönderen oydu."

Lan kılıcı ile kapağa doğru işaret etti, ama Rand başını iki yana salladı. Kaçakları kendi elleriyle öldürmek istemişti, ama Torval ile Gedwyn öldükten sonra –ve Kisman da; Altın Tekerlek'teki tüccar şişmiş bir cesetten bahsetmişti– artık, öldükleri sürece onları kimin öldürdüğüne aldırmadığını fark etmişti. Dashiva'nın işini bir yabancı bitirirse bunun da önemi olmayacaktı. Fain başka meseleydi. Fain Trolloclarla İki Nehir'i

kasıp kavurmuştu ve Rand'a iyileşmeyen ikinci bir yara vermişti. Lan'e, tavan arasında yaptıklarını yapmasını işaret etti ve kılıcını iki eline alarak kapının önüne yerleşti. Diğer adam kapıyı açtığı zaman geniş, lambayla aydınlatılmış bir odaya daldı. Uzak duvarın önünde direkli bir yatak vardı ve küçük şöminede bir ateş çıtırdıyordu.

Onu kurtaran yalnızca hızlı hareket etmesi oldu. Göz ucu ile bir hareket yakaladı, bir şey arkasında dalgalanan pelerini çekiştirdi ve Rand beceriksizce dönerek kıvrık hançerin darbelerinden kaçındı. Her hareket irade gücü gerektiriyordu. Yan tarafındaki yaralar artık zonklamıyordu; onu pençeliyorlardı, eriyik demir ve buzun ruhu onu parçalamak için birbirleri ile savaşıyorlardı. Lews Therin uludu. Bu acıyla, düşünmek için Rand'ın bütün gücüyle çabalaması gerekiyordu.

"Sana onun benim olduğunu söylemiştim!" diye haykırdı kemikli adam, Rand'ın darbesinden kaçınarak. Yüzü öfkeyle çarpılmışken, çıkık iri burnu ve kulakları çocukları korkutmak için yapılmış bir şeye benzemesine sebep oluyordu, ama gözleri ölüm saçıyordu. Dişlerini bir hırlama ile çıkarmışken, öldürme çılgınlığına kapılmış bir gelincik gibi görünüyordu. Bir leoparı bile parçalamaya hazır, kuduz bir gelincik. O hançerle çok leopar öldürebilirdi. "Benim!" diye haykırdı Padan Fain, Lan odaya dalarken geri sıçrayarak. "Sen çirkin olanı öldür!"

Ancak Lan, Fain'den döndüğü zaman Rand odada bir başkasının olduğunu fark etti. Muhafız'ın kılıcına kılıçla karşılık vermek için neredeyse hevesle öne çıkan uzun boylu, solgun bir adam. Toram Riatin'in yüzü bitkindi, ama kılıç dansında bir ustanın zarafeti ile hareket ediyordu. Lan, bir çelik ve ölüm dansı ile, ona denk bir zarafetle karşıladı onu.

Rand Cairhien tahtı üzerinde hak iddia eden adamı Far Madding'de yıpranmış bir ceket içinde görünce şaşırmış olsa da, gözlerini Fain'den ayırmadı ve kılıcını eski çerçiye doğru tuttu. Karanlıkdostu ve daha kötüsü demişti Moiraine uzun zaman önce, bu adam için. Fain'e doğru ilerlerken Rand'ın yan tarafındaki kör edici acı sendelemesine sebep oldu. Lews Therin'in, kafasının içindeki inlemelerini duymazdan geldiği gibi, arkasından gelen çizme seslerini ve çelik çınlamalarını da duymazdan geldi. Fain dans ediyor, fırlıyor, Rand'ın yan tarafındaki asla iyileşmeyen kesiği açan hançeri kullanacak kadar yaklaşmaya çalışıyor, Rand'ın kılıcı onu gerilemeye zorlarken küfürler hırlıyordu. Aniden döndü ve binanın arkasına doğru koştu.

Fain odadan çıkınca Rand'ın içini yırtan işkence bir zonklamaya dönüştü, ama yine de ihtiyatla Fain'i takip etti. Ama kapıda Fain'in saklanmaya çalışmadığını gördü. Adam hançer elinde, aşağı inen merdivenin başında bekliyordu. Büyük yakut kakmalı kabza pırıldıyor, penceresiz odada masalara konmuş lambaların ışığını yansıtıyordu. Rand odaya adım atar atmaz yan tarafındaki ateş ve buz öylesine kasıp kavurmaya başladı ki yüreğinin ürperdiğini hissedebiliyordu. Dik durmak için demirden bir irade gerekiyordu. Bu bile, öne adım atmak için gereken çabanın yanında soluk kalıyordu, ama Rand o adımı attı, sonra bir tane daha.

"Onu kimin öldürdüğünü bilmesini istiyorum," diye sızlandı Fain inatla. Doğrudan Rand'a bakıyordu, ama kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Bilmesini istiyorum! Ama öldüyse rüyalarıma girmeyi bırakır. Evet. O zaman bırakır." Gülümseyerek boş elini kaldırdı.

Torval ile Gedwyn, pelerinleri kollarında, merdiveni çıktılar.

"Ben diyorum ki, diğerlerinin nerede olduğunu bilene kadar ona yaklaşmıyorum," diye hırladı Gedwyn. "M'Hael bizi öldürür..."

Rand düşünmeden bileklerini kıvırarak Rüzgârı Kesmek ve hemen ardından Yelpazeyi Açmak'ı yaptı.

Ölü adamların hayata dönmesi yanılsaması yok oldu ve Fain haykırarak, yüzünün yanından kanlar akarak geriye sıçradı. Aniden dinlermiş gibi başını yana eğdi ve bir an sonra Rand'a sözsüz bir öfke çığlığı atarak merdivenden aşağı kaçtı.

Rand merak içinde Fain'in ayak seslerini takip edecek oldu, ama Lan kolunu yakaladı.

"Ön sokak Bekçilerle dolu, koyun çobanı." Lan'in sol yanında koyu bir ıslaklık vardı, ama kılıcı kınındaydı; dansta daha iyi olduğunun kanıtı. "Gideceksen çatıya çıkma zamanımız geldi."

"Bu şehirde insan kılıçla geçitte bile yürüyemiyor," diye mırıldandı Rand, kendi kılıcını da kınına sokarak. Lan gülmedi, ama diğer yandan, Nynaeve dışında pek az kişi için gülerdi. Aşağıdaki merdiven boşluğundan bağırışlar ve feryatlar yükseldi. Belki Sokak Bekçileri Fain'i yakalardı. Belki buradaki cesetler yüzünden asılırdı. Yeterli değildi, ama iş görmek zorundaydı. Rand nelerin iş görmek zorunda olduğunu düşünmekten yorulmuştu.

Tavan arasında, Lan sıçrayıp kapak deliğinin kenarını yakaladı ve kendini çatıya çekti. Rand o sıçrayışı yapabileceğinden emin değildi. Acı

Fain’le beraber gitmişti, ama yan tarafı balta saplarıyla dövülmüş gibi hissediyordu. Denemek için hazırlanırken delikten Lan’in başı uzandı ve elini uzattı.

“Hemen yukarı çıkmayabilirler, koyun çobanı, ama bekleyip görmenin anlamı var mı?”

Rand Lan’in elini yakaladı ve deliğin kenarını yakalayabileceği kadar çekilmesine izin verdi. Eğilerek ıslak kiremitler üzerinden binanın arkasına yürüdüler, sonra zirveye kadarki kısa mesafeyi tırmandılar. Sokakta Bekçiler olabilirdi, ama yine de görülmeden kaçma şansları vardı, özellikle de Nynaeve’e dikkatleri dağıtması için işaret yollayabilirlerse.

Rand sivri tepeye ulaştı ve arkasında Lan’in çizmeleri gıcırdayarak kiremitlerin üzerinde kaydı. Rand dönerek adamın bileğini tuttu, ama Lan’in ağırlığı onu da kaygan gri eğime çekti. Boş yere boş elleri ile tutunacak yer, bir kiremitin kenarını, herhangi bir şeyi aradılar. İkisi de tek kelime etmedi. Lan’in bacakları kenardan aşağı kaydı, sonra da vücudunun kalanı. Rand’ın eldivenli parmakları bir şey yakaladı; ne olduğunu bilmiyordu ve aldırmıyordu da. Başı ve bir omzu çalının kenarından sarkmıştı ve Lan alçak evin yanındaki geçidin on adım üzerinde sallanıyordu.

“Bırak,” dedi Lan sessizce. Başını kaldırıp Rand’a baktı, gözleri soğuk ve sert, yüzü ifadesizdi. “Bırak.”

“Ancak güneş yeşerdiğinde,” dedi Rand ona. Adamı birazcık, saçağı yakalamasına izin verecek kadar çekebilirse...

Parmakları her neyi yakaladıysa, keskin bir çatırtı ile kırıldı ve geçit hızla yükselerek onları karşıladı.

34
Arıkuşunun Sırrı

Mumcunun yanındaki geçidi izlediğini fazla belli etmemeye çalışan Nynaeve katlanmış düz, gri örgüyü sokak satıcısının tepsisine bıraktı ve rüzgâra karşı kapatmak için elini pelerininin içine soktu. Yanından geçen insanların giydiğinden daha iyi bir pelerindi, ama kimsenin dönüp bir daha bakmayacağı kadar sadeydi. Ama kemerini görseler bakarlardı. Mücevher takan kadınlar sık sık Mavi Sazan Sokağı'na gelmezdi, sokak satıcılarından alışveriş de yapmazlardı. Orada durup tepsideki son örgü parçasını da elledikten sonra zayıf satıcı kadın yüzünü buruşturdu, ama Nynaeve sırf orada oyalanmak için bir sebebi olsun diye sokak satıcılarından üç örgü, iki kurdele ve bir paket toplu iğne almıştı bile. Toplu iğne her zaman işe yarardı, ama geri kalanlarla ne yapacağını bilmiyordu.

Aniden sokağın aşağısında, nöbet kaidesinin olduğu taraftan bir kargaşa geldi kulağına. Sokak Bekçilerinin çıngırakları öttü, sesleri gittikçe yükseldi. Kaidede duran Bekçi yerinden indi. Kaidenin yanından geçenler bu sokağı kesen sokağa ve Mavi Sazan Sokağı'nın ilerisine baktılar, sonra çıngıraklarını başlarının üzerinde sallamakta olan Bekçiler koşar adım belirdiği zaman çabucak sırtlarını duvarlara verdiler. İki üç kişilik bir devriye grubu değildi, Mavi Sazan Sokağı'nda bir silahlı adam seli koşuyordu ve diğer sokaktan daha fazlası geliyordu. Yoldan çekilmekte ağır davrananlar kenara itildiler ve bir adam ayaklar altında kaldı. Yavaşlamadan adamı ezip geçtiler.

Örgü satıcısı sokağın yanına koştururken tepsisindeki malların yarısı saçılmıştı. Nynaeve çabucak taş evin önünde, ağzı açık kalmış kadının yanına çekildi. Sokağı dolduran, çengelli sırıkları ve değnekleri kargı gibi kalkmış Bekçi yığını onu omuzladılar, duvara sıkıştırdılar. Tepsisi elinden

kopar, gözden kaybolurken örgü satıcısı bağırdı, ama Bekçilerin hepsi gözlerini önlerine dikmişti.

Son adam da koşarak geçtikten sonra, Nynaeve baştaki yerinden on adım ilerideydi. Örgü satıcısı öfkeyle bağırdı, yumruğunu adamların arkalarından salladı. Kızgınlıkla yamulmuş pelerinini düzeltirken Nynaeve'in aklında bağırmaktan daha fazlasını yapmak vardı. Yapmayı düşündüğü...

Aniden nefesi gırtlağında dondu. Sokak Bekçileri kitle halinde durmuştu ve yaklaşık yüz adam şimdi ne yapacaklarını bilemezmiş gibi birbirlerine bağırıyorlardı. Ayakkabıcı dükkânının önünde durmuşlardı. Ah, Işık, Lan. Ve Rand da, her zaman Rand, ama her şeyden önce, yüreğinin yüreğinde, Lan.

Kendini nefes almaya zorladı. Yüz adam. Belindeki mücevherli kemere –Kuyu'ya– dokundu. Oraya depoladığı *saidar*'ın yarısından azı kalmıştı, ama yeterli olabilirdi. Ne için, tam olarak emin değildi, ama yeterli olmak zorundaydı. Pelerinin başlığını takarak ayakkabıcının önündeki adamlara doğru yürümeye başladı. Hiçbiri ondan tarafa bakmıyordu. Elinden gelirse...

Eller onu yakaladı, geri geri sürükledi ve başka yöne döndürdü.

Cadsuane'in kollarından birini yakalamış olduğunu fark etti, Alivia da diğerini tutuyordu. İkisi onu sokakta çabuk çabuk yürütüyorlardı. Ayakkabıcı dükkânından uzağa. Alivia'nın yanında yürüyen Min omzunun üzerinden arkaya endişeli bakışlar fırlatıyordu. Aniden irkildi. "O... sanırım düştü," diye fısıldadı. "Baygın sanırım, ama yaralandı, ne kadar kötü olduğunu bilmiyorum."

"Burada ona ya da kendimize bir faydamız dokunmaz," dedi Cadsuane sakin sakin. Topuzunun önünden sarkan altın süsler, kadın başını çevirirken, başlığının içinde sallandı, gözleri önlerindeki insanları taradı. Boş eliyle, rüzgâra karşı derin başlığını tutuyor, pelerininin arkasında dalgalanmasına izin veriyordu. "O oğlanlardan biri kadınlardan yüzlerini göstermesini istemeyi akıl edemeden buradan uzaklaşmak istiyorum. Bu akşam Mavi Sazan Sokağı'nın yakınında bulunan her Aes Sedai bu çocuk yüzünden bazı soruları yanıtlamak zorunda kalacak."

"Bırak beni!" diye terslendi Nynaeve, kollarını çekiştirerek. Lan. Rand bayılmışsa Lan'e ne olmuştu? "Geri dönüp onlara yardım etmeliyim!" İki kadın demirden ellerle sürüklediler onu. Yanlarından geçen herkes ayakkabıcı dükkânına doğru bakıyordu.

“Şimdiden yeterinden fazlasını yaptın, seni aptal kız.” Cadsuane’in sesi soğuk demir gibiydi. “Sana Far Madding’in bekçi köpeklerini *anlattım.* Pof! *Kimsenin* yönlendiremediği yerde yönlendirerek Konsey Üyeleri’nin içine panik saldın. Bekçiler onları ele geçirmişse, senin yüzündendir.”

“*Saidar* önemli değildir diye düşündüm,” dedi Nynaeve zayıfça. “Birazcık yönlendirdim ve kısa bir süre için. Ben... belki fark etmezler diye düşündüm.”

Cadsuane tiksintiyle baktı ona. “Bu taraftan, Alivia,” dedi, Nynaeve’i terk edilmiş bir gözlem kaidesinin köşesine çekerek. Sokakta küçük, heyecanlı insan grupları gevezelik ediyordu. Bir adam, çengelli sırık kullanırmış gibi heyecanlı jestler yapıyordu. Bir kadın başını hayretle iki yana sallayarak boş gözlem kaidesine işaret etti.

“Bir şey söyle, Min,” diye yalvardı Nynaeve. “Onları bırakıp gidemeyiz.” Cadsuane’in yüzünün yanında yumuşak kaldığı Alivia’ya hitaben konuşmak aklına gelmemişti.

“Benden duygudaşlık bekleme.” Min’in alçak sesi Cadsuane’inki kadar soğuktu. Nynaeve’e yan yan, öfkeyle baktı; sonra bakışlarını yine sokağa çevirdi. “Onları durdurmama yardım etmen için yalvardım sana, ama onlar kadar yün kafalı olmak zorundaydın. Şimdi Cadsuane’e güvenmek zorundayız.”

Nynaeve burnunu çekti. “O ne yapabilir ki? Lan ve Rand’ın arkamızda olduğunu ve her an daha da geride kaldıklarını hatırlatmama gerek var mı?”

“Görgü dersleri alması gereken tek kişi oğlan değil,” diye mırıldandı Cadsuane. “Henüz benden özür dilemedi, ama Verin’e dileyeceğini söyledi ve sanırım şimdilik bunu kabul edebilirim. Pof! O oğlan şimdiye dek karşılaştığım on tanesinden daha fazla dert açıyor başıma. Elimden geleni yaparım kızım, ki bu Sokak Bekçilerini ezip geçerek senin yapmaya çalışacağından daha fazlası demek. Bundan sonra, ben ne dersem onu yapacaksın, yoksa Alivia’ya söylerim tepene oturur!” Alivia başını salladı. Min de!

Nynaeve yüzünü buruşturdu. Kadının ona *saygı* göstermesi gerekiyordu! Yine de, Birinci Konsey Üyesi’nin konuğu, Büyük Yılan yüzüğü takıyor olsa da, sıradan bir Nynaeve al’Meara’dan daha fazlasını yapabilirdi. Lan için Cadsuane’e tahammül edebilirdi.

Ama Cadsuane’in erkekleri kurtarmak için ne yapacağını sorduğu zaman kadının verdiği tek yanıt şu oldu, “En ufak şey yapabilsem bile, istediğimden çok daha fazlasını yapmış olacağım, kızım. Ama oğlana söz

verdim ve ben sözümü tutarım. Umarım bunu hatırlar.” Buz gibi bir sesle söylenen bu sözler insana pek güven vermiyordu.

Rand karanlıkta uyandı. Sırtüstü yatıyordu ve acı içindeydi. Eldivenleri gitmişti ve altında kaba bir şilte hissedebiliyordu. Çizmelerini de almışlardı. Kim olduğunu biliyorlardı. Dikkatle doğrulup oturdu. Yüzü berelenmişti ve bedenindeki her kas dayak yemiş gibi ağrıyordu, ama hiçbir şey kırılmamış gibiydi.

Yavaşça ayağa kalkarak el yordamı ile şiltenin yanındaki taş duvarı yokladı, neredeyse hemen köşeyi ve sonra kaba demir borularla kaplı bir kapı buldu. Karanlıkta parmakları küçük bir kapağın çevresinde gezindi, ama ittirip açamıyordu. Kapağın kenarlarından ışık gelmiyordu. Kafasının içinde, Lews Therin köpek gibi nefeslenmeye başladı. Rand yoklamaya devam etti. Çıplak ayaklarının altındaki döşeme taşları soğuktu. Bir sonraki köşeyi de hemen buldu ve sonra üçüncüsünü. Ayak parmakları bir şeye çarpıp yerde tangırdamasına sebep oldu. Bir elini duvara yaslayarak eğildi ve tahta bir kova buldu. Onu orada bıraktı ve kendini demir kapıya kadar gidip turu tamamlamaya zorladı. Çepeçevre. Üç adım uzunluğunda, iki adım genişliğinde, kara bir kutunun içindeydi. Bir elini kaldırdı ve başının otuz santim üzerindeki tavanı buldu.

Kapatıldık, dedi Lews Therin boğuk bir sesle, nefes nefese. *Yine kutuya kapatıldık. O kadınlar bizi kutuya kapatmıştı! Çıkmamız lazım!* diye uludu. *Çıkmamız lazım!*

Rand kafasının içinde çığlık atan sesi duymazdan gelerek hücrenin ortasına gelene kadar geriledi, sonra bağdaş kurup yere oturdu. Duvarlardan becerebildiğince uzaklaşmıştı ve karanlığın içinde onların daha da uzakta olduğunu hayal etti, ama taşa dokunmak için kolunu tamamen uzatması gerekmeyecekmiş gibi geliyordu. Titrediğini hissediyordu, sanki kontrol edilmez bir biçimde titreyen bir başkasının vücuduydu. Duvarlar hemen yanı başında, tavan hemen kafasının üzerindeydi sanki. Bununla savaşmak zorundaydı, yoksa biri onu çıkarmaya gelene kadar Lews Therin kadar delirecekti. Sırf Elaida’nın gönderdiği birilerine teslim etmek için bile olsa, eninde sonunda çıkaracaklardı onu. Bir mesajın Tar Valon’a ulaşması ve Elaida’nın elçilerinin dönmesi için kaç ay gerekirdi acaba? Tar Valon’dan daha yakın bir yerde Elaida’ya sadık Aes Sedailer varsa daha erken olabilirdi. O Aes Sedailerin daha yakında, hatta şehirde olduğunu, onu

kutusundan çıkaracaklarını umduğunu fark edince dehşetle daha beter ürperdi.

“Teslim olmayacağım!” diye bağırdı. “Gerektiği kadar zorlu olacağım!” O sınırlı mekânda, sesi gök gürültüsü gibi patladı.

O yapılması gerekeni yapacak kadar zorlu olmadığı için Moiraine ölmüştü. Beynine kazınmış listede, onun yüzünden ölmüş kadınlar listesinde, onun ismi her zaman en baştaydı. Moiraine Damodred. O listedeki her isim bedenindeki acıları, parmak uçlarının hemen ötesindeki taş duvarları unutturan bir ıstırap getiriyordu. Rand onu değer verdiği her şeyden yoksun bıraktığı için ölen Colavaere Saighan. Peşinden Shadar Logoth’a geldiği için onun ellerinde ölen, Cosaida Chareenlerinden bir Mızrağın Kızı Liah. Onun kapısını koruma şerefini istediği için ölen. Soğuk Zirve Miagomalarından bir Kız, Jendhilin. Sert olmak zorundaydı! O uzun listedeki isimleri teker teker çağırdı, ruhunu sabırla acının ateşlerinde dövdü.

Hazırlanmak Cadsuane’in umduğundan daha uzun sürdü, çünkü muhtelif kişileri, âşık hikâyelerindekine benzer muhteşem bir kurtarışın söz konusu olmadığına ikna etmesi gerekmişti, bu yüzden kendini Konsey Salonu’nun koridorlarında yürürken bulduğunda geceydi. Sakin sakin, hiç acele etmeden yürüyordu. Acele ederse, insanlar endişeli olduğunuzu, karşınızda avantajlı konumda olduklarını varsayardı. Hayatı boyunca, en baştan avantajlı konumda olmaya bu geceden daha fazla ihtiyaç duyduğu olmamıştı.

Bu saatte koridorlar boş olmalıydı, ama bugünkü olaylar işlerin normal işleyişini değiştirmişti. Her yerde mavi ceketli kâtipler koşturuyordu, bazen durup ağızları bir karış açık, Cadsuane’in yanındakilere bakıyorlardı. Büyük olasılıkla dört Aes Sedai’yi bir arada görmemişlerdi –Üç Yemin’i edene kadar Nynaeve’in bu unvanı kullanmasına razı olmayacaktı– ve bugünkü kargaşa bu manzara karşısında daha da şaşırmalarına sebep oluyordu. Ama arkadan gelen üç adam da aynı ölçüde çok şaşkınlık yaratıyordu. Kâtipler adamların siyah ceketlerinin ya da yüksek yakalarındaki iğnelerin anlamlarını bilmiyor olabilirlerdi, ama bu koridorlarda kılıç kuşanmış üç adam görmüş olmaları olasılığı düşüktü. Her durumda, biraz şansı varsa hiçbiri koşa koşa gidip Aleis’e Konsey’in kapalı toplantısını bölmeye kimin geldiğini haber vermezdi. Adamları tek başlarına getirememiş olması yazıktı, ama Daigian bile bu öneriye

direnecek cesareti bulmuştu. Tüm yoldaşlarının Merise ile diğer iki Aes Sedai'nin kendine hâkimiyetini gösteremiyor olması daha da yazıktı.

"Bu asla işe yaramayacak," diye homurdandı Nynaeve, Tepeler'den yola çıktıklarından beri belki onuncu sefer. "En baştan kuvvetle saldırmalıydık!"

"Daha hızlı hareket etmeliydik," diye mırıldandı Min karanlık karanlık. "Onun değiştiğini hissediyorum. Önceden taşsa, şimdi demir oldu! Işık, ona ne yapıyorlar?" Sırf oğlanla arasında bağ olduğu için yanına aldığı kız durmaksızın, her biri öncekinden de kasvetli raporlar veriyordu. Cadsuane ona hücrelerin neye benzediğini söylememişti, oğlanı kaçıran Aes Sedailerin ona yaptığını anlatmanın kızı yıkmasından sonra değil.

Cadsuane içini çekti. Sefil bir ordu toplamıştı, ama uyduruk bir ordunun bile disipline ihtiyacı olurdu. Özellikle de önlerinde bekleyen bir savaş varken. Deniz Halkı kadınlarını geride kalmaya zorlamasa durum daha da kötü olurdu. "Gerekirse bunu ikiniz olmadan da yapabilirim," dedi kararlılıkla. "Hayır; hiçbir şey söyleme, Nynaeve. O kemeri senin kadar Merise ya da Corele de takabilir. Bu yüzden siz çocuklar, sızlanmayı bırakmazsanız, Alivia'ya söylerim sizi Tepeler'e geri götürür ve sızlanacak sebep verir." O tuhaf yabaniyi getirmesinin tek sebebi buydu. Alivia'nın, sindiremediği kişilerin yanında çok ılımlı olmak gibi bir eğilimi vardı, ama o iki geveze saksağana haşin gözlerle bakıyordu.

İki kızın kafası aynı anda altın saçlı kadına döndü ve neyse ki saksağanlar sustu. Sustular, ama pek kabullenmiş sayılmazlardı. Min dilediği kadar dişlerini gıcırdatabilirdi, ama Nynaeve'in asık suratlı kaş çatması Cadsuane'i sinir ediyordu. Kız iyi malzemeden yapılmıştı, ama eğitimi çok kısa kesilmişti. Şifa yeteneği mucizeviye yakındı, başka hemen her konudaki yeteneği yetersizdi. Ve dayanılması gereken, dayanılabilecek derslerden geçmemişti. Aslında, Cadsuane ona karşı duygudaşlık hissediyordu. Biraz. Kule'de herkesin öğrenemeyeceği bir dersti. Kendisi, yeni kazandığı şal ve kendi gücü yüzünden gururla dolup taşarken, Kara Tepeler'in göbeğindeki bir çiftlikte dişsiz bir yabaniden almıştı o dersi. Ah, Far Madding'i tepetaklak çevirmeye çalışmak için topladığı ordu gerçekten de çok sefildi.

Konsey Odası'nın sütunlu antresi yarı yarıya kâtipler ve ulaklarla doluydu, ama yalnızca kâtip ve ulaktılar gerçekten. Kâtipler işgüzar bir şaşkınlıkla duraksadılar, her biri bir başkasının ilk önce konuşmasını bekledi, ama kırmızı ceketli ulaklar konuşmanın onlara düşmediğini

biliyordu ve mavi seramiklerin üzerinde odanın kenarına gerilediler. Kâtipler Cadsuane'in önünde aralandılar, hiçbiri ağzını açan ilk kişi olma cesaretini gösteremedi. Buna rağmen, El ve Kılıç oymalı yüksek kapı kanatlarından birini açtığı zaman hep bir ağızdan inlediklerini duydu.

Konsey Odası geniş değildi. Dört aynalı ayaklı şamdan odayı aydınlatmaya yetiyordu ve kırmızı, mavi, altın renkli geniş bir Tear halısı yerin hemen hemen tamamını örtüyordu. Odanın bir yanındaki geniş, mermer şömine havayı epey ısıtıyordu, ama revaklı avluya açılan cam pencereler gece rüzgârı ile sarsılıyor, şömine rafındaki yüksek, yaldızlı Illian saatinin tıkırtısını boğuyordu. Tahta çok benzeyen on üç oymalı, yaldızlı sandalye kapıya bakan bir yay oluşturacak şekilde dizilmişti ve hepsinde endişeli bakışlı kadınlar oturuyordu.

Yayın başındaki Aleis Cadsuane'in küçük alayının başında odaya girdiğini görünce kaşlarını çattı. "Bu oturum kapandı, Aes Sedai," dedi aynı anda hem resmi, hem soğuk bir sesle. "Bizimle daha sonra konuşmanı isteyebiliriz, ama..."

"Hücreye kapattığınız kişilerin kim olduğunu biliyorsunuz," diye araya girdi Cadsuane.

Bu bir soru değildi, ama Aleis blöf yapıp geçiştirmeye çalıştı. "Birkaç adam, sanırım. Sokak ayyaşları, kavga çıkardıkları ya da hırsızlık yaptıkları için tutuklanmış muhtelif yabancılar; üç adamı öldürmüş olabilecek, bugün tutuklanmış bir Sınırboylu. Tutuklama kayıtlarını ben tutmuyorum, Cadsuane Sedai." Cinayetten tutuklanan adamdan bahsettiğinde Nynaeve derin bir nefes aldı, gözleri tehlikeli tehlikeli ışıldadı, ama en azından çocuğun aklı çenesini kapalı tutacak kadar başındaydı.

"Demek Yenidendoğan Ejder'i elinizde tuttuğunuzu saklamaya çalışacaksınız," dedi Cadsuane sessizce. Verin'in yaptığı ön hazırlıkların bunun karşısında gerilemelerini sağlayacağını hararetle umuyordu. Ama belki hâlâ basitçe yapmanın bir yolu vardı. "Onu ellerinizden alabilirim. Seneler içinde yönlendirebilen yirmiden fazla adamla yüzleştim. O benden korkmuyor."

"Önerin için teşekkür ederiz," diye yanıt verdi Aleis rahatça, "ama biz ilk önce Tar Valon'la iletişim kurmayı tercih ediyoruz." Pazarlık yapmayı, demek istiyordu. Eh, olması gereken olacaktı, demek ki. "Nasıl öğrendiğinizi bize söylemeyi..."

Cadsuane yine araya girdi. "Belki daha önce belirtmişimdir, arkamdaki adamlar Asha'man."

Üç adam bunun üzerine, önceden söylendiği gibi öne çıktılar. Cadsuane tehlikeli göründüklerini itiraf etmeliydi. Kır kafalı Damer dişi ağrıyan yaşlı bir kurda benziyordu; şirin Jahar esmer, zarif bir leopara; Eben'in gözünü kırpmadan bakması o genç yüzde daha da tekinsiz görünüyordu. Konsey Üyeleri'ni etkiledikleri kesindi. Bazıları geri çekilecekmiş gibi sandalyelerinde kıpırdandılar yalnızca, ama Cyprien'in ağzı açık kaldı; o çıkık dişler varken talihsiz bir mimik. Saçları Cadsuane'inki kadar gri olan Sybaine sandalyesinde çöküverdi ve ince eliyle kendini yelpazelemeye başladı. Cumere'nin ağzı kusacakmış gibi çarpıldı.

Aleis daha zorlu malzemeden yapılmıştı, ama o da iki elini karnına bastırdı. “Sana, kanuna uydukları sürece Asha'manların şehri ziyaret etmekte serbest olduklarını söylemiştim. Asha'manlardan korkumuz yok, Cadsuane, ama seni onların yanında gördüğüme şaşırdığımı söylemeliyim. Özellikle de biraz önceki önerin ışığında.”

Demek artık yalnızca Cadsuane'di, öyle mi? Yine de, Aleis'i yıkmanın gerekli olmasına üzülüyordu. Kadın Far Madding'i iyi yönetiyordu, ama bu geceden sonra asla kendine gelemeyebilirdi. “Bugün başka ne olduğunu unutuyor musun, Aleis? Biri şehrin içinde yönlendirdi.” Konsey Üyeleri yine kıpırdandılar ve birden fazla alın endişeyle kırıştı.

“Bir hata.” Aleis'in sesindeki serinlik gitmişti, yerini öfke ve belki biraz da korku almıştı. Gözleri kara kara parlıyordu. “Belki de koruyucular hata yaptı. Sorgulanan kimse böyle bir şey düşündürecek...”

“Mükemmel olduğunu sandığımız şeylerde bile kusurlar olabilir, Aleis.” Cadsuane kendi Kuyusundan ölçülü miktarda *saidar* çekti. Deneyimliydi; küçük altın arıkuşu Nynaeve'in kemeri kadar depolayamıyordu. “Kusurlar keşfedilmeden önce yüzyıllarca fark edilmeyebilir.” Ördüğü Hava akışı Aleis'in kafasındaki mücevher kaplı tacı kaldıracak ve kadının ayaklarının dibine bırakacak kadardı yalnızca. “Ama bir kez bulununca, bakan herkes onları bulabilir gibi görünüyor.”

On üç çift göz hayretler içinde taca bakıyordu. Konsey Üyeleri'nin tamamı donmuş, nefes bile almıyor gibiydi.

“Bir ahır kapısı kadar büyük bir kusur, bana göre,” diye bildirdi Damer. “Bence senin kafanda daha güzel duruyordu.”

Aniden Nynaeve'in çevresinde Güç parıldadı ve taç Aleis'e doğru uçtu, son anda yavaşladı ve kanı çekilmiş yüzün üzerindeki kafaya çarpmak yerine yavaşça oturdu. Ama kızdaki *saidar* parıltısı kaybolmadı. Eh, bırak Kuyusu kurusun.

“O?..” Aleis yutkundu, ama sözlerine devam ederken sesi yine de çatlıyordu. “Onu size teslim etmemiz yeterli olur mu?” Cadsuane’e mi, yoksa Asha’manlara mı hitap ettiği, belki kendisi için bile açık değildi.

“Bence yeterli olur,” dedi Cadsuane sakin sakin ve Aleis ipsiz bir kukla gibi çöküverdi. Yönlendirme gösterisi herkesi şoke etmiş olsa da, diğer Konsey Üyeleri sorgulayan bakışlarla bakıştılar. Gözleri Aleis’e kaydı, yüzler sertleşti, başlar sallandı. Cadsuane derin bir nefes aldı. Oğlana, ne yaparsa yapsın onun iyiliği için olacağına söz vermişti, Kule’nin ya da bir başkasının iyiliği için değil ve şimdi oğlanın iyiliği için bu iyi kadını yıkmıştı. “Çok üzgünüm, Aleis,” dedi. *Hesabın şimdiden kabarmaya başladı, evlat,* diye düşündü.

35
Choedan Kal

Rand arkasında bakmadan Caemlyn Kapısı’ndan kuzeye giden geniş, taş köprüye sürdü atını. Güneş bulutsuz gökyüzünde, ufkun hemen üzerinde solgun, altın rengi bir toptu, ama hava nefesini puslandıracak kadar soğuktu ve göl rüzgârları pelerinini uçuruyordu. Ama Rand soğuğu ancak uzak, onunla gerçekten ilgili olmayan bir şeymiş gibi hissediyordu. O herhangi bir kışın açıklayamayacağı kadar üşüyordu. Önceki gece onu hücreden çıkarmak için gelen nöbetçiler, yüzünde küçük bir gülümseme bulunca şaşırmışlardı. O gülümseme hâlâ ağzını hafifçe kıvırıyordu. Nynaeve kemerinde kalan son *saidar* ile berelerine Şifa vermişti, ama köprünün sonunda yola çıkan kül yüzlü, miğferli subay onu görünce, yüzü hâlâ şişmiş ve morarmış gibi irkildi.

Cadsuane eyerinden eğilerek birkaç sessiz sözcük söyledi ve subaya katlanmış bir kâğıt uzattı. Adam ona kaşlarını çattı, okumaya başladı, sonra başını hızla kaldırıp şaşkınlık içinde sabırla Cadsuane’in arkasında beklemekte olan erkeklere ve kadınlara baktı. Yine sayfanın tepesinden başlayarak, dudaklarını sessizce kıpırdatarak okudu. Sanki her kelimeden emin olmak istiyordu ve buna şaşmamak gerekirdi. On üç Konsey Üyesi tarafından imzalanan ve mühürlenen emir, barış bağlarının kontrol edilmeyeceğini, yük atlarının aranmayacağını söylüyordu. Bu gruba dahil kişilerin isimleri kayıtlardan tamamen silinecek, emrin kendisi yakılacaktı. Grup bir daha Far Madding’e gelmeyecekti. Ne Aes Sedailer, ne Atha’an Miere, hiçbiri.

“Bitti, Rand,” dedi Min nazikçe, sağlam yapılı kahverengi kısrağının onun gri iğdiş atına yanaştırarak. Halbuki Nynaeve’in Lan’e yakın durduğu kadar yakın duruyordu zaten. Nynaeve Lan’in berelerine ve kırık koluna

Rand'dan önce Şifa vermişti. Min'in yüzü, bağdan da akan endişeyi yansıtıyordu. Pelerinini rüzgâra bırakarak Rand'ın kolunu okşadı. "Artık bunu düşünmek zorunda değilsin."

"Far Madding'e minnettarım, Min." Rand'ın sesi duygusuz ve uzaktı, tıpkı eski günlerde *saidin* kavradığında olduğu gibi. Eskiden Min için ısınırdı, ama şu anda bunu yapmak onun becerilerini aşıyordu. "Gerçekten de burada ihtiyaç duyduğum şeyi buldum." Bir kılıcın anısı olsa, demirhane ateşine minnet duyardı, ama asla onu sevmezdi. Geçmelerine izin verildiğinde gri atını sert toprak yolda eşkin kaldırdı ve tepelere yöneldi. Ağaçlar şehri gözlerden gizleyene kadar dönüp bakmadı bile.

Yol ormanlık tepelerde tırmanıyor, dolanıyordu. Kış vakti yalnızca çamlarda ve meşinyapraklarda yeşillik kalmıştı ve dalların çoğu çıplak ve griydi. Aniden Kaynak yeniden, göz ucunun hemen ötesinde belirdi. Zonkluyor, çağırıyor, kıtlık zamanı açlık gibi içini dolduruyordu. Düşünmeden uzandı ve içindeki boşluğu *saidin*'le doldurdu; ateşten bir çığ gibi, bir buz fırtınası gibi, yan tarafındaki büyük yara izinin zonklamasına sebep olan pislikle lekelenmiş gibi. Zihnini kavurmaya çalışan çığa binmek, ruhunu süpürmeye çalışan fırtınada süzülmek için mücadele ederken başı döndü, midesi kasıldı ve Rand eyerinde sallandı. Güç'ün eril yarısında af ya da acıma yoktu. Bir erkek ya savaşırdı ya da ölürdü. Arkasındaki üç Asha'man'ın da içlerini doldurduğunu, Kıraç'tan yeni çıkmış bir adamın su bulduğunda içtiği gibi içlerini doldurduklarını hissedebiliyordu. Kafasının içinde, Lews Therin rahat bir nefes aldı.

Min atını öyle yanaştırdı ki dizleri birbirine dokundu. "Sen iyi misin?" dedi endişeyle. "Hasta görünüyorsun."

"Yağmur suyu kadar iyiyim," dedi ona ve yalanı yalnızca midesi hakkında değildi. O çeliktendi ve hâlâ yeterince sert olmadığını görüp şaşırmıştı. Min'i, onu koruyacak Alivia ile birlikte Caemlyn'e göndermeyi düşünmüştü. Altın saçlı kadın onun ölmesine yardım edecekse, ona güvenebilmeliydi. Kullanacağı kelimeleri planlamıştı, ama Min'in kara gözlerine bakarken onları dillendirecek kadar zorlu olmadığını fark etmişti. Gri atını çıplak dallı ağaçların arasında döndürerek omzunun üzerinden Cadsuane'e hitap etti. "Burası."

Kadın takip etti, elbette. Hepsi etti. Harine dün gece birkaç saat uyumak dışında onu gözünün önünden ayırmamıştı. Rand onu geride bırakmayı tercih ederdi, ama Cadsuane ilk tavsiyesini o konuda vermişti. *Onlarla pazarlık yaptın, evlat, anlaşma imzalamış olmaktan farksız. Ya da söz*

vermekten. Sözünü tut ya da sözünden döndüğünü söyle onlara. Aksi halde, bir hırsızdan ibaret olursun. Sözünü sakınmamıştı ve sesi hırsızlar hakkındaki fikrini açıkça ifade etmişti. Rand onun tavsiyesine uyacağına dair söz vermemişti, ama kadın onun danışmanı olmak konusunda o kadar gönülsüzdü ki onu bu kadar çabuk kendisinden uzaklaştırma riskine girememişti, bu yüzden Dalgahanımı ile diğer iki Deniz Halkı kadını Verin'in önünde at sürüyorlardı. Verin'in yanında Rand'a yemin etmiş diğer beş Aes Sedai ve Cadsuane'in yol arkadaşı olan dört kişi daha at sürüyordu. Kadın onları terk etmektense Rand'ı terk ederdi, bundan emindi.

Onunki dışında hiçbir göz Far Madding'e girmeden önce kazdığı yeri seçemezdi. Onun gözleri için, orman zeminindeki çürük yaprak katmanının arasından lamba gibi parlayan ince bir ışık çıkıyordu. Yönlendirebilen bir erkek bile, orada olduğunu anlamadan o ışının yanından geçip gidebilirdi. Atından inmeye zahmet etmedi. Hava akışları kullanarak kalın çürük yaprak ve dal katmanını kenara itti, ıslak toprağı küredi ve deri sicimlerle bağlanmış uzun, dar bir bohça çıkardı. *Callandor*'u eline çağırırken, onu sardığı kumaşa çamur parçaları yapışmış olduğu görüldü. Onu Far Madding'e götürmeye cesaret edememişti. Kını olmadığından onu köprü kalesinde bırakması gerekirdi; Rand'ın varlığını ilan etmeyi bekleyen tehlikeli bir bayraktan farksız. Dünyada bundan başka kristal kılıç olduğunu sanmıyordu ve Yenidendoğan Ejder'in elinde bir tane olduğunu çok fazla insan biliyordu. Ve onu burada bırakmasına rağmen sonu karanlık, sıkışık, taş bir kutu olmuştu... Hayır. O iş bitmiş, geçmişti. Bitti. Lews Therin zihninin gölgelerinde köpek gibi nefeslendi.

Callandor'u eyer kolanının altına sıkıştırarak gri atını diğerlerine döndürdü. Atlar rüzgâra karşı kuyruklarını kıstırmışlardı, ama zaman zaman içlerinden biri, bunca zaman ahırda kaldıktan sonra hareket etme sabırsızlığı ile toynağını yere vuruyor ya da başını sallıyordu. Nynaeve'in omzundan sarkan deri çanta taktığı mücevherli *ter'angreal* ile uyumsuz kaçıyordu. Zamanı yaklaştığından, ne yaptığının farkında değilmiş gibi şişkin çantayı okşuyordu. Korkusunu saklamaya çalışıyordu, ama çenesi titriyordu. Cadsuane duygusuzca ona bakıyordu. Başlığı sırtına düşmüştü ve zaman zaman gücü bir esinti topuzundan sarkan altın balık, kuş, yıldız ve ayları sallıyordu.

"Kaynak'ın eril yarısındaki lekeyi kaldıracağım," diye bildirdi.

Diğer Muhafızlar gibi sade, koyu renk ceketler ve pelerinler giymiş olan Asha'manlar heyecanla bakıştılar, ama Aes Sedailer arasından bir

dalgalanma geçti. Nesune, kuşa benzeyen ince vücudu için fazla yüksek gelen bir inleme salıverdi.

Cadsuane'in ifadesi değişmedi. "Onunla mı?" dedi, kuşkuyla tek kaşını kaldırıp Rand'ın bacağının altındaki bohçaya bakarak.

"Choedan Kal'la," diye yanıt verdi Rand. Bu isim Lews Therin'in armağanlarından biriydi, hep oradaymış gibi Rand'ın kafasında olan bir bilgi. "Onları, biri Cairhien'de, diğeri Tremalking'de gömülü devasa heykeller, *sa'angreal*'ler olarak biliyorsunuz." Deniz Halkı adasından bahsedildiğinde Harine kafasını hızla kaldırdı, burun zincirindeki altın madalyonlar çarpışarak çınladı. "Kolaylıkla kaldırılamayacak kadar büyükler, ama erişim anahtarı adı verilen iki *ter'angreal*'im var. Onlar kullanılarak Choedal Kal'a dünyanın her yerinden ulaşılabilir."

Tehlikeli, diye inledi Lews Therin. *Delilik.* Rand onu duymazdan geldi. Şu anda tek önemli olan Cadsuane'di.

Kadının doru atı siyah kulaklarından tekini oynattı ve bu bile binicisinden daha heyecanlı görünmesine sebep oldu. "O *sa'angreal*'lerden biri bir kadın için yapılmış," dedi serin bir sesle. "Onu kime kullandırmayı düşünüyorsun? Yoksa bu anahtarlar ikisini kendi içine çekmeni mi sağlıyor?"

"Nynaeve benimle zincir kuracak." Zincir kurmak için yalnız ve yalnız Nynaeve'e güveniyordu. O Aes Sedai'ydi, ama eskiden Emond Meydanı'nın Hikmetliğini yapmıştı; ona güvenmek zorundaydı. Nynaeve ona gülümsedi ve kararlılıkla başını salladı. Artık çenesi titremiyordu. "Beni durdurmaya kalkışma, Cadsuane." Kadın hiçbir şey söylemedi, kara gözlerinde tartan, ölçen bir ifade ile onu süzmekle yetindi.

"Beni affet, Cadsuane." Kumira sessizliği bozdu, benekli atını öne doğru topukladı. "Genç adam, başarısızlık ihtimalini düşündün mü hiç? Başarısızlığın *sonuçlarını* düşündün mü hiç?"

"Benzer soruyu ben sormalıyım," dedi Nesune keskin bir sesle. Eyerinde dimdik oturuyordu ve gözleri Rand'ın gözlerine dikilmişti. "Okuduğum her şeye bakarak, o *sa'angreal*'leri kullanmanın sonu felaket olabilir. Birlikte, dünyayı bir yumurta gibi çatlatabilecek kadar güçlüler."

Bir yumurta gibi! diye onayladı Lews Therin. *Hiç sınanmadılar, hiç denenmediler. Bu delilik!* diye haykırdı. *Sen delisin! Deli!*

"Son işittiğimde," dedi Rand Aes Sedailere, "elli Asha'man'dan biri deliriyordu ve kuduz köpek gibi öldürülmesi gerekiyordu. Şimdiye dek daha fazlası delirmiş olmalı. Bu işi yapmak riskli, ama bunların hepsi

olasılık. Denemezsem, gittikçe daha fazla adam delirecek, belki düzinelercesi, belki hepimiz birden ve eninde sonunda kolaylıkla öldürülmeyecek kadar kalabalık olacağız. Çevrede yüz, iki yüz, beş yüz kuduz Asha'man dolanırken Son Savaş'ı beklemek hoşuna gidecek mi? Ya ben de onlardan biri olursam? Dünya bundan canlı kurtulabilecek mi?" İki Kahverengi ile konuşuyordu, ama izlediği kişi Cadsuane'di. Kadının hemen hemen siyah gözleri ondan hiç ayrılmıyordu. Rand'ın kadını yanında tutmaya ihtiyacı vardı, ama onu vazgeçirmeye kalkışırsa, sonuçları ne olursa olsun onun tavsiyesini reddedecekti. Onu durdurmaya kalkışırsa?.. *Saidin* içini kasıp kavuruyordu.

"Burada mı yapacaksın?" diye sordu.

"Shadar Logoth'ta," dedi Rand ona ve kadın başını salladı.

"Uygun bir yer," dedi, "dünyayı yok etme riskine gireceksek."

Lews Therin haykırdı, ses karanlık derinliklere kaçarken uluması Rand'ın kafasının içinde yankılana yankılana soldu. Ama saklanacak hiçbir yer yoktu. Güvenli yer yoktu.

Ördüğü kapıyol yıkık Shadar Logoth şehrine açılmadı, birkaç kilometre kuzeyde, seyrek ağaçlı, düzensiz bir tepeye açıldı. Atların toynakları güdük, yapraksız ağaçlar ve kar öbekleri ile kaplı taşlı toprakta çınlıyordu. Rand atından inerken, eskiden Aridhol denen yeri uzaktan, ağaçların üzerinden gördü; aniden çentik çentik biten taş kuleleri, tamamlanmış olsa bir köyü barındırabilecek kadar büyük, beyaz, soğan şeklindeki kubbeleri. Uzun uzun bakmadı. Berrak sabah göğüne rağmen, yaygın harabelerin üzerine bir gölge düşmüş gibi, o solgun kubbeler parlamaları gerekliği gibi parlamıyorlardı. Şehirden bu kadar uzaktayken bile, yan tarafındaki ikinci iyileşmeyen yara hafifçe zonklamaya başlamıştı. Padan Fain'in hançerinin, Shadar Logoth'tan gelen hançerin, verdiği yara üzerinde uzandığı daha geniş yara ile eşzamanlı olarak zonklamıyordu. Sırayla bir biri, bir diğeri zonkluyordu.

Beklendiği gibi Cadsuane kontrolü ele aldı, kısa ve özlü emirler verdi. Öyle ya da böyle, yarım fırsat bulsalar Aes Sedailer bunu hep yapardı ve Rand onu durdurmaya çalışmadı. Lan, Nethan ve Bassane keşif için ormana yollandılar, diğer Muhafızlar atları yoldan uzak alçak dallara bağlamak için seğirttiler. Min üzengilerine basarak doğruldu ve Rand'ın kafasını kendine çekip gözlerini öptü. Başka tek kelime etmeden atların yanındaki adamlara katılmaya gitti. Bağ ona duyduğu aşkla ve güvenle öyle kabarmıştı ki Rand onun arkasından bakakaldı.

Eben, ağzı kulaklarında, gelip Rand'ın atını aldı. Burnu ve o kulaklar yüzünün yarısını kaplıyor gibiydi, ama artık leylek gibi değil, zayıf bir gençti. “Leke olmadan yönlendirmek harika olacak, Lord Ejder,” dedi heyecanla. Rand Eben'in on yedi yaşında olması gerektiğini düşünüyordu, ama sesi daha genç çıkıyordu. “Üzerinde düşünürsem hep kusacağım geliyordu.” Sırıtarak gri atı alıp koştura koştura uzaklaştı.

Güç Rand'ın içinde kükrüyordu, delilik ve ölüm getirecek kokuşmuş akıntılar içine işleyen saf *saidin* yaşamını lekeliyordu.

Cadsuane Aes Sedaileri çevresine topladı, Alivia ve Deniz Halkı Rüzgârbulanları da katıldı. Harine dışlandığı için yüksek sesle homurdandı, ta ki Cadsuane parmağını uzatarak onu tepenin zirvesine gönderene kadar. Tuhaf, mavi kapitone ceketi içindeki Moad Harine'i bir çıkıntının üzerine oturttu ve yatıştırırcasına konuştu, ama zaman zaman gözleri çevredeki ağaçlıkları tarıyordu ve eli kılıcının uzun, fildişi kabzasına kayıyordu. Jahar atların götürüldüğü yönden, *Callandor*'un sarıldığı bezleri açarak geldi. Uzun, berrak kabzalı, hafifçe kıvrık kristal kılıç solgun güneş ışığı altında parlıyordu. Merise'in azametli bir jesti üzerinde adımlarını sıklaştırıp ona katıldı. Damer da o gruptaydı, Eben de. Cadsuane *Callandor*'u kullanmamasını istememişti. Bu geçebilirdi. Şimdilik.

“O kadın bir taşın bile sabrını taşırır!” diye mırıldandı Nynaeve, uzun adımlarla Rand'a yaklaşarak. Bir eliyle omzundaki çantanın sapını kavramıştı, diğeriyle başlığından sarkan kalın örgüsünü tutuyordu. “Kıyamet Çukuru'nun dibine gitsin, benim diyeceğim bu işte! Min'in bu sefer yanılmış olamayacağından emin misin? Eh, sanırım yanılmamıştır. Ana yine de!.. Öyle gülümsemeyi bırakır mısın? Kedilerin bile sinirini bozarsın sen!”

“Başlasak daha iyi,” dedi ona ve Nynaeve gözlerini kırpıştırdı.

“Cadsuane'i beklesek daha iyi değil mi?” Bir saniye önce Aes Sedai'den şikâyet ettiğini düşünmezdiniz. Tam tersine, onu kızdırmaktan endişeleniyor gibiydi.

“Ne yapacaksa onu yapacak, Nynaeve. Senin yardımınla, ben de yapmak zorunda olduğum şeyi yapacağım.”

Nynaeve yine duraksadı, çantayı göğsüne bastırarak Cadsuane'in çevresinde toplanmış kadınlardan yana endişeli bakışlar fırlattı. Alivia gruptan ayrıldı ve iki eliyle pelerinini kapalı tutarak onlara doğru seğirtti.

“Cadsuane *ter'angreal*'leri benim almam gerektiğini söyledi, Nynaeve,” dedi o yumuşak, peltek Seanchan tarzıyla. “İtiraz etme; zaman yok. Dahası,

onunla zincir kuracaksan sana faydaları olmaz.”

Bu sefer Nynaeve’in Cadsuane’in çevresindeki kadınlara yönelttiği bakış caniceydi, ama kendi kendine homurdanarak yüzükleri ve bilezikleri çıkardı, mücevherli kemeri ve kolyeyi de Alivia’ya uzattı. Bir an sonra içini çekti, yüzüklerin düz zincirlerle bağlı olduğu bileziği de verdi. “Bunu da alsan olur. Yapılmış en güçlü *sa’angreal*’i kullanacaksam bir *angreal*’e ihtiyacım olmayacak herhalde. Ama hepsini geri isterim,” diye bitirdi haşin bir sesle.

“Ben hırsız değilim,” dedi şahin bakışlı kadın ciddiyetle, dört yüzüğü sol elinin parmaklarına takarak. Tuhaf bir şekilde, Nynaeve’e tam oturan *angreal* kadının uzun eline de rahatça uymuştu. İki kadın aynı anda o şeye baktılar.

O sırada Rand’ın aklına, burada başarısız olabileceğini kimsenin düşünmemiş olduğu geldi. O da kendinden o kadar emin olabilmeyi diliyordu. Ama ne yapılması gerekiyorsa yapılacaktı.

“Bütün gün bekleyecek misin, Rand?” diye sordu Nynaeve, Alivia geldiğinden de sık adımlarla Cadsuane’e doğru yürümeye başladığında. Pelerini sıvazlayarak küçük bir sıra büyüklüğündeki çıkık gri taşın üzerine oturdu, çantayı kucağına çekti ve deri kapağını açtı.

O iki erişim anahtarını, yukarı kaldırdıkları ellerinde birer berrak küre tutan otuz santimlik pürüzsüz beyaz heykelcikleri çıkarırken Rand onun önünde bağdaş kurdu. Nynaeve sakallı, cüppeli adamı ona verdi. Cüppeli kadını ayaklarının dibine bıraktı. O şekillerin yüzleri dingin ve güçlüydü, senelerin bilgeliğini taşıyorlardı.

“Kaynak’ı kucaklamanın sınırında beklemelisin,” dedi Nynaeve ona, düzeltilme ihtiyacı duymayan eteklerini düzelterek. “O zaman seninle zincir kurabilirim.”

Rand içini çekerek sakallı adamı bıraktı ve *saidin*’i salıverdi. Kasıp kavuran ateş ve soğuk, lekenin yağ gibi kaygan pisliği kayboldu; onlarla birlikte yaşam da azaldı sanki, dünya soldu, kasvet kazandı. Rand, Kaynak’ı kavradığında gelecek baş dönmesine karşı ellerini yere dayadı, ama başını döndüren farklı bir şey oldu. Bir yürek atımı boyunca, gözlerini belirsiz bir yüz doldurdu, Nynaeve’in yüzünü sildi, neredeyse aşina bir erkek yüzü. Işık, *saidin*’i kavradığında aynı şey olursa... Nynaeve, endişeli bir ifade ile ona doğru eğildi.

“Şimdi,” dedi Rand ve sakallı adam aracılığı ile Kaynak’a uzandı. Uzandı, ama kavramadı. Tam eşikte kaldı. Titreşen alevler onu kavurur,

uluyan rüzgârlar derisine donmuş buzdan kumlar çarparken ıstırapla haykırmak istedi. Nynaeve'in çabucak bir nefes almasını izlerken, yalnızca bir an sürdüğünü biliyordu, ama saatler geçiyordu sanki, sonra...

Saidin, tüm o eriyik öfke, buz ve kir tepetaklak yuvarlanarak içinden aktı ve Rand kıl kadarını bile kontrol edemiyordu. Onun kendi içinden geçip Nynaeve'e aktığını görebiliyordu. Onun içine işleyerek geçtiğini hissetmek, onu bir yürek atımı kadar zaman içinde yok edebilecek tehlikeli dalgalarını ve kaygan zeminini hissetmek, mücadele etmesi, kontrol altına alması gerekmeden hissetmek başlı başına bir ıstıraptı. Rand aniden Nynaeve'in farkında olduğunu hissetti; tıpkı Min'in farkında olması gibi, ama tek düşünebildiği kontrolsüzce içinden akan *saidin*'di.

Nynaeve titrek bir nefes aldı. "*Buna*... nasıl dayanabiliyorsun?" dedi boğuk bir sesle. "Onca kaos, öfke, ölüm. Işık! Şimdi, sen akışı kontrol edebilmek için elinden gelen çabayı gösterirken ben..." Rand *saidin*'le verdiği o bitmek tükenmek bilmez savaşta dengesini sağlamaya çalışarak Nynaeve'in dediğini yaptı ve Nynaeve ciyaklayarak yerinde sıçradı. "Beklemen gerekiyordu, ta ki ben..." diye başladı öfkeli bir sesle, ama sonra yalnızca sinirli bir sesle devam etti. "Eh, en azından ondan kurtuldum. Neden gözlerin öyle iri iri açıldı? Derisi sökülen benim!"

"Saidar," diye mırıldandı Rand hayretle. O kadar... farklıydı ki.

Saidin'in çalkantısı yanında *saidar* rahatça akan dingin bir nehirdi. O nehre daldı ve aniden mücadele ettiği akıntılar onu daha içlere çekecek oldu, burgaçlar onu altına aldı. Ne kadar çok mücadele ederse akıntılar o kadar güçleniyordu. *Saidar*'ı kontrol etmeye çalışmasının üzerinden yalnızca bir an geçmişti, ama onun içinde boğuluyor, sonsuzluğa süpürülüp götürülüyor gibi hissetmeye başlamıştı. Nynaeve ne yapması gerektiği konusunda uyarmıştı onu, ama o kadar yabancı bir kavramdı ki şimdiye dek gerçekten inanmamıştı. Bir çabayla kendini akıntılarla savaşmamaya zorladı ve ırmak çabucak sakinleşti.

İlk güçlük buydu, *saidar*'a teslim olurken *saidin*'le savaşmak. İlk güçlük ve yapması gereken işte ilk anahtar. Gerçek Kaynak'ın eril ve dişil yarıları hem benzer hem farklıydı, çekiyor ve itiyordu, birlikte çalışarak Zaman Çarkı'nı döndürürken bile birbirleri ile savaşıyorlardı. Eril yarıdaki lekenin de zıt ikizi vardı. Ishamael'in verdiği yara leke ile eşzamanlı olarak zonklarken, Fain'in kılıcının açtığı kesik Aridhol'ü öldüren şerle birlikte, kendi temposuyla atıyordu.

Beceriksizce, kendini nazikçe çalışmaya zorlayarak, yabancı *saidar*'ın kendi muazzam gücünü dilediği yöne akıtmaya çalışarak bir uçta Kaynak'ın eril yarısına, diğerinde uzaktaki şehre dokunan bir kanal ördü. Kanal lekesiz *saidar*'dan olmalıydı. Umduğu gibi işlerse, leke ondan sızmaya başladığında *saidin*'den oluşan bir tüp yıkılabilirdi. En azından onu bir tüp olarak düşünüyordu, ama aslında tüp değildi. Örgü hiç de beklediği gibi oluşmadı. *Saidar*'ın kendine has bir zihni varmış gibi, örgü Rand'ın aklına bir çiçeği getiren kıvrımlar ve büklümler yaptı. Görecek bir şey yoktu, gökyüzünden çöken muazzam örgüler yoktu. Yaratımın ortasında Kaynak vardı. Kaynak her yerdeydi, hatta Shadar Logoth'ta. Kanal hayal edemeyeceği kadar çok mesafe aşıyordu ama uzunluğu yoktu. Nasıl görünürse görünsün bir kanal olmalıydı. Değilse...

Saidin çekerek, onunla savaşarak, çok iyi bildiği ölümcül dansta ona hâkim olarak onu çiçeksi *saidar* örgüsünün içme girmeye zorladı. Ve *saidin* içinden aktı. *Saidin* ve *saidar,* benzer ve benzemez, birbirine karışamazdı. *Saidin* akışı onu sarmalayan *saidar*'dan kaçarak kendi içine sıkıştı ve *saidar* onu her yönden ittirdi, daha da sıkıştırdı, daha hızlı akmaya zorladı. Leke dışında saf *saidin* Shadar Logoth'a dokundu.

Rand kaşlarını çattı. Yanılmış mıydı? Hiçbir şey olmuyordu. Yalnız... Yan tarafındaki yaralar daha hızlı zonkluyor gibiydi. *Saidin*'in ateş fırtınası ve buz seli içinde, pislik kıpırdanıyor, kayıyor gibiydi. Bir şey bulmak için dikkat kesilmiş olmasa gözünden kaçırabileceği hafif bir hareket. Kaosun ortasında hafif bir kıpırdanma, ama hepsi aynı yönde.

"Haydi," dedi Nynaeve. *Saidar*'ın içinden akması coşku duymak için yeterliymiş gibi gözleri parlıyordu.

Rand kaynağın iki yarısından içine çekti, kanalı güçlendirerek içine daha fazla *saidin* akıttı, Güç'ten o kadar çok çekti ki ne yaparsa yapsın daha fazlasını çekemez hale geldi. İçine akan Güç miktarı ile bağırmak istiyordu, öyle çok çekiyordu ki artık o yoktu sanki, yalnızca Tek Güç vardı. Nynaeve'in inlediğini duydu ve *saidin* ile yaptığı ölümcül güreşe daldı.

Elza sol işaret parmağındaki Büyük Yılan yüzüğünü yoklayarak hizmet etmeye yemin ettiği adama baktı. Rand sert bir ifade ile yere oturmuş, önünde oturan ve güneş gibi parlamakta olan yabani Nynaeve'i göremiyormuş gibi dümdüz önüne bakıyordu. Belki de göremiyordu. Nynaeve'in içinde hayal bile edilmemiş miktarlarda *saidar*'ın aktığını hissedebiliyordu. Kule'deki tüm Aes Sedailer birleşse, o okyanusun ancak

küçük bir kısmını kullanabilirdi. Yabaninin bunu yapabilmesini kıskanıyordu ve aynı zamanda onun saf coşkusu ile delirebileceğini düşünüyordu. Soğuğa rağmen Nynaeve'in yüzü boncuk boncuk terlemişti. Dudakları aralanmıştı ve iri iri açılmış gözleri kendinden geçmiş gibi Yenidendoğan Ejder'in ötesine bakıyordu.

"Korkarım yakında başlayacak," diye bildirdi Cadsuane. Oturan ikiliden dönen gri saçlı Aes Sedai ellerini kalçalarına dayadı ve delici bakışlarını tepede gezdirdi. "Bunu Tar Valon'dan hissediyor olmalılar. Hatta belki dünyanın diğer yanından. Herkes yerlerine."

"Gel, Elza," dedi Merise ve aniden *saidar*'ın parıltısına sarındı.

Elza sert yüzlü Aes Sedai'nin zincirine çekilmesine izin verdi, ama Merise Asha'man Muhafızını da çembere kattığında irkildi. Adam esmer ve güzeldi, ama ellerindeki kristal kılıç hafif bir ışıkla parlıyordu ve Elza *saidin* olması gereken inanılmaz, için için kaynayan kargaşayı hissedebiliyordu. Akışları Merise kontrol ediyor olsa da, *saidin*'in pisliği Elza'nın midesini bulandırdı. Kızgın güneş altında çürüyen bir çöp yığını gibiydi. Diğer Yeşil sertliğine rağmen çok güzel bir kadındı, ama onun da ağzı kusmamaya çalışıyormuş gibi gerildi.

Tepenin her yerinde çemberler oluşturuluyordu, Sarene ve Corele, yaşlı Flinn ile; Nesune, Beldeine ve Daigian, Hopwil adlı oğlanla zincir kuruyordu. Verin ve Kumira bir Deniz Halkı yabanisi ile çember kurdu; kadın aslında oldukça güçlüydü ve herkesin kullanılması gerekiyordu. O çemberlerin her biri oluştuktan sonra tepeden uzaklaştı, her biri ayrı bir yönde ağaçların arasında kayboldu. Alivia, başka ismi yokmuş gibi görünen diğer çok tuhaf yabani, pelerinini arkasında dalgalandırarak, Güç parıltısı ile çevrili halde kuzeye yollandı. Gözlerinin çevresinde minik çizgiler olan, çok *huzursuz edici* bir kadın ve inanılmaz ölçüde güçlü. Elza kadının taktığı *ter'angreal*'i ele geçirmek için çok şey verirdi.

Alivia ve diğer üç çember, gerekirse bir savunma halkası oluşturacaktı, ama en büyük ihtiyaç burada, tepedeydi. Ne pahasına olursa olsun Yenidendoğan Ejder'in korunması gerekiyordu. Cadsuane bu işi kendi üzerine almıştı, elbette, ama Merise'in çemberi de burada kalacaktı. Çektiği *saidar* miktarına bakılırsa Cadsuane'in kendi *angreal*'i vardı, Elza ve Merise'ten daha fazla çekebiliyordu, ama bu bile *Callandor*'dan akan Güç'ün yanında solgun kalıyordu.

Elza Yenidendoğan Ejder'e baktı ve derin bir nefes aldı. "Merise, bunu istememem gerektiğini biliyorum, ama akışları ben karıştırabilir miyim?"

Yakarması gerekeceğini beklemişti, ama uzun boylu kadın yalnızca bir an duraksadıktan sonra başını salladı ve kontrolü ona aktardı. Merise'in ağzı hemen yumuşadı, ama yine de asla yumuşak denemezdi. Ateş, buz ve kir Elza'nın içinde kabardı ve o ürperdi. Ne pahasına olursa olsun, Yenidendoğan Ejder Son Savaş'a ulaşmalıydı. Ne pahasına olursa olsun.

Arabasını karlı Tremonsien yolunda sürerken, Barmellin Dokuz Halka'daki ihtiyar Maglin'in arabadaki erik brendisi için ona istediği parayı ödeyip ödemeyeceğini merak ediyordu. Pek iyimser değildi. Maglin cimri bir kadındı ve brendi çok iyi değildi ve kışın bu son günlerinde kadın daha iyi brendi bulmak için beklemeyi tercih edebilirdi. Aniden günün çok aydınlık göründüğünü fark etti. Bir kış sabahı gibi değil, bir yaz öğlen gibiydi. Daha da tuhafı, parıltı Şehir'den gelen adamların önceki seneden beri kazıp durdukları, yolun yanındaki çukurdan geliyordu. Sözde orada devasa bir heykel vardı, ama Barmellin gidip bakacak kadar ilgi duymamıştı hiç.

Şimdi, neredeyse kendi iradesi dışında tombul kısrağını dizginledi, arabadan indi ve kara bata çıka çukurun kenarına kadar yürüdü. Yüz adım derinliğinde, bunun on katı genişliğinde bir çukurdu ve dipten gelen kör edici parıltıya karşı ellerini yüzünün önüne perdelemesi gerekti. Parmaklarının arasından gözlerini kıstığı zaman, ikinci bir güneş gibi görünen parlak bir top seçebiliyordu.

Boğuk bir feryatla bata çıka arabasına döndü, yukarı tırmandı ve Nisa'nın başını çiftliğine çevirmek için dizginlerle dövmeye başladı. Kendi evinde kalıp o brendiyi kendisi içecekti. Hepsini.

Düşünceler içinde yürümekte olan Timna tepeleri kaplayan nadasa bırakılmış tarlaları değil, yalnızca çevresindekini görüyordu. Tremalking büyük bir adaydı ve denizden bu kadar uzakta rüzgâr tuz kokusu taşımıyordu, ama onu endişelendiren Atha'an Miere'di. Suyun Yolu'nu reddediyorlardı, ama Timna, eğer mümkünse onları kendilerinden korumak üzere seçilmiş Rehberlerden biriydi. Hepsi Coramoorları yüzünden ayağa kalkmışken, artık çok zordu bu. Pek azı adada kalmıştı. Her zaman Atha'an Miere gibi denizden uzak kalmaktan şikâyet eden Valiler bile bulabildikleri her tekne ile, onu aramak için yelken açmışlardı.

Aniden sürülmemiş tarlalardan biri gözüne takıldı. Yerden, ev büyüklüğünde bir küre tutan taştan bir el çıkıyordu. Ve o küre harika bir yaz güneşi gibi parlamaktaydı.

Atha'an Miere'i tamamen unutan Timna pelerinini toparladı, yere oturdu ve kehanetin gerçekleşmesini, Yanılsama'nın sonunu izleyeceğini düşünerek gülümsedi.

"Eğer gerçekten de Seçilmişlerden biriysen sana hizmet ederim," dedi Cyndane'in önündeki sakallı adam kuşkulu kuşkulu, ama kadın adamın söylediklerini işitmedi.

Hissedebiliyordu. Tek bir noktaya çekilen bunca *saidar* dünyada, yönlendirebilen tüm kadınların hissedebileceği ve saptayabileceği bir işaret ateşi gibiydi. Demek adam diğer erişim anahtarını kullanacak bir kadın bulmuştu. O adam yanında olsa Yüce Efendi'ye meydan okuyabilirdi – Yaratıcı'ya meydan okuyabilirdi! Gücü onunla paylaşır, onun yanında dünyayı yönetmesine izin verirdi. Ve o adam onun aşkını, onu reddetmişti!

Ona bir şeyler geveleyen aptal, bu zamanda, burada kabul edildiği şekliyle önemli bir adamdı, ama adamın güvenilirliğinden emin olmak için zamanı yoktu ve bu olmadan onu gevelemeye bırakamazdı, Moridin'in elinin ruhunu barındıran *cour'souvra*'yı okşadığını hissederken değil. Ustura kadar ince bir Hava akışı adamın sakalını ikiye keserken kellesini de uçurdu. Beden ve baş yere düşmeden Cyndane bir kapıyol örmüştü bile. Parmağını uzatıp gösterebileceği, onu çağıran bir işaret ateşi.

Sarkık kahverengi sarmaşıklar dışında çıplak kalmış dalların altında uzanan dağınık kar öbekleri ile leke leke ormanlık araziye adım atarken işaret ateşinin onu nereye çağırdığını merak etti. Fark etmezdi. O işaret ateşi güneyinde parlıyordu, öyle çok *saidar* yönlendiriliyordu ki tek darbede koca bir kıtayı harap edebilirdi. O da orada olmalıydı, o ve Cyndane'i hangi kadınla aldatmışsa o. Dikkatle Güç çekip o adamın ölümünü örmeye başladı.

Cadsuane'in hiç görmediği türden şimşekler bulutsuz gökten düşüyordu; çentikli şimşekler değil, gümüş mavi mızraklar. Onun üzerinde durduğu tepeye düşüyor, Cadsuane'in içe büktüğü kalkana çarpıyor, başının on beş metre yukarısında sağır edici bir kükreme ile patlıyordu. Kalkanın içindeki hava bile çatırdıyor, saçları kıpırdanıyor, kalkıyordu. Topuzundan

sarkan, küçük bir örümcekkuşuna benzeyen *angreal'* in yardımı olmasa, kalkanı koruyamazdı.

İkinci bir altın kuş, bir kırlangıç zincirinden elinde sarkıyordu. "Orada," dedi, kuşun uçuyor gibi göründüğü yöne işaret ederek. Ne kadar uzakta Güç yönlendirildiğini kestirememesi yazıktı. Ya da bir erkeğin mi, yoksa bir kadının mı yönlendirdiğini, ama yön yeterli olmak zorundaydı. Herhangi bir... talihsizlik... olmayacağını umuyordu. Orada kendi insanları da vardı. Ama uyarı bir saldırıyla gelmişken pek kuşku duymuyordu.

O tek sözcük ağzından çıkar çıkmaz kuzeyde, ormanda bir alev sütunu fışkırdı, sonra bir daha, bir daha, çentikli bir ateş çizgisi hızla kuzeye doğru ilerledi. *Callandor* genç Jahar'ın ellerinde alev gibi parlıyordu. Şaşırtıcı ama, Elza'nın yüzündeki yoğunluğa ve eteklerini nasıl kavradığına bakarak, o akışlara yön veren kendisiydi.

Merise oğlanın siyah saçlarını kavradı ve nazikçe başını sarstı. "Sakin ol, güzelim," diye mırıldandı. "Ah, sakin ol, benim güçlü güzelim." Adam ona enfes bir gülümseme ile baktı.

Cadsuane başını hafifçe iki yana salladı. Herhangi bir Aes Sedai'nin Muhafızı ile ilişkisini anlamak güçtü, özellikle de Yeşiller arasında, ama Merise ile oğlanları arasında neler geçtiğini tahmin bile edemiyordu.

Ama dikkati asıl diğer oğlandaydı. Nynaeve sallanıyor, içinde akan inanılmaz *saidar* kitlesinin verdiği esriklikle inliyordu, ama Rand taş gibi oturuyordu ve yüzünden ter akıyordu. Gözleri cilalı safirler gibi boştu. Çevresinde neler olduğunun farkında mıydı ki?

Kırlangıç elinin altında, zincirin üzerinde döndü.

"Orada," dedi, Shadar Logoth yıkıntılarına işaret ederek.

Rand artık Nynaeve'i göremiyordu. Hiçbir şey göremiyor, hissedemiyordu. Alevden denizlerin dalgalarında yüzüyor, ufalanan buzdan dağlara tırmanıyordu. Leke bir okyanus dalgası gibi akıyor, onu alıp götürmeye çalışıyordu. Bir anlığına kontrolü kaybetse, Rand olan her şeyi alacak, kanalı besleyip götürecekti. Daha da kötüsü, o tuhaf çiçeğin içinde akan pislik dalgasına rağmen, Kaynak'ın eril yarısındaki leke azalmış görünmüyordu. Suyun üzerinde öylesine ince bir yağ tabakası gibiydi ki, yüzeye dokunana kadar fark edemezdiniz, ama eril yarının tamamını kaplıyordu, başlı başına bir okyanustu. Dayanmak zorundaydı. Zorunluydu. Ama ne süreyle? Daha ne kadar dayanabilirdi?

Al’Thor’un yaptığını kaynaktan bozabilirse, diye düşünüyordu Demandred açtığı kapıyoldan Shadar Logoth’a adım atarken; keskin bir biçimde ve aniden bozmalıydı, ki adamı da öldürsün ya da en azından yönlendirme yeteneğini kavursun. Erişim anahtarının nerede olduğunu fark eder etmez al’Thor’un planının ne olması gerektiğini anlamıştı. Harika bir plandı, bunu itiraf edebilirdi, ama delice tehlikeliydi Lews Therin her zaman harika bir planlayıcı olmuştu, ama herkesin düşündüğü kadar da değil. Demandred’in harikalığına yaklaşamıyordu bile.

Ama moloz saçılı sokağa baktığı zaman herhangi bir şeyi değiştirmek konusunda fikrini değiştirdi. Yanında, yıkık tepesi sokaktan altmış metre yüksekte olan beyaz bir kubbenin yarısı duruyordu ve onun üzerinde, gökyüzünde sabah ortası aydınlığı vardı. Ama yıkıntının kırık kenarından sokağa kadar hava gölgelerle kararmıştı, sanki gece şimdiden çökmeye başlamıştı. Şehir... titriyordu. Onu çizmelerinin altında hissedebiliyordu.

Ormanda ateş patladı, *saidin*’den örülmüş büyük patlamalar fışkıran ateşlerle birlikte ağaçları havaya fırlattı, ama Demandred bir kapıyol örmeye başlamıştı bile. Kapıyola atladı, onu yok etti ve tüm gücüyle sarmaşık kaplı ağaçların arasında koştu, kar öbeklerini yarıp geçti, çürük yaprakların altında gizli taşlara takıldı, ama yavaşlamadı, asla yavaşlamadı. İhtiyat olsun diye ağ içine alınmıştı, ama ilki de öyleydi zaten ve Demandred eskiden askerdi. Koşmaya devam ederken beklediği patlamaları işitti ve onların yıkıntıların arasında hızla üzerine geldiğini bildiği gibi, şu anda da arkada bıraktığı kapıyola doğru yaklaştıklarını biliyordu. Ama artık tehlike oluşturmayacak kadar uzakta kalmışlardı. Yavaşlamadan erişim anahtarına döndü. Ondan akan *saidin* miktarı ile, gökyüzünde al’Thor’u işaret eden alev alev bir oktan farksızdı.

Demek öyle. Bu lanet Çağ’da bilinmeyen bir yetenek keşfedilmemişse, al’Thor bir araç edinmiş olmalıydı; bir erkeğin yönlendirmesini sezen bir *ter’angreal*. İnsanların şimdi Kırılış dedikleri şey hakkında bildiklerine bakarak, kendisi Shayol Ghul’de kısılı kaldıktan sonra, *ter’angreal* yapmayı bilen her kadın bunu yapacak bir tane yaratmaya çalışmış olmalıydı. Savaşta, diğer taraf her zaman sizin beklemediğiniz bir şey bulurdu ve buna karşı koymanız gerekirdi. Demandred savaş konusunda her zaman iyi olmuştu. İlk önce yaklaşmalıydı.

Aniden sağda, ileride, ağaçların arasında insanlar gördü. Kaba, gri bir ağaç gövdesinin arkasına sığınmışlardı. Kel kafalı, beyaz saçlı yaşlı bir adam iki kadının arasında aksaya aksaya yürüyordu. Kadınlardan birinin

vahşi bir güzelliği vardı, diğeri ise sersemleticiydi. Bu ormanda ne işleri vardı? Kimdiler? Al'Thor'un dostları mı, yoksa yalnızca yanlış zamanda yanlış yerde olan insanlar mı? Her kimseler, onları öldürmekte duraksadı. Güç kullanması al'Thor'u uyarırdı. Onlar geçene kadar bekleyecekti. Yaşlı adam, ağaçların arasında bir şey arıyormuş gibi başını çeviriyordu, ama Demandred bu kadar yaşlı bir adamın çok uzakları görebileceğinden kuşkuluydu.

Aniden yaşlı adam durdu ve elini doğrudan Demandred'e uzattı ve Demandred kendini çılgınca koruma örgüsüne çarpan bir *saidin* ağını savuşturmaya çalışırken buldu. Olması gerektiğinden çok daha zorlu bir ağdı, neredeyse kendisi örse olacağı kadar güçlü. O aksak ihtiyar bir Asha'man'dı! Ve kadınların en az biri, bu çağda Aes Sedai sayılan kişilerdendi ve adamla halka olmuşlardı.

Saldırıya geçip onları ezmeye çalıştı, ama yaşlı adam durmaksızın ağ üzerine ağ yolladı ve Demandred'in elinden onları savuşturmaktan başka şey gelmedi. Ağaçlara çarpanlar onları ateşe verdi ya da gövdeleri kıymık kıymık parçaladı. Demandred bir generaldi, büyük bir general, ama generallerin emirleri altındaki adamların yanında savaşması gerekmezdi! Hırlayarak yanan ağaçların çıtırtısı ve patlamaların gürlemeleri eşliğinde gerilemeye başladı. Anahtardan uzağa. Yaşlı adam eninde sonunda yorulacaktı, o zaman al'Thor'u öldürme işiyle ilgilenebilirdi. İlk önce diğerlerinden biri oraya varmazsa. Varmayacaklarını hararetle umuyordu.

Cyndane eteklerini dizlerine dek kaldırmış, küfrederek üçüncü kapıyoldan geçti ve hızla koşarak uzaklaşmaya başladı. O tarafa yaklaşan patlamaları duyabiliyordu, ama bu sefer neden doğrudan ona geldiklerini anlamıştı. Karların içine saklanmış sarmaşıklara takılıp sendeleyerek, ağaç gövdelerine çarparak koştu. Ormanlardan nefret ediyordu! En azından diğerlerinden bazıları da buradaydı –o ateş fışkırtılarının başka yöne gittiğini de görmüştü; birden çok yerde öfkeyle örülen *saidar* hissedebiliyordu– ama Yüce Efendi'ye, Lews Therin'e ilk ulaşan olmak için dua ediyordu. Onun öldüğünü görmek istediğini fark etti ve bunun için yaklaşması gerekiyordu.

Osan'gar devrilmiş bir kütüğün arkasına çöktü. Koşma çabasıyla nefes nefese kalmıştı. Corlan Dashiva kılığında geçirdiği aylar bedensel çabadan

daha fazla hoşlanmasını sağlayamamıştı. Onu öldürmesine ramak kala patlamalar soldu, sonra uzakta bir yerde tekrar başladı. Osan'gar ihtiyatla kalkıp kütüğün üzerinden öteyi gözetledi. Bu tahta parçası fazla koruma sağladığından değil. Asla asker olmamıştı, gerçekten değil. Onun yeteneği, dehası başka alandaydı. Trollocları o yapmıştı, dolayısıyla onlardan oluşan Myrddraalleri de, dünyayı sarsan ve ona ün kazandıran pek çok diğer yaratığı da. Erişim anahtarı *saidin*'le parıl parıldı, ama muhtelif yönlerde daha az miktarlarda *saidin* kullanıldığını da hissedebiliyordu.

Seçilmişlerin diğerlerinin ondan önce gelmiş olmasını bekliyordu, o gelmeden işi bitirmiş olmalarını ummuştu, ama açık ki bitirememişlerdi. Al'Thor'un o Asha'manlardan bazılarını getirdiği açıktı, onu hedefleyen patlamaların ne kadar *saidin* gerektirdiğine bakarak, *Callandor*'u da. Belki o evcil, sözde Aes Sedaileri de.

Yine çöktü ve dudağını ısırdı. Bu orman çok tehlikeli bir yerdi, beklediğinden çok daha tehlikeli. Bir dâhi için uygun yer değil. Ama Moridin'in onu dehşete düşürdüğü de gerçekti. Adam en baştan beri dehşete düşürüyordu onu. Hepsi Delik'e kapatılmadan önce de güç delisiydi ve özgür kaldıklarından beri Yüce Efendi'nin *kendisi* olduğunu düşünüyor gibiydi. Kaçarsa Moridin bir şekilde öğrenir ve onu öldürürdü. Daha da kötüsü, al'Thor başarılı olursa, Yüce Efendi ikisini birden ve Osan'gar'ı öldürmeye karar verebilirdi. Onların ölmesi umurunda değildi, ama kendi ölümü çok umurundaydı.

Güneşe bakarak zamanı kestirmek konusunda iyi değildi, ama daha öğlen olmadığı açıklı. Yerden kalkarak giysilerindeki pisliği silkelemeye çalıştı, sonra tiksinti içinde vazgeçti ve gizlice olduğunu umduğu bir şekilde ağaçtan ağaca kaymaya başladı. Gizlice anahtara doğru süzülüyordu. Belki o yaklaşmadan diğerlerinden biri adamın işini bitirirdi, ama bitirmezse, belki kahraman olma fırsatı yakalardı. Dikkatle, elbette.

Verin soldan, ağaçların arasından yaklaşan imgeye kaşlarını çattı. Siyah ile beyaz arasında renkten renge dönüşen, hatta zaman zaman saydamlaşan bir elbise ve mücevherler içinde ormanda yürüyen kadını anlatmak için başka sözcük bulamıyordu! Kadın acele etmiyordu, ama Rand'ın olduğu tepeye yönelmişti. Ve Verin çok yanılmıyorsa, Terkedilmişlerden biriydi.

"Onu izlemekle mi yetineceğiz?" diye fısıldadı Shalon öfkeyle. Akışları onun karıştırmasına izin verilmemesine kızmıştı. Sanki bir yabaninin gücü

Aes Sedailerinki ile boy ölçüşebilirmiş gibi. Saatler boyunca ormanda yürümek de ruh haline hiç iyi gelmemişti.

"*Bir şeyler* yapmalıyız," dedi Kumira yumuşak sesle ve Verin başını salladı.

"Ne yapacağımıza karar veriyordum." Bir kalkan, diye karar verdi. Tutsak bir Terkedilmiş çok faydalı olabilirdi.

Çemberin tüm gücünü kullanarak bir kalkan ördü ve dehşet içinde onun sekmesini izledi. Kadın *saidar*'a kucak açmıştı çoktan, ama çevresinde ışık parıltısı yoktu ve son derece güçlüydü!

Sonra altın saçlı kadın döner ve yönlendirmeye başlarken başka düşünceye zaman kalmadı. Verin örgüleri göremiyordu, ama canını kurtarmak için savaştığını biliyordu ve burada ölemeyecek kadar uzun yol gelmişti.

Eben pelerinine sarındı ve soğuğu görmezden gelmek konusunda daha iyi olduğunu diledi. Basit soğuğu görmezden gelebilirdi, ama güneş zirvesini aştıktan sonra çıkan rüzgârı değil. Onunla zincir kurmuş olan üç Aes Sedai aynı anda her yönü izlemeye çalışırken rüzgârın pelerinlerini savurmasına izin veriyorlardı. Çemberi Daigian yönetiyordu –kendisi yüzünden olduğunu düşündü– ama kadın o kadar az çekiyordu ki Eben içinden geçen *saidin*'in fısıltısını ancak hissedebiliyordu. Daigian zorunlu kalana dek onunla yüzleşmek istemeyecekti. Eben kadının başlığını kafasına kaldırdı ve Daigian başlığın derinliklerinden ona gülümsedi. Bağ onun için hissettiği şefkati taşıyordu. Eben kendi hissettiği şefkati de taşıdığını tahmin ediyordu. Zamanla bu ufak tefek Aes Sedai'yi sevmeye başlayabilirdi.

Çok arkasındaki *saidin* seli diğer yönlendirmelere dair farkındalığını boğacak gibi oluyordu, ama başkalarının da Güç kullandığını hissedebiliyordu. Başka yerlerde savaşa katılanlar vardı ve şimdiye dek dördünün tek yaptığı yürümek olmuştu. Buna pek aldırmıyordu aslında. Eben Dumai Kuyuları'nda bulunmuştu ve Seanchanlarla savaşmıştı. Savaşların kitaplarda daha eğlenceli olduğunu öğrenmişti. Onun canını sıkan çemberin kontrolünün ona verilmemiş olmasıydı. Elbette, Jahar'a da verilmemişti, ama Merise'in Jahar'a burnunda kurabiye dengeleterek eğlendiğini tahmin ediyordu. Ama Damer kendi çemberinin kontrolünü almıştı. Sırf adamın ondan biraz daha yaşlı olması –eh, birazdan fazla;

adam Eben'in babasından da yaşlıydı– Cadsuane'in ona bir şey gibi bakması için sebep değildi...

"Bana yardım eder misiniz? Yolumu ve atımı kaybettim gibi." Önlerinde, bir ağacın arkasından çıkan kadının pelerini yoktu. Üzerindeki koyu yeşil ipek elbise öyle derin kesilmişti ki dolgun göğsü ortaya çıkmıştı. Güzel yüzünü dalga dalga siyah saçlar çevirmişti, gülümserken yeşil gözleri ışıldıyordu.

"At binmek için tuhaf bir yer," dedi Beldeine kuşkuyla. Cadsuane yönetimi Daigian'a verdiğinde güzel Yeşil memnun olmamıştı ve her fırsatta Daigian'ın kararları hakkındaki fikrini açıklamıştı.

"Bu kadar uzağa gelmeyi düşünmemiştim," dedi kadın yaklaşarak. "Hepiniz Aes Sedai misiniz? Bir de... seyis? Bütün bu kargaşanın sebebini biliyor musunuz?"

Eben aniden yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Hissettiği şey imkânsızdı! Yeşil gözlü kadın şaşkın şaşkın kaşlarını çattı ve Eben elinden gelen tek şeyi yaptı.

"Kadın *saidin* tutuyor!" diye bağırdı ve Daigian'ın kuvvetle Güç çektiğini hissederken kendini kadının üzerine fırlattı.

Cyndane yüz adım ileride, ağaçlar arasında bir kadın durduğunu görünce yavaşladı. Yalnızca onun yaklaşmasını izleyen uzun boylu, sarı saçlı bir kadındı. Başka yerlerde Güç'le savaşlar yapıldığı hissi hem umut veriyordu, hem de onu ihtiyatlı davranmaya zorluyordu. Kadın sade yünlüler içindeydi, ama büyük bir hanımmış gibi, kıyafetine uygunsuz kaçan mücevherlerle süslenmişti. İçindeki *saidar*'la, Cyndane kadının gözlerinin kenarlarındaki ince çizgileri görebiliyordu. Kendine Aes Sedai diyen kadınlardan değil. O zaman kim? Ve neden Cyndane'in yolunu kesecekmiş gibi duruyordu? Fark etmezdi aslında. Şimdi yönlendirmek onu ele verirdi, ama zamanı vardı. Anahtar hâlâ bir işaret ateşi gibi parlıyordu. Lews Therin hâlâ yaşıyordu. Diğer kadının bakışları ne kadar haşin olursa olsun, eğer gerçekten yolunu kesmeye çalışırsa bir hançer işini görürdü. Ve kadının yabani denen kişilerden olması olasılığına karşı, Cyndane onun için küçük bir armağan hazırlamıştı, kadının çok geç olana dek göremeyeceği, içe alınmış bir ağ.

Aniden kadının çevresinde *saidar* parıltısı belirdi, ama Cyndane'in elinden önceden hazırladığı ateş topu aktı. Fark edilmeyecek kadar küçük olduğunu ummuştu, ama bu kadının bedeninde bir delik açacak kadar...

Top kadına ulaştığında, giysilerini kavuracak kadar yaklaştığında Ateş ağı çözülüverdi. Kadın hiçbir şey yapmamıştı; ağ dağılıvermişti! Cyndane bir ağı kıracak *ter'angreal* hiç duymamıştı, ama sebep bu olmalıydı.

Sonra kadın ona saldırdı ve Cyndane ikinci şokunu yaşadı. Kadın Cyndane'in Aelfinnler ile Eelfinnlerin eline geçmeden önce olduğundan da güçlüydü! Bu imkânsızdı; hiçbir kadın *o kadar* güçlü olamazdı. Demek bir de *angreal*'i vardı. Şoku yalnızca bir an sürdü, sonra kadının akışlarını kesti. Kadın onları içe almayı bilmiyordu. Belki bu yeterli avantaj olurdu. Lews Therin'in öldüğünü görecekti! Kesilen akışlar geri sekince uzun boylu kadın irkildi, ama daha darbeyle kıpırdanırken yine yönlendirdi. Cyndane hırlayarak savaştı ve toprak ayaklarının altında kabardı. Onun öldüğünü *görecekti! Görecekti!*

Yüksek tepe erişim anahtarına çok yakın değildi, ama buna rağmen anahtar Moghedien'in kafasında öyle parlıyordu ki o muazzam *saidar* akışından bir yudum almak için can atıyordu. Onca Güç tutmak, onun binde birini tutmak esriklik demekti. Güç susuzluğu çekiyordu, ama bu ormanlık noktadan daha ileri gitmeyi düşünmüyordu. Buraya Yolculuk etmesinin tek sebebi Moridin'in *cour'souvra*'sını okşayarak onu tehdit etmiş olmasıydı ve gelmekte gecikmiş, o gelmek zorunda kalmadan her şeyin bitmesi için dua etmişti. O her zaman gizlilik içinde çalışırdı, ama gelir gelmez kaçması gerekmişti ve önünde uzanan ormanda, birbirinden uzak yerlerde *saidar*'dan ve *saidin* olması gereken başka bir şeyden örülmüş şimşekler ve ateşler patlıyor, öğleden sonra güneşi altında parlıyordu. Yanan ağaç kümelerinden kara dumanlar yükseliyor, havada gök gürültüsü gibi patlamalar yuvarlanıyordu.

Kimin savaştığı, kimin yaşayıp kimin öldüğü onun için önemli değildi. Yalnız, Cyndane ya da Graendal ölse hoş olurdu. Ya da ikisi birden. Moghedien ölmeyecekti, savaşın ortasında koşturmayacaktı. Ve bu yeterince kötü değilmiş gibi, bir de parıldayan anahtarın ötesinde duran şey vardı; ormanın içinde muazzam, düz, kara bir kubbe; taşa dönüşmüş gece gibi. Kara yüzeyden bir dalga geçince irkildi. Kubbe gözle görülür bir biçimde yükseldi. Her ne ise, o şeye yaklaşmak delilikti. Moridin Moghedien'in burada ne yaptığını ya da yapmadığını bilemezdi.

Tepenin arkasına, parıldayan anahtardan ve tuhaf kubbeden uzağa çekildi ve geçmişte de sık sık yaptığı şeyi yapmak üzere oturdu. Gölgelerden izledi ve hayatta kaldı.

Rand, kafasının içinde haykırıyordu. Kendisinin haykırdığından, Lews Therin'in haykırdığından emindi, ama kükremede iki sesi de duyamıyordu. Pis leke okyanusu içinden akıyor, hızıyla uluyordu. Kir dalgaları onun üzerinde kırılıyordu. Öfkeli pislik fırtınaları onu paramparça ediyordu. Hâlâ Güç tuttuğunu sırf leke sayesinde biliyordu. *Saidin* onu öldürmenin sınırında kayabilir, alevlenebilirdi ve o hiç anlamazdı. O iğrenç akış başka her şeyi boğmuştu ve onunla birlikte süpürülüp götürülmemek için tırnaklarıyla tutunuyordu. Leke hareket ediyordu. Artık önemli olan tek şey buydu. Dayanmak zorundaydı!

"Bana ne söyleyebilirsin, Min?" Cadsuane bitkinliğine rağmen ayakta kalmıştı. Günün büyük kısmı boyunca o kalkanı sürdürmek herkesi yorardı.

Bir süredir tepeye saldıran olmamıştı. Aslında Nynaeve ve oğlanın yaptıklarından başka aktif yönlendirme hissedemiyordu. Elza zirvenin çevresinde durmaksızın halkalar çiziyordu. Kadın hâlâ Merise ve Jahar ile zincir halindeydi, ama o anda çevre tepeleri taramaktan başka yapacak işi yoktu. Jahar bir taşın üzerine oturmuştu ve koluna dayadığı *Callandor* hafifçe parlıyordu. Merise onun yanında yere oturmuş, başını onun dizine dayamıştı ve adam onun saçlarını okşuyordu.

"Ee, Min?" diye sordu Cadsuane.

Kız Tomas ile Moad'un onu ve Harine'i paketlediği taşlık girintiden başını kaldırıp öfkeyle baktı. En azından adamlar bu savaşa katılamayacaklarını kabullenecek sağduyuyu göstermişlerdi. Harine kaşlarını çatmıştı ve birden fazla kez adamlardan birinin Min'in genç al'Thor'un yanına gitmesini engellemesi gerekmişti. Kız hançerlerini onların üzerinde kullanmaya kalktıktan sonra onları da almak zorunda kalmışlardı.

"Canlı olduğunu biliyorum," diye mırıldandı kız, "ve sanırım canı acıyor. Yalnız, ben canının acıdığını anlayabiliyorsam, ıstırap içinde olmalı. Bırak yanına gideyim."

"Şu anda yalnızca engel olursun."

Cadsuane kızın sinirli inlemesini duymazdan gelerek engebeli toprakta Rand ile Nynaeve'in oturduğu yere doğru yürüdü, ama bir an onlara bakmadı. Kara kubbe kilometrelerce uzaktan bile muazzam görünüyordu, üç yüz metre yüksekliğe erişmişti. Ve kabarıyordu. Yüzeyi siyah çeliğe benziyordu, ama akşam güneşinde ışıldamıyordu. Tam tersine, kubbenin çevresinde ışık solmuş gibiydi.

Rand baştaki gibi oturuyordu; yüzünden ter akan kıpırtısız, görmeyen bir heykel. Min'in dediği gibi ıstırap içindeyse bile işaret vermiyordu. Ve eğer öyleyse, Cadsuane ne yapabileceğini, ne yapmaya cesaret edebileceğini bilmiyordu. Onu şimdi, herhangi bir şekilde rahatsız etmenin kötü sonuçları olabilirdi. O yükselen ölüm siyahı kubbeye bakarak homurdandı. Onun bu işe girişmesine izin vermiş olmanın da kötü sonuçları olabilirdi.

Nynaeve inleyerek üzerine oturduğu taştan yere kaydı. Elbisesi terden sırılsıklam olmuştu ve ıslak yüzüne saç tutamları yapışmıştı. Göz kapakları zayıfça çırpındı ve çılgınca nefes alırken göğsü kabardı. “Yeter,” diye inledi. “Artık dayanamıyorum.”

Cadsuane duraksadı, alışık olduğu bir şey değil. Genç al'Thor salıverene kadar kız çemberden ayrılamazdı, ama bu Choedan Kal *Callandor* gibi kusurlu değilse, ona zarar verecek kadar Güç çekme riskine karşı korunuyor olmalıydı. Yalnız, tüm Beyaz Kule'nin sahip olduğu tüm *angreal* ve *sa'angreal*'i kullanarak çekebileceğinden daha fazla *saidar* için kanal oluyordu. O akış saatlerce içinden geçtikten sonra, basit fiziksel bitkinlik bile onu öldürebilirdi.

Cadsuane kızın yanında diz çöktü, kırlangıcı onun yanında yere bıraktı, kızın başını ellerinin arasına aldı ve kalkana akıttığı *saidar* miktarını azalttı. Şifa yeteneği ortalamaydı, ama en azından kendisi devrilmeden kızın bitkinliğini biraz alabilirdi. Ama üstlerindeki zayıflamış kalkanın çok farkındaydı ve oyalanmadan örgüleri oluşturdu.

Tepeye tırmanmakta olan Osan'gar karnının üzerine uzandı ve yan yan bir ağacın arkasına sürünürken gülümsedi. Buradan, içindeki *saidin*'le, bir sonraki zirveyi ve üzerindeki insanları rahatça görebiliyordu. Beklediği kadar çok kişi yoktu. Bir kadın zirvenin çevresinde ağır ağır yürüyor, ağaçların arasına bakıyordu, ama başka herkes kıpırtısızdı. Narishma parlayan *Callandor*'u ellerine almış, oturuyordu ve bir kadın başını onun dizine yaslamıştı. Osan'gar'ın görebildiği kadarıyla iki kadın vardı, biri diğerinin yanında diz çökmüştü, ama bir adamın sırtı yüzünden doğru düzgün görülmüyorlardı. Al'Thor olduğunu bilmek için adamın yüzünü görmesine gerek yoktu. Yanında, yerde yatan anahtar bu kadarını anlatıyordu zaten. Anahtar Osan'gar'ın gözlerine çok parlak geliyordu. Kafasının içinde, güneşin, bin güneşin ışığını boğuyordu. Onunla neler yapabilirdi! Al'Thor'la beraber yok edilmesi yazık olacaktı. Ama yine de,

al’Thor öldükten sonra *Callandor*’u alabilirdi. Seçilmişler arasında kimsenin bir *angreal*’i bile yoktu. O kristal kılıcı aldıktan sonra Moridin bile onun önünde sinecekti. Nae’blis? Al’Thor’u yok ettikten, onun burada yaptığı her şeyi geri çevirdikten sonra Osan’gar Nae’blis olacaktı. Yumuşak bir kahkahayla şerateş ördü. Günün kahramanının o olacağı kimin aklına gelirdi ki?

Elza yavaşça yürüyerek çevredeki ormanlık tepeleri incelerken aniden durdu. Göz ucu ile bir hareket yakalamıştı. Başını yavaşça çevirdi, ama o hareketi gördüğü tepeye kadar değil. Gün onun için çok zor olmuştu. Cairhien’deki Aiel çadırlarında geçirdiği tutsaklık günlerinde, Yenidendoğan Ejder’in Son Savaş’a ulaşmasının çok önemli olduğunu anlamıştı. Aniden öyle kör edici bir açıklıkla anlamıştı ki, daha önce görememiş olmasına şaşırmıştı. Şimdi onun için açıktı, o tepenin üzerindeki ağaç gövdesinin arkasından gözetleyen adamın yüzü kadar açık. Bugün Seçilmişlerle savaşmak zorunda kalmıştı. Onlardan birini öldürse kuşkusuz Yüce Efendi anlardı, ama Corlan Dashiva yalnızca bir Asha’man’dı. Dashiva elini onun durduğu tepeye doğru kaldırdı ve Elza Jahar’ın ellerindeki *Callandor* aracılığı ile çekebildiğince çekti. Elza için *saidin* yıkıma pek uygundu. Diğer tepe kırmızı, mavi ve altın rengi, parıl parıl ateşten dev bir topla sarıldı. Gittiği zaman, o diğer tepe eskisinden on beş metre aşağıda, pürüzsüz bir yüzeyle bitiyordu.

Moghedien neden bu kadar kaldığından emin değildi. Gün batımına ancak iki saat kalmış olmalıydı ve orman sessizdi. Anahtar dışında *saidar* yönlendirildiğini hissedemiyordu. Bir yerlerde küçük miktarlarda kullanan vardı, ama önceki gibi değil. Savaş bitmişti ve diğer Seçilmişler ya ölmüş ya kaçmıştı. Yenildikleri açıktı, çünkü anahtar kafasının içinde hâlâ ışıl ışıldı. Bunca uzun süre, bu düzeyde kullanıldıktan sonra Choedan Kal’ın hâlâ sağlam kalmış olması şaşırtıcıydı.

Yüksek zirvesinde uzandı, çenesini ellerine dayadı ve büyük kubbeyi izledi. Artık siyah diye tanımlamak imkânsızdı. Onu tanımlayacak sözcük yoktu, ama siyah solgun bir renk kalıyordu. Şimdi gökyüzüne doğru üç kilometreden fazla yükselen yarım bir top olmuştu. Havadaki son ışıkları da soğuruyormuş gibi, çevresinde kalın bir gölge tabakası vardı. Neden korkmadığını anlayamıyordu. O şey tüm dünyayı sarana ya da belki

Aran’gar’ın dediği gibi dünyayı paramparça edene kadar büyüyebilirdi. Ama bu olursa, güvenli yer kalmazdı, Örümcek’in saklanabileceği gölgeler olmazdı.

Aniden o kara, pürüzsüz yüzeyde bir şey kıvrandı. Alevler siyahtan da siyah olsa, alev gibi, diye tanımlardı. Sonra bir tane daha, bir tane daha, ta ki kubbe bir cehennem ateşi ile kaynamaya başlayana kadar. On binlerce gök gürültüsünün kükremesi üzerine ellerini kulaklarına kapattı ve o çatırtı içinde sessizce haykırmaya başladı. Kubbe bir yürek atımı için gereken sürede kendi üzerine çöktü, iğne ucu kadar oldu ve kayboldu. Artık uluyan rüzgârdı, yok olan kubbeye doğru akıyor, tutunmak için ne kadar çaresizce çabalarsa çabalasın onu taşlı arazide sürüklüyor, ağaçlara çarpıyor, havaya kaldırıyordu. Tuhaf bir biçimde, hâlâ korkmuyordu. Bu işten canlı kurtulursa, bir daha korkmayacağını hissediyordu.

Cadsuane eskiden *ter’angreal* olan şeyi yere bıraktı. Artık kadın heykeli denemezdi ona. Yüz her zamanki kadar dingindi, ama şekil ikiye ayrılmıştı ve bir yanı kabarcıklı mum gibi yumru yumru olmuştu. Buna, paramparça olmuş, yerde yalan kristal küreyi tutan kol da dahildi. Eril şekil hâlâ sağlamdı ve heybesine tıkılmıştı bile. *Callandor* da güvene alınmıştı. Baştan çıkarıcı bir şeyi tepenin üzerinde bırakmamak en iyisiydi. Eskiden Shadar Logoth’un olduğu yerde şimdi ormanın içinde, dev bir açıklık yatıyordu. Kusursuz bir daireydi ve öyle genişti ki ufuktaki güneşe rağmen uzak ucunun aşağı eğimle gözden kaybolduğunu görebiliyordu.

Aksayan savaş atını çekerek yamaca gelen Lan, Nynaeve’in yere uzatılmış, çenesine kadar peleriniyle örtülmüş olduğunu görünce siyah aygırın dizginlerini bıraktı. Genç al’Thor onun yanında yatıyordu ve onun da pelerini üzerine örtülmüştü. Min başını onun göğsüne dayamış, yanına büzülmüştü. Gözleri kapalıydı, ama küçük gülümsemesine bakılırsa uyumuyordu. Lan onlara dikkat etmeden kalan mesafeyi koşarak aştı, dizlerinin üzerine çöktü ve Nynaeve’in başını nazikçe kollarına aldı. Oğlan gibi, Nynaeve de hiç kıpırdamadı.

“Yalnızca baygınlar,” dedi Cadsuane Lan’e. “Corele kendi başlarına kendilerine gelmelerine izin vermenin daha iyi olacağını söyledi.” Corele bunun ne kadar sürebileceğini bilememişti. Damer da öyle. Damer’ın düşündüğünün aksine oğlanın yan tarafındaki yaralar değişmemişti. Bütün bunlar çok rahatsız ediciydi.

Tepenin biraz yukarısında, kel Asha'man inleyen Beldeine'in üzerine eğilmişti ve tuhaf Şifasını örerken parmakları kadının hemen üzerinde kıpırdanıyordu. Bir saattir meşguldü adam. Alivia şaşkın şaşkın bakarak kırılmış ve kemiğe dek kavrulmuş kolunu esnetmekten kendini alamıyordu. Sarene sallanarak yürüyordu, ama bunun tek sebebi yorgunluğuydu. Ormanda ölecekti neredeyse ve yaşadığı deneyim yüzünden hâlâ iri iri açılmış gözlerle bakıyordu çevresine. Beyazlar bu tür şeylere alışık değildi.

Herkes o kadar şanslı değildi. Verin ve Deniz Halkı kadını Kumira'nın pelerinle örtülmüş cesedinin yanında oturuyorlardı, dudakları kadının ruhu için ettikleri son dua ile sessizce kıpırdıyordu. Nesune ağlamakta olan Daigian'ı beceriksizce teselli etmeye çalışıyordu. Daigian Eben'in cesedini kollarına almış, bebek gibi sallıyordu. Yeşiller bu tür şeylere alışık olurdu, ama Cadsuane birkaç incinmiş Terkedilmiş ve bir ölü kaçak karşısında kendi insanlarından ikisini kaybetmekten hoşlanmamıştı.

"Temiz," dedi Jahar yine, yumuşak sesle. Bu sefer oturan Merise'ti ve adamın başı onun kucağındaydı. Kadının mavi gözleri her zamanki kadar sertti, ama adamın siyah saçlarını nazikçe okşuyordu. "Temiz."

Cadsuane ve Merise oğlanın başının üzerinden bakıştılar. Damer ve Jahar da aynı şeyi söylemişti, leke gitmişti, ama hiç kırıntı kalmadığından nasıl emin olabiliyorlardı? Merise onun oğlanla zincir kurmasına izin vermişti ve Cadsuane diğer Yeşil'in tarif ettiğine benzer bir şey hissetmemişti, ama nasıl emin olabiliyorlardı? *Saidin* o kadar yabancıydı ki, o deli kaosun içine her şey saklanmış olabilirdi.

"Muhafızlar döner dönmez gitmek istiyorum," diye bildirdi. Ona uyan bir yanıt bulamadığı çok fazla soru vardı, ama artık genç al'Thor elindeydi ve onu kaybetmeye niyeti yoktu.

Gece çöktü. Tepede, rüzgâr eskiden bir *ter'angreal* olan şeyin parçalarının üzerinde esti. Aşağıda Shadar Logoth'un mezarı yatıyordu ve dünyaya umut veriyordu. Ve uzak Tremalking'de, Yanılsama Zamanı'nın sona erdiği söylentisi yayılmaya başlamıştı.

Sözlük

Bu Sözlükteki Tarihler Üzerine Bir Not: Toma Takvimi (Toma dur Ahmid tarafından düzenlenmiştir) son erkek Aes Sedai'nin ölümünden yaklaşık iki yüzyıl sonra uyarlanmış ve Dünyanın Kırılışı'ndan Sonraki (KS) senelerin kaydedilmesinde kullanılmıştır. Trolloc Savaşları esnasında pek çok kayıt yok edilmiştir, öyle ki savaşların sona ermesi ile eski sisteme göre hangi yılda bulunulduğu üzerine tartışmalar çıkmıştır. Gazarlı Tiam tarafından, Trolloc tehdidinden kurtulunmasını kutlamaya dayalı, her yılı Özgür Yıl (ÖY) sayan yeni bir takvim önerilmiştir. Gazar takvimi, savaştan sonraki yirmi yıl içinde geniş kabul görmüştür. Artur Şahinkanadı imparatorluğunun kuruluşuna dayalı (KY, Kuruluş Yılı) yeni bir takvim yaratmaya çalışmıştır, ama artık bu yalnızca tarihçiler tarafından bilinen ve atıfta bulunulan bir takvimdir. Yüzyıl Savaşları'nın yarattığı geniş çaplı yıkım, ölüm ve kesintilerden sonra, Deniz Halkı'ndan bir âlim olan Uren din Jubai Süzülen Martı tarafından dördüncü bir takvim düzenlenmiş ve Tarabonlu Panarch Farede tarafından yürürlüğe konulmuştur. Şu anda, Yüzyıl Savaşları'nın gelişigüzel olarak belirlenmiş bitiş yılından başlayan ve Yeni Çağ'ın (YÇ) yıllarını kaydeden Farede Takvimi geçerlidir.

Araştırma: Fiziksel durum ve hastalık teşhislerinde Tek Güç kullanma yeteneği.

Asha'man *(Aşaman)*: (1.) Kadim Lisan'da, "Koruyucu" ya da "Savunucu"; ama her zaman gerçeğin ve adaletin koruyucusu. (2.) Yönlendirmeyi öğrenmek üzere Andor, Caemlyn yakınlarındaki Siyah Kule'ye gelen adamların kendilerine taktıkları isim. Aynı zamanda bir rütbe. Eğitimleri Tek Güç'ün silah olarak kullanılması yöntemlerine odaklanır. Beyaz Kule'den ayrıldıkları bir konu da *saidin* kavramayı öğrendikten sonra bütün işlerini Güç'le yapmalarının beklenmesidir. Siyah Kule'ye ilk katıldıklarında Asker ismini alırlar ve Andor tarzında, yüksek yakalı, sade siyah ceket giyerler. Adanmışlığa yükseltildiklerinde yakalarına Kılıç denen gümüş bir iğne takarlar. Asha'man seviyesine terfi ettiklerinde, gümüş kılıcın karşısında, kırmızı altın mineli, Ejder şeklindeki yaka iğnesini taşırlar. Erkeklerinin yönlendirebildiğini öğrendiklerinde, Asha'man karıları dahil pek çok kadın kaçsa da, Siyah Kule'ye katılan erkeklerin çoğu evlidir ve karıları ile bağ kurmak için

Muhafız bağının bir versiyonunu kullanırlar. Bu bağın, itaat gerektirecek şekilde değiştirilmiş bir şekli son zamanlarda yakalanan Aes Sedailer üzerinde de kullanılmaktadır. Asha'manların bazıları geleneksel Muhafız bağları ile Aes Sedailerle bağ kurmuştur. Asha'manların önderi Mazrim Taim'dir. Taim kendine M'hael adını vermiştir. M'hael Kadim Lisan'da "önder" anlamına gelir.

Balwer, Sebban: Eskiden, görünüşte Pedron Niall'ın sekreteriydi, ama gizliden gizliye casus ağının yöneticisiydi. Kendine has sebeplerden dolayı Morgase'in Amador'da Seanchanlardan kaçmasına yardım etti ve şu anda Perrin t'Bashere Aybara ve Faile ni Bashere t'Aybara'nın sekreteri olarak çalışmaktadır.

Bilge Kadın: Ebou Dar'da, hemen her yarayı iyileştirebilmek gibi inanılmaz yeteneklere sahip olmakla ünlü kadınlar için kullanılan itibar sözü. Geleneksel olarak Bilge Kadınlar kırmızı kemerlerinden seçilir. Ebou Darlı Bilge Kadınların değil Ebou Darlı, Altaralı bile olmadığı gerçeğini çoğu kimse fark etmiş olsa da, son zamanlara dek bilinmeyen ve şimdi de çok az kişinin bildiği gerçek, tüm Bilge Kadınların aslında Kandaş olduğu, değişik Şifa versiyonları kullandıkları ve bitkileri, merhemleri yaptıkları işi saklamak için kullandıklarıdır. Seanchanlar Ebou Dar'ı aldıktan sonra Kandaşlar Ebou Dar'dan kaçmış ve orada hiç Bilge Kadın kalmamıştır. *Bkz.* Kandaşlar.

Birleşme: Artur Şahinkanadı'nın, oğlu Luthair kumandanlığında gönderdiği ordular Seanchan'a vardığında, birbirleriyle sık sık savaşan uluslardan oluşan, genellikle Aes Sedailerin hüküm sürdüğü, koşulların devamlı değiştiği, karman çorman bir kıta buldu. Beyaz Kule'nin bir benzeri olmadığından Aes Sedailer, Güç kullanarak kendi bireysel çıkarları için çalışıyorlardı. Küçük gruplar halinde, durmaksızın birbirleri aleyhine entrikalar çeviriyorlardı. Aryth Okyanusu'nun doğusundan gelen orduların tüm kıtayı fethetmeye başlamalarının ve onların soyundan gelenlerin fethi tamamlayabilmelerinin sebebi, kısmen bu bitmek tükenmek bilmez entrikalar ve onların sonucunda çıkan savaşlardı. Orijinal orduların torunları, Seanchan'ı fethederken, kendileri de Seanchan oldular. Fetih yüzyıllar sürdü ve Birleşme olarak anılmaktadır.

Cha Faile: (1.) Kadim Lisan'da, "Atmaca'nın Pençesi". (2.) Faile ni Bashere t'Aybara'ya sadakat yemini eden, *ji'e'toh*'a uymaya çalışan genç Cairhienlilerin ve Tearlıların kendilerine verdikleri isim. Gizliden gizliye, onun kişisel devriyeleri ve casusları olarak görev yaparlar.

Corenne: Kadim Lisan'da, "Geri Dönüş". Seanchanların hem bin gemilik filoya, hem de o gemilerin taşıdığı yüz binlerce askere, zanaatkâra ve diğerlerine verdikleri isim. *Corenne* Öncellerden sonra gelecek ve Artur Şahinkanadı'nın vârislerinden çalınan toprakları yeniden ele geçirecek. *Bkz.* Önceller.

Da'covale: (1.) Kadim Lisan'da, "sahip olunan kişi" ya da "mal olan kişi". (2.) Seanchanlar arasında terim genellikle, eşyalara ve mülklere ek olarak, köleler için de kullanılır. Seanchan tarihinde köleliğin uzun ve sıradışı bir tarihi vardır. Köleler özgür insanları aşıp güç ve yetke sahibi olabilirler. Yüksek konumda olanların da düşüp *da'covale* olması mümkündür. *Bkz.* So'jhin.

Deniz Halkı hiyerarşisi: Atha'an Miere, Deniz Halkı, Atha'an Miere'in Gemiler Hanımı tarafından yönetilir. Ona Gemiler Hammı'nm Rüzgârbulanı ve Kılıçlar Efendisi yardım eder. Onların altında klan Dalgahanımları, onların yardımcısı olan Rüzgârbulanlar ve Kılıçefendileri vardır. Onların altında ise Yelkenhanımları (gemi kaptanları) ve Yüksorumlusu bulunur. Gemilerhanımı'nın Rüzgârbulanı klan Dalgahanımlarının Rüzgârbulanları üzerinde yetke sahibidir, onlar da kendi klanlarındaki tüm Rüzgârbulanları yönetir. Benzer şekilde Kılıçlar Efendisi tüm Kılıçefendileri üzerinde yetke sahibir, onlar da kendi klanlarındaki Yüksorumlularını yönetir. Deniz Halkı arasında unvan miras yoluyla geçmez. Gemiler Hanımı Atha'an Miere'in İlk On İkisi, yani Atha'an Miere'in en kıdemli on iki klan Dalgahanımı tarafından, yaşam boyu hizmet etmek üzere seçilir. Bir klan Dalgahanımı, kendi klanının en kıdemli on iki Yelkenhanımı tarafından seçilir. Onlara kısaca İlk On İki de denir ve bu unvan her yerdeki en kıdemli Yelkenhanımlarını anlatmak için kullanılır. Seçilen kadın, bu on iki temsilci arasında yapılan oylama ile makamından indirilebilir de. Aslında, Gemiler Hanımı dışındaki herhangi biri yerinden edilebilir, hatta yetkisini kötüye kullanma, korkaklık ya da başka suçlardan dolayı miçoluğa bile indirilebilir. Aynı zamanda, ölen bir Dalgahanımı'nın ya da Gemiler Hanımı'nın Rüzgârbulanı daha düşük seviyeli bir kadına

hizmet etmelidir ve böylece unvanından vazgeçtiği gün rütbesi en düşük seviyeye, çıraklıktan Rüzgârbulan'a yükseldiği zamanki haline döner. Son zamanlara dek, muhtelif yollar ve şaşırtmacalar kullanarak Aes Sedailer ile aralarındaki mesafeyi koruyan Atha'an Miereler, yönlendirebilen kadınların başka insanlardan daha uzun yaşadığını bilmektedir, ama deniz hayatı kendi başına yeterince tehlikeli olduğundan insanlar nadiren normal ömürlerini yaşamaktadır, dolayısıyla bir Rüzgârbulan'ın ölene dek defalarca yükselip düşeceğini ve her şeye baştan başlayacağını bilmektedirler.

Der'morat-: (1.) Kadim Lisan'da, "usta bakıcı". (2.) Seanchanlar arasında egzotik yaratıklara bakmakta deneyimli ve becerikli olan ve başkalarını eğiten kişileri ifade etmek için kullanılan ön ek. Örneğin *der'morat'raken. Der'morat*'ların son derece yüksek sosyal statüleri olabilir ve en yüksekleri *der'sul'dam,* yani *sul'dam*'ları eğitenlerdir; yüksek askeri subaylara denk sayılırlar. *Bkz.* Morat-.

Ejder Alayı: Tamamı piyadeden oluşan, Yenidendoğan Ejder'e sadık, Davram Bashere ve Mat Cauthon tarafından düzenlenen ve piyadelerin genel kullanımından son derece farklı prensipler uyarınca Davram Bashere tarafından eğitilen büyük bir askeri birlik. Çoğu asker normalde orduya gönüllü olarak katılırken, Alay Siyah Kule'nin bulduğu adamlara el koyar. Siyah Kule'nin arama grupları Yenidendoğan Ejder'i takip etmek isteyen bütün erkekleri kapıyollar aracılığı ile Caemlyn'e götürmekte, ancak ondan sonra yönlendirmeyi öğrenebilecekleri seçmektedir. Kalanlar, ki sayıları daha büyüktür, Bashere'in eğitim kamplarına gönderilmektedir.

Fain, Padan: Eski Karanlıkdostu, artık bir Karanlıkdostundan daha fazla ve daha kötüsü. Tutkuyla nefret ettiği Rand al'Thor kadar Terkedilmişlerin de düşmanı. Son görüldüğünde Jeraal Mordeth ismini kullanıyordu ve Cairhien'de Yenidendoğan Ejder'e isyan eden Lord Toram Riatin'e danışmanlık yapıyordu.

Geri Dönüş: *Bkz.* Corenne.

Haberci: Daha resmi haliyle, Lord Ejder'in Habercisi. Eskiden Shienarlı bir asker olan Masema Dagar aydınlanmış, Ejder'in yeniden doğumunu dünyaya haber vermek için seçildiğine karar vermiştir. Yenidendoğan Ejder'in Işık'ın cisimleşmiş hali olduğundan, Yenidendoğan Ejder çağırdığında hazır olmaktan daha önemli hiçbir şey –ama hiçbir şey!– olmadığına inanır. Başkalarına Yenidendoğan Ejder'in ihtişamını kabul ettirmek için o ve takipçileri her yolu kullanabilir. "Haberci" dışında isim kullanmamaktadır, Ghealda ve Amadicia'ya kaos getirmiştir ve bu ülkelerin büyük kısmını artık o kontrol etmektedir.

Hailene: Kadim Lisan'da, "Önceller" ya da "Önceden Gelenler". Terim Seanchanlar tarafından, eskiden Artur Şahinkanadı'nın hükmettiği topraklarda keşif yapmak üzere gönderilen büyük keşif gücü için kullanılır. Şimdi, Yüksek Leydi Suroth'un komutası altında, fethettikleri ülkelerden aldıkları askerlerle sayıları artmış olan *Hailene* ilk hedefinin sınırlarını aşmıştır.

Hanlon, Daved: Bir Karanlıkdostu; Terkedilmiş Rahvin Lord Gaebril adı altında Caemlyn'e hükmederken, ona hizmet eden Beyaz Aslanların komutanı olan kişi. Hanlon sonra, Yenidendoğan Ejder'e karşı çıkan isyanı büyütmek amacıyla, Beyaz Aslanları Cairhien'e götürdü. Beyaz Aslanlar bir "şer kabarcığı" tarafından yok edildi ve Hanlon henüz bilinmeyen sebeplerden dolayı Caemlyn'e geri çağrıldı.

Ishara: İlk Andor Kraliçesi (ÖY 994-1020). Artur Şahinkanadı'nın ölümü üzerine Ishara Şahinkanadı'nın önde gelen generallerinden biri olan kocasını Tar Valon kuşatmasını kaldırması ve ordudan koparabildiği kadar askerle, onun peşinden Caemlyn'e gelmesi için ikna etti. Diğerleri Şahinkanadı'nın imparatorluğunun tamamını ele geçirmeye çalışır ve başarısız olurken, Ishara küçük bir parçası üzerinde sıkı hâkimiyet kurdu ve başarılı oldu. Bugün, Andor'daki hemen her asil Ev Ishara'nın kanından geldiğini iddia etmektedir ve Aslan Tahtı'na çıkma hakkı doğrudan Ishara'nın soyundan gelmeye ve onun soyundan gelenlerle kaç akrabalık bağı bulunduğuna bağlıdır.

Kan: Seanchanların asilleri ifade etmek için kullandıkları terim. Doğumla da elde edilebiliyor, terfi yoluyla da.

Kandaşlar: İki bin seneden daha uzun süre önce (KS 1000-1350) Trolloc Savaşları sırasında bile, Beyaz Kule standartlarını korudu ve yeterli bulunmayan kadınları Kule'den çıkardı. Bu kadınlardan bir grup savaşın ortasında evlerine dönmeye korktu; Barashta'ya (şimdiki Ebou Dar'ın yakınlarındadır), savaştan olabildiğince uzağa kaçtı. Kendilerine Kandaş diyen bu kadınlar kendilerini gizlediler ve Kule'den çıkartılan diğerleri için güvenli bir sığınak sundular. Zamanla, Kule'den çıkartılan kadınlara yaklaşmaları sebebiyle kaçaklarla da bağlantı kurmaya başladılar. Sebepleri tam olarak bilinmemekle birlikte, Kandaşlar kaçakları da aralarına kabul etmeye başladılar. Aes Sedailerin tepelerine çöküp onları geri almayacağından emin olana dek bu kızların Kandaşlar hakkında herhangi bir şey öğrenmemesi için büyük çaba gösterdiler. Hem, kaçakların eninde sonunda yakalandığını herkes biliyordu ve Kandaşlar gizli kalmazlarsa kendilerinin de şiddetle cezalandırılacağını biliyordu.

Kule'deki Aes Sedailerin onların varlığından daha en başından itibaren haberdar olduğunu, ama süren savaşlar yüzünden onlarla uğraşmaya zaman kalmadığını Kandaşlar bilmiyorlardı. Savaşların sonunda, Kule Kandaşları dağıtmanın pek de çıkarlarına olmayacağını fark etti. O zamandan önce kaçakların büyük kısmı, Kule'nin propagandasına rağmen, izlerini kaybettirmeyi başarıyorlardı, ama Kandaşlar onlara yardım etmeye başladıktan sonra Kule kaçakların tam olarak nereye gittiğini bilir, kaçan on kadından dokuzunu yakalar oldu. Kandaşlar varlıklarını ve sayılarını saklamak için Barashta'ya (ve daha sonra Ebou Dar'a) gidip geldikleri için ve normal bir şekilde yaşlanmadıklarını birilerinin fark etmesi olasılığına karşılık asla on seneden fazla kalmadıkları için, Kule sayılarının az olduğunu sanıyordu ve Kandaşlar saklanmayı gerçekten başarabiliyorlardı. Kandaşları kaçaklar için bir tuzak olarak kullanmak amacıyla, tarihteki benzer grupların aksine, Kule onları rahat bırakmaya ve Kandaşların varlığını yalnızca tam Aes Sedailerin bildiği bir sır olarak korumaya karar verdi.

Kandaşların yasaları yok, ama kısmen Beyaz Kule'deki çömezler ve Kabuledilmişler için konulmuş kurallara, kısmen sırların saklama gerekliliğine dayanan kuralları var. Kandaşların tarihi düşünüldüğünde beklenebileceği gibi, kurallarını tüm üyelerine katı bir biçimde dayatıyorlar.

Son zamanlarda Aes Sedailer ve Kandaşlar arasında kurulan bağlantılar, yalnızca bir avuç Aes Sedai biliyor olsa da, epey şaşkınlık yarattı. Sayılarının Aes Sedailerin iki katı olması, bazılarının Trolloc Savaşları'ndan beri yaşamış en yaşlı Aes Sedaiden yüz sene daha yaşlı olması da o şaşkınlığın sebeplerindendi. Bu bilginin Aes Sedailer ve Kandaşlar üzerinde nasıl bir etkisi olacağı henüz bilinmemektedir. *Bkz.* Örgü Heyeti; Sessizliğin Kızları.

Kılıç-Kumandanı: *Bkz.* Mızrak-Kumandanı.

Marath'damane: Kadim Lisan'da, "tasmalanması gerekenler" ve aynı zamanda "tasmalanması gereken kişi". Terim Seanchanlar tarafından, yönlendirme yeteneğine sahip, *damane* olarak tasmalanmamış kadınlar için kullanılır.

Mera'din: Kadim Lisan'da, "Kardeşsiz". Bir ıslaktopraklı olan Rand al'Thor'u *Car'a'carn* olarak kabullenemedikleri ya da onun Aiellerin tarihi ve kaynağı konusundaki açıklamalarını reddettikleri için klanlarını ve boylarını terk edip Shaidolara katılan Aiellerin kendilerine taktıkları topluluk ismi. Aieller arasında klan ve boyu terk etmek düşünülemez bir durumdur, bu yüzden Shaidolar arasındaki kendi savaşçı toplulukları onları aralarına almaya gönülsüzdür. Bu yüzden bu topluluğu, Kardeşsizleri kurmuşlardır.

Mızrak-Kumandanı: Çoğu ülkede, normal koşullar altında asil kadınlar savaşta kendi askerlerine şahsen önderlik etmezler. Bunun yerine, sıradan insanlar arasından profesyonel bir asker tutarlar. Bu kişi askerlerin eğitiminden ve önderliğinden sorumludur. Ülkeye bağlı olarak, bu kişiye Mızrak-Kumandanı, Kılıç-Kumandanı, Süvariler Efendisi ya da Mızrakların Efendisi adı verilir. Leydi ile hizmetkârı arasında daha yakın bir ilişki olduğuna dair söylentiler sık sık, belki kaçınılmaz olarak doğar. Bazen doğrudurlar da.

Mızrakların Efendisi: *Bkz.* Mızrak-Kumandanı.

Morat-: Kadim Lisan'da, "bakıcı". Seanchanlar arasında, egzotik yaratıklar için kullanılır. Örneğin *morat'raken, raken*'lere binen ya da onlara bakan kişidir, gayriresmi olarak uçucu adı verilir. *Bkz.* Der'morat-.

Ölümnöbeti Askerleri: Seanchan İmparatorluğu'nda, insanlardan ve Ogierlerden oluşan elit askeri birlik. Ölümnöbeti Askerleri'nin insan

üyelerinin hepsi *da'covale*'dir, mal olarak doğmuşlardır ve ait oldukları İmparatoriçe'ye hizmet etmek üzere küçükken seçilmişlerdir. Fanatik ölçüde sadık, son derece gururludurlar, İmparatoriçe'nin *da'covale*'lerinin işareti olan, omuzlarındaki kuzgun dövmelerini sık sık sergilerler. Miğferleri ve zırhları koyu yeşil (siyah sanılabilecek kadar koyu) ve kan kırmızısı lakelidir, kalkanları siyah lakelidir; mızraklarında ve kılıçlarında siyah püsküller bulunur. *Bkz.* Da'covale.

Önceller: *Bkz.* Hailene.

Örgü Heyeti: Kandaşların önderleri. Kandaşların hiçbiri Aes Sedailerin kendi hiyerarşilerini bilmediği için –bilgi ancak bir Karanlıkdostu sınavı geçip şal takma hakkını kazandığı zaman veriliyordu– Güç seviyesine önem verilmiyor, ama yaşa büyük ağırlık veriliyor, yaşlı kadınlar gençlerden her zaman daha yüksek sayılıyor. Örgü Heyeti (Kandaşlar gibi, kulağa masum geldiği için seçilen bir isim) Ebou Dar'da oturan en yaşlı on üç Kandaş kadından oluşuyor ve bunların arasında en yaşlı olanına Nine adı veriliyor. Kurallara göre, ayrılma zamanı geldiğinde hepsi konumlarından feragat etmek zorunda, ama Ebou Dar'da kaldıkları sürece Amyrlin Makamı'nı bile kıskanacağı, üstün bir yetkeye sahipler. *Bkz.* Kandaşlar.

Sei'mosiev: Kadim Lisan'da, "indirilmiş bakışlar" ya da "yere dikilmiş gözler". Seanchanlar arasında, birinin *sei'mosiev* olduğunu söylemek "itibarını kaybettiğini" söylemektir. *Bkz.* Sei'taer.

Sei'taer: Kadim Lisan'da, "dümdüz bakışlar" ya da "karşıya dikilmiş gözler". Seanchanlar arasında şerefe ya da itibara, biri ile göz göze gelebilme yeteneğine atıfta bulunur. *Sei'taer* "olunabilir" ya da *sei'taer* "sahibi olunabilir", yani insan itibarlı olabilir ya da şeref sahibi olabilir. *Sei'taer* kazanılıp kaybedilebilir de. *Bkz.* Sei'mosiev.

Semavi Yumruk: *To'raken* adı verilen yaratıkların sırtında savaşa taşınan hafif silahlı, hafif zırhlı Seanchan piyadelerine verilen isim. *To'raken*'lerin taşıma kapasiteleri yüzünden çoğu ufak tefek erkekler ve kadınlardır. En zorlu askerler arasında sayılırlar; daha çok baskınlar, düşmanın arkasından düzenlenen sürpriz saldırılar için ve askerleri yerlerine hızlı götürmek gereken durumlarda kullanılırlar.

Sessizliğin Kızları: Beyaz Savaş tarihinde (yaklaşık üç bin seneyi kapsamaktadır) Kule'den gönderilen ve yazgılarını kabullenmek istemeyen muhtelif kadınlar bir araya gelmeye çalışmışlardır. Bu tür

gruplar –en azından çoğu– Beyaz Kule tarafından bulundukları yerde dağıtılmış, herkese örnek olması için şiddetle ve halk önünde cezalandırılmıştır. Dağıtılan son grup kendilerine Sessizliğin Kızları (YÇ 794-798) diyorlardı. Sessizliğin Kızları, Kule'den atılan iki Kabuledilmiş ve onların toplayıp eğittiği yirmi üç kadından oluşuyordu. Hepsi Tar Valon'a götürüldü ve cezalandırıldı, yirmi üç kadın çömez defterine kaydedildi. O kadınlardan yalnızca bir tanesi şala erişti. *Bkz.* Kandaşlar.

Shen an Calhar: Kadim Lisan'da, "Kızıl El Birliği". (1.) Pek çok başarı kazanmış, sonunda, Trolloc Savaşları sırasında Manetheren yok olurken, Manetheren'i savunurken ölmüş efsanevi kahramanlar grubu. (2.) Mat Cauthon tarafından neredeyse tesadüfen bir araya getirilmiş askeri birlik. Askeri sanatların zirvesi sayıları Artur Şahinkanadı ve önceki yüzyıllar sırasında kullanılan askeri prensipler uyarınca düzenlenmiştir.

So'jhin: Kadim Lisan'dan en iyi tercümesi "alçaklar arasında yükseklik" olabilir, ama bazıları başka olasılıkların yanı sıra "hem gökyüzü hem vadi" olarak tercüme eder. *So'jhin* Seanchanlar arasında, mirasla geçen, üst düzey hizmetkârlık görevi için kullanılan bir terimdir. *Do'covale,* yani mal sayılırlar, ama büyük yetke ve genellikle güç içeren bir konumdur. Kan'dan olanlar bile İmparatorluk ailesinin *so'jhin*'leri yanında dikkatle adım atarlar ve İmparatoriçe'nin kişisel *so'jhin*'leri ile denkleriymiş gibi konuşurlar. *Bkz.* Da'covale; Kan.

Süvariler Efendisi: *Bkz.* Mızrak-Kumandanı.

Taşın Savunucuları: Tear'da elit askeri birlik. Şimdiki Taşın Kumandanı (Savunucuların Kumandanı) Rodrivar Tihera'dır. Bu birliğe yalnızca Tearlılar kabul edilir ve subaylar genelde asil doğumludur, ama genellikle küçük Evlerden ya da güçlü Evlerin önemsiz dallarından gelirler. Savunucuların görevi, Tear şehrindeki, Tear Taşı adı verilen büyük kaleyi savunmak, şehri savunmak ve Şehir Bekçileri yerine polis görevi yapmaktır. Savaş zamanları dışında nadiren şehirden fazla uzaklaşırlar. Savaş zamanında, diğer elit birliklerde olduğu gibi, ordunun nüvesini oluştururlar. Savunucuların üniformaları siyah ve altın rengi çizgili, siyah manşetli şişkin kol yenli siyah ceket; cilalı plaka zırh; çelik parmaklıklardan yüz koruma parçası olan çıkıntılı miğferdir. Taşın Kumandanı miğferinde üç kısa beyaz tüy taşır ve ceketinin

manşetlerinde, beyaz şerit üzerinde birbirine geçmiş üç altın rengi örgü bulunur. Kumandanlar iki beyaz tüy ve beyaz manşet üzerinde tek bir altın rengi örgü taşırlar. Teğmenlerin bir beyaz tüyü ve beyaz manşet üzerinde tek bir siyah örgüsü olur. Asteğmenler bir kısa siyah tüy ve sade beyaz manşetli ceket giyerler. Bayraktarların manşetleri altın rengidir, onbaşıların manşetleri ise altın siyahtır.

Terkedilmişler: Efsaneler Çağı'nda Gölge'ye geçen ve Karanlık Varlık'ın zindanına açılan Delik mühürlenirken orada kısılı kalan on üç güçlü Aes Sedai erkek ve kadına verilen isim. Uzun zamandır, Gölge Savaşı sırasında yalnızca onların Işık'ı terk ettiğine inanılsa da, aslında başkaları da terk etmiştir; bunlar yalnızca onların arasında en yüksek konumda olan on üç kişidir. Terkedilmişler (onlar kendilerine Seçilmiş der) bu zamanda uyandıklarından beri sayıca azalmışlardır. Hayatta kaldıkları bilinen Terkedilmişler Demandred, Semirhage, Graendal, Mesaana, Moghedien ve yeni bedenlerde diriltilen ve yeni isimler verilen Osan'gar ile Aran'gar'dır. Son zamanlarda kendine Moridin diyen bir adam ortaya çıkmıştır ve o da Karanlık Varlık tarafından mezarından çıkarılan ölmüş bir Terkedilmiş olabilir. Aynı olasılık, kendine Cyndane diyen kadın için de geçerlidir, ama Aran'gar bir kadın olarak diriltilen bir erkek olduğu için, Moridin ve Cyndane'in kimliklerine ilişkin spekülasyon yapmak, daha fazlası öğrenilene kadar boşuna olacaktır.

Yoldaşlar: Illian'da, şu anda Birinci Kumandan Demetre Marcolin'in kumandasında olan elit askeri birlik. Yoldaşlar Illian Kralı'nın korumalığını yapıyorlar ve ulusun çevresindeki anahtar noktaları koruyorlar. Ek olarak, Yoldaşlar geleneksel olarak savaşta, düşmanın en güçlü konumlama saldırmak, zayıflıklarından faydalanmak ve gerekirse Kral'ın kaçmasını sağlamak için kullanılmıştır. Diğer elit birliklerin çoğununu aksine yabancılara (Tearlılar, Altaralılar ve Murandyliler hariç) ve sıradan insanlara kucak açılmakla kalınmaz, en yüksek düzeylere bile ulaşabilirler, ki sıradışı bir durumdur bu. Yoldaşların üniforması yeşil ceket, üzerine Illian'ın Dokuz Arı'sı işlenmiş plaka zırh ve çelik parmaklıklardan oluşan yüz koruma parçası bulunan koni şeklinde miğferden oluşur. İkinci Kumandan kol yenlerinde altın örgülerden oluşan üçer halka taşır ve yeşil uçlu üç altın tüy takar. Teğmenler kol yenlerinde iki sarı halka, miğferlerinde iki ince yeşil tüy

taşır. Asteğmenler bir sarı halka ve tek bir yeşil tüy kullanır. Bayraktarlar kol yenlerindeki iki kırık, sarı halka ve tek bir sarı tüy ile ayırt edilirler. Onbaşı ise tek bir kırık, sarı halka taşır.